

Giới thiệu Vú Nuôi Của Rồng

Thể loại: huyền huyền, dị giới, xuyên không, 18+

Có thể nói hần ta là một kẻ thất bại, hoàn toàn thất bại. Cũng bởi từ khi sinh ra, trên khuôn mặt hần đã xuất hiện một cái bớt màu đỏ rất là quái dị, người trong làng nói hần là do quỷ vật đầu thai mà thành. Một gã thầy bói đi ngang qua làng cũng phán hần như vậy, lão còn nói sau khi hần lớn lên sẽ mang tai họa đến cho dân làng. Thế là cả làng quyết định tẩy chay gia đình hần, bắt cha mẹ hần từ bỏ hần. Cha mẹ hần vì sợ mà bỏ hần vào trong cái nôi rồi thả cho trôi sông.

Hần may mắn được một gia đình chài cá ven sông vớt lên mà nuôi nấng. Khi hần lên năm tuổi, cha hần vì cứu hần mà bị chó cắn chết. Sau đó chừng ba năm, mẹ hần cũng vì hần mà bị người ta đánh chết. Hần vì cái chết của cha mẹ hần mà bị dân làng chài đuổi đi, hần lại lang thang khắp nơi, làm rất nhiều việc. Thậm chí, có lúc hần còn bị đói đến năm ngày mà không có thứ gì để cho vào bụng. Một bà lão vì thương xót hần mà cho hần một cái mẩu bánh mì, hần rất cảm động vì sự thương xót đó. Nhưng hai hôm sau, đột nhiên người nhà bà lão lại chạy đến tìm hần. Bọn họ nói hần là họa sát tinh, là quỷ vật. Hần không hiểu tại sao mọi người lại đối xử với hần như vậy. Cái chết của bà lão thì liên quan gì đến hần. Hần không biết tại sao tất cả những điều tồi tệ nhất cứ đổ ập lên đầu hần.

Và rồi hần xuyên qua, xuyên đến một cái thế giới khác. Một cái thế giới mà ở đó có ma pháp, có kỳ sĩ, có long tộc, có công chúa, có hoàng tử,... Nhưng tất cả những điều đó không thể làm cho hần lo lắng, vì hần là cha của một con rồng. Một con thần long trong truyền thuyết. Con hần là thần long, hần muốn có yêu sủng, có mỹ nữ, có công chúa, các người ai dám cản. Người dám cản ư, ta gọi con ta ra đập chết người.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: A Khờ

Hần ta là một kẻ thất bại, hoàn toàn thất bại. Khi sinh ra, trên khuôn mặt hần đã xuất hiện một cái bớt màu đỏ rất là quái dị, người trong làng nói hần là do quỷ vật đầu thai mà thành. Một gã thầy bói đi ngang qua làng cũng phán hần như vậy, lão còn nói sau khi hần lớn lên sẽ mang tai họa đến cho dân làng. Thế là cả làng quyết định tẩy chay gia đình hần, bắt cha mẹ hần từ bỏ hần. Cha mẹ hần vì sợ mà bỏ hần vào trong cái nôi rồi thả cho trôi sông.

Hần may mắn được một gia đình chài cá ven sông vớt lên mà nuôi nấng. Khi hần lên năm tuổi, cha hần vì cứu hần mà bị chó cắn chết. Sau đó chừng ba năm, mẹ hần cũng vì hần mà bị người ta đánh chết. Hần vì cái chết của cha mẹ hần mà bị dân làng chài đuổi đi, hần lại lang thang khắp nơi, làm rất nhiều việc. Thậm chí, có lúc hần còn bị đói đến năm ngày mà không có thứ gì cho vào bụng. Một bà lão vì thương xót hần mà cho hần một cái mẩu bánh mì, hần rất cảm động vì sự thương xót đó. Nhưng hai hôm sau, đột nhiên người nhà bà lão lại chạy đến tìm hần. Bọn họ nói hần là họa sát tinh, là quỷ vật. Hần không hiểu tại sao mọi người lại đối xử với hần như vậy. Cái chết của bà lão thì liên quan gì đến hần. Hần không biết tại sao tất cả những điều tồi tệ nhất cứ đổ ập lên đầu hần.

Cứ như vậy, hần đã sống hơn hai mươi năm lang thang khắp các làng mạc, thôn trấn. Đôi lúc hần bị người khác chửi rủa, bị đánh đập, bị coi thường. Nhưng hần cũng dần quen với chuyện đó, hần coi đó như là một lẽ đương nhiên của cuộc đời này. Hần, một đứa con hoang của quỷ vật.

Cho đến một ngày, trời mưa rất to, to đến nỗi không có mấy ai hứng thú đi ra đường. Hần thì nằm trong một cái miếu đồ nát mà nghĩ ngợi lung tung. Hần ao ước giá như ngay lúc này có một ả đàn bà nào đó ở bên cạnh hần lúc này để cho hần ôm ấp thì sướng biết mấy. Hần nghĩ đến cái ả chủ cửa hàng tiệm bánh ở đầu ngõ, cái tiệm mà hần rất hay lên vào trộm một vài cái để ăn đỡ đói trong lúc không kiếm ăn được. Cái ả mập ú, mướt mướt đó vậy mà trông rất dễ thương. ả có mấy lần bắt được hần ăn trộm bánh của ả, nhưng mà ả không có đánh hần, mắng hần như cái con mụ cửa hàng thịt. Cái con mụ góa phụ vừa lùn, vừa mập đó thật đúng là một con cạp cái. Chắc có lẽ lão chồng của mụ cũng bị mụ ăn mất rồi cũng nên. Hần mấy lần bị mụ cầm chổi đập cho mấy trận thừa sống thiếu chết, mặc dù là hần chẳng lấy thứ gì của mụ. Mụ có lẽ là ả đàn bà mà hần ghét nhất cho đến lúc này.

Hần đang nghĩ bâng quơ như vậy, đột nhiên nghe có tiếng bước chân người chạy vô. Giọng một gã đàn ông trung niên:

- Hừ, cái thời tiết quái quỷ gì thế không biết, thật là ...

Hần chửi thề mấy câu xong lại quay đầu nói:

- Nhược Lan, người không có bị ướt chỗ nào đó chứ?

Một cái giọng nói thiếu phụ ỏng ẹo có ý trách hờn, nói:

- Cái người này, thiệt là nha! Người biết là ta đã có chồng rồi, mà còn dụ ta ra ngoài lúc trời mưa gió thế này nữa.

Rồi ả ưỡn cái bộ ngực căng tròn, no sữa đang dính sát lớp áo mỏng tanh vì nước mưa ra trước mặt cái trung niên kia, thì thào nói:

- Người xem, đồ ta ước hết rồi nè! Người thấy ta làm sao mà trở về nhà được đây?

Gã trung niên kia nghe thế thì cười lên khà khà, vuốt hai cái ria mép, nói:

- Thì là ... cứ ở đây một đêm với ta thì có sao đâu này.

Hắn nói xong thì ôm lấy cái eo của ả ôm vào trong lòng ngực, tiếng nước miếng nuốt ực xuống cổ. Lúc này, bọn họ cũng không hề hay biết là còn có người ở trong miếu. Mà tiếng xột xoạt còi đồ mỗi lúc một nhanh. Hai cái dâm phụ dâm phụ bắt đầu thờ lên những tiếng hỗn hĩnh.

Gã vốn dĩ còn nghĩ là mình đang nằm mơ, nào ngờ lại gặp cái tình cảnh như thế này. Một đôi dâm phụ dâm phụ đang lỏa thể ở trước mặt, lại sắp làm ra cái chuyện kinh thiên địa nghĩa gì nữa rồi. Hắn biết ở cái thế giới này, chuyện này mà lộ ra ngoài thì sẽ bị xử tội chết. Hắn đành phải nằm im mà chờ cho qua hết chuyện, nếu không may mà bị phát hiện ra, không biết là chuyện sẽ như thế nào nữa. Hắn tức giận chửi trong bụng:

- Khốn nạn thật! Thường ngày ta còn tưởng ả đoan trang thế nào, hóa ra ả với mẹ ả là cùng một ruột. Chồng ả vừa mới chết được có ba ngày, ả lại đi ngủ với thằng khác. Đúng là cái loại đàn bà trácnett.

Hắn càng là tức giận khi nghĩ đến mẹ của ả, một con mụ độc ác ti tiện. Mà ả thì không biết có phải là do chính cha ả sinh ra hay không nữa. Mấy năm trước hắn có gặp qua cha ả, so với hắn thì có lẽ xem thuận mắt hơn một chút. Một cái vợ chồng như vậy sao có thể sinh ra một con ả có thân hình và khuôn mặt đẹp đẽ như vậy.

- Có lẽ nào là ...

Hắn nghĩ như vậy thì khúc khích cười trong bụng. Nào ngờ là tên trung niên đó nghe thấy, hắn vội quay đầu lại quát:

- Là người nào?

-

Hắn sợ hết hồn, vội nín bật. Đợi một lúc không thấy có tiếng trả lời, gã trung niên vội vàng mặc lại quần áo, tay cầm một con dao găm đi vào bên trong chỗ thờ tự. Gã thanh niên mặt bốt lại càng sợ hết hồn, thường ngày hắn vốn bị kẻ khác ức hiếp nên là đã quen bị đòn, nhưng mà lần này hắn cảm thấy cái này không phải là chuyện giỡn. Hắn nhìn ánh mắt gã trung niên có hai cái ria mép nhếch lên, bên trong ẩn chứa một luồng sát khí rất đáng sợ.

- Hắn ... hắn không phải người thường.

Gã thanh niên kinh hoàng kêu lên trong bụng. Hắn nào biết cái gã trung niên trước mặt hắn là một tên sát thủ, chuyên lẩn lộn trên giang hồ bằng việc giết chóc mà kiếm cơm. Gã vừa nãy nghe thấy tiếng động liền là biết ngay có kẻ đang ở trong này. Gã biết, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài được, dù là kẻ nào thì cũng chỉ có con đường chết. Cái ả đó là người nào chứ? Chồng ả là em trai của lão đại hắn, hắn dám để chuyện này lộ ra bên ngoài được sao? Hắn không muốn chết một cách nhục nhã như vậy, cho nên là kẻ này phải giết, hắn nhất định phải chết.

Ngoài trời mưa càng lúc càng lớn, trong miếu lại là một cái trảng cảnh vô cùng kỳ dị. Một ả đàn bà đang đứng nép vào một góc cửa, hai tay ôm chặt lấy trước người run lên lay bẩy. Còn một gã đàn ông thì tay cầm dao găm lăm le nhìn về phía gã thanh niên trước mặt. Một cái thanh niên chừng hai lăm, hai sáu tuổi, trên mặt có một cái bốt đồ kéo dài từ đuôi mắt bên trái đến dưới cằm. Gã thanh niên đang quỳ dưới đất, thân người run rẩy nói:

- Đại gia, xin người tha mạng cho ta! Chuyện vừa rồi ta thật ra chẳng thấy gì hết, chỉ là ta đang nằm ngủ nghe thấy tiếng động nên giật mình tỉnh dậy mà thôi.

Gã trung niên vẫn đứng y nguyên tại chỗ, hừ lạnh nói:

- Vừa rồi là ngươi nằm ngủ thật sao?

- Dạ, đúng như vậy nha! - Gã thanh niên vừa quỳ dưới đất, vừa gật đầu lia lịa nói.

Nhưng thật ra trong lòng gã lại mắng to:

- Con mẹ nó! Chuyện của các người thì có liên quan quái gì đến ta. Các người thông gian thì thông gian, sao lại chọn đúng chỗ ta đang ngủ làm gì kia chứ? Ngươi thực nghĩ là ta ngu ngốc đến nỗi chuyện này ra ngoài sao? Ngươi không giết ta, kẻ khác cũng tìm đến giết ta.

Hắn đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm giác có một cái gì đó lạnh lạnh đang đâm vào trước ngực mình. Một cái con dao cắm phập vào trong lòng ngực, máu chảy ra ướt đầm cả nền đá. Rồi một cái giọng lạnh lùng vang lên trong tai hắn:

- Hừ, ta tin ngươi làm quái gì chứ? Chỉ cần ngươi chết thì chuyện này cũng coi như không có bị lộ ra ngoài, việc gì phải dài dòng như vậy chứ. Chỉ là ta không muốn tốn sức với cái tên khốn kiếp như ngươi mà thôi.

Gã trung niên vừa nói, vừa đá vào cái xác. ả đàn bà thấy một trảng cảnh như vậy, thì chạy tới bên cạnh hắn, ôm lấy tay hắn, cười nói:

- Ngươi xem, ngươi giết người như vậy, sao mà ta có thể qua đêm ở chỗ này được chứ?

Nghe ả tình nhân nói như vậy hắn liền cười lên ha hả rồi bế ả đi vào gian trong, miệng không ngừng nói:

- Tiểu tình nhân, ngươi nói xem có phải là ta cần phải giúp ngươi làm ấm người rồi hay không a!

- Ai da, ta thật là bị người làm cho lạnh chết rồi nha! Người còn không mau làm ấm cái thân thể này a, nếu không là ta không có tha cho người đâu a!

Hai kẻ đùa bỡn qua lại một lúc nhưng mà không hay biết có kẻ đang cười thầm. Gã thanh niên có cái bốt đỏ trên mặt mở mắt ra trừng lớn, miệng không ngừng mắng:

- Con mẹ nó, suýt nữa là lão tử chết rồi! Mau mà trái tim ta lúc sinh ra đã lệch hơn so với người thường một ít, nếu không thì mạng ta xong thật rồi!

Hắn vừa nói vừa nghiêng răng rút con dao ra khỏi người, miệng lại lầm bầm:

- Con mẹ nó, lão tử đã không muốn liên quan gì đến bọn người, vậy mà cái đôi dâm phụ dâm phụ này lại có ý muốn giết ta diệt khẩu. Được lắm, cái con tiện nhân kia. Lúc này không phải là người cố ý cản đường, lão tử cũng không có bị bắt lại. Đã vậy, hôm nay ta phải tiễn bọn người lên đường mới được.

Hắn nghĩ vậy, nên là xách con dao đi vào gian trong. Một gã đàn ông đang cố gắn hi hục trên bụng một ả đàn bà lẳng lơ. Tiếng rên rỉ của ả lọt vào trong tai hắn chẳng khác nào tiếng kêu của mấy con lợn cái đang động đực. Tên trung niên đang hưng phấn đột nhiên cảnh giác quay người lại. Cảnh tượng trước mắt không khỏi làm hắn khiếp sợ. Từ trước đến giờ hắn giết qua người cũng chưa từng thấy cảnh tượng nào kỳ dị như vậy. Kẻ mà hắn nghĩ là đã chết đang đứng sau lưng hắn, cầm một con dao đầy máu mà nhìn hắn cười. Nụ cười này rơi vào trong mắt của hắn chẳng khác nào nụ cười của quỷ thần.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Rơi vào hang rồng

Ả đàn bà lẳng lơ đang rên rỉ không ngừng, thấy gã đàn ông đang ra sức thì ả càng siết chặt hơn. Hai chân ả kẹp chặt làm gã không cách nào thoát ra được. Tên thanh niên có cái bốt đỏ càng hưng tợn nhào tới. Hắn biết, chỉ cần mình chậm một chút thôi, chắc chắn sẽ bị tên đàn ông trước mặt trở mình mà tiếp tục giết ngược lại hắn. Con dao nhọn cắm thẳng từ sau ót xuyên qua cuốn họng. Tên đàn ông trung niên có miệng mà không thể nói, hai tay hắn ôm chặt lấy cuốn họng, nhuộm đầy máu tươi.

Ả đang lén đỉnh, đột nhiên thấy máu tươi từ cuốn họng gã nhân tình tuôn ra, kèm theo một mùi tanh nồng khó ngửi thì không khỏi hoảng sợ. ả càng hoảng sợ cơ thể càng co giật mãnh liệt. Thân dưới của tuôn ra như suối trong lúc gã nhân tình nằm trên vũng máu chết không nhắm mắt. ả lúc này mới nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của tên thanh niên nửa mặt mang một cái bốt đỏ nhìn mình. ả hốt hoảng kéo lê cái thân hình trần trụi của mình lùi về phía sau một pho tượng Phật đã bị đổ nát. Mặt ả lúc này khi đỏ khi xanh vô cùng quái dị. ả biết, mạng ả hôm nay sắp xong rồi.

- A Khò, mong người nghĩ đến thường ngày ta vẫn đối tốt với người, xin người hãy bỏ qua cho ta lần này đi. Chuyện ngày hôm nay ta nhất định sẽ không nói đi ra ngoài, chỉ cần người muốn... người muốn thứ gì ta cũng chiều người.

Theo ả nghĩ, chỉ cần ả xuống nước cái tên A Khò này cũng không có làm liều mà giết ả, dù sao thường ngày hắn vẫn hay lén nhìn ả tắm, chắc là hắn cũng muốn cái thân thể xinh đẹp này của ả. Chỉ cần ả chiều hắn, hắn nhất định sẽ bỏ qua cho ả. ả nghĩ vậy nên càng liếc mắt đưa tình với hắn, làm cho hắn không khỏi có chút buồn nôn. ả đàn bà này muốn dùng cái thân dơ bẩn của ả để dụ dỗ hắn sao, hắn chẳng thèm. Con dao nhuộm đầy máu tươi vẫn đang chảy xuống tí tách. Ngoài mưa vẫn đổ rất to, tiếng sấm chớp không ngừng đánh xuống âm âm. Tiếng trời gầm rú như tiếng nổi giận của trời đất. A Khò vùng con dao đâm xuống, ả đàn bà kinh hãi la lên thất thanh. Nhưng cái cảm giác đau đớn không có xảy ra trên người ả, mà cái gã thanh niên tên A Khò cũng biến mất không thấy đâu nữa. Trong cái miếu đổ nát này ngoài ả với cái xác đầy máu của gã nhân tình, nào còn có ai đâu? ả có cảm giác như mình vừa mới gặp một con ác mộng, một con ác mộng vô cùng khủng khiếp.

Kể từ bây giờ, ở cái thế giới này sẽ không còn một ai nhìn thấy một tên quái thai trên mặt mang một cái bốt đỏ, tên là A Khò nữa. Bởi vì lúc hắn có ý định giết ả dâm phụ, một tia sét từ trên bầu trời theo ánh dao mà đâm thẳng xuống làm hắn biến mất ngay tại chỗ. Hắn không biết, hắn giết một ả đàn bà lẳng lơ như vậy cũng bị trời phạt hay sao? Hắn không cam tâm, hắn rất không cam tâm. Hắn muốn hét lên thật lớn, nhưng hắn bất lực phát hiện ra rằng âm thanh vừa đưa lên đến cuốn họng liền không cách nào phát ra được nữa.

Bịch...

Âm thanh rơi xuống đất làm cho hắn tỉnh lại. A Khò hắn, vậy mà chưa chết. Cái cảm giác bị đau này lần đầu tiên làm hắn cảm giác thật hưng phấn. Hắn cố gắng xoay người để trở mình. Trên tay hắn rõ ràng vẫn đang cầm con dao dính đầy máu tươi, trên thân con dao vẫn còn lưu lại những tia điện chạy ngang dọc. Hắn cứ ngỡ mình đang nằm thấy ác mộng vậy. Hắn thật sự còn chưa có chết.

Cảnh vật xung quanh là một mảnh đất trống với những tảng đá lồi chỏm, nằm cách đó không xa là một cái hang rất lớn. Cái hang này so với một ngọn núi nhỏ cũng không khác biệt gì lắm. A Khò không thể nào nhận ra được nơi này là nơi nào. Trong cái thị trấn nhỏ ven biển này làm gì có cái chỗ nào đặc biệt như thế. Hắn càng nghĩ, càng cảm thấy đầu có chút đau nhức. Vậy là hắn thôi, không có nghĩ nữa.

Ục... ục...

Bụng hắn kêu lên vì đói. Hắn đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy nơi nào có thể tìm được thức ăn cả. Hắn lại xoay người nhìn cái động lớn ở trước mặt. Hắn nghĩ, hay là mình cứ đi vào đó xem sao? Vậy là hắn cứ thế mà đi vào bên trong. Cái động này tuy lớn thật, nhưng bên trong có chút tối, hơi

nóng phả ra từ các vách đá làm hân khó chịu. Nơi này rộng như thế chẳng lẽ thật sự không có thứ gì có thể cho hân ăn. Trong lòng hân nghĩ thế nên hân cứ đi vào mỗi lúc một sâu hơn. Đến cuối cùng, hân dừng lại ở trước một cái hồ nhام tương vô cùng lớn. Cái hồ này phải rộng tới vài mẫu, sức nóng của nó phả ra thật là kinh khủng. Hân có cảm giác, mình chỉ cần bước thêm một bước nữa là có thể bị sức nóng của hồ nhام tương này đốt thành tro bụi. Hân quả thật là đói đến mệt lả. Hân buồn bực ngồi bệt xuống đất, cách xa hồ nhام tương chừng hơn một trăm trượng, rồi mới an tâm nhắm mắt ngủ một giấc thật ngon lành. Cái bụng của hân thỉnh thoảng lại kêu to, nhưng hân bây giờ cũng mặc kệ. Với hân ngủ mới là thượng sách.

Trời bắt đầu sáng, A Khờ mệt mỏi vươn vai đứng dậy. Lúc này ánh sáng mặt trời chiếu vào bên trong, hân mới có thể trông thấy được đầy đủ cảnh tượng trước mắt. Hân thấy chỗ mình đang nằm ngủ không phải là mặt đất bình thường, giống như là hân đang nằm trên một khúc xương to nào đó. Đợi đến khi hân quan sát kỹ càng thì mới phát hiện, hóa ra là hân đang nằm trên bộ xương của một con rắn rất dài. Mà hân tự hỏi, trên đời này còn có một con rắn dài như thế này sao? Con rắn này lúc còn sống thân hình của nó chắc to bằng cả một tòa thành bình thường chứ chẳng đùa? Nhưng cái đầu của con rắn này cũng rất là kỳ, cái đầu này nhìn rất là quen mắt, giống như là một cái con vật gì đó thường được khắc trên mấy cái cột đình.

- Đúng rồi, đây là một con rồng! Bộ xương của một con rồng! – Hân mừng rỡ mà la lên.

Do vui mừng quá nên là hân té ngay xuống đất. Từ trên cái độ cao đó ngã xuống, hân có cảm tưởng như vài khúc xương của mình muốn gãy rời ra. May mà nơi này mặt đất không có cứng rắn như hân nghĩ, nếu không e rằng lần này hân chết rất là oan ức. Tay hân có cảm giác đang sờ vào một vật gì đó. Một cái vật hình tròn rất to lớn, hân còn cảm nhận được tiếng tim đập và nhịp thở đều đặn được phát ra từ nó. Hân cúi đầu nhìn xuống mới biết là mình đang ôm lấy một cái quả trứng, một cái quả trứng khổng lồ. Quả trứng này so với đầu hân còn cảm thấy muốn to hơn. Hân không làm cách nào có thể tưởng tượng được sáng sớm thức dậy thì phát hiện mình nằm trên một bộ xương rồng, bây giờ lại nhìn thấy một cái quả trứng đang vẫn còn sống. Hân nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện này:

- Chẳng lẽ là... đây là... đây là một quả trứng rồng trong truyền thuyết hay sao?

Hân cảm tưởng rằng mình đang thật sự nằm mộng, một giấc mộng rất hoang đường. Nhưng giấc mộng này có hoang đường hay không, câu trả lời đã ở ngay trước mắt hân. Một cái hình ảnh hư ảo của một con kim long đang hiện ra trước mắt làm cho hân nhìn đến ngây dại. Một thứ thanh âm cổ xưa của một nữ nhân phát ra từ bên trong cái hư ảnh kia là cho hân choáng tỉnh:

- Nhân loại, quả trứng ở trước mặt ngươi là đứa con trước lúc lâm chung do ta sinh ra. Vì trải qua một thời gian dài nó bị chôn vùi ở chỗ này nên sinh cơ cũng gần như hao đến gần hết. Ngươi là người hợp duyên với nó, ta phát hiện được trên người ngươi có một cỗ thân thiết không thể diễn tả được. Thời gian của ta đã không còn nhiều, cho nên ta hy vọng ngươi nghe và hiểu những gì ta nói ra. Ta muốn ngươi thay ta chăm sóc lấy đứa nhỏ này. Để đổi lại điều đó, ta sẽ ban tặng cho ngươi một giọt long huyết cuối cùng trong người ta. Ngươi có được giọt long huyết này, ngươi sẽ thoát khỏi phạm thân, tiến vào con đường tu luyện sau này. Ngươi hãy nhớ, tên của nó là Long Dận. Sau này khi nó trưởng thành, ta hy vọng ngươi sẽ đưa nó trở về nhận tồ quy tông.

Nói đến đây cái bóng hình hư ảo đột nhiên tan biến mất, rồi xâm nhập vào trong cơ thể của A Khờ. Một giọng nói lạnh đậm mà uy nghiêm xâm nhập vào trong tâm thần của hân:

- Để đảm bảo cho sự an toàn của đứa nhỏ này, ta sẽ truyền cho ngươi một bộ công pháp của long tộc, có tên là Thần long phụ thể. Chỉ cần lúc nguy cấp, ngươi cứ theo khẩu quyết ta truyền lại cho ngươi mà niệm là được. Ngoài ra, ta bắt ngươi phải cùng con ta ký khế ước cộng sinh. Chỉ cần ngươi sau này không làm điều gì bất lợi đến nó, thì ngươi vẫn sẽ được an toàn. Đợi khi trứng nở, ngươi có thể rời đi khỏi nơi này.

Cái giọng nói đến đây không còn nghe thấy nữa, mà trong đầu A Khờ hân lại có thêm một bộ công pháp đặc thù mà cái long hồn kia vừa mới nói qua. A Khờ lúc này cũng không có tâm trí để mà kiểm tra lại cái gì là công pháp, hân chỉ có ngồi ngây ngốc nhìn quả trứng đến thất thần. Đây thật sự là một quả trứng rồng sao? Liệu nó có thật sự nở ra một con rồng con hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 3: Sự ra đời của một con rồng

A Khờ ngây người như thế suốt ba ngày ba đêm cũng không có rời đi nửa bước. Hân chờ, chờ đợi tận mắt nhìn thấy quá trình được sinh ra của một con rồng. Nhưng sự chờ đợi của hân quả thật chẳng được đền đáp chút nào. Ngoài những tiếng nhịp tim đập đều đều mình chứng cho sự sống của một sinh linh sắp được ra đời, quả trứng quả thật chẳng có một chút phản ứng nào. Hân lại ngốc thêm mấy ngày nữa. Đến ngày thứ chín, hân trong lòng đã bắt đầu nản.

- Chẳng lẽ cái con rồng cái đó đã lừa ta?

Hân càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực.

- A Khờ ơi A Khờ, ngươi quả đúng là một thằng ngốc! Ngay cả một con rồng chết rồi cũng có thể lừa được ngươi!

Hân cảm thán, rồi chán nản đứng dậy. Tiếng xương cốt kêu lên lách cắc, làm hân phải duỗi cái lưng mệt mỏi của mình mà ngáp dài. Tính ra, từ cái ngày rơi vào cái hang rồng này đến nay hân cũng chưa ăn qua một thứ gì. Nhưng lạ một điều là, cơ thể hân lại rất khỏe mạnh, giống như là có một luồng sức

mạnh nào đó đang cải tạo cơ thể của hắn. Nghĩ đến đó hắn không khỏi cảm thấy ngứa ngáy chân tay, hắn vung ra một quyền nện thẳng lên cái vách tường bằng đá ngay bên cạnh.

Àm!

Một cái hốc sâu một tắc, vừa bằng cái nắm đấm của A Khờ hằn lên trên vách đá. Hắn không thể tin vào mắt mình mà đưa tay lên dụi dụi liên hồi.

- Đây là vách đá a, từ khi nào nó lại mềm đến như vậy?

Nếu có người khác ở đây mà nghe hắn nói như vậy chắc chắn sẽ mắng hắn, mắng hắn là cái tên không có mắt. Cái vách đó mà hắn dám kêu mềm, vậy không biết cái thứ gì hắn mới có thể coi là cứng đấy, thật là doạ người a. Hắn còn chưa kịp vui mừng mặt đất dưới chân đột nhiên chấn động mạnh, đất đá từ trên các vách tường bắt đầu rơi xuống. Hắn hoảng quá mà la lên:

- Ông trời ơi, ông đừng có đùa với ta như vậy chứ?

Hắn nghĩ cũng không dám nghĩ nhiều, liền lao nhanh ra khỏi cửa hang mà cầm đầu chạy. Hắn chạy chừng nửa đường đột nhiên sức nhớ đến một chuyện rất quan trọng nên vội vàng quay ngược trở vào trong. Nhìn thấy quả trứng vẫn còn nguyên vẹn ở cạnh hồ nam tương, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhớ không nhầm thì cái long hồn kia mấy ngày trước đã bắt hắn ký cái gì khế ước với quả trứng này. Hắn không biết là cái khế ước đó có hiệu quả thế nào, nhưng dù sao nó cũng liên quan đến tính mạng của hắn. Cho nên, dù cho hắn thêm mấy cái lá gan nữa hắn cũng không dám lấy ra đùa. Hắn cẩn thận ôm quả trứng vào trong lòng ngực rồi chạy trở ngược ra ngoài. Hắn cảm nhận được một sự liên kết máu thịt vô cùng kỳ lạ với quả trứng. Đường như sắp có một sinh mạng chuẩn bị phá vỏ mà đón chào cái thế giới đầy tươi đẹp này.

A Khờ không có nghĩ nhiều như vậy, hắn vừa ôm quả trứng vừa cầm đầu mà chạy. Nếu lúc này hắn có thể nhìn thấy chính bản thân mình, hắn chắc chắn sẽ rất kinh ngạc. Vì tốc độ của hắn đã nhanh hơn thường ngày gấp mười mấy lần. Cửa hang hoàn toàn sụp đổ, A Khờ người dính đầy bùn đất ôm trong lòng quả trứng lăn tròn xuống một cái khe đá. Trên người hắn đã có thêm rất nhiều vết thương, hầu như vết thương trên người hắn đều do các mảnh đá vỡ sắc nhọn cắt đứt. Hắn lúc này dù có bị thương cũng chẳng nở buông quả trứng rớt ở trong lòng ngực ra ngoài.

Grao... Grao...

Tiếng gầm gừ như muốn chấn nổ cả một ngọn đồi. A Khờ ngược mắt nhìn lên trời cao mà người như còng lại. Thứ hắn nhìn thấy là hai con quái vật khổng lồ, so với bộ xương rồng ở trong hang động dù có kém đôi chút, nhưng cũng chẳng kém đến bao nhiêu. Hai con đã thú đang đánh nhau vô cùng ác liệt. Máu trên người chúng làm cho đất đá xung quanh liên tục bị bốc hơi. A Khờ đứng nhìn mà ngây cả người.

Một con hồ màu trắng mang trên người một đôi cánh lớn màu vàng đang cố giờ cao móng vuốt của mình chụp lên một trong chín cái đầu rắn của con quái vật thân rùa. Chín cái đầu rắn ngay lập tức phun ra chín luồng âm khí màu xanh bám lên cái móng vuốt đầy sắc lạnh. Con hồ trắng mấy lần ăn phải thiệt thòi từ đòn công kích như vừa rồi nên nó ngay lập tức vỗ cánh bay lên, một luồng âm sát từ đôi cánh của nó cũng đánh xuống làm cho một trong chín cái đầu rắn bị cắt đứt. Mất một cái đầu, con rùa cũng không có phản ứng gì lớn. Bởi vì chỉ ngay tức khắc một cái đầu rắn khác lại mọc lên đứng ngay vị trí cũ. Con hồ trắng cũng biết là không có cách nào giết chết được đối thủ của nó. Nên nó gầm lên một tiếng lớn, phóng thích ra một đòn công kích bằng tinh thần làm cho con rùa bỗng nhiên khựng lại. Đúng lúc này, con hồ lao nhanh xuống hai chân chụp lấy hai cái đầu rắn, còn miệng thì cắn một cái khác. Bị tập kích bất ngờ, con rùa lúng túng lùi lại phía sau.

A Khờ đang ở gần đó, mặt đất bị chấn động làm cho hắn không khỏi lăn thêm mấy vòng. Hai con quái vật đánh nhau đến sức đầu mẻ trán cũng không có để ý đến một tiểu nhân vật như hắn. Ba cái đầu bị phá hư, sáu cái đầu còn lại ngay lập tức cấn lên trên thân của con hồ. Hai cái cánh của nó cũng bị cấn nát một phần. Tinh thể giăng co như vậy kéo dài suốt ba ngày liền. Đến cuối cùng, cả hai con quái vật đều bị thương nặng mà rời đi. A Khờ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Ba ngày này, quả thật hắn bị "hành" đến khổ sở. Hai con quái vật đánh nhau, còn hắn thì đứng ngoài chịu trận. Hắn muốn trốn cũng trốn không nổi, vì xung quanh đã bị hai con thú cày nát không ra hình thù. A Khờ hắn cũng không phát hiện phương hướng đi mà đi.

Tình trạng quả trứng càng lúc càng bất ổn. A Khờ có thể cảm nhận được một luồng sức sống mãnh liệt của nó truyền đến tâm trí hắn. Con rồng nhỏ dường như rất muốn phá vỏ mà ra, đáng tiếc là nó không đủ sức để làm điều đó. A Khờ không có phương pháp giúp đỡ nó, nên chỉ âm thầm cầu nguyện trong lòng. Không biết là do lời cầu nguyện của hắn linh nghiệm, hay là do sự cố gắng của con rồng nhỏ mà cái vỏ trứng bắt đầu xuất hiện vết nứt. Mới đầu chỉ có một vết rạn nhỏ, sau một lúc vết rạn được mở rộng ra thêm một ít. Chừng qua nửa ngày, cái vỏ trứng đã nứt ra như một cái mạng nhện.

Cuối cùng, cái vỏ bị nứt làm đôi, một thứ chất dịch màu huyết hồng bao bọc lấy một con rồng nhỏ chừng hai bàn tay người lớn. A Khờ không khỏi nhìn nó mà mỉm cười. Con rồng nhỏ dường như không để ý đến hắn, miệng nó có chút há ra rồi đánh ực một cái, chất dịch bao bọc bên ngoài bị nó nuốt gọn xuống bụng. Cảm giác như, cơ thể của nó có thể dài ra thêm một ít.

A Khờ thử đưa tay vuốt lên lớp lân giáp trên người của con rồng nhỏ. Nó dường như cảm nhận được sự thân thiết của hắn nên là không có phản đối, thậm chí còn cố ý dụi dụi cái đầu nhỏ nhắn của mình vào trong lòng bàn tay hắn. Trong tiềm thức của nó, sinh vật đầu tiên mà nó nhìn thấy thì chính là cha mẹ của nó. Huống hồ, trong người A Khờ còn có một giọt máu rồng do mẹ của nó ban tặng. Chính vì vậy, con rồng nhỏ mới cho rằng A Khờ là mẹ của nó. Cũng chính vì sự hiểu lầm tai hại này mà A Khờ bất đắc dĩ trở thành "vú nuôi" của một con rồng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ma hạch

Ừn... ực...

Cái bụng đói của hắn không hiểu sao lúc này lại kêu to đến tận. Hắn xấu hổ mà gãi gãi đầu rồi nhìn nó cười. Con rồng nhỏ dường như cũng hiểu được suy nghĩ của hắn, nên nó khẽ uống người bay đi. Hắn kinh hãi vội vàng chạy theo nó. Nhưng dù hắn có cố sức đến như thế nào cũng không có cách nào bắt kịp. Đôi mắt hắn mờ tròn mà trở lên nhìn. Một con tiểu kim long to chừng nắm tay người lớn đang quấn nhau với một con thỏ lông đỏ, phải to hơn nó sắp hai lần.

Khè... khè...

Con rồng nhỏ khạc ra một mồi lửa đốt trụi lớp lông đỏ của con thỏ. Một mùi thịt khét lẹt xông thẳng vào mũi làm hắn cảm thấy khó chịu. Con rồng nhỏ dùng lấy hai cái chân trước của mình kẹp vào người con thỏ rồi ném qua cho hắn. Hắn nhìn miếng thịt cháy đen trước mắt, mặt không khỏi xám lại:

-Như thế này làm sao mà ăn?

Con rồng nhỏ vẻ mặt đầy ỷ khuất nhìn hắn. Hắn không khỏi thương yêu mà vuốt ve lấy cái đầu nhỏ của nó, rồi dịu giọng lại nhắc nhở:

- Tiểu Long ngoan! Người lớn sau không cần phải phun lửa ra giết nó, chỉ cần bắt sống về đây cho ta là được!

Con rồng nhỏ làm ra vẻ hiểu ý, nó dụi dụi cái đầu nhỏ của mình vào trong tay hắn, rồi vui vẻ uốn người bay đi một lần nữa. Hắn cũng không dám lơ là để lại nó một mình trong chỗ đã lĩnh này. Đặc biệt là quanh đây lại còn sự xuất hiện của hai con quái thú rất đáng sợ. Lần này Tiểu Long cũng không làm hắn thất vọng, chỉ thấy nó lượn một vòng trong chân đã kẹp về một con thỏ lông đỏ khác. Loại dã thú này cũng không phải là mấy loài phạm thú mà A Khờ từng thấy qua, đây là một loài ma thú cấp thấp, chỉ sinh sống lân cận ở những khu vực núi lửa hoạt động. Hắn không biết, nên là vừa thấy con thỏ được Tiểu Long vứt bỏ xuống đất liền xách ra chỗ gần bờ suối mà mần thịt. Con thỏ vốn dĩ chỉ vì bị Tiểu Long dọa sợ mà ngất đi, khi nó phát hiện mình bị một tên phạm nhân nắm trên tay thì liền dùng sức mà vụt chạy mất. A Khờ bị bất ngờ nên là không có kịp phòng bị. Con thỏ chạy xông làm hắn cảm thấy vô cùng mất mặt. Hắn tức giận mà lầm rầm niệm chú ngữ ở trong miệng. Một luồng long khí từ trong người hắn bộc phát ra ngoài, dọa cho con thỏ nhỏ sợ hãi vỡ mật chết ngay tại chỗ. Hắn vui vẻ mà chạy tới xách tai con thỏ cầm trên tay:

- Ha ha, quả nhiên là con rồng cái đồ không có lửa ta! Không ngờ môn bí pháp của nó lại lợi hại đến như vậy!

Con rồng nhỏ đang bay tới cảm nhận được khí tức trên người hắn không khỏi làm sợ run lên. Nó chui vào một hốc cây gần đó mà cuộn tròn lại, rồi ngóc đầu ra len lén nhìn hắn. Trong tâm hồn bé nhỏ của nó hiện lên một cái ý nghĩ vô cùng kiên định:

-Mụ mụ của ta thật lợi hại! Sau này lớn lên ta cũng nhất định phải lợi hại như vậy mới được!

A Khờ mới lần đầu sử dụng bí pháp, hắn không biết cách thu phát tự nhiên nên là sau khi bí pháp được thu hồi sắc mặt hắn cũng trở nên tái nhợt, cơ thể bắt đầu rơi vào trạng thái suy yếu tạm thời. Cũng may là trong người hắn còn một giọt long huyết còn chưa hoàn toàn bị phân hóa, nên quá trình suy yếu cũng chỉ diễn ra trong chốc lát, sắc mặt hắn cũng bắt đầu biến chuyển hồng hào trở lại. Hắn thâm nhủ trong lòng:

- Nguy hiểm thật, món “đồ chơi” này cũng thật là phiền phức, lần sau ta phải hạn chế dùng nó mới được.

Ừc... ực...

Cái bụng hắn lúc này lại bắt đầu sôi lên. Hắn ngay lập tức vứt bỏ mấy cái suy nghĩ lung tung trong đầu mà chạy nhanh ra suối làm thịt thỏ đem về. Chỉ trong chốc lát mùi thịt nướng đã lan tỏa ra xung quanh, con rồng nhỏ còn đang rụt rè nấp ở trong hốc cây lúc này cũng bị mùi hương hấp dẫn mà chạy ra ngoài. Hắn vừa thấy cái vẻ mặt tham ăn của nó thì không khỏi buồn cười:

- Người đói rồi sao?

Con rồng nhỏ khẽ gật gật cái đầu rồi dụi vào lòng bàn tay của hắn làm nũng. Hắn gỡ nhẹ lên đầu nó, sau đó xé nguyên một cái đùi thỏ đặt lên một cái lá chuối đưa cho nó. Nó vui vẻ cạ cạ người vào tay hắn, rồi nhanh chóng lao tới há cái miệng ra nuốt ực một phát. Nguyên một cái đùi thỏ so với đầu của nó còn to hơn một chút, không hiểu làm cách nào mà bị nó nuốt gọn vào trong bụng. Nó vừa nuốt xong một cái đùi thỏ, ánh mắt lại chăm chú nhìn lên phần thịt trên tay của hắn. Hắn không khỏi trợn ngược mắt lên nhìn nó. Rồi bất đắc dĩ ném nguyên cả nửa thân con thỏ đưa cho nó, hắn chỉ tự chữa lại cho mình một cái đùi thỏ vừa đủ một bàn tay. Sau khi đánh chén no nê, con rồng nhỏ nằm ườn bụng ra đất mà đánh ợ mấy cái liên hồi. Hắn nhìn cái bụng đang cân phồng của nó không khỏi liếc mắt mắng:

- Tiểu tử nguoi đúng là cái loại con mắt to hơn cái bụng!

Nó không biết mấy câu mắng chửi của hắn có ý nghĩa gì. Nó chỉ cảm thấy cuộc đời nó sau này sẽ rất là hạnh phúc. Vì sau này, mỗi ngày nó đều có món ngon để ăn. A Khờ mà biết ý nghĩ trong lòng của nó, hẳn chắc chắn sẽ mắng chết nó.

Khò... khò...

Tiếng ngáy đều đều của con rồng nhỏ làm cho cảnh rừng càng thêm u tịch. A Khờ ngã người nằm ngay bên cạnh, ánh mắt nhìn nó có chút yêu thích:

- Nếu ta có thể vô ưu vô lo như nguoi vậy thì tốt biết mấy. Thế giới này dường như không còn là thế giới mà ta đã từng sinh sống nữa. Ta không biết con

đường phía trước phải đi như thế nào. Chỉ có thể chờ đợi đến lúc người trưởng thành thì có lẽ mọi thứ sẽ được giải đáp. Trước lúc đó, chúng ta có thể bình yên mà sống qua ngày như thế này cũng tốt rồi.

Mấy ngày sau đó, A Khò dẫn theo Tiểu Long đi lang thang ở trong rừng, vừa săn ma thú, vừa làm quen với cuộc sống hiện tại. Thời gian chậm rãi trôi qua, Tiểu Long mỗi ngày một lớn thêm ra. Còn A Khò hẳn thì mỗi ngày một vất vả hơn. Xem ra công việc làm bảo mẫu này cũng chẳng dễ làm chút nào. Tính đến hiện tại, hẳn và Tiểu Long ngây ngốc trong chốn hoang lâm dã lĩnh này cũng đã gần một năm thời gian. Trong khoảng thời gian này, Tiểu Long từ một quả trứng mới được sinh ra đã trưởng thành dài hơn một trượng, thân hình cũng trở nên mập mạp hơn rất nhiều. Đặc biệt là khẩu phần ăn của nó lại càng thêm lớn. A Khò nhìn con lợn rừng so với hẳn còn muốn to hơn một chút mới vừa được con rồng nhỏ đem về thì không khỏi mắng:

- Con đây đã là con thứ ba trong ngày rồi đó! Người có phải là đói đến phát ngốc luôn rồi hay không? Từng này thức ăn làm sao người có thể tiêu hóa cho hết được chứ?

Hắn miệng thì mắng như vậy, nhưng tay chân lại rất nhanh nhẹn. Chỉ cần chưa đến một khắc thời gian thịt của con lợn rừng đã bị phân thành từng khối rất rõ ràng. Con rồng nhỏ khe khẽ dụi dụi cái đầu đã to hơn nắm tay người lớn của nó vào chân hẳn, rồi trong miệng nó nhả ra một viên đá màu huyết hồng hình lục giác. Hẳn nhìn mãi cũng không biết đó là vật gì mới lấy làm lạ mà hỏi nó:

- Đây là thứ gì? Sao từ trước giờ ta chưa thấy qua?

Con rồng nhỏ lắc lắc cái đầu, nó cũng không biết đây là thứ gì. Nó chỉ biết thứ này đối với nó rất là quan trọng. Thứ này là vật mà nó đã tìm thấy được bên cạnh thi thể của một con ma thú trong lúc truy đuổi theo mấy con yêu trư. Nó không rõ cái xác ma thú này cấp bậc như thế nào, nhưng xung quanh cái xác hơn một dặm không có bất kỳ một con ma thú nào dám lại vãng đến gần, khí tức trên cái xác cũng làm nó có chút cảm giác bất an. Khi lấy được viên đá, nó rất muốn trực tiếp nuốt xuống bụng. Nhưng nó nghĩ vật này rất có thể có tác dụng đối với “mụ mụ” của nó, nên nó mới quyết định đem về hỏi hẳn. Thấy ánh mắt của nó nhìn viên đá hình lục giác mà không nở rời ra, hẳn làm sao còn không hiểu tính khí của con rồng nhỏ này. Hẳn khẽ gõ lên đầu nó rồi mắng:

- Tên tiểu tử nhà người nghĩ thật tốt a, ta cần thứ này làm gì? Người cần thì cứ lấy mà dùng đi, đưa cho ta thì ta vứt đi đây!

Thấy động tác của hẳn con rồng nhỏ không khỏi hoảng sợ mà lao tới ngậm lấy viên đá vào trong miệng, rồi đánh ực một cái nuốt gọn xuống bụng. Hẳn không khỏi trợn ngược mắt lên nhìn nó.

- Thứ này không phải là thịt cá nha, người nuốt vào như vậy không phải là có chuyện gì rồi đó chứ?

Con rồng nhỏ lắc lắc cái đầu mà không có trả lời. Nó im lặng nằm bẹp xuống đất, cái miệng ngáp ngáp, đôi mắt lim dim như muốn buồn ngủ. A Khò sợ nó xảy ra chuyện nên là cố gắng ngồi đó mà trông chừng. Hẳn thấy hơi thở của nó bắt đầu trở nên đều đều, biết đây chỉ là triệu chứng ăn no buồn ngủ của nó nên hẳn cũng có chút an tâm. Hẳn thấy chỗ này cũng tương đối an toàn nên để nó nằm đó một mình, rồi hẳn vác theo mấy khối thịt lợn đi ra phía bờ suối rửa sạch. Mùi thịt nướng lại bốc lên nghi ngút, con rồng nhỏ dường như cũng cảm nhận thấy mùi thịt thơm lừng xông vào mũi. Chỉ có điều lần này nó lại lười biếng hừ nhẹ rồi ngủ thiếp đi. A Khò có cảm giác hơi chút tê nhạt. Hẳn vừa đem một khối thịt lợn nhét vào trong miệng, vừa lăm bằm một mình:

- Ăn mấy món thịt này càng lúc cảm thấy có chút là lạ, hình như vẫn là cứ thiếu thiếu thứ gì đó. Phải chi lúc này có một bình rượu ở chỗ này để nhâm nhi thì ngon phải biết.

Hẳn đang mường tượng ra một cái mỹ cảnh thật đẹp, đột nhiên một tiếng động nhẹ làm hẳn cảm thấy buồn bực:

- Hừ, mấy con thỏ nhỏ chết tiệt này thật là không biết điều. Bọn bây nghĩ rằng lão tử không mần thịt được bây chắc!

Hẳn hừ hừ trong miệng rồi ném ngay miếng thịt đang nhai dở xuống đất, lao nhanh vào trong bụi cây mà chụp tới. Thứ hẳn chụp phải lần này cảm giác không giống như mọi khi. Cái cảm giác như là hẳn chụp lấy một vật gì đó vừa tròn lại vừa mịn, nơi tay còn có cảm giác âm âm. Hẳn vô ý thức mà rút tay trở về. Một đôi mắt ngọc to tròn nhìn lên khuôn mặt của hẳn. Giọng nài nỉ yếu ớt phát ra từ trong cái miệng khô cằn:

- Cứu...

Rồi nàng ngã khụy xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiêu Lãng

Nhìn thấy cô gái sắc mặt tái nhợt, khắp mình mẩy toàn là vết thương. A Khò vội bế nàng đặt cẩn thận gần chỗ Tiểu Long đang nằm ngủ, rồi lấy ra một cái túi nước được làm từ da thú kê vào miệng cho nàng uống. Hẳn thấy môi nàng hơi nấp máy thì lấy làm mừng mà cố sức dốc ngược túi nước xuống. Nàng bị hẳn làm cho ho lên sặc sụa. Đôi mắt nàng lơ mơ mở ra, trong vô thức nàng đưa tay che ở trước ngực, rồi cảnh giác nhìn gã đàn ông có cái bốt đỏ như cái đầu rồng ở trước mặt. Nàng thấy tay hẳn vẫn còn giữ túi nước thì hơi có chút xấu hổ, miệng nói khe khẽ:

- Cảm ơn!

Cái cười mỉm chỉ xuất hiện trên gương mặt hốc hác, gầy còm của nàng không khỏi làm cho hắn có chút đồng cảm. Hắn nhớ lại lúc trước, hoàn cảnh của hắn có khi còn tệ hơn là so với nàng hiện tại.

Ừc... Ừc...

Cái bụng đói meo của nàng người thấy mùi thịt nướng thơm phức không khỏi kêu lên những thứ âm thanh đáng xấu hổ. Nàng đỏ mặt cúi gằm xuống đất, không dám ngẩng lên mà nhìn hắn. Một que thịt béo ngậy đầy mỡ không biết từ khi nào được dúi vào tay nàng. Nàng không khỏi hé hé mắt lên nhìn hắn. Một khuôn mặt tươi cười đầy rạng rỡ nhìn thẳng vào mắt nàng, làm nàng xấu hổ lại gục mặt xuống đất. Hắn thấy nàng như vậy cũng không dám trêu chọc nữa.

- Ở đây ta còn rất nhiều thịt, nàng cứ từ từ mà ăn. Ta không có ác ý, nên nàng không cần phải lo lắng.

Nàng hơi ngẩng đầu lên nhìn hắn một chút, rồi lại nhanh chóng quay mặt đi nói lí nhí ở trong miệng:

- Cảm ơn!

Hắn không muốn làm nàng xấu hổ nên không để ý đến nàng nữa, mà đi sang chỗ nướng thịt ngồi ngây ngốc một mình. Trong lòng hắn lúc này lẫn lẫn gợn vài con sóng nhỏ. Hắn thi thoảng nghiêng nghiêng cái đầu nhìn về phía nàng. Trong vô tình ánh mắt của cả hai chạm nhau một thoáng. Nàng như con thỏ sợ hãi đem hai tay kéo chặt đầu xuống hai đầu gối. Vành tai của nàng không ngừng đỏ ửng. Hắn nhìn nàng càng lúc càng thuận mắt. Bàn tay thô ráp của hắn nâng lấy khuôn mặt của nàng mà nhìn chăm chú. Nàng hai mắt nhắm nghiền không dám nhìn thẳng. Hắn tùy ý đưa tay gạt đi những loạn tóc rối đang che mắt hơn nửa khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Nàng mỉm cười mỗi nhưng cũng không có phản ứng gì. Mặt nàng lại càng thêm đỏ.

- Nàng thật đẹp!

Câu nói thì thâm bên tai của hắn làm nàng có chút đưa mắt lên ngược nhìn. Nàng có thể cảm nhận trong lời nói của hắn hoàn toàn không có chút đùa bỡn hay khinh miệt nào. Thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được sự chân thành và si mê của hắn. Đôi mắt to tròn của nàng nhìn đến không khỏi làm cho hắn cười như ngây dại.

Không biết trời xui đất khiến thế nào, môi nàng lại hướng về phía hắn đặt nhẹ xuống. Làm hắn có cảm tưởng như một luồng điện từ trên môi nàng chạy dọc khắp thân thể khiến cho nhiệt khí trong người trở nên nhộn nhạo. Giọt long huyết trong người hắn cũng bắt đầu phân tán ra khắp kỳ kinh bát mạch. Một luồng sức mạnh không thể không chế làm hắn cảm thấy thống khổ đến tột đỉnh. Miệng hắn không ngừng ngâm vang tiếng rống vang vọng lên tận chín khoảng trời không.

Kính hãi và khiếp sợ. Nàng phát hiện ra bản thân mình trở nên thật nhỏ bé. Hơi thở gấp gáp của hắn đang tiến gần về phía nàng. Nhưng nàng chỉ có thể bất lực mà nhìn từng mảnh quần áo của mình bị đôi bàn tay thô bỉ kéo xuống vớt dưới đất. Rồi một vật thể nóng hổi, to lớn trực tiếp xông thẳng vào trong cấm địa, làm nàng đau đớn cắn mạnh đến nỗi môi dưới bật máu ra ngoài. Hơi thở đàn ông phả vào người làm nàng như muốn điên cuồng gào thét, rên rỉ. Nhưng một chút lí trí còn sót lại nói cho nàng biết tuyệt đối không thể khuất nhục.

Hắn thấy vết máu từ nơi tiếp xúc tư mật với nàng không khỏi có chút ngẩn ngơ mà thương tiếc. Hắn rất muốn rời khỏi người nàng, thương yêu mà ôm lấy nàng một lần. Đáng tiếc, cơ thể hắn lúc này không cách nào kiểm soát được. Hắn biết hôm nay nếu không gặp được nàng, hắn rất có thể sẽ nỗ lực lên mà chết. Trong lòng hắn lúc này chỉ có thể phát ra một vạn tám ngàn câu chửi rủa dành cho cái long hồn đã truyền long huyết cho hắn.

Hừ... hừ...

Tiếng rên nhẹ kèm theo đôi mắt ướt át của nàng nhìn chăm chăm càng làm cho máu huyết trong người hắn như muốn bốc cháy. Hắn gào rống lao đến như một cơn thú hoang động tình. Trải qua vô số lần hoan hỉ, hắn bất giác rung mình một cái rồi cúi người ngã sấp lên thân thể nàng. Nước mắt nàng chạm vào mặt làm hắn đau buốt đến xé lòng. Hắn cố gắng nhom người đứng dậy, nhìn lên bầu trời đêm vô tận rồi thở dài. Có thể với hắn đêm này sẽ rất dài.

Hắn ngồi tĩnh tọa cho đến khi trời sáng. Trên người hắn lúc này chỉ mặc độc mỗi một cái quần dài làm từ da thú. Còn mấy cái áo khoác của hắn đều đã đắp trên người của nàng. Hắn cẩn thận phát hiện ra cơ thể có biến chuyển rất lớn. Lúc trước, hắn đối mặt với ma thú đa phần đều là bỏ chạy. Hôm nay xem chừng hắn có thể dễ dàng đập chết một con trư yêu dễ như việc làm thịt một con thỏ con vậy. Hắn nghĩ như thế cũng không biết là nên vui hay nên buồn. Hắn thấy nàng hơi hơi có ý xoay người, nhưng lại không dám cử động mạnh. Lại thấy vài giọt sương đêm đọng lại trên áo làm cho nàng lạnh run lên. Hắn không khỏi đắn đo mà đứng dậy đi đến bên cạnh nàng. Nàng như con chim nhỏ sợ cành cong, vừa nhìn thấy hắn liền cuộn tròn lại không dám động dậy. Hắn nhìn nàng, rồi nhìn sang con rồng nhỏ vẫn còn đang ngái ngủ chưa chịu dậy. Hắn lay hoay trong đầu rồi lặng lẽ bước về phía bìa rừng. Lần này hắn đi cũng không quá lâu, chỉ chừng hơn nửa khắc đã xách theo hai con thỏ béo mập đem về. Trên vai hắn còn vác thêm một túi vỏ cây chứa đầy hoa quả.

Nàng lén lút nhìn về phía hắn, lại nhìn thấy một con rồng nằm ngủ cách đó không xa thì bất giác lui về phía gốc cây ngôi thu lu một chỗ. Chỉ đến khi thấy hắn đem con xao định đâm chết một con thỏ mới kinh hãi la lên thất thanh:

- Đứng, đừng giết nó!

Hắn không hiểu tại sao nàng lại ngăn cản hắn giết chúng. Nhưng vì không nỡ thấy nàng đau khổ nên hắn cũng thả chúng ra ngoài. Hai con thỏ thoát chết trong gang tấc không khỏi vui mừng mà chạy biến vào trong rừng. Hắn nhìn theo chúng một lát rồi mới xách túi hoa quả đi đến chỗ nàng. Nàng thấy hắn

đi đến thì có ý định muốn tránh, nhưng vừa mới nhích thân nàng đã thấy đau buốt đến chẳng đứng dậy nổi. Nàng bắt lực mở to đôi mắt màu nâu xám ra nhìn hắn.

Hắn không dám đ-ng chạm vào cơ thể nàng, chỉ có thể ngồi cách nàng một khoảng rồi đem túi hoa quả ra đặt ở giữa. Hắn lấy trước một quả cho vào miệng nhai rôm rốp, vừa cười vừa nói:

- Sáng nay ta tính nướng thịt thỏ cho nàng ăn để lấy lại sức, mà nàng không cho ta giết chúng nên chỉ có thể ăn số hoa quả này lót dạ đỡ vậy.
- Không, ta không muốn! Xin người sau này đừng có giết thỏ nữa được không?

Hắn thấy nàng đột nhiên phản ứng gay gắt như vậy thì không khỏi hiếu kỳ mà hỏi:

- Tại sao vậy?

Nàng ngạc nhiên nhìn vào hắn, rồi như có chút gì đó bất an trong lòng nên nàng vội lắc đầu nói:

- Không, không có gì.

Hắn càng nghi hoặc càng hỏi gấp:

- Thật sao?

Nàng lúng túng không biết phải trả lời như thế nào, đành phải làm liều kéo lấy tay hắn đặt ở một chỗ mềm mềm, tròn tròn lại mượt mà như lớp lông thỏ vậy. Hôm qua trong lúc điên cuồng hắn cũng không có để ý đến chỗ dị dạng trên cơ thể nàng. Thấy nàng kéo tay về vị trí cũ, mắh đồ bùng mà cúi gằm xuống đất. Hắn có chút nóng đầu mà liều mạng kéo nàng ôm ở trong ngực. Hơi thở của nàng có chút gấp gáp và hoảng loạn. Hắn sợ nàng trốn tránh nên vội an ủi nàng:

- Nàng đừng sợ! Sau này dù nàng có biến thành hình dạng như thế nào ta cũng sẽ thương yêu nàng, chăm sóc và bảo vệ nàng suốt đời!

Lần đầu nghe những lời đường mật như thế làm cho lòng nàng có chút ngọt ngào. Nhưng nghĩ đến tình cảnh hôm qua, nàng không khỏi rung mình mà muốn trốn tránh khỏi vòng tay của hắn. Hắn cố giữ chặt nàng trong lòng:

- Xin lỗi!

Lời xin lỗi của hắn làm cho nàng phải cố ngược mắt lên mà nhìn, vừa chạm vào ánh mắt hắn nàng liền cúi gập đầu xuống. Lời nói lí nhí ở trong miệng:

- Ta... ta không phải là nhân tộc, ta là yêu tộc! Một yêu tộc thấp kém và hèn mọn, không có một chút địa vị nào. Một người như ngài vừa là nhân tộc vừa mang máu huyết của long tộc, địa vị cao quý. Một người như ta có thể được ngài để mắt đến đã là một vinh dự vô cùng to lớn rồi! Ta không dám tèo cao!

Lời nói của nàng mang theo mùi vị đầy chua chát và cay đắng. Hắn lúc này mới biết, thì ra cái thế giới này còn rất nhiều điều mà hắn chưa tiếp xúc đến. Hắn rất muốn ngay lập tức hỏi nàng thêm nhiều chuyện hơn nữa. Nhưng nghĩ đến cảm xúc hiện tại của nàng nên hắn cũng không vội. Hắn đem nàng gối lên đùi, rồi yêu thương hôn nhẹ lên trán nàng. Nhìn thấy nàng tuy còn dụt rè, nhưng cũng không quá mức sợ hãi. Nên hắn mới yên tâm mà thở ra.

- Từ hôm nay nàng chính thức là thê tử của A Khò ta, sau này ta sẽ không để cho nàng bị người khác ức hiếp nữa. Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt cho nàng!

Nàng khe khẽ chớp mắt nhìn hắn, rồi lẩm nhẩm cái tên của hắn ở trong miệng. Hắn có chút xấu hổ nhìn nàng:

- Cái... cái tên này có phải... có phải hơi chút không tốt đúng không?

Nàng không có trả lời, mà chỉ tùm tùm cười trong miệng. Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt cùng tinh nghịch của nàng, hắn không khỏi có chút cười rộ lên, rồi giả mặt ngầu ra dọa:

- Dám cười ta sao? Ta phải trừng trị nàng mới được.

Hai cái tay của hắn không ngừng chọc vào những nơi nhạy cảm trên người làm cho nàng cười đến độ muốn khóc. Thấy hắn vẫn không có ý dừng lại, nàng đành xuống nước mà lớn tiếng gọi:

- Tiêu Lăng biết lỗi rồi, xin tướng công tha mạng a!

Hắn lúc này mới buông tay đất ý thì thảm bên tai nàng:

- Vừa rồi nàng mới gọi ta là cái gì?

Nàng mở to đôi mắt lên mà nhìn hắn. Miệng khẽ lặp lại:

- Tướng công!

Hắn chưa bao giờ cảm nhận được một lời nói nào lại nghe hay đến như vậy. Hắn trong bất giác hôn lên má nàng, rồi gọi lớn:

- Thê tử, ta yêu nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiểu Long lột xác

Môi hắn không khỏi tham lam cắn nhẹ lên môi nàng, làm cho nàng bất giác rung mình muốn tránh né, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn nhắm mắt thưởng thức mùi vị ngọt ngào của hạnh phúc. Kể từ bây giờ, nàng biết mình khó mà thoát khỏi ma trảo của hắn. Đôi mắt nàng khẽ nhắm lại. Hắn thấy thế không khỏi luyến tiếc mà rồi đi cánh môi xinh đẹp của nàng, rồi âu yếm xoa nhẹ lên má nàng:

- Còn đau lắm không?

Nghĩ đến cái hình ảnh điên dại hôm qua, nàng không khỏi đỏ mặt mà liếc mắt nhìn hắn. Hắn biết nàng không có thật sự tức giận như vẻ bề ngoài thể hiện nên trêu ghẹo làm nàng thờ đến không đều.

Chỉ có con rồng nhỏ là vẫn chậm rãi thờ ra từng nhịp đều đặn. Nó dường như đang ngủ rất say sưa. A Khờ cũng không dám bỏ nó lại một mình. Hắn vát và tìm một cái thân cây chắc chắn ở gần đấy rồi làm một nơi trú tạm bên trên. Ngồi nhà cây được hắn bện chặt từ các nhánh cây chắc khỏe cùng với rất nhiều dây mây quấn chặt. Hắn còn cẩn thận đem da thú bọc ở bên ngoài. Hắn kiểm tra một cách kỹ lưỡng rồi mới đặt Tiểu Lăng lên một cái sọt tre, dùng một sợi dây lớn mà kéo nàng lên trên. Còn hắn thì thủ ở một bên canh chừng cho Tiểu Long.

Hắn ngồi đó suốt một đêm cũng chẳng thấy chút mệt mỏi chút nào. Cơ thể hắn sau một lần biến đổi đã muốn cứng hơn cả sắt đá thông thường. Chỉ cần hắn có thể thu nạp không khí từ bên ngoài vào trong cơ thể, rồi vận chuyển nó đi qua các đường kinh mạch. Cuối cùng để chúng tụ hội lại chỗ đan điền tạo thành một cái vòng xoáy nhỏ thì có thể giúp hắn cảm nhận được sự khoáng khoái đến lạ thường. Hắn cũng không biết những thứ này là từ đâu mà có, tất thấy đều là do bản năng trong cơ thể hắn tự tu tập lấy.

Ngồi thiền một đêm như vậy không khỏi có chút buồn chán, hắn đứng dậy vươn vai thét một tiếng dài. Tiểu Lăng cả một đêm mệt mỏi nằm ngủ nghe tiếng thét của hắn cũng giật mình tỉnh giấc. Mắt của hắn bây giờ có thể nhìn được rất xa, âm thanh trong khoảng nghìn trượng xung quanh hắn đều có thể nghe đến rất rõ ràng. Vừa nghe thấy tiếng sột xoạt từ trên cây phát ra, hắn liền biết là do tiếng thét của mình đánh thức nàng dậy. Hắn vội vàng nhảy toát lên cây, chui vào trong nhà nhỏ mà nhìn nàng mỉm cười:

- Nương tử, nàng đã đói bụng chưa?

Nàng mỉm cười, ánh mắt ngọt ngào nhìn hắn. Hắn hôn chụt lên má nàng, rồi bế nàng nhảy xuống dưới đất. Cành cây cao tới hơn chục trượng nhưng hắn nhảy vẫn rất gọn gàng. Tiểu Long vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, hắn cũng không muốn làm phiền nó, nên dẫn theo Tiểu Lăng cùng đi ra suối bắt cá. Hắn và nàng đang nghịch nước đột nhiên nghe thấy có tiếng va chạm. Những âm thanh này còn có một khoảng cách khá xa, Tiểu Lăng đương nhiên là không có nghe thấy. Ánh mắt hắn có chút đề phòng, kéo theo nàng quay trở về vị trí của Tiểu Long đang nằm.

- Nàng ở lại đây chờ ta, nếu có gì gặp nguy hiểm thì lập tức trốn đi để một mình ta ứng phó được rồi.

Hắn dẫn dò nàng một cách cẩn thận làm nàng có chút lo lắng mà kéo cánh tay của hắn. Nàng đang muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn vào ánh mắt của hắn lại do dự không dám mở lời. Hắn biết nàng muốn đi cùng, nên hắn hôn lên trán nàng, rồi cười:

- Ta không sao, nàng đừng có lo! Giúp ta ở lại canh chừng Tiểu Long. Ta xem nó hôm nay rất có thể sẽ tỉnh lại, nên nàng hãy giúp ta chăm sóc nó. Ta sẽ đi nhanh về nhanh nên nàng đừng sợ!

Hắn nói rồi liền nhảy một cái đã đi xa hơn chục trượng. Nhấp nhò thêm mấy lần nữa hắn đã đi xa ra khỏi tầm mắt của nàng. Đến lúc này, nàng chỉ còn cách là ngồi ngây ngốc một chỗ mà đợi hắn. Tiếng náo động mỗi lúc một lớn. Ở khoảng cách hơn một dặm, A Khờ vẫn có thể nghe rõ tiếng kim thiết va chạm phát ra âm thanh leng keng cùng với tiếng người không ngừng hô hào chửi bới. Một giọng đàn ông hét lớn:

- Khốn kiếp, bọn chúng còn dám phản kháng thì cứ giết hết cho ta! Ta không tin là chúng không sợ chết!

A Khờ núp trên một tán cây cách đó gần trăm trượng, nhìn thấy một đám kỵ binh mặc giáp đen đi cùng với một nhóm cung thủ và vài tên mặc áo choàng đen trùm đầu vây quanh một nhóm người có hình thù kỳ lạ. Bọn họ có nửa thân trên là nhân loại, còn nửa thân dưới là một cái đuôi rắn rất lớn. Bọn họ hình như là đám xà nhân mà Tiểu Lăng từng kể với hắn. Nhóm xà nhân này tất cả đều mang theo chiến giáp và vũ khí. Chỉ có bốn nữ nhân đi bên cạnh cô gái khoác áo choàng màu đỏ, mặc kim giáp là tay không tác sắc. Mà mục tiêu của đám người công kích là nhóm năm nữ nhân được bảo vệ bên trong.

- Các người là ai, tại sao lại mai phục ở chỗ này? - Giọng nữ nhân mặc kim giáp nói lớn.

- Ha ha, bọn ta là ai chỉ cần đêm nay người chịu khó hầu hạ cho mấy huynh đệ chúng ta liền sẽ biết ngay thôi!

- To gan, ngươi dám vô lễ với tướng quân ta sẽ cắt cái lưỡi của ngươi. - Một dừng sĩ xà nhân cầm chiến phù nhảy tới hét lớn.

Tên đầu lĩnh cầm trên tay thương lớn tức giận quát:

- Ngươi là cái thá gì mà dám lên tiếng ở chỗ này!

Cây thương trong tay hấn nhanh như tia chớp đâm thẳng tới. Dừng sĩ xà nhân còn chưa kịp hét lên một tiếng đã bị mũi thương đâm thủng yết hầu, chết ngay tại chỗ. Nữ xà nhân mặc kim giáp kinh hãi hô lên:

- Kỵ sĩ cấp đại tông sư?

Tên đầu lĩnh không khỏi liếc mắt nhìn nàng, miệng cười nham nhở nói:

- Xem như ngươi cũng biết nhìn hàng đó!

- Nói, rốt cuộc các ngươi là ai? Tại sao lại xâm nhập vào lãnh địa xà tộc của chúng ta?

Nàng lúc này đã bắt đầu có chút gấp. Phía bên nàng ngoài một mình nàng có thực lực ngang bằng với hấn, đa số thuộc hạ cấp bậc đều không cao. Mà xem chừng đám người kia không chỉ có một mình tên này là cấp bậc đại tông sư. Nàng có thể quan sát thấy gã pháp sư dẫn đầu nhóm năm tên ma pháp sư cấp bậc cũng tương tự. Bốn tên cung thủ còn lại cũng không biết là còn có tên nào có cấp bậc như vậy hay là không. Lần này nàng xuất hành ra ngoài chỉ là tùy tiện làm việc. Nàng cũng không nghĩ đến lại có kẻ dám xâm nhập vào trong lãnh địa của Bạch Linh xà tộc nàng đánh lén. Nàng biết hôm nay mình khó thoát khỏi một mệnh, nên bất đắc dĩ kéo theo một nữ xà nhân ở bên cạnh dặn dò:

- Xà Linh, ngươi đem theo vật này trở lại trong tộc. Ta nghi ngờ trong tộc có kẻ phản bội. Nếu đến lúc tình thế nguy cấp, ngươi hãy đem vật này đi đến thánh địa giao cho mấy vị thánh nữ đại nhân. Nhớ, vật này tuyệt đối không thể để rơi vào tay người ngoài.

Vật nàng lấy ra là một cái túi thơm của nữ nhân. Cái túi thơm này bên ngoài hình dáng tương đối bình thường, không biết bên trong nó chứa đựng thứ bí mật gì mà lại quan trọng đến như vậy. Xà Linh hai tay không khỏi run cầm lấy nó, rồi một cỗ lực lượng khổng lồ đem nàng ném đi rất xa. Không biết là vô tình hay là cố ý mà hướng đi của Xà Linh lại nhắm ngay vị trí của A Khò đang ẩn nấp.

Tuy giọng nói của xà nữ nhân mặc kim giáp không quá lớn, nhưng cũng vừa đủ lọt vào trong tai của mấy tên sát thủ. Tên đầu lĩnh của nhóm kỵ binh hai mắt mở lớn mà kêu to:

- Nhanh, nhanh đuổi theo con tiện nhân kia!

Hai tên hắc giáp kỵ sĩ ở phía sau nghe lệnh của hấn liền thúc ngựa mà đuổi theo. Xà nữ nhân mặc kim giáp ần ần nhếch mép lên cười, rồi nhân cơ hội không ai chú ý mà lên đi mất. Lão ma pháp sư khẽ liếc mắt nhìn nàng, rồi âm thầm tách ra ngoài đuổi theo.

A Khò đang ngồi trên cây quan sát thấy tình huống không ổn liền muốn bỏ đi. Nhưng hai tên hắc giáp kỵ sĩ đuổi theo rất gấp, mà thiếu nữ xà nhân lại rơi gần ngay vị trí của hấn. Nhìn khuôn mặt còn đang hoảng hốt của nàng, hấn không khỏi thương tiếc lắc đầu:

- Làm người xấu cũng không được dễ dàng a!

Hấn nói rồi nhảy nhanh xuống đưa tay ôm lấy ngang eo nàng, phóng nhanh về hướng khác. Hấn đương nhiên là không ngờ đến nỗi dẫn đám lang sói này chạy về chỗ Tiểu Long và Tiêu Lăng. Hai tên hắc giáp kỵ sĩ thấy sắp bắt được xà nữ để đem về lập công, nào ngờ nửa đường nhảy ra một cái Lục Vân Tiên cứu Kiều Nguyệt Nga. Hai tên hắc giáp kỵ sĩ không khỏi tức giận mà gầm rú vang trời.

Đột nhiên lúc này bầu trời chợt chuyển sang một màu huyết hồng vô cùng kỳ dị. Một đám mây ngũ sắc trôi nổi ở giữa hư không. Một luồng lực hút vô hình cuộn cuộn lấy những luồng huyết hồng ở trên bầu trời, rồi mạnh mẽ đổ ập xuống một mảng rừng cây phía dưới. A Khò nhìn cái phương hướng xảy ra dị tượng không khỏi đứng sững lại:

- Không xong, Tiểu Long và Tiêu Lăng đang ở chỗ đó!

Hấn không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng thay đổi phương hướng mà mang theo thiếu nữ xà nhân chạy như bay.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: A Khò hóa rồng

Tiêu Lăng ngồi buồn chán tìm mấy nhánh cây vế bầy ở dưới mặt đất, rồi thỉnh thoảng ngược mắt nhìn lên bầu trời khe khẽ thở dài. Nàng suy nghĩ miên mang như vậy được một lúc thì lặng lẽ muốn đứng dậy rồi đi, nhưng chân nàng cứ do dự mãi không chịu bước. Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên xảy ra dị

tượng. Đám mây ngũ sắc tạo thành một cái vòng xoáy không gian, hút lấy vô số huyết quang trên bầu trời. Rồi một chùm sáng tím mạnh mẽ bắn xuống, đánh thẳng về phía Tiểu Long đang nằm ngủ. Nàng đang đứng ở gần đấy nên cũng bị vạ lây. Một luồng sức mạnh vô hình hất văng nàng rơi xuống mặt đất, một vài tia sáng xâm nhập vào trong cơ thể làm cho nàng ngất đi.

Khi A Khò chạy đến thì mặt đất đã là một mớ hỗn độn. Tiểu Long đang nằm ngủ cũng không thấy đâu, chỉ còn mỗi Tiêu Lăng nằm bất tỉnh trong một cái hố đất nhỏ. Hắn vội vàng đặt nữ xà nhân xuống đất, rồi chạy đến bên ôm lấy Tiêu Lăng đi lên. Kiểm tra thấy mạch đập của nàng tuy có chút rối loạn nhưng tính mạng của nàng không có nguy hiểm gì. Lúc này hắn mới an tâm mà thở dài.

Xà nữ nhân lúc này mới hoảng hồn mà tỉnh lại. Nàng vừa nhìn hoàn cảnh xung quanh, vừa quan sát khuôn mặt có chút kỳ dị của gã nam nhân đã cứu mình. Nàng biết hắn là nhân loại tâm tình không khỏi có chút phức tạp. Hai tên hắc giáp kỵ sĩ đuổi theo phía sau cũng vừa kịp tới.

Ré... eeeee... giữ...

Tiếng rống ngấm trên bầu trời làm cho hai tên hắc giáp kỵ sĩ sợ hãi đến run lên lập cập. Đám kỵ binh đuổi theo phía sau cũng lớn tiếng la to:

-Rống, là một con rống vàng!

A Khò ngược mắt nhìn lên bầu trời, miệng nở một nụ cười đầy thâm ý. Con rống vàng kia không phải là Tiểu Long thì còn là ai. Nó hưng phấn bay lượn trên bầu trời mà kêu lên âm ỉ. Đám người phía dưới bị cho nó dọa sợ, ai nấy đều phải bị tai ôm đầu mà kêu la. Nó khinh bỉ liếc mắt nhìn bọn chúng, rồi uốn người lượn vòng ở trên đầu của A Khò. Nữ xà nhân đứng ngay bên cạnh không khỏi hốt hoảng muốn lùi lại. Mà lúc này A Khò đã kịp kéo tay nàng trở về, áp sát vào trong lòng ngực nói khẽ:

-Đừng sợ, nó là con trai của ta nên sẽ không hại nàng đâu. Nhưng nếu nàng cách xa ta quá thì không bảo đảm được chuyện ngoài ý muốn đâu.

Nghe được cái giọng điệu cười cợt của hắn nàng sao còn không biết là hắn đang cố ý dọa mình. Nhưng cho dù là vậy nàng cũng không dám rời xa hắn nửa bước. Đám hắc giáp kỵ sĩ hết ta nhìn người, người lại nhìn ta mà không dám tiến đến. Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh nét mặt có chút khó coi, hắn ho khè mấy tiếng rồi cẩn thận thúc ngựa chạy lên phía trước chừng chục bước mới đứng lại nói:

-Này người anh, nếu người đã yêu thích nữ nhân xà tộc đó như vậy thì cứ giữ lấy mà dùng. Bọn ta chỉ cần vật mà xà nữ kia đã giao cho nàng. Vật này đối với bọn ta có tác dụng rất lớn, nhưng đối với người anh em cũng chẳng có đáng giá gì. Vật này ở trong tay người cũng chỉ vô dụng mà thôi!

Gã thủ lĩnh nhìn thấy nét mặt A Khò có chút dẫn ra thì lập tức nói thêm vào:

-Người anh em yên tâm, chỉ cần người kêu nàng giao thứ đó ra cho bọn ta, bọn ta nhất định sẽ lấy một cái giá hợp lý để cho người hài lòng.

Nữ xà nhân nghe thế không khỏi giật thót mà tránh khỏi người A Khò, nhưng hắn nào có dễ dàng buông tha cho nàng đến như vậy. Hắn vòng tay ôm lấy eo nàng, rồi bế thốc nàng lên vai, lại lớn tiếng cười ha hả nói:

-Ha ha, nữ nhân này ta muốn mà đồ vật trên người của nàng ta cũng muốn. Các người nếu có bản lĩnh thì cứ xông tới mà cướp đi!

Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ sĩ cũng không nghĩ đến tình huống lại chuyển biến đến như vậy. Hắn giận dữ mà nghiêng rằng treo treo:

-Người có bản lĩnh thì đứng lại đó cho ta!

-Ha ha, các người có bản lĩnh thì cứ đuổi theo!

A Khò cười lên sáng khoái. Hắn vừa ôm Tiêu Lăng vừa vác nữ xà nhân ở trên vai mà chạy đi.

Grao... Gừ...

Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh vừa thúc ngựa chạy tới đã bị Tiểu Long nhe răng ra dọa sợ, suýt chút nữa thì ngã té xuống ngựa. Hắn giận quá hóa liều, lệnh cho đang thủ hạ ở phía sau cùng đồng loạt tiến lên. Cây thương trong tay hắn thì nhanh như tia chớp lao thẳng vào bụng của Tiểu Long. May là nó phản ứng kịp thời mà né tránh được chỗ yếu hại. Tuy vậy, mũi thương cũng rạch một đường máu trên lưng của nó. Nó giận dữ mà gầm rống. Hai tên kỵ binh vừa chạy tới liền bị nó há mồm phun ra một mối lửa thiêu rụi. Hai con chiến mã cũng bị cháy đen không nhận ra được hình hài. Đám kỵ binh ở phía sau ngay lập tức ghìm lại cương ngựa không dám liều mạng xông tới nữa.

Ánh mắt của nó chăm chăm nhìn vào khuôn mặt đang tái nhợt của tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh. Khuôn mặt gã có chút già nua, run rẩy. Gã có thể cảm nhận được sự oán hận và giận dữ của nó. Một cái móng vuốt từ trên trời ập xuống, gã kinh hãi phát hiện bản thân không cách nào nhúc nhích được. Miệng gã lắp bắp kêu to:

-Long... long uy... thánh... thánh thú...

Trào của nó chụp xuống phá nát cái giáp trụ đội ở trên đầu gã. Gã chỉ còn biết nhắm mắt mà đợi mệnh.

Vù...

Một mũi tên đột nhiên bắn tới làm cho nó phải buông tha cho gã mà tránh né. Mấy tên cung thủ xuất hiện cùng với nhóm ma pháp sư đội kín đầu làm cho nó cảm giác có chút không ổn. Dù sao nó cũng chỉ là một con rống nhỏ mới vừa tiến giai, sức mạnh cũng không phát huy được quá một phần trăm. Nó

không muốn cùng đám người này liều mạng. Nó quyết định dứt khoát rời đi. Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mà đám người mới tới áp lực cũng được tiêu tan. Gã cung thủ vừa bắn mũi tên giải nguy lên tiếng hỏi:

-Thế nào, vật đó có lấy được hay không?

Tên thủ lĩnh hắc giáp kỵ binh xấu hổ lắc đầu nói:

-Đã để bọn chúng chạy thoát rồi!

Đúng lúc này, lão già ma pháp sư đuổi theo nữ thủ lĩnh xà nhân cũng chạy tới. Lão nghe như vậy không khỏi thở dài nói:

-À đúng thật là xảo quyệt, lại để ả chạy thoát rồi!

Cả đám người đưa mắt nhìn nhau, rồi bắt lực thở dài mà bỏ đi. A Khờ đem theo hai nữ chạy đến một nơi vắng vẻ, rồi lần mò đi vào trong một cái hang núi được che kín bởi vô số dây leo. Bên trong là một động thạch bích với rất nhiều thạch nhũ phản quang các loại màu sắc khác nhau tạo thành một cái động thiên huyền ảo vô cùng đẹp mắt. Chỗ này là do hắn một lần đuổi theo một con chuột núi mà chạy nhầm vào. Hắn dự tính là đợi cho Tiểu Long ngủ dậy sẽ đem Tiêu Lăng cùng với nó vào trú ngụ ở trong này. Không nghĩ đến lúc này lại chạy trốn đến đây.

Hắn để cho xà nữ xuống đất, rồi cẩn thận đem Tiêu Lăng đang hôn mê nằm ở trên một cái giường đá được lót bằng da thú và lá rừng. Xà nữ đứng ở một bên ngây ngốc mà nhìn. Nàng chưa bao giờ thấy qua một nam nhân nào lại chăm sóc nữ nhân của mình chu đáo đến như vậy. Nàng thật muốn chính mình được hắn chăm sóc như vậy. Cái ý nghĩ này vừa chạy thoáng qua đầu làm nàng cảm thấy choáng váng mà lắc đầu quày quạy. Hắn đang bận chăm sóc cho Tiêu Lăng nên không có quan sát về mặt sống động lúc này của xà nữ.

Tiểu Long lần mò theo mùi vị trên cơ thể của "mụ mụ" nó để lại nên tìm đến chỗ hang động cũng không lâu lắm. Vừa thấy nó trở về A Khờ rất là vui vẻ. Nhưng hắn nhìn thấy vết thương ở trên người nó, không hiểu sao trong lòng nổi lên một con giận dữ không cách nào kiểm soát được. Khí thể của hắn đột nhiên bộc phát tạo ra một cái quang cầu màu hoàng kim vô cùng chói mắt. Một cái huyền ảnh hình rồng múa vuốt mà lao thẳng lên trên bầu trời.

A... aaa...

Hắn đau đớn ngửa cổ lên trời kêu lớn. Toàn bộ máu huyết, xương cốt, kinh mạch trong cơ thể hắn liên tục bộc phá ra kim quang. Hắn bây giờ chẳng khác nào một pho tượng được dát vàng. Đôi mắt của hắn cũng phát quang ra ngàn dặm. Một giọng nói yếu ớt, đầy vẻ giận dữ truyền vào trong ý thức của hắn:

-Giết... giết... nhất định phải giết hết tất cả những ai dám làm tổn thương đến con ta... giết... giết... ha ha... giết hết bọn chúng...

Tiếng nói càng lúc càng trở nên điên cuồng, suýt chút nữa làm cho hắn nổ tung lên mà chết. Hắn ôm đầu vừa lăn lộn dưới đất vừa kêu la lên vô cùng đau đớn. Ánh mắt hắn cũng chuyển sang màu huyết quang mà chăm chú nhìn xà nữ đứng run rẩy ở bên cạnh.

-Ha ha, giết... giết... giết...

Hắn như một con mãnh thú điên loạn nhảy nhào tới, làm cho nàng hoảng sợ đến tột đỉnh.

-Á...

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp lại long hồn

Con điên loạn của hắn không chỉ dọa cho xà nữ sợ hãi, mà ngay cả Tiểu Long cũng phải rụt đầu núp dưới một khối thạch nhũ. Cái đầu nhỏ của nó chỉ lộ ra ngoài vừa đủ để hé mắt nhìn. Ánh mắt lăm lăm lét lét của nó hiện lên một tia giao hoạt, cùng với một sự hưng phấn mà ngưỡng mộ không giống như cái vẻ đang chạy trốn vốn có của nó chút nào.

Sau khi lột xác, nó biết được "mụ mụ" của nó hóa ra không phải là mụ mụ như nó nghĩ. Đúng hơn là, nó phải gọi mụ mụ bằng ba ba mới phải đạo. Mà nó là một con rồng đực nên rất ngưỡng mộ vẻ mạnh bạo mà ba ba nó đang thể hiện. Phải biết, long tộc là nơi tôn thờ sức mạnh. Chỉ có những dũng sĩ thật sự mới nhận được sự tôn trọng và kính ngưỡng.

A Khờ mà biết được suy nghĩ của nó, hắn rất có thể sẽ đập đầu vô một khối thạch nhũ mà chết. Đáng tiếc, thần trí của hắn lúc này đang rất hỗn loạn. Hai tay hắn siết chặt lấy cổ xà nữ, miệng thì cắn xé lên người của nàng. Cũng may là hắn không có cắn vào da thịt mà chỉ cắn rách lớp y phục ở bên ngoài, nhưng chừng đó cũng đủ dọa cho nàng ngất xỉu.

Nhìn thấy thân thể nửa kín nửa hở, lộ ra một phần tuyết trắng trước mặt, hắn có cảm giác cả người hư thoát giống như là vừa dùng xong phụ thể thuật do cái long hồn truyền thụ. Hắn đổ gục xuống đất, rồi chìm vào trong giấc mộng. Trong mơ màng, hắn thấy mình rơi vào một cái hố đen sâu hun hút. Ở đó

hắn phát hiện có một chùm sáng nhỏ, là hình ảnh mờ ảo của một nữ nhân tóc dài. Khuôn mặt nàng khoan thai thoát tục toát ra một tia khí định thần nhân vô cùng tự tại. Nếu hắn không có nhìn nhầm thì nữ nhân này chính là mẹ của Tiểu Long. Là cái âm hồn bất tán vẫn luôn đeo bám làm phiền hắn. Trong thâm tâm hắn rất muốn mắng nàng một trận, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của bản thân mà chán nản thờ dài:

- Ta như vậy là đã chết rồi ư?

Lời hắn vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của nàng đã nhìn đến với mấy phần kinh ngạc. Hắn không khỏi nóng đầu quá to lớn:

- Này, thái độ của ngươi như vậy là có ý gì? Đừng tưởng rằng là mẹ của Tiểu Long thì ta không dám làm gì ngươi. Ta dù sao cũng là một cái người chết, cùng lắm thì ta liều mạng với ngươi!

Thấy hắn hùng hổ dọa người

lao tới, nàng không khỏi mỉm cười. Hắn không hiểu nụ cười đó có ý vị như thế nào, nhưng đầu hắn đột nhiên đau nhức đến muốn nổ tung. Lúc này hắn thật sự phát điên lên:

- Khốn kiếp, thì ra là ngươi giả trò quỷ để hại ta.

Nghĩ đến tình cảnh điên cuồng của mình khi này, còn suýt chút nữa giết chết một cái nữ nhân vô tội; hắn không khỏi gào thét rồi lao tới ôm chặt lấy nàng. Mặt dù nàng chỉ là một cái hư ảnh, nhưng đây là trong ý thức của hắn. Nàng muốn thoát cũng không cách nào thoát được.

- Ngươi... ngươi mau buông ta ra...

Nàng lúc này nào còn cái vẻ khoan thai, thoát tục như lúc ban đầu. Sắc mặt nàng lúc trắng lúc xanh đến là khó coi. Nàng đã dùng hết mọi cách nhưng hắn vẫn không chịu buông tay. Nàng bắt lực đành phải xuống giọng nói:

- Ngươi... ngươi tức giận như vậy làm cái gì. Ta... ta có thể đền bù lại cho ngươi là được chứ gì!

Hắn hơi nói lỏng tay mà liếc xéo nàng:

- Ngươi cũng có thứ tốt để đền bù cho ta hay sao?

Nghe cái giọng điệu mỉa mai, cùng với ánh mắt ti tiện của hắn chăm chăm nhìn lên ngực, nàng không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi gằn lấy từng chữ một:

- Ngươi vô sỉ!

Hắn nghe nàng mắng chửi lại rất thần nhiên cười:

- Hừ, ta vô sỉ cũng không bằng nữ nhân ngươi vô sỉ. Ngươi dám tính toán ở trên người ta. Được! Hôm nay, ta không kiếm chút lợi tức ở trên người ngươi thật đúng là uống công làm người.

Hắn nói rồi đem nàng xé ra thành từng mảnh nhỏ. Nhưng ngay lập tức thân thể nàng đã hợp lại làm một. Nàng có ý muốn cười châm chọc hắn, nhưng nhìn ánh mắt của hắn quét lên người. Nàng không khỏi cảm giác như là vừa bị ai đó xé rách y phục, rồi khóa thân đứng đó cho hắn mặt sức thỏa mãn nhìn ngó. Nàng lúc này muốn hận hắn đến thấu tận xương tủy. Nhưng người xưa có câu "sống dưới mái hiên nhà người thì phải khom lưng cúi đầu". Huống hồ nàng đây là đang sống trong ý thức của hắn. Hắn thì đương nhiên là không biết điều đó, hắn cứ nghĩ là mình bị nỏ xác mà chết nên không có kiêng kỵ bất cứ điều gì.

Nàng thật muốn đánh một chưởng cho hắn chết ngay tại chỗ. Có điều làm như vậy nàng cũng không có đường sống. Hắn thấy nàng túng quẫn như vậy thì khoái trá cười tà:

- Khả khả, không nghĩ đến một con mẩu long như ngươi lớn lên lại xinh đẹp đến như vậy. Nếu như ngươi không phải là mẹ của Tiểu Long ta thật muốn kiểm tra xem thân thể ngươi so với nữ nhân bình thường có gì khác biệt hay không.

- Câm miệng! Ngươi còn dám nói chuyện bậy bạ nữa thì coi chừng ta cắt cái lưỡi của ngươi đem cho cá ăn.

Nàng càng tức giận hắn càng nham nhở cười tợn:

- Ha ha, ngươi tức giận rồi sao? Ngươi cứ tức giận đi, miệng của ta ta cứ việc nói thì thế nào, ngươi có thể cắn ta hay sao?

Hắn chỉ là nói đùa không nghĩ tới nàng lại cắn thật. Mặc dù vết cắn không có gây ra đau đớn, nhưng cũng làm cho hắn cảm thấy lạnh lạnh sống lưng. Hình tượng của nàng trong mắt hắn bây giờ chẳng khác nào một con dã thú, thậm chí còn ghê tởm hơn như thế gấp mấy lần. Nhìn về mặt khổ sở của hắn, nàng lần đầu tiên mở miệng cười tươi rồi. Hắn không khỏi nhìn đến ngây ngốc. Nhìn thấy vẻ mặt của hắn thì nàng càng lấy làm đắc ý, khinh khinh cười:

- Hừ, ngươi mà còn có mấy cái ý nghĩ xấu xa ấy ở trong đầu nữa thì đừng có trách ta.

Nàng nói rồi nhẹ nhàng ra dọa. Nhưng hắn lại ngờ nghệch cười đến đáng giận. Nàng nếu không cố kỵ thì đã đập cho hắn một phát bay xa mười vạn tám ngàn dặm luôn rồi.

- Hề hề, tiểu nương tử! Ngươi xem bây giờ ta bị ngươi hại đến chết vô cùng thê thảm. Hay là ngươi đền bù cho ta một chút thiệt hại đi nha!

Nhìn cái mặt hèn mọn, bi ối, vô sĩ của hắc nãi tử thật muốn buồn nôn ngay tại chỗ. Nhưng vì để giữ gìn hình tượng của mình nên là nàng đành phải cố nín nhịn xuống. Về mặt có chút buồn bực nói:

- Ta khi nào nói qua là ngươi đã chết mà bắt ta đền bù? Với lại, ngươi lấy cái gì mà đòi ra điều kiện với ta?

- Ta... ta thật chưa chết?

Hắc nãi tử nghe nàng nói xong không khỏi như ngươi mê nói mộng, rồi bình tĩnh đứng bật dậy mà giữ chặt lấy vai nàng:

- Ngươi nói lại, là ta vẫn chưa có chết!

- Hừ, ngươi không tin thì thôi!

Thấy nàng khẳng định hắc nãi tử càng hỏi dồn:

- Vậy đây là nơi nào? Ta làm sao lại ở chỗ này?

Nàng hơi nhú mày, không vui nói:

- Nơi này được gọi là thức hải, là nơi giao thoa giữa tinh thần và trí óc của con người. Chỉ có những người tu luyện đến một cái đẳng cấp nhất định mới có thể dùng linh hồn lực mà xâm nhập vào.

Hắc nãi tử đến đầu óc muốn choáng váng:

- Vậy... vậy nơi này là thức hải của ta hay là của ngươi?

- Đương nhiên là của ngươi rồi!

- Ta... ta thế nào lại vào được trong này?

- Là ta đưa ngươi vào.

- Ngươi... ngươi tại sao lại đưa ta vào làm gì? Còn nữa...

Nói đến đây hắc nãi tử không khỏi nhìn nàng với ánh mắt đề phòng:

- Tại sao ngươi cũng ở trong thức hải của ta?

Nàng bĩu môi khinh thường nói:

- Hừ, không phải lúc đó ta quá suy yếu để tránh bắt trắc nên mới mượn thức hải của ngươi tu luyện một thời gian. Ngươi nghĩ rằng ta lại muốn chui vào cái nơi bẩn thỉu này hay sao?

Lúc này, hắc nãi tử đã hoàn toàn tỉnh ngộ ra:

- Thì ra ngay từ đầu ngươi đã có ý đề phòng ta, tính toán ta. Cái gì long huyết, cái gì phụ thể thuật cũng chỉ là một trò lừa bịp chó má. Đáng lý ra ngay từ đầu ta phải nhận ra điều đó mới phải.

Nói đến đây hai mắt hắc nãi tử đột nhiên chuyển sang đỏ ngầu. Khí thế trên người cũng được kéo lên tới cực đỉnh. Miệng hắc nãi tử bắt đầu gằn lên từng chữ một:

- Ta muốn trả lại tất cả những gì mà ngươi đã ban tặng cho ta.

Nàng kinh hãi la lên:

- Diên, ngươi diên thật rồi! Ngươi làm như vậy không những không giết được ta, mà ngay cả thức hải của ngươi cũng sẽ nổ tung. Đến lúc đó nếu ngươi có may mắn sống sót cũng sẽ trở nên ngu ngốc mà thôi.

- Ha ha, ngươi cho rằng điều đó sẽ thật sự xảy ra sao?

Nàng không hiểu mà nhìn vào mắt hắc nãi tử. Ở trong đó nàng có thể cảm nhận được sự tự tin tuyệt đối. Nàng không biết hắc nãi tử tại sao lại có được sự tự tin đến như vậy. Mọi thứ xung quanh nàng bắt đầu trở nên tối tăm, rồi mọi thứ trở nên mơ hồ đến không còn cảm nhận được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ma lang

Mọi thứ diễn ra bên trong thức hải của hắn ở bên ngoài đều không ai hay biết. Đến khi hắn tỉnh lại đã thấy một khuôn mặt trẻ con, với cái đầu tròn lóc nhú ra hai cái sừng nhỏ nhìn đến chăm chăm. Hắn với Tiểu Long vốn có quan hệ khế ước nên ngay lập tức liền nhận ra nó.

- Ba ba! Ba ba tỉnh rồi!

Nghe được giọng nói thân thiết mà non nớt của nó hắn không khỏi có chút chột dạ. Nếu nó biết mẹ nó vừa bị hắn "ăn sạch", không hiểu trong lòng nó sẽ có suy nghĩ gì. Tiểu Lăng vừa trông thấy hắn đã nhào vào trong lòng mà lo lắng hỏi:

- Cuối cùng chàng cũng tỉnh lại!

Hắn kinh ngạc không biết là nàng tỉnh lại từ khi nào, nên cẩn thận hỏi:

- Nàng đã tỉnh lại rồi sao, ta vừa mới ngất một chút thôi mà!

Xà nữ vốn đang núp ở sau lưng Tiểu Lăng, đột nhiên mất đi chỗ ẩn nấp nên đành phải lên tiếng nói:

- Ngươi đã nằm ngủ cả tháng nay rồi.

Hắn nghe giọng của nàng thì hướng mắt nhìn đến. Không biết nàng lấy đâu ra một bộ quần áo được làm từ tơ tằm màu hồng nhạt, phối với đường cong trên cơ thể tạo thành một mỹ cảnh rất đẹp mắt. Hắn nhớ không nhầm thì y phục của nàng dường như đã bị hắn xé nát rồi mới phải. Nghĩ đến cảnh tượng đó, mắt hắn không khỏi tham lam mà quét đến những chỗ đường cong tuyệt mỹ trên người nàng. Ánh mắt của hắn nhìn đến làm cho nàng có chút cảm giác rét lạnh. Nàng rất muốn trốn đi, nhưng đáng tiếc tấm chắn duy nhất của nàng giờ đang ở trong lòng của hắn. Hắn lại sợ nàng suy nghĩ lung tung rồi nói mấy điều không hay, nên vội tẩn hắn đánh gãy suy nghĩ của nàng:

- E hèm, ta không ngờ là mình vừa mới nhắm mắt một chút đã là một tháng trôi qua rồi. Không biết trong lúc ta ngủ say ở bên ngoài có chuyện gì xảy ra hay không?

Câu hỏi của hắn quả thật đã làm cho nàng phân tâm, mà nói ra:

- Trong một tháng này ngoài Tiểu Long hay lui tới bên ngoài, ta và Lăng tỷ cũng chỉ quanh quẩn ở trong cái chỗ này nên là không hề hay biết gì.

- Vậy Lăng nhi, nàng tỉnh lại khi nào?

Tiểu Lăng nghe hỏi mới nhớ ra là lúc này mình đang nằm ở trong ngực hắn, nên gấp đến độ rụt đầu về mà chạy trốn.

- Ta... ta tỉnh lại cũng chỉ mới được mấy hôm.

- Vậy nàng thấy trong người chỗ nào không khỏe hay không?

Nghe hắn quan tâm đến nàng cũng quên mất chuyện xấu hổ vừa nãy, mà cười tươi rồi đáp lời:

- Ta không sao!

Hắn nhìn nàng đến mấy lượt mới hỏi lại lần nữa:

- Nàng thật không sao?

Nàng bị hắn nhìn đến có chút đỏ mặt, nhưng vẫn cười rất hạnh phúc. Xà nữ đứng bên cạnh có chút bất mãn lắm nhấm ở trong miệng:

- Dâm tặc vô sỉ!

Âm thanh nàng phát ra tuy nhỏ nhưng Tiểu Lăng đứng ngay bên cạnh nghe rất rõ ràng. Nàng khẽ liếc mắt nhìn xà nữ, rồi lại quan sát sắc mặt của A Khò. Hắn cảm nhận không khí có chút mùi vậy không đứng liền nhanh chân ôm lấy Tiểu Long lớn tiếng nói:

- Tiểu Long, ta dẫn con đi ra ngoài săn ma thú.

Tiểu Long vừa nghe đến liền vui mừng nhảy lên vỗ tay hoan hô:

- Ba ba, ta muốn ăn thịt nướng! Ta muốn ăn thịt nướng!

- Được, được! Ngươi bắt cho ta một con lợn to, ta cho ngươi ăn thịt lợn quay thơm lừng!

- Ba ba, con còn muốn ăn cá nướng nữa, cá nướng ngon!

- Được, được! Vậy người bắt cho ta một con ngư thủy, ta sẽ cho người ăn món cá nướng muối ớt tuyệt hảo hạng.

- Ba ba...

Một cái Tiểu Long không gan không phổi kêu gào, một cái gian xảo A Khờ tung hứng liên hồi. Đến khi hai nàng tìm đến hấn đã mang theo Tiểu Long chạy mất bóng. Tiểu Lăng tức tối dậm chân bình bịch:

- Chàng mau đứng lại đó cho ta, ta nói chàng đứng lại đó cho ta!

Bình thường một cái bạch thỏ nữ dịu dàng, ngoan hiền như vậy không nghĩ đến ghen lên thật là đáng sợ. May là A Khờ hấn nhanh chân chạy mất, nếu không không biết hậu quả sẽ kinh khủng đến như thế nào nữa. Xà nữ cứ đứng nhìn ngây như phỗng. Đây là lần đầu tiên nàng thấy qua Tiểu Lăng nổi giận, nhưng nghe ra mùi vị có chút không đúng lắm.

- Hừ, muội nghĩ cũng đừng có nghĩ nữa. Đợi đến khi thật sự làm nữ nhân của hấn rồi muội sẽ biết thôi...

Nàng nói đến đó mặt có chút đỏ lên, lại chẳng có giải thích gì thêm. Xà nữ buồn bực nói lí nhí trong miệng:

- Hừ, ai mà thèm làm nữ nhân của hấn chứ!

Nhưng nàng vừa nghĩ đến hình ảnh hấn điên cuồng cắn rách y phục của mình, nhịp tim có chút trở nên sai nhịp, hai má cũng bắt đầu phơn phớt hồng.

A Khờ dẫn theo Tiểu Long bỏ chạy không biết là bao xa, đến khi có chút thở không đều hấn mới chịu dừng lại. Đương nhiên, hấn bỏ chạy không phải là sợ Tiểu Lăng nổi giận, mà căn bản đó là bản năng của nam nhân mách bảo cho hấn tránh xa phiền phức mà thôi.

- Ba ba, mau lên! Mau lên! Phía trước có đồ ăn, có rất nhiều đồ ăn!

Hấn đang mệt muốn thở không ra hơi, nghe Tiểu Long hối thúc thì suýt chút nữa muốn học máu té lăn ra đất. Hấn đương nhiên biết thức ăn trong miệng nó là thứ gì rồi. Với lại hấn đã hứa là sẽ làm đồ ăn cho nó, nên cũng chỉ trợn mắt lên nhìn hơi có ý trách mắng:

- Này, tên tiểu tử nhà người hỏi cái gì mà hỏi? Phải để ta suy nghĩ biện pháp nữa chứ!

Nó bị hấn nói lớn tiếng thì mím môi, rung rung nước mắt rồi xoa xoa cái bụng trông rất ủy khuất:

- Ba ba, con đói!

Nhìn vẻ mặt nó hấn không khỏi nuốt luôn cục tức vào trong bụng, miệng muốn mắng mà không thể mắng, đành phải xoa đầu nó cười trừ:

- Được rồi, được rồi! Ngoan, để ta đi bắt bọn chúng về làm thịt cho người ăn!

Nó lúc này lại nhảy tót lên vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Hấn chỉ còn biết trợn tròn mắt bất lực mà ôm theo nó tiếp tục đuổi theo.

Gừ... gừ...

Grao... grao...

Hấn còn chưa kịp đi đến nơi Tiểu Long chỉ đã nghe thấy tiếng bày thú gầm gừ. Đợi hấn nấp trên một ngọn cây cao nhìn xuống khoảng rừng trống cách đó nghìn trượng thì chỉ còn cách ngoác mồm ra mà nói:

- Đây... đây là thức ăn mà người nói đó sao?

Một bày ma lang hơn trăm con, mỗi con phải to đến cỡ một con bò đực lớn. Cách đó một khoảng đồi cao chừng trăm trượng còn có một đám yêu lang mặc chiến giáp vô cùng bề thế. Đây giống như là một đám quý tộc đi săn thú hơn là con mồi để hấn bắt về làm thức ăn. Hấn muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn phía bên trong có một nhóm dã nhân sẫm trở khắp mình những đường vân vết như da báo. Lại có hai nữ nhân nhìn rất thuận mắt. Hấn nhận ra hai nàng. Cách đây hơn nửa năm trước hấn có gặp qua hai nàng đi ra ngoài săn thú. Vì tranh nhau một con ma trư suýt chút nữa hấn và hai nàng đã đánh nhau. Cũng may lần đó có Tiểu Long đi bên cạnh nên hai nàng mới chịu bỏ đi. Hôm nay tình cờ gặp lại, hấn xưa đâu bằng nay nên không khỏi đắc ý mà cười thâm trong bụng. Tiểu Long thấy vẻ mặt đắc ý của hấn nó không khỏi gấp mà kéo tay giục:

- Ba ba, mau bắt chúng! Mau bắt chúng!

Hấn trợn mắt mà gõ lên cái đầu trọc của nó một cái:

- Tên tiểu tử người có bản lĩnh thì đi xuống đó mà bắt! Ta không có rồi hơi mà đi liều mạng với đám ma lang đó.

Nó bị hấn gõ đầu thì khóc rống lên như trời gầm:

- Oa... oa... ba ba đánh người, ba ba đánh người!

Khoảng cách một nghìn trượng mà tiếng rống của nó cũng dọa cho bảy ma lang sợ hãi kêu ầm cả lên. Đám yêu lang cũng ngay lập tức cho ngơoi chạy đến dò xét. Lần này xem chừng bị nó hại thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Kiếm tiền không khó

Hú... hú... hú...

Một đám yêu lang mặc chiến giáp như dã lang khát máu làm cho A Khò tê lạnh cả da đầu. Hắn thật sự muốn mắng cho Tiểu Long một trận, nhưng nghĩ đến dù sao nó cũng chỉ là một tiểu hài tử nên hắn đành phải thôi. Hắn biết mình lúc này muốn trốn cũng trốn không được nên dứt khoát nhảy xuống dưới đất, nghênh ngang ngậm một cái lá nhỏ ở trong miệng, vờn vai lười nhát nói:

- Ài, mấy cái tên yêu lang các ngơoi kêu cái gì mà kêu, các ngơoi không biết làm phiền bốn tôn đang nghỉ ngơi thì có hậu quả như thế nào sao?

- Ngơoi... ngơoi là ai?

Một tên thiếu niên mặt trắng dẫn đầu hơn chục tên yêu lang áp úng lên tiếng hỏi. A Khò liếc mắt nhìn cái ấn ký đầu sói màu bạc của hắn thì có chút giật mình. Hắn thông qua tiêu ký ở trên người bọn chúng biết chúng đều là người của lang tộc.

Theo truyền thuyết xa xưa của lang tộc, vào thời hồng hoang khai thiên tích địa lang tộc là một trong những bộ tộc hùng mạnh nhất trên mảnh lục địa này. Vào thời ấy, lang tộc sảng sinh ra rất nhiều dũng sĩ tài giỏi. Nhưng những cuộc chiến tranh liên tiếp với các bộ tộc hùng mạnh khác như bạch hổ tộc, hùng tộc, ưng tộc làm cho lang tộc cũng dần một suy yếu. Đến cuối cùng, tại thời khắc an nguy nhất của lang tộc một vị anh hùng của họ đã xuất hiện. Người đó được mọi người tôn sùng như một vị thần quân ở trên trời.

Nghe nói rằng, vị thần quân này có một thứ sức mạnh vô cùng phi thường, ông ta có thể nhắc cả một ngọn núi cao nghìn trượng ném xuống đất làm cho đất vỡ tan tành. Ông ta có thể một mình địch lại ngàn quân, giết người trong một cái chớp mắt. Có một lần, vị thần quân này vì cứu công chúa và vua của lang tộc mà đại chiến với cả một binh đoàn tinh nhuệ của địch. Kể từ đó, mọi người tôn kính mà gọi ông ta bằng cái tên Bạch Lang Thần Quân. Qua mấy ngàn năm, thời kỳ huy hoàng nhất của lang tộc cũng đã là chuyện của quá khứ. Nhưng những chiến tích của vị anh hùng lang tộc thì vẫn luôn được lưu truyền một cách rộng rãi và tôn kính.

Và theo truyền thuyết đó kể lại, sức mạnh của Bạch Lang Thần Quân có được là nhờ vào lời chúc phúc của Bạch Lang nữ thần ban cho. Những người nhận được lời chúc phúc của nữ thần đều có được một cái ấn ký màu bạc hình đầu sói ở ngay giữa trán, đó cũng là sự minh chứng cho thân phận của bọn họ. Mấy ngàn năm qua, ngoài Bạch Lang Thần Quân ra hầu như chưa có một ai nhận thêm một lời chúc phúc nào nữa. Có lời đồn đại cho rằng nữ thần của họ đã rời bỏ họ mà đi. Dù vậy, trong mắt của những lang tộc nữ thần là một tồn tại chí cao vô thượng, không một ai dám xúc phạm đến nàng.

Nhớ đến những chuyện xưa cũ, lại nghĩ đến cái huyết ký đầu rồng ở trên mặt A Khò bất giác nở một nụ cười vô cùng tà ác. Hắn lần trước không phải nhờ đến nó còn không biết bị yêu hồn long mẫu kia tính toán đến chừng nào. Cảm nhận được tâm tình hắn đang dao động, cái huyết ký trên mặt chợt sáng lên một cách kỳ dị.

Tên thiếu niên có cái ấn ký màu bạc đột nhiên đau đớn mà ôm đầu ngã xuống đất. Cái ấn ký trên trán hắn không ngừng dao động liên hồi. Bầu trời đang trong xanh cũng vì thế mà kéo đến rất nhiều mây đen. Mây đen cuộn cuộn chia bầu trời ra thành hai luồng trắng đỏ. Luồng sáng trắng huyền hóa thành một con bạch lang to lớn uy nguy mà xinh đẹp. Còn luồng sáng đỏ lại huyền hóa ra một con huyết long, toàn thân bao phủ bởi huyết vụ, trông nó chẳng khác nào một sinh vật đến từ địa ngục. Con huyết long và con bạch lang vừa xuất hiện liền nhào vô mà thi nhau cắn xé. Cuộc chiến ác liệt đến độ bầu trời cũng bắt đầu rung chuyển, mặt đất không ngừng chấn động. Đến cuối cùng mây đen tan ra, bầu trời lại trở về với màu xanh vốn có của nó. Hai cái hư ảnh cũng tan biến trở về lại trong thân thể của A Khò và tên thiếu niên lang tộc. Chỉ có điều, A Khò thì vẫn bình an vô sự mỉm cười, còn tên thiếu niên lang tộc thì thổ huyết ngã xuống đất rồi ngất xỉu. A Khò liền nhân đó mà nhảy đến kéo tên thiếu niên lang tộc vác lên vai mà biến mất. Mọi chuyện diễn biến quá mức nhanh, không một ai kịp phản ứng. Đến khi bọn họ lao tới, A Khò đã nhảy lên cành cây nằm vắt chéo chân cười khẩy. Còn tên thiếu niên lang tộc lại không thấy đâu nữa.

Mấy tên yêu lang lúc này mới nhao nhao lên tiếng đòi người. Một tên trong đó ngồi trên lưng con hắc lang to nhất, tay cầm búa lớn nhảy đến trước mặt A Khò cố ý thị uy. Khuôn mặt hắn có một vết sẹo lớn, cùng với bộ râu quai nón tạo thành một cái hình tượng vô cùng hung ác.

- Tiểu tử, ngơoi mau trả ngơoi lại đây, nếu không thì đừng trách lão tử xé xác ngơoi ra.

- Ha ha, ngơoi là đang dọa ta?

A Khò cười lớn như thể vừa nghe thấy một chuyện buồn cười nhất trên đời. Hắn khinh bỉ liếc mắt nhìn đám yêu lang trước mặt:

- Cút, các ngơoi chưa đủ tư cách nói chuyện với ta. Mau gọi thủ lĩnh của các ngơoi lại đây cho ta!

- Hừ, người thật khinh người quá đáng!

Tên lang yếu to lớn gầm lên một tiếng, rồi nhảy lên cao đập cây búa xuống đầu A Khờ. Nhưng A Khờ không có ý định tránh né, hắn trực tiếp vùng tay ra chụp lấy cán búa. Rồi đưa chân lên đạp mạnh vào ngực tên yêu lang. Tên yêu lang miệng thổ huyết, rơi xuống mặt đất tạo thành cái hố sâu hơn trượng. Mấy tên yêu lang còn lại đưa mắt nhìn nhau mà không dám tiến lên nửa bước.

Lộp bộp... lộp bộp...

- Hay, hay lắm! Một tên nhân loại nhỏ bé như ngươi thân thủ quả thật cũng không tệ lắm. Xem ra, bốn tướng đi săn chuyển này cũng thu hoạch thật không tệ lắm!

Người lên tiếng vỗ tay là một tên lang yếu trẻ tuổi, tướng mạo có mấy phần tương tự tên thiếu niên khi nãy. Nhưng có điều, tên này bề ngoài uy phong mà nét mặt lại hiện lên mấy phần xảo trá. Xem chừng tên này mới chính là thủ lĩnh thật sự của đám yêu lang này. Mặc dù vậy, A Khờ cũng không để hắn vào trong mắt. Hắn cười lạnh nói:

- Thật sự như vậy sao?

Nói rồi, A Khờ đưa tay lên miệng huyết một tràng dài. Tiểu Long không biết từ đâu cồng theo tên thiếu niên lang tộc lao xuống. Nhìn về mặt có phần ủy khuất của nó, xem chừng là bị "ba ba" cho ăn thiệt thòi không nhỏ. Đang đứng lúc có mấy tên không mắt không mũi để cho nó trút giận, nên nó càng làm ộn.

Grao... grao... grao... grao...

Tên thủ lĩnh yêu lang nhìn lên bầu mà thảng thốt kêu to:

- Tam muội!

Hắn nói xong mới biết mình lỡ lời nên nín bặt. Nhưng như thế cũng không thoát khỏi tai mắt của A Khờ.

- Khả khả khả, thì ra tên tiểu tử đó là nữ nhân. Hèn gì lúc đó ta cảm thấy ngực hắn có chút to, trên người lại còn có mùi hương của nữ nhân. Chà chà, lần này ra ngoài ta kiếm lời rồi.

Mấy lời lảm bảm của hắn lọt vào trong tai của tên thủ lĩnh yêu lang chẳng khác nào tiếng sét ngang tai. Hắn hốt hoảng mà kêu lên:

- Ngươi... ngươi tính làm gì muội muội của ta?

- Làm gì, ta có làm gì hay sao?

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Ta thì có ý gì? Ngươi không thấy là muội muội của ngươi đang ở trên lưng của con rồng đó hay sao? Có ý gì thì ngươi đi mà hỏi nó đấy chứ!

Thấy hắn phui sạch hết trách nhiệm, tên yêu lang thật muốn đem hắn ra đánh một trận. Nhưng cuối cùng hắn cũng đành phải nuốt hận mà xuống nước nói:

- Con rồng đó rõ ràng là do ngươi gọi ra, ngươi nói đi, điều kiện của ngươi thế nào thì bọn ta mới đổi người về được?

A Khờ làm ra bộ dạng rất là khó xử:

- Ai dà, thật ra cái con rồng này là con của một vị bằng hữu gửi nhờ ta trông chừng. Ngươi xem, tính khí của nó hiện tại đang không tốt a! Ngươi nói ta phải làm thế nào bây giờ?

- Cuối cùng thì ngươi muốn cái gì?

Đến lúc này rồi A Khờ cũng không muốn dài dòng nữa. Hắn đưa mắt nhìn đám tù nhân đang bị trói lại ở đằng kia.

- Ngươi giao hai á báo nữ kia cho ta, đồng thời thả đám tù binh kia đi. Với lại, ta cần vài con chiến thú để làm thú cưỡi và một ít vật dụng cần thiết để qua lại. Hiện tại ta đang rất nghèo, không biết giá của một vị thánh sứ lang tộc thì đáng giá bao nhiêu đây?

Hắn còn cho rằng mình đã ra giá có chút cao rồi, không nghĩ đến tên thủ lĩnh lang tộc lại sáng khoái mà ném cho hắn một cái túi đựng đồ, nói:

- Bên trong là hai trăm viên tinh linh thạch, và một vạn viên tử linh thạch cùng với hơn một trăm viên ma hạch cấp ba, mười viên ma hạch cấp bốn. Ngoài ra còn có một số chiến giáp và vũ khí khác nữa. Tổng cộng giá trị bên trong cũng gần mười vạn tử linh thạch.

A Khờ mặt dù chưa nhìn thấy qua tử linh thạch nhưng hắn cũng biết được giá trị của nó. Đây là một loại vật phẩm dùng như tiền tệ lưu thông nơi thế tục, bên trong đá có chứa năng lượng thuộc tính ngũ hành khác nhau nên được tu sĩ dùng làm vật tu luyện hoặc khảm nam vào trong vũ khí cần dùng khi chiến đấu. Tùy vào kích thước cũng như sức chứa năng lượng mà tử linh thạch phân chia đơn vị khác nhau. Thường thì một viên tử linh thạch lớn nhất cũng chỉ đủ sức chứa mười lần giá trị năng lượng. Những viên như thế thì được gọi là tử linh thạch đại. Còn tinh linh thạch thì cao cấp hơn như thế rất nhiều. Một viên tinh linh thạch sức chứa năng lượng vô cùng khổng lồ, viên tinh linh thạch nhỏ nhất cũng có thể chứa đựng được giá trị năng lượng gấp mười lần tử

linh thạch đại, tương đương với một trăm viên tử linh thạch loại một đơn vị.

Đột nhiên từ một tên nghèo xơ nghèo xác nhận được một món tài phú kék sù, hắn thật cảm giác như còn có chút đánh giá thấp năng lực kiếm tiền của mình. Hắn là cha của một con rồng, năng lực bản thân lại không tệ vậy thì tại sao hắn lại phải chui nhũi trong cái xó xỉnh này nữa. Hắn có thể làm, làm được rất nhiều thứ. Chỉ cần có năng lực, cái thế giới này sẽ thừa nhận hắn. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng hưng phấn, rồi không kiềm chế được mà cười phá lên:

- Ha ha, A Khò ta muốn giàu rồi

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Nhị nữ song báo

A Khò thu lấy túi trữ vật. Đợi cho đám tù binh được thả đi hắn mới kéo theo hai chị em báo nữ đã bị trói chặt ngồi lên lưng một con ma lang thiết giáp, rồi lững thững huyết sáo bé lấy Tiểu Long mà trở về. Nhìn vẻ ngênh ngang của hắn đám yêu lang không những không ghét bỏ mà còn rất nể phục. Thậm chí có kẻ còn ngưỡng mộ nói:

- Ta cũng muốn nhận nuôi một con rồng.

Hắn không biết là tất cả mọi người đang nhìn hắn với ánh mắt đầy khinh bỉ.

- Người chưa kịp nuôi nó lớn, thức ăn đầu tiên của nó chính là người rồi.

Là kẻ nào đó đã nói với hắn như vậy. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn rất kiên định. Còn tam tiểu thư của lang tộc thì vẫn đứng thẫn thờ nhìn theo bóng lưng A Khò. Người của lang tộc đều không biết nàng bây giờ đã rơi vào ma chướng của tên nhân loại đó rồi.

Hai chị em báo nữ bị buộc trên lưng sói nhìn đứa bé trai hai, ba tuổi là một con rồng hóa thành, lại nhìn sang tên xấu xa ngồi bên cạnh không khỏi trong lòng rét lạnh. Hai nàng coi như ngốc cũng không ngốc đến mức cho rằng hắn cứu hai nàng trở về chỉ để trò chuyện giải khát. Mà với tình hình hiện tại dù hai nàng không bị trói lại, nghĩ cũng không dám nghĩ đến việc chạy trốn. Đến cuối cùng không chịu được không khí lúc này nên một người trong hai nàng lên tiếng nói:

- Tên xấu xa kia, người cuối cùng muốn đưa hai chị em ta đi đâu?

Hai chị em báo nữ mặc dù khuôn mặt tương đồng nhưng dáng vóc cũng có mấy phần khác biệt. Người vừa lên tiếng khuôn ngực đầy đặn mà cân tròn, đôi mắt nóng lạnh thất thường. Nàng là một người tương đối nóng tính. Người còn lại tuy không nóng giận thất thường như vậy, nhưng ánh mắt lại rất kiên định và tàn nhẫn. Trên người nàng có thể cảm nhận được mùi máu tanh đầy dã tính. A Khò lười nói chuyện với hai nàng nên làm lơ lời của nàng hỏi. Hắn đang bận kiểm kê túi trữ vật.

- Ba ba, con đói! - Giọng của Tiểu Long.

- Hi hi, ba ba không phải là đang chuẩn bị hai món thịt quay thơm lừng cho con rồi đó sao? Chỉ cần chờ một chút nữa về nhà ta sẽ làm cho con ăn.

- Thịt, thịt đâu?

Nó nghe thế không khỏi quay đầu đi kiểm. A Khò liền đưa tay chỉ về phía hai chị em báo nữ, nói:

- Đây chứ đâu!

Tiểu Long tuy còn nhỏ nhưng nó cũng không ngốc, thấy hắn cố ý lừa nó nên liền khóc rống lên:

- Không muốn, không muốn! Con muốn ăn thịt heo, thịt heo béo mập, thịt heo rất ngon!

Hai chị em báo nữ nghe hai người nói chuyện sắc mặt trắng xanh bất định. (Hắn không phải là định làm thịt hai chị em này thật đó chứ? Đương nhiên rồi, hắn sẽ "thịt" nhưng không phải là bây giờ) Tâm trạng A Khò hiện tại tâm trạng rất tốt, hắn không quan tâm đến ánh mắt của hai nàng cũng như mấy lời kêu gào của Tiểu Long. Hắn lại tiếp tục lục lọi trong túi trữ vật lấy ra một bộ chiến giáp màu bạch kim vô cùng bắt mắt. Hắn thích ý đem nó mặc ở trên người. Rồi hắn lại cảm ra một thanh kiếm lớn lật qua lật lại một hồi nhưng chỉ lắc đầu đem cất trở lại. Cuối cùng hắn tìm thấy một cây côn dài bằng một sải tay người lớn, bên trên khắc họa hình một con rồng quấn quanh bằng vàng rất hợp mắt. Hắn sờ nắn nó một hồi mà không nỡ rời tay. Sau đó hắn cẩn thận giắt nó vào sau lưng, hưng phấn nhìn hai chị em báo nữ:

- Thế nào, trông ta có oai phong không?

Cả người hắn lúc này toát ra một luồng hào quang vô cùng sinh động. Hai nàng nhìn đến có chút thất thần, còn Tiểu Long thì thích ý nhảy lên trên vai hắn

hô to:

- Ba ba oai phong, ba ba oai phong!

- Ha ha, tốt! Tốt! Hôm nay ta sẽ thưởng cho con hai con heo lớn!

- Ba con, ba con!

Nó đưa ba ngón tay béo mồm của mình lên mà reo hò. Hấn lườm mắt nhìn nó, mắng:

- Đồ tham ăn!

Nó lại không gan không phổi cười lên hi hi làm hấn tức muốn điên.

- Được rồi, được rồi! Ba con thì ba con, ta tại sao lại có một đứa con như ngươi vậy chứ!

Tiêu Lăng ngồi ngây ngốc ở trên một khối đá nhỏ đung đưa chân nghịch nước. Còn xà nữ thì ngồi ở một bên buồn chán hỏi:

- Tỷ tỷ, làm sao hai người bọn họ đi ra ngoài lâu như vậy rồi còn chưa có về?

- Thế nào, người ta đi ra ngoài có một chút mà muối đã nhớ như vậy rồi sao?

Ánh mắt Tiêu Lăng nhìn xà nữ đầy thâm ý, làm cho nàng ta mặt có chút không tự nhiên mà băng quơ nói:

- Có tỷ nhớ hấn thì có! Rõ ràng từ lúc hấn đi ra ngoài đến giờ tỷ cứ như người mất hồn vậy còn gì.

Tiêu Lăng rất thân nhiên đáp:

- Đương nhiên rồi, chàng là phu quân của ta mà!

- Nương tử, ta về rồi đây!

Xà nữ còn đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên nghe thấy giọng nói của hấn thì im bật. Còn Tiêu Lăng lại nhẹ nhàng đập lên mặt nước rồi lướt ngang mà đến, không khỏi khiến cho xà nữ ngạc nhiên bật thốt lên:

- Tỷ tỷ thật lợi hại!

Tiêu Lăng cũng không cố ý phô trương dọa người như vậy, chẳng qua là sau lần hôn mê tỉnh dậy trong người nàng xảy ra biến đổi rất lớn. Nàng có thể cảm ứng được rất nhiều nguyên tố phong hệ ở xung quanh mình, bọn chúng giống như là người thân của nàng vậy. Vừa rồi vì quá vui mừng nên nàng chỉ phản ứng theo bản năng mà thôi. Một tiếng hô của xà nữ làm nàng giật mình mà mất đi không chế té nhào xuống đất. Cũng may là hấn nhanh tay nhanh chân chạy vội tới ôm nàng vào trong ngực:

- Ha ha, nương tử của ta quả nhiên là lợi hại nha! Năng lực khống chế phong hệ xem chừng đã đạt đến cấp bậc đại tông sư rồi cũng nên, chỉ là do nàng còn chưa quen nên mới như vậy thôi.

Nàng ngượng ngùng nấp ở trong ngực hấn khẽ trách:

- Không cho chàng được phép cười thiếp!

Hấn không những không nghe nàng nói, mà còn cười lớn rồi hôn lên môi nàng nói:

- Nương tử của ta là giỏi nhất, là thiên hạ đệ nhất nhất mỹ nhân, đệ nhất nhất thiên tài!

Nhìn hấn ba hoa như vậy mấy nữ nhân không khỏi xì cười, nhưng ánh mắt mọi người đều nhìn đến nữ nhân trong ngực hấn mà thầm hâm mộ. Chỉ riêng Tiểu Long là đưa tay che mắt mà kêu loạn cả lên:

- Xấu hổ, xấu hổ! Ba ba xấu hổ!

- Hừ, con nít thì biết cái gì! Đây được gọi là thương yêu, là thương yêu đó có biết không?

Hấn vừa nói vừa hôn thêm hai cái lên hai bên má nàng, làm cho nàng xấu hổ đến độ không biết chỗ nào mà chui vào.

- Con cũng muốn, con cũng muốn!

- Hừ, cái tên phá đám này! Ngươi đi ra chỗ tiểu lang mà chơi đi, đợi ta xong việc ở chỗ này rồi sẽ nướng thịt cho ngươi ăn!

- Ăn thịt, ăn thịt!

Nó vừa nghe nhắc đến đồ ăn thì mặt cứ dài ra. Con tiểu lang ở bên ngoài sợ hãi vội nằm phục xuống dưới đất, không dám ngước mắt mà nhìn nó. Tiểu Lăng cũng nhân cơ hội hần đang nói chuyện với Tiểu Long mà chạy thoát ra ngoài, mặt vẫn còn hồng hào nói:

- Phu quân thật xấu!

Hần nhìn nàng cười hì hì, nói:

- Ta còn cái rất tốt đây này, nàng có muốn hay không?

Nhìn nụ cười nham nhở của hắn, nàng liền nghĩ ngay đến mấy chuyện xấu ở trong đầu hắn mà bỏ chạy ra sau một khối thạch nhũ đứng:

- Không được, chỗ này còn có người nữa đây này!

- Vậy để ta đuổi bọn họ ra ngoài là được chứ gì!

- Hừ, chàng còn ăn nói lung tung nữa thì ta cứ mặc kệ chàng luôn đó!

- Ha ha, xem kia! Rõ ràng là nàng đang nghĩ mấy chuyện lung tung nha! Ta là muốn đưa nàng thứ này đây này!

Hắn lớn tiếng cười to rồi lấy ra một chuỗi vòng cổ được khảm ngọc bằng rất nhiều tinh thể màu sắc rực rỡ, bên trong còn ẩn chứa rất nhiều nguyên tố lực thuộc tính khác nhau. Vật này là thứ mà hắn đã cuỗm được ở trên người của tên "thiếu niên" mặt trắng. Đồ vật vừa được hắn đem ra liền làm cho đám nữ nhân ánh mắt sáng lên. Tiểu Lăng cũng không có ngoại lệ. Nàng tròn tròn mắt nhìn hắn:

- Đồ vật như vậy ta mang trên người cũng được sao?

- Có gì là không được chứ, thứ này rất hợp với nàng! Sau này ta sẽ còn cho nàng nhiều thứ tốt hơn thứ này nữa. À phải rồi, lần trước nàng nói nàng còn có một muội muội và một ca ca phải không? Đến lúc đó, ta sẽ lo cho cả gia đình của nàng. Thứ mà thiên hạ này không có được, A Khờ ta nhất định cho nàng hết.

Nghe nhắc đến muội muội và ca ca của mình về mặt Tiểu Lăng có chút thoáng buồn. Nhưng rồi nàng lại tươi cười như chưa hề có việc gì xảy ra:

- Sau này chỉ cần chàng mãi mãi ở bên cạnh ta, không rời bỏ ta. Cho dù chàng có là ai, chàng có làm gì ta vẫn sẽ luôn luôn ở bên cạnh chàng, hầu hạ chàng.

Nàng nói rồi chui vào lòng ngực hắn mà khóc. Nước mắt nàng rơi lên vạt áo, thấm vào trong tim làm hắn đau nhói. Hắn không hiểu nàng vì sao lại khóc, nhưng nước mắt nàng làm hắn thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bí mật của lang tộc

Tiểu Lăng nằm trong ngực hắn khóc rồi thiếp đi từ lúc nào không biết. Hắn nhìn khuôn mặt còn đang vương vấn những giọt u buồn thì vội đưa tay xóa đi. Hắn hôn nhẹ lên mắt nàng, rồi cẩn thận đặt nàng trên giường đá, giọng có chút mềm lại:

- Nàng yên tâm, chỉ cần có ta ở đây không một ai có thể ức hiếp được nàng! A Khờ ta nói được thì nhất định sẽ làm được.

- Ừm..

Trong mơ màng nàng khẽ đáp lời hắn, trên môi lưu lại một nụ cười nhạt. Còn hắn thì vùng tay đập mạnh vào tảng đá bên cạnh như là một lời thề kiên định. Không có bất kỳ một thứ âm thanh nào phát ra nhưng tảng đá đã hóa thành bột mịn mà phân tán đi. Chúng nữ nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều thấm khiếp sợ. Trong lòng các nàng lại càng hâm mộ Tiểu Lăng nhiều hơn. Bởi vì ở trong cái thế giới này có một nam nhân như thế quan tâm, chăm sóc và bảo vệ thì đó chính là một điều hạnh phúc của nữ nhân. Các nàng cũng muốn có một nam nhân như thế. Nhưng một nam nhân như vậy liệu có cần các nàng hay không? Các nàng đang lo lắng, đang sợ hãi; bởi thế giới này thật sự quá tàn nhẫn.

- Đây, các nàng nhìn ta như vậy làm cái gì? Còn không mau đi giúp ta thu dọn đồ đạc để chuẩn bị cơm tối!

Ánh mắt hắn nhìn đến làm các nàng sợ chết khiếp.

- Ta đáng sợ đến như vậy sao?

Hắn tự lẩm bẩm trong miệng, rồi không để ý đến các nàng nữa. Tiểu Long thấy hắn vác theo mấy con lợn rừng (ma thú) ra chỗ suối nước thì hớn hờ cười con tiểu lang đuổi theo.

- Ba ba, thịt ngon! Thịt ngon!

Ánh chiều buông xuống màu đỏ thẫm, trong con mơ màng Tiêu Lăng chợt tỉnh lại. Mùi thịt thơm lừng làm cho cái bụng nhỏ của nàng có chút muốn kêu lên biểu tình. Xà nữ không biết từ đâu đi tới mang theo một cái chậu nước ấm, nói:

- Tỷ tỷ đã dậy rồi sao? Để ta giúp tỷ rửa mặt!

Thấy thái độ của xà nữ có chút lạ, Tiêu Lăng hơi lung tung nói:

- Mọii làm cái gì vậy, ta tự làm được rồi!

Tiêu Lăng đang định lấy cái khăn lau mặt nhưng một bàn tay đã nhanh hơn giành lấy. Một khuôn mặt nam nhân có mấy phần tuấn tú lại có mấy phần quý dị với cái bốt đỏ che đi một bên mặt. Nụ cười của hắn làm nàng có chút ảm áp ở trong lòng.

- Sau này bọn họ sẽ là thị nữ của nàng, nàng muốn sai khiến thế nào thì tùy ý! Còn bây giờ nàng để ta giúp nàng lau mặt, rồi cùng đi ra ngoài ăn tối. Ta mới vừa nướng xong mấy con thỏ béo ngày...

- Chàng... chàng... chàng lại ăn thịt thỏ sao?

Thấy nàng kêu lên sợ hãi như vậy hắn không khỏi đắc ý mà cười lớn:

- Ha ha, ta chỉ đùa với nàng một chút thôi mà. Nàng có cần phải phản ứng lớn như vậy không?

- Đáng ghét!

Nàng đánh lên ngực hắn. Hắn nhanh tay bắt được tay nàng, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào trong mắt nàng. Hơi thở của hắn phả vào trong mặt làm tim nàng đập loạn. Môi hắn cắn nhẹ vào môi nàng, làm nàng hoảng hốt vội đẩy ra ngoài, thẹn thùng nói:

- Còn có Linh nhi ở đây mà, chàng muốn thì... thì... tối nay ta sẽ cho chàng.

Nàng nói xong câu đó mặt đỏ đến mang tai, rồi vội cúi thấp xuống mà không dám ngẩng đầu lên nhìn người. Miệng thì lầm bầm nói:

- Chàng làm người ta nói ra mấy chuyện thật xấu hổ chết mất!

Hắn thì đắc ý cười lên ha hả nói:

- Có gì mà ngại chứ, chúng ta là vợ chồng cơ mà!

Hắn mặc kệ nàng đang xấu hổ mà ôm lấy eo nàng kéo vào trong lòng, lại cẩn thận đem khăn ngâm vào trong nước ấm nhẹ nhàng lau mặt cho nàng. Xà nữ trong lòng có chút buồn vô cớ, nàng xoay mặt sang chỗ khác rồi hừ lạnh bỏ đi. Hắn đang rất là vui vẻ nên cũng không muốn tính toán với nàng.

Tiểu Long đưa hai tay nâng cái đầu nhỏ của nó lên nhìn mấy cái đùi lợn đã được nướng chín đặt ở trên bàn, miệng không ngừng chớp chớp chảy cả nước miếng. Nhưng ba ba nó chưa cho phép nên nó cũng không dám ăn vụng. Đối với nó việc có đồ ăn ngon ngay trước mặt lại không được ăn là một sự tra tấn cả thể xác lẫn tâm hồn. Nó muốn lao đến ăn hết chúng cho bằng sạch, nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt của ba ba nó cảm giác có chút sợ. Nó thấy xà nữ hậm hực đi ra một mình, lại chẳng thấy ba ba nó đâu nên bắt đầu kêu lên loạn xạ:

- Ba ba con đói, con đói!

Âm thanh của nó so ra với tiếng sấm rền còn muốn lớn hơn. A Khờ cùng với Tiêu Lăng vừa đúng lúc đi ra không khỏi lớn tiếng mắng:

- Kêu cái gì mà kêu, chẳng phải ta đã ra rồi hay sao? Một chút kiên nhẫn cũng không có, thật là không có tiền đồ!

Nó bị hắn mắng cho một trận liên mím môi muốn không. A Khờ thừa biết đây là nó đang làm đáng. Nhưng Tiêu Lăng lại quay sang trách hắn:

- Nó dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, chàng việc gì phải lớn tiếng như vậy!

Nàng yêu thương đưa tay ra ôm lấy nó, nó được thể càng khóc ré lên:

- Ba ba nắg Tiểu Long, Tiểu Long muốn khóc! Lăng tỷ tốt, Lăng tỷ tốt! Ba ba xấu, ba ba rất xấu!

Nhìn cái vẻ mặt hơn hờ của nó nấp trong ngực Tiêu Lăng, A Khờ thật muốn kéo nó ra ngoài đánh cho một trận. Nhưng dù sao hắn cũng cần phải giữ hình tượng tốt nha, bạo lực với trẻ nhỏ là không nên a! Hắn hơi lườm nó một chút, rồi nhìn sang chúng nữ nói:

- Còn đứng đó làm gì nữa, mau ăn thôi! Cứ kệ ai khóc lóc kêu la đi, ta thấy thịt lợn này ăn vẫn không ngon bằng thịt thỏ trắng hồng thơm ngon nha!

Tiêu Lăng liếc mắt lườm hắn, rồi đặt Tiểu Long ngồi ở bên cạnh nói:

- Chàng còn nói bậy ta sẽ không thèm để ý đến chàng nữa!

Hắn cười tà nắm lấy tay nàng, thì thầm nói:

- Ta nói là cái thịt thô trắng tinh này a!

Nàng nghe đến có chút muốn nhảy loạn. Hắn thật không biết xấu hổ mà.

- Trước mặt trẻ nhỏ ta không cho phép nàng nói bậy!

Hắn ôm lấy eo nàng cười nói:

- Nàng xem nó ngoài mấy cái móng lợn ra thì còn để ý đến thứ gì nữa chứ!

Chep... chep...

Tiểu Long lúc này quả thật đang rất chăm chú. Nó một tay cầm một cái đuôi lợn, một tay xé lấy mấy miếng thịt lớn bỏ vào trong miệng nhai ngồm ngoàm. Nước mỡ dính hết cả lên người. Xà nữ ngồi gần đó phải dùng khăn tay để lau cho nó. Nó thích ý cười đến híp mắt. Lúc này nó thấy rằng ở với mấy vị tỷ tỷ vẫn là tốt hơn ở với ba ba của nó. Hắn ngoài việc nghiêm khắc với nó ra, chẳng bao giờ chăm sóc nó tí mĩ như mấy vị tỷ tỷ này vậy. Hai báo nữ cũng nhìn đến thích mắt. Hai nàng bình thường rất lạnh lùng, nhưng lần này lại nhiệt tình mà thay phiên xé thịt ra bỏ vào trong tay của nó. Lúc này các nàng cũng quên mất nó là một con rồng.

A Khờ cũng cười rất vui vẻ, hắn không biết đã bao lâu rồi mới cảm nhận được một cái không khí gia đình như thế nữa. Từ ngày cha mẹ nuôi hắn mất đi, hắn ngoài việc lang thang khắp nơi, rồi bị kẻ khác khinh khi đánh đập. Hắn chưa bao giờ cảm nhận được niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ấy. Hắn đột nhiên như nhớ ra chuyện gì nên mới quay sang hỏi Tiêu Lăng:

- À phải rồi, hiện tại muội muội và đại ca của nàng đang sống ở chỗ nào? Để ngay mai ta dẫn theo mọi người đến đó gặp mặt.

Nhắc đến chuyện này Tiêu Lăng bất giác run rẩy hai đầu vai. Hắn có thể cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng nàng. Hắn biết có chuyện không tốt, lại nhớ đến hình ảnh lúc hắn mới vừa gặp nàng. Nên lập tức hắn đã có thể suy đoán được một hai:

- Bọn họ chẳng lẽ đã gặp phải chuyện gì rồi?

Nàng lúc này cũng không có giấu giếm nữa, nàng gật đầu nói:

- Hơn một tháng trước, khi ta gặp được chàng là lúc bộ lạc chúng ta bị người ngoài đến tập kích. Rất nhiều tộc nhân của ta bị bọn họ giết hại và bắt đi. Muội muội và ca ca của ta cũng nằm trong số đó. Chỉ có ta là may mắn chạy thoát ra ngoài, bị thương trên người rồi tình cờ gặp được chàng. Mới đầu nhìn thấy chàng ta rất sợ hãi, mãi đến bây giờ ta mới biết chàng không giống như bọn họ.

- Bọn họ, bọn họ là ai?

Nàng lắc đầu nói:

- Ta không biết, chỉ thấy bọn họ ở trên người mang theo tiêu ký của lang tộc, lại có một số người giống như là ma pháp sư nhân loại hay đại loại là một nhóm dong binh nào đó đi săn nô lệ. Nhưng bọn họ hành động lại rất quy cũ, đa số người già yếu và không có năng lực đều bị giết chết. Những người còn lại thì bị bắt sống rồi đóng dấu nô lệ lên trên người. Thiếp may mắn lần đó có việc đi lên rừng hái thuốc nên không bị bắt đi, trong lúc chạy trốn thì gặp phải ma thú tấn công nên mới bị thương.

Xà nữ lúc này cũng nói chen vào:

- Hơn một tháng trước không chỉ bộ tộc của Lăng tỷ bị tấn công, mà mấy bộ tộc lân cận hoặc trong phạm vi khống chế của xà tộc chúng ta đều bị tấn công như vậy. Hầu như là một mẻ hốt gọn hoặc diệt tộc không để lại dấu vết gì.

- Báo tộc chúng ta cũng vậy, lần trước không nhờ người cứu giúp giờ bọn ta cũng thành nô lệ hết rồi!

Hai chị em báo nữ vừa nói vừa liếc mắt sang nhìn A Khờ. Hắn trầm tư suy nghĩ rồi nhìn các nàng nói:

- Xem chừng chuyện này không hề đơn giản như chúng ta nghĩ. Chuyện này ngoài liên quan đến lang tộc ra rất có thể còn liên quan đến một thế lực thần bí nào đó ở sau lưng chương không.

Nói đến đây hắn đột nhiên lại nở một nụ cười rất tà dị:

- Ha ha, nhưng mà không sao! Ta đã có cách cứu người rồi, chỉ cần ca ca và muội muội của nàng còn sống ta nhất định sẽ đem bọn họ bình yên trở ra!

Lời nói kiên định của hắn làm cho Tiêu Lăng trong lòng vô cùng ấm áp. Nàng ghé sát môi của mình hôn phớt lên mặt hắn, rồi mỉm cười nói:

- Ta tin chàng!

Hắn cao hứng cười đến híp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Xâm nhập lang tộc

Sáng sớm ngày hôm sau, A Khờ dẫn dò chúng nữ cẩn thận rồi dẫn theo Tiểu Long cùng với con ma lang chiến thú đi ra ngoài. Hắn trước khi đi còn mặc chiến giáp lên người, vai vác theo cây gậy sắt đi rất là hiên ngang. Nhìn đi nhìn lại chúng nữ vẫn thấy bộ dáng hắn trông rất buồn cười. Hắn phải lờm các nàng mới không cho các nàng cười lớn.

- Hừ, cười cái gì mà cười! Xem ta sau này trừng trị các nàng như thế nào.

Hắn nói rồi kéo hai chị em báo nữ vào trong lòng hôn mỗi người một cái. Còn xà nữ thì bị hắn hôn một lúc mới chịu buông tha:

- Các nàng giờ là người hầu của ta, cũng tức là người hầu của Tiêu Lăng. Ở nhà phải biết nghe lời nàng có biết không? Ta đi khoảng vài ngày sẽ về, các nàng ở nhà mà không nghe lời thì cứ coi chừng ta đấy!

Các nàng bị hắn hôn lên mặt ai nấy đều đỏ ửng, nghe hắn dọa cũng chỉ gật đầu lấy lệ. Trong lòng các nàng đều rõ ràng, hắn ngoài miệng hùng hổ dọa người như vậy nhưng thực chất lại rất ôn nhu và lo lắng cho các nàng. Thấy hắn hài lòng gật đầu rồi ôm lấy Tiêu Lăng hôn tới tấp, sau mới tiêu sái rời đi. Chúng nữ không khỏi nhìn theo bóng lưng hắn mà âm thầm mỉm cười. Vì các nàng biết, sau ngày hôm nay hình bóng của hắn đã in sâu trong lòng của mỗi người.

Con ma lang chiến thú theo lệnh của Tiểu Long mà hướng theo vị trí lang tộc đi tới. Tiểu Long rất thích thú với việc có một tên thuộc hạ nghe lời như thế.

Lần trước, A Khờ thả đi tam tiểu thư lang tộc ngoài mục đích là kiếm chút tiền vốn, hắn còn âm thầm gieo xuống ấn niệm ở trên người nàng. Loại ấn niệm này vừa giống như là một loại huyết khế vừa như một cái ấn ký xâm nhập thẳng vào bên trong thần thức của nàng. Mà một khi người tu luyện chưa đạt tới đẳng cấp thánh sẽ không cách nào đi vào bên trong thần thức mà dỡ bỏ nó. Với lại loại ấn niệm này gieo càng lâu càng khó xóa bỏ. Những thứ này là sau khi hắn đem long hồn của long mẫu giam cầm bên trong huyết ký trên mặt mà có được. Cái huyết ký này cũng thật là kỳ quái, nó không phải là sinh mệnh, cũng không phải là không gian độc lập. Nhưng nó lại có thể thu nhốt linh hồn của kẻ khác, cũng có thể mượn nhờ sức mạnh của linh hồn mà tăng cường sức mạnh cho chủ thể. Nó giống như một con ốc mượn hồn sống nhờ thân thể của hắn vậy.

Lần đó, hắn gieo xuống ấn niệm trên người tam tiểu thư lang tộc cũng là nhờ vào một trận chiến với hồn thú Bạch Lang nữ thần mà thu được một tia linh hồn ấn ký của nàng. Hiện tại một tia linh hồn ấn ký đó cùng với tàn hồn của long mẫu đang bị giam cầm trong cái huyết ký trên mặt của A Khờ. Trong cái "nhà giam" này, ngoại trừ hắn ra không ai có thể nhìn thấy được các nàng, cũng chỉ có hắn cho phép các nàng mới có thể trực tiếp trao đổi được với hắn. Hai nàng bị những sợi dây màu huyết tinh quấn ở trên chân và trên cổ tay. Những sợi dây huyết tinh này nhìn có vẻ rất mỏng manh, nhưng đối với linh hồn lại có sự trói buộc hết sức kinh khủng. Chỉ cần trong đầu các nàng có ý nghĩ phản kháng liền bị nó siết chặt làm cho đau đớn như rơi vào trong hỏa ngục. Các nàng vốn dĩ là tồn tại linh hồn không có thực thể, thường ngày xuất hiện trước mặt người khác đều là tự huyền hóa ra y phục. Nhưng mấy lần phản kháng bị sợi dây huyết tinh thiêu đốt đến không còn một mảnh vải che thân. Cả hai cái thân hình nữ nhân xinh đẹp, gợi cảm cứ như thế lồ lộ ra trước mặt. Lúc này, A Khờ mà có mặt ở đây rất có thể vì nhìn thấy hai khối thân thể này mà dẫn đến dục hỏa công tâm chết ngay tại chỗ. May mắn là, hắn lúc này đang rất bận. Hắn chẳng qua là đang bận ngắm cảnh ở xung quanh mà thôi.

Đoạn đường phía trước bắt đầu xuất hiện một số làng mạc. Đa số những ngôi làng này chỉ là nơi trú ngụ của một số nhóm lang tộc nhỏ. Bọn họ hầu hết sống rất hoang dã, sức chiến đấu cũng vô cùng hạn chế. A Khờ cười trên người chiến thú của lang tộc nên đám dân làng rất sợ hắn. Sức chiến đấu của cả làng gộp lại sợ rằng còn không đối phó nổi một con ma lang cấp hai, huống hồ là loại chiến thú cấp ba như thế này. Đương nhiên bọn họ đều cho rằng người cười loại chiến thú này càng đáng sợ hơn thế gấp nhiều lần. A Khờ cũng không có mấy thiện cảm với đám người này. Hắn tìm đến một chỗ vắng vẻ trong làng rồi bắt đầu đi dò hỏi tin tức. Đám người trong làng nơi hắn dừng chân đều rất cung kính trả lời câu hỏi của hắn. Sau khi biết được một số tin tức trọng yếu, hắn mới âm thầm tính toán.

Theo như một số lời kẻ thu thập được thì đạo gần đây ở lang tộc rất hay xuất hiện một nhóm người thần bí mặc đồ đen dẫn theo nô lệ thu được từ trong tay một số tù trưởng lớn đem đi ra ngoài. Đồng thời, nhóm người thần bí này lại đem theo số lượng lớn vũ khí đến để trao đổi. Các dũng sĩ của lang tộc cũng bắt đầu tụ tập về các bộ tộc trực thuộc để chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh nào đó. Những thứ này thì ở dưới tầng lớp thấp như bọn họ không biết được nội tình rõ ràng cũng là chuyện rất bình thường.

Ngay trong đêm, hắn rời khỏi làng để đi đến tòa thành duy nhất của lang tộc cách chừng hơn hai trăm dặm về hướng bắc. Tòa thành này có tên là Bạch thành, là nơi thờ tự của Bạch Lang nữ thần cũng là nơi tụ tập tín ngưỡng của cả lang tộc. Mấy ngàn năm qua, sau khi Bạch Lang Thần Quân không còn nữa lang tộc đã bắt đầu phân rã thành các bộ tộc lớn khác nhau. Mấy năm gần đây nhờ sự xuất hiện của thánh nữ mà lang tộc mới có chút tiến triển rồi tụ họp lại. Nhưng sự tranh chấp giữa các bộ tộc lớn vẫn là khó tránh khỏi. Mà tòa Bạch thành này lại là nơi tọa lạc duy nhất của thánh nữ.

Cả tòa thành nằm trên một ngọn núi cao mấy nghìn trượng quanh năm bao phủ bởi băng tuyết, xung quanh là tầng tầng lớp lớp các bộ tộc lớn nhỏ khải nhau nằm rải rác bảo hộ ở bên ngoài. Những bộ tộc này đều được phân chia theo cấp bậc và thứ tự rất rõ ràng. Bộ tộc nhỏ nhất thì chia nhau ở các vị trí bên ngoài cùng. Bộ tộc lớn hơn thì xếp ở bên trong với một diện tích rộng hơn gấp ba đến bốn lần. Lớp cuối cùng, cũng là nơi gần tòa thành nhất chính là nơi cư ngụ của bốn bộ tộc lớn nhất lang tộc. Là Thiên Lang tộc, Hắc Lang tộc, Bạch Lang tộc và Vệ Lang tộc. Bốn bộ tộc chia theo ba phương vị khác

nhau mà bố trí xuống. Thiên Lang tộc và Vệ Lang tộc nằm ở phía nam Bạch thành, là một vùng đồng bằng rộng lớn rất thích hợp cho việc canh tác và lưu trữ lương thực. Đường sá lại thuận lợi để thông thương đến các tòa thành của nhân tộc cũng như giáp ranh với một số tộc người và yêu tộc khác ở phía nam. Bạch Lang tộc thì tọa trấn về hướng đông, gần nơi đi qua cửa sông Mê Công nên đất đai màu mỡ, các chiến binh quanh năm không sợ đói rét, cuộc sống so với ba bộ lạc khác có phần sung túc hơn rất nhiều.

Trong số bốn bộ tộc này, thì có lẽ Hắc Lang tộc tọa trấn ở phía tây là bộ tộc có điều kiện khắc nghiệt nhất. Khu vực phía tây địa thế hiểm trở không phù hợp cho việc canh tác, quanh năm lại bị ma thú quấy nhiễu nên cuộc sống của tộc nhân Hắc Lang tộc luôn luôn gặp phải nguy cơ bỏ mạng. Cũng vì thế mỗi tộc nhân của họ đều là những chiến binh dũng cảm. Bọn họ thường tập hợp lại với nhau thành từng nhóm nhỏ, tổ chức các cuộc săn bắt ma thú. Họ lấy thịt ma thú làm thức ăn, lấy ma hạch của chúng để trao đổi vật phẩm. Thậm chí còn có một số tộc nhân tụ tập lại để đánh chiếm các tộc khác ở xung quanh, lấy đồ dùng của họ, bắt họ làm nô lệ bán cho nhân tộc hoặc một số tù trưởng giàu có. Bởi vì cuộc sống như vậy cho nên tộc nhân của Hắc Lang tộc thường rất hiếu chiến và khát máu. Bộ tộc này cũng là bộ tộc thường xuyên gây mâu thuẫn với các bộ tộc khác. Và đối đầu gay gắt nhất phải nói đến Bạch Lang tộc. Có mấy lần hai bên suýt chút nữa là xảy ra chiến tranh. Mấy năm nay Bạch Lang tộc đột nhiên xuất hiện thánh nữ làm cho hai bộ tộc kia cũng không dám đứng ngoài, buộc phải can thiệp vào. Nên là Hắc Lang tộc không dám can quấy nữa, đành phải thu binh mà về.

Tất cả những chuyện này muốn thu thập cũng không khó nên hắn rất nhanh đã tìm hiểu được. Tình hình trước mắt hắn cũng không dám làm liều mà xông đại đi vào. Xem chừng hắn phải ở lại chỗ này ít hôm để tìm cách len vào bên trong Bạch thành mà liên hệ với tam tiểu thư của Bạch lang tộc. Hắn tìm cho Tiểu Long và con chiến lang một chỗ ẩn thân tương đối an toàn rồi mới bắt đầu ngồi xếp bằng dưới đất. Thấy hắn nhập định Tiểu Long cũng hóa thành long hình nằm ngay bên cạnh với con chiến lang mà canh chừng cho hắn. Hai nữ hồn đang mê mang rên rĩ vì bị tơ huyết quán thân thì đột nhiên cảm nhận được sự dao động của huyết ký mà mở to mắt ra nhìn. A Kờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn suýt chút nữa thì chảy máu mũi.

- E hèm! Thật ngại quá, hình như ta tới không đúng lúc thì phải.

Hắn đưa tay lên khịt khịt mũi, ánh mắt một chút cũng không có rời khỏi thân thể của hai nàng.

- Hừ, con mắt của ngươi còn nhìn nữa có tin là ta sẽ lấy nó xuống không?

Long hồn không lên tiếng thì thôi, nàng vừa lên tiếng liền làm hắn cảm thấy vô cùng chán ghét.

- Con bà nó, chỗ này từ khi nào cho phép ngươi lên tiếng hả? Ngươi thật cho rằng ta không dám làm gì ngươi sao?

Hắn đưa tay rút ra một sợi roi tơ huyết rồi tàn nhẫn đánh lên linh hồn của nàng. Hắn vừa đánh vừa lớn tiếng mắng chửi. Còn nàng thì đau đớn rên la vô cùng thảm thiết. Tròng cảnh này quả thật dọa cho một tia tàn hồn của Bạch Lang thánh nữ sợ chết khiếp. Nàng chỉ còn cách là nhắm mắt lại mà không dám nhìn. Qua con thịnh nộ, hắn vút sợi roi tơ huyết xuống đất mà nhìn đến nàng chằm chằm.

- Ngươi... ngươi có bản lĩnh thì giết chết ta đi!

Nàng yếu ớt thều thào không ra thành tiếng. Hắn đưa tay nắm lấy cằm nàng, ánh mắt hung ác nói:

- Nếu ngươi không phải là mẹ của Tiểu Long thì ta đã giết chết ngươi từ lâu rồi!

Hắn nói đến đây lại nhớ đến khuôn mặt bé nhỏ của nó, ánh mắt có chút dịu lại:

- Ta thật lòng cũng không muốn làm khó ngươi, sau này chỉ cần ngươi không chống đối ta nữa thì ta sẽ nghĩ cách để cho ngươi phục sinh.

- Thật sao?

Ánh mắt nàng có chút nghi ngờ nhìn hắn.

- Hừ, ngươi không tin thì mặc kệ ngươi! Đến lúc đó ngươi đừng có hối hận là được.

Nghe hắn nói đến đó dù nàng có chút nghi ngờ nhưng cũng không dám can quấy nữa:

- Được, ta sẽ tin ngươi lần này! Nhưng mà...

Nàng nói đến đây mặt đột nhiên có chút đỏ lên:

- Ngươi... ngươi có thể giúp ta hồi phục lại y phục được hay không?

Hắn liếc mắt nhìn nàng:

- Thấy thì cũng đã thấy rồi, nơi này cũng không có người khác nhìn trộm. Ngươi còn xấu hổ cái gì chứ?

- Ngươi...

Hắn thấy nàng sắp giờ tỉnh cũ nên không có chọc tức nàng nữa. Hắn chỉ phát nhẹ tay một cái những sợi tơ huyết trên người hai nàng đều lặn đi đâu không thấy. Tơ huyết vừa rút lui năng lực của hai nàng cũng liền khôi phục được một phần. Ngay lập tức hai nàng đều huyền hóa ra trang phục lên người. Ánh mắt hắn tham lam quét ngang rồi tặc lưỡi tiếc rẻ:

- Chắc chắn, một cái mỹ cảnh như vậy lại bị lấy mất thật là đáng tiếc nha!

- Hừ!

Lần này long hồn chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi chứ không còn dám sinh khí với hắn nữa. Vì các nàng đều hiểu rõ nơi này hắn mới chính là chúa tể. Hắn lúc này cũng thu lại vẻ cợt nhả trên mặt rồi quay sang nói với tia tàn hồn của Bạch Lang thần nữ:

- Ta có việc muốn nhờ người giúp!

Nàng nhìn hắn rồi nhanh chóng gật đầu đồng ý. Hắn hài lòng thu lấy tàn hồn của nàng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mỹ nữ và thích khách

Hắn lợi dụng tàn hồn của Bạch Lang dùng phụ thể thuật xóa đi dấu vết nhân tộc trên người, hóa thân thành một tên lang tướng bề vệ đi lại trong các bộ tộc. Còn Tiểu Long thì cứ thế biến thân thành nhân hình, chỉ cần nó không phát ra long khí thì không ai nhận ra nó là một con rồng. Với lại nó biến thân thành người cũng chỉ là một tiểu hài tử hai ba tuổi, dù người ta có nghi ngờ cũng không nghĩ ra được nó có thể gây ra sóng gió gì.

Hắn đi lại các bộ tộc trong một thời gian ngắn để tìm hiểu thêm về phong tục tập quán của những lang nhân này. Thì ra bọn họ cũng không khác nhân loại là mấy. Chẳng qua bọn họ trong người có chút dã tính và yêu khí nên mới sống tách biệt với loài người, nhưng cũng không có nghĩa là hai tộc loài này không qua lại với nhau. Bọn họ vẫn thường xuyên thông qua các thương đoàn hoặc một số mạo hiểm giả để trao đổi hàng hóa cũng như buôn bán nô lệ. Các chợ nô lệ thường chỉ xuất hiện ở vùng giáp ranh của hai tộc loài. Bởi vì mỗi tộc loài đều nghiêm cấm hành vi buôn bán tộc nhân của mình, nhưng lại không cấm buôn bán tộc nhân của loài khác. Vậy nên việc buôn bán nô lệ cũng trở nên phổ biến, và tạo thành một nguồn thu khổng lồ cho các thương nhân. Cũng chính vì thế những cuộc chiến tranh khác loài vẫn luôn thường xuyên xảy ra. Và nó cũng chính là nguyên nhân hắn xuất hiện ở chỗ này.

Mấy ngày nay Tiểu Long được hắn cho ăn uống thoải mái nên cái thân hình của nó muốn tròn hơn không ít. Nhưng cũng nhờ nó lăn lộn qua lại như vậy mà tin tức thu được cũng rất hữu dụng.

Thì ra, nhóm người thần bí xuất hiện gần đây ở lang tộc là người của một tổ chức thương đoàn cổ tộc. Cổ tộc thương đoàn này là một gia tộc thời thượng cổ đã tồn tại cách đây hơn ba vạn năm về trước. Gia tộc này là một trong tam đại thế gia của giới này, hành tung của bọn họ thường rất thần bí. Bình thường người của thương đoàn cổ tộc rất ít khi qua lại trong giới diện. Không hiểu sao hơn một năm trở lại đây bọn họ lại rất tích cực ra ngoài hoạt động. Thậm chí còn liên lạc với rất nhiều thế lực lớn của các tộc loài khác nhau để trao đổi nô lệ và cung cấp vũ khí cho các cuộc chiến tranh. Mục đích cuối cùng của cổ tộc là gì không ai có thể đoán được, nhưng lợi ích mà cổ tộc đem lại cho các tộc loài là rất lớn. Trước lợi ích cho dù là tộc loài nào rồi cũng sẽ tranh đoạt mà bất chấp hậu quả.

A Khò là người ngoài cuộc nên hắn suy nghĩ thấu đáo hơn nhiều. Những cuộc chiến tranh có thể cung cấp lượng lớn tài nguyên và nô lệ, nhưng hậu quả cuối cùng của nó sẽ đẩy đến sự diệt vong của một số loài làm mất đi sự cân bằng giữa các tộc với nhau. Và các loài yếu kém sẽ phải phụ thuộc vào các loài lớn mạnh hơn. Đó cũng là nguyên nhân tại sao đa số các cuộc chiến tranh chỉ diễn ra trên quy mô nhỏ mà không hoàn toàn mở ra trên diện rộng. Hắn cảm giác như cổ tộc đang cố tình gây ra sự chia rẽ giữa các tộc để tiến hành một đại âm mưu nào đó. Và mục đích cuối cùng của bọn họ là gì thì hắn vẫn không có cách nào mà đoán định được. Rất có thể sau khi gặp nàng hắn sẽ có câu trả lời chính xác cho vấn đề này.

Ở Bạch thành trời về đêm trở nên rất lạnh, những thường nhân và binh sĩ cấp thấp mỗi lần ra ngoài đều phải mặc thêm một lớp áo lông thú ở bên ngoài. Những tu sĩ cấp cao hơn thì vận dụng linh lực tạo thành một lớp cách nhiệt để giảm đi cái lạnh rét của băng tuyết. Tiểu Long vốn dĩ là một con rồng lửa, nó đối với hơi lạnh tương đối khó chịu. Mặc dù nhiệt độ nơi này chẳng hao tổn đến một cọng lông tóc của nó, nhưng nó vẫn cứ thích chui vào trong ngực áo của A Khò mà nằm. Với nhiệt độ này, A Khò cũng chẳng mấy bận tâm, chỉ cần hắn vận chuyển một vòng linh lực liền có thể xua tan đi ngay lập tức. Nhưng vì hắn đang giả trang nên cũng không làm chuyện quá phô trương. Hắn mua một cái áo khoác lông mặc ở trên người rồi đem Tiểu Long bọc ở bên trong đó. Nó thích ý cười đến rất là vui vẻ.

A Khò đi vào Bạch thành tìm một quán trọ để nghỉ lại qua đêm. Bên trong Bạch thành ngoài tòa thánh điện dát vàng được bố trí ở dải đất trung tâm được phòng vệ sâm nghiêm. Phần còn lại ở bên ngoài thì được chia thành các khu vực nhỏ khác nhau để dành cho các tín đồ của các bộ tộc đến hành hương có chỗ trú ngụ.

Bố trí ở trong Bạch thành so với phía bên ngoài cũng không có gì khác mấy. A Khò giả trang thành tướng lĩnh của Bạch Lang tộc nên hắn phải đi về phía đông thành mà tìm chỗ trú chân. Phía đông thành so ra lại sầm uất hơn hai vị trí khác rất nhiều. Nơi đây chủ yếu tập trung tín đồ của Bạch Lang tộc và một số bộ tộc phụ thuộc. Thịnh vượng cũng có vài vị khách của các bộ tộc khác đến thăm. Đương nhiên, ở trong Bạch thành cấm tiết tộc loài khác đi vào nên không khí ở nơi này cũng khá thanh bình. Đa số mọi người đều vào thành lúc trời còn tối, đến sáng sớm ngày hôm sau thì tập trung tại trước cửa thánh điện mà hành lễ. Chỉ những người có địa vị hoặc cấp bậc cao mới có thể tiến vào bên trong thánh điện. A Khò đương nhiên là không có thời gian mà chờ đợi đến sáng mới gặp người. Ngay trong đêm đó hắn cải trang thành một lang nhân thôn dã rồi bí mật len vào bên trong thánh điện.

Bên trong thánh điện được bố trí thành hai lớp phòng ngự vô cùng nghiêm ngặt. Mỗi một lớp phòng ngự đều thay phiên nhau tuần tra không ngừng nghỉ. Thành viên trong đội bảo vệ thánh điện đều do thánh nữ chúc phúc và thánh phong, nên địa vị so với bên ngoài rất cao quý. Mỗi một thành viên trong vệ

đội ngoài việc được huấn luyện nghiêm minh, thực lực mạnh hơn các đồng sĩ bình thường còn là một tín đồ vô cùng trung thành với thánh điện. Mà thánh nữ là đại diện cho nữ thần nên càng được bọn họ tôn sùng.

Với tầng tầng lớp lớp phòng ngự như vậy hẳn muốn lên vào bên trong để gặp người cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Nhưng như thế cũng không có nghĩa là không có cách. Hắn bắt Tiểu Long hóa thành long hình bí mật đưa hắn bay lên trên bầu trời, rồi hạ xuống nóc thánh điện. Ở độ cao mấy nghìn trượng như thế chẳng mấy ai nghĩ là sẽ có kẻ từ trên đó nhảy xuống. Và lại phía trên nóc thánh điện được gia cố rất nhiều tầng pháp thuật cấm chế phòng ngự và bảo động nên muốn từ phía trên đột nhập vào cũng là chuyện không thể nào.

A Khò đã chuẩn bị đầu đó hết rồi, hắn vừa thấy tầng phòng ngự như một cái bình chướng ở trước mặt ngay lập tức gọi ra tàn hồn nữ thần để phá bỏ nó. Nàng được hắn cho ra ngoài, trở về với thánh điện trong lòng rất là vui mừng, nhưng nàng cũng thừa biết là mình không có cách nào chạy trốn khỏi hắn. Huống hồ tàn hồn của nàng đã bị hắn gieo xuống ả niệm, chỉ cần vừa trở về bản thể liền ngay lập tức bị hắn khống chế. Nàng thoáng thất thần một chút liền lấy lại tinh thần mà phá giải tầng tầng lớp lớp cấm chế. Với người khác muốn phá vỡ nó không phải ngày một ngày hai thì không cách nào phá giải được. Nhưng với nàng mấy thứ này chẳng khác nào là giấy mỏng. Nàng chỉ cần hoa tay múa chân chốc lát là đã đem chúng xóa bỏ gần hết. A Khò nhìn nàng tay chân múa may liên tục đến hoa cả mắt, đợi cho tầng cấm chế cuối cùng hoàn toàn phá vỡ hắn mới định thần lại mà tặc lưỡi khen ngợi:

- Nữ nhân càng xinh đẹp lại càng giỏi giang a!

Nàng nhìn hắn mỉm cười rồi lập tức thu hồi về trong huyết ký trên mặt của hắn. Hắn biết nàng trong lòng đang không được thoải mái nên cũng không dám cưỡng ép. Hắn để cho Tiểu Long nấp ở một vị trí bí mật ở gần đó, rồi lẳng lặng theo hướng nóc thánh điện mà lên đi xuống. Thánh điện này vốn dĩ là một tòa kiến trúc hình mái tròn, nên hắn phải đi theo một lối cầu thang hình xoắn ốc, rồi đến một gian sảnh lớn. Bên trong sảnh có đặt một bức tượng nữ nhân vô cùng xinh đẹp và tinh khiết. Khuôn mặt nàng so với dáng vóc của tàn hồn thần nữ hoàn toàn giống nhau như đúc. Đứng bên cạnh tượng thần là một con bạch lang có lông màu trắng tượng trưng cho hóa thân của nữ thần. Phía dưới chân tượng thần là một bức tượng nam nhân một gối quỳ dưới đất, hai tay nâng lên trước mặt thành kính mà cầu khẩn. Đây có lẽ là tượng Bạch Lang Thần Quân mới được thờ tự gần đây.

Hắn còn đang suy tư không biết đây là chỗ nào, thì đột nhiên nhìn thấy một cái bóng đen cũng âm thầm từ trên nóc điện đi xuống. Hai người vô tình chạm mặt, bốn mắt không khỏi nhìn nhau đến ly kỳ.

- Người... người là ai?

Hắc y nhân lên tiếng hỏi. A Khò ngay lập tức nhận ra giọng nói của hắn hóa ra là một nữ nhân. Hắn nhìn nàng cười tà:

- Ta là ai? Vậy người là ai? Tại sao đêm hôm khuya khoắc thế này lại mặc đồ đen lên vào thánh điện? Xem chừng người không phải gian cũng là tặc a!

- Hừ, ta thấy người mới là tặc thì có, một tên thôn dã bình thường thì làm sao mà không hay không biết chạy đến thánh đường vào giờ này làm gì?

- Ha ha! Ta là tặc người cũng là tặc, vậy chúng ta là một đôi tặc nha!

- Ai... ai... ai cùng với người làm tặc?

Nàng bị hắn nói đến có chút gập, lại để lộ ra tính tình thiếu nữ. Hắn thì cười lên rất là vui vẻ. Đúng lúc này, một giọng nói nữ nhân khác gọi đến:

- Xuân Nhi, người trở về rồi đấy à?

Giọng nói thiếu nữ êm dịu, thanh tao kèm theo một chút kiêu mị mà không thô tục. A Khò quay lại, nhìn đến nàng thì có chút ngẩn ra. Hắn cảm thấy trắng trên trời so với nàng còn phải thấy thẹn, hoa dưới đất nhìn nàng còn muốn mở lối cúi đầu. Hắn không hiểu một cái thiếu nữ xinh đẹp đến như vậy tại sao lại thích đi làm một tên tiểu tử mặt trắng làm chi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thánh điện bị tập kích

Hắc y nhân nghe gọi đến tên liền tháo khăn che mặt xuống. Sau lớp che mặt là một thiếu nữ xinh đẹp, thần thái toát lên một vẻ tinh nghịch và lạnh lợi. Ánh mắt nàng nhìn đến A Khò có chút bất thiện nói:

- Tiểu thư, chúng ta xử lý tên này như thế nào?

Thánh nữ nghe hỏi cũng có ý nhìn đến. Nàng vốn dĩ thông qua ấn ký trên người nên đã nhận ra sự có mặt của hắn từ lâu rồi, nay ở trước mặt người khác nàng cũng không dám tỏ ra có gì bất thường. Nàng nói:

- Kệ hắn đi, hắn chỉ là một tín đồ bình thường do ta gọi tới có việc cần nhờ mà thôi. Người mau đi vào trong thay đổi y phục đi, cẩn thận coi chừng có người nhìn thấy đấy.

Nghe trong lời nói của hai nàng, xem chừng việc này cũng rất thường xuyên xảy ra. A Khờ không hiểu, đường đường là thánh sứ của thần nữ làm sao lại lên la lên lút làm việc giống đạo tặc như vậy. Thấy Xuân Nhi đã đi vào trong, lúc này nàng mới khom người xuống cung kính nói:

- Chủ nhân, nô tì lúc nãy có điều mạo phạm xin người bỏ qua cho!

Nếu có người của lang tộc ở đây nhìn thấy tình cảnh thánh nữ mà bọn họ vẫn luôn tôn kính đang cúi người sợ hãi xưng gọi như vậy trước mặt một người, không biết cảm tưởng của bọn họ như thế nào. (Còn thế nào nữa, thần của các người hẳn còn bất nhút như nô lệ nữa là). A Khờ nhìn đến nàng, rồi bước tới nắm lấy tay nàng, nâng cằm của nàng lên mà nhìn ngắm:

- Hừ, lúc trước biết người xinh đẹp đến vậy ta đã không cho ca ca người chuộc người ra rồi.

Nàng tùy ý mặc kệ cho hắn chạm vào người, chỉ im lặng đứng đó không dám nói thêm điều gì. Hắn nhìn nàng một lúc rồi cũng không muốn lỡ chuyện, mới hỏi:

- Ta tìm người là có chút việc cần hỏi đến, người có thể tìm một chỗ nào đó vừa an toàn vừa kín đáo để nói chuyện được không?

Nàng nhìn thấy thái độ của hắn đối với mình cũng không cho rằng hắn thật sự có việc gì quan trọng đến như vậy. Nàng nghĩ đến chuyện thân thể mình sắp bị một gã nam nhân xa lạ làm cho dơ bẩn mà không cách nào phản kháng được, trong lòng không khỏi cảm giác mất mát. Hắn nhìn nàng chần chừ, xoắn xuýt không chịu đi mới bực dọc nói:

- Sao vậy? Lời ta nói người không nghe thấy hay là sao?

Thấy hắn tức giận như vậy nàng cũng không dám làm phật ý hắn, mới cẩn thận cúi đầu nói:

- Chủ nhân chớ có nóng vội, tiểu nữ cần chuẩn bị một chút tâm lý rồi dẫn người đi ngay.

Nghe giọng điệu nàng nói chuyện hẳn cứ cảm giác có chút gì đó không đúng. Nhưng mà ấn niệm hắn gieo xuống vẫn còn chưa bị phá giải, nàng dù có mưu mô chước quỷ gì cũng không lọt khỏi bàn tay của hắn. Hắn tự tin như vậy nên cũng mặc kệ nàng đi trước dẫn đường. Nàng dẫn hắn rời khỏi thánh đường, đi qua một dãy hành lang, rồi đến một cái hoa viên, đi qua một cây cầu đá bắc trên một cái hồ sen lớn. Trên đường đi vậy mà hắn mặc nhiên không nhìn thấy bất kỳ một tên lính canh nào. Hắn còn cho rằng đây là do bố trí của nàng sắp đặt trước. Nào biết lúc này, nàng cũng cảm thấy lo lắng, nói:

- Chủ nhân, hình như hôm nay thánh điện xảy ra vấn đề rồi. Thường ngày trên đoạn đường này vẫn có một số lính canh đi qua lại để tuần tra. Không hiểu sao lúc này lại không có một người nào ở đây như vậy?

- Chẳng lẽ không phải là do người bố trí xuống?

- Không phải!

Nàng lắc đầu làm hắn càng thêm bất an:

- Vậy thì nguy rồi!

Hắn vừa nói xong không biết từ đâu túa ra rất nhiều dũng sĩ lang tộc mặc chiến giáp vây đến. Nhìn huy hiệu trên chiến giáp là một cái đầu sói màu đen hẳn liền nhận ra ngay đám này là người của Hắc lang tộc. Từ trong đám dũng sĩ Hắc lang tộc đi ra một gã thanh niên dáng người thô kệch, giọng nói ồm ồm như tiếng bò rống:

- Thánh nữ đại nhân, danh xưng này nghe cũng không tệ a!

Hắn nói đến đó về mặt lại có mấy phần ti tiện mà nhìn lên người nàng:

- Nàng nói xem, một nữ nhân xinh như nàng vậy mà lại sống một mình trong một cái cung điện lớn như thế này, có phải là cảm thấy cô đơn lắm không?

Bị ánh mắt hắn nhìn đến nàng có chút chán ghét mà tránh đi. A Khờ thấy tình cảnh trước mặt có chút bất lợi, nhưng nữ nhân của hắn bị người ta nhìn như vậy càng là không nhịn được.

- Con bà nó, đánh thì cứ đánh làm quái gì lại nhìn đến nữ nhân của ta làm chi? Thật cho rằng ta là một cái bù nhìn hay sao?

Đám dũng sĩ Hắc lang tộc ở trước mặt thánh nữ còn có mấy phần kiêng kỵ, nhưng nghe đến có kẻ tự cho mình là nam nhân của nàng thì nhao nhao lên tiếng mắng:

- Hắn là ai mà to gan đến như vậy?

- Cái tên này thật cho mình là Bạch Lang Thần Quân hay là sao?

- Quá hèn hoang, quá khốn nạn! Các anh em xông lên đánh hắn!

- Đúng! Đánh, đánh chết hắn!

Có vài tên lang nhân không nhìn được mà xông lên trước. A Khờ vốn dĩ đến đây chỉ là để hỏi thăm một chút tin tức, không nghĩ lại chạm phải chuyện như thế này. Hắn buồn bực mà nhổ một bãi nước bọt xuống đất:

- Con bà nó, trước mặt nữ nhân của ta mà các người dám mắng ta hay sao? Thật là muốn làm ta tức chết mà.

Hắn vừa nói vừa rút cây côn sắt đeo sẵn ở trên lưng xuống. Hắn lúc trước ăn trộm thức ăn bị cho rượt cắn mà luyện thành một thân bản lĩnh đánh côn "độc nhất vô nhị", nay cũng vừa lúc đem bản lĩnh ra mà dùng. Cây côn sắt trong tay hắn xoay tròn liên hồi, một đầu gây nhanh như tia chớp vụt trúng đầu một tên lang nhân mặc giáp.

Bụp!

Cái đầu của tên lang nhân như khối đậu hũ bị hắn đập nát đến nỗi không nhìn rõ hình hài. Hắn nhìn thấy cảnh tượng này suýt chút nữa la lớn:

- Các người không phải là yếu đến mức như vậy đó chứ?

Bụp! Bụp!

Lại thêm hai tên lang nhân nữa bị hắn một gậy đập chết. Tên thanh niên có gương mặt xấu xí thấy hắn liền ba côn giết chết ba người mà không hao tổn chút lông mao nào không khỏi có chút giật mình. Dù sao đứng sĩ Hắc lang tộc bọn hắn sức chiến đấu mạnh hơn rất nhiều so với những tên cùng cấp khác. Huống hồ đám người này còn là cận vệ dưới trướng của hắn đã được lựa chọn tỉ mỉ đi ra. Xem chừng tên lang nhân nhỏ thó này không thể nào xem thường được. Trong đầu hắn liên tục xoay chuyển ý nghĩ, rồi lệnh cho đám lang nhân đang sôi huyết lao đến phải lui về.

- Vị đứng sĩ này, không biết người xưng hô như thế nào, là người của bộ tộc nào?

Thấy hắn nhúng nhường mà xưng hô như vậy, A Khờ không khỏi đắc ý mà quệt mũi nói:

- Ta tên là Hạo Nam, đứng sĩ của bộ tộc Bạch lang, là vị hôn phu của thánh nữ đại nhân!

Nghe hắn đồng dạng tuyên bố như vậy trước mặt mọi người, dù nàng biết đó không phải là sự thật nhưng trong lòng cũng cảm thấy ảm áp lạ thường. Sự đề phòng của nàng với hắn lại vơi đi một nửa. Tên lang tướng nghe hắn tuyên bố đến hùng hồn cũng có chút bán tín bán nghi. Vì theo như tập tục của lang tộc, một khi thánh nữ kết hôn thì vị hôn phu của nàng cũng sẽ được nữ thần ban phúc. Con cái của bọn họ cũng được truyền thừa lại sức mạnh của cha mẹ. Chỉ có điều mấy ngàn năm trước Bạch Lang Thần Quân đột nhiên mất tích, nên hậu nhân của hắn cũng không kịp truyền lại dẫn đến suốt mấy ngàn năm vị trí thánh sư không người kế thừa. Lần này, hắn theo lệnh chúa cha hắn đến đây là để bắt cóc thánh nữ đem về cưới làm vợ, nhằm giữ lấy truyền thừa sau này, chiếm lấy địa vị lớn hơn đồng thời cũng có thể sai khiến được các tộc khác. Ý định của hắn không ngờ đến lại có kẻ phá đám. Chỗ này hắn cũng không dám ở lại lâu.

- Vị đứng sĩ này thật khéo nói đùa, ta là Hắc Tam Lang, con trai của tộc trưởng Hắc Lang. Nếu người có thể giao nộp thánh nữ ra cho bọn ta, bọn ta bảo đảm người sẽ có được địa vị cao quý, muốn mỹ nữ có mỹ nữ, muốn tiền tài có tiền tài.

- Tiền tài ta không thiếu, còn mỹ nữ thì...

Hắn nói đến đó lại nhìn sang thánh nữ xinh đẹp ở bên cạnh:

- Các người có thể tìm cho ta một mỹ nữ giống như nàng được sao?

- Cái này....

Hắn nói đến đó có chút ấp úng, rồi mặt có chút đành đạch:

- Tiểu tử, này giờ coi như ta đã nhường người ba phần rồi. Người còn không biết điều như vậy thì đừng trách ta không nể mặt!

A Khờ thấy hắn thay đổi thái độ nhanh đến như vậy thì không khỏi ôm bụng cười:

- Ha ha, mắc cười quá! Lão tử từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có kẻ ngang nhiên muốn cướp vợ của người khác mà nói đến hiên ngang như vậy. Ta thật không hiểu đám hắc tộc các người làm sao da mặt sinh ra lại dày đến thế không biết.

Bị hắn mắng chửi một tràng, tên Hắc Tam Lang mặt đen như than đá, nghiêng răng nghiêng lời nói:

- Được, được lắm! Vậy để ta xem xương cốt người so với miệng người cái nào mới cứng hơn.

Hắn nói rồi cời phanh ngực áo để lộ chùm lông ở trước ngực. Từng khối cơ bắp nổi lên cuộn cuộn. Hai tay hắn siết chặt vào nhau kêu lên răng rắc. Cái lưỡi của hắn liếm lấy hai mép, nghe răng ra cười đầy tà ác.

- Lão tử hôm nay muốn nhổ sạch hết răng của người, rút lưỡi người. Xem người còn có cái gì để mà khua môi múa mép nữa.

Hắn tung người nhảy lên cao rồi đánh thịch xuống đất. Cả mặt đất dường như bị chấn động mà rung lên kịch liệt. Ánh mắt A Khờ có chút đại náo:

- Ngươi không phải lại trâu bò như vậy đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngươi bá ta còn bá hơn ngươi

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng hành động của hắn so ra còn muốn nhanh hơn.

Àm!

Cây côn sắt nện thẳng xuống đầu Hắc Tam Lang, cả thân hình hắn bị vùi xuống đất tạo thành một cái hố sâu hun hút. Nhìn thấy cái hố sâu như vậy mà đầu tóc tên này cũng chỉ bị rối lên một chút, lại nửa giọt máu cũng không có rơi ra. Trong khi đó tay của hắn lại có chút tê buốt. A Khờ không khỏi chửi đồng lên:

- Con mẹ nó, da ngươi cũng quá dày đi!

Hắc Tam Lang nhảy ra khỏi hố đất rồi phui bụi trên người. Hắn đem cái mũ sắt móp méo cầm trên tay ném đi ra ngoài. Mặt hầm hầm nhìn đến. A Khờ không khỏi cười mà mắng to:

- Mẹ nó, vậy mà ta con tưởng đầu ngươi cứng đến thế nào, hóa ra là nhờ vào cái thứ rác rưởi này!

- Chết bầm, ta còn chưa có chuẩn bị xong ngươi lại ra tay đánh lén?

- Hừ, đánh lén thì như thế nào? Chẳng phải ngươi vừa rồi hùng hổ lắm hay sao? Ngươi muốn bá lão tử còn bá hơn ngươi.

Bình! Bịch!

Àm! Âm!

Bị A Khờ liên tiếp đánh đến tay chân luống cuống, Hắc Tam Lang vừa lùi vừa tránh né, vừa tức giận mắng:

- Con bà nó, ngươi có dừng tay cho ta hay không? Rõ ràng là ngươi không có nói quy củ.

A Khờ khinh thường nhổ một bãi nước bọt nói:

- Mẹ kiếp, quy với chả củ! Lão tử đập chết ngươi rồi ngươi đi xuống dưới đó mà nói quy củ.

Àm! Âm! Đùng! Rầm!

Bị đánh liên tục, Hắc Tam Lang tức giận mà rống lên. Thân thể hắn đột nhiên phồng to, rồi hóa thành một con hắc lang đầu người vô cùng quái dị.

Chuyển biến quá mức nhanh, A Khờ không kịp đề phòng nên bị hắn đánh bật ra ngoài, miệng nhả ra một ngụm máu tươi. Thánh nữ đứng phía sau lưng không khỏi che miệng mà kinh hô:

- Cầm thuật! Các ngươi dám dùng cầm thuật ở thánh điện!

Ánh mắt con quái thú nhìn đến nàng, rồi nhe hàm răng hung ác ra cười:

- Khả khả, là các ngươi ép ta dùng đến cầm thuật. Đã vậy thì hôm nay đừng hòng có kẻ nào sống mà ra khỏi chỗ này. Ta sẽ giết tên nam nhân này ngay trước mặt ngươi, rồi sau đó đem ngươi chơi cho đến chết. Để ta xem lúc đó ngươi có còn cao ngạo như thế này hay là sẽ rên rỉ mà cầu xin ta tha thứ.

Nghĩ đến cái cảnh tà ác đó hắn liền đắc ý mà cười to. A Khờ khinh bỉ lại nhổ một bãi nước bọt ở trước mặt hắn:

- Hừ, ngươi cho rằng chỉ có mình ngươi là biết cầm thuật hay sao? Ngươi đã muốn chơi vậy để ta chơi cho ngươi biết thế nào mới gọi là cầm thuật thật sự.

Hắn nói xong rồi gọi lớn:

- Long mẫu, ngươi lên cho ta!

Long mẫu đang ngồi thành thoi trong huyết ký, nghe hắn gọi đến thì chu cái miệng nhỏ ra, rồi mới chịu hóa thành long hồn quán chú vào trên người hắn.

Grao!

Hắn ngửa cổ lên trời rống lên một tiếng lớn, ánh mắt chuyển sang màu đỏ thẫm, long uy chỉ khí quán quanh trên người. Long hình từ trên người hắn lại xông thẳng lên trời dọa cho đám đông sĩ lang tộc sợ hãi mà quỳ xuống đất. Tên quái nhân Hắc Tam Lang cũng phải lùi lại mấy bước, miệng lắp bắp hô:

- Long uy, đó chính là long uy!

- Hừ, giờ ngươi biết sợ thì đã muộn rồi!

Àm! Âm!

Quái nhân Hắc Tam Lang bị A Khò đập liên hai gậy. Lần này dù hắn đã dùng đến cấm thuật để biến thân mà trên người cũng không tránh khỏi bị gãy vài cái xương cốt. Hắn không cam lòng mà rống lớn:

- Khốn kiếp, ngươi tưởng có được long uy thì lợi hại lắm sao?

Hắc Tam Lang không thêm để ý thương tích trên người mà trực tiếp nhảy nhào tới. A Khò cũng thu hồi gậy sắt cật vào trong túi đựng đồ. Hai tay nắm vào nhau kêu rôm rốp, hung phấn nói:

- Muốn cật chiến sao! Thật cũng vừa đúng dịp ta đang muốn tìm người luyện tập đây! Nào, tới đây, tới đây nào!

Phải biết A Khò lúc trước còn chưa xuyên qua cái thế giới này, hắn đã từng lăn lộn qua lại trong tầng lớp thấp kém nhất, từng phải chịu rất nhiều tủi nhục. Hắn sống được tới giờ ngoài việc mặt dày hơn so với người khác, hắn còn giỏi nhất là chuyện đánh nhau. Cứ mỗi lần có kẻ lại muốn đánh hắn, hắn sẽ nện cho tên đó một trận như từ.

Hắc Tam Lang sau khi hóa thân thành ma lang thân thể so với trước còn mạnh cứng rắn hơn gấp mười lần, chân tay hắn cũng biến thành những cái vuốt sắc nhọn bốc đầy mùi tử khí. Thấy A Khò bỏ vũ khí mà đánh tay không hắn càng đắc ý cười.

- Muốn cật mạnh với ta sao, để ta xé xác ngươi ra rồi nhai sống.

- Mẹ nó, đám lang nhân các ngươi nói chuyện còn không có câu nào khác hay hơn hay sao? Thật là làm người khác buồn nôn!

Àm!

Trảo của con quái thú đập tới nện lên mặt đất tạo thành năm cái đường rãnh sâu hoắm. A Khò né được công kích của nó thì đắc ý cười:

- Ha ha, xem kia, xem kia! Ngươi ăn chưa no hay sao mà lại chậm chạp quá vậy?

Quái nhân bị châm chọc thì vô cùng tức giận. Nó lao tới vùng cái móng vuốt ra chụp tới, A Khò liền lăn một vòng dưới đất mà tránh được. Hắn cũng không có để cho nó kịp công kích thêm lần nữa, ngay lập tức quyền của hắn nện vào trên lưng nó. Làm cho nó chúi nhủi xuống đất, suýt chút nữa thì nằm dài xuống. Con quái thú phản ứng so với thân thể đồ sộ của nó còn mạnh nhanh hơn trước, nó đẩy hai tay xuống đất tạo thành lực phản chấn mà xoay ngược lại, tung ra một cước đập đến. A Khò không kịp phản ứng nên bị trúng một đòn ngay ngực. Máu trong người trào lên cổ họng, suýt chút nữa thì hắn đã phun nó ra ngoài. Hai lần bị nó đánh trúng A Khò cũng không dám khinh địch nữa. Hắn cẩn thận đánh giá lại đối thủ của mình. Thánh nữ này giờ đứng im lặng, thấy hắn bị thương như vậy thì cố ý nhắc nhở:

- Cấm thuật của hắn chỉ có thể duy trì trong một thời gian ngắn, tác dụng phụ lại rất lớn. Ngươi không cần phải ý mạnh mà đối đầu trực diện với hắn. Chỉ cần ngươi kéo dài một chút thời gian, đợi người của ta đến là được rồi!

Quái nhân bị nói trúng điểm yếu của mình thì tức giận rống lên:

- Khốn kiếp, đợi lão từ giải quyết xong tên này ta sẽ đến giải quyết luôn ngươi.

Quái nhân biết muốn đánh thắng A Khò chuyện không phải đơn giản như vậy, nhưng nếu cứ để hắn day dưa thì càng không ổn. Cho nên nó càng liều mạng muốn tốc chiến tốc thắng. A Khò không khỏi đắc ý mà đưa ngón tay cái lên khen ngợi nàng.

- Nữ nhân của ta vẫn luôn là tốt nhất!

Lúc đầu nàng còn lãnh đạm, nhưng không hiểu sao từ lúc hắn vì nàng mà liều mạng, trong lòng nàng cảm giác có chút khác. Nghe mấy lời nửa đùa nửa thật của hắn hai má nàng không khỏi có chút phồng phồng hồng. Thấy hai người ở trước mặt mình còn nhìn nhau liếc mắt đưa tình, tên quái nhân càng thêm tức giận mà điên cuồng.

Àm! Âm!

Không khí xung quanh bị quyền phong của một người một quái làm cho chấn động liên hồi. Cả cái đình viện bị đất đá rơi xuống vùi lấp hơn phân nửa. Cây cỏ trong đình cũng bị lật tung bát nháo. Xuân Nhi không biết từ đâu thay một bộ y phục màu hồng phấn chạy tới la to:

- Các ngươi là ai tại sao lại dám xông vào thánh điện?

Sự xuất hiện của nàng làm cho không khí nơi này có chút quý dị. Trong lòng A Khờ thì thầm kêu không ổn. Thánh nữ cũng vội vàng la lên:

- Xuân Nhi, em chạy mau đi!

Nhưng mà có vẻ như mọi chuyện đã chậm. Quái nhân từ trong đồng đất đá chui ra, vẻ mặt đánh ác nhìn nàng. Hắn lắc người một cái, liền ngay lập tức nhảy đến bên cạnh của nàng. Nàng còn chưa kịp kêu lên đã bị hắn chụp lấy cổ họng, không cách nào kêu lên thành tiếng. Cái lưỡi đầy mùi hôi thối của nó liếm lên mặt nàng, rồi nhìn đến thân thể nàng cười rất âm tà:

- Khả khả, không nghĩ đến bên cạnh thánh nữ lại có một nha đầu lớn lên lại xinh đẹp đến như vậy. Ta nhớ không nhầm, thì người chính là thị nữ thân cận nhất của nàng ta phải không?

Nhìn thấy khuôn mặt của quái nhân nàng thật muốn buồn nôn, nhưng vẫn cố cắn răng chờ hắn hơi chút nói tay ra thì kêu to:

- Người muốn giết thì cứ giết đi, đừng có mà bắt lấy ta để uy hiếp đến tiểu thư!

- Xuân Nhi!

Thánh nữ kinh hãi kêu lên. A Khờ cũng âm thầm khen ngợi nàng. Hắn lần này cũng không nghĩ đến một cái nha đầu như nàng cũng có nghĩa khí như vậy. Hắn đương nhiên là không thể nào đứng nhìn một cái cô gái xinh đẹp, đáng yêu như vậy lại rơi vào trong tay một tên quái nhân người không ra người mà không ra mà như thế. Hắn thông qua ý niệm truyền đạt thông tin vào trong cho tàn hồn của Bạch Lang thần nữ:

- Người thấy nàng ta như thế nào? Có phù hợp với yêu cầu của người không? Nếu không thì cũng không cần miễn cưỡng!

Tàn hồn thần nữ không chút đắn đo mà gật đầu nói:

- Tiểu nha đầu đó nhân phẩm cũng không tệ, căn cơ cũng tương đối tốt. Chỉ cần sau này công tử nhớ thực hiện lời hứa của mình thì ta sẽ có hy vọng phục hồi được bảy, tám phần.

- Yên tâm đi, chỉ cần sau này người không phản bội lại ta, ta nhất định sẽ hoàn thành lời hứa của mình!

Hắn nói xong liền thu hồi ý thức trở về. Long hồn của long mẫu đang quán chú lên người hắn cũng lên tiếng nhắc nhở:

- Đây, còn lời hứa của ta thì công tử bao giờ mới có thể thực hiện được? Ta đang làm việc cho công tử rất là chăm chỉ đây này.

Hắn thấy nàng trong ý thức của hắn nỉ non, kiêu mị mềm mại như nước thì không khỏi ớn lạnh nói:

- Người có thể đừng có làm như thế được hay không? Ta thật sự cảm thấy rất là buồn nôn a!

Nàng bị hắn nói như vậy mặt có chút đỏ lên:

- Hừ, ta chỉ đùa với người một chút thôi, người tưởng là thật chắc!

Nhìn nàng có chút tính trẻ con, hắn lại càng cảm thấy không hiểu nàng làm thế nào lại làm mẹ của Tiểu Long được chứ? Hai người trông giống như tỷ muội hơn mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Người vẫn là long mẫu hay là tỷ tỷ?

Thấy hắn nhìn mình có chút nhiều, nàng hơi cúi đầu nói:

- Người lại nghĩ cái gì xấu ở trong đầu rồi phải không?

Hắn nhếch miệng cười:

- Chắc chắn, ta không biết người vẫn là long mẫu hay là tỷ tỷ của nó đây?

Nàng nghe hắn hỏi đến liền đánh thót ở trong lòng, nhưng ngay lập tức mặt không đỏ, tim không run mà cười với hắn:

- Thế nào, tên sắc lang nhà người không phải là đang đánh chủ ý lên người ta đấy chứ?

Nàng cố ý chớp chớp mắt nhìn đến làm cho hắn có chút muốn nổi gai ốc:

- Phi, phi, phi! Cái miệng của ngươi thật thú vị quá đi! Ta mà ngươi cũng có thể so sánh với mấy cái tên lang cầu háo sắc đó được hay sao?

Nghe cái giọng thô lỗ của hân nàng không những không giận mà còn phá lên cười rất là vui vẻ:

- Ha ha, ta thấy giống, rất giống nha!

Hắn biết bây giờ nói lý với nàng cũng không có ích gì, chỉ có thể chờ cho Tiểu Long lớn thêm chút nữa thì tìm hiểu cũng không muộn. Nàng nhìn thấy hân đưa ý thức rời đi, tay khẽ đập nhẹ lên ngực mà thở phào nhẹ nhõm:

- Xem chừng hân đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của ta rồi, phải sớm ngày tìm cách tách khỏi hân mới được. Đáng tiếc là Tiểu Long hãy còn nhỏ, chưa thể giúp ta trả thù được. Hân là hy vọng của ta, ta tạm thời chưa thể tách ra được. Ta đã đợi ba nghìn năm rồi đợi thêm mấy chục năm nữa có là gì. Lần sau chỉ cần cẩn thận là được!

Những lời thì thầm của nàng đương nhiên là A Khờ không biết được. Hân đang bận quan tâm đến tàn hồn của Bạch Lang nữ thần vừa mới đi ra ngoài. Với một cái linh hồn không có thực thể như nàng, nếu như không phải là người tu luyện về linh hồn thì không cách nào nhận biết được. Nàng phiêu phù giữa hư không như một ngọn gió nhẹ thổi qua làm cho bọn họ chẳng ai hay biết gì. Những ngón tay như những búp măng non bé nhỏ xinh đẹp của nàng chạm đến trên người của Xuân Nhi. Trong khi tên quái nhân Hắc Tam Lang còn đang đắc ý, thì A Khờ cười khê nói:

- Thế nào, chẳng phải ngươi nói ta không có quy củ hay sao? Sao giờ ngươi lại là ngươi không giảng quy củ rồi hả? Nếu ngươi là một dũng sĩ của Hắc Lang tộc vĩ đại, vậy thì thả nàng ta ra ngoài mà thi đấu sòng phẳng với ta đi!

Lời của hân không khỏi quá mức hùng hồn, ngay cả đám dũng sĩ Hắc Lang tộc cũng bắt đầu nhìn về phía vị thủ lĩnh của chúng. Hân biết một lời nói của mình không dễ gì thuyết phục được tên quái vật Hắc Tam Lang này. Nhưng hân lại quên mất dũng sĩ lang tộc trọng nhất chính là danh dự và lòng dũng cảm. Nếu một lang nhân mà không có danh dự thì sẽ bị kẻ khác khinh bỉ và sỉ vả, còn lang nhân mà không có lòng dũng cảm thì đó là một kẻ thấp hèn không có địa vị. Chuyện này đối với một thủ lĩnh lang nhân như Hắc Tam Lang là một điều tối kỵ. Một thủ lĩnh mà thiếu đi lòng dũng cảm hoặc là danh dự thì người thủ lĩnh đó không còn tư cách để chỉ huy người của mình nữa, càng không có tư cách để kế thừa ngôi vị tộc trưởng trong tương lai. Hân dù biết có bị mắc mưu của tên "lang nhân" đáng ghét trước mặt, vẫn không dám vứt bỏ danh dự và lòng dũng cảm của mình. Hân gầm gừ lên mấy tiếng rồi ném Xuân Nhi đang mơ hồ qua cho bọn thuộc hạ canh chừng:

- Hừ, ngươi quả nhiên là một tên lang nhân rất đặc biệt. Trên người ngươi ta có thể ngửi thấy mùi vị xảo trá của nhân loại. Ta không hiểu ngươi có phải là một đứa con hoang bị lai tạp giữa nhân loại và lang tộc hay không? Nhưng ngày hôm nay, ta dùng danh dự của mình để trước linh hồn của nữ thần cao quý, ta sẽ đem ngươi xé thành từng mảnh té lên cho ngươi.

Lời nói của hân vô tình đưa ánh mắt của A Khờ nhìn đến chỗ Xuân Nhi. Tàn hồn của nữ thần lúc này cũng xoay mặt nhìn hân. Ánh mắt có chút chán ghét liếc về phía tên quái nhân Hắc Tam Lang. A Khờ không khỏi cười thầm trong bụng:

- Thần của ngươi cũng là nữ nhân của ta a!

Hắc Tam Lang làm sao ngờ rằng thần của hân đã bỏ rơi hân từ lâu rồi. Hân thở thật sự quá thành tâm. Hân sau khi thực hiện xong nghi lễ bái thần, mặt liền lộ ra vẻ đắc chí:

- Ngươi bây giờ đi chết đi!

Hân lần này vậy mà lấy ra một cái chùy lớn nhảy bổ tới. A Khờ kinh hãi phát hiện ra uy lực của một chùy này hân không cách nào mà thừa nhận được.

Àm!

Mặt đất một lần nữa bị nện thành một cái hố sâu tới chục trượng, bụi mù bay đầy trời. A Khờ vừa mới đứng đó đã không thấy đâu nữa. Quái nhân đang lúc đắc ý thì thấy hân nhảy ra khỏi hố hình dáng trông rất chật vật, toàn thân phủ đầy máu tươi. Tên quái nhân có chút trở mắt lên mà nhìn. Một chùy vừa rồi là hân tụ hợp tất cả sức mạnh mà nện xuống. Dù có là ma thú cấp năm gần hóa thánh cũng bị hân nện cho xương cốt gãy rời. Vậy mà cái tên quái thai A Khờ lại chưa chết.

A Khờ ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh dị thường, nhưng trong lòng thì thầm kêu khổ không thôi. Nếu lúc này không phải long hồn của long mẫu tiêu hao toàn bộ sức mạnh của nàng để bảo vệ hân, hân chắc chắn là toi mạng rồi. Thấy hồn thể của nàng mờ nhạt nằm mê mang trong huyết ký, hân có chút đau lòng. Không nghĩ đến, vào thời khắc mấu chốt như vậy mà nàng dám tiêu hao linh hồn lực của mình để cứu hân. Phải biết rằng, phạm nhân có ba hồn bảy vía thì tu sĩ cũng là bảy vía ba hồn. Nhưng hồn vía của phạm nhân thì yếu đuối, không cách nào rời khỏi thể xác được. Còn tu sĩ thì có thể rèn luyện hồn vía đạt đến trình độ nhất định. Nhưng dù thế nào thì nó vẫn là nơi yếu hại nhất, mỗi lần bị tiêu hao thì rất khó hồi phục. Huống hồ long hồn của nàng cũng đã bị tiêu tan không phải là ít. Nay cứu hân lại mất đi một nửa linh hồn lực. E rằng sau này nàng muốn phục hồi lại như cũ cũng là một chuyện hết sức khó khăn. Hân không hiểu, quả thật là không hiểu nàng thường ngày hay chống đối, giờ trở lại gạt hân. Tại sao lại ra tay cứu hân như vậy?

Trong mơ màng, long hồn trôi nổi bất định. Nàng thấy mình rơi vào một cái hang tối tăm đầy những dòng dung nham nóng chảy. Long hồn của nàng cứ như thế không biết đi qua bao nhiêu năm tháng. Cho đến một ngày nàng gặp được một tên nam nhân có cái bớt màu đỏ. Hân nhìn nàng nở một nụ cười rất vô lại. Nàng mỗi lần nhìn thấy nụ cười đó của hân liền muốn đánh cho hân một trận. Nàng rất thích hành hạ hân, chọc phá hân. Nhưng rồi một hôm nàng thấy hân bị người ta đánh đến chết đi sống lại. Trên người hân đầy mùi máu tươi, nụ cười hân cũng trở nên xấu xí vô cùng. Vậy mà, nàng thấy nước mắt mình rơi xuống đất. Đây là lần đầu tiên nàng khóc.

Nàng là công chúa của long tộc, cho dù là mẹ nàng bị người ta giết ngay trước mặt nàng cũng không khóc. Cha nàng bị người ta rút gân, lột da nàng cũng

không khóc. Nàng kiên trì mang theo đứa em nhỏ còn đang trong trứng ngủ say mà chạy trốn. Nàng biết, chỉ cần nàng yếu đuối nàng sẽ gục ngã. Đến khi thân xác nàng bị vùi lấp trong biển dung nham, chỉ còn tồn tại một linh hồn thể nàng vẫn kiên trì chờ đợi, kiên trì tồn tại. Chính hần, cái tên nhân loại không chút huyết thống long tộc, không chút linh lực trên người vậy mà đã làm cho quả trứng rồng cuối cùng được nở ra.

Tháng năm chờ đợi dài đằng đẵng, nàng và hần vô tình gặp nhau, vô tình mà hợp làm một thể. Sâu bên trong tiềm thức của hần ẩn giấu một thứ bí mật nào đó về một thế giới khác. Một nơi từng làm hần khổ đau, nhục nhã. Nhưng hần cũng giống như nàng, hần vẫn kiên trì mà tồn tại. Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ làm hại hần, nàng chỉ muốn trêu đùa, chọc phá hần "một chút" mà thôi. Vậy mà hần đã nổi giận, rồi làm thức tỉnh một thứ sức mạnh không thuộc về thế giới này. Một tồn tại từng rất giống rồng, nhưng không phải rồng. Trong trí nhớ của nàng từng thấy qua một thứ tồn tại tương tự như thế, nhưng dường như chạm phải một điều cấm kỵ nào đó mà làm cho nó bị quên lãng đi.

Nàng nhìn hần nằm ở trước mặt, mắt nàng nhòe đi. Dù hần từng uy hiếp nàng, từng lột sạch đồ trên người nàng để trêu đùa, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ hận hần. Nàng không hiểu cảm giác đó là như thế nào, nàng chỉ biết nếu hần chết đi nàng sẽ rất thương tâm. Nàng bây giờ không còn bất kỳ lý do nào để kiên trì nữa. Nàng chỉ muốn hần được sống, nàng không muốn nhìn thấy hần bị ức hiếp. Nàng muốn vì hần làm một chuyện cuối cùng trong đời, nàng dùng tâm hỏa đốt cháy linh hồn. Nàng muốn cùng hần hòa tan làm một thể. Thế giới của nàng bỗng nhiên trở nên tối tăm tịch mịch, hần cũng không còn ở đây nữa.

- Nha đầu ngốc, người việc gì phải làm như thế? Có ta ở đây rồi hần sẽ không sao cả. Người là một công chúa long tộc hy sinh như vậy đáng sao?

Nghe giọng nói từ trong hư vô vọng lại nàng có cảm giác như có thứ gì đó rất quen thuộc. Nhưng nàng không biết giọng nói đó là ai. Nàng trong bất tri bất giác trả lời:

- Đáng, có gì mà không đáng chứ? Dù sao ta cũng là một cái công chúa vong quốc, một long nhân bị chính tộc nhân của mình đuổi giết. Sự tồn tại của ta cũng chỉ để bảo vệ đứa em của ta, vị đế vương tương lai của long tộc, Long Dận mà thôi! Không có hần không có sự tồn tại của nó, không có hần ta không thể nào thay cha mẹ bảo vệ nó. Chỉ cần hần còn sống em trai ta sẽ thay ta trả thù cho cha mẹ. Người nói như thế có đáng hay không?

Một giọng thờ dài có chút tiếc nuối:

- Ài, phải như ta sớm trở về một chút có thể đã không xảy ra chuyện như vậy. Đáng tiếc... đáng tiếc... thật đáng tiếc a! Nếu như vừa rồi người không đốt cháy linh hồn thì ta có thể giúp người phục sinh được rồi. Xem chừng đó cũng là duyên phận của mỗi người a!

Nói xong rồi giọng nói đó cũng tan biến mất, mà long hồn của nàng cũng chìm vào trong giấc ngủ vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đột phá thánh thể

Trở lại với thực tại, A Khờ hai mắt nhắm nghiền mà đứng bất động. Trong lòng hần đang rất hỗn loạn. Từ lúc đến cái thế giới này hần không phải là nhờ đến Tiểu Long cũng là long hồn phụ thể thuật, hần vì thế chưa từng nếm trải qua nguy cơ của sự thất bại.

Lần trước hần xuyên qua đến đây là một lần hần phải đối mặt với tử vong, đối mặt với sự khinh bỉ và ánh mắt mỉa mai của một ả đàn bà. Hần, A Khờ không thể bị kẻ khác đạp dưới chân thêm một lần nào nữa. Hần muốn mạnh mẽ, hần muốn trở thành chiến thần bất bại, tuyệt không khuất phục.

A... A... A...

Khí thể trên người hần đột nhiên tăng mạnh, cả người hần từ máu tươi biến thành huyết vụ. Đôi mắt hần không phải là màu đỏ thẫm như khi nãy mà hóa thành ngọn lửa hùng hực khí thế. Trong mắt hần thể hiện một sự bất khuất chưa từng có. Hần thức tỉnh rồi.

- Ta, chiến thần bất bại Hạo Nam trở về rồi! Ha ha, cuối cùng ta cũng trở về rồi!

Nhìn khí thể của hần tên quái nhân Hắc Tam Lang lần đầu tiên cảm thấy run sợ. Cho dù lúc trước hần mượn long hồn để hóa thành long hình tên quái nhân cũng không kinh hãi đến như vậy. Bởi vì hần nhận ra, lần này A Khờ vậy mà hóa thánh rồi. Một chiến thần, một chiến thần chỉ từng tồn tại trong truyền thuyết.

Tên quái nhân cả đời hần chưa bao giờ thấy qua một vị thánh nào tồn tại thật sự, huống hồ là một tên thánh sống đứng ngay trước mặt hần. Ở cái thế giới này cấp bậc tu luyện được chia từ học đồ rồi đến sư, đại sư, tông sư, đại tông sư rồi sau đó mới đến thánh cấp. Mỗi một cấp như vậy còn được chia thành sơ cấp, trung cấp rồi cuối cùng là cao cấp. Hần tu luyện tính ra là đã hơn ba mươi năm, đến bây giờ cũng mới vừa đạt đến đại tông sư sơ cấp. Phải biết rằng tuổi thọ của người tu luyện tuy rằng cao hơn thường nhân, nhưng từ cấp đại tông sư trở xuống tuổi thọ cũng không quá hai trăm tuổi. Hai trăm tuổi, số tuổi không dài cũng không ngắn nhưng có kẻ cả đời cũng không vượt qua được cái tuổi này mà trở thành cát bụi. Hóa thánh không chỉ là làm tăng cường thực lực, mà còn kéo dài tuổi thọ đến không phải là nhỏ. Tu luyện, người tu luyện không phải là vì địa vị, là danh vọng, là tiền tài, là mỹ nhân hay sao? Nhưng đạt đến rồi mà không có thời gian để hưởng thụ thì ích gì? Hóa thánh rồi người có thể sống đến ngàn năm, thậm chí là vài ngàn năm. Thời gian nhiều như vậy có thể giúp người tiến thêm một bước nữa đạt đến trình độ đại thánh, rồi hóa thần mà tồn tại với vạn vật. Trên thần là đế, trên đế là chí tôn vô thượng, tôn cấp. Hần biết mình năng lực không đủ, thọ mệnh không nhiều. Hần chỉ cầu có thể một lần được gặp thánh, được thánh

chỉ bảo. Cả mấy ngàn năm nay, lang tộc chưa từng sinh ra thêm bất kỳ một vị thánh nào nữa. Cuối cùng, ước nguyện của hần thành rồi. Hần đã được gặp thánh, nhìn thấy người ta hóa thành rồi. Nhưng mà vận mệnh thật trở trêu, vị thánh đang ở trước mặt hần vừa nãy còn là tử địch của hần. Hần đang đối đầu với một vị thánh.

Nhưng mọi chuyện đối với A Khờ càng lúc càng phức tạp. Hần vốn dĩ đang nghĩ cách đối phó với tên quái nhân Hắc Tam Lang, đột nhiên trên mặt cảm thấy bỏng rát khó chịu vô cùng. Ấy vậy mà cái bớt trên mặt hần lại biến mất rồi. Từ đó trong đầu hần lại nhiều ra một cái huyết long đang mở to mắt mà nhìn hần:

- Tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng làm ta thật sự thức tỉnh rồi! Đa tạ ngươi bao lâu nay vì ta mà chịu người đời khinh bỉ, vì ta mà chịu đau khổ. Đa tạ ngươi đã đem ta trở về cái thế giới đầy máu tanh và tươi đẹp này. Bây giờ ngươi nói đi, ngươi có nguyện vọng gì cần thực hiện hay không? Ta nhất định sẽ giúp ngươi thực hiện được!

Hần đang trong lúc u mê, nên cũng không suy nghĩ gì mà trả lời:

- Ta muốn sức mạnh! Một thứ sức mạnh đủ để nghiền ép tên quái nhân trước mặt!

Huyết long tỏ ra rất hào sảng gật đầu đáp ứng:

- Được, vậy để ta giúp ngươi!

Nó nói xong liền tiêu thất biến mất. A Khờ có thể cảm nhận được một luồng khí nóng làm cho máu huyết hần sôi trào lan truyền khắp toàn thân. Xương cốt huyết mạch của hần vốn dĩ từ màu hoàng kim cũng biến thành màu bích ngọc vô cùng lấp lánh. Hần cứ tưởng quá trình này diễn ra sẽ đau đớn như lần trước một lần bị long hồn quán chú vào. Nhưng cơn đau nhức chỉ vừa mới bắt đầu đã tan biến không còn thấy đâu nữa. Trong lúc hần còn đang nghĩ ngờ thì một giọng nói già nua phiêu phù ở trong đầu:

- Tiểu tử, ta đã cho ngươi toàn bộ sức mạnh của phần hồn thể này rồi. Sau này khi con rồng nhỏ kia trưởng thành, ngươi có cơ hội trở về long tộc hãy đi đến long huyết giúp ta một việc. Bên trong long huyết ta còn lưu lại một phần hồn phách và thi thể của ta ở đó. Ngươi giúp ta tìm lại chúng và nghĩ cách khôi phục lại ta thêm một lần nữa. Nhưng ngươi nhớ hãy cẩn thận, cũng hạn chế để cho kẻ khác biết bên cạnh ngươi còn có một con rồng tồn tại. Ở cái thế giới này kẻ thù của cả ta và nó đều rất lợi hại. Mặc dù ta đã giúp ngươi luyện đến thánh thể thuật, nhưng so với những kẻ đó ngươi cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi! Ngươi hãy nhớ kỹ những gì ta dặn ngươi hôm nay! Bây giờ ta phải đi rồi!

Tiếng nói của nó vừa dứt, một luồng ký ức vô cùng khổng lồ mà rời rạc, phân tán hòa vào trong não hải của A Khờ. Đầu hần có chút đau đến phát nổ, nhưng hần biết những thứ này đối với hần rất có lợi ích. Nên là hần phải cắn lấy đầu lưỡi để cho mình tỉnh táo lại.

Trong thánh điện, nơi trang viên của thánh nữ không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh đến lạ thường. Từ lúc A Khờ hóa thánh đến khi hần mở mắt ra nhìn mọi người, thời gian chỉ là một cái khoảnh khắc. Đám lang nhân đều trần trần nhìn nhau mà không biết là nên quỳ xuống hay là chạy trốn. Dù là dũng sĩ mạnh mẽ nhất của lang tộc, đứng đối mặt trước một vị thánh đều phải run rẩy mà kính sợ. Ở tại chỗ này, ngoài thánh nữ và quái nhân Hắc Tam Lang có thực lực đại tông sư ra, cả đám dũng sĩ thực lực cao nhất cũng chỉ là đại sư cao cấp. Với cái thực lực đó của bọn họ, lúc trước A Khờ chỉ cần một gậy là đập chết huống hồ là bây giờ.

Nhưng điều tồi tệ nhất đối với chúng cũng vừa mới bắt đầu. Không biết làm thế nào, nha đầu Xuân Nhi trong tay bọn họ đột nhiên rống lên một tiếng rồi hai tay mở rộng mà hư phù giữa không trung. Cả thân thể và y phục trên người nàng đều tỏa ra hào quang sáng rực cả một mảnh hoang tàn.

- Chuyện... chuyện gì... xảy ra vậy?

Một tên dũng sĩ lang tộc lấp bắp kinh hãi mà kêu lên. Còn tên khác thì ôm đầu la to:

- Điện... điện mất rồi... lại hóa thánh... lại có người hóa thánh nữa rồi!

Đúng lúc này một giọng nói nữ nhân mềm mại, uyển chuyển mà uy nghiêm phát ra từ thân hình mảnh mai với vẻ mặt tinh nghịch của Xuân Nhi:

- Hỡi các tín đồ của ta! Vì các ngươi dám xúc phạm đến uy nghiêm của thánh nữ làm phật ý đến thần linh nên ta buộc phải mượn linh hồn của nàng mà hóa thân hạ phạm. Các ngươi vi phạm lời thề của mình với thánh điện cũng chính là vi phạm lời thề của đẳng thần linh cao quý. Các ngươi có biết tội của mình hay chưa?

Đừng nói là đám dũng sĩ bình thường, ngay cả thánh nữ và Hắc Tam Lang đều kinh hãi mà quỳ rạp xuống đất. Đúng lúc này từ phía ngoài đại điện cũng chạy vào một đám đông binh sĩ mặc giáp chỉnh tề. Bọn họ vừa thấy thần linh hiển uy, không ai dám nói một lời nào mà quỳ rạp xuống. Chỉ có A Khờ là đứng chênh chếch ngay trước mặt nàng, miệng cười rất sáng khoái. Cuối cùng thì, nữ nhân của hần vẫn rất oai phong.

Nữ thần trong thân xác của Xuân Nhi hạ xuống mặt đất, tay điểm vào trên trán của quái nhân Hắc Tam Lang. Cả người hần đều run lên lay bẩy, nhưng cho dù cho thêm hần mười lá gan hần cũng không dám phản kháng lại. Hần lần này định ninh là mình chết chắc rồi, chỉ là nghe nàng nói xong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm:

- Ngươi dám vi phạm lời thề với thánh điện phạm vào trọng tội đáng lý ra ta sẽ xử ngươi tội chết. Nhưng nghĩ đến vừa rồi ngươi thành tâm kính ngưỡng, nên bây giờ ta sẽ lấy đi cấm thuật của ngươi, rút đi năm mươi năm tuổi thọ của ngươi, để cả đời này ngươi không bao giờ còn cơ hội hóa thánh nữa.

Tay nàng điểm một cái, một tia lực lượng từ trên người Hắc Tam Lang bị rút đi thông qua tâm mạch giữa trán của hần, rồi truyền lại trong tay của nàng. Sau đó thì biến mất không thấy nữa. Hắc Tam Lang lúc này cũng hóa trở về nhân hình, khuôn mặt có chút già đi, yếu ớt mà ngã xuống đất. Đợi được

lệnh của "Xuân Nhi" đám thuộc hạ của hắn mới dám đem hắn trở về. Cuối cùng, nàng ra lệnh cho đám vệ binh thu dọn chiến trường rồi gọi người người A Khò, thánh nữ cùng đi theo. A Khò không có ý kiến gì, thánh nữ càng lại không có lý do phản đối. Đợi đến khi đi trở vào trong một tầng mật thất "Xuân Nhi" lúc này mới yếu ớt ngã xuống. Cũng may A Khò rất giỏi quan sát sắc mặt. Vừa nãy hắn thấy nàng vội vã rồi đi liền biết ngay là nàng có chuyện không ổn, nên khi nàng vừa ngã xuống hắn đã đem nàng ôm vào trong lòng mà cẩn thận thăm dò. Tay hắn vừa chạm vào lòng bàn tay của nàng, liền nghe đến một giọng thiếu nữ lạnh lạnh nói:

- Dâm tặc, người mau bỏ tay người ra khỏi người ta mau!

Hắn hơi có chút giật mình mà buông tay ra. Mỹ nhân y trong ngực hắn liền té "bịch" xuống đất, miệng không ngừng xuýt xoa mà mắng:

- Ai ui, cái tên dâm tặc vô lương tâm này! Người không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào hay sao? Tự nhiên lại thả ta ra mạnh như vậy để làm gì? Cái... cái mông của ta cũng bị người làm cho hồng mất rồi! Hu hu, ta bắt đền người đây!

Hắn xem ra cũng là người từng trải, cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như bây giờ. Nàng vừa nãy còn là một nữ thần cao cao tại thượng, giờ lại thành một cái cô nương chanh chua, khó chiều.

- Nàng ta sao rồi?

Nghe hắn hỏi, Xuân Nhi có chút liếc mắt mà lườm hắn:

- Nữ thần của chúng ta một tên nhân loại như người có thể tùy tiện hỏi đến mà được sao?

Thánh nữ đứng bên cạnh lúc này mới kịp phản ứng, nói:

- Xuân Nhi, em không được vô lễ với chủ nhân!

- Hừ, người là thánh nữ việc gì phải xưng hô hắn là chủ nhân? Có phải hắn đã làm gì người rồi phải không? Để ta gọi nữ thần đại nhân ra đánh hắn, bắt hắn lần sau không được vô lễ với người nữa!

Hai hàng lông mày A Khò lúc này có chút nhíu lại:

- Ta hỏi, nàng ấy sao rồi?

- Người hung dữ với ta như vậy làm gì?

Nhìn thấy ánh mắt của hắn nàng có chút sợ mà chạy ra sau lưng thánh nữ đứng, mắt có chút rung rung như sắp khóc. Hắn lại gắng lên từng chữ:

- Nàng ấy sao rồi?

Xuân Nhi nhìn hắn có chút mím môi, nhưng nàng vẫn cứ cứng đầu mà không chịu nói. Hắn thật sự sắp nổi đóa với nàng. Đúng lúc này một giọng nói mềm mại có chút yếu ớt phát ra từ trong miệng của nàng:

- Xin lỗi, chủ nhân! Là ta không tốt đã để người lo lắng rồi!

Nghe được giọng của nàng hắn có chút không kiềm được mà lao tới ôm "Xuân Nhi" vào trong lòng. Miệng hắn khề hôn vào trán của nàng làm cho cả hai linh hồn của "Xuân Nhi" cũng nhảy loạn. Chỉ có một người là đang mắng to:

- Dâm tặc háo sắc, hạ lưu vô sỉ!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bí mật cổ tộc

Buông ra!

Hắn lúc này có chút đau đầu. Mới nãy còn là nữ thần, bây giờ lại biến thành Xuân Nhi.

- Rốt cuộc hai người các người bị làm sao vậy?

Hắn vừa nói vừa quan sát sắc mặt của nàng.

- Dâm tặc háo sắc, hạ lưu vô sỉ! Linh hồn của nữ thần tạm thời không thể xuất hiện được nữa, cũng là tại người cả đây! Không phải tại người làm linh

hồn của nàng bị thương thì đâu có xảy ra có sự này?

- Thế nàng hiện giờ sao rồi?

- Ngủ, nữ thần đang ngủ trong ý thức của ta rồi!

Nàng nói đến đây thì lườm hắn, rồi nhanh chân đá vào chân hắn:

- Ai ui, chân nguoi làm cái gì mà cứng quá vậy? Nữ thần đi rồi sao nguoi còn chưa chịu buông ta ra?

Nhìn cái miệng của nàng vì đau mà chu lại có chút buồn cười. Hắn không những không buông nàng ra mà còn ôm lấy khuôn mặt nàng, rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu. Nàng bị hắn hôn như vậy trong lòng không khỏi nhảy loạn mà cố thoát ra. Đáng tiếc, với cái thân thể yếu ớt của nàng muốn thoát khỏi tay hắn còn khó hơn cả lên trời. Nàng bắt đầu đi đưa ánh mắt nhìn qua chỗ thánh nữ để cầu cứu. Nhưng thánh nữ lúc này mặt lạnh như băng không chút cảm xúc gì. Giống như thể là chuyện của nguoi thì có liên quan gì đến ta. Nàng uất ức muốn khóc.

- Khóc cái gì mà khóc? Linh hồn của nữ thần vốn là nữ nhân của ta, bây giờ nàng ở trong thể xác của nguoi thì nguoi phải có trách nhiệm thay nàng mà đền bù cho ta chứ?

Nàng vừa mới được hắn buông tha cho cái miệng nhỏ đáng thương của mình, giờ lại nghe hắn nói như vậy thật sự là muốn phát điên. Nàng nhảy nhào vào trong ngực hắn, rồi ra sức ôm lấy cánh tay hắn cắn mạnh.

- Cắn, cắn, cắn! Ta cắn chết nguoi!

Nàng càng giận hắn lại càng thấy thích. Vì trông nàng lúc này lại đáng yêu hơn rất nhiều. Hắn sợ nàng bị thương nên không dám đem linh lực ra hộ thân, nhưng da thịt hắn quá thật quá dày. Nàng cắn đến tê buốt hai hàm răng mà chỉ có thể lưu lại một chút dấu vết ở trên đó. Nàng bắt lực mà đánh loạn xạ lên nguoi hắn:

- Đồ hạ lưu, vô sỉ, háo sắc! Ta đánh chết nguoi, ta đánh chết nguoi!

Thấy nàng bị uất ức như vậy, thánh nữ trong lòng không khỏi có chút chua xót. Nhưng vừa nghĩ đến thân phận của chính mình, nàng cũng chỉ có thể im lặng mà đứng nhìn. A Khờ là nguoi như thế nào, hắn làm sao mà nhẫn tâm để nữ nhân trước mặt mình thương tâm. Chẳng qua hắn chỉ muốn đùa vui với nàng một chút, thấy nàng phản ứng lớn như vậy hắn cũng không đành lòng. Hắn ôm nàng vào trong ngực rồi nói khẽ bên tai:

- Ngoan nào, ta chỉ đùa với nàng một chút thôi, đừng có giận như vậy, được không?

Không biết trời xui đất khiến thế nào, nàng lại khẽ "um" một tiếng mà gật đầu. Nàng nói xong mới thấy mình có chút gì đó không đúng, muốn thoát ra khỏi nguoi hắn, lại không nỡ rời chỗ ngực ấm áp của hắn. Trong lòng nàng tự nói với chính mình: "Chỉ một chút thôi, ta chỉ mượn hắn một chút hơi ấm thôi! Sau này ta sẽ tính sổ với hắn sau".

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, cuối cùng nàng ở trong ngực hắn mà ngủ thiếp đi. Hắn cảm nhận được nơi mềm mại của nàng phát ra từng nhịp thở đều đặn, trong lòng có chút ý cười:

- Nữ nhân này, đến ngủ cũng đáng yêu như vậy sao?

Sau khi tìm cho nàng một chỗ để nằm xuống, hắn lúc này mới quay sang chỗ thánh nữ mà nhìn:

- Thế nào, nàng có muốn được ta ôm một cái không?

Mới vừa thấy vẻ ôn nhu của hắn nàng còn có chút động tâm. Bây giờ nhìn đến cái vẻ cười nham nhở của hắn, nàng thật có chút phát rầu: "Nam nhân này là nguoi thể nào vậy? Càng ở gần hắn ta lại càng nhìn không thấu." Nàng thu lại tâm tình rồi cười với hắn:

- Nô tì vốn là nguoi của chủ nhân, chủ nhân có yêu cầu gì nô tì cũng nguyện ý đáp ứng!

- Thật sao?

Hắn cười gian trá mà nhìn đến trên ngực của nàng. Nàng bị nhìn đến mà có chút hoảng, vội đưa hai tay che ở trước ngực, mặt hồng nhuận, cúi thấp đầu xuống nói lí nhí:

- Nếu chủ nhân muốn, nô tì không dám phản đối!

Hắn biết nàng miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, hắn không khỏi đem nàng bế lên giường, ánh mắt nhìn đến có chút dọa nguoi.

- Vậy ta muốn nguoi là nữ nhân của ta có được không?

Nàng ngoài miệng đã từng đáp ứng qua, giờ muốn đổi lại cũng không được. Tâm tình thiếu nữ lúc này nhảy lên như cào cào, nàng không dám nhìn vào mắt hắn. Hai mắt nhắm nghiền miệng khẽ "um" một tiếng. Hắn nghe âm thanh từ miệng nàng phát ra, nguoi có chút nóng lên. Nhưng hắn thật tình đến đây là có chuyện cần làm, dù sao sau này vẫn còn rất nhiều thời gian để hắn bồi dưỡng tình cảm với nàng. Bây giờ, hắn chỉ trêu đùa trên nguoi nàng một chút, rồi nói:

- Ta nghe nói một năm thời gian gần đây người trong tộc của nàng hay thường xuyên qua lại với một cổ tộc thương đoàn nào đó có phải không?

Nàng bị hấn trêu đùa đến thở gấp, thấy hấn hỏi như vậy liền vội vàng chỉnh lý lại y phục mà trả lời:

- Mấy chuyện này đều là người của Hắc tộc làm, người của Bạch tộc bọn thiếp không có tham gia đến. Rất tiếc, trước lợi ích hai tộc Thiên Lang và Vệ Lang cũng đã bắt đầu câu thông với cổ tộc thương đoàn đó rồi. Cha thiếp từng mấy lần phản đối việc này nhưng đều vô dụng cả. Hơn một tháng trước, cha thiếp đột nhiên phát bệnh không thể đi lại được. Nghe được sư nói là ông ấy bị trúng tà thuật, thiếp không tin nên mấy lần ra ngoài tìm hiểu tin tức mà không có kết quả gì. Nếu tình hình cứ tiếp tục như thế này, e rằng lang tộc sẽ xảy ra nội chiến. Người của hắc tộc rất có thể đứng lên nắm quyền. Đến lúc đó, mảnh đất bình yên này sẽ thật sự trở nên hỗn loạn. Bạch hổ tộc ở phương bắc, phượng hoàng tộc ở phương nam, minh xà tộc ở phương tây. Ba thế lực này cùng với lang tộc chắc chắn sẽ xảy ra tranh chấp. Các bộ lạc lớn nhỏ phụ thuộc cũng sẽ bị cuốn vào. Máu tanh mưa gió sẽ nổ ra, nhân tộc ở phía sau thao túng có lẽ là người hưởng lợi nhiều nhất.

Hấn thấy nàng thay đổi cách xưng hô với mình thì có chút ý cười, nhưng nghĩ đến những lời nàng nói hấn lại có chút bồn chồn trong lòng.

- Vậy còn người của long tộc thì như thế nào?

- Long tộc sao?

Nàng nghe hấn nhắc đến long tộc thì trong lòng bất giác có chút run sợ. Nàng nói:

- Long tộc và thần quy tộc vốn là hai đại tộc ở vùng hải ngoại. Bọn họ đều là tồn tại chí cao vô thượng của một giới. Thiếp cho rằng, bọn họ chẳng thêm quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này làm gì đâu.

Hấn khẽ gật đầu:

- Ủ, nàng nói cũng không sai!

Hấn ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại thầm cân nhắc. "Với thực lực của ta và Tiểu Long hiện tại, xem chừng sau này phải cẩn thận hành động mới được. Tuy nói long tộc là tộc sống ở vùng đông hải, ít lui tới vùng đất liền nội địa; nhưng dẫu sao bọn họ cũng là chúa tể của một giới chuyện trên trời dưới đất gì mà bọn họ không nắm bắt được". Hấn nghĩ đến đó rồi lại hỏi tiếp:

- Hơn một tháng trước, có một nhóm thổ tộc bị bắt đi. Là người của tộc Bạch thổ, nàng có biết bọn họ được chuyển đi đâu không?

- Bạch thổ tộc, hơn một tháng trước sao?

Nàng nói đến đây thì quay sang nhìn hấn:

- Chẳng muốn hỏi đến bọn họ làm gì? Đám người này hình như đã được bán cho thương đoàn, ngày hôm trước đã chuyển về Hắc Thạch thành rồi.

- Hắc Thạch thành, là tòa thành thị nằm về phía tây nam, là nơi giao nhau giữa địa giới nhân tộc, lang tộc và xà tộc có phải không?

- Đúng rồi, là tòa thành đó! Thiếp được biết, một năm trước thành chủ của tòa thành này đột nhiên mất tích. Sau đó người của cổ tộc đến tiếp quản, rồi nắm giữ luôn tòa thành này.

Hấn nghe đến trong lòng có chút giật mình:

- Một tòa thành thị quan trọng như vậy mà cổ tộc trong vòng một năm có thể trực tiếp thu vào tay được hay sao?

- Chỉ là một tòa thành trì vùng biên có gì là ghê gớm. Hiện tại nhân tộc tổng cộng có mười tám nước, chia ra mười hai nước ở lục địa, sáu nước ở hải ngoại. Mà trong mười tám nước này, nước lớn nhất là Đại Việt quốc, Nam An quốc và Tây Thục quốc. Mà mỗi một quốc gia này lại nằm trong sự chưởng khống của ba đại cổ tộc lớn nhất giới này là Lý gia thương đoàn của Đại Việt quốc, Nguyễn gia thương đoàn của Nam An quốc và Hạ Hầu thương đoàn của Tây Thục quốc. Mỗi một tòa thành trì tuy nói đều thuộc về sự quản lý của một quốc gia, nhưng lại nằm trong sự chưởng khống của cổ tộc thương đoàn. Hoàng đế của một quốc gia căn bản cũng là con cháu của gia tộc lên nắm giữ. Gia tộc nào người đông thế mạnh thì gia tộc đó có quyền hành. Tuy nói cổ tộc từ trước đến giờ không ra ngoài đi lại, nhưng thế lực, vây cánh của bọn họ vẫn thường xuyên lui tới bên ngoài, nắm giữ những nơi hiểm yếu, tin tức quan trọng đem về lại gia tộc. Cho nên việc một tòa thành bị cổ tộc đoạt chủ là chuyện bình thường. Chỉ khi nào tòa thành đó từ trong tay cổ tộc rơi vào tay người khác mới có thể coi là bất bình thường.

Nghe nàng nói tường tận như vậy hấn càng cảm thấy nàng không đơn giản như bề ngoài:

- Xem chừng ta vẫn còn đánh giá thấp nàng a!

Nàng bĩu môi nhìn hấn cười:

- Những thứ này đều là Xuân Nhi thu thập tình báo bên ngoài đem về. Với lại là một thành viên của Bạch tộc, ta không thể cái gì cũng không biết.

Nàng lúc này hơi lộ chút tính tình thiếu nữ, hấn nhìn đến có chút ngốc trẻ:

- Nàng vẫn là cười nhiều một chút thì sẽ đẹp hơn!

- Thật sao?

Mắt nàng mở to lên nhìn hắn. Hắn lúc này nào có chịu được cảm dỗ như vậy:

- Việc chính đã xong, có phải chúng ta vẫn là làm cái việc kia không nhỉ?

Hắn nói xong cũng không đợi cho nàng đồng ý, tay có chút không chịu yên phận mà sờ loạn trên người nàng. Dẫu còn cách một lớp y phục trên người, nàng vẫn cứ cảm thấy có chút nhột nhột khó chịu. Mặt nàng đỏ lên, vội giữ lấy tay của hắn:

- Ta... ta...

Nàng tỉnh nói cái gì đó nhưng sợ làm hắn phật ý mà ấp úng đến nửa ngày cũng không nói hết một câu. Hắn đương nhiên là không chịu buông tha cho nàng. Môi hắn dán chặt lên miệng nàng, hôn đến có chút gấp. Nàng hôn hênh thờ, nhịp tim cũng bắt đầu đập sai. Tay nàng vậy mà không đẩy hắn ra nữa, hắn nhân cơ hội đó ghi chặt nàng xuống giường. Hai tay không thành thật luồn vào trong áo của nàng.

- Ta muốn nàng!

Thứ âm thanh mê hoặc của hắn làm nàng mềm nhũn ra, hai tay bắt tri bắt giác mà ôm lấy cổ hắn. Tiếng nói lí nhí trong miệng:

- Chàng sau này không được phép khi dễ Tiểu Nhu nữa, có được không?

Hắn đương nhiên là ngay lập tức mà gật đầu đồng ý:

- Nương tử, ta đến đây!

Âm thanh dập dềnh của thiếu nữ cùng với hơi thở hỗn hển của nam nhân hòa thành một khúc tình ca bất hủ. Hắn mê mải trong niềm vui sướng, còn nàng thì tận hưởng giây phút từ thiếu nữ chính thức trở thành đàn bà. Cảm giác có chút đau buốt, rồi vui sướng, rồi hạnh phúc. Cả hai ngất ngây trong cơn mê bất tận, mà chẳng hay biết có đôi mắt đang trân trân nhìn hai thân thể nam nữ không mảnh vải che thân cuộn thành một chỗ. Nàng suyết chút nữa thì đã kêu thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nữ nhân tuyệt đối không thể xem thường

Boong... Boong... Boong...

Tiếng chuông thánh điện gõ thành từng nhịp chậm rãi, báo hiệu buổi lễ cầu nguyện trên thánh đường sắp sửa bắt đầu. Tiểu Nhu toàn thân uể oải rút trong ngực A Khò, nàng muốn ngồi dậy để lên lễ đường nhưng ngay chỗ hai chân ẽ buốt, không cách nào nhấc thân lên nổi. Xuân Nhi đành phải lười biếng bước xuống giường mà lau bầu trong miệng:

- Hừ, hai người các người thì anh anh em em sung sướng cả đêm. Còn ta thì bị hai người hành hạ cả đêm không ngủ được. Cũng chỉ tại cái tên háo sắc người, nếu không thì tiểu thư nhà ta làm sao lại làm cái chuyện xấu hổ như vậy được.

Nghe nàng lau bầu, Tiểu Nhu càng thêm xấu hổ không dám rời khỏi giường. Nàng đánh khẽ lên ngực hắn mà mắng:

- Lúc Xuân Nhi thức, có phải chàng đã biết rồi không?

Hắn nhìn nàng cười, rồi làm ra vẻ uể oải, uốn lưng nói:

- Là tại nàng ta không biết xấu hổ nghe lén chuyện riêng tư của người khác, có trách thì trách nàng chứ tại sao lại trách ta?

Nàng thừa biết là hắn đang ba hoa gạt người, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không có biện pháp nào khác ngoài im lặng chịu trận. Xuân Nhi nghe hắn nói đến có lý như vậy thì không khỏi hùng hổ mắng:

- Đồ không biết tốt xấu, rõ ràng là người và tiểu thư làm ra âm thanh to đến như vậy. Ta không muốn nghe cũng nghe không xót một chữ, người còn nói là ta cố ý nghe lén hay sao?

Nàng vừa mắng vừa xắn tay áo lên như thể sắp nhào vô đánh nhau vậy. Hắn nhìn nàng đến buồn cười:

- Thế nào, nói sai còn muốn đánh người hay sao?

- Đúng, ta muốn đánh nguoi đấy! Thế thì đã làm sao nào?

Nàng bị hấn khích đến đỏ mặt tía tai, không kịp đề phòng liền bị hấn lôi trở lại trên giường. Hấn còn cố ý liếm liếm môi ra dọa nàng:

- Chắc, chắc, chắc! Nguoi lớn lên cái mông cũng rất lớn a! Không biết cảm giác đánh lên chỗ đó sẽ như thế nào a!

Lần này thật sự là nàng bị hấn dọa cho chết khiếp. Nàng vừa che chỗ cái mông của mình, vừa kêu lên thất thanh:

- Không được đánh, không được đánh!

Nàng nói xong liền cố hết sức mà vùng dậy, hấn cũng không có ý giữ lại nên để nàng chạy thoát đi. Nàng chạy ra khỏi phòng, chạy đến gần thành đường mặt mày vẫn là tái nhợt, tay không ngừng vỗ vỗ lên ngực nói:

- Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá! Ta suýt chút nữa thì bị hấn...

Nàng nói đến đó lại lắc đầu liên tục:

- Không được, không được! Ta không thể để tiểu thư rơi vào trong tay tên háo sắc đó được! Hấn nhất định sẽ phá hư tiểu thư mất!

Nàng đang chính nghĩa muốn chạy trở về, vừa nhìn thấy hấn từ xa đi đến liền vội vàng co chân mà chạy. Hấn nhìn đến có chút không nói lên lời:

- Không phải chỉ dọa một chút thôi sao? Nguoi làm gì lại sợ ta đến như vậy?

Nàng làm gì còn nghe mấy lời hấn nói:

- Hừ, ta không ngốc để nguoi bắt ta lại mà đánh mông đâu.

Nàng chạy đi rồi hấn cũng đành nhún vai bỏ đi. Hấn vừa đi được mấy bước thì có tiếng thiếu nữ gọi lại:

- Chàng đi chừng nào thì trở lại?

Tiểu Nhu dù thấy khó chịu trong người nhưng nghe đến tình lang vừa mới mặn nồng một đêm lại sắp đi xa, nàng trong lòng không khỏi cảm giác có chút mất mát. Hấn hiểu tâm trạng của nàng nên vội vàng bước lại mà ôn nhu nói:

- Ta cần phải đi cứu người nên không thể ở lại với nàng được. Sau khi cứu được người ta nhất định sẽ đến tìm nàng. Nàng yên tâm, trong người nàng có ấn niệm của ta nếu như nàng có việc gì nguy hiểm ta nhất định sẽ cảm ứng được mà tới cứu nàng. Còn ta đã có Tiểu Long ở bên cạnh, nên nguy hiểm cũng không quá lớn. Nàng chỉ cần nhớ giữ gìn sức khỏe của mình cho thật tốt là được rồi!

Hấn lại ôm nàng vào trong lòng, miệng thì thầm nói:

- Chờ ta trở về chúng ta lại tiếp tục!

Nàng biết hấn cố ý muốn trêu chọc mình, nhưng trong lòng lại cảm giác có chút ấm áp, mặt có chút đỏ lên cười:

- Ừm, ta sẽ đợi chàng!

Hấn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng rồi mới rời đi. Hấn đi được một lúc, nha đầu Xuân Nhi không biết núp từ chỗ nào lại len lén chui ra, cẩn thận ngó quanh rồi lên tiếng hỏi:

- Hấn đi thật rồi sao?

- Thế nào, không nữa sao?

Thấy ánh mắt của tiểu thư nhìn đến chằm chằm, nàng vội rút đầu mà chạy mất. Những chuyện này A Khò không có biết, nếu hấn mà thấy được chắc chắn sẽ chọc nàng đến phát điên mới thôi.

Tiểu Long đang nằm ngủ trong ổ chăn, nghe có tiếng động hai mắt nó liền mở to. Nhìn thấy người đến là ba ba, nó không khỏi mừng rỡ mà nhảy vào trong ngực hấn:

- Ba ba, con sợ!

Hấn nhìn thấy nó như vậy thì trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ. Rõ ràng hấn vì một đêm khoái hoạt mà bắt một đứa trẻ con như nó phải đợi đến dài cả cổ. Cũng may nó là một con rồng nên chẳng ai dám tìm đến mà gây chuyện phiền phức. Hấn âu yếm sờ nắn khuôn mặt béo tròn của nó, rồi mới ôn tồn nói:

- Được rồi, Tiểu Long ngoan! Chúng ta trở về thôi! Lần này ta sẽ đưa con đến một chỗ rất thú vị, ở đó ta bảo đảm ngày nào con cũng được ăn ngon. Như vậy con có chịu không?

Nó cứ mỗi lần nghe đến đồ ăn thì y như rằng mọi chuyện trên đời này không còn bất kỳ thứ gì quan trọng hơn thế. Nó vỗ tay mà vui mừng nói:

- Tiểu Long muốn ăn, ăn thật nhiều, thật nhiều!

Tính đến hôm nay, A Khò dẫn theo Tiểu Long đi ra ngoài cũng đã hơn một tuần. Tiêu Lăng và ba nữ ngoài việc nhàm chán chờ đợi hắn trở về, thời gian còn lại cũng chỉ là bàn đến mấy việc nữ nhân thường tình. Tiêu Lăng tính tình vốn ôn nhu, dễ gần nên chúng nữ chẳng mấy chốc mà thân cận với nàng. Trong khi đó Xà Linh là người tí mĩ tính tẻ, lại rất hiểu lòng người. Nên nàng cũng không khó để nói chuyện. Duy chỉ có chị em báo nữ tính tình phóng khoáng, không thích bàn đến mấy chuyện nam nữ mà thường đi ra ngoài săn bắn, tìm thức ăn về cho mọi người.

Nói đến có chút lạ, hôm nay hai chị em báo nữ vừa đi ra ngoài một chút liền trở về. Nhìn sắc mặt hai nàng không có gì khác thường nên không có ai để ý đến. Báo chị tính tình vốn nóng nảy, không ngừng đi đi lại lại quanh trong thạch động. Nàng hết ngó nghiêng ra ngoài, lại tự lẩm bẩm ở trong miệng:

- Sao lâu vậy còn chưa thấy về?

Xà Linh và Tiêu Lăng liếc mắt nhìn nhau. Xà Linh lên tiếng giành nói trước:

- Mọi người nói là ai trở về?

- Ngoài chủ nhân ra thì còn ai vào đây nữa chứ? Hôm nay hai chị em ta ra ngoài săn thú, em gái ta nói với ta là hôm nay chủ nhân sẽ về. Ta không muốn đến lúc chủ nhân trở về không thấy bọn ta rồi trách phạt, nên ta mới không đi săn thú nữa mà về đợi người.

- Em gái ngươi làm sao biết được chuyện này?

Xà Linh nghi hoặc nhìn đến báo em đang bình tĩnh ngồi trên một khối thạch nhũ tĩnh tọa.

- Đương nhiên là biết rồi, em gái ta có thể dựa vào sự cảm nhận của tự nhiên mà nắm bắt được mọi thứ xảy ra trong vòng trăm dặm. Tuy không thể chính xác cho lắm, nhưng tuyệt đối có thể tin được. Đặc biệt là mùi vị của chủ nhân, em gái ta chắc chắn không nhận nhầm.

Báo em đang tĩnh tọa, mắt lúc này đột nhiên mở ra, cái mũi có chút nhần lại:

- Là mùi vị của nữ nhân lần trước bị chủ nhân bắt được! Ta cảm nhận trên người của chủ nhân có mùi của nàng.

Nàng nói đến đó mắt lại tiếp tục nhắm rồi tĩnh tọa dưỡng thần. A Khò vừa hay cũng về tới nơi. Hắn còn chưa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi ẩm chua nồng nặc trong không khí. Hắn cảm giác có chút chột dạ:

- Không phải là các nàng đã đánh hơi thấy thứ gì rồi đó chứ?

Hắn đi vào, báo chị là người nhìn thấy hắn trước tiên. Nàng hơi khịt khịt mũi ngửi:

- Mùi vị rất thối!

Đến phiên xà nữ cũng tiến lại gần:

- Quả nhiên là rất khó ngửi!

Chỉ có Tiêu Lăng là vẫn ôn nhu đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nói:

- Để ta giúp chàng chuẩn bị y phục mới!

Nàng nói xong cũng lập tức quay đi. Hắn liền bắt lấy tay nàng mà nói:

- Thái độ của các nàng như vậy là sao? Trên người ta có mùi gì khó ngửi lắm à?

Hắn cũng thử đem đồ lên ngửi, nhưng dù hắn có ngửi đến nửa ngày cũng không phân biệt được mùi vị gì. Báo em lần nữa mở mắt ra nhìn hắn, nàng hơi nhú mày nói:

- Là mùi vị của nữ nhân!

- Là mùi nữ nhân sao?

Hắn không hiểu nàng nói vậy là ý gì. Mãi một lúc sau hắn mới hiểu ý của các nàng, mặt mũi liền có chút khó coi:

- Như vậy mà các nàng cũng ngửi ra được sao? Không phải sau này ta ra ngoài sẽ rất thiệt thòi hay sao?

- Hừ, chủ nhân là người không giữ lời hứa! Nói là ra ngoài tìm người giúp Lăng tỷ hóa ra là đi tìm nữ nhân khác! - Báo chị tức tối mà nói thay cho Tiêu Lăng.

Xà nữ cũng nói chen vô:

- Quả thật là không thể chấp nhận được!

Tiêu Lăng không nói lời nào mà xoay người bỏ đi. Hắn biết lần này mình chọc đến phiền toái lớn rồi, nên vội vàng chạy theo mà ôm lấy eo nàng:

- Ta còn chưa nói xong, các nàng gấp cái gì mà gấp? Hôm nay ta trở về là đem tin tức báo cho các nàng biết, người chúng ta cần tìm đang trên đường đi đến Hắc Thạch thành. Chuyến đi lần này hung hiểm khó dò, ta không đảm bảo an toàn cho các nàng hết được. Ta tính chỉ đem theo một mình Tiêu Lăng đi cùng, ba nàng có thể ở tạm tại đây một thời gian rồi ta sẽ về đón các nàng sau. Còn nếu các nàng muốn rời đi thì cứ tùy ý!

Trong lời nói của hắn có chút dứt khoát làm cho các nàng phát hoảng lên. Đặc biệt là Xà Linh, nàng xem như lần trước là trực tiếp bị chủ nhân của mình bán đứng. Bây giờ lại bị A Khờ vứt bỏ, nàng trong lòng không biết loạn đến mức nào:

- Ta không muốn ở lại, ta có thể đi theo ngươi được không?

- Ta cũng không muốn ở lại!

Báo chị cũng lên tiếng. A Khờ nhìn mấy nàng nhìn đến có chút muốn cười. Báo em lúc này hơi nhướng mày nhìn ra phía ngoài:

- Nơi này sắp không ở lâu được nữa rồi!

Nàng lần này nói xong thì nhảy ngay xuống dưới đất mà đứng bên cạnh A Khờ. Như mình chứng cho lời của nàng cả mặt đất đột nhiên chấn động mạnh, rồi tiếng của con ma lang đang canh chừng ở ngoài hang kêu lên thảm thiết.

Bịch!

Cả thân người to lớn của nó bị ném thẳng vào trong động. Tiểu Long lúc này cũng chạy vào kêu lên ầm ỹ:

- Không đánh nữa, không đánh nữa! Ta không muốn đánh nữa!

A Khờ còn chưa kịp chạy đến che chắn cho nó thì một cái bóng lớn ngã rầm đến. Cả một thân hình đồ sộ như một quả núi đổ ập xuống làm hắn suýt chút nữa thì bị chết ngắc. Cũng may thân thể hắn cứng rắn nên mới có thể che chở được cho nó và đám nữ nhân bên cạnh. Lốp bụi đất tan đi, A Khờ liền nhận ra người quen cũ. Hắn không khỏi nhếch mép lên mà cười:

- Cuối cùng cũng gặp lại ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thu phục Kim Sí hổ

Con ma lang chiến thú bị thương nằm dưới đất thờ phỉ phò. Mà con quái thú khổng lồ cũng đang nằm thoi thóp thờ ra từng nhịp gấp gáp. A Khờ không có chần chừ mà nhanh chóng đặt tay lên trán con quái thú thân hổ có cánh. Hắn dùng tinh huyết của mình để gieo xuống ấn niệm trên người nó. Con Kim Sí hổ có ý muốn phản kháng, nhưng nó bất lực phát hiện ra bản thân không có cách nào kháng cự được. Nó gào rống một tiếng thảm thiết, thê lương rồi nằm phục xuống. Chúng nữ nghe tiếng rống của nó thì tò ý đồng cảm, nhưng các nàng cũng không có đi đến giúp nó. Vì các nàng biết, đi theo hắn không phải là cùng đường mặt lộ.

Quá trình gieo xuống ấn niệm cũng mau chóng kết thúc. Từ thân hình khổng lồ như một quả núi nó bắt đầu thu nhỏ dần, đến cuối cùng là một thân thể nữ nhân trần truồng nằm ở dưới đất. A Khờ nhìn đến có chút sững sờ, hắn không nghĩ đến hóa ra con Kim Sí hổ này lại là giống cái. Sau khi nó hóa hình không những thành thực mà còn rất xinh đẹp. Hắn nhìn đến có chút nhiệt hỏa lên não mà trào máu mũi. Phải biết rằng, một con ma thú muốn hóa hình thì phải tu luyện ra được nội đan. Loại nội đan này là tích lũy năng lượng cả đời của nó, ẩn chứa sức mạnh rất lớn và bền vững hơn rất nhiều so với ma hạch. Mà muốn luyện ra nội đan đẳng cấp ma thú phải đạt đến cấp năm trở lên và còn phải cần đến một chút may mắn cùng cơ duyên thì mới có thể hóa thành hình người được. Có những ma thú đã đạt đến thánh cấp nhưng cả đời chúng không cách nào hóa hình thậm chí còn có con không nói được tiếng người.

Chúng nữ thấy cái mặt háo sắc của hắn nhìn đến thân thể trần truồng của Kim Sí hổ một chút cũng không chịu rời. Các nàng không mưu mà hợp đứng ra che chắn ở trước mặt hắn, rồi Tiêu Lăng cúi thấp người xuống đặt tay lên chỗ vết thương trên người Kim Sí hổ, miệng lầm bầm:

- Xin thần vĩ đại hãy ban cho con sức mạnh để cứu chữa thân xác đáng thương này...

Rồi sau đó là một tràng chú ngữ phức tạp hắn nghe đến có chút lù lù bưng lỗ tai. Xà Linh hơi uốn cái đuôi rắn của nàng kéo sát vào người hắn thì thầm:

- Nữ nhân này tướng mạo tuy có chút xinh đẹp, nhưng dù sao nàng ta cũng đã sinh con cho người ta rồi. Vẫn là thân thể ta tốt hơn nàng ta nhiều nha!

Nàng cố ý uốn éo thân thể của mình cọ sát vào tay hắn, mắt thì chớp chớp nhìn. Hắn liếc mắt nhìn cái eo nhỏ gọn của nàng, rồi đưa tay vỗ lên mông nàng cười:

- Chẳng phải lần trước nàng còn muốn chạy trốn ta sao? Bây giờ lại nhịn không được mà dụ dỗ ta à?

Dù nàng da mặt có dày hơn nữa, nhưng nghe mấy lời vô sỉ của hắn cũng phải đỏ mặt mà chạy trốn. Hắn đắc ý cười lên ha hả, Tiêu Lăng vừa mới chữa thương xong cho Kim Sí hồ khẽ đưa mắt nhìn đến. Hắn miệng cứng đờ, tần hần mấy cái mới nói:

- E hèm, ta nghĩ là cần phải hỏi nàng ta mấy việc, các nàng chịu khó tránh qua một bên dùm ta!

Chúng nữ khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn, rồi tự ý tản ra xung quanh. Chỉ có Tiểu Long là vẫn một mực làm "hộ vệ" chạy ở phía sau lưng hắn. Kim Sí hồ vết thương tuy đã lành lặn, nhưng thực lực đã hao tổn quá nửa. Nàng yếu ớt đưa mắt lên nhìn. Trong lòng cảm giác nhìn hắn có chút quen mắt, nhưng nàng cũng không nhớ nổi đã từng gặp hắn ở chỗ nào.

- Thế nào, nhìn ta có chút quen mắt phải không?

Nàng nghe hắn hỏi liền giật mình đứng dậy, rồi quỳ rạp xuống đất:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Hắn không thích nhìn người khác quỳ trước mặt mình, huống hồ còn là một nữ nhân xinh đẹp như vậy. Thấy tay hắn đưa ra đón lấy tay mình, nàng xấu hổ muốn tránh, nhưng rồi lại cắn răng mà để cho hắn đỡ mình đứng dậy.

- Trong người người thấy sao rồi?

Ánh mắt hắn nhìn đến đã mất đi sự cợt nhả thường thấy mà biểu hiện ra một sự quan tâm rất chân thành. Nàng nhìn đến sự thay đổi của hắn có chút phản ứng không kịp. Hắn lại tiếp tục nói:

- Xem chừng vết thương bên ngoài đã không còn đáng ngại nữa, nhưng ta thấy linh lực của người đã hao tổn gần hết. Bên trong người người còn trúng phải nội thương, kinh mạch có mấy chỗ bị tắc nghẽn, xương cốt cũng gãy mấy cái. Chắc không phải vì đánh nhau với một con ma thú cấp ba như con chiến lang của ta mà người lại bị thương như vậy đó chứ?

Nàng nghe hắn nói đến tí mỉ, chi tiết như vậy trong lòng không khỏi nổi lên sự khâm phục. Ban đầu thấy hắn cợt nhả nàng còn tưởng đời này của mình coi như xong rồi, giờ mới biết hóa ra người này ẩn giấu cũng không phải cạn. Nàng khẽ gật đầu rồi cẩn thận kể lại đầu đuôi câu chuyện. Hóa ra cách đây hơn một năm về trước, nàng trong lúc vô tình đi ra ngoài săn mồi thì gặp phải sự công kích của một con quái thú đầu rắn mình rùa, Cửu Xà Thần Quy. Nàng và nó đánh nhau suốt ba ngày ba đêm mà bất phân thắng bại, cuối cùng cả hai bị thương mà lui đi. Thời gian sau đó nàng buộc phải dưỡng thương trong lãnh địa của mình. Nhưng nàng còn phải nuôi nấng hai đứa con nhỏ, nên lâu lâu lại đi ra ngoài để săn ma thú. Nhằm tránh sự chú ý của kẻ thù nàng liền hóa thân thành hình người mà đi lại. Vốn dĩ mọi chuyện cũng không có phiền phức, vì căn bản xung quanh gần đây ma thú cấp cao chỉ có vài con. Mà lãnh thổ của chúng lại ở cách xa nàng rất nhiều.

Có điều chẳng may là, cách đây hơn một tháng trước. Khi nàng đi ra ngoài thì tình cờ gặp phải một con phi ưng vẫn đang lảng vảng gần đó. Con phi ưng này thực lực cũng đã có thể hóa được hình người, sắp sửa hóa thành. Nó bản tính tham lam, háo sắc vừa nhìn thấy nàng liền muốn lao xuống bắt đi. Nơi này vốn đang gần chỗ ở, bên trong còn hai đứa con nhỏ thực lực chỉ đạt tới cấp hai, cấp ba. Nếu như để con phi ưng biết được, chắc chắn nó sẽ làm hại chúng. Thế là nàng liều mạng, vừa đánh vừa dẫn con phi ưng đi ra càng xa càng tốt. Nào ngờ con phi ưng này rất gian xảo. Nó biết nàng cố tình dẫn nó đi ra ngoài, nhưng nó không những không gấp mà còn cố ý dây dưa làm nàng hao tổn linh khí, rồi tìm cách bắt sống. Nàng tính tình quật cường, nào dễ dàng chịu kẻ khác khống chế. Cuối cùng nàng liều mạng, đánh đến trời long đất lở mới thôi. Con phi ưng bị nàng cho ăn thiệt thòi càng cố ý nhắm mấy chỗ yếu hại trên người của nàng mà đánh tới. Đánh tới cuối cùng, nàng bị thương nặng rồi trốn được. Còn con phi ưng cũng bị thương không nhẹ. Nó cứ cách vài ngày dưỡng thương, lại vài ngày đi tìm kiếm. Nàng dù mấy lần lần trốn đều bị nó phát hiện ra.

Cho đến hôm nay, khi nàng tình cờ đi ngang qua chỗ này thì gặp phải con chiến lang và Tiểu Long đang chơi đùa. Nàng cũng không tính gây chuyện thị phi, nhưng nào ngờ con chiến lang vừa thấy nàng tới thì công kích đến. Nàng giận quá mới hóa trở lại ma hình mà đánh nhau với nó. Cho dù nàng đang bị trọng thương nhưng một con chiến lang như nó làm gì là đối thủ của nàng. Chỉ là lúc đó còn có Tiểu Long ở bên cạnh, nên một lang một long đánh cho nàng không kịp trở tay. Thế mới biết, hóa ra cái đứa nhỏ nhìn như vô hại này lại chính là một con tiểu long còn nhỏ. Thực lực nó bình thường nàng còn đánh không lại huống hồ là lúc bị thương. Nàng đánh thương con ma lang chiến thú xong cũng kiệt sức mà ngã xuống. Vừa hay cái tên A Khò nhanh tay nhanh chân đem nàng không chế đi.

A Khò lúc này ánh mắt chuyển dời sang con chiến lang đang được Tiêu Lăng chữa thương nằm ở một góc. Hắn không hiểu, một con chiến lang thực lực như nó nhắm đến một nữ nhân như nàng làm gì? Không phải nó lại mê luyện sắc đẹp của nàng đó chứ?

Tiểu Long không biết lúc nào chạy ra trước mặt Kim Sí hồ, rồi nhìn sang chỗ ba ba của nó. Miệng nó chu lên mà nói:

- Ba ba, tỷ tỷ đẹp! Sói muốn bắt tỷ tỷ cho ba ba! Sói nói ba ba thích tỷ tỷ đẹp!

Lời nói của nó dẫn theo ánh mắt của đám nữ nhân nhìn con chiến lang rồi quay sang nhìn hắn. Hắn dù có mặt dày hơn nữa bị nhiều nữ nhân như vậy nhìn đến cũng có chút xấu hổ, hắn gãi đầu gãi tai nói:

- Đừng nghe mấy lời con nít nói vậy? Ta từ khi nào dạy bọn chúng như vậy chứ? Rõ ràng là chúng tự tiện làm theo ý mình mà thôi!

Hắn nói xong lại làm ra vẻ chính khí lẫm lẫm, nói:

- Chiến lang, ngươi hôm nay tự tiện làm việc không theo mệnh lệnh của ta. Ngươi đã biết tội gì chưa, hôm nay ta sẽ cắt phần ăn của ngươi xuống. Để cho ngươi lần sau không còn dám tự tiện làm việc lung tung nữa!

Hắn ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng lại thêm một câu:

- Tiểu tử, coi như hôm nay cho ngươi ăn chút thiệt thòi, sau này ta sẽ đền bù lại sau!

Con chiến lang bị chủ mắng, dù đang bị thương vẫn rên lên ư ư bất mãn. Chúng nữ nhìn đến mà khúc khích cười, các nàng thừa biết là hắn chỉ giả vờ đóng kịch cho các nàng xem. Nhưng hắn giả vờ lại chẳng giống chút nào. Đương lúc này, giọng cười quái dị vang lên làm mọi người có chút quay đầu lại nhìn. Một tên quái nhân thân người đầu chim đen thui đen thui, vỗ cánh bay lượn từ trên không trung đi vào.

- Ha ha ha, hôm nay Hắc Ung ta thật sự là gặp may a. Không những tìm thấy được nàng mà còn kiếm được mấy cái nữ nhân vô cùng xinh đẹp nữa.

Ánh mắt hắn vừa quét qua các nàng vừa tham lam nói:

- Chà chà, một tiểu bạch thỏ xinh đẹp, còn có song sinh báo nữ, một cái xà nữ mềm dẻo. Ta hôm nay thật phải hưởng thụ hết mấy nàng một lúc thì mới sảng khoái a!

- Ngươi đã nói xong chưa?

Ánh mắt A Khò lúc này như lửa đỏ, tên Hắc Ung này rõ ràng là không để hắn vào trong mắt. Nó còn dám ngang nhiên dùng ánh mắt dè dặt nhìn lên trên người nữ nhân của hắn. Hôm nay nếu như hắn không cắt bỏ hai cánh của nó, móc cặp mắt của nó hắn tuyệt không hà giận được. Hắc Ung lúc này ánh mắt mới đảo qua trên người A Khò, trong lòng nó có dự cảm không tốt. Nhưng nghĩ đến trên người A Khò không có chút linh lực nào, nên nó càng khinh bỉ cười:

- Cút, một tên người hầu cũng dám ở trước mặt ta lớn tiếng hay sao?

Trước mặt nữ nhân của mình bị người khác mắng, đặc biệt còn là một tên quái nhân vừa dùng ánh mắt ti tiện nhìn trên người các nàng. Hắn thật sự muốn phát điên mà chửi thề:

- Con bà nó, lão tử đập chết con chim đen nhà ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đại chiến Hắc Ung

A Khò bay lên trên không, mang gây ra nện xuống. Hắc Ung liệng một vòng tránh thoát được một gây. Nhưng đám thạch nhũ ở phía sau lưng hắn không được may mắn như vậy. Những cây thạch nhũ cao đến trăm trượng âm âm đổ xuống. Thế mới biết, một gây vừa rồi nếu mà nện trúng trên người Hắc Ung hắn không bị gãy cánh cũng bề xương sườn. Hắc Ung lúc này nào dám khinh thị A Khò nữa.

- Thì ra ngươi mới là người mạnh nhất ở chỗ này?

- Hừ, coi như ngươi may mắn thoát được một gây. Nhưng hôm nay ngươi không có may mắn sống sót mà rời khỏi chỗ này đâu!

- Chỉ dựa vào ngươi?

Hắc Ung ánh mắt đảo qua khinh thường. Tuy hắn biết thực lực của A Khò không thua kém gì mình, nhưng hắn có thể dùng đôi cánh của mình để bay lượn trên không mà không hao tổn linh lực. Nên hắn nghĩ rằng mình sẽ không thua. Chỉ có điều, đó là với người khác mà thôi còn với A Khò thì chưa chắc đã đúng.

A Khò không có ý định đánh nhau một mình với Hắc Ung, vì dù sao hắn cũng không thể mọc cánh mà đuổi theo nó được. Hắn âm thầm truyền ý nghĩ của mình cho Tiểu Long rồi nghênh ngang vác cây gây trên vai cười ha ha:

- Cái con chim đen nhà ngươi thì biết cái gì? Lão tử ở chỗ này đã bố trí thiên la địa võng ra để đợi ngươi nửa ngày nay rồi. Bây giờ ngươi chui đầu vào trong lưới đúng là rất hợp với ý ta. Nào, bây giờ nhận tiếp một gây của ta nữa nào!

A Khò lại nhảy lên nện xuống. Hắc Ung liền vỗ cánh đập mạnh, tạo thành một cái lốc xoáy cuốn đi linh lực của A Khò văng vào trong vách đá.

Ầm!

Cả tòa bích động bị chấn động mạnh, những khối thạch nhũ bị đập gãy mà rơi xuống đất. Cánh của Hắc Ưng lại liên tiếp vỗ ra tạo thành từng lười đao phong vô hình sắc bén. A Khờ mắt sáng, tai tinh nhìn đến rất rõ ràng. Nhưng muốn tránh né hết thấy những thứ đao phong vô hình như vậy không phải là chuyện dễ dàng. Nên hắn không thèm tránh né nữa, mà trực tiếp lao đến ngành kháng. Hắc Ưng hai mắt lóe sáng mừng rỡ, càng thêm đập mạnh cánh đánh tới.

Tiểu Long bí mật từ chỗ ẩn thân hóa thành long hình mà đánh phủ xuống. Miệng nó phun ra long hỏa bao trùm lên người Hắc Ưng. Uy lực của long hỏa không phải là nhỏ. Chỉ là hơi nóng của nó phả ra ngoài đã nung chảy vài khối đá lớn. Hắc Ưng dù bị bất ngờ, nhưng nó là người lão luyện nên kịp thời xoay người đập cánh lui sang một bên, đồng thời phóng ra đao phong mà cắt xén bớt uy lực của long hỏa. Dù vậy, trên người nó vẫn bị cháy xém mấy chỗ bốc lên mùi khét lẹt. Hắc Ưng lúc này mới biết, vừa rồi là A Khờ cố ý dụ nó để tập kích.

Tiểu Long đã hiện thân A Khờ cũng không cần phải che dấu thực lực nữa. Hắn đem linh lực từ trong đan điền thông qua một trăm lẻ tám đường kinh mạch mà vận khởi nó đi khắp thân thể. Một luồng thánh khí tỏa ra bên ngoài tạo thành áp lực đè lên trên người Hắc Ưng. Hắc Ưng lần này mới thật sự là sợ hãi. Nó không nghĩ đến cái tên nhân loại nhìn có vẻ yếu nhược kia lại là một thánh cấp. Lại còn là luyện thể thuật thánh cấp hiếm thấy trong tu luyện giới.

Hắc Ưng ánh mắt đảo quanh. Một bên là một tên thánh cấp tu sĩ, trên đầu lại có một con rồng nhỏ cấp sáu. Nó xem chừng mạng mình lần này xong rồi. Nhưng ánh mắt nó bỗng nhiên sáng lên mà nhìn về phía đám nữ nhân đang ở một góc gần đấy. Nó biết tên nhân loại này rất coi trọng đám nữ nhân, chỉ cần bắt được bọn họ là nó có thể bàn điều kiện để mà thoát thân.

Thấy ánh mắt nó đảo về phía chúng nữ, A Khờ ngay lập tức nhận ra ý đồ của nó. Đáng tiếc là hắn vẫn chậm hơn so với tốc độ của Hắc Ưng. Hắc Ưng gần như là dùng hết tốc lực bình sinh mà lao đến, làm cho chúng nữ hoa dung thất sắc. Mục tiêu của nó lại là Tiểu Lăng. Nó có thể cảm nhận được nữ nhân này có vị trí quan trọng trong lòng A Khờ. Nó thấy tay mình sắp chụp trúng nàng, miệng hơi nhếch lên cười đầy đắc ý. Bỗng nhiên một cái bóng lao ra chắn ở trước mặt, trào của nó vừa đúng chụp trúng cái bóng. Cái bóng ngã xuống mặt đất hiện ra một thân đầy mùi máu tươi.

Người ngã xuống là bảo em, trên mặt nàng vết thương rất sâu, hơn một nửa khuôn mặt hầu như đã bị hủy hết. A Khờ vừa lúc lao tới nhìn thấy cảnh đó không khỏi gào lên giận dữ. Hắn ngay một quyền nện lên trên người Hắc Ưng, chân tung một cước nhắm ngay đầu nó mà phan xuống. Hắc Ưng phản ứng nhanh nhảy nên tránh được mấy chỗ yếu hại, nhưng xương cốt có mấy chỗ suýt chút nữa là gãy vỡ. A Khờ vẫn không có bỏ qua mà liên tiếp quyền đâm chân đá làm cho Hắc Ưng đầu óc rối bời. Tiểu Long lúc này cũng phản ứng lại mà lao tới cầu xé. Kim Sí hồ vừa mới khôi phục một ít linh lực cũng biến thân trở về bản thể đánh tới. Tiểu Lăng thì nhanh chóng dùng pháp thuật cầm giữ tính mạng cho bảo em. Bảo chị lại xách cung lên nhắm ngay hai mắt của Hắc Ưng mà bắn liên hồi. Chỉ còn lại mỗi Xà Linh là không biết làm gì cùng với chiến lang đứng chắn ở trước người Tiểu Lăng mà hộ vệ.

Lúc này Hắc Ưng mới biết, chạm đến nữ nhân của tên nhân loại này thì lãnh hậu quả thảm khốc như thế nào. Một mình nó chống lại hắn đã thấy khó khăn, giờ bị hội đồng vây công. Ngoài bảo chị thực lực yếu kém nhất, con rồng nhỏ với Kim Sí hồ đều có thực lực gần bằng hoặc cao hơn nó. Chỉ chưa tới uống cạn chung trà, cả người Hắc Ưng đã nhuộm đầy máu, hai cánh liền bị phế mất một. Hắc Ưng mạnh nhất chính là tốc độ, nay cánh bị phế thực lực của nó còn không bằng một mình Kim Sí hồ. Chẳng mấy chốc mà nó bị đánh rớt xuống đất, cả người hơi thờ đã gần như cạn kiệt. A Khờ dùng một chân đạp vỡ đầu nó, chỉ để lại một cái xác chim ưng khổng lồ không đầu. Chúng nữ tuy thấy hành động của hắn có chút tàn nhẫn, nhưng nghĩ đến hắn vì một nữ nhân như các nàng mà nổi giận. Lại vì các nàng mà liều mạng. Trong lòng các nàng không khỏi có chút ám áp mà cảm động.

Phải biết rằng ở cái thế giới này, nữ nhân như các nàng chỉ cần không đủ thực lực để tự bảo vệ mình thì sẽ bị kẻ khác khinh bạc mà chà đạp. Đặc biệt là nữ nhân càng xinh đẹp càng có số phận bi thương. Cho dù các nàng có thật sự gặp được một gã đàn ông thật lòng yêu thương các nàng, các nàng cũng không chắc rằng kẻ đó dám vì các nàng mà liều mạng, dám vì các nàng mà hy sinh. Ở cái thế giới này thứ nam nhân cần chính là thực lực và địa vị, nữ nhân đối với họ chẳng qua chỉ là một món đồ dùng để trang trí. Nữ nhân càng xinh đẹp, càng có địa vị thì càng đắt giá.

Các nàng có thể cảm nhận được, A Khờ thường ngày hay thích đùa bỡn các nàng. Nhưng hắn chưa bao giờ khinh bạc hay xem thường các nàng. Nhìn thấy cái cách hắn quan tâm đến mỗi người, các nàng có thể cảm nhận được sự chân thành và yêu thương trong đó. Hắn tuy háo sắc nhưng so ra còn tốt hơn rất nhiều tên nam nhân khác.

A Khờ thấy bảo em gương mặt đầy máu, hơi thở vẫn còn rất yếu ớt. Hắn không khỏi cảm hận mà nghiêng chặt răng, lòng hắn đau như dao cắt. Hắn dứt khoát lấy ra con dao nhỏ đã lâu không dùng đến được giấu ở ống quần, rạch mạnh lên tay một đường máu. Hắn đem máu của mình trực tiếp rót vào trong miệng của nàng. Phải biết rằng, máu mà hắn cho nàng uống chính là tinh huyết của tu sĩ, còn là máu thánh vô cùng quý giá. Mỗi một giọt máu rơi xuống miệng nàng, là một lần sắc mặt của hắn tái đi. Chúng nữ kinh hãi muốn chạy đến ngăn hắn lại, nhưng Tiểu Lăng lắc đầu nói:

- Vô ích thôi, chuyện mà chàng muốn làm các người ngăn được sao? Với lại nếu không dùng máu của chàng thì cả đời này nàng ta không thể nào phục hồi lại như cũ.

Lúc này nhờ nhận được máu của A Khờ truyền vào trong cơ thể, sắc mặt bảo em đã có chút biến chuyển. Máu huyết trên mặt dần dần tiêu tan, thay vào đó là các lớp da mới bắt đầu phục hồi trở lại. Quá trình này diễn ra vô cùng chậm chạp, sắc mặt A Khờ lúc này đã giống như một cái xác ướp, không còn tí huyết sắc nào. Hai mắt bảo em mở trừng lên nhìn hắn, tay nàng cố nhấc lên để ngăn cản hắn lại. Nhưng chỉ có thể bắt lực mà rơi xuống. Nước mắt nàng không khỏi chảy ra thành dòng, miệng nàng thì thảo nói:

- Đừng vì ta mà hao phí nhiều tinh huyết như vậy? Tu vi của chàng sẽ vì đó mà cả đời không thể tăng tiến được, như vậy có đáng sao?

Hắn cố sức đưa tay quệt đi nước mắt trên mặt nàng, miệng khẽ nở một nụ cười vô cùng gượng gượng:

- Vì nàng, hy sinh một chút máu huyết thì đã làm sao? Là tại ta không tốt, không bảo vệ được các nàng, trả giá một chút cũng là xứng đáng.

Vết thương trên mặt nàng nhờ tinh huyết của hắn đã hầu như khôi phục gần hết. Đến lúc này, hắn cũng không gượng gượng nổi nữa mà nằm gục xuống. Tiểu Lăng nhanh chân chạy đến ôm hắn vào trong ngực, miệng không ngừng niệm chú ngữ cầm máu cho hắn. Trong mơ màng hắn cảm nhận được thứ gì

đó mềm mại gói ở dưới đầu, rồi một mùi hương nữ nhân thoang thoảng truyền vào trong mũi. Đôi lúc còn có vài giọt nước ẩm mặn chất rơi xuống mặt. Hấn không khỏi trách mắng:

- Nha đầu Tiêu Lăng này thật ngốc, ta chỉ là hôn mê một lúc thôi chưa chi đã khóc là thế nào? Sau khi tỉnh dậy phải giáo huấn nàng lại mới được.

Hấn nghĩ vậy nên cười rất giảo hoạt. Chúng nữ thấy hấn hôn mê bất tỉnh rồi mà vẫn còn không có bỏ cái tính háo sắc, trong lòng mỗi người đều thầm mắng hấn. Chỉ có Tiêu Lăng là cười đến ngây ngô, nàng đương nhiên biết là hấn nhận ra hơi thở của mình nên mới nghĩ xấu xa như vậy. Nàng không những không có trách hấn, còn say mê đặt lên miệng hấn cái môi thơm nhỏ của mình. Cái mùi vị ngọt ngào này làm cho hấn trong con mê muội hồ to sung sướng. Trên đời này, chỉ có nữ nhân Tiêu Lăng này là hiểu hấn nhất. Hấn thật muốn đem nàng ra để xuống đất, chỉ là hấn hiện tại không có cái năng lực đó.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: A Sân, A Si

A Khò tỉnh dậy khi thấy mình gói đầu lên trên thân thể của một nữ nhân. Hấn nghĩ thấy mùi hương trên người nàng không giống với Tiêu Lăng thì có chút nghi ngờ. Hấn đưa tay sờ lên trên đùi thấy nó săn chắc hơn nữ nhân bình thường thì biết ngay là một trong hai chị em bảo nữ. Mà tính tình bảo chị còn lâu mới chịu cho hấn cảm giác dịu dàng như vậy. Đây không phải bảo em thì còn là ai nữa?

Nàng cảm nhận được bàn tay thô sần của hấn chạm vào da thịt thì có chút giật mình tỉnh dậy. Nhưng hai chân nàng bị hấn gói lên lâu nên thành ra tê cứng lại. Nàng muốn kéo chân rút về nhưng bị tay hấn giữ chặt. Hấn xoay người đem nàng đè mạnh xuống giường. Ánh mắt hai người chạm vào nhau làm cho tim nàng đập loạn, rồi đỏ mặt mà tránh đi chỗ khác. Nhưng hấn đã ngồi bật dậy đem chân nàng kéo vào trong người, rồi nhẹ nhàng xoa bóp, nói:

- Thế nào, đã đỡ tê hơn chút nào chưa?

Giọng hấn rì rả bên tai làm nàng hoàn hồn trở lại. Nàng lúc này mới biết thì ra là hấn chỉ muốn bóp chân cho mình, nhưng rõ ràng lại cố ý làm lớn như vậy là để dọa nàng. Nàng không hiểu sao lại nhào vào trong lòng hấn nước mắt cứ thế chảy xuống, lần thứ hai nàng khóc trước mặt hấn. Hấn vội đưa tay gạt đi nước mắt trên mặt nàng, rồi xoa đầu nàng cười:

- Nha đầu ngốc, chẳng phải ta đã trở lại rồi sao?

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, cái miệng nhỏ của nàng dán sát vào môi hấn. Hai cánh môi chạm vào nhau làm hấn có chút bất ngờ. Nữ nhân này bình thường lãnh đạm, lại rất ít khi nói chuyện với hấn. Nhưng không nghĩ đến nàng lại có lúc chủ động như vậy. Hấn đương nhiên là không có ngồi im đó như một tên chưa trải chuyện đời như vậy. Miệng hấn ngay lập tức ngậm lấy vành môi của nàng. Cái lưỡi không thành thật của hấn cũng bắt đầu đi vào xâm chiếm hương vị ngọt ngào bên trong.

Cảm nhận được hơi thở của nam nhân đã từng vì mình mà không tiếc tiêu hao tinh huyết, suýt chút nữa tu vi vì thế mà rơi xuống một cảnh giới. Nàng lúc này nào còn cái vẻ lạnh nhạt như ban đầu, mà nhiệt tình đáp trả nụ hôn của hấn. Mùi vị ngọt ngào của ái tình làm nàng trở nên mê luyến không nỡ buông xuống. Hấn cảm nhận được hơi thở của nàng bắt đầu trở nên gấp gáp, dục hỏa trong người hấn cũng không kiềm chế được mà bùng phát. Hấn đem y phục của cả hai thoát ra, rồi nhẹ nhàng tiến sâu vào trong thân thể nàng. Tiếng hừ nhẹ vì lần đầu bị phá rách làm con mãnh thú trong người hấn càng muốn cuồng bạo mà xông đến một cách mãnh liệt. Nhưng lý trí giúp hấn kiềm chế lại, mà nhẹ nhàng thủ thủ bên tai của nàng:

- Thế nào, có đau lắm không?

Nàng lắc đầu rồi mỉm cười nói:

- Nữ nhân báo tộc chúng ta, một khi đã dâng hiến trinh tiết của mình cho nam nhân thì cả đời này sẽ là tài sản của hấn. Ta sau này chính là tài sản của chàng, chàng sẽ không vứt bỏ ta chứ?

Hấn không có trả lời nàng, mà trực tiếp làm cho nàng không thể thở nổi mới chịu dừng lại. Rồi hấn âu yếm vuốt ve mái tóc của nàng, chạm vào những đường vân trên thân thể nàng, chậm rãi nói:

- Từ bây giờ trở đi nàng không chỉ là tài sản của riêng một mình ta, nàng con là mẹ của con ta, là vợ của A Khò này.

Nàng lúc này đang mệt lã, nghe hấn nói đến mà hạnh phúc ôm chặt lấy. Sau đó lại trực tiếp xoay người mà trèo lên người hấn:

- Bây giờ đến phiên ta!

Sự chủ động và mãnh liệt của nàng làm hấn trở nên hưng phấn dị thường. Thế mới biết, thế gian này chỉ có nữ nhân thật sự động tình mới đem lại cho nam nhân cảm giác khoái hoạt được. Hai người thức dậy từ buổi sáng, mà mãi tới chiều tối mới chịu xuống giường. Cảm nhận ánh mắt chúng nữ nhìn đến có chút kỳ quái, nàng dù bình thường trước mặt mọi người đều tỏ ra lãnh đạm nhưng cũng phải xấu hổ mà cúi mặt nấp phía sau lưng hấn. Hấn tần hấn rồi nhìn mọi người nói:

- E hèm, ta vừa mới tỉnh dậy cảm giác thân thể có chút không được tốt, các nàng có thể giúp ta chuẩn bị vài món thức ăn để bồi bổ được hay không?

- Hừ, cơ thể không tốt mà còn làm chuyện anh em em suốt cả một ngày? Thật đúng là tên bại hoại!

Báo chị đi tới kéo tay báo em sang một bên, miệng thì lầm bầm như thế. Còn Xà Linh thì lướt cái thân hình yếu đuối của mình dán sát vào người hắn, thì thầm nói nhỏ bên tai:

- Lăng tỷ đã kêu đám tỷ muội bọn thiếp chuẩn bị sẵn đồ ăn hết cho chàng rồi. Chàng có muốn ăn liền hay là để ta đem tới?

- Tiêu Lăng, mà nàng ấy đâu rồi? Sao từ nãy giờ ta không thấy nàng? Còn Kim Sí hồ, Tiểu Long và cả con chiến lang nữa? Tất cả bọn họ đi đâu hết rồi?

- Tiêu Lăng tỷ đang làm thức ăn cho chàng ở bên dưới. Còn Kim Sí hồ thì dẫn theo Tiểu Long và chiến lang đi ra ngoài chơi rồi. Nghe nói là nàng ta muốn đem theo hai đứa con của mình đi với chàng. Bọn họ mới đi khoảng một canh giờ, chắc khoảng chiều tối hoặc sáng sớm mai là sẽ về tới. Xem chừng là có người lại muốn gả cho chàng rồi nha?

Hắn đưa tay kéo lấy eo nàng, mắt hơi lườm nàng rồi nở một nụ cười xảo trá hỏi:

- Thế còn nàng thì dự định khi nào sẽ gả cho ta đây?

Nàng nguyệt hấn, rồi lượn lờ nước đôi nói:

- Ngươi ta còn chưa chuẩn bị tâm lý gì đây này, khi nào ta suy nghĩ xong sẽ báo cho chàng biết.

Nàng nói xong liền uốn người chạy đi mất. Hắn thừa biết nàng bề ngoài trông có vẻ lăng lơ, nhưng da mặt lại rất mỏng. Bị hắn chọc phá mấy câu là chạy mất dạng. Hắn thấy hai chị em báo nữ đang to nhỏ với nhau thì nhăm chán đi sang chỗ của Tiêu Lăng. Nàng vẫn đang chăm chỉ đun một nồi canh lớn, bên cạnh thì đem mấy miếng thịt được tẩm ướp cẩn thận rồi nướng kỹ. Mùi vị thức ăn phức tạp làm cho cái bụng của hắn sôi lên ục ục. Hắn từ sau ôm lấy eo nàng cười:

- Nương tử, nàng thật khéo tay nha! Mấy món nàng nấu nhất định sẽ rất ngon!

- Hừm, chàng còn coi ta là thê tử của chàng hay sao? Vừa mới bình phúc đã không chịu giữ gìn sức khỏe, mà còn... mà còn... làm chuyện đó với báo em.

Hắn trơ trẽn cười đến nắc nẻ:

- Nàng ghen sao?

- Hừm, ta chỉ lo cho chàng thôi. Chàng còn cười như vậy nữa thì lần sau ta cứ mặc kệ chàng đấy!

Hắn biết mình nói nữa sẽ làm nàng giận thật, nên mới chuyển sang chuyện khác hỏi:

- À, mà ta như thế đã bao lâu rồi? Chúng ta phải tranh thủ đi đến Hắc Thạch thành kiếm người, nếu không e là sẽ chậm trễ mất!

Nghe hắn nói đến chính sự nét mặt nàng có chút dịu xuống, và bắt đầu lo lắng nói:

- Chàng đã hôn mê ba ngày nay rồi! Nữ nhân bọn ta ngoài Kim Sí hồ ra không còn ai đủ khả năng để đuổi theo đám người đó được, mà chàng thì bị ngất đi như vậy chúng ta cũng không dám tự quyết định. Nên đành phải chờ chàng tỉnh lại rồi mới tính. Ai biết được chàng vừa tỉnh dậy đã làm một lúc tới chiều khiến cho bọn ta không cách nào mà thông báo được.

Nàng càng nói nét mặt càng nhuội lại. Hắn bây giờ mới biết là mình vừa mới làm lỡ mất chuyện đại sự. Khoảng cách ba ngày e rằng đám người thương nhân đó đã đi về đến Hắc Thạch thành rồi. Hắn không khỏi vỗ mạnh lên trên tự mắng lấy:

- Ai da, ta thật hồ đồ quá! Bây giờ phải chờ Tiểu Long cùng với Kim Sí hồ trở về rồi mới tính tiếp được. Hy vọng là không làm lỡ chuyện, nếu không thì ta quả thật là có lỗi với nàng.

Hắn nói đến có chút thương tâm, Tiêu Lăng mềm nhũn người ôm lấy hắn nói:

- Ta không có trách chàng đâu, dù sao cùng vì ta nên báo em mới bị thương. Chàng ra tay cứu nàng cũng là chuyện nên làm, chuyện cứu được đại ca và tam muội hay không thì cứ để cho ông trời định đoạt đi!

Hắn biết nàng là đang cố ý nói cho hắn nghe, chứ thật tâm trong lòng nàng sẽ rất đau khổ. Hắn cố ghi chặt nàng vào lòng mà thầm thì:

- Nàng cứ yên tâm, ta cho dù có phải liều mạng cũng nhất định sẽ cứu ca ca và muội muội của nàng ra. Dù sao bọn họ cũng là anh vợ và em vợ của ta mà!

- Chàng lúc này mà còn thích nói đùa!

Thấy nàng đã vui vẻ cười trở lại hẳn càng thích thú trêu chọc. Tiểu Long không biết về nhà từ lúc nào, cái đầu nhỏ thó của nó đang đảo quanh hướng theo mùi thức ăn mà đến. Nó vừa ló đầu ra thì trong thấy hẳn đang ôm ấp Tiểu Lăng thân thiết thì kêu lên mừng rỡ:

- Ba ba, ba ba! Long nhi cũng muốn ôm!

Tiểu Lăng vừa nghe thấy tiếng của nó liền giật thót mà cố rút người ra chạy trốn. Nàng còn cố ý nói:

- Ta đang bận rồi, chàng mau đem Tiểu Long đi lên trước đi!

Tiểu Long liền bắt nắn bừa bãi nói:

- Không muốn, không muốn! Ba ba, mụ mụ ôm ôm! Tiểu Long muốn ba ba, mụ mụ ôm!

Nó vẫn thường gọi nàng như thế mỗi khi nó muốn làm nũng. Nàng thật tình không nỡ mà đưa tay ra ôm nó vào lòng rồi cười:

- Mụ mụ bận nấu ăn cho Tiểu Long rồi, Tiểu Long ngoan đi theo ba ba lên chơi với các tỷ tỷ có được hay không? Lát nữa mụ mụ sẽ cho Tiểu Long một phần lớn nhé!

Nó cười lên hi hi rồi gật đầu nhảy qua chỗ ba ba của nó. A Khờ bất đắc dĩ phải đem nó đi ra ngoài. Kim Sí hồ lúc này đang đứng cùng với hai con kim sí hồ con chơi đùa, trông thấy hẳn đi tới thì nàng khẽ khom người cung kính nói:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Hai con kim sí hồ con nhìn thấy Tiểu Long ở trên tay hẳn thì có chút vui mừng muốn nhảy đến chơi đùa. Nhưng chúng vừa tới gần A Khờ liền nhận thấy áp lực tự nhiên mà chạy trốn ở phía sau lưng nàng. A Khờ khẽ phất tay đem nàng nâng đứng dậy, rồi đưa mắt quan sát hai con kim sí hồ con ở phía sau:

- Hai đứa trẻ này của nàng tên là gì?

Nàng nghe hẳn hỏi đến liền cung kính đáp:

- Chúng tên là A Sân, A Si.

Nàng nói xong quay sang ra lệnh cho hai con kim sí hồ con đi ra trước mặt hẳn rồi quỳ xuống. Hẳn khẽ đưa tay ngăn nàng lại, nói:

- Sau này nàng đi theo ta, hai đứa nó cũng coi như là con của ta. Nàng cứ để cho hai đứa nó đi cùng với Tiểu Long đi. Khi đến Hắc Thạch thành ta sẽ tìm cách làm hai đứa hóa thành hình người, đem thực bọn chúng tặng lên một tầng nữa. Để sau này có việc chúng có thể tự bảo vệ lấy mình.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều mà quỳ xuống cảm kích nói:

- Đa tạ chủ nhân!

- Hi hi, ta thấy tỷ sau này nên gọi chàng là phu quân mới đúng a!

Xà Linh lên ra phía sau lưng nhị báo rồi thò cái đầu ra trêu đùa. Kim Sí có chút xấu hổ không dám lên tiếng, chỉ có hẳn là cố ý tỏ ra lẫm nhẫm nói:

- Hừ, ta là nói nhận A Sân và A Si làm nghĩa tử, có nói qua là sẽ làm gì mẹ chúng sao? Nàng còn ăn nói linh tinh nữa là cẩn thận với ta đó!

Nàng đương nhiên là không sợ mấy lời dọa suông của hẳn. Miệng khẽ chu lên nói:

- Hừ, tâm địa của chàng bọn ta ai mà không biết?

Kim Sí hồ lúc này mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt thất lạc nói:

- Xin chủ nhân đừng để ý đến mấy lời của Xà Linh nói đùa, thuộc hạ tự biết thân phận của mình. Thuộc hạ xin phép được dẫn A Sân, A Si đi sắp xếp lại chỗ ở.

Nàng nói xong liền dẫn hai đứa con của mình bỏ đi. A Khờ và đám nữ nhân đều trở mắt ra nhìn. Hẳn nói:

- Ta vừa mới làm điều gì sai sao?

Chúng nữ đều nhìn hẳn mà nhún vai cười. Giờ hẳn mới biết làm người xấu vẫn dễ dàng hơn làm người tốt rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Quán trọ thần bí

Ánh mặt trời còn chưa lên cao, A Khờ đã ngồi vắt vẻo trên lưng con chiến lang mà vác theo một cái túi vải to đùng, rồi huyt sáo hát vang vô cùng đắc ý:

- Trời cao cao đất cao cao, cây cối cũng cao cao! A... á... a...

Chúng nữ ngồi ở trên lưng Tiểu Long đi ở phía sau nghe hân hât đến phải bịt tai lắc đầu. Chỉ có A Sân và A Si là đắc ý rống lên phụ họa. Hai đứa nó sau khi được A Khờ nhận làm nghĩa tử thì rất thích thú, cứ suốt ngày quẩn quýt lấy hân. Hân đương nhiên là vui vẻ mà thưởng cho chúng rất nhiều đồ tốt. Còn hứa sau khi chúng lớn hân sẽ tìm cho chúng rất nhiều mỹ nữ cưới về làm vợ. Kim Sí nghe xong liền kéo hai đứa con đi sang chỗ khác. Nàng thật sự không biết là nên cười hay nên khóc với cách làm cha của hân.

Hành trình đi đến Hắc Thạch thành trải qua mấy chục vạn dặm, đi qua một số làng mạc và vài tòa thành trấn loại nhỏ. Hành trình kéo dài đường đi lại phức tạp, nên hân bắt buộc chúng nữ phải cải trang thành hình dạng khác, che đi sắc đẹp của các nàng. Có điều nhan sắc của các nàng quá mức ưu tú dù cải trang thế nào vẫn lộ ra vẻ xinh đẹp thường thấy ra ngoài. Chỉ có riêng Xà Linh là không cách nào cải trang được, nên buộc lòng phải hóa thân thành tỷ nữ hầu hạ bên cạnh chúng nữ. Nàng ban đầu rất là bất mãn, nhưng nghe hân dụ ngon dở ngọt một hồi liền nhu thuận gật đầu mà chấp nhận.

Đi chừng một ngày đường, vượt qua mấy chặng đường núi cuối cùng cũng phát hiện ra một tòa thành trấn loại nhỏ nằm cách biệt ở vùng hoang vu, hẻo lánh. Trời đã chập choạng tối nên A Khờ gọi chúng nữ đi xuống, để cho Tiểu Long hóa trở lại thành một đứa trẻ nhỏ được Tiểu Lãng bế ở trên tay. Còn Kim Sí và hai con của nàng vẫn giữ lại thú hình, chỉ có điều là hóa nhỏ lại mà đi theo phía sau. Chúng nữ đương nhiên là ngồi cười trên chiến lang để cho A Khờ đi ở phía sau cùng với ba mẹ con Kim Sí.

- Ta nói, nàng làm sao không chịu hóa thành hình người mà cứ nhất quyết để cái hình dáng này đi lại làm gì? Thật là uổng phí tâm huyết của ta nha!

- Ta trong thân hình này mới có thể chiến đấu được, nếu biến thành nhân hình chẳng phải là mỗi lần hóa thân sẽ rất phiền phức sao?

- Phiền phức? Có gì mà phiền phức chứ?

Hân nói đến đó lại liên tưởng đến lần trước nàng bị hân thu phục. Cái cảnh hương diễm đó thật là thích ý. Hân vừa nghĩ đến đó mà đầu đã nóng ran, suýt chút nữa là máu mũi đã chảy xuống. Hân vội vàng lắc đầu mà nói:

- Không nghĩ, không nghĩ nữa! Nàng đúng là một cái hại người à nha!

Kim Sí dù đang trong hình hài thú thân vẫn có chút nóng mặt nói:

- Là chủ nhân nghĩ lung tung sao còn trách ta?

Đoàn người lúc này đã đi vào trong thành. Cả một tòa thành lớn không thấy một bóng người, đến một tên lính canh cũng không thấy đâu. Nhìn không khí nơi này có chút ảm đạm chúng nữ không khỏi cảnh giác mà đứng gần về phía hân. Hân lúc này tâm thần cũng có chút căng thẳng. "Lẽ nào là một tòa thành ma sao"? Theo như trong một số thư tịch cổ lưu lại, vào mấy vạn năm trước cả giới này bị một chủng tộc ngoại lai ở bên ngoài vũ trụ xa xôi đi đến xâm lấn dẫn đến một cuộc chiến tranh trên quy mô lớn. Một số tòa thành bị huyết tẩy lưu lại thành những tòa thành ma, chất chứa rất nhiều oán niệm và từ khi vô cùng đáng sợ. Hân từ khi đến với thế giới này cũng chưa từng gặp qua những chuyện như vậy, nên trong lòng không khỏi có chút hồi hộp. Bỗng nhiên một giọng nói âm u gọi đến:

- Các vị là đến đây để dừng chân sao?

Một ông lão già nua đang chống gậy mà đứng. Dáng người lão khòm xuống vì tuổi tác, da dẻ lão cũng đã nhăn nheo lại đến độ không nhìn rõ được là lão đang vui hay đang buồn. Đôi mắt lão có chút lóe sáng nhìn đến làm A Khờ không khỏi chú ý mà đề phòng. Hân rõ ràng là không phát hiện được lão đã xuất hiện ở trước mặt như thế nào. Điều đó chứng tỏ thực lực của lão có thể cao hơn hân, hoặc là lão có bí thuật cao minh nào đó để ẩn thân. A Khờ cẩn thận tiến đến che chắn cho chúng nữ ở phía sau lưng, rồi lễ phép cúi người nói:

- Thưa lão tiên bối, chúng tiểu bối là trên đường đi đến Hắc Thạch thành mà lỡ đường dừng ở chốn này. Không biết chỗ này làm sao lại vắng vẻ đến như vậy? Liệu rằng bọn tiểu bối có thể tá túc qua đêm được hay là không?

Nghe hân nói chuyện cẩn thận như vậy lão chỉ khẽ mỉm cười gật đầu, rồi nói:

- Nơi này vốn là tòa thành trống, lại gần với địa bàn của xà nhân. Mà nữ nhân của xà tộc với đế quốc của chúng ta vốn có ân oán từ xưa nên không cần thận liên bị bọn họ tập kích ngay. Vì vậy nơi này càng không có ai đến ở. Lão dù sao tuổi cũng đã già rồi, sống thêm ngày nào hay ngày đó nên mới cá gan mà đến đây mở một cái quán trọ nhỏ. Nếu vị tiểu hữu này và các quý phu nhân đây không chê bai thì có thể ghé chỗ của ta mà nghỉ tạm vậy.

Lão vừa nói vừa như vô tình mà quét ánh mắt nhìn lên chỗ của Xà Linh. Dù ánh mắt lão chỉ thoáng nhìn đến cũng không qua được sự chú ý của A Khờ. Hân đương nhiên là loại bỏ ngay khả năng lão già này đánh cái gì chủ ý lên người của nàng. Ánh mắt lão rõ ràng là nhìn đến Tiểu Long đang nằm ngủ trên tay của Tiểu Lãng đứng ở gần đó. Hân nhìn chúng nữ, ánh mắt có mấy phần do dự. Đúng lúc này đột nhiên lại nghe thấy có tiếng người từ ngoài chạy vào mà la hét:

- Không xong rồi, không xong rồi! Là xà nhân kéo người đến công thành, mọi người mau mau chạy vào thành thôi!

A Khờ lúc này cũng quay lưng lại nhìn. Một đám đàn ông đàn bà ăn mặc giống như là thợ săn chừng hơn chục người vừa chạy vào trong thành vừa la

hết. Có mấy kẻ nhận thấy trong đám người A Khờ có một xà nữ ở bên trong đó thì có chút dừng lại. Lão nhân lúc này dường như rất ấn ý mà lên tiếng nói:

- Các ngươi yên tâm, đây chỉ là khách qua đường muốn ghé vào trong thành tá túc ở chỗ của lão một đêm mà thôi. Xà nữ kia hẳn là người hầu của bọn họ, có người có thể đi vào được rồi!

Bọn người mới đến nghe lão nói như vậy thì liếc mắt nhìn nhau rồi gật đầu nói:

- Vậy thì lão mau cho chúng ta mấy phòng nghỉ tạm qua đêm đi. Chứ bên ngoài đám xà nhân đó đuôi riết quá, bọn ta không dám ở ngoài qua đêm đâu!

Lão lúc này cười lên ha hả nói:

- Các ngươi yên tâm, các ngươi đến chỗ của lão ở chẳng phải cũng cần phải uống nước trà tiền hay sao? Đã là khách của lão, lão đương nhiên là đảm bảo an toàn cho các ngươi rồi!

Lão nói xong thì lẩn vào trong mà đêm mà đi tới, đám người kia cũng nối đuôi theo sau. Nhóm người A Khờ không khỏi nhìn nhau, rồi hần khe nhú mày nói:

- Ta xem ra chuyện này có chút kỳ quái! Ta mấy lần đi qua chỗ của đám xà nhân có bị công kích qua lần nào đâu? Chỉ e là ở chỗ này có điều gì đó khuất tất. Đã như vậy rồi thì cứ theo lời lão mà đến ở đó một đêm thử xem sao. Nơi này đã có ta và Tiểu Long bảo hộ các nàng có thể yên tâm mà ngủ ngon giấc được rồi!

A Khờ dẫn theo nhóm nữ nhân đi theo phía sau ông lão và nhóm thợ săn đi đến một cái nhà gỗ được chia thành ba tầng, bố trí thành rất nhiều phòng ở khác nhau. Nhìn bên ngoài nó có vẻ rất cũ kỹ, nhưng bên trong lại được bố trí một cách tỉ mỉ và trồng rất nhiều loại cây cảnh, thủy đình, thác nước trông rất là sinh động và đẹp mắt. Chúng nữ lần đầu tiên nhìn đến cũng trầm trồ khen ngợi không ngớt. Không biết lão làm sao mà lúc này lại đứng bên cạnh, nói:

- Những thứ này là do cháu gái của lão nhân lúc rảnh rỗi mà làm ra đó, các vị nhìn đến cũng đừng có chê cười cháu gái lão.

- Không có đâu, ta thấy cháu gái lão là người rất khéo tay và tinh mắt. Mọi thứ nàng sắp xếp nhìn thì có vẻ vô cùng đơn giản nhưng bố cục lại rất chặt chẽ và đẹp mắt. Nếu cháu gái lão có thể học thêm trện pháp nữa, e rằng nơi này sẽ bị nàng ta biến thành một cái kỳ trện vô cùng lợi hại.

Xà Linh hiếm khi khen ai, lúc này lại khen đến rất có ý tứ. A Khờ trong lòng đánh động mà giật mình cảnh giác. Ông lão khe khẽ vuốt lấy hàm râu bạc trắng mà cười:

- Vị tiểu cô nương này chỉ là một người hầu mà kiến thức cũng thật phi phàm a! Quả thật là cháu gái của lão có đi theo một vị đại sư để học trện thuật. Nhưng tài trí của nó không bằng người nên chỉ học được một chút da lông của người ta, quả thật là không đáng giá nhắc đến.

Ánh mắt A Khờ lúc này nhìn đến khuôn mặt một người đang núp ở phía trên tầng lầu thứ ba. Bên trên đó chỉ có duy nhất một dãy phòng, mà hầu như không có ai được phép bước lên đó ngoại trừ ông lão chủ quán. Hần nhìn đến nàng chỉ là một cô gái nhỏ chừng mười bốn, mười lăm tuổi. Đôi mắt nàng có chút hứng thú nhìn đến Xà Linh bên dưới, rồi nhìn sang hần nhếch mép cười rất thần bí. Hần không khỏi tự sướng mà quệt mũi cười thầm:

- Lẽ nào mị lực của ta lợi hại như vậy a?

Đúng lúc này ông lão lên tiếng hỏi đến làm đánh gãy suy nghĩ trong lòng hần:

- Vị công tử này và mấy vị phu nhân muốn lấy mấy phòng, có cần chuẩn bị gì không để ta gọi gia nhân chuẩn bị mang đến.

Ánh mắt lão nhìn đến làm cho hần có chút xấu hổ mà cười:

- Cho ta hai phòng đi! Chọn cho ta hai phòng ở ngay cạnh nhau là tiện nhất. Còn thức ăn thì xin làm phiền lão chuẩn bị cho ta ba phần thịt lớn, và một bàn thức ăn ngon là được rồi!

Lão nghe đến thì gật đầu rồi lui đi. Một lúc sau thì có một đứa người làm chạy đến dẫn theo mọi người đi đến chỗ ở của mình. Là hai phòng lớn nằm ở sát vách nhau. A Khờ nhìn đến rất là hài lòng, hần móc ra trong người một viên từ linh thạch đặt vào trong tay tên người làm:

- Ngươi làm tốt lắm! Mau giúp ta chuẩn bị thức ăn đi, sau khi ăn xong ta sẽ thưởng thêm cho ngươi một ít nữa.

Tên tiểu nhị cầm viên từ linh thạch trên tay mà vẻ mặt không chút vui mừng nào, lại còn nhếch miệng nói:

- Người ta nói tiền tài không lộ ra ngoài, ngươi làm như vậy không sợ bọn ta hạ độc mà cướp đồ của ngươi sao?

A Khờ giật mình nhìn lại, lúc này đã không thấy tên người làm đó ở đâu cả, mà chúng nữ cũng không hề nghe thấy những lời vừa rồi. Hần trong lòng không khỏi hiếu kỳ mà cười một mình.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nữ nhân phiền phức

A Khò cùng với chúng nữ sau khi dùng xong bữa tối thì chia vào hai phòng để nghỉ ngơi. Kim Sí trở về nhân hình ở cùng phòng với chúng nữ. Còn hai đứa con của nàng thì sang phòng của A Khò nằm chung với Tiểu Long. Còn hấn thì một mình lên đi ra ngoài, lần đến căn phòng của cô gái nhỏ ở trên tầng thứ ba.

Hấn vừa mới từ phòng bên cạnh mò đến đã nghe thấy tiếng ông lão bình thân nói:

- Vị tiểu hữu này đêm khuya không ở trong phòng nghỉ ngơi lại ra ngoài vào giờ này làm gì?

Hấn biết mình đã bị phát hiện nên không cần giả vờ nữa, mà cười nói:

- Ta chỉ thấy hiếu kỳ một nơi như chỗ này làm sao lại có hai cái nhân vật lợi hại như vậy lẫn trốn đây? Chẳng lẽ đây là một cái hắc điểm sao?

Ông lão khẽ cười, vừa nhấp trà vừa nói:

- Nếu như tiểu hữu gọi đây là hắc điểm thì nó chính là hắc điểm vậy. Còn nếu như tiểu hữu gọi nó là bạch điểm thì nó đương nhiên là bạch điểm rồi!

Lão nói nước đôi như vậy vừa khéo đem câu trả lời giao lại cho hấn. Hấn trong lòng thầm mắng một cái lão hồ ly.

- Ha ha, ta chỉ là hiếu kỳ hỏi vậy thôi, xin lão tiên bối đừng để mấy lời ấy ở trong bụng.

Lão lúc này mới đặt tách trà xuống bàn làm bộ thờ dài nói:

- Ài, bụng ta vốn dĩ không có chứa nhiều thứ như vậy. Nếu tiểu hữu đã có nhã hứng ghé chỗ lão đàm đạo, thì có thể tùy tiện mà kiếm một chỗ ngồi xuống. Lão đây xương cốt đã muốn yếu rồi, e rằng đi lại không tiện.

Lão đã nói đến đây rồi hấn cũng chỉ đành phải mở cửa mà đi vào. Giữa căn phòng đặt một cái bàn nhỏ, phía trên còn có hai cái tách trà vẫn còn đang bốc hơi. Một cái là lão đang uống, còn một cái thì như vừa mới rót ra không lâu nhưng mà chẳng thấy người đâu cả. Có điều làm hấn chú ý nhất chính là tên người hầu lúc này đang ngồi ở bên cạnh lão nói chuyện gì đó vui cười rất là bình thản.

- Ta nói một tên bồi phòng như tiểu huynh đệ làm sao lại kỳ quái như vậy, hóa ra lại là cô nương Xuân Nhi ở chỗ này. Ta thật hiếu kỳ không hiểu, một cô nương xinh đẹp như cô giả cái gì trang mà trốn ở chỗ này làm chi đây?

Lúc này tên người hầu cười lên khanh khách, nói:

- Ta nói công tử vẫn rất tinh mắt khi nhìn nữ nhân nha! Ta giả trang như vậy mà người cũng nhận ra.

Hấn cười mà không cười nói:

- Ta nói, có tên người hầu nào mặt trắng tay trơn, thân hình lại đầy đặn như cô nương hay không? Với lại trên người hấn còn có mùi hương nước hoa lưu lại. Đừng nói là ta, cho dù là người khác cũng nhận ra đây rõ ràng là một cái nữ nhân. Chỉ có điều ta không nghĩ đến lại là cô nương mà thôi.

Nàng bị nói đến có chút xấu hổ, lờm hấn:

- Hừ, không phải là tiểu thư nhờ cậy ta cũng chẳng thèm đến đây để gặp lại người.

- Ô, Tiểu Nhu cũng biết ta sẽ tới đây sao?

Hấn nói đến đây lại nhìn một già một trẻ trước mặt:

- Ta có chút hiếu kỳ không hiểu, cô nương là người của yêu tộc làm sao lại dám đến đây một mình? Lẽ nào hai người các người có cái gì gọi là hay sao?

Nghe cái kiểu nói lấp lửng của hấn, nàng liền muốn mắng cho hấn một trận. Nhưng thấy ông lão vẫn bình thản uống trà thì nàng mới hơi chút kiềm chế lại, vẻ mặt không mấy gì vui vẻ nói:

- Người nghĩ cũng đừng có nghĩ lung tung, ông ấy là cha của cha ta. Còn ta là con của con ông ấy, người nói xem chúng ta là có quan hệ thế nào?

Hấn vỗ đầu một cái phốc, giả ngu nói:

- Ô, thế hai người là quan hệ gì?

- Người... người là đang giả ngu hay là cố tình không biết?

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi muốn đánh hấn. Hấn lại nhún vai cười:

- Vậy mẹ cô là lang nhân sao?

Nàng lúc này mới hừ nhẹ, nói:

- Coi như người cũng không có quá ngu!

- Hề hề, tên ta là A Khò a, ta đương nhiên sẽ rất khò nha!

- Xi... iiiii...

Nàng bị hấn chọc cho phải che miệng cười. Mãi một lúc sau mới tức giận nói:

- Người mà khò thì trong thiên hạ này còn có kẻ nào dám tự xưng mình thông minh nữa sao? Người ngay cả tiểu thư cũng lừa được, ta cũng.. Hừ, hừ! Nói tóm lại tên khò nha người rất là đáng ghét, rất hay thích đi lừa người khác.

Nàng nói xong có chút khát nước mà đem chén trà hấn đang cầm trên tay đoạt lấy rồi uống cạn. Hấn nhìn nàng nhìn đến có chút chăm chú. Nàng sẵn giọng nói:

- Thế nào, có phải nhìn ta rất là xinh đẹp hay không?

- Ta chỉ thấy kỳ lạ một điều là, chẳng phải truyền lưu có kể lại rằng nhân yêu kết hợp sau khi sinh con tinh huyết sẽ không thuần, nên là con cái của bọn họ sẽ không tu luyện được pháp thuật hay sao?

Ông lão lúc này mới đặt chén trà xuống bàn, rồi nhìn hai người trẻ tuổi bên cạnh có chút tiểu ý cười:

- Vậy tiểu hữu đã nghe qua chuyện một nhân loại lại mang trong người long huyết, rồi dẫn theo một con rồng đi dạo hay chưa?

Lời lão nói làm cho hấn giật thót, suýt chút nữa đã đứng bật dậy. Xuân Nhi ngồi bên cạnh cũng liếc mắt nhìn đến. Hấn lại giả vờ như không có chuyện gì mà cười lớn:

- Ha ha, lão tiền bối thật biết nói đùa! Mấy chuyện như thế quả thật là ta chưa từng nghe nói qua a!

- Ài, có những chuyện chưa nghe nói đến cũng không có nghĩa là sẽ không có. Đời lão đi qua rất nhiều nơi, gặp được rất nhiều chuyện. Chỉ duy nhất có tiểu hữu là ta nhìn đến có chút không thấu. Phải chăng là ta đã già rồi hay không?

Nghe lão than thở hấn cũng vội than thở theo:

- Ài, thương sinh vốn dĩ mệnh mờ, lòng người tịch tịch cũng là lẽ tự nhiên. Có những thứ lão tiền bối nhìn không rõ ràng không phải là do tiền bối nhìn không thấu đến, mà căn bản là ánh mắt của người quá sâu làm cho những thứ nông cạn cũng trở thành khó hiểu. Đó cũng coi như là lẽ thường tình của tự nhiên!

- Thật thế sao?

Ánh mắt lão đột nhiên sáng như đuốc nhìn đến làm cho hấn suýt chút nữa là đem tách trà trên tay đánh rơi.

- Hà hà hà! Người xem, ta suýt chút nữa thì bị người dọa cho sợ đến nỗi tách trà cũng không cầm vững rồi đây này.

- Xảo trá, người như người mà cũng biết sợ hay sao?

Xuân Nhi hai tay đang chống cằm nhìn sang hấn bĩu môi nói. Hấn thì bị nàng làm cho tức muốn lộn ruột.

- Ta nói, cô nương là cái người có gia giáo, ăn nói sao lại thô lậu như vậy? Ở trước mặt tiền bối như là ông của cô nương đây nếu ta không có chút sợ hãi là đang xem thường người, như vậy chẳng phải ta rất bất kính hay sao?

- Tiểu hữu lại nói sai rồi, ở nơi này hầu hết là dựa vào thực lực để phân định vai thứ. Chỉ có người thân trong nhà mới dùng đến vai vế. Mà hình như ta với tiểu hữu thực lực cũng là đồng giai, hơn nữa lại không có thân thích. Bởi vậy ta với tiểu hữu làm sao có thể phân định trên dưới được đây? Ta nói như vậy có đúng không?

Hấn làm bộ như rất là suy tư, rồi khó khăn liếc qua nhìn Xuân Nhi, lại hơi nhếch miệng cười. Cuối cùng mới làm bộ đứng dậy cung kính nói:

- Người thật tình là chưa nghe Xuân Nhi nói qua chuyện gì sao? Ta với nàng từ trước đã tự đính ước với nhau. Hôm nay ta cố ý đến đây là theo lời nàng mà đến, còn có cả lễ vật làm quà ra mắt người nữa đây.

Hấn nhanh tay lộn một cái lấy ra viên nội đan của Hắc Ưng đặt ở trong tay, rồi cung kính dâng lên trước mặt:

- Người xem, món lễ vật này có thể làm quà ra mắt của cháu rể hay là không?

Hắn động tác và lời nói nhanh đến mức làm cho Xuân Nhi không kịp phản ứng. Đến khi nàng muốn phản ứng lại đã bị cánh tay của hắn kéo vào trong người:

- Hai người chúng ta là thật tâm yêu thương nhau, kính xin tiền bối suy xét cho!

Lão không có nhìn đến viên nội đan ở trong tay của hắn, mà đưa mắt nhìn đến cháu gái của mình. Nàng nhìn thấy trong mắt lão có cái gì đó không đúng, lại sợ nói lời sai lầm sẽ làm cho lão nổi giận mà đánh chết A Khờ. Nàng biết lão thừa sức làm việc đó, còn cái tên ngốc này lại cố ý chọc giận lão. Nàng thật sự hối hận tại sao lại đi đến chỗ này đợi hắn làm cái gì kia chứ.

- Chuyện này là thật sao?

Trong lời nói của lão có ẩn chứa linh lực. Chỉ cần một khi nàng phủ nhận là lão sẽ không buông tha cho hắn. Một tên tiểu tử mới bước chân vào thánh cấp lại dám ở trước mặt lão động tay động chân với cháu gái lão, đây chính là vấy ngược của lão. Trước đây cũng có vài tên không mắt, lời nói có chút vô lễ với nàng mà bị lão phế hết linh lực ném đi ra ngoài. Tên A Khờ lần này còn nham nhở ôm nàng ngay trước mặt lão, làm sao mà lão không giận được.

Nàng không dám chần chừ mà ấp úng nói:

- Chuyện này... thật ra là... chuyện này...

Nàng vừa không muốn thừa nhận, lại vừa không muốn ông nội nổi giận. Cứ lúng túng ở giữa nửa ngày mà không biết phải trả lời như thế nào. Đúng lúc này, ông lão đột nhiên lại phá lên cười:

- Ha ha ha, tuổi trẻ, tuổi trẻ vẫn là rất tốt a! Thôi được rồi, nếu như nha đầu này không có phản đối thì ta có thể thay mặt cha nó đồng ý mối hôn sự này. Chỉ có điều, ngươi phải hứa với ta là sau này sẽ chăm sóc tốt cho nó. Đồng thời, ta để ý thấy bên ngươi người còn có rất nhiều nữ nhân, mà xem đám nữ nhân này có quan hệ với ngươi cũng không phải tầm thường. Còn có cả thánh nữ của lang tộc nữa, đứa trẻ này làm người cũng không tệ. Ta không biết ngươi bây giờ và sau này có bao nhiêu nữ nhân, nhưng chỉ cần ta biết ngươi làm chuyện gì tổn thương đến Xuân Nhi thì cho dù ngươi có là long thần ta cũng sẽ đến tìm ngươi để mà tính sổ.

Lão nói xong liền biến thân đi mất. Ngay cả A Khờ cũng không biết lão đi ra bằng cách nào. Hắn có cảm giác như càng tiếp xúc nhiều với thế giới này hắn càng trở nên nhỏ bé hơn. Trong lúc cả hai còn đang đứng thất thần thì cánh cửa phòng một lần nữa được mở ra. Một khuôn mặt thiếu nữ chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang mở to mắt nhìn một gã đàn ông đang ôm lấy một gã người hầu vô cùng thân thiết.

- Các ngươi làm sao lại ở trong phòng của ta?

Câu hỏi của nàng đánh vỡ bầu không khí lúc này. A Khờ nhìn thấy ánh mắt quái dị của nàng nhìn đến có chút lấy làm kỳ. Mà Xuân Nhi thì hốt hoảng đẩy hắn ra mà hô lên:

- Cô cô, người làm sao lại đi vào phòng của con?

Thiếu nữ nhìn đến khuôn mặt của tên người hầu, mãi một lúc mới nhận ra người quen mà kinh ngạc hỏi:

- Ô, là Xuân Nhi đó sao? Ngươi làm sao lại thành ra cái bộ dạng này? Còn nữa, sao hai người lại ở trong phòng của ta mà ôm nhau?

Nàng lại hỏi đến làm cho hai người không biết phải trả lời như thế nào. Thì ra căn phòng mà hai người đang đứng đã bị ông lão tráo đổi. Đến khi hai người nhận ra được thì đã có chút trễ.

- Ha ha ha, tên tiểu tử nhà ngươi dám lợi dụng tiểu Xuân Nhi để lừa ta sao? Ta cho tiểu nha đầu kia tới đối phó các ngươi, xem các ngươi làm sao mà trốn thoát đây! Ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lăn đầu đối mặt trận pháp sư

A Khờ lúc này mới chú ý đến căn phòng hiện tại được bài trí khác hẳn căn phòng khi nãy. Rõ ràng hắn và Xuân Nhi vẫn còn ở trong phòng của nàng, làm sao lại biến thành một căn phòng khác được chứ? Trừ phi có người đặt đến thần cấp, linh ngộ được không gian pháp tắc mới có thể không hay không biết mà đem hai người di chuyển đến. Nhưng điều đó là không thể nào, tồn tại cấp thần ở một giới này cộng lại cũng không quá chục người, làm gì mà hắn dễ dàng gặp đến như vậy. Còn ông nội của Xuân Nhi càng không có thực lực đó. Vậy thì nguyên nhân là vì cái gì?

- Áo trận của ta, là ai vừa mới phá bỏ?

Nghe cái giọng bất thiện của nàng bây giờ hai người mới biết là chuyện gì xảy ra. Hóa ra từ nãy giờ hai người vẫn là đang ở phong của nàng, nhưng do có ảo trận che giấu nên cả hai không có nhận biết sự khác thường đó. Nghĩ đến đây A Khờ thầm hận trong lòng: "Lão quỷ này thật muốn chơi ta?"

- Là ai mới vừa phá ảo trận của ta?

Nghe cô cô lập lại câu hỏi lần nữa, Xuân Nhi không khỏi có chút gấp. Nàng thừa biết tính tình cô cô của mình cổ quái, một lời không hợp liền sẽ động thủ ngay. Tuy không phải là bị lấy đến tính mạng, nhưng ăn đau khổ là khó tránh khỏi. Xuân Nhi lập tức giải thích:

- Xin cô cô đừng tức giận, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến con!

Tiểu cô cô của nàng nhìn đến rồi hừ lạnh:

- Hừ, với thực lực của ngươi mà cũng muốn phá giải được ảo trận của ta sao?

Nghe cô cô nói như vậy nàng không khỏi có chút xấu hổ mà cúi đầu xuống. Nhưng dù vậy nàng cũng không dám mở miệng chọc giận cô cô của mình. Ánh mắt của tiểu cô cô lúc này mới nhìn đến A Khờ. Lúc này ở khoảng cách gần nàng mới có thể xác định được thực lực của hắn, nhìn đến đây nàng hơi nhủ thầm nói:

- Là ngươi làm sao?

Hắn bây giờ có muốn chối cũng chối không được, đành phải giờ ra chiều cũ mà dùng:

- Nếu ta nói phải thì sao, không phải thì thế nào?

Nhưng hắn lại quên mất một câu nói của cổ nhân "có những nữ nhân ngươi tuyệt đối không thể chọc vào". Nàng nghe hắn nói chuyện ngông nghênh như vậy thì nộ khí nổi:

- Được, vậy thì ngươi thử phá tiếp một trận này của ta nữa xem thế nào!

Nàng vung tay lấy ra một bộ trận kỳ, tay bắc tay nam mà phát xuống. Chỉ trong nháy mắt cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn biến đổi. Khung cảnh phía trước mặt hai người là một mảnh rừng núi rậm rạp không thấy đâu không thấy cuối. Nhìn thế nào hắn cũng không thấy đường ra được. Xuân Nhi thì ở bên cạnh hắn mà kéo tay bù lu bù loa nói:

- Không xong rồi, không xong rồi! Lần này ta đã bị ngươi hại thảm rồi. Ngươi không việc gì lại đi chọc cô cô của ta làm chi?

- Ngươi có im đi được không? Đây rõ ràng là một cái nha đầu điên, ta chọc giận tiểu nha đầu này hỏi nào? Là ông nội của ngươi lớn mà không đứng đắn, lại đem phiền phức kéo ở trên đầu của ta.

- Ngươi... ta không cho phép ngươi mắng ông nội và cô cô của ta? Là tại ngươi vô sỉ, dám ở trước mặt ông nội nói mấy lời như vậy. Đã thế còn dám mắng cô cô ta là tiểu nha đầu điên, ngươi có biết cô cô của ta tuổi so ra còn lớn hơn ngươi gấp mấy lần hay không? So với cha ta còn muốn lớn hơn nữa đấy!

- Ô, hóa ra nàng ta không phải là tiểu nha đầu điên mà là một lão bà bà điên hay sao? Trời ơi, ta làm sao lại quen biết ngươi chứ? Cả nhà ngươi đều không có lấy một ai bình thường cả.

- Im miệng!

Nàng càng nghe hắn nói càng không nhẫn nhịn được, tức giận mà đá ngay đúng chỗ giữa hai chân của hắn. Cũng may là hắn phản ứng nhanh nhẹn mà thoát được một kiếp, tay không ngừng giữ lấy chỗ đó mà kêu la:

- Ôi cha mẹ ơi, có con vợ điên muốn giết phu đoạt mệnh! Cứu, mau cứu ta, cứu ta!

Nàng bị hắn chọc tức đến phát gấp:

- Ngươi im miệng, ngươi im miệng cho ta! Ngươi còn dám nói năng lộn xộn nữa ta sẽ liều mạng với ngươi..

Nàng còn chưa nói hết câu đã thấy khuôn mặt của hắn kẻ trong gang tấc:

- Ngươi muốn liều mạng như thế nào?

Nhìn thấy hắn nở nụ cười nham nhở nhìn đến, nàng nào dám lớn tiếng mắng chửi nữa. Nàng uất ức đến độ khóc rống lên:

- Cô cô, mau thả ta ra, mau thả ta ra! Ta không muốn bị nhốt chung với cái tên vô sỉ này! Hu hu... cô cô mau thả ta ra đi mà... Xuân Nhi biết sai rồi... hu hu...

Hắn nhìn nàng khóc đến thương tâm mặt không khỏi thẫn ra:

- Này, không phải chỉ đùa một chút thôi sao? Có cần phải khóc lớn như vậy không?

Cô cô của nàng đứng ở ngoài đương nhiên là thấy rõ hết tất thấy. Nàng thường ngày rất ít khi mắng người, nhưng cũng phải mở miệng mà mắng một câu:

- Hạ lưu, vô sỉ!

Tay nàng lại đảo một chút, trận kỳ ngay lập tức biến đổi. Cảnh vật xung quanh lần nữa biến thành một tòa miếu cũ kỹ đồ nát. Hần nhìn đến có chút quen mắt:

- Đây chẳng phải là tòa miếu hoang lần trước ta trú mưa rồi bị đưa đến chỗ này sao?

Lúc này hần nhìn quanh cũng không thấy Xuân Nhi ở đâu, liền biết là nàng đã được cô cô của mình đưa ra ngoài. Bầu trời bắt đầu đổ xuống cơn mưa, hần vội vàng chạy vào trong miếu mà trú. Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc trước mắt, trong lòng hần nổi lên một loại cảm giác vô cùng kỳ dị. Có cái gì đó luyến tiếc, lại có cái gì đó căm phẫn. Hần căm phẫn vì nơi này từng là nơi hần bị người ta khinh khi ức hiếp, thậm chí hần từng một lần bị người ta giết cho chết đi mà sống lại. Hần hối tiếc, là vì cha mẹ nuôi của hần vì nuôi dưỡng hần mà gặp phải khổ hạnh qua đời, hần thậm chí đến khuôn mặt của họ cũng nhớ không có rõ ràng. Đó có lẽ là thứ nuối tiếc duy nhất ở thế giới này để hần phải lưu luyến nhớ lại. Những chuỗi ngày tù nhục như là một hình ảnh quay chậm mà tua đi trong ký ức của hần. Sắc mặt hần cũng vì thế mà biến đổi theo cảm xúc. Hần thấy mình sắp nổi điên thì nghe có tiếng cười cợt nhả đi vào:

- Ai ui, là ai thế này?

Một nữ nhân thân hình đầy đặn, quần áo bị trời mưa làm ướt dính sát người lộ ra một lớp nội y màu đỏ ở bên trong cùng với đường cong cơ thể hoàn hảo lộ ra trước mắt. Hần thấy nàng bước vào thì ánh mắt có chút nhú lại. Cái con đàn bà lăng lợ này suýt chút nữa thì hại chết hần, may cho à là lúc con dao kia đâm xuống hần bị sấm chớp cuốn đi mất. Nếu không thì à đã bị hần dùng dao nhọn xuyên qua ngực rồi. Giờ nhìn lại à trong ánh mắt có chút tiêu ý. Xem ra ông trời vẫn là muốn cho hần giết chết à thêm một lần nữa à. Hần đang định rút con dao ở trong người ra thì nghe có tiếng quái âm của đàn ông nói vọng vào.

- Nhược Lan, muội làm sao vẫn còn đứng đó làm gì? Ta nghe bên trong còn cơ người phải không?

Một gã đàn ông trung niên cao gầy, trên miệng mọc ra hai cái hàm râu cá trê, vừa đi vào vừa đảo mắt nhìn quanh. À Khờ nhìn thấy hần thì lập tức nổi giận dưng dưng:

- Tên khốn này, lần trước là ngươi suýt chút nữa lấy mạng của ta. Hôm nay gặp ta ở đây coi như là các ngươi xui xẻo rồi!

Hần vừa nói vừa nhe hàm răng ra dọa, lưỡi lại liếm liếm mép cười khẩy.

- Để ta xem ngươi hôm nay có thể chết được mấy lần!

Con dao nhọn trên tay hần đâm tới làm cho gã đàn ông trung niên kinh ngạc hô lên:

- Vị tiểu huynh đệ này, ta với ngươi không thù không oán cơ chi vừa thấy mặt là muốn giết người?

- Khả khả, người lão tử muốn giết cần phải hỏi lý do sao?

Thấy gã muốn tránh được mũi dao đâm tới, À Khờ ngay lập tức chuyển hướng mà nhắm ngay đùi của gã quét ngang. Gã dù sao cũng là một tên giết người chuyên nghiệp, dù có bị tập kích bất ngờ phản ứng cũng rất nhanh nhạy. Chẳng mấy chốc mà hai người rượt đuổi nhau như mèo vờn chuột. Chỉ có điều là con chuột này lại rất tinh ranh, hầu như vào đúng thời khắc mấu chốt hần đều hiểm hiểm né được. À Khờ vốn dĩ chỉ nhờ vào tốc độ và sức mạnh của cơ thể chứ không dùng đến linh lực, nên mới bị kéo dài như vậy. Nhưng đến khi hần muốn vận dụng một chút linh lực để ép gã đàn ông trung niên vào góc chết, thì mới phát hiện ra là linh lực trong người đã bị ào trận hoàn toàn khống chế, không cách nào phát huy ra được. Giờ hần mới thấy ào trận này đáng sợ như thế nào, càng thêm kinh hãi lực của tiểu cô cô kia. Vì hần thừa biết không phải ai cũng có thể phát huy ra được uy lực của trận pháp đạt đến cấp độ ảo diệu như vậy. Khâm phục thì khâm phục, nhưng trong lòng hần vẫn không ngừng mừng nàng:

- Cái bà điên đó không phải là muốn chơi chết ta đó chứ? Ta không dùng linh lực được thì làm sao giết được tên giết người này đây? Thật đúng là phiền phức mà!

Đã không dùng được linh lực, nên hần cũng vô pháp dùng các món đồ vật pháp khí khác. Hết cách, hần đành phải liều mạng hét lớn:

- Tên khốn, ngươi có bản lĩnh thì đừng có chạy thử coi?

- Mẹ nó, ta không có thù oán gì với ngươi mà ngươi cứ đuổi giết theo ta làm gì? Lẽ nào cho rằng lão tử không dám giết ngươi sao?

- Hừ, nói nhiều làm gì? Ngươi có ngon thì đứng lại thử coi!

- Mẹ nó, ngươi tưởng ta ngu hay sao mà đứng lại.

- Ai ui, hai người đàn ông các ngươi làm sao lại vừa gặp mặt là đánh nhau thế kia?

- Câm miệng!

Nghe tiếng ả ngã ngón nói chuyện cả hai người đều quát lên. ả bị mắng mà bù lu bù loa lên kêu khóc:

- Hu hu... Hai người đàn ông các người oai ức hiếp một cái góa phụ như ta. Ta thật là không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!

- Mẹ nó, người có cảm miệng ngay không? Có muốn ta một nhát đâm hết người hay là không?

A Khò sẵn giọng mà mắng. Gã đàn ông trung niên nhắm đúng lúc này lao nhanh tới, trong tay giấu lấy một con dao nhọn sáng bóng, miệng khề nhếch lên nhìn ả cười. Nhưng nụ cười của hắn còn chưa kịp tắt, mặt mày không khỏi xám lại. A Khò thừa lúc hai người đá mắt nhìn nhau, hắn đã nhanh tay mà kéo ả lên phía trước, chặn lại hướng con dao của gã đàn ông kia đâm tới. Hắn nhếch mép cười khẩy:

- Hừ, hai người các người tưởng rằng ta dễ mắc mưu như vậy sao?

Đúng lúc này một cái bóng từ đằng sau lao tới nhìn hắn cười cười:

- Thật vậy sao?

Con dao nhọn bắt ngờ đâm xuyên qua, hắn có thể cảm giác được ngay tim mình có chút nhói đau. Hắn cho đến lúc này vẫn không hiểu:

- Làm sao có thể...

Bạn đang đọc truyện *Vú Núi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Sinh tử trận

Hắn mơ màng chìm vào trong hỗn loạn. Hắn không hiểu tại sao con dao đó lại có thể đâm xuyên tim của mình. Tên giết người và ả đàn bà lẳng lơ đang ở trước mặt, vậy thì ai là người đâm con dao đó? Hắn tự hỏi mà không tìm được câu trả lời cho chính mình. Những thứ hình ảnh hỗn loạn trong đầu làm cho tâm trí của hắn bắt đầu mê muội dần. Rồi đột nhiên hắn gồng mình quát lớn:

- Không đúng, không đúng! Ta đang bị vây trong ảo trận, làm sao ta có thể chết được! Khốn kiếp, phá cho ta!

Hắn gào rống mà ra sức vận chuyển linh lực thông qua các đường kinh mạch mà truyền vào trong từng thớ cơ bắp.

- A... A Khò ta nhất định không thể chết, tuyệt đối không thể chết! Ha ha ha, ta là bất tử! Ta không thể chết! Phá!

Chỉ một chữ "phá" cuối cùng của hắn ảo trận dường như ngay lập tức bị phá vỡ. Tiểu cô cô bị phản phệ mà phun ra một bùm máu tươi, ánh mắt nàng nhìn hắn không hề tức giận mà còn rất hưng phấn. Nàng lau vội vết máu trên miệng, rồi hé môi ra cười:

- Hi hi, tên tiểu tử này chơi rất vui! Hắn có thể nhanh như vậy phá được ảo trận của ta, lần này ta phải đổi lại trận khác mà áp hắn mới được. Hừ, cô cô ta không thể để mất mặt như vậy được. Đổi trận!

Nàng vừa nói tay vừa phát lệnh kỳ mà chuyển đổi trận pháp. Xuân Nhi chỉ đứng ngoài nhìn mà thấp thỏm không chịu được.

- Không xong rồi, không xong rồi! Hai người này cứ tiếp tục như vậy thì kiểu gì cũng có người bị thương. Cô cô thì không thể bị thương được. Mà hắn thì càng không thể nào. Ta phải làm sao đây, làm sao đây!

Nàng đứng một bên mà gấp như đang ngồi trên đống lửa vậy.

- Sinh tử trận, nhốt cho ta!

- Sinh tử trận... sinh tử trận... Cô cô người thật sự điên rồi sao? Đây là sinh tử trận a, một khi hắn không phá được trận này thì hắn chết chắc rồi. Nhưng nếu hắn phá trận ra ngoài thì tu vi của người cũng sẽ bị phế bỏ a! Đây là người muốn cùng hắn tử chiến hay sao?

Tiểu cô cô vẫn đang chỉ huy lệnh kỳ nên không thể phân tâm được. Đợi đến khi nàng bỏ trận xong xuôi rồi mới quay lại liếc mắt nhìn đứa cháu gái của mình:

- Hừ, người gấp cái gì mà gấp? Đây chỉ là trận pháp mô phỏng thôi, người nghĩ sinh tử trận này dễ bố trí lắm hay sao?

- Nhưng mà...

Nàng định nói nữa liền bị cô cô ngăn lại:

- Không cần lo, ta tự có chừng mực của mình. Chỉ là kiểm chứng thực lực của đứa cháu rể này một chút thôi!

Nghe nói đến đây mặc dù trong lòng đang lo lắng nhưng nàng cũng không khỏi xấu hổ mà nói:

- Ta đây với hần có quan hệ gì đâu, cô cô đừng có nói bậy!

- Hừ, hai người các người còn chưa có quan hệ gì mà đã ôm nhau chặt như vậy ở trong phòng của ta rồi. Chờ người và hần có cái gì thì chẳng phải ta cũng lên chức bà bà rồi sao?

- Cô cô...

Nàng mặt lúc này đỏ đến mang tai. Trong khi đó, A Khờ vừa mới phá xong ảo trận lại đột nhiên thấy mọi thứ xung quanh biến đổi trở về lại lúc ban đầu. Hần thấy mình vẫn đứng ở trong phòng của vị tiểu cô cô kia. Chỉ có điều là căn phòng lúc này lại trống rỗng không có một bóng người. Hần nghi ngờ nhìn quanh, rồi tự lẩm bầm trong miệng:

- Trận pháp phá xong rồi tại sao lại không thấy người ở đây nhỉ?

Hần đang định bước ra khỏi phòng, đột nhiên linh cảm nói cho hần biết phía trước có nguy hiểm nên hần vội vàng rút chân về lại. Vừa kịp lúc cả căn phòng lần nữa biến mất, mà thay vào đó là một cái đồ hình bát quái bao trùm xung quanh. Khoảng không trước mặt hần cũng biến thành hai màu trắng đen vô cùng quái dị. Hần lúc này mới biết thì ra là mình vẫn còn bị vây trong trận.

- Không phải chứ? Cái bà điên này thật muốn đùa chết ta sao? Ta với người vốn không thù không oán a! Người làm ơn đừng có chơi đùa kiểu này chứ!

Đúng lúc này giọng nói của nàng vang lên nhắc nhở hần:

- Tiểu tử thú, dưới chân người chính là bát quái trận đồ do ta lập ra, trận này có tên là sinh tử trận. Ta lấy bốn phương tám hướng tạo thành mười hai phương vị, tương đương với mười một cửa tử và một cửa sinh. Người muốn phá trận này thì cần phải trong thời gian ngắn nhất tìm cho được cửa sinh mà đi ra. Còn nếu không người mà đi nhầm vào cửa tử thì ta cũng không biết hậu quả là như thế nào đâu. Với thực lực của người mà nói, ta nghĩ chắc là không có nguy hiểm gì đến tính mạng đâu. Nhưng có vài thứ, hoặc là vài bộ phận trên cơ thể của người mất đi thì cũng rất có thể. Đến lúc đó người cũng đừng có trách ta, có trách thì trách vận mệnh của người có chút kém mà thôi.

Hần nghe đến có chút muốn nhảy ra ngoài mà đem nàng ta ra lột hết quần áo, rồi đánh nát cái miệng của nàng cho hả giận.

- Đây là người chơi cái gì trò a? Ta có thể không phá trận mà đi ra được hay không?

- Hừ, người nghĩ cũng đừng nghĩ! Nếu người không phá được trận thì cứ ngồi ở trong đó mà đợi đi! Dù sao ta vẫn còn rất nhiều ma hạch và từ linh thạch, có thể duy trì trận pháp này thêm vài hôm nữa.

- Vài hôm là mấy hôm?

- À, để ta tính xem nào... à... ừ... đại khái là khoảng một tháng hay một năm gì đó. Dù sao ta có rất nhiều thời gian. Người có thể ở trong đó mà từ từ nghiên cứu cũng được.

Hần lúc này chỉ muốn hét lớn:

- Con bà nó, lão tử liều mạng với người!

Nhưng lại nghĩ đến hoàn cảnh của mình hiện tại, hần phải đành nhỏ nhẹ xuống nước nói:

- Tiền bối, người đại nhân có đại lượng. Ta có sai phạm gì xin người bỏ qua cho ta một lần có được không? Ta nhất định sẽ bồi thường cho tiền bối đầy đủ. Chỉ cần tiền bối thả ta ra ngoài là tốt rồi!

- Hừ, người nghĩ trên người người thì có thứ gì đáng giá chứ? Người cứ ở trong đó mà từ từ suy nghĩ đi, ta đi tìm chỗ ngủ đây!

Nàng nói xong liền im lặng không tiếp tục nói nữa, chỉ tội cho hần bị vây trong trận mà ngó đông ngó tây không nghĩ ra một chút biện pháp gì. Hần đi đi lại lại xung quanh vòng tròn nhưng lại không dám xông bậy. Hần nghĩ cũng không nghĩ ra cách nên đành phải ngồi xuống nhắm mắt mà tĩnh tọa. Trong lúc tĩnh tọa tâm thần hần chìm vào trong một cái đồ hình bát quái màu đen trắng. Hần nhìn thấy trong đồ hình có hai tên A Khờ một đen và một trắng đang đánh nhau rất quyết liệt. Tên A Khờ màu trắng là biểu hiện của sự sống, còn tên A Khờ màu đen là biểu hiện của vật chết. Cả hai đều dùng phương pháp liều mạng mà tranh thắng thua. Có mấy lần tên A Khờ màu trắng đánh giết được tên A Khờ màu đen nhưng chỉ chốc lát tên A Khờ màu đen lại hồi phục như cũ. Mà tên A Khờ màu trắng càng đánh càng suy yếu rõ rệt. A Khờ đang nhắm mắt tĩnh tọa, đột nhiên hai mắt mở bừng mà đứng dậy.

- Đứng rồi, trong sinh có tử, trong tử có sinh. Nếu người bắt tử, ta cũng bắt tử thì người lấy gì mà giết ta! Ha ha ha, A Khờ ta là bất tử, thân ta là bất diệt! Các người không thể giết ta chết được!

Xuân Nhi đứng bên ngoài thấy hần đột nhiên đang ngồi tĩnh tọa lại đứng lên kêu gào điên loạn như vậy thì lo lắng nói:

- Cô cô, hần không phải là gặp vấn đề gì rồi chứ? Có khi nào...

Tiểu cô cô ánh mắt khẽ nhủ lại, nét mặt nàng không vui không buồn nói:

- Ngươi còn nói là không có gì với hần, làm sao lại lo lắng cho hần như vậy?

Thấy nàng lại tính nói cái gì, cô cô liền phát tay nói:

- Yên tâm đi, hần lần này xem như nhân họa đắc phúc! Trận này nếu hần có thể phá được, con đường tu luyện phía trước của hần sẽ rộng mở ra rất nhiều. Tương lai rất có thể, hần chính là chí tôn vô thượng của một giới này. Tâm trí của người này rất cứng cỏi, trên đời này không có thứ gì có thể ngăn cản hần được. Chỉ có điều hần hoa tâm có chút lớn a!

Nàng có ý thờ dài mà quay sang nhìn đến cháu gái của mình. Xuân Nhi không khỏi bấu môi mà lẩm bẩm trong miệng:

- Hần hoa tâm thì có liên quan gì đến ta chứ!

A Khờ nhìn trận đồ ở trước mặt, hần không còn chần chừ lựa chọn nữa. Mà trực tiếp đi thẳng về một hướng, hần không quan tâm đến liệu đó có phải là cửa sinh hay là cửa tử. Hần chỉ bước đến đó và vùng mạnh quyền xuống quát lớn:

- Đến đây đi, ta bắt tử các ngươi cũng đừng hòng bắt ta tử! Giết!

Ầm, ầm!

Quyền đầu nện xuống là cho cả không gian trở nên chấn động mãnh liệt. Vô số tử ảnh lao ra hướng về phía hần mà đánh tới. Mỗi một quyền của hần đều triệt triệt để để mà tiêu trừ hết tất thấy. Đến cuối cùng thứ hiện ra trước mặt hần là hai khuôn mặt của nữ nhân nhìn đến có chút kỳ. Một người thì trở mặt lên mà nhìn như thể hần là một con quái vật vậy. Trong khi đó, một người thì nhìn hần mỉm cười rất quái dị. Hần nhìn thấy tiểu cô nương trước mắt, miệng liền hừ hừ lên mấy tiếng:

- Bà nương điên, ngươi thật sự muốn đánh nhau với ta thật hay sao?

- Hừ, ta đánh không lại ngươi!

Nàng nói xong thì thu nụ cười bí ẩn của mình lại, rồi phát tay bảo:

- Hai người các ngươi đi ra khỏi phòng của ta nhanh đi! Ta không có thời gian để tiếp chuyện với các ngươi đâu!

Đến khi ra khỏi phòng rồi mà Xuân Nhi vẫn còn chưa hoàn hồn lại, nàng lâu lâu lẩm bẩm ở trong miệng:

- Làm sao có thể, hần làm sao có thể lợi hại như vậy được chứ?

- Ngươi đang lẩm bẩm cái gì trong miệng vậy?

Nghe A Khờ hỏi đến nàng mới giật mình lắc đầu nói:

- Không có gì... không có gì...

Rồi sau đó nàng chạy biến mất dạng. Hần nhìn về phía bóng lưng của nàng mà nhủ mảy:

- Lần nào gặp ta ngươi cũng chạy nhanh như vậy làm gì?

Hai người đi khỏi rồi, cánh cửa phòng của cô cô một lần nữa được đẩy đi vào. Lúc này giọng của nàng lười biếng nói:

- Lão đầu tử, kết quả như vậy đã làm lão hài lòng hay chưa?

- Ha ha, ta chờ đợi ở đây đã mười năm rồi! Cuối cùng cũng có thể tìm ra hần, người có thể sai sử được rồng. Đứa con của tạo hóa! Ha ha ha!

- Hừ, với thực lực của hần hiện tại còn chưa đủ để ta để vào mắt. Lúc này chỉ là một chút trò chơi nhỏ thôi, muốn đối đầu với bọn họ thực lực của hần ít nhất cũng phải đạt tới thần cấp. Còn hiện tại hần chẳng qua chỉ là một con chót thí nhỏ thôi, không đáng giá nhắc đến!

- Nhược Tử a, Nhược Tử! Nha đầu ngươi cũng thật là nhỏ nhen, thua hần có một trận mà đã suy nghĩ như vậy rồi sao?

- Hừ, ta thêm vào!

Nàng bấu môi, tính tình lúc này có chút trẻ con muốn giận dỗi. Khuôn mặt già nua của lão nhìn nàng đến có chút thâm ý cười. Lão không phải là cha của nàng thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hắc Kỳ doanh binh đoàn

Sự kiện ở quán trọ chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm trong hành trình đầy thử thách của A Khò ở cái thế giới này. Con đường ở phía trước của hắn còn rất dài và rất nhiều kỳ ngộ cũng như trắc trở đang đợi chờ.

Ngay sáng sớm ngày hôm sau, A Khò cùng chúng nữ thẳng hướng Hắc Thạch thành mà đi. Nhưng hành trình lần này của hắn lại nhiều thêm một người. Xuân Nhi từ đêm hôm đó vẫn không ngừng lèo đèo theo phía sau lưng. Nàng lấy rất nhiều lý do như là vì nhiệm vụ của tiểu thư giao phó, hay đại loại như ở đó nàng có rất nhiều người quen, có thể sẽ nhanh chóng giúp hắn tìm thấy người mà hắn muốn tìm. Nói tóm lại là dù hắn có đuổi nàng đi nàng cũng sẽ không buông tha cho hắn. Mặc dù nàng lúc nào cũng giữ một khoảng cách an toàn với hắn, nhưng chúng nữ đều cho rằng nàng đã nhập vào trong "ma chướng" của hắn rồi thì đừng hòng mà thoát ra được.

A Khò dĩ nhiên là không ngại rước thêm một cái phiền phức, vì dù sao trong người nàng vẫn còn lưu lại tàn hồn của thần nữ Bạch Lang. Nếu như trên đường đi có gặp chuyện gì bất trắc hắn sẽ có thêm một trợ thủ đắc lực nữa. Đương nhiên những chuyện này hắn chỉ để ở trong lòng mà không nói ra ngoài miệng. Thứ nhất, hắn là cái người nghèo mạt rệp nhưng lại rất ưa sĩ diện. Thứ hai, một con bài tẩy lợi hại như vậy hắn không việc gì phải nói ra cho mọi người chú ý. Thứ ba, cái này hình như hắn còn chưa có nghĩ ra.

Xuân Nhi cười một con bạch lang (đương nhiên đây chỉ là một loại chiến thú cấp ba của bạch lang tộc, không có liên quan gì đến thần nữ cả) đi theo bên cạnh thấy hắn cứ hết nhìn sang mình lại quay mặt sang chỗ khác cười một mình. Nàng có chút chột dạ trong lòng, lại có chút tức giận muốn nằng người:

- Này, này! Cái đầu đầu hũ thối nhà ngươi lại suy nghĩ cái chuyện mờ ám gì mà cứ cười một mình như vậy? Ngươi có tin là ta đã ngươi xuống đất luôn không?

Bình thường mấy nữ nhân đi theo hắn đều không có ai nói chuyện với hắn kiểu như vậy, mà cái nữ nhân từ đâu nhảy đến này cứ quẩn lấy hắn rồi đòi đánh, đòi đá. Các nàng thấy rất khó chịu trong lòng, đặc biệt là xà nữ và báo chị là hai người khó chịu nhất. Báo chị thì nóng giận nói:

- Hừ, ngươi là ai mà dám nói chuyện với chồng của ta như vậy?

Xuân Nhi liếc mắt nhìn nàng, rồi hiểu kỳ hỏi:

- Ngươi vẫn còn là thân xử nữ, từ khi nào lại là vợ của hắn!

Báo chị không những không xấu hổ, mà còn lớn tiếng nói:

- Em gái ta đã gả cho hắn rồi, ta đương nhiên cũng muốn gả cho hắn. Ngươi có ý kiến gì sao?

- Đúng vậy, chủ nhân muốn lấy ai thì lấy, nhưng ta có thể bảo đảm rằng chủ nhân sẽ không bao giờ lấy ngươi.

- Cái gì, hắn dám không lấy ta sao? Ta sẽ... ta sẽ...

Thấy ánh mắt mọi người nhìn đến nàng không khỏi xấu hổ mà đỏ mặt chính lại:

- Các ngươi nhìn cái gì mà nhìn, ý ta nói là dù hắn có muốn lấy ta ta cũng không thèm để ý đến hắn. Cha ta dù sao cũng là một thánh kỵ sĩ, ông nội ta là pháp sư cấp bảy. Cô cô của ta còn là một kỳ tài trận pháp sư. Các ngươi nghĩ ta có thể lấy hắn được sao?

Báo em từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, nghe nàng ta nói như vậy mới mỉm cười hỏi:

- Nếu đã như vậy tiểu thư theo những kẻ thấp hèn như chúng ta đây làm cái gì? Không phải như thế sẽ làm mất hết thân phận của người hay sao?

Nàng nghe hỏi đến thì cứng lưỡi, ấp úng nói:

- Thì ta... thì ta đi theo để bảo vệ hắn! Đúng, đúng chính là ta muốn đi theo bảo vệ hắn!

Nàng nói đến đây thì hưng phấn đứng dậy vỗ tay. Động tác của nàng quá đột ngột nên suýt chút nữa là rơi khỏi lưng ngựa thú rớt xuống đất. Cũng may là thân thủ của nàng nhanh nhạy nên không gây ra trò cười cho mọi người. Nhưng báo chị liền không bỏ qua cơ hội đó mà mỉa mai nàng:

- Hừ, cười mà thú đứng còn không vững mà đòi muốn đi theo bảo vệ người ta, đúng là chuyên cười!

- Thì... thì... thì...

Thấy các nàng cứ tranh nhau ta một câu ngươi một câu như vậy A Khò hơi cảm thấy nhức đầu. Bây giờ hắn mới biết cứ không phải lấy nhiều vợ là tốt, suốt ngày mà nghe bọn họ tranh nhau như vậy hắn không bị các nàng làm cho tức chết thì cũng bị làm cho điên khùng mà chết.

- Các nàng có thể dừng được chưa?

Nghe hấn gắt gồng nói chuyện các nàng đều ngay lập tức không lên tiếng nữa. Nhưng Xuân Nhi thì âm ức nói:

- Nữ nhân của người ức hiếp ta!

Hấn nhìn nàng vẻ mặt rất bình thản, nói:

- Vậy thì người đừng đi theo ta nữa là được chứ gì?

- Không được!

Nàng ngay lập tức nhảy dựng lên. Hấn hơi nhìn nàng một chút, lại lạnh nhạt nói:

- Vậy thì ta hết cách rồi!

Hấn nói đến đó lại quay mặt đi chỗ khác, còn cố tình ngồi xếp bằng trên lưng ma lang để tĩnh tọa.

- Nếu như ta làm nữ nhân của người thì thế nào?

Nàng đột nhiên hỏi đến làm cho tất cả mọi người đều mở to mắt mà nhìn, chỉ có hấn là làm như không có chuyện gì, đương nhiên nói:

- Nếu như vậy thì ta có thể suy nghĩ lại!

Hấn nói xong lại nhắm mắt ngồi thiền, đến một cái liếc mắt hấn cũng chẳng thèm. Nàng vừa tức giận, vừa xấu hổ nói:

- Hừ, ta chẳng qua là muốn thử lòng của người một chút mà thôi. Người nghĩ cũng đừng có nghĩ đến.

Nàng hậm hực vùng roi đánh mạnh lên người con bạch lang làm cho nó đau đớn kêu rống lên mà chạy đi. Thấy nàng một thân một mình lại bỏ đi như vậy, chúng nữ không khỏi bốn mắt nhìn nhau. Tiêu Lăng lo lắng nói:

- Hay là chàng đuổi theo nàng ta đi, dù sao nàng ta thực lực cũng chỉ đạt tới trung cấp tông sư đi một mình như vậy e rằng sẽ không an toàn.

Hấn lúc này mới cười xòa nói:

- Nàng yên tâm đi, nàng ta cũng không có đi xa đâu. Với lại từ đây đến Hắc Thạch thành cũng không có kẻ nào dám đến gần nàng ta.

Hấn đương nhiên là không có đem chuyện tàn hồn thần nữ nói ra, mà làm một bộ mặt thần thần bí bí khiến chúng nữ vô cùng sốt ruột.

- Khi nào đến lúc rồi các nàng sẽ biết!

Hấn nói xong lại xếp bằng như cũ. Các nàng biết hấn đang cố tình làm khó nên không ai hỏi đến nữa. Quả thật đúng như lời hấn vừa nói, Xuân Nhi chỉ đi trước một đoạn liền cố ý đứng chờ. Hấn làm như không quen không biết mà đi thẳng qua. Chúng nữ cũng chẳng thèm nhìn đến mà đi theo. Chỉ có Tiểu Long đang nằm ngủ là ngáy lên khò khò. Nàng thấy mọi người lơ mình đi như vậy trong lòng cảm giác rất là khó chịu:

- Này, các người làm như vậy là có ý gì? Các người dám khinh thường ta sao?

Nàng đang nói đột nhiên im bất lại. Tiểu Long đang ngủ trong lòng của Tiêu Lăng cũng mở to mắt ra nhìn. A Sân và A Si đang chờ theo chúng nữ ánh mắt căng thẳng đề phòng. Đến khi mẹ chúng đi ở phía sau đưa cánh ra vuốt nhẹ lên đầu chúng, chúng mới bình tĩnh trở lại. Chỉ có A Khò là ánh mắt có chút nheo lại, rồi lặng lẽ ra hiệu cho mọi người dừng ở phía sau:

- Các vị bằng hữu là người ở đâu đến sao lại muốn chặn đường của ta?

Một gã đàn ông mắt xếch, để râu quai nón, có bộ mặt hung ác nhe răng ra cười:

- Bọn ta là người của đoàn trưởng Hắc Kỳ doanh binh đoàn, là binh đoàn thiện chiến số một của Đại Việt quốc. Các người là người từ ngoài đến, lại mang theo rất nhiều tạp chủng không hợp cách, không thể tiến vào trong địa phận của Đại Việt quốc. Một là người để đám người đi bên cạnh ở lại, hai là nộp tiền chuộc mỗi người một trăm vạn từ linh thạch. Súng thú thì mỗi con mười vạn tinh linh thạch. Vị chi hết thấy là một trăm vạn tinh linh thạch, số lẻ không tính đến. Người có ý kiến gì hay không?

Đoàn kỵ binh này mặc thuần một màu đen, thú cưỡi cũng mặc giáp đen. Trên ngực trái mỗi người đều có đeo một cái quân huy hình đầu ma thú màu đen. Tên đang đứng nói chuyện đeo cái quân huy hình đầu ma thú hổ sư, là một loại ma thú cao cấp. Bên trên đầu ma thú hổ sư là một cái ngôi sao màu đỏ, biểu tượng cho cấp bậc của hấn. Đám kỵ binh ở phía sau toàn bộ đều đeo quân huy hình ma lang cấp hai, cấp ba. Phía bên trên quân huy cũng được gắn thêm hình ngôi sao màu đỏ. Có kẻ thì chỉ có một sao, có kẻ gắn tới năm sao. Đa số mấy tên kỵ sĩ đầu sói năm sao đều xếp ở sau lưng tên thủ lĩnh có quân huy đầu hổ sư một sao. Tổng cộng hết thấy có một trăm bốn mươi bốn tên, chia thành mười hai đội, mỗi đội có mười hai tên. Và cộng thêm tên thủ lĩnh này nữa là một trăm bốn mươi lăm tên. Thực lực cao nhất là tên thủ lĩnh có cái quân huy đầu hổ sư một sao, cấp bậc đại tông sư cao cấp. Và cấp thấp nhất là cấp tông sư sơ cấp.

A Khò giả vờ lẩm nhẩm trong miệng, rồi nói:

- Vị đại nhân này người có tính nhâm hay không? Chúng ta tổng cộng có bảy người, mỗi người một trăm tứ linh thạch, đổi ra tính linh thạch thì chỉ tốn có bảy vạn, cộng với sáu con thú cưỡi nữa thì cũng chỉ có sáu mươi bảy vạn tính linh thạch. Làm sao người lại nói là một trăm vạn cho được?

Tên thủ lĩnh hơi nhếch bộ râu lên hơi hơi nhảm tính, rồi xua tay nói:

- Ta nói một trăm vạn tức là một trăm vạn! Ngươi nói nhiều như vậy làm gì? Cuối cùng ngươi là giao người hay là giao tính linh thạch, ngươi mau quyết định nhanh đi! Lão gia không có thời gian mà đợi ngươi lồi thoi đâu!

A Khò hần làm người xưa nay nếu bị ngươi ta tính ở trên đầu một cái hần phải trả lại gấp mười lần. Đám người này rõ ràng là vừa ăn cướp vừa la làng. Có cái chuyện nào đi qua biên giới vào thành lại nộp nhiều tính linh thạch như vậy? Dù hần có đủ linh thạch để trả, hần cũng nhất quyết không có đưa cho đám giặc phi này.

- Nếu như ta không giao người, cũng không đưa linh thạch thì các ngươi làm thế nào?

Tên thủ lĩnh hai mắt tròn to, ria mép thì dựng ngược nói lớn:

- Vậy thì ngươi để mạng lại là được rồi!

- Thật vậy sao?

A Khò nham hiểm cười rồi nhảy khỏi người chiến lang mà lao đến. Khí thế trên người hần đột nhiên tăng mạnh, áp cho tên thủ lĩnh mặt đen thò đến không đều. Hần bây giờ mới biết, thì ra mình đậm phải đỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Làm tặc không bằng cướp, cướp không bằng lưu manh

Đùng thấy rằng hần bình thường cười cợt như vậy mà nghĩ rằng hần mềm yếu. Dù lúc trước hần có bị người ta đánh đến gần chết, hần cũng phải quay lại cắn cho kẻ đó một miếng. Huống hồ thực lực của hần hiện tại hơn xa đám người tự xưng là binh đoàn thiện chiến số một đế quốc.

A Khò cố ý dùng khí thế trên người để chế trụ, làm cho tên thủ lĩnh Hắc Kỳ doanh binh đoàn bị nghiền ép không cách nào nhúc nhích được. Rồi sau đó hần vùng quyền lên đánh. Trước tình thế nguy cấp, tên thủ lĩnh Hắc Kỳ doanh binh đoàn buộc lòng phải cắn đầu lưỡi mà cưỡng ép phá giải uy áp của thánh thể. Sau đó, hần ngay lập tức nhảy xuống ngựa để né đi.

Àm!

Con chiến mã bị một quyền nện cho nát xương. Tên thủ lĩnh Hắc Kỳ doanh binh đoàn cảm giác rét lạnh trong lòng. Biết được thực lực của A Khò hần cũng không dám liều mạng nữa, mà hét lớn ra lệnh cho đám thuộc hạ ở phía sau:

- Bầy trợn!

Đám binh sĩ nhanh chóng di chuyển đội hình rất chỉnh tề, rồi chia thành ba lớp hàng ngang. Lớp thứ nhất vừa chạy tới gần liền rẽ ra thành hai hướng vòng về phía sau lưng A Khò. Lớp thứ hai tiến đến khoảng cách mười trượng mới bắt đầu rẽ ra. Hai lớp đầu tiên vừa dứt đội hình ở lớp thứ ba đã ập tới. Hai đội kỵ binh trong bốn đội kỵ binh ở lớp thứ ba như hai mũi tên sắc nhọn xuyên thủng đến. Những mũi thương mang theo linh lực liên tiếp đâm trúng lên người A Khò. Hần tai mắt lạnh lẽo nên tránh được hầu hết đợt công kích thứ nhất. Chỉ có vài chỗ bị thương đâm trúng nhưng không ảnh hưởng gì nhiều. Đến đợt công kích thứ hai hần bắt đầu cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Àm! Âm! Âm!

Vô số các loại công kích bằng pháp thuật như hỏa cầu, băng đạn cao cấp lao đến như vũ bão. Kèm theo đó là hai lớp kỵ binh ở sau lưng quay ngược trở lại mà đánh tới. Chúng nữ đứng ở bên ngoài nhìn đến có chút nhịn không được mà muốn lao lên liều mạng. Nhưng Xuân Nhi lúc này lại đưa tay ra ngăn lại. Ánh mắt của nàng mang theo vẻ lạnh lùng và băng lãnh khác hẳn với ánh mắt lúc này. Chúng nữ nhìn đến ánh mắt của nàng đều có cảm giác như chìm vào trong một cái hố băng sâu không thấy đáy. Đến cả Kim Sí có thực lực cao nhất hay là báo em thân bí cũng không dám nhìn trực diện vào đó. Nàng lúc này mới chậm rãi nói:

- Các ngươi cứ yên tâm, hần tuyệt đối không có vấn đề gì đâu!

Nghe giọng nói của nàng không hiểu sao chúng nữ lại có cảm giác rất yên tâm, mặc dù không ai biết nàng lấy đâu ra sự tự tin lớn như vậy. Lúc này người đứng trước mặt các nàng vốn dĩ không còn là Xuân Nhi nữa. Linh hồn của Xuân Nhi thì đang ngồi ừ ừ ở một góc nào đó trong ý thức của mình. Nàng buồn bực nói:

- Nữ thần đại nhân, người nói xem liệu hần có bị làm sao không? Hay là người để ta ra giúp hần một tay đi?

Nàng tự hỏi rồi tự tìm câu trả lời cho chính mình, vì lúc này tàn hồn của nữ thần không muốn phân tâm nói chuyện với nàng. Đợt công kích thứ hai vừa dứt, đợt công kích thứ ba, thứ tư lại đến. Mỗi đợt công kích lại cách nhau vừa vặn chưa đến một cái chớp mắt, liên miên bất tuyệt hết lớp này lên lớp khác. A Khò trên người đã bắt đầu xuất hiện vài vết thương, hần nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Mẹ nó, các ngươi thật nghĩ ta không có cách phá trận hay sao?

Hần rút từ sau lưng cây gậy sắt ra, rồi cầm ở trên tay nhếch mép cười:

- Ta hôm nay muốn nhìn xem là các ngươi cứng hay gãy của ta cứng.

Hần vừa nói dứt lời đợt công kích tiếp theo đã đến. Lần này người dẫn đầu là tên thủ lĩnh vừa nãy bị đánh chết mất thú cười. Hần không biết kiếm đâu ra một con thú hình thù rất buồn cười. Nếu nói nó là thú cười thì cũng coi như tạm được, nhưng kêu nó là chiến mã thì quá là không phù hợp. Vì thân hình của nó còn muốn béo mập hơn Tiểu Long nhi lúc này, chân của nó thì lại ngắn cùn. Nhưng không biết là nó ăn thứ gì lại chạy so với chiến mã còn muốn nhanh hơn rất nhiều.

- Tiểu tử, hôm nay Trương A Ngưu ta không giết được ngươi, thề không làm người!

A Khò nhìn hần không nhìn được mà cười lớn, rồi vỗ tay nói:

- Ha ha, tốt! Ta là đang muốn ngươi làm sao giết được ta đây này?

Mười trọng.

Năm trọng.

Ba trọng.

Một trọng cuối cùng. A Khò nhắm khoảng cách vừa đủ thì nện gậy xuống. Đám kỵ binh đang chạy nhanh đột ngột bị khí thế của một gậy đập xuống cũng không kịp né tránh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một đội kỵ bị mười hai người, bị ba gậy liên tiếp đập xuống làm cho ngựa ngã người đổ, cảnh tượng vô cùng thảm thiết. Cả một đội kỵ binh đã hoàn toàn bị tiêu diệt. Tên thủ lĩnh lúc này cũng vừa chạy tới trong phạm vi công kích của A Khò, hần chứng kiến một mảng như vậy thì liền xoay người chạy đi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lại thêm mấy tiếng chấn động mạnh nữa, cả mặt đất dường như bị lún sâu xuống hơn chục trọng. Mấy đội kỵ binh liên tiếp bị chôn vùi trong đất. Lúc này đây, bên trong bộ chiến giáp màu đen mặt mũi tên thủ lĩnh tái xanh như tàu lá, trên lưng hần mồ hôi đã tuôn ra như mưa. A Khò nhảy lên, vác theo gậy sắt chặn ngay trước mặt làm hần sợ đến độ tay chân run lên lập bập. Hần dù là cảnh giới thực lực cách A Khò có một tầng thứ, và đã từng trải qua không biết bao nhiêu mùi máu tanh. Nhưng hần cũng chưa từng gặp qua một tên nào lại bá đạo như "ma thần" ở trước mặt.

- Thế nào, ngươi không phải là đang muốn giết ta sao? Sao giờ lại muốn quay đi mà chạy thế này? Ta với ngươi còn chưa có đánh đã tay nha!

Hần nhìn nụ cười của A Khò mà giống như là nhìn thấy một bộ mặt tà ác của quỷ dữ vậy. Hần lúc này rơi vào tuyệt vọng mà ngã khụy một gối xuống đất:

- Đại nhân, là ta có mắt mà không biết núi cao, phạm phải người của ngài. Xin ngài hay bỏ qua cho ta, ta ở nhà còn có mẹ già con thơ. Thê tử còn sắp sanh em bé, gia cảnh vô cùng khó khăn.

A Khò nhìn hần nước ngắn nước dài, kể lẽ một tràng như vậy thì liền mắng to:

- Câm miệng, lão tử hôm nay nếu thực lực không đủ có phải là bị đám các ngươi cướp sạch, hiếp sạch rồi hay không? Ngươi nếu muốn sống thì ngay lập tức giao ra cho ta một tia linh hồn để ta gieo xuống án niệm, nếu không thì ta một gậy đập chết! Mẹ nó, ngươi làm cướp cũng không có chút sáng tạo nào. Câu đó lão tử đã học thuộc lâu từ khi lọt bụng mẹ rồi!

Hần vừa nói vừa gờ gẩy lên đòi đánh. A Ngưu mặt mày tái mét, vội vàng đem một tia linh hồn giao ra cho hần. Sau khi gieo xuống án niệm đâu đấy, A Khò mới đá cho hần một đá, rồi lớn tiếng quát:

- Tất cả các ngươi nghe đây, tên nào là đội trưởng năm sao thì toàn bộ bước lên phía trước đứng. Tên nào dưới năm sao thì lui lại cho ta.

A Khò thấy mười một tên đội trưởng đang lui thủ đi ra thì quát:

- Mẹ nó, còn một tên nữa đâu? Mau chui ra đây cho ta! Ngươi mà còn giả chết nữa thì để ta tiễn ngươi thêm một gậy nữa vậy.

Ngay lập tức từ trong hố sâu, một gã mặt mày xanh mét nhảy ra, hô lớn:

- Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng! Ta ra, ta ra rồi!

- Mẹ nó, người ra thì cứ việc ra, kêu to lên như vậy làm gì? Người tưởng ta điếc sao?

Bịch!

A Khò sẵn chân đạp cho hắn một cái chũm xuống đất, sau đó lại lớn tiếng nói:

- Tất cả mười hai người các người đều giao một tia linh hồn ra đây! Đồng thời mỗi tên đều đem hết linh thạch ở trong người cho ta!

Nhận được mệnh lệnh của hắn, mười hai tên đội trưởng hơi do dự một chút; nhưng khi thấy hắn liếc đến liền ngay lập tức làm theo. Trương A Ngu đang đứng một bên thấy ánh mắt hắn nhìn đến liền không chút do dự mà lôi hết đồ đạc ở trong người ra. Nhìn mấy đồng linh thạch lớn nhỏ ở trước mặt, A Khò lười biếng nói:

- Gom hết chúng vào một chỗ, rồi giao lại cho mấy vị phu nhân của ta cất giữ. Còn đám người còn lại mỗi người giao ra cho ta năm ngàn tinh linh thạch, thiếu một viên thì ta đập một gậy!

Đám binh sĩ nghe đến liền mặt mày xanh như tàu lá chuối. A Ngu đứng ở một bên liền chần chừ nói:

- Đại nhân...

- Nói!

- Ta...

A Ngu đang muốn nói bị khí thế của hắn dọa đến nửa lời cũng nói không ra khỏi miệng. Một tên đội trưởng ở gần đó liền quỳ xuống:

- Đại nhân, anh em bọn họ trên người mỗi người nhiều nhất cũng chỉ được vài vạn từ linh thạch. Đừng nói là năm ngàn tinh linh thạch, cho dù là năm trăm viên bọn họ cũng kiếm không đủ. Xin đại nhân giơ cao đánh khẽ mà tha cho mấy huynh đệ bọn họ!

A Khò nghe đến liền quát:

- Mẹ nó, vậy mà lúc này các người mở miệng ra liền hô một trăm vạn tinh linh thạch! Các người ăn cướp cũng thật quá không có lương tâm!

Ánh mắt hắn lại vô ý, hữu ý mà rơi trên người A Ngu. A Ngu lúc này mặt mày sinh động nhìn đến rất buồn cười. A Khò lại nhìn tên đội trưởng quỳ ở dưới đất. Tên này thực lực cũng đã đạt đến cấp bậc đại tông sư sơ cấp, thực lực có thể dùng được. Chỉ tiếc là khuôn mặt hắn có chút khó coi, một vết sẹo từ giữa trán kéo dài xuống tận cằm bên phải làm cho vẻ tao nhã trên khuôn mặt biến thành một bộ quái dạng không hợp cách. A Khò nhận thấy tên này so ra với tên thủ lĩnh còn có rất nhiều chỗ dùng, tương lai có thể trở thành tâm phúc của hắn. Nên hắn nhìn đến rồi khẽ gật đầu hỏi:

- Người tên là gì?

- Thừa đại nhân, thuộc hạ tên là Trương Tuấn, là nghĩa đệ của Ngu đại ca.

Trương Tuấn cung kính trả lời làm cho hắn tương đối hài lòng. A Khò lại nhìn đám binh sĩ xung quanh, rồi lớn tiếng ra lệnh:

- Nếu các người đã không đủ tinh linh thạch, vậy thì sau này cứ đi theo ta kiếm linh thạch rồi trả ta dần dần. Còn tên nào có đủ linh thạch rồi thì đem lên đây, các người có thể đi được rồi!

Đám binh sĩ đều đứng im một chỗ, không tên nào nhúc nhích tiến lên hay là rời đi. Trương A Ngu lúc này mới dẫn đầu mười hai tên đội trưởng quỳ dưới đất nói:

- Đại nhân, xin người thu nạp bọn họ! Sau này bọn họ sẽ vì đại nhân mà vào sinh ra tử, quyết không để ngài thất vọng đâu!

Hơn một trăm binh sĩ lúc này cũng đồng loạt quỳ xuống:

- Chúng thuộc hạ nguyện vì đại nhân vào sinh ra tử, quyết không hai lời! Xin đại nhân thu nạp chúng thuộc hạ!

A Khò hai mắt mở to, rồi mắng lớn:

- Mẹ nó, đây là các người nháo cái gì sự? Ta đem theo nhiều người như vậy để làm cái gì?

Hắn đang tính phát tay thu lấy linh thạch rồi đuổi bọn họ đi, nhưng Xuân Nhi bước đi tới. Một mùi hương thơm nhẹ trên người nàng vào trên người hắn, làm tâm tính của hắn có chút dịu lại:

- Chủ nhân, sau này người còn có rất nhiều việc cần phải làm. Thuộc hạ thấy đám người này được huấn luyện rất tốt, chỉ cần bồi dưỡng thêm một thời

gian nữa là có thể dùng được rất nhiều chuyện. Chủ nhân người cũng không phải lúc nào cũng phải chạy đây chạy đó mà làm hết việc này đến việc khác. Như vậy thì người sẽ rất là mệt!

Nàng vừa nói vừa cố tình đứng ở phía sau lưng mà bóp vai cho hắn, làm cho hắn cảm giác rất là thư sướng. Hắn cười lên ha ha, rồi nói:

- Được, ta nghe lời của nàng sẽ thu nhận bọn họ. Các người đứng dậy hết cả đi!

Nhận được lệnh của hắn, cả một đám người đồng thanh hô:

- Chúng thuộc hạ tham kiến đại nhân!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Bước đầu xây dựng lực lượng

A Khò từ nhỏ đến lớn hầu hết thời gian đều là độc lai độc vãn thành tính. Kể từ khi đi đến thế giới này, hắn hết mang theo Tiểu Long bên người lại rước thêm Tiểu Lăng và mấy nữ nhân bầu bên cạnh. Nay lại có thêm hơn trăm tên thuộc hạ, điều này ở thế giới trước kia của hắn dù có nghĩ hắn cũng không dám nghĩ đến. Nhưng đối với hắn nhiều thêm một người là lại nhiều thêm một phần trách nhiệm. Hắn không thể cứ như trước kia muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm. Hắn bây giờ làm một chuyện nhỏ nhặt cũng cần phải đắn đo xem chuyện đó có gây điều gì bất lợi cho những người ở bên cạnh hắn hay không. Chỉ nghĩ đến nhiều đó hắn đã bắt đầu thấy buồn bực. Đường như hiểu được tâm trạng của hắn, "Xuân Nhi" đứng bên cạnh thì thầm:

- Chủ nhân, không phải người đang muốn tìm người hay sao? Ta thấy hay là việc này cứ giao cho bọn họ làm đi! Dù sao nhiều người vẫn tốt hơn là một người.

Hai mắt hắn lúc này bỗng sáng lên, hắn vỗ mạnh lên trán rồi kêu lớn:

- Ô ha, sao chuyện này ta lại không nghĩ ra nhỉ? Ha ha, nữ nhân tốt! Nàng thật sự là nữ nhân tốt a!

Hắn nói rồi đem "Xuân Nhi" ôm ở trong ngực, hôn liên tiếp năm sáu cái lên mặt nàng, còn tham lam cắn nhẹ lên môi thơm của nàng:

- Từ nay về sau, ta muốn nàng phải thường xuyên ở bên cạnh giúp đỡ ta.

Hắn nói đến đó lại nhỏ giọng nói tiếp:

- Người tốt nhất là thường xuyên chiếm giữ cái thân thể này đi, nữ nhân kia rất là phiền phức! Người thì ta rất thích!

Hắn nói xong còn cố ý bóp nhẹ vào mông nàng, cười lên ha ha đắc ý. "Xuân Nhi" hai má đỏ hồng khe khẽ cười. Từ khi biết hắn tới giờ đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn vui vẻ như vậy. Tâm tình nàng lúc này cũng tương đối phức tạp. Một mặt là thân thể này vốn dĩ không phải của nàng, một mặt nàng lại có cảm giác bắt đầu muốn được ở bên cạnh hắn nhiều thêm một chút. Nàng đã sống không biết bao nhiêu là năm tháng, người đầu tiên làm nàng cười là hắn, người khiến nàng cảm thấy nhói đau cũng chính là hắn. Quan trọng hơn là, nàng tin tưởng hắn một ngày nào đó sẽ đem nàng phục sinh sống trở lại. Mà không phải mượn nhờ thân xác của kẻ khác. Trong khi đó, Xuân Nhi thật thì ngồi ở một góc trong ý thức của chính mình miệt mài không ngớt:

- Hạ lưu, vô sỉ, bỉ ổi, khốn nạn! Hắn... hắn dám hôn vào môi của ta... lại còn... lại còn... chạm vào chỗ đó. Hắn thật là đáng kinh tởm! Nữ thần đại nhân, người nhất định phải lấy lại công đạo cho ta. Ta muốn đánh gãy tay hắn, đá què chân hắn. Xem hắn lần sau còn dám làm như thế với ta hay là không?

Nàng gọi nhưng mà nữ thần đại nhân của nàng lúc này tâm tư đã như muốn bay lên tận chín tầng mây.

- Nữ thần đại nhân, nữ thần đại nhân! Người có nghe ta nói gì hay không? Nữ thần đại nhân...

Mặc nàng có cố gắng gào thét thế nào, nữ thần đại nhân của nàng vẫn không chịu rời khỏi ngực của hắn, khuôn mặt lúc đây đã tan đi mấy phần băng lãnh, mà nụ cười có chút ấm áp và thỏa mãn. A Khò rất muốn cùng nàng anh anh em em một hồi, nhưng hắn nghĩ tới trước mặt nhiều người như vậy e rằng không tiện. Nên có chút tiếc nuối rời khỏi cánh môi ngọt ngào của nàng, rồi lên giọng nói:

- Ừm, Trương Tuấn! Người lại đây, ta có nhiệm vụ giao cho người!

Trương Tuấn nghe hắn gọi đến liền chạy gấp đến, quỳ gối dưới đất nói:

- Thuộc hạ tham kiến đại nhân!

A Khò phát tay nói:

- Sau này ở trước mặt ta không cần phải quỳ, cứ đứng dậy nói chuyện là được rồi!

- Chuyện này...

- Hừ?

Thấy hấn do dự A Khò liền tròn mắt nói:

- Thế nào? Lòi ta nói người không nghe thấy hay sao?

- Dạ, thuộc hạ không dám!

Trương Tuấn lúc này vội vàng đứng bật dậy, nghiêm chỉnh đứng ở một bên. A Khò hài lòng vỗ lấy vai hấn cười:

- Tốt, thuộc hạ của ta sau này đều phải có chí khí như vậy. Không thể lúc nào cũng tùy tiện quỳ gối trước mặt người khác được.

Hấn nói xong lại quay mắt nhìn bốn phía:

- Các người đã nghe hết những lời của ta vừa nói hay không?

Một đám thuộc hạ đều đứng nghiêm túc chỉnh tề đồng thanh hô:

- Dạ!

Hấn rất hài lòng mà vỗ tay lộp bộp. Đợi không khí lắng xuống hấn mới tiếp tục quay sang Trương Tuấn dặn dò:

- Được rồi, bây giờ ta có nhiệm vụ giao cho người và các huynh đệ của người làm. Ta muốn người dẫn theo người đi vào bên trong Hắc Thạch thành thu thập tin tức về một nhóm lớn nô lệ mới được chuyển đến vào thành cách đây mấy hôm trước. Đồng thời tìm giúp ta hai cái người này!

Hấn nói xong thì rút trong người ra hai bức tranh vẽ chân dung đại ca và tam muội của Tiêu Lăng. Trương Tuấn cẩn thận đem hai cuộn tranh cất ở trong người, rồi cẩn thận nói:

- Đại nhân còn có việc gì cần giao phó nữa hay không?

A Khò lúc này mới móc tiếp một túi lớn đựng linh thạch khi nãy thu được, rồi giao vào trong tay Trương Tuấn, nói:

- Số linh thạch này ta giao lại cho các người! Có mấy huynh đệ bị đánh thương khi vào thành thì mua thêm thuốc mà chữa thương. Số linh thạch còn dư ra thì chia đều cho mỗi người. Các người có nhu cầu gì thì cứ tùy tiện mà chi tiêu. Chỉ cần làm việc có hiệu quả thì một chút hao tổn này với ta chẳng sao cả. Nhớ, các người trong thời gian nhanh nhất phải tìm cho ra hai người này. Sau đó thì đi đến gặp ta để họp mặt. Ta sẽ thông qua tiêu ký và A Ngu thông báo cho các người biết vị trí của ta. Còn bây giờ các người đi làm việc đi!

- Dạ, thuộc hạ trong thời gian sớm nhất sẽ báo tin tức về cho đại nhân!

Trương Tuấn lui ra rồi dẫn theo một đám người khí thế khấn trương rồi đi, Trương A Ngu cũng nhanh chân chạy theo. A Khò liền quát:

- A Ngu, người đi đâu đó?

Bị gọi đến, hấn có chút giận mình mà lung ta lúng túng trả lời:

- Ta... đại nhân... thuộc hạ...

- Ta có nói qua cho người đi theo hay sao?

- Dạ... cái này... thuộc hạ...

A Khò ánh mắt liếc hấn, rồi chuyển sang đám thuộc hạ đang chần chừ đứng đợi:

- Ta quên nói cho các người chuyện này, từ bây giờ trở đi Trương Tuấn sẽ là phó thủ lĩnh của các người. Còn đại ca của hấn, A Ngu sau này sẽ theo ta làm việc. Xong rồi, các người lui đi!

- Dạ!

Trương Tuấn chấp tay thi lễ, đám thuộc hạ ở phía sau cũng chấp tay theo. Rồi một đoàn người nối đuôi nhau đi mất hút về phía bầu trời xa xăm. A Ngu đứng như trời trồng, miệng không ngừng kêu lớn:

- Một đám không có nghĩ khí! Các người sao dám bỏ mặc ta một mình ở lại chỗ này chứ hả, ta muốn đi! Ta muốn theo các người a!

Nghe hấn gào thét thảm thiết như vậy, có vài tên thuộc hạ không nhịn được mà quay đầu lại to nhỏ với nhau:

- Xem chừng thủ lĩnh lần này lành ít dữ nhiều rồi!

Trương Tuấn từ sau đi tới, giọng âm lãnh nói:

- Đó không phải là việc của các ngươi! Sau này làm việc cho đại nhân thật tốt đi, đừng có ăn nói lung tung ở sau lưng ngài. Nếu không các ngươi gặp chuyện gì ta cũng không nói giúp được đâu.

Lời của hắn vừa dứt liền nghe thấy tiếng A Nguru kêu lên thất thanh:

- Aaaaa... Đại nhân tha mạng a!

Đám thuộc hạ nghe đến liền lạnh cả sống lưng:

- Đa tạ phó thống lĩnh đã nhắc nhở! Chúng ta sau này nhất định sẽ không ăn nói linh tinh nữa!

Cả đám liền nhanh chóng mà rời đi, trong lòng chỉ còn biết cầu nguyện cho vị thống lĩnh xấu số của mình.

- Ngươi là cái gì mà la? Ta có ăn thịt ngươi sao?

Giọng A Khò la lớn làm cho A Nguru miếu máo kêu:

- Đại nhân không ăn thịt ta, nhưng chắc chắn người sẽ không tha cho ta a!

A Khò tức khí đá cho hắn một cái ngã chúi nhủi xuống đất, rồi mắng:

- Ngươi nghĩ ta là người nhỏ mọn như vậy sao? Thật muốn bị ăn đòn hử?

- Ai ui, đại nhân người không thể dịu dàng với thuộc hạ một chút hay sao? Ta dù sao cũng rất mỏng manh yếu ớt a!

A Nguru lết người ngồi dậy, xoa xoa cái mông vừa bị đá bầm của hắn.

- Hừ, ngươi còn đá nữa có tin là ta sẽ đá nát mông ngươi hay không?

- Nát mông, nát mông!

Tiểu Long đang ở trong ngực Tiêu Lăng nhìn thấy một cảnh như vậy lại không tìm không phổi mà nhảy lên vỗ tay vô cùng thích thú. Tiêu Lăng liền xoa xoa đầu nó có ý trách cứ:

- Tiểu Long ngoan, con sau này không được học theo ba ba con mà đi bắt nạt người khác như vậy nghe không?

Nó bây giờ được Tiêu Lăng cưng chiều nên rất biết nghe lời nàng, nó nghe nàng nói như vậy liền không quấy phá nữa, mà chu cái mỏ lên gật gật đầu nói:

- Xấu, ba ba là người xấu!

A Khò nghe nó nói như vậy liền liếc mắt sang lờm:

- Hừ, cái tên tiểu tử này! Ngươi bây giờ cũng dám chống đối ba ba của ngươi sao? Được lắm, vậy thì từ đây về sau ta không cho phép ngươi ôm vợ của ta nữa. Ngươi mau qua đây cho ta?

Tiểu Long bị hắn dọa cho muốn khóc rống lên mà ôm chặt lấy cổ Tiêu Lăng, rồi lắc đầu ngầy ngậy:

- Không muốn, không muốn!

Thấy hắn hùng hổ dọa người như vậy, Tiêu Lăng cũng có chút gấp. Nàng nói:

- Chàng muốn làm gì?

- Hừ, ta phải quản giáo tên tiểu tử này lại mới được. Không thể để nó theo các nàng học hư được!

- Hừ, có chàng hư thì có! Ta không cho chàng đem nó đi đâu hết!

Tiêu Lăng làm mặt hung dữ hếch hàm lên nhìn hắn chằm chằm. Hắn thì nhìn nàng tủm tỉm cười. Nàng nhìn đến có chút chột dạ, vội giao Tiểu Long lại cho hắn, rồi nói:

- Chàng mà dám ức hiếp nó, ta sẽ phạt chàng không được phép chạm vào người ta nữa!

- Thật sao?

Nàng gật đầu khẳng định:

- Đương nhiên là thật!

- Ha ha, vậy thì báo em, nàng qua đây cho ta ôm một cái!

Báo em trợn mắt lên nhìn hắn rồi mắng:

- Hạ lưu!

Hắn ánh mắt vừa xoay qua báo chị, báo chị liền mắng:

- Hảo sắc!

- Vô sỉ! - Xà Linh cũng lên tiếng mắng.

Hắn thấy chỉ có Kim Sí là không có mắng hắn thì đắc ý nhào tới. Nhưng hắn còn chưa tới nơi thì nàng đã hóa lại trở về bản thể, ánh mắt có chút trên chọc nhìn đến. Hắn tức đến muốn lộn ruột, lại nghe có tiếng người cười khúc khích thì quay sang nhìn. Thì ra là Xuân Nhi đang đứng đó che miệng cười khúc khích, lấy đó làm vui vẻ. Hắn hơi trợn tròn mắt lên nhìn nàng, thì đã nghe tiếng nàng mắng:

- Tên hạ lưu vô sỉ nhà ngươi, hôm nay ta không đánh gãy tay ngươi, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!

Nàng hùng hổ xoắn tay áo lên mà lao tới. A Khờ hắn biết lúc này tàn hồn của nữ thân đã lui xuống, trả lại thân thể cho chính chủ nên là vội co giò lên mà chạy. Còn Trương A Ngưu thì hai mắt mở to nhìn đến có chút muốn nôn tròng mắt:

- Đây là nữ nhân của đại nhân sao? Thật là khủng khiếp!

Hắn nghĩ đến mà da đầu đã muốn tê buốt. Tiểu Long lúc này lại rất vui vẻ nhảy lên vỗ tay reo hò:

- Vui quá, vui quá!

Trong khi đó A Khờ vừa chạy vừa kêu to:

- Bà nương thúi, ta có chọc gì ngươi mà người đòi đánh ta?

- Ngươi không chọc gì ta tại sao lại vừa thấy mặt ta liền chột dạ bỏ chạy?

- Ngươi là cái bà nương không nói lý, ta đứng lại cho ngươi đánh sao?

- Chứ không phải là ngươi vừa mới... vừa mới bóp mông của ta nên mới có tật giật mình mà chạy trốn hay sao?

- Hừ mông ngươi lép xẹp như vậy ta thèm mà động vào?

- Ngươi nói cái gì?

Nàng tức khí mà hét lớn. A Khờ cũng kêu to lên:

- Ta nói mông của ngươi nhỏ, là rất nhỏ đó biết không?

- Ngươi có gan thì đừng có chạy! Ngươi dám nói mông ai nhỏ chứ hả? Ngươi có ngon thì sờ lại lần nữa xem, ta chắc chắn là so với mông ngươi còn muốn to hơn!

- Hừ, nhưng so với mấy nữ nhân của ta đều muốn nhỏ hơn gấp mấy lần!

Nàng nghe hắn nói vậy thì đảo mắt quan sát mông của người khác, ánh mắt đột nhiên sáng lên nói:

- Nhưng Xà Linh mông còn muốn nhỏ hơn ta!

Xà Linh bị nàng ngó đến trong lòng thầm mắng:

- Vô sỉ!

A Khờ cũng liếc mắt nhìn qua hơi gật gật đầu xác minh, rồi lắc đầu nói:

- Nhưng nàng ta không phải là nữ nhân của ta, làm sao có thể so sánh được. Ta nói ngươi mông nhỏ vẫn là mông nhỏ a!

Nàng lúc này mới tức khí nói:

- Người làm sao không sờ lại lần nữa xem đầu, móng ta không có nhỏ a!

Hắn liền lắc đầu lia lịa:

- Hừ, người tính dùng mỹ nhân kế mê hoạt ta sao? Ta không dễ bị lừa như vậy đâu. Ta nói rồi, người là cái đồ móng nhỏ! Ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đối mặt nguy cơ

Hắc Thạch thành khoảng cách chỉ còn hơn trăm dặm, Tiêu Lăng suốt trên đoạn đường này rất ít khi nói chuyện với mọi người. A Khờ biết là nàng đang lo lắng cho hai người thân của mình, nên hắn thường hay chú ý quan tâm đến nàng. Hắn cố ý hỏi han nàng rất nhiều thứ rồi còn pha trò để chọc cho nàng cười. Vì vậy mà chẳng mấy chốc đoạn đường hơn trăm dặm đã gần ngay trước mắt.

Cách chừng mười dặm nhìn về phía nam, xa xa trên những rừng cây cổ thụ đâm thủng tầng mây, là một bức tường thành như ẩn như hiện vào trong bầu trời. A Khờ mất tinh hơn người thường gấp mấy lần, nên hắn nhìn rất rõ ràng khối kiến trúc đồ sộ đó. Một bức tường thành được đúc hoàn toàn từ một loại đá đen vô cùng chắc chắn. Loại đá này có tên là hắc thạch, có lẽ vậy nên tòa thành này cũng được đặt tên theo như thế. Loại hắc thạch này thường tạo thành những khối lớn, cứng hơn so với cả tinh thiết (một trong những nguyên liệu để chế tạo vũ khí ở các quốc gia dị giới, nó có độ cứng và sức bền hơn sắc thép bình thường gấp cả trăm lần). Bởi vì hắc thạch bình thường kích thước rất lớn nên rất khó khai thác, không nghĩ rằng cả một khối kiến trúc lớn như vậy lại hoàn toàn được đúc bằng loại đá này.

A Khờ có thể ước lượng được bức tường thành trước mặt phải cao chừng ba, bốn trăm trượng, dài có khi đến mấy trăm dặm. Cả một tòa thành lớn như vậy không hiểu sao lại có thể dễ dàng bị cô tộc chiếm làm của riêng. Vậy chỉ có thể nói rằng thực lực của cô tộc, Lý gia mạnh đến rất khó tưởng tượng. A Khờ càng nghĩ đến, vấn đề lại càng phức tạp. Nhưng hắn không thể vì thế mà lui lại phía sau. Thứ nhất, hai người họ một là anh vợ, một là em vợ. Mà Tiêu Lăng ở trong lòng hắn tuyệt đối có một vị trí không nhỏ hơn cha mẹ nuôi và Tiêu Long. Vì vậy hắn nhất định phải cứu hai người cho bằng được. Thứ hai, hắn cảm nhận thấy một ngày nào đó hắn với cô tộc, thậm chí là rất nhiều thế lực lớn của thế giới này sẽ xảy ra tranh chấp hoặc là xung đột với nhau. Điều đó chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Đã như vậy hắn cũng không cần phải e dè bọn họ làm gì nữa. Nhưng với thực lực của hắn hiện tại chỉ xem như là tương đối mạnh mà thôi. So với một cô tộc đã tồn tại hằng mấy vạn năm hắn chẳng qua chỉ là một cá nhân vượt trội hơn người thường một chút. Hắn muốn tồn tại, hắn chỉ có thể mạnh hơn mà thôi.

Hắn thầm tính nhẩm trong đầu, nếu như thực lực của cô tộc mạnh như vậy thì chỉ còn cách đưa ra điều kiện hoặc là len lén giao dịch để đổi người. Chỉ cần bọn họ an toàn trở về dù phải đánh đổi bất cứ giá nào hắn cũng sẽ không hối tiếc. Nếu trong tình huống xấu nhất là phải đổi đầu trực tiếp với người của Lý gia, hắn cũng phải liều lĩnh một lần để cướp người về cho bằng được. Hắn thầm nghĩ như vậy nên trong vô thức bóp chặt lấy hai bàn tay. Tiêu Lăng đang giữ chặt tay hắn nên mọi chuyển biến trên người hắn nàng đều hiểu rất rõ ràng. Nhưng ngay lúc này nàng lại không muốn phá vỡ quyết tâm của hắn, mà nhẹ nhàng gục đầu vào vai hắn khẽ khẽ mỉm cười. Có thể nói đây là nụ cười hạnh phúc nhất từ trước đến nay của nàng. Biết làm sao được, càng ở gần hắn nàng càng không cách nào rời hắn được nửa bước. Nàng biết hắn không phải là hạng người tầm thường chịu sự quản chế của kẻ khác. Có một ngày nào đó hắn sẽ bay cao lên chín tầng trời, chường quân cả một bầu trời không vô tận. Đến lúc đó, có thể nàng sẽ không còn ở bên cạnh để nghe hắn nói chuyện mây trời chuyện đầu đường xó chợ nào đó. Hay là nghe hắn kể mấy câu chuyện cười thô tục rồi ôm bụng cười nức nẻ. Hắn trong mắt người khác là vô sĩ, là háo sắc; nhưng trong mắt nàng hắn chính là một đại anh hùng. Hắn dám vì nàng xông thẳng vào trong thánh điện của lang tộc tìm người. Hắn lại vì nàng mà lặn lội suốt mấy vạn dặm đường để cứu hai người mà hắn chưa bao giờ gặp mặt một lần. Chỉ là, hai người họ là người thân của nàng nên hắn phải liều mạng cứu ra. Chỉ là, nàng là vợ hắn nên hắn không thể cứ bỏ mặc mọi chuyện khiến nàng thương tâm. Một nam nhân như vậy, liệu rằng có đáng để cho nàng yêu thương hắn cả đời hay không?

A Khờ thấy nàng gục đầu vào vai hắn mỉm cười, hắn cũng không biết suy nghĩ trong lòng nàng nên làm ra bộ mặt vô lại mà cười trừ:

- Vợ, sau khi ta cứu ra anh rể với lại em vợ rồi, nàng có phải là nên sinh cho ta một vài đứa nhỏ hay không?

Tiêu Lăng biết hắn đang có ý xấu, nhưng vẫn vui vẻ gật đầu nói:

- Sau khi xong việc, chàng muốn ta sinh mấy đứa thì ta sẽ sinh cho chàng mấy đứa. Chỉ sợ đến lúc đó chàng chơi ta già yếu xấu xí rồi lại không muốn ta nữa đâu.

- Ai nói!

Hắn ngay lập tức cắn lấy tai nàng, nói:

- Vợ ta là người đẹp nhất trên khắp thế gian này, cho dù nàng có sinh cho ta một chục đứa nhỏ thì nàng vẫn sẽ rất đẹp!

- Nếu như ta xấu đi thì sao?

- Vậy thì ta lại cũng làm mặt xấu để sống với nàng, như vậy được không?

- Phi... chàng tự xem lại chàng đi! Bây giờ chàng có chỗ nào đẹp để mà làm xấu đâu chứ? Chàng mà còn làm xấu nữa thì ai dám nhìn thấy mặt chàng?
- Hừ... hừ... nàng dám chê ta xấu hả? Vậy mà lần trước có ai khóc nức nở kêu rằng ta rất đẹp trai nha!
- Không có, tuyệt đối không có đâu!

Nàng nghĩ đến mấy lời nói trong lúc hai người thân mật lại bị hắn nói ra thì vô cùng xấu hổ cúi sát vào ngực hắn, cắn nhẹ mấy cái.

- Chàng đúng là không có đúng đắn, mấy chuyện xấu hổ như vậy cũng nói ra ngoài cho được. Thật là...

Hắn thừa biết là nàng da mặt mỏng, cũng không dám tiếp tục trêu đùa nữa, mới nói:

- Phía trước đã là Hắc Thạch thành rồi, chúng ta mau chóng vào bên trong thành để nghỉ ngơi và chờ tin tức của đám người Trương Tuấn luôn một thể.

Mấy nữ nhân từ nãy giờ nhìn lên tòa thành ánh mắt rất thích thú, vốn dĩ chỉ đợi nghe câu này của hắn là chạy ngay vào trong thành. Đặc biệt là hai chị em báo nữ và ba mẹ con Kim Sí quen sống ở nơi hoang dã nên đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy được một tòa thành lớn đến như vậy. Còn Tiểu Long thì cứ nhảy lên nhảy xuống, ngoái đầu nhìn trái nhìn phải rất là vui mắt. Chỉ khổ cho A Nguru, hắn bị nó lôi đầu kéo tai thúc dục chạy ở đằng trước mà không biết mệt.

Cổng thành sừng sững trước mặt, một gã đầu lĩnh mặc kim giáp đang quát tháo mấy tên thuộc hạ thấy nhóm người của A Khò đi đến thì liếc mắt qua nhóm ngó rồi lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Nhìn ánh mắt bất thiện của hắn A Khò hai hàng lông mày khẽ nhíu lại. Nhưng nghĩ đến thực lực của gã A Khò có chút cảm giác chán chát trong lòng. Chỉ là một tên canh cửa thôi nhưng thực lực cũng đã đạt đến sơ cấp đại tông sư, không hiểu là mấy tên người nhà họ Lý này dư thừa người hay sao lại phái một tên cao cấp như vậy đi nhận cái chức này. Nhìn thanh kiếm và tấm huy hiệu trên ngực áo A Khò đoán biết gã là một tên kiếm sĩ. Hắn thấy nhóm người A Khò không để ý lời nói của mình, lại ngó nghiêng xung quanh, thì tức giận quát:

- Mẹ nó, các ngươi là người ở nơi thôn dã mới xuống núi hay sao mà nhìn cái gì nhìn hoài vậy? Các ngươi lại dám không để lời của ta ở trong tai hay sao?
- Ai ui, cái tên thô鄙 này! Ngươi làm sao biết bọn ta là người ở vùng thôn dã mới đến đây hả? Ngươi thật là thông minh nha!

Nghe mấy lời của báo chí, gã như muốn điên lên, rút kiếm ra quát lớn:

- Mẹ nó, các ngươi nghĩ rằng lão tử dễ chọc giận lắm hay sao? Hôm nay lão tử phải róc da, lột xương các ngươi ra mới hả giận được!

A Nguru từ nãy giờ vẫn đành đứng ngoài hằm hằm nhìn đến, đúng lúc này thấy gã đầu lĩnh rút kiếm xông đến liền nhảy bổ vào mắng:

- Con mẹ nó, lão tử đang ngựa tay ngựa chân đây ngươi có gan thì nhào vô! Ta không đập chết cái tên giữ cửa nhà ngươi thì ta sau này không lấy tên A Nguru nữa.

Đột nhiên có một tên mặt đen sì vác cây thương lớn đâm xộc tới, tên đầu lĩnh cũng chẳng chịu kém cạnh mà xoay vòng thanh kiếm lớn ở trong tay chém mạnh xuống. Để bảo vệ an toàn cho chúng nữ, A Khò liền nhảy lên phía trước mà chắn cho các nàng.

Ầm! Ầm!

Đùng!

Rầm!

Hai thanh vũ khí chạm vào nhau tạo thành dư chấn chấn động cả một mảng trời không. Mấy tên lính canh cổng bị hất văng ra phía sau cửa thành mà ngã chổng vó. Chỉ có đám nữ nhân đứng ở phía sau lưng của A Khò là vẫn bình yên vô sự. Còn Tiểu Long thì đang rất hưng phấn nhảy qua nhảy lại ở trên đầu hai người kêu to:

- Đánh, đánh hay quá! Đánh hay quá!

Lúc này đừng nói là tên đầu lĩnh trông cửa, dù là A Nguru cũng cảm thấy quái dị. Một tiểu hài đồng như nó cứ nhảy qua nhảy lại ở trên đầu của hai người mà không có mấy may bị một chút ảnh hưởng nào. Thậm chí hai người còn có cảm giác như bị một luồng uy áp vô hình nào đó đè lên trên người. Dù cảm giác đó không phải là thực chất nhưng nó cũng làm cho hai người bị áp lực không nhỏ. Tên đầu lĩnh càng đánh càng bắt đầu trở nên rối loạn, dù sao thực lực của hai người cách biệt cũng không phải là nhỏ. Chỉ là A Nguru vì bị hai cha con A Khò làm cho tức khí ở trong người không phát tác ra được, hắn mới lấy tên đầu lĩnh này làm bao cát để đâm nện mới dấy dưng lâu như vậy. Đến cuối cùng, một thương của hắn nặng nề đâm xuống buộc tên đầu lĩnh phải nghiêng người qua né tránh. Một chân của hắn nhanh như thiểm điện nhắm ngay đầu tên đầu lĩnh mà đá. Một cước này nếu trúng đầu tên đầu lĩnh e rằng hắn không bị đá bể đầu chết, cũng bị đá cho nửa sống nửa chết. A Khò đứng bên ngoài đương nhiên là không muốn nhìn thấy một cảnh như vậy, vừa mới vào cửa nhà người ta lại đánh chết người, e rằng không phải là cách làm người của hắn.

Đúng lúc này một giọng nói trầm ổn từ trên không vọng xuống:

- Kẻ nào to gan dám đến Hắc Thạch thành này gây sự?

Rồi một luồng uy áp trực tiếp nhắm đến chỗ vị trí của A Ngu mà phủ xuống. A Ngu bị hất văng ra ngoài, A Khò cũng ngay lập tức đem hắc cứu về một bên. Tiểu Long lúc này cũng không dám nao loạn mà chạy vào cúi trong lòng ngực của hắc.

Từ trên trời hạ xuống một con chiến thú hoàng kim đại bàng, trên lưng nó là một gã thanh niên mặt mũi đẹp đẽ, mặc một bộ chiến giáp màu bạch kim sáng loáng. Hai mắt hắc sắc nhọn như một mũi tên vô hình nhìn thẳng vào chúng nhân ở phía dưới. Trong mắt hắc, những người ở phía dưới chẳng khác nào con sâu cái kiến. Chỉ khi ánh mắt hắc quét qua trên người A Khò và Tiểu Long thì hơi nhíu lại:

- Thực lực cũng không tệ lắm, nhưng các người đã dám đến Hắc Thạch thành này gây sự thì nhất định phải trả giá cho việc làm của mình!

Hắc vừa dứt lời, cả thân hình dường như bị bao bọc trong kim quang, tỏa ra thánh khí bao trùm cả một tòa thành khổng lồ. Hắc, vậy mà đã đạt đến cao cấp thánh kỵ sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hoàng kim thánh kỵ sĩ

Sự xuất hiện của một hoàng kim thánh kỵ sĩ làm cho nhóm người A Khò có chút bất an. Nhưng ngược lại thì đám binh sĩ coi thành lại rất hưng phấn. Duy chỉ có tên đầu lĩnh thủ vệ quân là không vui không buồn đứng ở một bên.

A Khò lúc này lại không muốn vì chút việc nhỏ mà động đến hòa khí hai bên, nên hắc mới bước ra nhún nhường nói:

- Vị công tử này xưng hô thế nào? Tại hạ là Hạo Nam, người thôn dã đang cùng vợ con và vài người hầu xuống núi lịch lãm một chút kiến thức nhân gian. Chỗ lúc này là do tên cận vệ của ta lỡ mồm nên gây ra chuyện không mong muốn, nếu như công tử có thể bỏ qua chuyện này thì tại hạ xin mạn phép được hiểu kính một ít đồ vật thôn dã lên cho công tử người gian.

Hắc chậm rãi lấy ra trong người một cái túi không gian đựng đồ cẩn thận đem đến trước mặt tên hoàng kim thánh kỵ sĩ trẻ tuổi. Nhưng hắc chỉ khẽ liếc mắt nhìn qua liền khinh khinh cười:

- Người cho rằng người của Lý gia chúng ta sẽ vì một chút tài vật này mà bỏ qua cho người dễ dàng như vậy hay sao?

A Khò thấy hắc nói chuyện không chút khách sáo như vậy trong lòng lấy làm khó chịu, nhưng miệng lại cười rất tươi mà nói rằng:

- Vị công tử này thật khéo biết nói đùa, tài vật là vật ngoài thân. Còn danh dự và mặt mũi của Lý gia đương nhiên là quan trọng hơn mấy thứ đơn bạc này. Chẳng qua là, tại hạ đường sá xa xôi đến chỗ này nên không biết quy cũ, vừa nãy có chút lời qua tiếng lại mà mất hòa khí. Ta không dám nói một tiếng để công tử bỏ qua, nhưng thiết nghĩ công tử cũng không muốn vì chút hiểu lầm mà làm khó dễ người thô lậu như tại hạ đây chứ?

Gã hoàng kim thánh kỵ sĩ trẻ tuổi ánh mắt đảo qua một vòng, rồi lúc này mới thu lại uy thế vào bên trong, miệng có chút ý cười nói:

- Người tự nhận mình là người thô lậu, ta cũng là người thô lậu. Người thô lậu thì nên giải quyết vấn đề theo cách của người thô lậu. Vậy thế này đi, người chỉ cần tiếp được ta ba chiêu, ta sẽ bỏ qua chuyện này cho người!

- Mẹ kiếp, người là...

A Ngu đứng nghe này giờ tức khí trong người bộc phát mà quát lên. A Khò ngay lập tức kéo hắc về rồi chặn miệng lại.

- Xin công tử đừng để bụng mấy lời vừa rồi! Ta chỉ cần tiếp được ba chiêu của công tử thì xin công tử bỏ qua mọi chuyện, cho ta bảo thành kiến thức một chút. Còn lễ vật ta tặng công tử, xin công tử cứ nhận cho! Tại hạ xin được mạn phép đắc tội!

A Khò nói xong thì cúi thấp người xuống vái một vái thật sâu. Người đời có câu, đứng dưới mái hiên nhà người ta thì cần phải cúi đầu, thỉnh phật thì phải chấp tay quỳ lạy. Hắc hôm nay cúi đầu không phải là cúi đầu trước người nhà họ Lý, mà hắc là đang cúi đầu trước bản tâm của mình. Sẽ có một ngày, người của Lý gia phải quỳ gối trước mặt của hắc.

Tên hoàng kim kỵ sĩ trẻ tuổi dường như cảm nhận được khí thế của A Khò mỗi lúc một tăng lên, đến cuối cùng thì cả người hắc dường như phát ra một luồng huyết quang đâm thấu trời xanh. Rồi một tiếng rỗng ngấm ngầm giữ vang vọng cả hư không. Tất cả các thế lực lớn nhỏ trên phiên tinh vực này đều âm thầm hướng về phương hướng rỗng ngấm mà dõi theo. A Khò vậy mà đột phá vào trung cấp thánh thể, cả người hắc như có một luồng sức mạnh mạnh mẽ phát ra từ trong từng tế bào. Trong đan điền của hắc bắt đầu hình thành một mảng dịch thể có đường kính to cỡ một quả trứng gà. Bên trong dịch thể dường như còn ẩn hiện một cái hồn thể phiêu phù, hư thoát. Hồn thể của long hồn không biết tại sao lại bị nhốt vào trong đan điền của hắc. Nhưng A Khò lúc này cũng không biết được sự biến đổi đó, ánh mắt hắc đang chăm chú nhìn đến đối thủ trước mặt, rồi chấp tay mỉm cười rất hài lòng:

- Đa tạ công tử đã tạo áp lực cho ta tiến cấp! Sau này ta sẽ gửi thêm cho công tử một phần lễ nữa!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ trẻ tuổi mặt mũi có chút nhũn nhếch lại, hắn không nghĩ đến có kẻ đột phá thánh cấp đơn giản như vậy. Trừ phi đây là một cơ duyên xảo hợp trùng khớp, không thì người này quá mức nghịch thiên. Hắn là con cháu của Lý gia, tuyệt không thể để một cái ẩn số như vậy tồn tại ngay trước mũi mình. Mà người này rất có thể là con cháu của một đại gia tộc nào đó ẩn cư, xuất sơn có thể là để lịch lãm hoặc là tự có một mục đích khác. Nếu đã như vậy, một là hôm nay hắn phải tìm cách lôi kéo người này về với phía mình. Hai là, tìm hiểu rõ ràng thân thế của người này rồi khử đi. Vừa nãy trên người người này có phát ra long uy, một nhân loại có long uy tồn tại thì chỉ có thể là một cái tồn tại siêu việt so với tất cả những kẻ đồng cấp khác, hoặc giả người này mang theo để vương chi mệnh trên thân. Vậy người này sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến bố cục của Lý gia đã bố trí suốt cả ngàn năm qua. Một chuyện như vậy, hắn không thể tự quyết định một mình được. Cũng may là trong thành còn có một trưởng lão trong tộc tọa trấn, như vậy chuyện này cứ để trưởng lão quyết là được. Hắn càng nghĩ trong lòng càng thông suốt đi rất nhiều. Nhưng dù hắn có cẩn thận đến thế nào, thì họa ngày hôm nay của Lý gia cũng chỉ là mới bắt đầu. Mà kẻ gây ra họa không phải ai khác, mà chính là hắn.

A Khò sau khi cúi người hành lễ thì lấy ra cây gậy sắt vẫn thường đem theo bên người. Hắn cố ý xoay tít cây gậy trong tay rồi cười lên hà hà, nói:

- Công tử, xin mời được lĩnh giáo!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ của Lý gia cũng vung thương trước mặt, lúc này hơi có chút cúi người thi lễ:

- Vậy tại hạ xin mạn phép đắc tội!

Hắn nói xong liền nhảy xuống lưng hoàng kim đại bàng, hai tay huy vũ mũi thương liên tiếp nhắm vào đầu, ngực và bụng của A Khò mà đâm tới. Ba vị trí tạo thành một đường thẳng cách nhau một khoảng, vậy mà khi nhìn đến một thương trong tay hắn giống như là cùng một lúc đâm tới ba chỗ vị trí khác nhau. A Khò ánh mắt vừa léo lên tinh quang, cây gậy sắt trong tay liền xoay vòng tạo thành một hình tròn kín kẽ, không có một khe hở nào để không khí lọt vào.

Keng! Keng! Keng!

Ba tiếng va chạm liên tiếp của binh khí làm bầu không khí đang yên lặng bỗng nhiên như muốn sôi trào lên. Mũi thương trên tay hoàng kim thánh kỵ sĩ của Lý gia một lần nữa đánh ra một chiêu như khi nãy, nhưng mà lần này A Khò cũng không có như lần trước như vậy đâu. Hắn nhảy vọt lên phía trước rồi vung gậy nhắm thẳng vào đầu của tên hoàng kim kỵ sĩ mà đập xuống. Tên hoàng kim kỵ sĩ khoe miệng có chút nhếch lên, mũi thương trong tay hắn liền xoay ngược lên không mà nhắm ba vị trí yếu hại nhất của A Khò đâm vào. Mũi thương giống như một con lốc xoáy ẩn chứa bên trong những tia lôi điện bắn thẳng đến. A Nguru đứng ở ngoài hai mắt mở to mà hô lên:

- Phong lôi thương, tuyệt kỹ của Lý gia!

A Khò thầm mắng tên A Nguru đứng là đại ngốc, một chiêu như vậy ai là không biết tên mà hắn lại gọi to như vậy làm gì. A Khò lúc này đang ở lưng chừng giữa không trung, mà thương pháp của tên này lại rất quái dị. Rõ ràng ba đường thương đâm đến đều là thực chất, không có cái nào là ảnh hình. Như vậy tốc độ ra chiêu của hắn có phải là quá nhanh rồi hay không? A Khò không nghĩ là với thực lực của người này mà có thể xuất ra thương pháp đạt đến tốc độ như thế. Hắn lúc này ánh mắt mới nhìn đến đầu mũi thương, miệng liền ngay lập tức muốn mắng to:

- Con mẹ nó, thì ra trong thương còn có thương! Hèn gì chiêu số xuất ra lại quái dị như vậy!

Ý nghĩ vừa đến, A Khò không chút chần chừ mà xoay ngược đầu gậy hướng phía mũi thương đâm tới.

Choang!

Mượn nhờ lực va chạm của hai món binh khí, A Khò liền xoay người mà lộn ngược lại ra phía sau. Hắn vừa tiếp đất, hai chân đã muốn đứng không vững mà lùi lại phía sau tới mấy bước. Trên người hắn vài chỗ quần áo vẫn còn nẩy sợi lôi điện quán quanh, té rần. Cũng may tên kia không có ý muốn kích sát hắn, nếu không vừa rồi e là hắn phải ăn thêm một ít khô sở rồi. Nhưng dù sao ý phục trên người hắn cũng bị uy lực của thương pháp chấn cho rách toạc. Vài chỗ da thịt còn bóc lên mùi khét. Chứng nữ thấy hắn chật vật như vậy liền muốn chạy đến hỏi han. Nhưng hắn đã giơ tay ra hiệu cho các nàng đứng ở một bên, miệng thì toe toét cười:

- Ha ha, quả nhiên là lợi hại! Suýt chút nữa ta đã bị nướng chín rồi!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ miệng cười mà mặt cứ nhăn tít lại:

- Các hạ mới lợi hại a, thương pháp của ta vậy mà vẫn bị ngươi nhìn ra được chỗ yếu hại rồi a!

- Nhìn ra thì nhìn ra, nhưng vẫn là không có cách phá giải a!

- Được rồi, nếu các hạ đã đỡ được hai chiêu vừa rồi của ta. Vậy bây giờ ta cũng không nương tay nữa. Chiêu cuối cùng này ta sẽ đem ra hết thực lực của mình mà đánh. Chỉ cần các hạ có thể toàn mạng trở ra, ta và người của Lý gia sẽ bỏ qua chuyện gây sự của các hạ, đồng thời sẽ tiếp đãi các hạ như là tân khách trong nhà! Ý các hạ thấy thế nào?

A Khò ngoài miệng thì vui vẻ nhận lời, nhưng trong bụng thì thầm mắng không biết là bao nhiêu đời tổ tông của Lý gia.

- Được, nếu các hạ đã không có gì dị nghị vậy thì xem ta ra chiêu đây!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ hai tay nâng cây thương lên cao, mũi thương được một tia linh lực của hắn truyền vào phát ra kim quang vô cùng chói mắt. Rồi

cả người hấn dường như hòa hợp với thương lâm một. Người thương hợp nhất tạo thành một cảnh tượng vô cùng kỳ dị. Cả bầu trời dường như bắt đầu nổi lên giống bão, từng tia, từng tia lôi điện không ngừng chớp giật rồi rơi bỏ xuống. Hình ảnh một con phi ung khổng lồ được tạo thành từ lôi điện vô cánh mà nhắm hướng A Khờ lao đến. Khí thế có thể nói là hủy thiên diệt địa. Đây là lần đầu tiên trong đời, A Khờ có thể cảm nhận được một áp lực lớn đến như vậy.

Lôi ảnh phi ung lao tới, A Khờ không cò cách nào khác mà dốc hết toàn lực đem khí thế bộc phát ra bên ngoài. Một màu huyết tinh từ trong cơ thể hấn nhuộm đỏ bầu trời. Long uy chi khí cuộn quanh thân thể mà huyền hóa thành một con huyết long dữ tợn. Ánh mắt A Khờ đột nhiên chuyển thành một màu đỏ thẫm, bên trong đó ẩn hiện một sự tà ác làm cho chư thần đều phải khiếp sợ!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đánh thương Lý Dật

Huyết long nổi giận gầm rống, A Khờ bay vọt lên không trung vùng hai chưởng vỗ mạnh lên đầu hư ảnh lôi ung. Một vầng sáng tím từ chưởng ấn của A Khờ vừa chạm đến hư ảnh lôi ung liền lan tỏa ra mấy dặm không gian, làm cho cả một tòa Hắc Thạch thành sừng sững mấy ngàn năm như muốn rung chuyển theo.

Uỳnh!

Âm thanh nổ vang trời. Cả hai hư ảnh liền tiêu thất mà biến mất. A Khờ từ trên cao rơi xuống mặt đất.

Ầm!

Một cái hố sâu mấy chục trượng chôn vùi hấn ở trong đó. Bên kia tên hoàng kim thánh kỵ sĩ cũng bị đánh rớt xuống tường thành, ánh mắt kinh hãi nhìn đến cái hố sâu cách đó mấy trăm trượng. Miệng hấn nhả ra một ngụm máu tươi rồi mới ngồi khụy xuống.

- Người này...

- Khụ... khụ...

A Khờ bò ra khỏi hố đất, hai tay chống lấy hai đầu gối mà ho lên sặc sụa. Cả bộ y phục trên người hấn hầu như không còn mấy mảnh. Chỉ còn độc mỗi miếng vải che kín chỗ hiểm trên người hấn. Vết thương thì dày dạt chạy khắp thân thể, máu chảy ra nhuộm đỏ một mảnh huyết sắc vô cùng kinh dị. Nhưng hấn vẫn cố ngửa cổ lên trời cười lớn:

- Ha ha, thật sự là sảng khoái a! Đa tạ, công tử đã hạ thủ lưu tình! Tại hạ lần này thật tâm khâm phục, khẩu phục rồi!

- Không dám, là ta bất tài vô dụng mà thôi!

Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ hơi phát tay, rồi nhảy lên trên lưng con hoàng kim đại bàng mà rời khỏi. Đám binh sĩ giữ thành lúc này mới trở mắt lên mà nhìn con "quái vật" A Khờ đang đứng cười ở trước mặt. Thế mới biết, nhìn người không thể nhìn bề ngoài được.

Tiêu Lăng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh A Khờ khoác lên trên người hấn một cái áo khoác bằng da thú, rồi chạm tay vào người hấn mà lầm bầm niệm mấy câu chú ngữ. Vết thương trên người A Khờ bắt đầu từ từ khép lại, nhưng cũng không cách nào hoàn toàn chữa trị dứt điểm được. Dù sao năng lực thực lực còn cách xa thực lực hai người rất nhiều, mà vết thương do cấp bậc thánh tạo thành đâu dễ gì giải trừ như vậy. A Khờ đưa bàn tay chai sần của hấn nắm lấy tay nàng, rồi dịu dàng cười nói:

- Ta không sao, chúng ta mau chóng vào thành thôi! Ta không thể để đại ca và em gái của nàng chịu khổ thêm được nữa. Sau khi vào thành, ta sẽ liên hệ đến đám người Trương Tuấn để tìm cách cứu người!

Tay nàng bị hấn nắm chặt trước nhiều người như vậy, mặt không khỏi có chút đỏ lên. Nhưng nàng biết hấn đang quan tâm đến cảm xúc của mình, nên mới ôn nhu nói:

- Những chuyện đó để sau hấn nói, việc chữa thương cho chàng mới là việc quan trọng trước mắt. Sau này không cần thiết, chàng cũng không cần phải cật lực như vậy làm gì.

Hấn cười tà rồi hôn nhẹ lên má nàng, có ý lớn tiếng nói:

- Nào, mọi người mau vào thành thôi! Ta muốn kiến thức xem thành trì của nhân loại so với chốn thâm sơn cùng cốc của bọn ta lợi hại như thế nào.

Chung nữ bị hấn kéo vào, đám binh sĩ thủ vệ đều tự nhiên đứng dật ra, không có một tên nào dám hó hé nửa lời. Chỉ có tên đầu lĩnh thủ vệ quân là ánh mắt sắc bén nhìn lên bóng lưng A Khờ, miệng có chút ý cười.

Trong phủ thành chủ. Tên hoàng kim thánh kỵ sĩ vừa mới rời khỏi lưng thú cưỡi nhảy xuống, sắc mặt đã trắng bệch như người chết. Hắn liên tục ho ra máu, ngum máu tươi rồi lập tức lao vào trong phòng mà đóng kín cửa lại. Hắn vội vàng ngồi xuống xếp bằng, lại lấy ra vô số dược hoàn nhét hết vào trong miệng, nhai gống như là đang nhai đậu. Không biết trải qua bao nhiêu lâu, cuối cùng sắc mặt của hắn đã trở nên dễ coi hơn rất nhiều. Hắn lúc này mới đẩy cửa bước ra ngoài. Ánh mắt hắn bỗng nhiên dừng lên trên người một người đàn ông trung niên tầm thước, hai mắt hắn không khỏi cup mí xuống mà chấp tay thi lễ:

- Dật nhi xin ra mắt lục trưởng lão!

Trên khuôn mặt uy nghiêm của lục trưởng lão hiện lên một nét kinh dị hiếm có:

- Là ai đã thương người?

- Dạ, là...

- Hắn là bị một gã thôn dã tên Hạo Nam đánh thương, người này thực lực còn dưới hắn một bậc. Nhưng khí thế thì rất mạnh, trong người còn mang theo long huyết và luyện thể thuật của long tộc. Ngoài ra, trên người tên đó còn có long khí vương giả, là loại long khí có cấp bậc cao nhất của long tộc. Chỉ tiếc, có người không có mắt nhìn người mà đi chọc tới một cái phiền phức lớn cho Lý gia. Hiện giờ còn bị đánh cho chật vật không chịu nổi.

Một thiếu nữ có dáng người thanh mảnh, mặc một bộ váy màu đỏ có họa tiết hoa văn rất nổi bật ngồi bệt trên mái nhà mà thông hai chân xuống vừa đun đưa vừa nói chuyện. Lời nói của nàng làm cho Lý Dật mặt tức thì xám lại, nhưng hắn chỉ dám nghiến răng mà quay mặt đi, cũng không dám lên tiếng phản bác. Lục trưởng lão hai hàng lông mày khẽ nhíu chặt, ánh mắt sâu thẳm không chút gợn sóng nhìn đến hai người. Âm thanh có chút uy nghiêm nhìn lên cô gái đang ngồi trên mái nhà:

- Thiên Hương, chuyện này có phải nha đầu người đã chứng kiến hết thấy nhưng lại không có ra tay can thiệp?

Nàng thấy vẻ mặt của lão liền xua tay chối bay:

- Không có, ta tuyệt đối không có!

- Không có, là người không có nhìn thấy hay là không có can thiệp?

- Ta... ta không nhìn thấy đương nhiên là không có can thiệp vào rồi.

Nàng dường như sợ hai người bọn họ không tin nên cố ý nói thêm vào:

- Tất cả chuyện này là do Lý Hồ, thủ vệ quân báo lại cho ta biết. Ta hoàn toàn không có liên quan gì đến. Sau này có chuyện gì liên quan đến tên kia thì các người đi tìm Lý Hồ mà hỏi, ta không biết gì hết!

Nàng lời nói còn chưa dứt hai chân đã đạp mạnh lên mái nhà, rồi phiêu phù lẩn trốn đi mất. Lục trưởng lão lúc này thâm ý nhìn đến Lý Dật:

- Ngày mai, ta muốn người mời kẻ đó đến phủ thành chủ để gặp ta. Một người như vậy không thể để cho hắn lòng vòng ở bên ngoài mà ảnh hưởng đến kế hoạch cả ngàn năm nay của Lý gia được!

- Dạ, tiểu diệt biết rồi!

Lý Dật không dám chậm trễ mà cúi thấp đầu xuống thi lễ. Đợi đến khi hắn ngẩng đầu lên nhìn thì lục trưởng lão đã không thấy đâu nữa rồi. Cả sống lưng hắn lúc này đã ướt đầm mồ hôi. Hắn có thể xem là người nổi bật trong lớp trẻ của Lý gia, nhưng ở trong mắt của mấy vị trưởng lão thì hắn so ra chỉ là một đứa nhỏ chưa trưởng thành được đưa ra ngoài để rèn luyện. Chuyện lần này nếu như hắn không giải quyết ổn thỏa, rất có thể lúc trở về gia tộc địa vị của hắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ. Hắn không phải thiếu nha đầu Thiên Hương có thân phận đặc biệt, là con gái của tộc trưởng đương nhiệm nên có thể tùy tiện tiện thuận muốn làm gì thì làm. Cũng lắm thì nhường chỉ bị khiển trách, hay là bắt diện bích trong mặt thất chừng vài tháng lại thả ra ngoài. Còn những đệ tử không thuộc dòng chính như hắn, nếu không chứng minh được thực lực cũng như giá trị của mình thì sẽ bị đối xử giống như Lý Hồ vậy. Một thân bản lĩnh như vậy cuối cùng cũng chỉ nhận một cái chức thủ vệ quân thấp hèn, mặt rệp không đáng để ở trong mắt của đám tài tử của Lý gia. Hắn, Lý Dật tuyệt đối không thể tầm thường như vậy. Hai tay hắn lúc này nắm chặt, oán khí từ trong đôi mắt tỏa ra ngoài, tạo thành một luồng hắc tuyến như muốn xâm nhập vào trong thân thể hắn. Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp, không biết từ đâu truyền đến trong tai của Lý Dật:

- Dật nhi, người không được phép tức giận! Nếu người tức giận mọi thứ sẽ không thể kiểm soát được. Người không những không đạt được thứ mình muốn, mà ngay cả địa vị của ngày hôm nay sau biết bao nhiêu cố gắng người mới đạt được cũng sẽ bị mất hết. Hãy nghe lời ta, kiềm chế cơn tức giận ở trong lòng của người lại. Như vậy thì tương lai người mới có thể giành được cái ghế tộc trưởng của Lý gia. Đến lúc đó, người có thể tùy ý làm những gì mà người thích. Người có thể đạt được tất cả những thứ mà kẻ khác đã lấy mất của người. Người có hiểu hay không?

Một ông lão râu tóc bạc trắng, chùm lên đầu một cái áo choàng màu đen phủ kín cả người. Lão vừa chống gậy đứng ở sau lưng Lý Dật, vừa đem linh lực của mình truyền vào trong người cho hắn. Lý Dật giống như là từ trong cơn mê mà tỉnh dậy, hắn hoảng sợ đưa tay vuốt lấy mồ hôi trên mặt, rồi cung kính quỳ xuống trước mặt lão nhân thần bí:

- Dật nhi nhớ rồi, lần sau Dật nhi sẽ không bao giờ tái phạm nữa! Xin người hay tha thứ cho Dật nhi!

Lão nhân thần bí hơi gật đầu, rồi lão đưa tay vỗ nhẹ lên đầu hắn như là đang an ủi một đứa trẻ nhỏ vừa mắc phải một lỗi lầm nào đó. Bàn tay già nua của lão có cảm giác như đang rung lên từng chút một. Cuối cùng lão mới rút tay về, khe khẽ thở dài:

- Ngươi và cha ngươi tính tình đều rất giống nhau! Không phải năm đó, vì ta quân giáo không nghiêm làm cha ngươi bị kẻ khác lợi dụng rồi lộ ra sơ hở mà diệt vong. Thì ngày hôm nay, cái vị trí tộc trưởng đó đã không đến phiên tên Lý Thiên Hành đó ngồi lên, mà ngươi cũng không có bị kẻ khác đối xử như một tên thuộc hạ để sai vặt. Ài, tất cả đều là lỗi tại ta cả!

Lão đang lúc thờ dài, đột nhiên hai hàng lông mày có chút nhíu lại. Rồi như vô ảnh vô tung mà tiêu biến đầu mất. Lúc này, Lý Dật ánh mắt cảnh giác nhìn lên hai cái bóng đen đã chạy đi xa. Khóe miệng hần nhếch lên một nụ cười bí ẩn, vô cùng khó hiểu.

- Lý Hồ, ngươi nói cái người chum kín đầu đó là ai? Sao từ lúc rời khỏi Lý gia đến Hắc Thạch thành ta chưa từng thấy qua hắn?

Ngươi lên tiếng hỏi là một thiếu nữ mặc đồ đen đang đứng cạnh một gã đàn ông cũng mặc áo đen trùm đầu. Hai người này không phải là tiểu nha đầu Lý Thiên Hương, con gái của tộc trưởng Lý Thiên Hành và tên thủ vệ quân Lý Hồ thì là ai nữa?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: A Khờ nổi giận

Trong khi hai người Lý Hồ còn đang suy đoán xem người thần bí xuất hiện bên cạnh của Lý Dật là ai, thì A Khờ lại rất thành thoi ngồi cùng chúng nữ ăn uống. Hần sau khi đột phá lên trung cấp thánh thể, đánh bại được một tên hoàng kim thánh kỵ sĩ của một đại gia tộc trong lòng liền rất thoải mái. Dù sao thì đây là lần đầu tiên hắn đánh bại được một người có thực lực cao hơn hắn, nên tâm trạng có hứng khởi một chút cũng là chuyện bình thường.

Hắn ngồi ăn ở một cái bàn lớn, xung quanh có rất nhiều khách nhân nhìn đến. Lúc này, hắn mặc một cái áo khoác bằng da thú, quần một cái quần da trông chẳng khác nào một tên dã nhân, mà vây quanh hắn lại có một đám nữ nhân vô cùng xinh đẹp và kiều diễm. Một cái hình tượng như vậy làm sao không dễ cho người khác chú ý đến. Hắn ngồi khoanh chân lên ghế vừa ôm mỹ nhân vừa uống rượu, miệng cười khả khả nói:

- Sáng khoái, quả nhiên là sáng khoái a!

Tiêu Lăng ngồi ở trong người hắn, miệng cười vui vẻ gấp thức ăn đút vào miệng cho hắn. Xuân Nhi ngồi ở một bên đĩa cứ chọc chọc vào đĩa thức ăn mà không gấp, miệng thì lầm bầm mắng chửi:

- Hồn dân, vô sỉ! Làm sao trên đời này lại có một người vô sỉ như vậy chứ? Trước mặt bao nhiêu người như vậy mà còn ôm ôm ấp ấp, thật là kinh khủng!

Dù giọng nàng nói rất nhỏ, nhưng ánh mắt nàng không ngừng liếc qua liếc lại. Ai nhìn đến đều thừa biết là nàng đang mắng người, huống hồ là một cái thực lực bậc thánh như A Khờ. Hắn cố ý làm lơ mà không nhìn đến nàng, lại kéo theo hai chị em báo nữ vào trong lòng. Rồi rót đầy hai ly rượu đem đưa cho các nàng cùng uống. Báo em đương nhiên là vui vẻ cầm ly rượu uống cạn với hắn. Báo chị thì có chút phản ứng không muốn, nhưng rồi cũng không phản kháng nổi cái ánh mắt của hắn nhìn đến. Nàng đem ly rượu uống cạn, mới lầu bầu nói:

- Người ta còn chưa có chính thức làm nữ nhân của ngươi, ngươi cứ ôm như vậy thì sau này ta làm sao mà gả đi?

Hắn nghe nói đến liền trừng mắt lên nhìn:

- Nàng còn dám gả cho người khác sao?

Nàng trừng mắt nhìn lại hắn. Miệng nói cứng:

- Thế nào? Ta muốn gả cho ai thì gả cho người đó, ngươi quản ta làm gì?

- Hừ, nàng là nữ nhân của ta còn ai dám tới lấy hay sao? Ta sẽ đập chết kẻ đó!

- Vậy sao ngươi còn chưa chịu lấy ta?

Ánh mắt hắn gian xảo liếc lên người nàng, rồi phì cười nói:

- Ngươi ấy à, muốn gả đi đến nóng lòng như vậy thì tối nay gả cho ta là được chứ gì?

- Ngươi xem ta là thứ gì? Muốn lấy là lấy hay sao? Ít nhất cũng phải giống như báo em vậy, phải cứu ta một lần ta mới gả cho ngươi!

A Khờ hai mắt tròn tròn nhìn nàng, rồi lấy tay sờ lên trán nàng nói:

- Đầu ngươi không có bị gì đó chứ? Khi không lại đòi ta cứu ngươi?

Nàng nghe hắn nói thì tức giận gạt tay ra, rồi nói:

- Phi phi phi, đầu ngươi mới có vấn đề đó! Nếu ngươi mà không cứu ta thì ta sẽ không bao giờ gả cho ngươi!

Thấy nàng nói chuyện quả quyết như vậy, hắn cảm giác đầu có chút căng trướng lên;

- Ngươi nghĩ cũng đừng có nghĩ đi, khi không kêu ta cứu ngươi làm cái gì? Và lại lần trước không phải là ta đã cứu ngươi một lần rồi đó sao?

- Không tính, lần đó là ngươi muốn trả thù hai chị em ta, cái đó không thể tính! Nếu ngươi đã không muốn lấy ta thì sau này đừng có chạm vào người ta!

Nàng đột nhiên dừng dừng nổi giận mà vùng dậy. Hắn nhìn đến góc trệ, không hiểu chuyện gì với chuyện gì. A Ngu đang uống rượu cũng tắc lưỡi nói:

- Đàn bà thật phiền phức!

Hắn vừa dứt lời đã cảm thấy có cái gì đó không đúng. Ánh mắt của báo chị nhìn hắn như đang muốn ăn tươi nuốt sống hắn ngay tại chỗ:

- Ngươi nói cái gì?

Bị một nữ nhân nhìn đến như vậy, hắn có chút xấu hổ mà cúi thấp mặt xuống nhai thức ăn nhồm nhoàm. Hắn đương nhiên là không phải sợ nàng, mà là không dám chọc vào nữ nhân của A Khò. Báo chị trong lòng buồn bực thật muốn tìm một chỗ để phát tiết, nhưng nghĩ đến tên thô lỗ A Ngu này không dễ chọc nên nàng chỉ hừ lạnh mà bỏ đi. A Khò sợ nàng chạy đi ra ngoài lung tung sẽ gây ra chuyện nên vội đứng dậy có ý đuổi theo. Đúng lúc này thì hắn nghe tiếng nàng lớn tiếng mắng chửi ai đó, trong lời nói phần nộ như muốn giết người:

- Ngươi không có mắt hay sao mà đi đụng vào ta? Có muốn bị ăn đánh không hả?

Mọi người trong sảnh đều hiếu kỳ đưa ánh mắt nhìn đến, trong lòng không khỏi quái lạ nhìn tên quái nhân có một cái sẹo dài chạy dài xuống mặt. Người này thực lực mạnh như vậy tại sao phải sợ một nữ nhân ngang ngược như nàng. A Khò nhìn đến hắn liền nhận ra người quen. Hèn gì người này bị báo chị đụng phải, rồi bị nàng lớn tiếng nói chuyện như vậy mà vẫn không có đáp lại. Đó chẳng phải là Trương Tuấn, tên thủ hạ hắn mới thu nhận thì còn là ai. A Khò thấy báo chị muốn rút cây roi quăn ở trước bụng ra đánh người, hắn liền lao nhanh tới nắm chặt lấy:

- Dù rồi, hắn là thuộc hạ của ta, ngươi không phải muốn làm gì thì làm. Mau trở về chỗ ngồi của mình đi!

- Không muốn, ngươi buông tay ra cho ta! Sau này ta không muốn đi theo ngươi nữa! Ngươi là đồ không có lương tâm!

Hắn thấy nàng ngang bướng như vậy thì tức giận đem nàng đẩy ngã xuống đất. Nàng té xuống đất, hai hàng nước mắt rơi xuống là chảy. Hắn vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy muốn đánh nàng. Nàng ủy khuất mà khóc lên rất thương tâm:

- Ngươi là nam nhân xấu xa, vô lương tâm! Ngươi có gan thì đánh chết ta luôn đi!

Hắn thật sự không cố ý đẩy ngã nàng, nhưng thực lực tăng mạnh, hắn còn không kiểm soát được sức mạnh trong cơ thể nên mới lỡ tay thành ra như vậy. Trước mặt nhiều người hắn cũng không muốn để nàng cứ nằm đó mà khóc, nên quay sang ra hiệu cho Trương Tuấn:

- Ngươi đến chỗ của A Ngu ngồi đi, chỗ này để ta giải quyết xong rồi sẽ nói chuyện sau!

- Dạ!

Trương Tuấn cung kính khom người hành lễ rồi đi tới bàn ngồi. Chúng nữ có chút lo lắng nhìn sang chỗ báo chị. Các nàng thấy báo chị quả thật có chút làm quá lên, đã chọc phải nộ khí của hắn. Các nàng sẽ sợ hắn tức giận mà đuổi nàng đi thật, đến lúc đó thì không biết nên khuyên can thế nào. Báo em đứng dậy đi ra, Tiểu Lăng cũng rời bước đi trước. Xà Linh tự biết thân phận của mình nên ngồi im một chỗ, Kim Sí cũng không quản đến mấy chuyện này. A Khò đi đến trước mặt báo chị, hắn hơi có chút nhìn nàng mà giận. Nhưng cuối cùng cũng không nỡ để nàng ngã ra đất mà nằm như vậy. Hắn ngồi bệt xuống đất, rồi kéo nàng vào trong lòng nói:

- Ngoan nào, là lỗi của ta! Sau này nàng muốn thế nào thì ta sẽ đáp ứng thế đó. Không phải chỉ là cứu nàng một lần thôi sao, dù nàng có bị chó cắn ta cũng sẽ cứu nàng. Như vậy thì nàng có tính không?

Nàng lúc này hơi chút dịu lại, đưa tay ra nói:

- Sau này ngươi phải cứu ta ba lần, nếu không thì ta sẽ không gả cho ngươi!

- Ừ ừ, ba lần thì ba lần! Ta cứu là được chứ gì! Nếu ta không cứu được thì nàng muốn gả cho ai thì gả!

- Hừ, không được! Ta chỉ gả cho một mình ngươi thôi, ngươi không thực hiện được thì sau này đừng có đụng vào người ta nữa đâu đó!

Nàng miệng thì nói vậy nhưng tay lại nắm chặt lấy tay hắn, nửa khắc cũng không chịu buông ra. Quả thật vừa rồi hắn tức giận lên dọa nàng sợ chết khiếp. Ai biết được cái người hay cười đùa đùa với các nàng lúc tức giận lại kinh khủng như vậy. May là cuối cùng hắn cũng chịu làm lành, nếu không thì nàng không biết là sẽ thương tâm thế nào.

- Chân ta bị đau rồi, ngươi có thể ôm ta được không?

Nàng giả vờ xuýt xoa rồi kêu lên. Hắn biết tính tình nàng không phải lúc nào cũng nũng nịu hay làm quá lên như vậy. Có lẽ là do nàng lo lắng điều gì ở trong lòng nên mới cư xử khác thường như vậy. Bình thường hắn cũng ít quan tâm đến nàng, nên nhiều lúc cũng không hiểu được hết tâm ý của nàng. Hắn đem nàng bế lên tay, rồi chậm rãi đi trở về bàn ăn. Tiêu Lăng và báo em đi đến im lặng không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn hắn lúc này có chút không giống với bình thường. Các nàng luôn cho rằng, hắn trong lúc tức giận rất có thể đuổi báo chị đi. Các nàng cũng không nghĩ đến hắn như vậy mà cúi người xuống đi xin lỗi nàng. Một người vừa mới vì thuộc hạ của mình mà nổi giận, lại chỉ trong chốc lát có thể bình tĩnh trở lại đi nuông chiều nữ nhân của mình. Hắn một là người rất biết đóng kịch, hai là người rất giỏi thu phát cảm xúc của chính mình. Một người như vậy thật sự không thể nào là người tầm thường được.

Hắn sau khi đặt báo chị ngồi ở bên cạnh mình, rồi đứng dậy cầm ly rượu hương ra đại sảnh nói:

- Các vị, vừa nãy vì chút chuyện nhà mà làm mất nhã hứng của các vị. Tại hạ, Hạo Nam xin được phép dùng ly rượu này để tạ tội. Sau, tại hạ lại xin phép được trả hết toàn bộ số tiệc rượu của ngày hôm nay! Nào, mời!

Tất cả người trong sảnh đa phần đều là gia thuộc của mấy thế lực lớn nhỏ trong thành. Bọn họ thấy hắn hào sảng như vậy cũng liền đứng dậy vui vẻ dâng rượu lên mà uống cạn. Không khí tiệc rượu chẳng mấy chốc mà trở nên náo nhiệt hẳn lên. Báo chị lúc này cứ ngồi im trong lòng hắn, vui sướng mà khúc khích cười. Xuân Nhi hơi bĩu môi nói:

- Đồ không biết xấu hổ!

Nhưng mà báo chị cũng không thêm đề ý đến nàng. Tiệc rượu tàn, A Khờ cùng chúng nữ đều quay trở lại phòng. Trương Tuấn đi theo phía sau nói:

- Đại nhân, thuộc hạ đã tìm ra được tung tích của hai người họ rồi!

Tiêu Lăng vốn dĩ cũng đang quan tâm đến chuyện này, nên vừa nghe đến bước chân liền dừng lại. A Khờ khẽ kéo tay Trương Tuấn lại gần hỏi:

- Tình hình của họ sao rồi?

- Thừa đại nhân, hai người bọn họ được nhốt riêng nên thuộc hạ cũng không rõ lắm. Thuộc hạ nghe nói ngày mai ở chợ nô lệ sẽ đem nhóm người này đi bán ra ngoài. Thuộc hạ cũng dò la ra được là tiểu thư Tiêu Mỹ cũng nằm trong số đó. Còn đại ca Tiêu Hùng thì thuộc hạ không thu được tin tức gì nhiều. Chỉ bước được là người này vẫn còn an toàn.

Tiêu Lăng nghe Trương Tuấn nói xong hai tay nắm chặt lấy tay A Khờ:

- A Khờ, ngày mai ta muốn đến chỗ bán nô lệ. Chàng phải giúp ta cứu muội muội ra ngoài, ta không thể để muội ấy rơi vào tay kẻ khác được!

A Khờ vội nắm lấy tay nàng, rồi vỗ nhẹ lên nói:

- Nàng yên tâm! Ngày mai dù phải trả bất cứ cái giá nào, ta cũng sẽ cứu hai người bọn họ ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chợ buôn nô lệ

A Khờ biết lúc này có nói thế nào thì tâm trạng của Tiêu Lăng cũng không thể bình tĩnh được. Khi hai người vào trong phòng rồi, hắn mới kéo nàng lên giường, nói:

- Vợ tốt của ta, nàng đừng lo lắng nữa! Ngày mai ta nhất định sẽ đem hai người bọn họ cứu ra ngoài. Còn bây giờ thì...

Hắn nói đến đó liền muốn đem y phục của nàng thoát xuống. Nàng hốt hoảng chụp lấy tay của hắn, rồi thấp giọng xuống nói:

- Ở bên ngoài còn có người đây này! Chúng ta nói chuyện một lát có được không? Hôm nay thiếp thấy không được khỏe!

- Thật sao?

Ánh mắt hắn đảo trên người nàng, thấy sắc mặt nàng vẫn bình thường. Hắn mới có ý sờ loạn lên người nàng, rồi khẽ hô lên:

- Thật đúng là có chuyện rồi à? Chỗ này của nàng sao tự dưng lại to lên như vậy chứ?

Nàng bị hắn sờ ngực, lại còn nghe hắn cố tình hồ đồ ăn nói bậy bạ thì miệng nhếch lên cười:

- Chỗ đó của ta không to lên, sau này xem chàng làm sao sờ đến!

- Ấy da, ta thật hồ đồ quá! Chỗ này mà không to lên làm sao mà nuôi con của ta được chứ! Đứng rồi, nó nhất định phải to lên thì mới được.

Hắn nói rồi đưa tay lên sờ nắn, nắn chịu không được nên khẽ "um" lên một tiếng. Hắn nghe tiếng kêu của nàng thì như hổ đói nhảy chồm lên thoát hết y phục của nàng xuống. Nàng còn đang muốn nói gì đó, cái miệng nhỏ bị hắn cắn đến, rồi cái lưỡi trơn tuột của hắn đi vào bên trong làm nàng không cách nào thở được. Hơi thở nam nhân cuộn cuộn phả vào mặt, kèm theo một ít mùi rượu làm nàng cũng trở nên chệnh choáng mà không nhận được. Hai chân nàng kẹp chặt lấy eo hắn, hai tay cũng choàng qua cổ hắn mà ghì xuống. Rồi cái miệng nhỏ của nàng theo đầu lưỡi của hắn mà thở ra từng nhip gấp gáp. Không biết từ lúc nào y phục của cả hai đã không còn ở trên người nữa. A Khò đang mò mẫm định xông vào vùng cấm địa của nàng, thì nghe có tiếng bước chân người đi ngoài cửa. Rồi giọng nói thành thực của nữ nhân khẽ gọi vào:

- Chủ nhân, người còn thức hay không?

Giọng nói của Kim Sí làm hai cái thân thể đang quấn lấy nhau phải dừng lại. Tiêu Lăng đỏ mặt giấu vào trong lòng ngực hắn, miệng thở ra mùi lan hương cổ ý nồng nực nói:

- Giờ này nàng ta còn đến tìm chàng làm chi đâu?

A Khò dùng dằng chẳng muốn rời khỏi thân thể mát ngọt của nàng mà hôn nhẹ xuống ngực nàng, rồi cắn nhẹ vào đáy một cái. Cuối cùng hắn mới buồn phiền mà thở ra nói:

- Ta cũng không biết là chuyện gì nữa! Để ta ra ngoài xem như thế nào!

Hắn sợ các nàng ở bên ngoài gặp chuyện gì đó khó xử nên cũng không dám chắn chừ mà thay đồ bước xuống giường:

- Giờ này lại đến tìm ta có việc gì quan trọng hay không?

Kim Sí lúc mới bước đến đã nghe thấy tiếng thở gấp từ trong phòng phát ra. Nàng dù sao cũng là một người từng trải, mấy chuyện như vậy đương nhiên là biết đến tường tận. Nàng có chút khó xử nói:

- Dạ, là tiểu chủ nhân nói muốn đến tìm người, nên ta mới dẫn theo tiểu chủ nhân đứng đợi ở bên ngoài. Nếu chủ nhân không tiện thì nô tỳ sẽ dẫn tiểu chủ nhân về phòng lại vậy!

- Không muốn, không muốn! Ba ba, con sợ! Ba ba, con sợ!

Nghe đứa nhỏ ở ngoài khóc ré lên, A Khò không khỏi lắc đầu cười khổ. Hắn vội đẩy cửa bước ra ngoài, rồi nhìn đứa nhỏ có ý trách mắng:

- Người sao không ngủ cùng mọi người, lại nửa đêm chạy đến phòng ta khóc lóc cái gì?

Đứa nhỏ mím chặt môi không dám khóc nữa. Nhưng hắn nhìn đến có chút không nỡ, nên đành phải bế nó ôm ở trên tay. Rồi nhéo cái mũi của nó mắng:

- Người ấy à, càng lúc càng không biết nghe lời! Có phải sắp mọc đủ lông đủ cánh rồi nên không còn coi ta là cha người nữa hay không?

Nghe hắn trách mắng nó như vậy, Kim Sí nhin không được mới bước tới nói:

- Không phải vậy đâu thưa chủ nhân, lúc đầu hôm tiểu chủ nhân vẫn còn chơi đùa với A Sân, A Sĩ rất là vui vẻ. Chỉ là lúc giữa đêm không hiểu sao tiểu chủ nhân giật mình tỉnh dậy rồi khóc ré lên. Hình như là tiểu chủ nhân gặp phải ác mộng gì đó nên mới như vậy?

- Thật sao?

A Khò nghe thế liền quay sang chăm chú nhìn nét mặt vẫn còn đang sợ hãi của nó. Nó nghe hắn hỏi liền ngay lập tức gật đầu liên tục, rồi ôm chặt lấy cổ hắn mà khóc thành tiếng:

- Tiểu Long sợ, Tiểu Long rất sợ! Hu hu...

Hắn làm sao mà đành lòng nhìn nó khóc đến thương tâm như vậy. Hắn vội vỗ nhẹ lên lưng nó rồi an ủi:

- Tiểu Long đừng sợ! Có ta ở đây rồi, dù cho trời có sập xuống ta cũng sẽ bảo vệ an toàn cho con! Con không việc gì phải sợ!

Hắn nói rồi đem nó bế vào trong lòng mà ru nó ngủ. Tiêu Lăng lúc này cũng đã mặc xong quần áo, vừa hay nghe được hết đoạn nói chuyện của hai người nên mới quan tâm nhìn đến Tiểu Long đang nằm tựa trên vai A Khò đang thiêu thiêu ngủ:

- Nó sao rồi? - Nàng hỏi.

A Khò nhìn nàng rồi khẽ lắc đầu, nói:

- Không việc gì, chỉ là nằm mơ gặp ác mộng mà thôi! Đêm nay xem chừng là phải để nó ngủ cùng ta với nàng rồi!

Tiêu Lăng hiểu ý hắn cười:

- Để hôm khác ta bù lại cho chàng, còn tối nay như vậy là được rồi!

Nàng nói xong lại sợ hãi nghe đến cái gì đó không nên nghe nên vội đem Tiểu Long bế trên tay rồi đặt xuống giường. Nhìn khuôn mặt non nớt đang nhú lại của nó, nàng không khỏi yêu thương mà hôn nhẹ lên má nó. Nàng đem chăn kéo lên đắp ở trên người của nó, rồi vỗ nhẹ lên người nó mà bắt đầu cất giọng hát ru. Giọng ru im nhẹ của nàng chẳng mấy chốc đã làm cho nó mơ màng mỉm cười mà ngủ thiếp đi. Lúc này hai người mới chú ý đến Kim Sí vẫn còn đứng đợi ở ngoài cửa. A Khờ nhìn nàng hỏi:

- Người còn đứng đó làm chi nữa? Sao không về mà nghỉ ngơi đi?

Kim Sí mặt hơi ửng đỏ, lúng túng nói:

- Chủ nhân, ta...

- Hử? Người lại có chuyện gì nữa sao?

- Không... không có việc gì! Ta... ta đi về phòng đây!

Nàng thấy hai hàng chân mày của hắn nhíu lại liền vội xoay lưng mà bỏ chạy. Hắn nhìn theo bóng lưng của nàng rồi cười thầm trong bụng:

- Người gấp cái gì mà gấp chứ? Chẳng phải cũng đã có hai đứa con rồi hay sao?

Trời vừa sáng, A Khờ dẫn theo một đoàn nữ nhân xinh đẹp đi thẳng đến chợ nô lệ. Cái chợ nô lệ này vốn dĩ là nơi để buôn bán những người ngoại tộc, tù nhân chiến tranh hoặc giả là những kẻ không may mắn bị bắt đến để đem chủ buôn bán lại cho kẻ khác nhằm kiếm lời. Số lượng thương đoàn tham gia vào hoạt động buôn bán nô lệ như thế này vốn dĩ rất đông, và thành phần cũng rất phức tạp. Nhưng ở Hắc Thạch thành này, từ một năm trở lại đây mọi thứ đều đầu nhập vào bên trong sự quản lý của Lý gia. Quan lại, quý tộc hoặc các thương đoàn lớn nhỏ khác của đế quốc muốn kiếm ăn được trên mảnh đất này thì buộc lòng phải hợp tác hoặc là trực thuộc vào Lý gia thì mới tồn tại được. Đó cũng là nguyên nhân tại sao người nhà họ Lý lại lớn mạnh đến như vậy.

A Khờ theo sự chỉ dẫn của Trương Tuấn đi đến một cái hội trường lớn. Nghe nói hôm nay có buổi đấu giá nô lệ nên là hội trường lúc này cũng đã chật cứng người qua lại. Mỗi một người muốn đi vào bên trong phải tốn một khoảng phí vào cửa là một trăm từ linh thạch. Mà vị chi số người đang đi lại ở trong hội trường lúc này phải có đến mấy ngàn. Tính ra chỉ là phí vào cửa cũng đã kiếm được hơn chục vạn. Chưa tính đến một số khách quý có thân phận đặc biệt được đặc cách ngồi ở trong phòng kín, mỗi một người như vậy không phải là bỏ ra mấy vạn đến mấy chục từ linh thạch mới có được một chỗ ngồi tốt, thì cũng phải hao tốn một số vật phẩm nhất định nào đó. Nhưng người có tiền và có địa vị đương nhiên không thể bởi vì một chút tiền tài này mà suy nghĩ hay đắn đo làm gì. Mà những vị trí khách quý như vậy cũng không phải ai muốn mua cũng được. Vì quyền lợi ở trong đó cũng không phải là nhỏ.

A Khờ đương nhiên là không tranh mua mấy chỗ như vậy. Hắn dẫn theo chúng nữ và đám thuộc hạ lẫn vào bên trong chỗ đám đông đang đứng dưới tầng trệt. Còn hai tầng trên thì hắn chỉ ngó qua mà không có để ý đến. Cái hội trường này tính ra cũng không phải là gia sản của nhà họ Lý, nhưng hơn một năm nay nó đã thành tài sản riêng trong tay của bọn họ. Buổi đấu giá hôm nay chủ yếu là buôn bán một nhóm lớn nô lệ người hầu, là thành phần thấp kém nhất trong đám nô lệ. Những người này không có một đặc quyền cá nhân nào trong xã hội, thậm chí bọn họ còn bị đóng dấu lên trán để chứng minh cho thân phận cũng như là tài sản của chủ nhân mới của mình. Nhóm thứ hai là những dũng sĩ hoặc là hộ vệ có năng lực làm một số nhiệm vụ nguy hiểm hay là đặc thù nào đó. Nhóm này đa phần là các tù nhân chiến tranh, tuy vẫn bị coi là nô lệ nhưng địa vị của bọn họ cũng không thấp, người nào có năng lực tốt thậm chí còn được chủ nhân đề bạt, hay là giải trừ đi khế ước nô lệ trên người. Còn nhóm cuối cùng, cũng là nhóm nô lệ gây nhiều sự chú ý nhất. Nhóm nô lệ này đa phần là con cái quan lại, quý tộc hay con em của một số tù trưởng, tướng lĩnh nào đó. Thậm chí có người từng là vợ của một vị hoàng tử mất nước, thế thiếp của vua hoặc giả là một vị công chúa bị bắt đi. Nói chung nhóm nô lệ này đa phần đều rất ít được đưa ra buôn bán, vì một vài nguyên nhân nào đó mới có người để bọn họ lộ mặt ra ngoài, rồi bán đi. Lợi nhuận từ nhóm nô lệ này mới là thứ làm cho mọi người chú ý đến, mỗi một nô lệ như vậy giá cả đều không dưới vài vạn tinh linh thạch. Trong khi đó nhóm nô lệ thứ hai cao giá nhất cũng chỉ chừng hơn chục vạn là cùng. Còn nhóm nô lệ thứ nhất tuy đông đảo nhưng giá trị lại rất thấp, thậm chí có tên chỉ bán ra được có vài trăm từ linh thạch. Nên thành ra nhóm nô lệ này thường chia thành từng nhóm mà bán đi, như vậy mới thu được nhiều lợi nhuận hơn. Tình cảnh như vậy làm cho A Khờ chẳng chút hứng thú nào cả, việc buôn bán như thế này là thứ mà hắn cảm thấy chán ghét nhất. Nếu không vì cứu người, hắn thật không muốn đi đến chỗ này chút nào.

Mọi người còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, Tiêu Lăng đột nhiên kéo lấy tay hắn, rồi chỉ đến một đám nô lệ bị xích lại thành một dãy dài trên một thanh gỗ lớn.

- Là... tam muội!

Nàng hô lên thất thanh rồi hai tay nắm chặt lấy. Nếu không có tay của A Khờ giữ chặt, rất có thể tay nàng đã bị nắm đến chảy máu. A Khờ ánh mắt có chút nhíu lại, hắn nhìn thấy một nữ nô lệ mặc một bộ đồ bằng vải bó màu trắng, ánh mắt vô hồn nhìn về phía đám đông ồn ào trước mặt. Hắn có thể cảm nhận được sự sợ hãi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nữ nô

Leng keng! Leng keng! Leng keng!

Những sợi xích va chạm vào nhau tạo thành những âm thanh chát chúa, khó nghe. Một gã đàn ông lớn tuổi lùn tịt, mập ú nhìn đám nô lệ mà lớn giọng quát:

- Ôn ào cái gì mà ôn ào? Các người mà còn không đứng cho nghiêm túc, ông đây cho người lôi xuống đập chết bây giờ!

Mấy chục nô lệ bị tiếng quát của lão làm cho sợ hãi mà co rúm người lại. Lão lại quay sang trừng mắt với mấy tên thủ vệ to lớn ở phía sau:

- Các người còn đứng ngây ra ở đó làm gì? Mau lôi bọn chúng lên phía trước! Cái đám bản thủ này chẳng đáng mấy miếng linh thạch cho tử tế, chỉ tổ nuôi chúng tốn cơm! Nhanh, nhanh cái tay lên một chút!

Bị lão hỏi mấy tên thủ hạ phía dưới lật đật chạy tới lôi cái cọc gỗ lớn mà kéo theo đám nô lệ tạo thành âm thanh leng keng leng keng rất là lộn xộn. Cái cọc gỗ chưa tới chục thước buộc hơn mười mấy nữ nhân yêu tộc được kéo ra phía trước. Rồi đám thủ vệ dùng bàn tay thô bạo của chúng xé rách hết toàn bộ trang phục của tất cả nữ nô làm cho không khí của đại sảnh trở nên náo nhiệt lạ thường. Những cặp mắt hau háu như sói đói của đám đàn ông không ngừng quét lên thân thể trần truồng của các nàng. Mặc dù tay chân của các nàng cố che đậy đi những bộ phận nhạy cảm lộ ra trước đám đông, nhưng cũng không tránh được ánh mắt điều hâu của bọn họ. Tên chủ buôn còn chưa kịp lên tiếng, A Khò đã không nhịn được mà nhảy lên phía trước quát lớn:

- Các người làm vậy là có ý gì? Đám nữ nhân này tuy không phải là nhân tộc, nhưng họ cũng là đàn bà con gái, các người lột sạch ra hết như vậy thì còn ra cái thể thống gì? Nói giả đi, ta muốn mua hết bọn họ!

Ban đầu nghe A Khò nhảy ra nói chuyện thay cho đám nữ nô cả đại sảnh đều lớn tiếng cười ồ lên. Mặc dù hôm nay hắn đã thay một bộ y phục sạch sẽ và có phần khí chất, nhưng ánh mắt của bọn họ nhìn đến hắn chẳng khác nào nhìn một tên dã nhân đầy lông lá. Chỉ đến khi nghe hắn đòi mua hết đám nữ nô cùng một lượt, không khí mới bắt đầu chùng xuống. Có người nhin không được mà nhảy ra nói:

- Người là người từ đâu đến? Không biết quy củ ở chỗ này là phải đầu gối theo thứ tự từng người hay sao? Người làm vậy là đang coi khinh bọn ta không có linh thạch ư?

Lời nào của hắn đánh động làm cho đám đông nhốn nháo hết cả lên.

Àm!

Nhưng bọn họ còn chưa kịp gây ra âm thanh náo nhiệt nào thì đã thấy có gã nam nhân to lớn nhảy ra một quyền đập chết tên vừa rồi. Nhìn cái xác bẹp dẹt dưới đất, ánh mắt ai nấy đều rét lạnh mà lui lại phía sau. Trương A Ngưu hên hoang giờ nắm đám ra ở trước mặt mọi người, rồi dọa:

- Mẹ nó, đại nhân của ta đang nói chuyện ai cho phép người xen vào? Con bà nó, còn ai muốn ra nói chuyện với lão tử nữa không?

Thường ngày nhìn thấy hắn lỗ mãng như vậy A Khò chắc chắn sẽ nổi giận mà mắng hắn, nhưng lúc này hắn lại rất hài lòng gật đầu cười:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Tới nay ta sẽ thưởng cho người mười bình linh tuyền và một con ma trư loại lớn!

A Khò nói xong thì ha ha cười lớn, rồi mới quay sang nhìn gã chủ nô mặt mày đang xanh mét đứng ở một bên:

- Theo giá quy định, mỗi nữ nô này giá cao nhất không quá một ngàn tứ linh thạch. Tổng cộng bên này có mười lăm người, vị chi là một vạn năm ngàn tứ linh thạch. Trong túi này của ta có tổng cộng là ba vạn tứ linh thạch, không biết như vậy có đủ hay là chưa?

Hắn nói xong rồi ném qua cho tên chủ nô một cái túi đựng linh thạch. Lão chủ nô khóe mắt co giật cầm túi linh thạch trên tay, lão khẽ liếc mắt liềm kiểm tra ra số li h thạch này vừa đủ ba vạn. Lão không khỏi mừng thầm trong bụng khi kiểm được món hời như vậy, nhưng ngoài mặt thì vẫn làm ra vẻ khó xử, nói:

- Đại nhân, chuyện này... vốn là quy củ... chúng ta... có phải... hay là...

Lão ngoài miệng vừa nói, ánh mắt vừa nhìn xuống đám khách nhân bên dưới. Thấy ánh mắt của lão nhìn qua bên này, chúng nhân không khỏi chửi thầm trong bụng. A Khò cũng liếc mắt nhìn về phía bọn họ. A Ngưu thì cố ý bẻ tay lên kêu răng rắc. Chúng nhân thấy thế liền vội xua tay bỏ đi, hoặc là lẩn tránh ánh mắt sang chỗ khác. Bọn họ không muốn vì mấy nữ nô có chút ít nhan sắc này mà mang họa vào người. Và lại người ta trả nhiều linh thạch như vậy, bọn họ có muốn tranh cũng không dám tranh. Lão chủ nô lúc này miệng đã cười toe toét khoái chí, không nghĩ đến chỉ vừa mới mở màn đã có một con dê béo như vậy đưa đến cửa. Cái cảm giác này không biết bao lâu rồi hắn mới gặp qua, linh thạch cũng không dễ kiếm như vậy a!

Lão chủ nô còn đang đắc ý cười, thì nghe có người gọi giật lại:

- Ba vạn này ta sẽ trả, không biết như vậy có được hay không?

Lão nghe đến có chút muốn mắng cha chửi mẹ tên vừa mới lên tiếng, nhưng khi lão nhìn đến người vừa hô thì lời nói liền nuốt ngay vào trong bụng. Miệng lão nhanh chóng thể hiện ra một bộ mặt lấy lòng mà cười nói:

- Đại nhân, chỉ là một đám nữ nô bình thường, không cần phiền ngài phải vất vả như vậy! Để tiểu nhân chọn cho ngài vài cái nữ nô có thân phận cao quý hơn về hầu hạ là được!

- Hừ, vậy là ngươi không đồng ý hay sao?

Thấy nét mặt hần sa sầm lại, mặt lão chủ nô tái mét, không cất ra nổi một hột máu, mà lắp bắp thưa:

- Đại nhân, thuộc hạ nào dám có ý đó! Chỉ là...

Lão đang nói đến đó thì không biết phải nói thế nào cho phải. Một cái là người hần không thể chọc, một cái thì là người bụng dạ khó lường. Hần bây giờ đắc tội ai trong hai người cũng coi như xong. A Khờ thấy người đến là tên Lý Dật hôm qua đánh nhau ở ngoài thành, trong lòng có chút không được thoải mái. Dù hần hôm nay có phải vì chuyện này mà đánh nhau một trận cũng quyết không để cho Tiêu My rơi vào tay kẻ khác được. Hần trực tiếp ra lệnh cho Kim Sí đem y phục khoác lên người mấy nữ nô, rồi nhìn sang Lý Dật, ánh mắt có chút bất thiện nói:

- Công tử có phải chăng là vì chuyện hôm qua mà thấy không vừa mắt tại hạ? Nếu đã như vậy thì tại hạ sẽ ở ngay trước mặt mọi người mà cúi đầu xin được tạ lỗi với công tử!

A Khờ nói là liền làm. Lý Dật thấy vậy thì vội đưa tay ra đỡ, rồi cười lên ha hả nói:

- Ấy chết, đây là công tử hiểu lầm ý ta rồi! Thật tình là ta đến đây chỉ muốn chuộc lại sai lầm của ngày hôm qua mà thôi. Số linh thạch này ta chỉ là muốn trả thay công tử, coi như là tỏ chút lòng thành. Với lại, hôm nay nếu công tử để mắt đến tên nô lệ nào nữa thì cứ trực tiếp nói với ta. Ta nhất định sẽ thay mặt công tử mà dàn xếp cho ổn thỏa. Còn nữa...

Lý Dật nói đến đây thì cố ý hạ thấp giọng xuống, chỉ vừa đủ cho hai người nghe thấy:

- Ta là đang thay mặt thành chủ đại nhân muốn mời công tử đến phủ thành chủ chơi một chuyến, không biết ý công tử thế nào?

A Khờ bị mấy lời của hần làm cho giật mình, vội cuộc mới thâm ý nhìn đến:

- Vẫn là công tử không muốn bỏ qua chuyện ngày hôm qua của ta sao?

Lý Dật lúc này mới ngẩng cổ lên trời cười to:

- Ha ha ha, đó là ý của công tử chứ không phải là của ta! Cái cúi đầu của ngươi vốn với ta không có liên quan gì a! Nhưng dù sao ngươi cũng đã có lời nói ra như vậy, ta cũng coi như là miễn cưỡng chấp nhận vậy!

Lý Dật nói xong liền tiêu sái phát tay áo mà đi, để lại A Khờ ánh mắt chăm chú nhìn đến bóng lưng của hần:

- Người này lòng dạ hẹp hòi, e rằng sau này ta sẽ gặp rất nhiều phiền phức vì hần! Tốt nhất là sau này ngươi đừng có đến tìm ta, nếu không thì ta sẽ tiện tay mà trừ đi ngươi!

A Khờ nói thầm trong bụng rồi liếc mắt nhìn sang đám nữ nô đang được tháo khóa xích ra ngoài. Tiêu Lăng lúc này đang ôm chặt lấy em gái của mình mà khóc lên nức nở. A Khờ không muốn nhìn thấy nàng khóc nên mới đem khăn tay lau đi nước mắt cho nàng, rồi nhìn Tiêu My nói:

- Sau này có ta ở đây rồi, các nàng không cần phải lo lắng nữa!

Tiêu My hơi khẽ nhìn sang hần rồi hơi cúi đầu xuống đất mà không nói lời nào. A Khờ lúc này mới quan sát kỹ lưỡng diện mạo của nàng. Khuôn mặt của nàng có tới năm sáu phần hao hao giống Tiêu Lăng, chỉ có điều dáng nàng nhỏ nhắn hơn đôi chút. Chắc có lẽ do nàng còn nhỏ, chưa phát dục hết nên mới có cảm giác như vậy. A Khờ quan sát nàng một lúc, mới phát hiện trên cánh tay phải của nàng có đóng dấu một cái tiêu ký bằng chữ biểu tượng cho thân phận của một nữ nô. Hần quan sát thấy mấy nữ nô kia đều có con dấu tương tự như vậy. Trong lòng hần liền nổi trận lôi đình, nếu đây không phải là sân nhà của Lý gia, hần có lẽ sẽ đem đám chủ nô kia một quyền nện cho nửa sống nửa chết. Rõ ràng mấy con dấu này được khắc sống lên tay của các nàng. Vết máu vẫn còn chưa khô ráo hẳn, thậm chí có mấy nữ nô còn không được khử trùng vết thương mà sinh ra lở loét. Một chuyện như vậy làm sao không khiến hần tức giận. A Ngưu vốn dĩ là người mở xiềng xích cho các nàng, nên hần đều nhìn thấy vết thương trên tay các nàng rất rõ ràng. Hần nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Con bà nó, dám khắc dấu lên người đàn bà của đại nhân ta sao? Bọn này thật muốn chết!

A Khờ thấy hần hùng hổ dọa người như vậy liền kéo lại, lắc đầu nói:

- Không cần làm loạn nữa! Chỗ này không phải là nơi chúng ta có thể ở lâu, và lại ngươi có giết chết lão ta, thì sẽ có người khác thế vào. Ngươi càng giết bọn họ lại càng đông. Chỉ trừ phi cái thế giới này hoàn toàn thống nhất lại một thể, chiến tranh không còn xảy ra nữa; thì có lẽ không bao giờ tồn tại một cái chợ nô lệ như thế này!

Những lời hần nói không phải là cố ý nói cho chúng nữ và đám thuộc hạ nghe, mà còn là tự nói cho chính mình nghe. Hần cũng không biết rằng, chính vào cái khoảnh khắc hần nói lên những lời này, ánh mắt của Tiêu My nhìn hần đến có chút khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Tin tức Tiêu Hùng

Cứu được Tiêu My nhưng tin tức của Tiêu Hùng dò la cũng không có được rõ ràng. A Khờ có hỏi qua tên chủ nô, nhưng hắn cũng chỉ ấp úng nói là mấy hôm trước có một người thần bí đến đem Tiêu Hùng đi ra ngoài. Còn người đó là ai thì lão không nói, vì đó là nguyên tắc trong chuyện làm ăn. Dù hắn có ép hỏi cũng hỏi không ra được cái gì. Tiêu Lăng sau khi gặp lại được em gái của mình, hai người ngồi lại với nhau nói rất nhiều chuyện. Thỉnh thoảng ánh mắt cả hai lại hướng về phía A Khờ đang trầm tư suy nghĩ. Hắn đã hứa là sẽ cứu cho bằng được hai huynh muội bọn họ ra ngoài, nếu vậy thì hắn không thể bỏ cuộc nửa chừng được. A Khờ phát tay ra hiệu cho Trương Tuấn ngồi lại gần, rồi che miệng nói cái gì đó trong tai của hắn. Trương Tuấn vừa nghe vừa gật đầu rất là nghiêm túc. Đợi hắn lui ra rồi Tiêu Lăng mới rướn người lên hỏi:

- Chẳng là đang cho người điều tra về tin tức của đại ca sao?

A Khờ không có nói lời nào, chỉ là gật đầu xong lại trầm tư cầm lên chén trà. Mùi hương của thanh trà phả vào mũi làm cho hắn cảm giác đầu óc có chút thông suốt. Hắn thử uống vào một ngụm trà, cảm giác mát lạnh cùng với vị ngọt của thanh trà làm tinh thần của hắn phần chần lên. Hắn đang muốn nói cái gì đó đột nhiên ánh mắt hướng lên trên mà nhìn. Hắn thấy một thiếu nữ khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi mỹ mạo xinh đẹp, hình thái có chút đáng đáp kiều mỹ, nở nang. Nàng mặc trên người một bộ y phục màu đen, có mũ trùm đầu đang nhìn về phía hắn cười:

- Đây là Bạch Lan Tuyết trà, một trong thập đại danh trà của Nam Việt quốc, không biết đại nhân cảm nhận thấy hương vị của nó thế nào?

Khoảng cách của nàng và hắn ước chừng phải hơn trăm trượng, nhưng âm thanh nàng truyền đến lại chẳng mấy may gây bất kỳ sự chú ý nào. Nếu như ở thế giới trước kia, gặp phải hạng này chuyện kỳ lạ chắc hẳn là hắn sẽ rất giật mình. Nhưng ở thế giới này mấy chuyện như vậy cũng là bình thường. Dù sao đây cũng chỉ là thuật thiên lý truyền âm sơ cấp. Tu sĩ ở đây chỉ cần tu luyện đại cấp bậc tông sư là có thể sử dụng được. A Khờ khẽ nhướn mày lên nhìn nàng. Tuy rằng nàng có thể coi là một cái quốc sắc thiên hương, nhưng hắn cũng không phải là một tên ắt ơ mới trải sự đời. Một nữ nhân vừa xinh đẹp vừa bí ẩn như vậy đột nhiên tìm đến cửa, không phải có chuyện cần người giúp đỡ thì cũng là chuyện lợi ích nào đó. Đương nhiên mấy thứ này cần có điều kiện tiên quyết là hắn có hứng thú hay không đã. Hắn hít nhẹ một hơi hương trà vào trong mũi, rồi nhanh chóng nội thị vào bên trong. Thấy thân thể không có vấn đề gì hắn mới nhấp nhẹ một ngụm trà vào trong miệng, cảm nhận được hương vị thơm mát của nó. Hắn lúc này mới đặt ly trà xuống bàn mà mỉm cười nói:

- Vị cô nương này đến tìm ta chắc không phải chỉ mời suông một chén trà như vậy chứ?

Ánh mắt nàng nhìn hắn cười:

- Đại nhân quả nhiên là người cẩn thận, ta đương nhiên là không có nhiều thời gian chơi đùa mấy thứ vật vãnh đó với người. Ta chỉ muốn bán cho người một cái tin tức, ta đảm bảo cái tin tức này sẽ khiến đại nhân rất hài lòng!

- Tin tức, là tin tức gì?

Hắn ngoài miệng làm như lơ đãng hỏi như thế, nhưng trong lòng đã thầm suy đoán:

- Lẽ nào là tin tức của đại ca Tiêu Hùng? Cái người này làm sao nhanh như vậy lại biết chuyện này? Người này, không thể không phòng được!

Tiêu Lăng quan sát thấy ánh mắt hắn hướng đến một góc trên ở tầng hai đại sảnh. Nàng thấy phía trên đứng một nữ nhân mặc áo choàng đen, vẻ mặt thần bí nhìn mình mỉm cười. Rồi lại quan sát thấy ánh mắt A Khờ suy tư như đang suy nghĩ một điều gì đó thì bất giác có chút đề phòng. Chúng nữ cũng cảm nhận được sự thay đổi này. Chỉ có A Ngu là vẫn khoải chí tu mấy bình linh trẩu đánh ra âm thanh ừng ực. Lúc này giọng nói của thiếu nữ thần bí lại truyền đến lần nữa:

- Thế nào? Công tử không cảm thấy hứng thú với tin tức của ta sao? Vậy thì ta xin phép cáo lui!

Hắn biết là nàng đang cố ý làm khó, nhưng cũng không thể không gấp, nói:

- Chỉ cần là tin tức có liên quan đến thân nhân của ta, giá cả với ta không cần vấn đề. Còn nếu cô nương muốn ta làm một việc gì đó thì ta vẫn có thể xem xét mà đáp ứng được!

- Thật sao?

Bước chân của nàng lúc này mới dừng lại. A Khờ không biết là lúc này ánh mắt nàng đang lóe lên một tia tinh quang vô cùng kỳ dị. Nàng mỉm cười nhìn về phía hắn:

- Ta tin chắc là tin tức này sẽ khiến công tử hài lòng. Chỉ tiếc là hiện tại ta không có việc cần nhờ đến người. Sau này khi nào cần ta sẽ cho người tìm đến công tử, không biết ý công tử thế nào?

Hắn nghe đến đây thì không khỏi nhướn mày lên. Thiếu nữ thần bí thấy vậy liền cười mà giải thích:

- Công tử yên tâm, chuyện ta muốn nhờ đảm bảo sẽ không gây bất kỳ nguy hại nào đến lợi ích của công tử, thậm chí chuyện này còn là trao đổi đôi bên cùng có lợi. Cái tin tức này chẳng qua là ta bán cho công tử một chút ân tình nho nhỏ mà thôi. Không biết như vậy đã đủ chứng minh thành ý của ta hay chưa?

A Khò nhìn đến ánh mắt của nàng, trong một khoảnh khắc đó hắn có cảm giác như nhìn nàng rất quen. Hắn không hiểu, hắn có thể gặp nàng ở đâu được chứ? Trong lúc hắn còn đang thất thần, thiếu nữ thần bí chỉ để lại một câu nói rồi bỏ đi mất:

- Tối nay, hẹn gặp mặt ở ngoài thành tây!

Phía tây của Hắc Thạch thành là một vùng rừng rậm nguyên sinh rộng lớn. Bên trong có rất nhiều ma thú tập trung thành bầy đi lại, nhưng chủ yếu là một vài bầy ma thú cấp thấp. Chỉ thỉnh thoảng có vài con ma thú cấp ba, cấp bốn đi lại quanh đó. Nơi này cũng trở thành một nguồn tư nguyên dồi dào cho tu sĩ bên trong Hắc Thạch thành ra vào săn bắn, thu hoạch tài liệu để làm áo giáp, y phục, luyện kim, chế thuốc... A Khò đương nhiên là không thể không đi đến chỗ đó, nhưng trước khi đi hắn cũng muốn đảm bảo sự an toàn cho chúng nữ, nên chỉ dẫn theo A Ngu đi cùng. Còn hơn trăm tên thuộc hạ và đám nữ nô đều được hắn sắp đặt cẩn thận đầu ra đó. Bên cạnh còn có Tiểu Long thủ vệ, trừ khi trong Hắc Thạch thành này đi ra một tên tu sĩ cấp bậc đại thánh. Nếu không thì sự an nguy của bọn họ cũng không quá lớn.

Hắn dẫn theo A Ngu rời khỏi khách sạn đi ra khỏi thành tây. Chúng nữ nhìn theo bóng lưng của hắn mà âm thầm lo lắng. Tiểu Long không quen cảm giác rời khỏi hắn nên nó cứ đòi theo cho bằng được. Mỗi khi Tiểu Lăng cùng với chúng nữ dụ ngọt thì nó mới chịu nghe lời mà ở lại thủ hộ cho mọi người.

Đi đến cổng thành phía tây, đám thủ vệ quân thấy hắn đêm tối rời khỏi thành thì có ý muốn chặn lại. Nhưng khi đám thủ vệ quân nhìn thấy tướng mạo của hắn thì mới tránh vội qua một bên. Một tên đội trưởng thủ vệ quân cung kính nói:

- Công tử, người đêm hôm ra ngoài thành có việc gì quan trọng hay sao? Có cần ta cho đám thuộc hạ theo cùng hay không?

A Khò nghe nói đến liền vội lấy lễ mà đáp lại:

- Đa tạ chư vị đã có nhã ý như vậy, tại hạ là người thôn dã nào dám làm phiền các vị! Ta chỉ là muốn làm một chút việc riêng, nên chỉ đi một lát rồi sẽ quay lại.

Hắn nói xong lại ra hiệu cho A Ngu đem ra một cái túi nhỏ đựng hơn năm trăm viên từ linh thạch bỏ vào tay tên đội trưởng thủ vệ quân.

- Đây chỉ là chút thành ý, mong chư vị nhận dùm cho!

Tên đội trưởng thủ vệ quân thấy hắn hào phóng như vậy thì cười tit mắt lại:

- Ha ha, công tử thật là khách sáo! Thành chủ đại nhân có dặn qua lệnh cho bọn ta phải chiều cổ cho công tử nhiều một chút. Công tử lại làm thế này ta thật là không dám nhận a!

Hắn ngoài miệng thì nói như thế, nhưng tay thì đã nhanh đem túi linh thạch cất vào trong ngực áo. A Khò ánh mắt nhìn đến chỉ khẽ nhếch miệng cười:

- Vậy thì phải làm phiền các vị đại ca đây về nói lại với thành chủ đại nhân là Hạo Nam xin gửi lời tạ lỗi với ngài ấy! Sau khi ta xong việc ở chỗ này ta sẽ đến phủ thành chủ mà tạ lỗi!

A Khò đi rồi đám binh sĩ thủ thành mới thở ra một hơi. Có tên nghi hoặc hỏi:

- Ta nghe nói người này tính tình thô bạo, một lời không hợp liền đập chết người. Mà tên thủ hạ bên cạnh cũng là người ngang ngược, vừa mới lúc sáng nay đã đánh chết một tên ắt ơ nào đó. Không nghĩ là mấy lời đồn này chỉ là lời đồn nhảm!

Tên đội trưởng thủ vệ liếc mắt nhìn tên thủ vệ quân vừa mới lên tiếng, rồi lật tay ném ra cho hắn mấy viên từ linh thạch, miệng thì mắng:

- Các ngươi thì biết cái gì? Chuyện của các ngươi không phải là đi quan tâm đến mấy thứ như vậy. Người mà ngay cả thành chủ cũng coi trọng thì những thủ vệ quân như chúng ta tốt nhất là đừng có bàn tán lung tung.

Hắn nói xong lại ném thêm mấy viên từ linh thạch nữa chia cho đám thủ vệ quân còn lại. A Khò đương nhiên là không để ý đến mấy chuyện này. Hắn đi ra khỏi thành tây, đi chừng hơn một dặm thì bước chân dừng lại, miệng khẽ cười nói:

- Hai vị đi theo ta lâu như vậy còn chưa chịu xuất hiện hay là sao?

A Ngu đột nhiên nghe hắn nói chuyện thì hốt hoảng đảo mắt nhìn quanh. Hắn nhìn mãi một lúc mới thấy hai cái bóng người từ trên ngọn cây chui ra. Giọng của thiếu nữ cười lên rất là vui vẻ nói với người bên cạnh:

- Thấy chưa, ta nói hắn sẽ phát hiện ra sự xuất hiện của chúng ta mà ngươi không tin. Bây giờ thì ngươi chịu thua rồi chứ!

Người đàn ông đứng bên cạnh dường như cũng coi như đó là một cái thói quen, gãi gãi đầu cười xòa:

- Tiểu thư, lần này cho ta nợ đề hôm khác trả có được không? Ta thật tình trong người không còn linh thạch a!

Nghe gã nói thiếu nữ dường như vô cùng cảnh giác mà nhảy dựng lên:

- Không được, người thiếu nợ của ta nhiều lần rồi, ta có lần nào là đòi được của người đâu! Hôm nay mà không đưa thì ta kêu hán đến tính sổ người đây!

- Ách... tiểu thư! Cái này đùa không vui a! Cái tên đó vốn rất thô lỗ, ta không đánh lại hán a!

Nghe hai người nói chuyện một lúc, A Ngu đứng nhìn không được mà rống to:

- Con bà nó, các người là người nào mà dám theo dõi bọn ta?

A Ngu còn chưa kịp động thủ gã đàn ông bên kia đã kéo áo trùm đầu xuống cười hà hà:

- Là ta, đã lâu không gặp qua a!

- Là người!

A Ngu hai mắt mở to, rồi mắng lớn:

- Con bà nó, lão quý nhà người làm sao lại ở chỗ này? Còn muốn đánh nhau với ta nữa hay là sao?

Thì ra người này chính là tên thống lĩnh thủ vệ quân Lý Hồ mà hôm qua A Ngu đã đánh qua. Còn người đi bên cạnh hán không phải tiểu thư Thiên Hương của Lý gia thì là ai? A Khờ ánh mắt nhìn đến hai người liền cười.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Núi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tin tức Tiêu Hùng (2)

Trong một căn mật thất được ẩn giấu ở trong phủ thành chủ, một người đàn ông trung niên mặc trên người một bộ quần phục được làm bằng một loại vải ma thú thánh cấp đỉnh trên một lớp da ma thú cấp năm khác. Loại áo giáp như vậy không chỉ có thuộc tính phòng ngự cao cấp mà còn thể hiện được địa vị của người mặc. Ở đế quốc người có thể mặc được loại áo giáp như thế này cũng không phải là hiếm, nhưng địa vị của người này phải rất cao.

Lý Mạnh, là thành chủ của Hắc Thạch thành, cũng là trưởng lão thứ sáu của Lý gia. Người này tính tình vốn dĩ đơn bạc, lại có uy nghiêm trong gia tộc nên rất được mọi người tôn trọng và kính nể. Chức vị thành chủ của Hắc Thạch thành này không phải ai cũng có thể đảm đương được. Thứ nhất, nơi này là mạch máu giao thương giữa các chủng tộc qua lại với nhau. Thứ hai, nơi này khá gần với Xà tộc, một trong tứ đại tộc quần của yêu tộc. Thứ ba, nó còn là vùng biên giới phân tranh của ba đại đế quốc gồm Đại Việt quốc, Nam An quốc và Tây Thực quốc. Nói nó là vùng phân tranh, thật ra thì ba đại đế quốc này vốn dĩ là bị phân cách bởi con sông có tên là Cửu Long giang. Con sông lớn này chảy từ mạn bắc, trên đỉnh Hoàng Liên sơn xuôi qua Bạch Hồ tộc, rồi phân chia thành chín nhánh sông nhỏ mà chia cắt mảnh đại lục này thành từng khối khác nhau. Trong đó lớn nhất chính là diện tích chiếm đóng của ba đại đế quốc, do sự trị vì của tam đại thần đế tồn tại suốt mấy vạn năm qua. Kể từ sau khi thần - ma đại chiến kết thúc đến nay cũng đã hơn ba vạn năm. Trong lãnh thổ rộng lớn lên đến mấy chục triệu dặm của mình, tam đại đế quốc còn có các vương quốc lớn nhỏ phụ thuộc vào bên trong, tổng cộng có hơn mười tám nước. Ngoài ra còn có các tộc quần yêu tộc lớn nhỏ khác nhau, phân chia thành từng mảng trên đại lục. Tham vọng thống nhất đại lục của tam đại đế quốc và tứ đại yêu tộc lúc nào cũng tồn tại. Vì vậy người chiếm lĩnh được tòa Hắc Thạch thành, tọa trấn ngay giữa trục đường lưu chuyển của Cửu Long giang mới là người có ưu thế nhất. Bề ngoài tòa Hắc Thạch thành này giống như là đang rơi vào trong tay cổ tộc, Lý gia. Nhưng thực chất Lý gia và thần đế của Đại Việt đế quốc vốn dĩ có một mối liên hệ nào đó. Mà mối liên hệ này ở bên mặt ngoài phô bày ra lại chính là sự xung đột lợi ích với nhau. Còn bên trong đó thì không ai đoán biết được.

Nói như vậy, có thể thấy rằng ngôi vị thành chủ này của Lý Mạnh không phải đơn giản mà có thể ngồi vững chãi được. Không nghĩ đến, ngay lúc này ở bên trong mật thất Lý Mạnh lại mặc chiến giáp mà đứng cung kính ở một bên hầu chuyện một người thanh niên trẻ tuổi. Người thanh niên này mặc trên người một bộ y phục trông có vẻ rất bình thường. Vậy nhưng trên thân của người thanh niên này người ta có thể cảm nhận được một luồng uy áp chi khí của một đế vương chi giả. Người này là ai không ai biết, chỉ có Lý Mạnh và một gã thuộc hạ nhỏ thó trùm kín đầu đứng ở một bên là biết đến rõ ràng. Giọng của người thanh niên phát ra âm hưởng trầm thấp, thể hiện sự lạnh lùng hiểm thấy trên khuôn mặt:

- Đã để tên đó chạy thoát rồi sao?

Lý Mạnh nghe hỏi đến hai tay có chút run lên, vội quỳ xuống đất nói:

- Hoàng...

Lời mới vừa ra khỏi miệng Lý Mạnh liền vội sửa lại:

- Công tử! Là thuộc hạ làm việc không chu toàn. Xin người hãy xử phạt thuộc hạ!

Người thanh niên này chỉ hơi nhú mồm một chút, rồi nhấp một ngụm trà ở trong miệng, cười nói:

- Lý Mạnh a Lý Mạnh! Ngài là người cẩn trọng, suốt mấy trăm năm nay ngài là người có đóng góp nhiều nhất cho hoàng thất. Ta không biết, chỉ là một tên "hoạt tử nhân" nho nhỏ ngài làm sao lại dễ hấn chạy mất? Không phải là ngài đang có ý đồ gì khác đó chứ?

Lý Mạnh nghe hỏi mà mồ hôi ướt đầm, hai tay run rẩy quỳ sụp xuống lạy:

- Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ không dám! Mong công tử suy xét, Lý Mạnh ta với hoàng thất là một lòng trung thành tuyệt đối. Trên trời có nhật nguyệt, dưới đất có anh linh của tổ tông. Ta xin nguyện đem anh linh tổ tông ra mà thề rằng, Lý Mạnh này nếu có lòng phản trắc xin tổ tông chư vị hiển linh mà về trừng phạt con cháu bất hiếu của người!

- Hừ!

Người thanh niên trẻ tuổi đặt mạnh chén trà xuống bàn, đứng dậy rồi phất tay bỏ đi. Đi đến gần cửa, người thanh niên này mới hơi quay lại nói:

- Ta nhân tiện đây cũng xin báo với Mạnh đại nhân một cái tin mừng. Cha ta, thần đế vừa mới bế quan xong. Người vừa lĩnh ngộ được một chút thiên địa pháp tắc, có thể trong vài năm tới người sẽ một lần nữa đột phá cảnh giới, đặt chân vào con đường tôn cấp. Đến lúc đó, thần đế rất hy vọng Lý gia của các người có thể giúp sức cho ông ấy thống nhất tinh vực, trở thành đại công thần trong thời đại mới.

Nói đến đây người thanh niên trẻ tuổi cũng liền không thấy tung tích đâu nữa. Lý Mạnh lúc này hai mắt sắc lạnh mà nhìn theo bóng lưng của hắn. Tên thủ hạ mặc áo đen đứng bên cạnh cẩn thận lên tiếng hỏi:

- Tình hình này trưởng lão có cần thuộc hạ về báo lại với tộc trưởng hay là không?

Lý Mạnh cố ý phất tay nói:

- Không cần, chuyện mà các đời tộc trưởng của Lý gia ta trù tính hơn mấy vạn năm nay làm sao có thể dễ dàng vì một cái tin tức như vậy mà run sợ được. Hừ, tôn cấp ư? Kể từ sau thần - ma đại chiến còn có kẻ có thể phá bỏ xiềng xích mà đột phá tôn cấp hay sao?

Mấy câu cuối cùng thanh âm của Lý Mạnh rất nhỏ, chỉ vừa đủ một mình hắn nghe thấy nên tên thuộc hạ cũng không có nghe rõ ràng. Lý Mạnh lúc này lại quay sang ra hiệu cho tên thuộc hạ đến gần, rồi ghé sát tai thì thầm mấy lời gì đó. Tên thuộc hạ vô cùng cung kính chấp tay rồi lĩnh mệnh đi ngay. Lý Mạnh thấy hắn đi rồi mới khe khẽ thở dài:

- Lý Báo a, mong là ngươi không có làm ta thất vọng!

Quay trở lại khu rừng ở phía tây thành, A Khò nhận ra hai người đi tới không phải là người mình cần gặp, nên sắc mặt hắn có chút cổ quái nhìn đến.

- Ha ha ha, ta còn tưởng là ai mà cứ lẻo đẻo theo ở phía sau, hóa ra là hai vị đại nhân của Lý gia! Không biết từ khi nào người của Lý gia lại thích làm mấy chuyện lên lút như thế này? Hay đây là phong cách làm việc của người họ Lý các người?

Lý Hồ đứng một bên nghe thế thì đỏ mặt quát:

- To gan, ngươi là ai mà dám ở trước mặt người của Lý gia ngông cuồng như vậy?

- Ai cha cha, cái tên thủ hạ bại tướng này có phải thua ta rồi nên muốn đem con gái đến cầu thân với chủ nhân của ta hay là không?

A Ngu thấy đi bên cạnh Lý Hồ chỉ là một cô gái nhỏ có mấy phần kiều mị đáng yêu nên nhảy ra mở miệng châm chọc. Ai ngờ hắn vừa nói dứt câu cái bóng của nàng đã áp sát tới trước mặt hắn. Rồi mắt nàng mở to ra mà cười:

- Ai ui, đại thúc này làm sao biết cha ta đến đây là để cầu thân? Phải chăng là người đã gặp qua cha ta rồi a?

A Ngu thấy nàng không động, không tỉnh mà ở ngay trước mắt, suýt chút nữa là bị dọa cho chết khiếp. Hắn nhanh chân lùi ra phía sau lưng A Khò mà đứng, miệng không ngừng lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào ta gặp quỷ rồi sao?

A Khò đương nhiên ánh mắt nhìn người không kém như tên Trương A Ngu. Hắn bước tới phía trước mấy bước hơi đánh giá hai người một chút, rồi chấp tay nói:

- Tiểu thư đây không biết xưng hô như thế nào? Ta không biết là tiểu thư tới tìm ta có việc gì?

Thiên Hương ánh mắt đảo qua người hắn, rồi tò mò hỏi:

- Ngươi làm sao biết được là ta tới tìm ngươi mà không phải là hắn?

Nàng vừa nói tay vừa chỉ về phía Lý Hồ. A Khò cười mà không cười nhìn nàng:

- Nếu ta nói ta chỉ đoán mò thôi, tiểu thư có tin hay là không?

Nàng nghe hần hỏi thì ngược lại vui vẻ cười:

- Hi hi, người này thật thú vị nha!

Nàng nói xong lại nhìn hần hỏi:

- Vậy người đón thử xem, ta là ai? Và ta đến tìm người là có việc gì?

A Khờ nhìn nàng mà không có đoán, hần lắc đầu nói:

- Ta không biết, thử ta cần chỉ là tung tích của một người. Tiểu thư đây không phải cũng biết tung tích của người đó hay là sao?

- Hi hi, người đúng là gian xảo nha! Nhưộc Tử nói với ta về người vậy mà ta còn không tin, bây giờ thì ta tin rồi!

- Nhưộc Tử? Ta quen biết nàng ta sao?

A Khờ nghi hoặc nhìn nàng, nhưng nàng không có trả lời hần mà chỉ cười cười. Hần cảm thấy cô gái này bề ngoài non nớt, tâm địa có mấy phần trẻ con. Nhưng thực lực của nàng còn muốn cao hơn tên Lý Dật đến mấy lần, một người như vậy quả thực hần không muốn dây vào. Hần nói:

- Nếu hai vị đã không muốn nói lý do đến đây vậy tại hạ xin phép được trở về trước!

Hần quay người có ý kéo theo A Ngu bỏ đi. Cô gái nhỏ liền nhảy lên mà hô:

- Ai ui, người làm sao mà muốn đi liền đi như vậy? Ta thật sự là có tin tức muốn cho người biết nha!

A Khờ nghe nói đến thì xoay người lại hỏi:

- Vậy chẳng hay là tiểu thư có thể cho ta biết ngay bây giờ luôn có được hay là không?

- Không được, không được!

Nàng vừa xua tay vừa lắc đầu. A Khờ cố cười mà hỏi tiếp:

- Vậy không biết là tiểu thư có yêu cầu gì hay không?

- Không có!

Nàng đáp gọn lộn như vậy làm cho hần suy nghĩ chút nữa thì tức đến hộc máu. Mặt mày hần xám xịt, nói:

- Ta nghĩ nếu như tiểu thư đã không muốn nói thì việc gì phải kêu ta trở lại? Hay tiểu thư cho rằng Hạo Nam ta là người nhu nhược để mặc cho người khác sai khiến?

Hần lúc này khí thế trên người đã muốn phát đi ra. Thiên Hương liền nhảy lên hô:

- Đứng nha, đứng nha! Ta đánh không lại người a, là có người muốn hại người nên ta mới đến đây nói cho người biết đây! Người mà người cần tìm đã không còn ở Hắc Thạch thành nữa rồi!

Lúc này A Khờ mới hơi dịu giọng xuống hỏi:

- Không còn ở Hắc Thạch thành nữa vậy thì ở đâu?

- Nam Việt quốc! - Nàng đáp.

- Nam Việt quốc sao? Người đó làm sao lại đi đến Nam Việt quốc?

A Khờ nghe đến đây ý nghĩ trong đầu liền liên tục xoay chuyển. Ánh mắt hần bỗng nhiên sáng lên, rồi thất thanh nói:

- Là nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hắc ám giáo hội và hoạt tử nhân

A Khò nghĩ thấy mùi âm mưu trong chuyện này, nên tâm tình hắn rất tệ. Hắn sau khi trở về cũng không có nói chuyện gì ra miệng. A Ngưu không có lệnh của hắn đương nhiên là câm như hến. Tiêu Lăng là người ở lâu với hắn nhất, nên nàng biết một khi chuyện mà hắn không muốn nói các nàng có hỏi cũng chỉ là vô ích. Nàng tự mình đem lên cho hắn một ít thức ăn và một bình linh tửu. Rồi nàng tự rót ra hai ly rượu cầm ở trên tay. A Khò biết nàng quan tâm đến hắn, nên hắn cũng không muốn trưng ra cái bộ mặt khó coi với nàng. Hắn kéo nàng vào trong lòng rồi thủ thỉ, nói:

- Xin lỗi, là ta không thu được tin tức gì của anh trai nàng. Nàng có trách ta không?

Tiêu Lăng nhìn hắn, rồi lắc đầu cười:

- Chuyện của đại ca và tam muội chàng đã cố hết sức rồi. Nếu như không có cách nào biết được tung tích của đại ca, hay là chúng ta quay trở về U Minh lâm tiếp tục cuộc sống trước đây có được không?

Hắn lắc đầu thờ dài:

- Ta e là chuyện không chỉ đơn giản như vậy. Cuộc sống trước kia của chúng ta khó mà có thể tiếp tục được. Lăng muội, có phải ta đã sai rồi không?

- Sai? Chàng làm sai chuyện gì sao?

Nàng mở đôi con mắt to tròn của mình ra nhìn hắn. Tâm trạng hắn dù không vui, nhưng nhìn ánh mắt của nàng hắn cũng cảm lòng không được mà cúi đầu hôn xuống. Nụ hôn của hắn chạm vào cánh môi của nàng, cùng với hương vị linh tửu truyền đến vị ngọt thanh tao thoát tục. Hắn có cảm giác mỗi lần chỉ cần cắn nhẹ vào cánh môi này mọi thứ cảm giác phiền muộn đều dễ dàng tiêu tan đi. Người thấy hơi thở hắn đang phả vào mặt nàng không nhịn được mà khẽ "um" lên một tiếng. Rồi tiếng quần áo thoát ra, rơi vãi dưới nền đất. Hôm nay Tiểu Long không có ở đây nên hai người cuốn lấy nhau mà quần thảo suốt mấy canh liền. Mãi đến lúc trời hừng sáng, Tiêu Lăng mới mỏi mệt nằm gục trên người hắn. Tay nàng vuốt ve lên lồng ngực hắn, thỏ thẻ nói:

- Chàng có phải là có tâm sự gì ở trong lòng hay không? Nếu là chuyện của đại ca, vậy thì có thể cho thiếp biết được không?

Hắn xoay người nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hơi do dự một chút. Hắn cuối cùng hôn nhẹ lên tay nàng mà nói:

- Nếu ta nói đại ca nàng đã không còn ở Hắc Thạch thành, cũng không còn ở Đại Việt quốc nữa. Vậy nàng có còn muốn đi tìm đại ca của nàng nữa hay là không?

Tiêu Lăng nghe hắn hỏi liền không chút do dự đáp:

- Sau này mọi chuyện đều do chàng tự quyết định. Thiếp chỉ cần được ở bên cạnh chàng là đủ rồi!

Hắn tuy ngoài miệng là hỏi nàng như vậy, nhưng trong lòng đã thầm tính toán rõ ràng. Hắn biết nàng nói ra mấy lời này là vì nàng quan tâm đến hắn không muốn vì chuyện của mình mà làm ảnh hưởng đến hắn. Hắn cũng đâu phải là hạng người ích kỷ gì. Hắn cắn nhẹ vào tai nàng, cười nói:

- Nàng nghĩ là ta không muốn cứu đại ca của nàng ra hay là sao? Nàng tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi, sau khi ăn sáng xong chúng ta sẽ lên đường đi đến Nam Việt quốc!

Nàng nghe hắn nói ra cái tên Nam Việt quốc thì thất thố kêu lên:

- Nam Việt quốc?

- Thế nào? Nàng đã đến đó rồi sao?

- Không, không có! - Nàng biết mình hơi thất thố nên vội lắc đầu mà đính chính lại - Là thiếp nghe nói rằng ở Nam Việt quốc có một cái tổ chức hắc ám giáo hội. Người của giáo hội này đều biết sử dụng ma pháp tà ác đem người sống biến thành hoạt tử nhân. Không lẽ... không lẽ... đại ca ta đã...

Nàng nói đến đó bộ mặt vô cùng hoảng hốt. A Khò cũng không biết cái gì là hắc ám giáo hội, cái gì là hoạt tử nhân. Hắn chỉ biết muốn tìm được Tiêu Hùng thì chỉ có thể đi đến Nam Việt quốc để tìm. Mà cái Nam Việt quốc này là một trong ba nước phụ thuộc của Đại Việt đế quốc. Từ Hắc Thạch thành xuôi về hướng đông theo một trong chín nhánh sông của Cửu Long giang là có thể đi đến. Khoảng cách từ Hắc Thạch thành đến Nam Việt quốc phải trải qua chừng hơn mấy chục vạn dặm. Nếu đi bộ bình thường thì phải mất mấy tháng mới có thể đến nơi được. Còn với thực lực của hắn thì khoảng chừng đi hơn mười ngày, nửa tháng là tới. Nói là như vậy, nhưng hắn cũng không thể bỏ mặc chúng nữ ở phía sau mà chạy trước một mình được. Thậm chí bây giờ bên cạnh hắn còn có hơn trăm tên thuộc hạ và mười mấy cái nữ nô. Hắn nếu bỏ lại bọn họ thì không được, mà đem theo thì không biết phải sắp xếp như thế nào. Bây giờ còn nghe Tiêu Lăng nhắc đến cái gì hắc ám giáo hội, hoạt tử nhân. Nỗi lo lắng ở trong lòng của hắn càng lớn. Hắn cảm thấy lúc trước ở một mình cùng với Tiểu Long vẫn là khoảng thời gian thoải mái nhất. Hắn lúc đó quả thật chẳng có chuyện gì để lo lắng cả. Nhưng nếu nói hắn bỏ đám nữ nhân này đi thì hắn lại làm không được.

Thấy nét hoảng sợ trên mặt của nàng, hắn không khỏi vuốt ve mà an ủi nàng:

- Nàng yên tâm đi, chỉ cần đại ca của nàng còn sống, ta nhất định sẽ cứu huynh ấy ra ngoài.

Nàng khẽ "um" một tiếng, rồi cảm nhận được hơi ấm từ trên người hắn nên cố ý chui rúc vào bên trong. Nàng có thể cảm nhận được sự an toàn và tin

tướng tử nam nhân đang nằm ở bên cạnh truyền đến tâm trí của mình. Nàng chớp nhẹ mí mắt rồi bắt đầu mơ màng ngủ. Hắn thấy nàng mới đó mà đã muốn ngủ say thì mở miệng cười. Đối với hắn, nàng mỗi lúc mỗi nhiều thêm một tia mị lực làm hắn không thể nào tách rời ra được. Cảm giác rạo rức từ phía dưới hạ thân truyền đến làm hắn thắm tự sướng chính mình:

- A Khò ơi, A Khò ơi! Ngươi thật là không biết đủ a!

Hắn lẩm nhẩm mấy lời trong miệng rồi xoay người đem nàng đặt xuống một bên, lại cẩn thận kéo chăn đắp kín lên người nàng. Cuối cùng hắn mới hôn nhẹ lên trán nàng mà bước xuống giường mặc lại y phục. Lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân đi đến. Giọng nói của Trương Tuấn gọi vào:

- Đại nhân, phía dưới sảnh có một nữ nhân nói đến muốn gặp ngài. Ngài có muốn đi gặp người đó hay là không?

A Khò không biết là ai lại đến tìm hắn sớm như vậy. Mà ở nơi này hắn có quen nữ nhân nào khác nữa hay sao? A Khò hơi nhíu mày hỏi:

- Vậy người đó có nói muốn gặp ta có chuyện gì không? Còn tướng mạo của người đó trông như thế nào?

Trương Tuấn hơi dừng lại suy nghĩ một chút, rồi đáp:

- Thưa đại nhân, cô gái đó toàn thân đều mặc đồ đen che kín người. Trên mặt còn đeo theo cả mạng che, thuộc hạ không cách nào dò xét được diện mạo của cô ta. Với lại cô ta chỉ nói là khi nào gặp mặt đại nhân thì cô ta mới nói rõ mọi chuyện. Còn nếu đại nhân không muốn gặp thì cô ta sẽ đi ngay!

A Khò suy nghĩ một hồi, rồi như nhớ ra được cái gì mới vỗ tay nói:

- Ta biết cô ta là ai rồi, ngươi mau xuống dưới lầu giữ cô ta lại. Ta sẽ xuống ngay lập tức!

- Vâng, thuộc hạ biết rồi!

Trương Tuấn nói xong liền đi. A Khò thì hơi quay sang nhìn Tiêu Lăng đang ngủ trên giường một chút, rồi mới cẩn thận chỉnh lý lại y phục mà bước xuống lầu. Hắn vừa đi khỏi nàng cũng mở mắt ra nhìn theo bóng lưng của hắn cười. Nụ cười của nàng vừa mang theo nét tươi trẻ hạnh phúc, vừa như ẩn chứa một cái bí ẩn tinh quái nào đó. A Khò mà nhìn nàng lúc này không biết là hắn có còn nhận ra một Tiêu Lăng ngây thơ mà dịu dàng như trước kia nữa hay là không?

A Khò đi xuống sảnh. Phía dưới lúc này đã bắt đầu có một vài vị khách đi vào bên trong. Chúng nữ cũng đã thức dậy để đi xuống dưới. A Ngưu thì không biết làm gì mà chạy đi ra ngoài từ sớm. Đám nữ nô vừa trông thấy hắn đi đến thì liền hét hoảng quỳ rạp xuống đất:

- Chúng nô tì tham kiến chủ nhân!

Hắn vốn không quen với mấy chuyện quỳ lạy này nên liền phát tay nói:

- Các ngươi sau này ở trước mặt người khác đừng có hơi chút là dập đầu xuống đất mà quỳ lạy nữa. Các ngươi nếu đã đi theo bên cạnh ta thì các ngươi không còn là nô lệ nữa! Khế ước nô lệ của các ngươi ta đã giải trừ rồi. Đợi sau này ta tìm loại thuốc đặc trị sẽ xóa đi chứng tích nô lệ trên người của các ngươi.

Hắn nói xong thì ánh mắt rơi xuống chỗ Tiêu Mị đang đứng ở một bên cùng với bảo em và Kim Sí. Tiêu Long vẫn còn đang nằm trên tay của nàng mà ngáy khò khò. Không hiểu sao từ lúc gặp nàng, Tiêu Long lại rất thích được nàng ôm. Lúc trước nó cũng rất thích được Tiêu Lăng ôm như thế. Hai chị em thỏ nữ này dường như có một loại năng lực đặc thù nào đó khiến cho nó rất thích thú ở bên cạnh. Đương nhiên chuyện này không ảnh hưởng gì đến A Khò. Thậm chí hắn còn rất hứng thú giao nó cho Tiêu Mị trông chừng. Tiêu Mị cũng nhận thấy ánh mắt của hắn nhìn đến, nên nàng hơi cúi đầu chào. Lúc này hắn mới đi đến tiền sảnh. Trong một góc khuất của tiền sảnh có đặt một cái bàn nhỏ, ngồi ở đó là một nữ nhân mặc đồ đen, đeo mạng che mặt thân bí ngược mắt lên nhìn hắn. May là hắn vẫn có thể nhìn thấy được ánh mắt của nàng. Trương Tuấn đang đứng một bên nhìn hắn đi đến liền đứng dậy cung kính nói:

- Đại nhân, người muốn gặp ngài là vị cô nương này. Thuộc hạ bây giờ xin phép được vào trong để chuẩn bị một chút đồ đạc!

- Ủ, ngươi đi đi! - Hắn nói xong lại gọi giật lại - À, khi nào A Ngưu về thì ngươi kêu hắn đến gặp ta. Ta có việc cần hắn đi làm!

- Dạ, thuộc hạ biết rồi!

Trương Tuấn đi rồi chỉ còn lại nữ nhân áo đen trước mặt. A Khò nhìn đến mấy lượt cũng không cách nào nhận biết được nàng. Không đợi hắn lên tiếng hỏi, nữ nhân áo đen dường như mất kiên nhẫn mà đứng dậy nói:

- Chủ nhân của ta nói muốn giao vật này cho công tử, khi nào công tử rời khỏi Hắc Thạch thành thì hãy mở ra xem. Sau khi đến Nam Việt quốc công tử có thể lấy ra vật này mà đến tìm gặp chủ nhân của ta. Chủ nhân nói, chuyện hôm qua ước hẹn mà không đi đến được là do lỗi của chủ nhân. Để chuộc lỗi, chủ nhân của ta đã đưa đến cho người một phần lễ vật. Chỉ cần công tử rời khỏi Hắc Thạch thành là sẽ có người đem lễ vật đến.

Nói đến đây cô gái áo đen mới đưa qua cho hắn một cái túi thơm. Hắn nhìn thấy vật này ở trên tay nàng vậy mà bất giác có cảm giác rất quen mắt. Khi hắn kịp nhận ra đây là vật gì thì nàng đã không còn ở đây nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Cái túi thơm của Xà Linh

Cầm cái túi thơm trên tay A Khờ cảm giác có chút khác lạ. Đây là chuyện gì xảy ra vậy chứ? Một nữ nhân thần bí tìm đến hắn chỉ để đưa cho hắn một cái túi thơm rồi bắt hắn phải rời khỏi Hắc Thạch thành mới cho phép mở ra. Mà cái túi thơm này lại có hình dáng hoa văn vô cùng tương tự với cái túi thơm lần trước nữ xà tướng đã đưa cho Xà Linh. Chuyện này làm sao lại lòng vòng rắc rối đến như vậy? Hắn phiền muộn đem cái túi thơm cất ở trong người. Lại gọi Xà Linh đến phòng riêng để hỏi chuyện. Xà Linh nghe hắn gọi đến thì có chút hứng khởi trong lòng. Nàng thay một bộ y phục bó sát người để lộ ra những đường cong gợi cảm, rồi đính lên đó mấy hạt minh châu sáng lấp lánh. Nàng thấy như vậy thì trông mình sẽ rất hấp dẫn. Hắn bây giờ càng ngày càng có nhiều nữ nhân bên cạnh, mà địa vị của Tiêu Lăng các nàng căn bản không thể nào tranh được. Hôm nay hắn đột nhiên gọi nàng đến, không phải là lại để ý đến thân thể của nàng thì là chuyện gì? Nàng nghĩ vậy nên cười rất vui vẻ:

- Hi hi, lần này ta phải buộc hắn lại trên người mới được. Nếu không, đến một ngày nào đó hắn lại quên mất sự tồn tại của ta ở bên cạnh cũng nên.

Tiêu Lăng vẫn còn đang nằm ngủ nên A Khờ không có đánh thức nàng dậy. Hắn đi đến một căn phòng khác, rồi ghi nhớ lại mấy thủ thuật tạo ra kết giới cách âm hay đại loại như là ngăn chặn thần thức của tu sĩ khác xâm nhập vào nghe lén. Bình thường mấy thứ này hắn chẳng khi nào dùng đến nên tay chân thao tác có chút chậm. Đến khi Xà Linh đi đến thì hắn vẫn còn đang cố bắt pháp quyết hoàn thành công đoạn cuối cùng. Lúc nàng đi vào trong phòng kết giới mới được hoàn thành đầy đủ. Xà Linh ánh mắt nhìn quanh có chút lạ. Mấy thủ thuật phong ấn, tạo kết giới này nàng ở trong xà tộc nhìn qua đến quen mắt, nên chẳng mấy chốc mà đoán định tình huống trước mắt. "Hắn không phải là muốn ăn ta thật đấy chứ? Làm sao lại còn tạo ra phong ấn kết giới cách âm, ngăn cách thần thức như thế này? Ta... ta còn chưa có sẵn sàng a!" Nàng ý nghĩ là như vậy nhưng động tác cử chỉ thì hoàn toàn trái ngược hẳn. Nàng đi đến bên cạnh hắn đem bình trà trên bàn rót ra một cái chén đầy rồi cố ý cúi thấp người dâng lên cho hắn. Bộ đồ căng tròn với những đường nét tinh mỹ trên thân thể nàng khi cúi thấp xuống khiến nó lộ ra những vùng da thịt trắng mịn ở trước mắt. Vào lúc bình thường A Khờ chắc rằng sẽ phải trở mặt lên mà nhìn đến tí mĩ. Nhưng hắn vừa rồi tạo ra kết giới cách âm và ngăn chặn thần thức có chút hao tổn tâm thần mà mệt mỏi đem chén trà đưa vào miệng uống cạn. Hắn còn nhìn nàng cười ha hả, nói:

- Hôm nay thật tốt ngày nha, người lại tự tay rót trà cho ta nữa a!

Nàng hai mắt chớp chớp lên nhìn hắn, giọng nũng nịu nói:

- Làm như thường ngày người ta chưa từng rót trà qua cho người a?

- Hà hà, là mấy lần đó người phải đóng giả làm người hầu cho ta a. Bây giờ là người tự nguyện nên ta cảm thấy có chút nghi ngờ đây này.

- Hi hi, vậy sau này tiểu nữ sẽ thường xuyên rót trà, hầu hạ người có được hay không?

Nàng vừa nói vừa che miệng cười đẹp đến rung động lòng người. Hắn không phải trên người có sự việc cần giải quyết, chắc có lẽ đã kéo nàng vào trong lòng mà thưởng thức một phen. Suy nghĩ ấy vừa mới nhóm lên, hắn liền rùng mình đứng dậy mà lắc đầu liên tục:

- Phi phi phi, người lại nghĩ vớ nghĩ vẩn cái gì trong đầu chứ? Chính vụ mới là quan trọng, không thể chậm trễ thời gian được.

Nàng thấy biểu hiện khác thường của hắn thì ý thức được điều gì, lại càng vui vẻ cười lớn:

- Không phải là người lại đang suy nghĩ cái gì xấu xa với người ta đó chứ?

Nàng cứ câu dẫn như vậy hắn thật muốn nhìn cũng nhìn không được. Hắn đem nàng kéo vào trong lòng, rồi đưa tay đánh lên mông nàng, mắng:

- Người hôm nay có phải là muốn ta ăn đến sạch sẽ luôn mới chịu phải không?

Nàng bị hắn đánh đến chỗ nhạy cảm mặt liền ửng hồng lên, ánh mắt ướt át ngước lên nhìn hắn:

- Thế nào, hôm nay người ta muốn người lại không muốn đáp ứng hay sao?

Hắn nhìn nàng chớp chớp mắt, rồi đưa tay lên véo mũi nàng mà cười:

- Người lại nghĩ cái trò gì để lừa ta nữa phải không?

Hắn nói xong lại đẩy nàng đứng lên, mặt nghiêm túc nói:

- Cái túi thơm lần trước xà nữ kia đưa cho người, người còn có giữ đó hay là không?

Thấy hắn trong nháy mắt sắc mặt biến đổi một cách nhanh chóng, nàng dù thường ngày chơi trò tâm kế cũng cảm thấy có chút theo không kịp. Mãi khi hắn hỏi lại một lần nữa nàng mới lấy cái túi thơm ở trong người ra đưa cho hắn:

- Người nói là cái này sao? Từ lúc ta nhận nó đến giờ còn chưa có mở ra xem lần nào. Ta cũng không biết bên trong đó có cất giấu thứ gì. Chỉ là ta

thấy thứ này cũng chẳng có gì quan trọng. Đây chẳng qua chỉ là một thứ nữ nhân thường dùng để đeo bên mình mà thôi.

A Khò đương nhiên là không nghĩ như vậy, hấn cầm túi thơm trên tay rồi nhìn nàng hỏi:

- Thứ này có thể giao lại cho ta được không?

Nàng không biết là hấn làm sao lại để ý đến vật này. Nàng cho rằng đây chẳng qua là kế nghi binh lần trước nữ tướng quân của xà tộc cố ý ném ra cho nàng. Nên nàng liền nhìn hấn cười:

- Chỉ cần là thứ người cần, người cứ tự tiện lấy đi là được, không cần phải hỏi qua ý kiến của ta.

- Không được, làm như vậy thì ta chẳng khác nào đang xem thường nàng sao? Đây, ta có thứ này tặng nàng. Sau khi kiểm tra qua cái túi thơm này ta sẽ trả lại cho nàng sau.

Hấn nói xong liền lấy ra một cái túi thơm làm bằng một loại da thú, bên ngoài có phủ một lớp lông mịn. Phía trên còn có thêu hình một đôi phượng hoàng bằng chỉ đỏ rất đẹp mắt. Thứ này hấn cũng không biết lấy từ chỗ nào đến. Hấn thấy nó đẹp mắt lại rất có lợi nên tùy tiện đem ra đưa cho nàng. Nàng cầm lấy túi thơm hấn đưa trên tay hai mắt không ngừng tỏa sáng. Đây là một cái túi trữ vật nhỏ, được làm từ da ma thú. Mà loại ma thú này có một mùi hương đặc trưng trên người. Nghe nói rằng nữ nhân gửi được mùi hương của nó tinh thần sẽ rất sáng khoái, nhan sắc cũng có thể duy trì trẻ đẹp một cách tự nhiên. Đặc biệt là bên trên túi thơm còn có thêu hình hai con chim phượng bằng chỉ đỏ, biểu tượng cho một đôi tình nhân quyến luyến không rời. Suy nghĩ trong đầu nàng không khỏi vì thế mà bay bổng tận chín tầng mây: "Hấn... hấn lẽ nào muốn tỏ tình với ta nên mới cố ý đem thứ này ra đổi hay sao? Người này... thật là... chẳng phải chỉ cần trực tiếp nói ra là được rồi hay sao? Từ khi nào lại thích bày trò lừa gạt người ta như vậy chứ"? Nàng càng nghĩ càng thấy vui vẻ mà cười. Hấn nhìn thấy biểu hiện của nàng thì có chút kỳ. Lúc này mới để ý đến bàn tay của nàng đang cố ý vuốt ve đôi chim phượng thêu bằng chỉ đỏ trong tay mới vỡ lẽ ra. Hấn không khỏi tần hấn mà ngập ngừng nói:

- Ài... cái này... mà thôi đi! Dù sao vật đã tặng rồi ta cũng không thể nào đi lấy lại được. Xà Linh, chuyện ta tặng nàng cái túi thơm này nàng không được phép tiết lộ ra ngoài đâu đấy? Nếu không thì ta sẽ thu hồi nó lại, đem tặng cho người khác đó!

- Thiếp biết rồi, thưa tướng công!

Nàng vui vẻ nhào vào lòng ngực hấn mà xưng hô như vậy. Hấn cũng hết cách, chỉ còn biết vỗ về mà an ủi nàng cho qua chuyện. Sau khi cho nàng lui ra ngoài, hấn mới cẩn thận đem cái túi thơm mở ra. Cái túi thơm này không biết làm bằng vật liệu gì mà rất chắc chắn, hấn tìm cách mở ra mà mở không được. Hình như bên trên đó còn bố trí rất nhiều tầng cấm chế nên nếu dùng sức thì sẽ ngay lập tức phá hủy nó. Mấy chuyện như vậy lại khiến hấn phải động não lên mà để suy nghĩ phương pháp phá giải. Hấn nghĩ đến nửa buổi cũng không cách nào nghĩ ra phương pháp khả thi. Không hiểu sao lúc này hấn lại nhớ long hồn của công chúa long tộc đến vô cùng. Không biết là nàng cảm ứng được suy nghĩ của hấn hay không, mà trong đan điền của hấn long hồn sau bao ngày ngủ mê như có chút ý thức muốn tỉnh lại. Hấn đương nhiên là không để ý đến. Hấn buồn bực bước ra ngoài phòng. Xuân Nhi không biết từ lúc nào ở đằng sau đi đến, nhìn dáng điệu của nàng có chút khác thường, hấn liền mừng rỡ mà kêu lên:

- Bạch Lang, là nàng tỉnh lại rồi phải không?

Xuân Nhi nhu mì nhìn hấn mà gật đầu:

- Vâng, thưa chủ nhân!

Hấn chỉ đợi có thể, liền kéo nàng vào bên trong. Nàng tuy không phải là tiếp xúc trực tiếp với hấn, nhưng hành động đột ngột như vậy không khỏi là nàng đỏ mặt. Hấn đóng vội cửa phòng, rồi kéo nàng ngồi ngay ngắn trên ghế. Nàng còn chưa kịp ý thức được chuyện gì đã thấy hấn đem cái túi thơm ra đặt ở trên tay. Nàng nhìn thấy túi thơm được hấn lấy đưa ra như vậy, mặt càng thêm đỏ. Hấn kỳ quái nhìn nàng, nói:

- Ô, nữ nhân các nàng làm sao mỗi lần thấy ta lấy túi thơm ra mặt liền đỏ như vậy nhỉ? Ta đang nghĩ phương pháp để mở nó ra, mà ta nghĩ rất nhiều cách rồi vẫn không thể nào mở ra được. Nàng xem có cách nào giúp được ta hay là không?

Nàng nghe hấn nói mới biết là từ đầu đến cuối hiểu lầm hành động của hấn. Nàng có chút xấu hổ nói:

- Thì ra đây là rắc rối trong tâm thức của chủ nhân sao?

- Nàng cảm nhận được cả chuyện đó sao?

- Vâng, là ta cảm nhận được sự bất an trong lòng của chủ nhân nên mới mượn nhà thẻ xác của Xuân Nhi mà đi đến đây. Ta còn tưởng là chủ nhân gặp chuyện gì khó giải quyết đây?

Hấn trợn ngược mắt lên nhìn nàng:

- Chuyện đầu đầu như vậy còn không phải là phiền phức hay sao? Bên trong cái túi thơm này có một vật rất quan trọng, nàng mau mau xem có cách nào mở nó ra được hay không? Ta còn phải tranh thủ rời khỏi nơi đây nữa, nếu chậm trễ e là sẽ sinh ra biến.

Nàng thấy hấn gấp gáp như vậy thì cũng không nghĩ nhiều nữa. Nàng đem túi thơm cầm ở trên tay, mắt nhắm lại rồi dùng thần thức thăm dò vào bên trong. Qua liền mấy cái chớp mắt, nàng mới trả lại cái túi thơm cho hấn mà lắc đầu nói:

- Vật này bên trong đã bày rất nhiều tầng cấm chế. Đa phần đều là cổ cấm chế của thần tộc. Nếu như ta có thể khôi phục lại hoàn toàn thực lực ban

đầu, thì ta có thể giúp chủ nhân mở nó ra được. Còn hiện tại thì ta không có phương pháp nào hữu hiệu hết. Trừ phi chủ nhân tìm ra một vị đại thánh cấp trận pháp sư, hoặc là tìm một người có thực lực thần cấp thì may ra có thể giải trừ cấm chế trên đó được.

Nghe nàng nói như vậy, lòng nghi hoặc của hắn lại càng lớn:

- Chuyện này làm sao lại liên quan đến thần tộc của mấy vạn năm về trước? Nàng không có bị nhầm lẫn nào đó chứ?

- Tuyệt đối không!

Nàng quả quyết lắc đầu, rồi nói tiếp:

- Trên này ta có thể cảm nhận được khí tức của thần xà nữ đế. Khí tức trên người ả ta tuyệt đối không làm được!

Hắn nghe nàng khẳng định thì càng giật mình. Chuyện càng lúc càng đi quá xa so với dự tính của hắn. Hắn không biết tại sao mấy chuyện này lại vô ý, hữu ý mà rơi trên người của hắn. Hắn có cảm giác rằng, những chuyện này dường như có một bàn tay nào đó đang cố ý sắp đặt, để rồi hắn phải đứng ra giải quyết hết tất cả. Và câu trả lời cuối cùng mà hắn nhận được chỉ tới khi nào hắn có thể đi đến cuối con đường thì mới có lời giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tập kích

Rời khỏi Hắc Thạch thành, cả một đoàn người nối đuôi nhau mà đi. A Khờ cố ý thuê một cỗ xe lớn do bốn thớt ma thú kéo, cùng với chúng nữ và Tiểu Long ngồi chung một chỗ. Đám nữ nô hầu vừa mới thu về cũng được sắp xếp trên một cỗ xe ma thú khác. Còn đám binh sĩ tùy tùng thì cười hắc hắc đi ở hai bên hộ vệ. A Ngu cười chiến lang đi ở phía trước, hắn xem ra rất thích thú ngồi trên lưng con ma thú này. Nên vừa đi vừa vỗ về nó mà hát ca rất là vui vẻ. Trương Tuấn đi bên cạnh cười nói:

- Đại ca vẫn là rất oai phong a! Để xem chừng đi ra ngoài làm việc vẫn không tốt bằng đi ở bên cạnh đại nhân.

- Hừ, hừ! Để thì biết cái gì? Ta đây thật sự rất khổ sở nha, suốt ngày bị đại nhân sai lên sai xuống. Không có được tốt như đệ, đem mấy huynh đệ đi ra ngoài mà oai phong làm việc.

- Ha ha ha, vậy đại ca có muốn chúng ta đổi chỗ cho nhau hay không?

A Ngu nghe nói thì trợn ngược mắt lên, sau đó lại thở dài mà vỗ vai Trương Tuấn nói:

- Ta nói nhị đệ ngươi thật là làm người rất có tâm nha. Nhưng ta dù sao cũng là đại ca của ngươi, những chuyện khổ cực như hầu hạ đại nhân, làm chân sai vặt cho đại nhân thì cứ để cho ta làm. Còn đệ thì phải cố gắng ra ngoài làm việc mà lập công với đại nhân. Sau này mọi sự của đại ca đều nhờ cả vào đệ a!

Nhìn bộ mặt già vờ sầu thảm của hắn Trương Tuấn không khỏi lắc đầu cười. Nhưng ánh mắt hắn đột nhiên băng lãnh nhìn về phía trước. Hắn đưa tay ra hiệu cho đoàn người dừng lại. A Khờ đang vui vẻ trò chuyện với chúng nữ ở bên trong bị làm cho cụt hứng mà thò đầu ra ngoài hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Ở phía trước có người hay ma thú gì sao?

Trương Tuấn nghe hắn hỏi đến thì vội đáp tay nói:

- Thừa đại nhân, thuộc hạ cảm nhận ở phía trước có một luồng sát khí! Nhưng không rõ là luồng sát khí đó hướng về chúng ta mà đến hay là vì nguyên nhân nào khác!

Trương Tuấn trầm tư nhìn về mảnh rừng già ở phía trước. A Khờ phát tay nói:

- Được rồi, các ngươi ở lại đây hết đi! Ta đến phía trước do thám là được rồi!

Thấy hắn định rời đi, Trương Tuấn vội can ngăn:

- Đại nhân, mấy chuyện này là chuyện của bọn thuộc hạ. Ngài cứ ở lại đây đi, để thuộc hạ dẫn theo mấy anh em đi lên trước dò la là được rồi!

A Khờ nghe hắn nói vậy cũng không có phản đối, mà dặn dò:

- Các ngươi đi cẩn thận! Chỉ cần quan sát một chút rồi trở về, gặp nguy hiểm thì lập tức quay lại ngay. Ta không muốn các ngươi xảy ra chuyện!

- Dạ, thuộc hạ hiểu rồi!

Trương Tuấn thấy hán quan tâm đến bọn họ như vậy thì trong lòng rất khâm phục. Hán cung kính chấp tay rồi dẫn theo một nhóm mười hai người rồi đi.

- Phu quân, ở phía trước có mùi huyết tinh và sát khí rất nặng! Hình như là có người đang giao tranh với nhau. Quân số cũng rất đông. Thiếp thấy có người đang hướng chúng ta mà chạy đến. Hình như là nữ nhân bị mất lúc sáng đến khách sạn tìm chàng.

Hán nghe giọng nói của báo em có chút khác lạ thì quay lại nhìn. Hán thấy nơi khoe miệng của nàng còn đang đọng lại vết máu, liền nhíu mày hỏi:

- Nàng bị làm sao vậy?

Báo em nhìn hán cười, rồi lau khô vết máu ở miệng, nói:

- Lúc này thiếp dùng tâm thần của mình để liên hệ với hoàn cảnh xung quanh, không nghĩ đến bên phía đối phương có thuật sĩ biết được phù thuật. Kê đó đã phá vỡ tâm thần của thiếp, may là thiếp rút lui về kịp nên chỉ bị thương nhẹ!

Hán thấy nàng như vậy mới nắm lấy tay nàng nói:

- Lần sau những chuyện như thế này không cần nàng phải mạo hiểm nữa. Lỡ như nàng có chuyện gì thì ta sẽ rất thương tâm, có biết không?

- Dạ, thiếp biết rồi! Lần sau thiếp sẽ cẩn thận hơn!

- Còn có lần sau nữa hay sao?

Hán tròn mắt lên nhìn nàng. Thấy mắt nàng nhìn hán cười, một chút tức giận vừa mới nhen nhóm lên cũng bị cho vùi tắt. Hán biết tính tình nàng rất quật cường, hán muốn nàng làm theo ý hán không phải lúc nào cũng được. Nhưng dù sao ngoài mặt thì hán vẫn hung dữ đem nàng kéo vào trong ngực mình:

- Nàng con ngoan cố như vậy thì coi chừng ta đánh nát móng nàng luôn đấy!

Nàng cười hi hi chẳng sợ hán chút nào. Thậm chí nàng còn ngược mặt lên nhìn hán, thách thức hành động của hán. Nếu như không phải là đang ở trước mặt rất nhiều người, hán có lẽ đã đem cái móng của nàng đánh cho sưng tấy lên mới hả giận được. Nhưng đó chẳng qua chỉ là ý nghĩ hung hăng trong đầu của hán thôi, chứ thật ra hán làm sao mà nỡ đánh nàng như vậy.

Trương Tuấn đi được một lúc thì hấp tấp dẫn theo đội kỵ binh do thám của mình quay về. Trên ngựa của hán còn có mang theo một nữ nhân mặc đồ đen năm gục lên đó.

- Đại nhân, tình hình có vẻ không ổn rồi! Phía trước có quân đội của đế quốc đuổi theo. Bọn họ là hoàng kim hổ kỵ, là đội hộ vệ hoàng gia trực thuộc Hổ kỵ quân đoàn của đế quốc. Đám người này bọn thuộc hạ đối phó không nổi. Thống lĩnh của bọn họ là một đại thánh kỵ sĩ cấp bảy, chúng ta phải mau chóng chuyển hướng mà đi thôi!

A Khò ánh mắt nhìn đến nữ nhân nằm ở trên lưng ngựa của Trương Tuấn. Ánh mắt hán không khỏi nhíu chặt:

- Phía trước là chuyện gì xảy ra? Tại sao nữ nhân này lại bị người của hoàng tộc truy sát?

- Cái này...

Trương Tuấn nghe hỏi đến thì mới nhớ ra là còn mang theo một cái phiền phức trở về. Hán ánh mắt không khỏi xấu hổ nói:

- Đại nhân, nữ nhân này không biết tại sao lại nhảy lên ngựa của thuộc hạ. Nữ nhân này còn nói là muốn gặp mặt đại nhân, nên thuộc hạ mới mạo hiểm đem nàng ta trở về gặp đại nhân!

A Khò nhảy khỏi xe ngựa, đi đến bên cạnh nữ nhân mặc áo đen. Nữ nhân mặc áo đen khí tức trên người rất là suy yếu, nàng ta đợi cho hán tới gần mới gắng gượng đưa tay ra chụp lấy tay hán, miệng thều thào nói:

- Cứu... cứu... công chúa... Tin tức... tin tức... của... của người đó... chỉ có... chỉ có...

Nàng nói chưa hết câu đã nằm gục trong tay hán. Hán không khỏi phải đưa tay lên người nàng để kiểm tra. Hán thấy kinh mạch của nàng đã bị thương tổn rất nặng. Linh lực trong cơ thể cũng phiêu dạt, bất định. Nếu như ngay lúc này không cứu chữa kịp thời nàng ắt hẳn sẽ chết. Hán vội quán chú một ít linh lực vào bên trong cơ thể nàng. Rồi bế nàng đem vào bên trong xe ngựa. Tiểu Lăng thấy trên tay hán ôm lấy một nữ nhân mặc áo đen, trên người còn có rất nhiều vết máu chưa khô hán. Nàng ngay lập tức hiểu được ý hán, đem nữ nhân này đặt xuống cẩn thận rồi bắt đầu niệm chú ngữ để chữa thương.

A Khò quay ra khỏi xe, Trương Tuấn liền đi tới nói:

- Đại nhân, chúng ta đã bị bao vây rồi!

A Khò đưa mắt nhìn đến hoàn cảnh xung quanh. Một đám người mặc kim giáp sáng loáng, cười trên lưng hổ sư thú cấp năm tay cầm vũ khí mà bọc đoàn người A Khò ở bên trong. Đứng đầu đội hình bao vây là một người đàn ông tầm thước, đáng người uy mãnh. Trên tay người này vậy mà cầm một cây bút lớn, đầu ngọn bút có ẩn chứa một lưỡi thương vô cùng sắc bén. Đi bên cạnh người này là một nam, một nữ trẻ tuổi. Trên người bọn họ mặc trang

phục ma pháp sư trùm kín đầu. Trên ngực áo của một nam một nữ này là hình tiêu ký băng hòa giao thoa vô cùng bắt mắt. Bọn họ là ma pháp sư song hệ băng hòa ma pháp, thánh cấp. Chỉ có điều, hình tiêu ký băng hòa giao thoa trên ngực áo của nam thanh niên thì trong suốt, tinh mỹ. Nhưng hình tiêu ký trên ngực áo của nữ ma pháp sư lại có màu sắc âm u, cổ quái. Nữ nhân này hóa ra là một hắc ám song hệ ma pháp sư. Vậy người làm bị thương bảo em rất có thể là nàng ta. A Khò ánh mắt nhìn đến nàng lúc này lại nhiều thêm một tia chán ghét. Nữ nhân này cũng không biết mình đã bị nam nhân đứng đối diện cho vào danh sách đen của hắn.

- Vị bằng hữu này, các ngươi vừa rồi có thấy một nữ nhân mặc đồ đen chạy về hướng này hay không?

Âm thanh hào sảng của người đàn ông thống lĩnh làm cho A Khò ánh mắt chú ý đến. Hắn nhìn ông ta rồi nhún nhún vai nói:

- Không biết vị đại nhân muốn tìm ai? Ta thì chỉ thấy qua có một nữ nhân mặc áo đen đang ở bên cạnh ngài thôi. Còn nữ nhân áo đen nào khác ta chưa từng thấy qua a!

- Hồn xược! Trước mặt thống lĩnh đại nhân mà một tên thường nhân như ngươi cũng dám ăn nói hồ đồ như vậy hay sao?

Người lên tiếng là nam thanh niên ma pháp sư. Còn thiếu nữ ma pháp sư thì ngược lại không có chút biểu hiện khác thường nào. Người đàn ông thống lĩnh đưa ánh mắt nhìn sang tên thanh niên ma pháp sư. Ánh mắt uy nghiêm của ông ta dọa cho gã không dám nhìn đến mà thụt lùi lại. Ông ta lúc này lại quay sang nhìn A Khò cười:

- Đứa nhỏ này quen thói kêu ngạo nên chẳng để ai vào mắt, quả thật đã làm cho vị bằng hữu này chê cười rồi!

A Khò thấy ông ta nói cười tự nhiên, trong lòng âm thầm bội phục. Hắn hơi chấp tay nói:

- Vị đại nhân này thật là khéo đùa! Ta chẳng qua là một tu sĩ qua lại bình thường ở chốn rừng hoang dã lĩnh này, làm gì có gang mà chê cười mấy vị đại nhân được chứ.

Hắn nói đến đó lại có ý hỏi tiếp:

- Mà chẳng hay là người đại nhân muốn tìm hình dáng ra sao? Tại hạ khi nãy cũng có thấy qua mấy người chạy về hướng này. Nhưng mà quả thật không thấy qua ai mặc đồ đen. Có hay chăng là người ta đã đổi ý phục rồi đây?

Người đàn ông thống lĩnh bỗng thu lại nụ cười trên mặt. Đôi mắt sắc lạnh của ông ta nhìn lên cỗ xe ma thú ở phía sau lưng A Khò:

- Không biết bên trong có ai bị thương, sao lại dùng đến ma pháp trị thương thuật lợi hại như vậy?

A Khò hình mũi cười:

- Đại nhân thật khéo khen! Là nữ nhân của ta đang trị thương cho một tì nữ vừa mới bị dã thú tấn công. Vết thương hơi có chút không bình thường, nên phải đem vào trong xe để chữa trị cho tiện!

- Ô, không nghĩ đến ở chỗ này mà các ngươi cũng bị dã thú tấn công. Chuyện này thật là lạ a!

Ánh mắt của ông ta cứ nhìn chăm chăm đến cỗ xe ma thú. A Khò đầu óc xoay chuyển, rồi đột nhiên nghe phía bên trong rừng cây có người la lên thất thanh:

- Các ngươi xem, có một nữ nhân áo đen vừa mới chạy đi hướng đó! Mau, mau đuổi theo bắt à lại giao nộp cho quan binh!

Tiếng la hét ầm ĩ làm sự chú ý của mọi người dời đi khỏi cỗ xe ma thú. Người thống lĩnh liền đưa mắt ra hiệu cho một đội hồ sư kỵ theo hướng la hét mà đuổi theo. Ông ta cũng có ý chán chờ muốn rời đi. A Khò trong lòng đang thấp thỏm lo lắng, đột nhiên nữ ma pháp sư lên tiếng nói:

- Thống lĩnh đại nhân, ta thấy người trong xe bị thương rất nặng. Vị phu nhân của công tử kia dường như đã kiệt sức, không thể cứu chữa được nữa. Ta xin phép thống lĩnh đại nhân cho ta đi vào bên trong cứu người. Viên thông lĩnh ánh mắt sáng lên, liền khen phải nói:

- Đúng rồi, cứu người là việc quan trọng! Ngươi mau mau đi giúp bọn họ đi!

A Khò lúc này trong lòng nhảy lên. Nếu như hắn ngăn không cho nàng ta vào bên trong e là không được. Mà để nàng ta đi vào thì lại càng không thể. Hắn suy nghĩ đến như thế nào cũng không thể phá giải tình thế hiện tại. Hắn chỉ còn có cách là thờ dài mà tùy theo số mệnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Song tu đại pháp

A Khò nhường mày có ý muốn ngăn cản nữ ma pháp sư đi vào bên trong. Tên ma pháp sư trẻ tuổi còn lại mới đắc ý nói:

- Ngươi có tật giật mình như vậy có phải là đang che giấu chuyện gì hay không?

A Khò làm ra vẻ mặt khó xử nói:

- Ta thật là không có giấu giếm chuyện gì a! Bên trong chỉ là một cái ti nữ bị thương, ta chỉ sợ là lại làm phiền đến các vị hao tổn tâm sức mà thôi!

Hắn càng nói như thế tên ma pháp sư trẻ tuổi càng hung hăng lên:

- Ta nói bên trong nhất định là người mà chúng ta đang tìm. Nếu ngươi còn ngăn trở thì đừng trách ta tự tiện xông vào!

- Ngươi là một cái nam nhân chui vào trong xe của đám nữ nhân nhà ta làm gì? Ngươi không phải là có ý đồ gì với bọn họ đó chứ?

- Hừ, ta mà phải để mắt đến đám nữ nhân thấp hèn đó hay là sao? Nực cười!

- Vậy nếu bên trong không có người mà các ngươi cần tìm thì ngươi nói như thế nào?

A Khò cố ý ngăn trở làm cho nghi vấn trong lòng hắn càng lớn. Hắn đồng dục mà vỗ ngực nói:

- Được, nếu bên trong không có người mà ta cần tìm thì ta sẽ ở ngay trước mặt mọi người mà dập đầu ba cái để tạ tội. Còn nếu để ta phát hiện ra việc sai trái của các ngươi, thì lúc đó ngươi đừng có trách chúng ta ra tay độc ác!

A Khò hơi do dự đáp:

- Chuyện này ảnh hưởng đến danh dự của nữ nhân ta, ta không thể đáp ứng được!

- Hừ, ngươi nói nhiều như vậy để làm gì? Là cố ý kéo dài thời gian để cho ả ta chạy trốn hay sao? Mau tránh ra!

Tên ma pháp sư trẻ tuổi hung hăng đẩy A Khò sang một bên rồi xông thẳng vào bên trong xe. Hắn lúc này cũng không để ý thấy khóe miệng của A Khò nhếch lên cười.

- Aaaaaa...

Giọng hét thất thanh của nữ nhân cùng với khuôn mặt hoảng hốt của tên ma pháp sư trẻ tuổi làm ánh mắt của mọi người kinh ngạc mà nhìn đến. Tiếng nấc chửi từ trong xe vọng ra bên ngoài:

- Dâm tặc bi ỏi, hạ lưu vô sỉ! Ngươi làm dơ bản danh tiết của ta rồi, ta không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!

Tiếng khóc rống của báo nữ làm cho mặt mũi tên ma pháp sư trẻ tuổi trở nên đỏ bừng:

- Ta... ta không có cố ý... ta... ta còn chưa có thấy gì a!

Bây giờ hắn có giải thích thì chẳng ai mà tin được. A Khò hai mắt đỏ hoe nhìn đến đoàn hồ kỵ binh vây ở xung quanh:

- Danh dự của ti nữ này, các người tính bù đắp như thế nào đây?

- Chuyện này...

Lần này đến phiên thống lĩnh hồ kỵ binh cảm thấy khó xử. Ông ta liếc mắt nhìn qua nữ ma pháp sư đứng ở một bên. Nàng ta khe khẽ lắc đầu, làm cho ông ta càng thêm buồn bực nhìn tên ma pháp sư trẻ tuổi mắng:

- Hồ đồ, ngươi còn không mau đi tới dập đầu tạ lỗi với vị bằng hữu này cho ta!

- Ta... ta...

Tên ma pháp sư trẻ tuổi cuống cuống không biết nói như thế nào cho phải. Hắn thật tình là chỉ vừa mới vén màn chui vào, còn chưa kiểm tra được gì đã nghe tiếng nữ nhân la hét. Hắn hoảng quá mới nhảy vội ra ngoài, không những không tìm hiểu được gì còn bị mang tiếng oan là háo sắc. Nhưng hắn đã ở ngay trước mặt mọi người nói ra rõ ràng như vậy rồi, không thể nào không để ý đến mặt mũi mà lại chui vô kiểm tra. Hắn bước tới trước cửa xe, buồn bực chấp tay nói:

- Lúc này là lỗi của ta, xin các người bỏ qua cho. Ta có chút đồ vật coi như là chuộc lỗi cho danh dự củ ti nữ kia.

Hắn nói xong thì ném ra một cái túi đựng vật phẩm. A Khò nhìn cũng không thèm nhìn mà ném nó lại cho A Ngưu đang đứng ở một bên cầm lấy. A Khò liếc mắt nhìn tên ma pháp sư trẻ tuổi, rồi chấp tay nói với viên thống lĩnh:

- Đại nhân, việc đã đến nước này rồi, không biết là ý của người như thế nào? Ta có thể đưa người của ta đi được hay là chưa?

Viên thống lĩnh hồ kỵ mặt mũi cười hiền hòa, nói:

- Thật ngại quá! Đã làm phiền đến chư vị bằng hữu đi đường, ta xin phép thay mặt thuộc hạ của mình mà tạ lỗi với các vị vậy!

Ông ta chấp tay cười, A Khò cũng nhếch mép mà chấp tay cười đáp lại. Đoàn người của A Khò đi rồi, viên thống lĩnh mới gọi tên ma pháp sư trẻ tuổi đến trước mặt hỏi:

- Khi này có thấy cái gì khả nghi hay là không?

Tên ma pháp sư trẻ tuổi xấu hổ lắc đầu nói:

- Ta... ta chưa kịp nhìn thấy cái gì thì đã...

- Hừ, vô dụng!

Ông ta lại quay sang nữ ma pháp sư bên cạnh hỏi:

- Còn ngươi thì điều tra được gì rồi?

Nữ ma pháp sư lắc đầu nói:

- Khí tức của người đó có lưu lại ở trên xe, nhưng khi này ta lại không phát hiện được tung tích của ả. Có cảm giác như là ả vừa mới biến mất ngay tức thì vậy?

- Chuyện này không phải là rất lạ hay sao? Nữ nhân áo đen đó rõ ràng chạy về hướng này. Rồi ả ta cứ như thế mà vô ảnh vô tung biến mất. Chuyện như vậy người nói làm sao mà giải thích được đây?

Nàng trầm ngâm không có trả lời câu hỏi của thống lĩnh. Cả hai người đều trầm mặc mà suy nghĩ. Một lát sau, đội hồ kỵ đuổi theo lúc này quay trở về. Tên đội trưởng chạy đến báo:

- Thừa thống lĩnh đại nhân, người vừa nãy chúng ta tìm thấy chỉ là một nữ nô binh thường, không có chút pháp thuật nào. Thuộc hạ sau khi kiểm tra qua người ả mà không thấy được thứ cần tìm nên đã thả ả ta đi rồi!

- Thả đi rồi sao?

- Vâng, thuộc hạ còn cố ý để cho hai tên thủ hạ theo ở phía sau theo dõi. Chỉ cần ả ta có liên quan đến nữ nhân kia, bọn họ lập tức sẽ về báo cáo lại ngay!

- Không đúng!

Viên thống lĩnh đột nhiên hai mắt mở to, rồi thất thanh hô lên:

- Nguy rồi, chúng ta trúng kế rồi! Mau, người mau triệu hồi hai tên thủ hạ đó trở về ngay! Những người còn lại ngay lập tức đuổi theo hai chiếc xe khi nãy cho ta!

Lệnh vừa ra, cả một đoàn kỵ binh hơn mấy trăm người lập tức thay đổi phương hướng mà đuổi theo. Khi bọn họ chạy được hơn trăm dặm thì phát hiện hai cỗ xe ma thú đang dừng lại ở đằng trước. Khi đội hồ kỵ đi tới nơi thì đã thấy hai cái xác hoàng kim hồ kỵ binh cùng với chiến thú nằm chết trên mặt đất. Một gã hoàng kim hồ kỵ binh được lệnh đi đến kiểm tra hai cái xác, rồi quay lại báo:

- Thừa thống lĩnh đại nhân, bọn họ xương cốt trên người đều bị đánh gãy, xem chừng là bị người ta một quyền mà đánh chết. Túi đồ cùng với phù hiệu trên người cũng bị lấy đi. Mà điều đặc biệt là, bọn họ hồn thể một chút cũng không có lưu lại, chết đến không thể chết được nữa!

- Linh hồn thể bị hấp thu sao? Chẳng nhẽ là ma pháp tà ác gây ra?

Tên ma pháp sư trẻ tuổi thất thố kêu lên. Viên thống lĩnh liếc mắt nhìn đến làm hấn rút cổ lại mà cúi gập mặt xuống. Nữ ma pháp sư tay bấm pháp quyết, miệng không ngừng lầm nhảm chú ngữ khó hiểu. Hai mắt nàng nhắm nghiền lại, rồi đột nhiên mở ra, nói:

- Không phải do người của hắc ám hệ làm, linh hồn của bọn họ là trực tiếp bị kẻ khác rút ra. Đây là một loại cổ thuật chỉ được ghi chú lại trong sách cổ. Với lại loại cổ thuật này xuất phát từ yêu tộc, là cổ thuật dùng để luyện hóa hồn thể, nuôi dưỡng linh hồn. Đáng lý ra nó phải thất truyền rồi mới đúng!

Nghe nữ ma pháp sư khẳng định viên thống lĩnh hồ kỵ binh càng thêm âm trầm:

- Người trẻ tuổi kia không phải chỉ đơn giản như vẻ ngoài của hắn. Ta e rằng những người đi bên cạnh hắn cũng không tầm thường chút nào. Ngươi có chú ý đến đám thủ hạ cười hắc kỵ binh của hắn hay không?

- Là hắc kỵ doanh binh đoàn, tàn quân của đại tướng Trịnh Giang.

Nữ ma pháp sư chậm rãi đáp lời, viên thống lĩnh rất hài lòng gật đầu, rồi quay sang thiếu niên ma pháp sư nói:

- Quốc Trọng, người sau này cần phải học hỏi Việt Nữ nhiều một chút. Tính tình của người làm việc quá vội vàng mà không quan sát được tình hình cụ thể, chuyện như vậy rất dễ dẫn đến sai lầm nghiêm trọng. Người hiểu ý ta nói hay không?

Tên ma pháp sư trẻ tuổi hơi cúi đầu đáp:

- Vâng, con nhớ rõ rồi thưa đại nhân!

- Ừm, nhớ rõ là tốt!

Ông ta gật đầu, rồi lớn giọng hô:

- Nghe lệnh của ta, tất cả mọi người quay trở về! Chuyện ngày hôm nay do ta chịu trách nhiệm, các người không được phép của ta không ai được nói lung tung ra bên ngoài. Rõ chưa?

- Rõ, thưa đại nhân! - Hôn trăm miệng cùng đồng thanh hô, rồi hàng ngũ chỉnh tề mà rời đi.

Lại nói, sau khi thoát được sự dò xét của đám hồ kỵ binh A Khờ dẫn theo mọi người nhắm hướng đông mà chạy. Trương Tuấn cũng tránh né được vòng kiểm soát của đám hồ kỵ chạy thoát trở ra. Nhưng khi mọi người hội họp thì hắn phát hiện có người bám đuôi phía sau. Cũng may là A Khờ nhanh trí nhảy ra ngoài chặn đường đánh chết hai tên hồ kỵ binh cùng với chiến thú của chúng. Trong lúc giết người hắn cũng không để ý đến hồn thể của bọn họ bị hút vào trong đan điền, nuôi dưỡng long hồn còn đang mê mang ngủ say.

A Khờ lúc này mới quyết định bỏ lại hai cỗ xe, bắt buộc Tiểu Long hóa thành long hình, Kim Sí cũng quay trở về bản thể mà chờ theo chúng nữ chạy trốn. Còn Trương Tuấn thì dẫn theo thuộc hạ lẫn vào trong rừng, theo hướng đông mà tản mác đi ra. Thứ nhất là để bảo đảm sự an toàn của nhóm người A Khờ, Trương Tuấn cho thủ hạ của mình chia ra chạy theo các ngõ ngách để đánh lạc hướng. Thứ hai là hắn không muốn níu kéo tốc độ của đám người A Khờ bị chậm lại. Với lại hắn cũng bàn qua với A Khờ là trong thời gian tới sẽ cố gắng liên lạc với một số đầu lĩnh khác của hắc kỵ doanh để tụ họp lại về một chỗ. Qua sự việc vừa rồi, A Khờ cũng ý thức được thực lực những người bên cạnh hắn thật sự không đủ dùng. Một mình hắn thì lại không thể chống đỡ được hết mọi chuyện. Nếu như vừa rồi hắn cũng có một đội quân tương tự như vậy, thì đã không bị bắt ép đến đường cùng mà lần trốn.

Trương Tuấn đi rồi, giờ bên cạnh hắn ngoài A Sân, A Si, Tiểu Long và tên thuộc hạ Trương A Ngưu ra thì lại nhiều ra một đám nữ nhân. Mười bốn nữ nô tuy không xinh đẹp, xuất sắc như đám nữ nhân bên cạnh hắn. Nhưng dù sao các nàng được ăn mặc chỉnh chu lên thì nhìn cũng rất bắt mắt. Hắn có thử hỏi qua tàn hồn của Bạch Lang xem tổ chất của mấy nữ nô này xem cơ thể đào tạo được gì không. Nhưng nàng lại nhìn hắn rồi nói:

- Bọn họ đều rất thích hợp tu luyện song tu đại pháp. Lấy tính khí của nam nhân làm vật dẫn để hấp thụ linh lực đem vào trong cơ thể. Sau đó lại đem một phần linh lực đó lưu giữ lại, và phần linh lực dư thừa thì đem trả ngược về lại cho nam nhân. Cái này xem ra là loại tu luyện rất thích hợp với chủ nhân nha. Trong người chủ nhân có long huyết nên có thể lấy đó làm vật bồi bổ. Chỉ cần chủ nhân hằng đêm chăm chỉ làm việc một chút, chỉ khoảng vài năm, thậm chí là vài tháng thì mấy cái nữ nô này đều có thể tu luyện đến thánh cấp. Mười bốn cái thánh cấp thủ hạ bên cạnh, lúc đó thì chủ nhân không phải ra ngoài làm việc vất vả rồi.

Hắn mặc dù không biết cái gì là song tu đại pháp, nhưng nhìn dáng điệu cùng cử chỉ của nàng hắn làm sao không hiểu thâm ý ở trong đó. Hắn tròn mắt lên nhìn nàng:

- Nàng hôm nay dám đem ta ra làm trò đùa sao?

- Không có, là ta nói thật đó!

- Là thật?

Nàng gật đầu đáp:

- Đương nhiên là thật!

Nàng nói đến đó đột nhiên cảm giác có chút khác lạ, khuôn mặt cũng trở nên đỏ lên:

- Chủ nhân, người làm gì vậy? Mau buông ta ra!

Hắn nhìn nàng cười hi hi, nói:

- Không phải là nàng nói cái gì song tu đại pháp rất lợi hại sao? Bây giờ ta thử nghiệm trên người của nàng trước xem thế nào!

- Không muốn, chủ nhân tha cho ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đắm lầy chết chóc

Ánh mắt A Khờ dừng lại trên người "Bạch Lang" làm cho nàng sợ hãi muốn tránh đi. Dù sao đây cũng là thân thể của Xuân Nhi, nàng không thể tùy tiện để cho hắn chiếm tiện nghi được.

Kim Sí đang chờ mọi người bay về phía trước, đột nhiên lúc này nàng mới bay chậm lại rồi lên tiếng nhắc nhở:

- Chủ nhân, phía trước có một cái đầm lầy rất lớn. Bên dưới có rất nhiều tử khí và xác ma thú. Phía trên lại có mây mù che khuất, nếu cứ tiếp tục bay lên như thế này thì rất dễ bị lạc đường. Chúng ta nên làm như thế nào bây giờ?

A khờ nghe thế thì giật mình, rồi kỳ quái hỏi:

- Chẳng phải đi về hướng này là đến Nam Việt quốc hay sao? Thế nào lại có một cái đầm lầy chắn ngang?

- Cái này...

Kim Sí vốn dĩ cũng là lần đầu đi đến, nàng cũng không biết giải thích với hắn như thế nào cho phải. Bạch Lang đang bị hắn ôm trong lòng cũng nhân cơ hội này chạy thoát ra ngoài, nói:

- Cái đầm lầy này là từ sau khi thần - ma đại chiến mà có, nó là nấm mồ chôn khổng lồ của hai tộc thần ma. Tử khí ở nơi này cũng rất độc, nó dễ khiến con người hoặc là ma thú hít phải trở nên thần trí mơ hồ, điên loạn. Ta thấy chúng ta vẫn là nên đi vòng qua chỗ này thì tốt hơn.

- Đi vòng, chúng ta phải đi vòng như thế nào đây? - Hắn đưa hai tay ra nhìn nàng.

Nàng giật thót lùi lại, nói:

- Hiện tại muốn đến Nam Việt quốc chúng ta có thể đi theo hai hướng. Một là đi ngược lên mạn bắc, đi qua nhánh sông của Cửu Long giang rồi xuôi theo đường thủy mà đến. Đoạn đường này khoảng chừng năm vạn dặm, cứ theo lộ trình này mà đi thì khoảng chín, mười ngày nữa là chúng ta sẽ tới nơi.

A Khờ nghe thấy lộ trình kéo dài nhiều ra mấy ngày thì ngay lập tức hỏi:

- Vậy còn con đường thứ hai thì sao?

- Con đường thứ hai thì phải quay ngược trở lại mà xuôi về hướng tây nam, cũng theo lộ tuyến đường thủy của một nhánh sông Cửu Long giang khác đi qua bên kia Nam An quốc, rồi theo đó mà qua một tòa thành của họ mà quay ngược trở lại Nam Việt quốc. Nhưng con đường này có đi được hay không thì ta không rõ. Mấy năm nay ở thánh điện ta có nghe nói ba đại đế quốc đang có tranh chấp, việc đi lại giữa các đế quốc cũng rất hạn chế.

Nàng nói xong thì nhìn đến phản ứng của hắn, thấy hắn trừng mắt lên nhìn thì hơi chột dạ né sang một bên.

- Nàng nói hay nhỉ? Một cái thì phải đi đường vòng xa thêm mấy ngày đường, một cái thì có đi mà không có đường qua. Nàng nói như vậy chẳng khác nào bắt bọn ta phải trực tiếp xông qua cái đầm lầy hôi thối này hay sao?

Grao... gao...

Gru... gru...

Hống... hống...

Hắn đang nói thì đột nhiên nghe tiếng ma thú hống lên, liền quay sang chúng nữ hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

Kim Sí gấp gáp trả lời hắn:

- A Sân... A Si.. Hai đứa nó đột nhiên tâm thần bất ổn, dường như hai đứa gặp phải chuyện gì đó nên rất sợ hãi. Chủ nhân... chủ nhân... ta... ta... phải làm thế nào bây giờ?

A Khờ nhìn thấy hai đứa con của Kim Sí đang đi cùng với Tiểu Long ở đằng trước đột nhiên tách ra, rồi lăn lộn trên không trung mà kêu gào. Hắn biết là hai đứa nó đã bị khí độc nhập thể, nếu không kịp thời ngăn bọn chúng lại, rất có thể chúng sẽ gặp nguy hiểm mà bỏ mạng. Hắn dứt khoát nhảy ra khỏi lưng Kim Sí, rồi hô lớn:

- Tất cả mọi người mau bế khí lại, hạn chế không hít thêm khí độc vào người. Tiểu Long, mau quay trở về cho ta!

Tiểu Long nhìn thấy hai người bạn của nó đang chơi đùa vui vẻ thì đột nhiên nổi điên. Nó hốt hoảng chẳng biết phải xoay sở như thế nào, vừa hay nghe thấy tiếng A Khờ gọi đến. Nó liền ngay lập tức bay sang chỗ hắn, rồi biến trở về hình hài trẻ con, giơ lên búp tay măng non của nó chỉ về phía A Sân, A

Si:

- Ba ba, con sợ!

Hắn ôm nó vào trong ngực, rồi vỗ về an ủi nó:

- Con ngoan đừng sợ! Có ba ba ở đây rồi, con không cần lo lắng nữa.

Nó ngoan ngoãn gật đầu rồi rúc vào trong người hắn. A Khờ nhanh chóng chạy đến chỗ A Sân, A Si. Miệng hắn phát ra linh lực mà kêu to:

- A Sân, A Si! Hai đứa mau tỉnh lại cho ta!

Linh lực cuộn cuộn từ trong vòm họng thông qua thanh quản mà phát tán ra ngoài. Âm thanh của hắn làm cho cảnh vật xung quanh bị chấn động. Vô số bầy thú ăn xác thối thi nhau mà chạy trốn, tiếng đập cánh của bầy dơi yêu, kèn kèn tạo thành những luồng sóng âm đối kháng với sóng âm của hắn, đồng thời cũng làm giảm đi áp lực từ âm thanh mà hắn phát ra. Nhưng có vài con ma thú vì linh lực không đủ nên trực tiếp bị âm thanh chấn vỡ thành huyết tương, hoặc là mất đi linh lực mà rơi từ trên độ cao mấy nghìn trượng xuống đất vỡ đầu chết.

A Sân, A Si thì trực tiếp bị âm thanh của hắn chấn cho tê rần. Suýt chút nữa là hai cái thân hình khổng lồ của bọn chúng bị chấn cho té ngã xuống đất. Sau khi tỉnh táo lại, A Sân, A Si đem hai cái đầu to lớn của chúng học theo Tiểu Long cạ cạ vào người của A Khờ để bày tỏ sự biết ơn. Hắn có thể cảm nhận được sự sợ hãi thật sự trong mắt của chúng. Một cổ bất an trong lòng làm hắn gấp gáp. Chỉ có điều, sâu trong nỗi bất an đó là một tia hưng phấn khó hiểu từ bên trong đan điền của hắn phát tán ra bên ngoài. Hắn rất muốn thử nội thị vào bên trong để dò xét qua đan điền của mình một chút. Nhưng mà, tiếng rống vừa rồi của hắn dường như đã làm thức tỉnh một loài sinh vật đáng sợ nào đó đã ngủ say trong cái đầm lầy này.

Ré... ré... ré...

Phành phạch! Phành phạch!

Tiếng âm thanh kêu ré như là mũi gai nhọn đâm vào tâm thức của mọi người. Cả đàn ma thú xơ xác mà chạy trốn trời chết. Bầu trời đang tràn ngập sương mù dường như lóe lên một tia ánh sáng màu đỏ. Một tiếng vỗ cánh của một sinh vật khổng lồ nào đó làm cho không khí ở nơi đây trở nên dao động khác thường. Rồi những tiếng lách cách từ sự va chạm của xương cốt mỗi lúc một tới gần. Chùm ánh sáng đỏ mỗi lúc mỗi to dần lên. A Khờ từ xa nhìn đến có thể cảm nhận được mùi tử khí nồng nặc từ đó dần phát đến. Hắn không chút chần chừ mà nói:

- Kim Sí, Bạch Lang! Hai người thay ta bảo hộ Tiểu Long và mọi người đi lên hướng bắc chạy đến Nam Việt quốc trước. Chỗ này các ngươi không thể ở lại lâu được.

Rồi hắn quay sang lệnh cho Trương A Ngưu:

- A Ngưu, ngươi quay trở về tìm Trương Tuấn, nói là ta lệnh cho hắn trong thời gian sớm nhất phải đi đến Nam Việt quốc, bảo vệ người nhà của ta. Đi, tất cả các ngươi đi mau đi!

- Ba ba!

- Phu quân!

- Đại nhân!

Tiểu Long, Tiểu Lăng, A Ngưu và chúng nữ đều hô lên. A Khờ đưa mắt nhìn mọi người, rồi nghiêm nghị nói:

- Đi mau, các ngươi muốn ở lại vướng tay vướng chân của ta hay sao?

Tiếng đập cánh mỗi lúc một gần, hơi thở nồng nặc mùi tử vong càng lúc càng đậm. Hắn không thể không quát lên:

- Đi, đi ngay cho ta!

Kim Sí hơi do dự một chút rồi không dám làm trái lệnh hắn mà vỗ cánh theo hướng bắc chạy đi. Tiểu Long bị Bạch Lang ôm chặt trong người không cách nào chạy thoát ra được. A Khờ thấy mọi người đã đi khỏi mới bí mật truyền âm cho Bạch Lang dặn dò:

- Bạch Lang, nàng giúp ta bảo hộ Tiểu Long và mọi người! Về phía Nam Việt quốc, có nữ nhân đó đi bên cạnh các nàng có thể yên tâm mà ở lại đó một thời gian. Nàng yên tâm, ta chắc chắn sẽ thoát khỏi chỗ này để tìm các nàng. Bảo trọng!

Tiểu Lăng ánh mắt lúc này đột nhiên nhìn sang Bạch Lang mà hỏi:

- Phu quân của ta vừa nói chuyện gì với tỷ tỷ?

Bạch Lang sững sờ nhìn đến nàng:

- Muội... muội làm sao mà biết?

- Có những chuyện người không cần phải biết, chỉ cần hiểu rằng chàng rất quan trọng với ta là được rồi!

Nàng nói đến đây ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo ác liệt. Bàn tay mềm mại của nàng sờ lên đầu của Tiểu Long. Hai mắt của nó lúc này đã đỏ hoe vì khóc lóc. Nàng khẽ nói nhỏ vào tai nó cái gì đó làm cho ánh mắt của nó sáng lên rồi vui mừng gật đầu lia lịa. Chỉ thấy nàng phất tay nhẹ một cái rồi từ trên lưng Kim Sí biến mất không thấy đâu nữa. Bạch Lang thâm thẳm thở dài một hơi:

- Nữ nhân này, lòng dạ thật sâu!

Nhưng mà Bạch Lang cũng không biết, trên lưng Kim Sí lúc này không chỉ có một mình Tiểu Lăng rồi đi. Mà một trong hai chị em báo nữ cũng biến mất từ lúc nào không thấy. Trong khi đó, A Khờ phải đối đầu với một thứ sinh vật kỳ dị mà từ trước đến giờ hắn chưa từng gặp qua lần nào. Một khối thi thể thối rữa của một con thần lân bay không lồ. Nói đúng hơn đây là một giống rồng khác với giống rồng ở Long đảo. Đầu của nó là đầu rồng không có sừng. Cánh như cánh dơi, cái đuôi thon dài và đầy gai nhọn. Trên thân thể thối rữa của nó vẫn còn sót lại một ít lân giáp lấp lánh màu xanh đen. Cả cái thân hình khổng lồ của nó dường như muốn che khuất cả nửa bầu trời trước mặt. Mấy miếng thịt thối rữa của nó có vài miếng vì vận động mạnh mà rơi xuống đất, những giống giòi bọ từ trong đó chui ra lúc nhúc. A Khờ nhìn đến cảnh tượng trước mặt mà cứ ngỡ như vừa xuống một tầng nào đó của địa ngục.

- Nhân loại bé nhỏ, là người vừa mới đánh thức bốn vương tinh dậy sâu mấy mấy trăm năm ngủ say sao?

Cái miệng hầu như trống rỗng của nó phả ra mùi vị rất khó chịu. A Khờ liền như phải nín thở để nói chuyện với nó:

- Ta không biết là vừa rồi quấy phá giấc ngủ của đại vương, nếu vì vậy mà có điều đắc tội thì xin phép đại vương tha thứ cho!

- Ha ha ha! Đắc tội... tha thứ...

Cái xác thối như thể vừa nghe thấy một chuyện khôi hài nào đó nên cười rất sáng khoái. Nó lại nhìn hắn rồi nói tiếp:

- Nhân loại nhỏ bé, người là thứ rất thú vị! Để cảm ơn người đã đánh thức giấc ngủ mấy trăm năm của bốn vương, bốn vương sẽ cho người một lần cơ hội để chọn lựa.

Trong hốc mắt trống rỗng đang phát ra lân quang của nó, đột nhiên hiện lên một tia lửa đỏ làm cho giọng nói của nó cũng trở nên lười biếng hẳn:

- Ta cho người hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất là tự sát mà chết, thứ hai là để ta trực tiếp rút ra linh hồn của người mà nuốt vào. Người thực lực đã đạt đến thánh cấp, coi như mùi vị linh hồn cũng không tệ lắm! Nếu người tự sát, ta có thể đảm bảo linh hồn của người được hóa kiếp mà đầu thai lại một lần nữa. Người hãy quyết định nhanh đi, đừng làm tổn hao thời gian của ta!

A Khờ không nghĩ đến lý lẽ của giống sinh vật này lại kỳ quái đến như vậy. Hắn nhìn cái xác thối rữa mà cười:

- Nếu như ta không lựa chọn cả hai thì thế nào đây này?

Nó nhìn hắn mà không chút bất ngờ gì, lại lười biếng nói:

- Ừm, cũng không tệ lắm! Mấy kẻ kia trước khi chết đều nói giống hệt người!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Tử vong sinh vật

Cái miệng hôi thối của nó khạc ra một đoàn tử diễm màu đỏ sẫm. Mùi vị tử khí nồng nặc làm A Khờ không dám trực tiếp đối kháng mà nhảy sang một bên để tránh né. Rồi cái móng vuốt bằng xương đen sì của nó chụp xuống, A Khờ mới nhanh chân mà ngã lăn xuống đất tránh kịp thời. Lúc này hắn đã rơi vào bên trong vùng đầm lầy, những cái xác ma thú thối rữa bốc mùi tử khí vô cùng khó chịu. Hắn không dám thở mạnh vì sợ hít phải khí độc vào người.

Ré... ré...

Cái xác thối ngửa cổ lên trời mà gầm rú. Tiếng gầm của nó làm cho cái đầm lầy bên dưới nhúc nhích, dao động. Vô số những con côn trùng nhỏ như bọ nước ào ào tủa ra như thác lũ. A Khờ nhìn đám độc trùng bay đi mà cảm giác da đầu như muốn tê dại. Cái nơi đầm lầy này quả nhiên không phải là nơi dành cho sinh vật sống tồn tại.

Một đoàn tử diễm từ miệng cái xác thối lại tiếp tục phun đến. Một đám lớn độc trùng bị ngọn lửa nuốt lấy rồi tan biến như chưa từng tồn tại. A Khờ cảm giác hơi nóng và mùi vị tử vong phả đến trước mặt. Cả thân thể và linh hồn hắn không phải đã trải qua mấy lần tội luyện mà thành, e rằng chỉ với hơi nóng và mùi tử khí của nó cũng làm hắn kiệt quệ mà không cách chống trả.

A Khò vận khởi hết toàn bộ linh lực, bộc phát sức mạnh của long huyết ở trong người mà gầm lên một tiếng. Tiếng gầm của hắn so với tiếng kêu re re của cái xác thối phải uy lực gấp mấy lần. Linh hồn của cái xác thối bị chấn động mạnh, buộc nó phải lùi lại phía sau một chút. Đoàn tử diễm đang công kích đến cũng run rẩy mà giảm bớt uy lực. A Khò đem cây gậy sắt bỏ mạnh đến.

Àm!

Âm thanh chấn động của vụ va chạm làm cho mặt nước vốn yên tĩnh bị khuấy cho sôi lên sùng sục. A Khò mượn cái khí thế vừa lấy lại được mà nhảy lên trên cao tung ra một trăm lẻ tám đường côn ảnh. Đây là món tuyệt kỹ "vô ảnh côn" hắn mới tu luyện được. Một trăm lẻ tám đường côn ảnh này thực chất là một trăm lẻ tám côn được hắn sử dụng tốc độ cực hạn mà đánh ra. Một giây đi qua, một giây tới. Cứ liên miên bất tuyệt như vậy mà tạo thành một cái bóng ảnh rất đẹp mắt. Với thực lực hiện tại, một trăm lẻ tám giây đã là giới hạn của hắn.

Nhận thấy sự biến ảo trong côn pháp của A Khò, cái xác thối re lên một tiếng, rồi lập tức vỗ cánh lao tới. Cái xác thối muốn dùng thân hình khổng lồ của nó để đối kháng với côn pháp của A Khò. Những tiếng kêu lách cách của xương cốt bị đánh gãy, nhưng chẳng cản trở được tốc độ lao đến của nó. Cái đuôi đầy xương gai của nó vô ảnh vô tung từ phía sau quét tới. A Khò bất ngờ không kịp phòng bị nên bị đánh trúng mà văng ra xa đến mấy chục trượng.

Àm! Âm! Âm!

Mấy cây đại thụ liên tiếp bị chấn gãy. Tốc độ rơi xuống của hắn lúc này mới giảm xuống. Hắn cảm giác như xương cốt của mình bị đánh cho vỡ vụn gần hết. Hắn lồm cồm đứng dậy, ánh mắt nhìn trước ngực hắn lên một đường roi dài bảy nhây máu thịt. Nơi chỗ vết thương máu đen chảy ra cũng đang bốc lên mùi hôi rất khó chịu. Cái đuôi đầy gai nhọn của cái xác thối vậy mà có chứa độc khí vô cùng đáng sợ. Cũng may là trong người hắn có long huyết, chỉ cần vận khởi một chút là có thể ngăn chặn được chất độc tiếp tục xâm nhập vào bên trong. Nhưng tình hình này cũng không thể kéo dài được lâu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn e rằng còn chưa bị nó đánh chết đã bị mấy thứ độc khí xung quanh làm cho kiệt sức mà chết.

A Khò lần này không còn đường lui nữa. Hắn liều mạng đi sâu vào bên trong để chạy trốn. Cái xác thối re lên một tiếng rồi cười gằn, giọng cười lạnh lạnh của nó làm cho hắn cảm thấy đỉnh tai nhức óc, khó chịu vô cùng:

- Ha ha, nhân loại bé nhỏ! Ngươi hôm nay phải làm thức ăn cho ta rồi. Linh hồn thánh cấp, ha ha ha, đã lâu rồi ta không có được thưởng thức một món ăn ngon như vậy. Ha ha ha, chạy đi, ngươi cứ chạy đi. Ha ha ha!

Tiếng cười điên loạn của nó không ngăn cản được bước chân kiên định của hắn. Trong lòng hắn chỉ có một cái ý niệm duy nhất, chạy, nhất định phải kéo nó chạy càng xa nơi này càng tốt.

Vùng đầm lầy phía trước mặt ban đầu chỉ là những cái xác thối nằm lại trên mặt đất, càng đi vào sâu bên trong mùi tử khí càng giảm bớt. Nhưng những sinh vật kỳ dị như cái thây ma đi lại kiếm ăn mỗi lúc một nhiều. Thậm chí hắn còn thỉnh thoảng nhìn thấy vài cái hồn thể bay lượn xung quanh hút tử khí và linh hồn yếu kém khác làm thức ăn. Những sinh vật này ban đầu thực lực cũng rất thấp, nhưng càng vào sâu bên trong thực lực của chúng càng cao. Mà số lượng của chúng lại không có giảm bớt, thậm chí còn muốn đông đảo hơn rất nhiều. Cái đầm lầy khổng lồ này dường như là nguồn nuôi dưỡng để cho những sinh vật này tồn tại. Và bức tường tử khí vô hình bên ngoài chính là bình chương ngăn chặn các sinh vật ngoại lai khác đi vào bên trong, cũng ngăn cách luôn chúng chạy thoát ra ngoài. A Khò không hiểu, một nơi như thế này làm sao có thể tồn tại ở trong lãnh thổ của một đế quốc?

Hắn không hiểu điều đó bởi vì hắn cũng là một sự tồn tại khác biệt của thế giới này. Vạn vật sinh ra, dù đó là một sinh linh nhỏ bé như một tế bào, hay nó là thứ tà ác gây hại cho thế gian. Đã là thứ được tạo ra trong thế giới này, thì chúng đều có lý do tồn tại của riêng mình.

Ánh mắt đỏ thẫm như ngọn lửa ma trơi của những sinh vật quỷ dị bắt đầu chú ý đến động tĩnh từ bên phía A Khò gây ra. Ban đầu đám sinh vật từ vọng này nhìn thấy sự xuất hiện của hắn thì đều tỏ ra lo lắng và sợ hãi vì một thứ giống loài khác biệt. Nhưng khi ngửi được mùi vị máu tươi trên người hắn chúng dường như hoan hỉ mà muốn lao tới.

Ré... ré...

Tiếng ré giận dữ của cái xác rỗng làm cho bầy thú trở nên cảnh giác mà lui lại phía sau. Một con quái vật xương trắng to lớn đi ra từ giữa bầy sinh vật từ vọng. Con quái vật này khi sống của lẽ là một con thần thú Bạch Tượng. Thân thể khổng lồ của nó dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái cũng đủ làm cho một ngọn núi nhỏ bị san thành bình địa. Nó đưa ánh mắt thách thức nhìn lên cái xác rỗng to lớn ở trên bầu trời. Hai cái sinh vật này vốn dĩ đều là thần thú, sự uy nghiêm của chúng dù chết đi cũng gây kinh hãi cho các sinh vật khác. Cảm nhận được uy áp thần cấp tỏa ra từ hai con thần thú này, A Khò chỉ còn có cách là cố gắng mà gượng ép chống đỡ. Hắn lúc này mới biết, thực lực cấp thần là mạnh mẽ đến thế nào. Cũng may lần trước thu phục được tàn hồn của Bạch Lang là do nàng hao tổn quá nhiều năng lượng. Thời gian gần đây tuy nàng được hắn trợ giúp thì thực lực vẫn không hồi phục được mấy phần. Hắn trong lòng âm thầm làm ra một cái quyết định, nếu như hôm nay hắn trốn thoát được ra ngoài, hắn nhất định phải phụ trợ cho Bạch Lang hồi sinh lại. Một cái tồn tại thần cấp bên cạnh phụ trợ, nhất định hắn không thể phung phí được.

Trong lúc hắn còn đang lơ đãng suy nghĩ lung tung, hai cỗ xác thối thần cấp đã xông vào giao chiến ác liệt. Cuộc chiến thần cấp khuấy đảo cả bầu không khí vốn âm u, tĩnh mịch của nơi này. Mặt nước của đầm lầy bị đánh cho nát tan, vài chỗ còn lộ ra cả lớp bùn sinh bên dưới. A Khò đứng ngay giữa trung tâm cuộc chiến nên áp lực lại càng kinh khủng. Hắn bị hai luồng uy áp đè nén như muốn ép hắn thành thịt vụn. Đúng lúc này, từ giữa vùng đầm lầy mặt nước bắt đầu ầm ầm chuyển động.

Ồm... ồ...

Tiếng gầm gừ của một con quái vật nước khổng lồ làm cho trận chiến của hai con thần thú tạm thời phải ngưng lại. Cái đầu to lớn với những lớp da sần sùi, kèm theo ánh mắt màu lửa đỏ của nó nhìn chằm chằm đến. Mọi sinh vật ở gần đầm nước đều sợ hãi chạy trốn đi chỗ khác. A Khò có thể cảm nhận được hơi thở của sự sống từ con quái vật khổng lồ này. Hắn càng nghĩ càng không cách nào hiểu thấu. Làm sao trong vùng đất chết này lại có sinh vật

sống tồn tại được chứ? Chuyện này... làm sao có thể đây?

A Khò bần thần đứng giật lui lại phía sau. Đột nhiên hắn cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Àm!

Cái đuôi to lớn của con quái vật khổng lồ đập xuống. Hắn bị sức ép của uy áp thần cấp làm cho chôn chân chặt lại một chỗ. Rồi đột nhiên có bàn tay của ai đó kéo mạnh hắn ra khỏi chỗ này. Hắn nhờ thế mà may mắn trốn thoát được một kiếp. Một luồng gió nhẹ thổi đến làm cho sống lưng của hắn lạnh toát. Hai con thần thú thấy con mồi của mình vất vả sẵn được lại có kẻ muốn cướp đi, chúng ngay lập tức hợp lực lại mà công kích tới. Con cá sấu khổng lồ từ dưới mặt nước nhảy bổ lên, dường như nó muốn nuốt chửng cả hai con quái vật thần cấp vào trong bụng. Tiếng gầm gừ của ba con quái vật làm cho vùng đầm lầy rộng lớn trở nên kịch liệt rung động. A Khò có cảm tưởng như là trời đất quay cuồng, bầu trời cũng muốn đổ sụp xuống.

Trận chiến của ba con quái vật khổng lồ đã thật sự biến nơi đầm lầy này thành một mảnh hỗn loạn, chết chóc. Vô số sinh vật lớn nhỏ vì cuộc tranh chấp này mà bị tiêu tan, hủy diệt. A Khò có lẽ là người may mắn nhất khi chạy thoát khỏi cuộc vây giết này. Hắn cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay của mình truyền đến. Rồi mùi thơm của cơ thể nữ nhân làm hắn có cảm giác vô cùng quen thuộc. Báo nữ không biết từ lúc nào mà từ dưới nước chui lên đứng ở trước mặt hắn. Còn bàn tay hắn đang nắm là của Tiêu Lăng, nàng đang cố gắng truyền linh lực của mình vào trong cơ thể hắn. Độc khí trong người hắn tuy rằng đã được ngăn chặn không cho lan vào bên trong thể nội, nhưng nơi vết thương bên ngoài đã bắt đầu thâm đen lại, linh lực cũng theo vết thương mà thoát ra ngoài. Hắn nhìn hai nữ trước mắt mà không biết là nên vui hay nên buồn. Hắn nói:

- Hai nàng làm sao lại có mặt ở đây? Chẳng phải là ta đã dặn dò các nàng rời đi rồi hay sao?

Báo nữ không nói, Tiêu Lăng cũng không trả lời. Một người thì đang giúp hắn trị thương, còn một người thì đang quan sát xung quanh. Hắn cũng không nghĩ ra, hai người các nàng làm sao có thể xâm nhập vào nơi đây một cách dễ dàng như vậy. Thậm chí sự xuất hiện của các nàng ở bên cạnh mà hắn cũng không hề hay biết. Hắn buông lỏng thân người, rồi thăm thăm thử dãi:

- Có phải các nàng xem thường người phu quân này lắm đúng không?

Tiêu Lăng nhìn thấy vết thương trên người hắn vẫn không có chút tiến triển nào, lại nghe hắn nói mấy lời như thế thì nước mắt rơi xuống:

- Là ta cảm nhận được chàng gặp nguy hiểm nên mới quay lại. Từ lúc chàng cứu ta, mạng sống của ta chính là của chàng. Nếu chàng gặp phải chuyện gì thì ta sống tiếp trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa!

Nàng đau lòng mà không kiềm được nước mắt, linh lực từ tay nàng càng mãnh liệt truyền vào trong cơ thể hắn. Hắn hốt hoảng muốn gạt tay nàng ra, nhưng ngay lúc này báo em cũng quay sang nhìn hắn nói:

- Từ ngày chúng ta làm vợ chồng đến nay, toàn là chàng bảo vệ bọn ta. Bây giờ là lúc ta bảo hộ lại cho chàng, dù có chết ta cũng không để cho chàng xảy ra bất kỳ chuyện gì đâu.

Nàng nói xong liền ôm lấy hắn và Tiêu Lăng nháp nhô lên mấy cái rồi ẩn vào trong khung cảnh xung quanh mà biến mất. Khi nàng xuất hiện một lần nữa thì đã đi đến một nơi hoàn toàn khác biệt so với khi này. Hắn ngạc nhiên nhìn nàng, hỏi:

- Đây là nơi nào?

Ánh mắt nàng u buồn nhìn rừng cây ở phía trước mặt. Loáng thoáng trong rừng cây là vài ngọn đuốc đang được đốt cháy, ẩn hiện dưới ánh sáng yếu ớt của chúng là những ngôi nhà hình tròn nằm san sát nhau. Lúc này nàng mới chậm rãi nói:

- Nơi này chính là Báo tộc!

Nàng trực tiếp ôm lấy hắn, kéo theo Tiêu Lăng đi vào bên trong. Hắn có thể cảm nhận được sâu thẳm bên trong tâm hồn của nàng là một sự đau buồn vô tận. Và cuối cùng, hắn mệt mỏi rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thần cách

Một tháng cứ thế lặng lẽ trôi qua, A Khò vẫn nằm im lìm ngủ say không một chút dấu hiệu tỉnh lại. Tiêu Lăng đã ở bên cạnh hắn suốt một tháng nay. Nàng hầu như chưa từng rời khỏi hắn quá nửa bước chân. Trong khoảng thời gian này, nàng ngoài việc hấp thụ linh khí trong mặt điện, rồi đem chúng truyền vào trong cơ thể cho A Khò. Hầu hết thời gian còn lại nàng đều ngồi im lặng quan sát khuôn mặt không một chút huyết sắc nào của hắn. Nếu như không nghe thấy nhịp thở cùng tiếng tim đập rất có thể nàng đã xem hắn như người chết. Vết thương bên ngoài của hắn nàng có thể trị khỏi hắn, nhưng từ khi xâm nhập bên trong thể nội của hắn nàng lại không có cách nào khu trừ ra được.

Báo em từ ngoài điện đi vào, hôm nay phục trang trên người nàng khác hẳn so với ngày thường. Trên đầu nàng là một cái vương miện được làm từ một

loại tinh thiết, dát thêm kim loại màu vàng sáng lấp lánh. Chính giữa vương miện là con mắt thứ ba của báo thần. Nó không những là biểu tượng cho quyền uy của người đứng đầu báo tộc, mà nó còn là nơi tạo nguồn sức mạnh cho người kế thừa vương miện này.

Y phục trên người nàng thì được làm từ tơ của loài nhện cấp tám. Loài nhện này khi nhả tơ, sợi tơ của nó có màu vàng óng như sợi vàng, thêu thành trang phục thì vô cùng bắt mắt. Bộ y phục này cũng được thiết kế khá là phóng khoáng, nó bó chặt thân thể của nàng để tôn lên những đường nét gợi cảm trên thân hình của một nữ nhân hoàn mỹ. Nàng lúc này hầu như chỉ cần đứng im cũng không có bất kỳ một ai có thể thương tổn đến nàng một chút mảy may nào. Bởi vì y phục nàng mặc chính là một cái thần cấp chiến giáp, chỉ là được thiết kế tinh tế hơn mà thôi.

Tiêu Lăng nhìn đến nàng rồi có chút thờ dài, nói:

- Ngươi đã làm ra quyết định rồi sao?

- Vì chàng, chút hy sinh này thì có đáng sợ gì?

Nàng nói xong thì đi đến bên cạnh hắn, khẽ cúi người rồi đưa tay sờ lên khuôn mặt tái nhợt của hắn. Giọng nàng như lưu luyến, mà đau thương nói:

- Lăng tỷ, tỷ có thể để ta ở một mình với chàng đêm nay được không?

Trong giọng nói của nàng có chút run rẩy khác thường. Tiêu Lăng đứng im lặng một hồi lâu, rồi chậm rãi bước đi ra ngoài. Nàng trước khi rời khỏi mặt điện thì quay đầu lại nói:

- Ngươi có muốn làm gì thì làm nhanh đi, đợi khi chàng tỉnh dậy thì ta nghĩ chàng chắc chắn sẽ không đồng ý với quyết định của ngươi đâu.

Nàng nói xong cũng không đợi câu trả lời của báo em, mà xoay người đi ngay. Cánh cửa mặt điện chậm rãi đóng lại, báo em ngồi thần thờ ôm lấy cánh tay của A Khờ. Ngoài hơi ấm từ trên người hắn truyền đến, một chút sinh khí trên người của hắn nàng cũng không cảm nhận được. Nước mắt nàng rơi xuống bàn tay của hắn, rồi nàng đem y phục trên người hết thấy cởi ra. Trong tay nàng lúc này cầm một viên đá màu đen tỏa ra ánh sáng vàng nhạt. Vật này ẩn chứa một nguồn sức mạnh vô cùng khổng lồ.

Tồn tại trong thế giới này, ma thú thì có ma hạch và nội đan, con người thì có đan điền. Nhưng tựu chung lại, chỉ cần là đạt đến thần cấp thì dù người là ma thú hay là nhân loại, yêu tộc đều sẽ tạo thành một viên thần cách. Viên thần cách này chính là nơi tụ hội toàn bộ sức mạnh của một sinh vật cấp thần. Đẳng cấp của thần cách không phân biệt bởi kích thước to nhỏ hay là khối lượng nặng nhẹ của nó, mà nó được phân biệt bởi năng lực cảm ngộ của các thần. Bản thân mỗi vị thần đều có một năng lực thuộc tính riêng biệt, nhưng có thể đưa chúng lên đến cực hạn của sự cảm ngộ không phải là điều dễ dàng. Đó cũng là điều minh chứng tại sao tồn tại hàng trăm, hàng ngàn vị thần nhưng chỉ có vài người là có thể đặt chân vào cấp đế. Mà viên đá màu đen trên tay của báo em chính là một viên thần cách cao cấp. Nàng đem thân thể trần truồng của mình cùng với viên thần cách cầm trên tay rồi chui lên giường của A Khờ. Nàng cố gắng đem y phục của hắn cùng thoát ra, rồi dùng miệng ngậm lấy viên thần cách mà truyền vào trong người của hắn. Linh lực bên trong thần cách không lộ đến mức nàng phải vận dụng con mắt thứ ba của báo thần mà trấn áp nó xuống. Cuối cùng viên thần cách cũng đi vào bên trong cơ thể của A Khờ. Sức mạnh của thần cách dường như đang khiến cơ thể của hắn bị thiêu đốt dữ dội. Nàng đau xót nhìn về mặt nhăn nhó của hắn, rồi nhẹ nhàng đem cả thân thể của mình ôm chặt lấy hắn.

A Khờ trong lúc mê mang ngủ, hắn cảm nhận những luồng khí đen đang cố nuốt lấy sinh mệnh lực của hắn. Nếu như không có nguồn năng lượng dồi dào hàng ngày nạp vào bên trong cơ thể, hắn có lẽ đã bị đám khí đen này hút cho khô héo. Đột nhiên lúc này hắn cảm thấy có một luồng năng lượng khổng lồ nào đó đang chảy vào trong của thể của hắn. Nguồn năng lượng này vừa mới tiến vào bên trong đã lao tới nuốt sạch đám khí đen. Bọn này dường như cũng có linh tính, chúng sợ hãi mà chui vào trong các ngõ ngách trong cơ thể của hắn mà chạy trốn. Luồng năng lượng kia ngay lập tức đuổi theo mà truy bắt. Cơ thể hắn vốn dĩ đang rất suy yếu, nay đột nhiên bị hai cái năng lượng một đen một trắng đuổi nhau đánh giết làm cho hắn có khổ mà không thể nói. Cuối cùng thì đám khí đen cũng bị nuốt đến gần hết, chỉ còn vài tia nhanh nhẹn chui vào bên trong đan điền của hắn mà trốn. Luồng khí trắng nhìn đến vị trí đan điền của hắn, rồi như thỏa mãn mà nhẹ nhàng cười gian ác. A Khờ lúc này muốn phát hoảng. Đùa gì chứ, hai cái năng lượng này mà chui vào bên trong đan điền của hắn đánh phá, lỡ như sơ ý một chút dẫn đến đan điền bị phá vỡ. Nhệ thị tu vi của hắn bị rút xuống một mảng lớn, nặng thì bị phế bỏ luôn. Ở cái thế giới này, hắn không có thực lực thì làm sao mà bảo vệ chính mình, rồi còn bảo hộ đám thân nhân và thuộc hạ của hắn nữa. Không thể, hắn thà chết cũng không thể để chúng làm loạn được.

A Khờ liều mạng vận khởi một chút năng lượng còn sót lại trong cơ thể. Hắn muốn đem huyết mạch bên trong cơ thể của mình mà thiêu đốt, chỉ có cách đó thì hắn mới ngăn chặn được hai kẻ quấy rối này không đi quấy phá nữa. Nào ngờ, hắn còn chưa kịp làm ra chuyện gì thì đã thấy nguồn năng lượng đen bị hút vào bên trong đan điền, mà luồng năng lượng màu trắng cũng chui tọt vào theo. A Khờ lúc này mới nhớ đến bên trong đan điền của hắn còn có một cái lớn mật, to gan long hồn. Nàng ta đang làm cái gì chứ? Từ khí cũng ăn, năng lượng thần cấp cũng muốn nuốt.

A Khờ lúc này đã muốn rồi lên một đoàn. Hắn thật không nghĩ đến lúc này long hồn lại theo bản năng mà thu lấy hai cái năng lượng trong người hắn. Hai luồng năng lượng này vừa đi vào bên trong đan điền đã bị cuốn đi mất. Luồng năng lượng đen dù sao cũng chỉ còn sót lại có mấy sợi, thoáng cái đã bị long hồn hút cho cạn sạch. Chỉ có luồng năng lượng màu trắng là dồi dào, bị long hồn hút đến thất tình bát đảo. Mà A Khờ thì chỉ biết gồng mình lên chịu đựng. Đan điền của hắn bị nguồn năng lượng khổng lồ màu trắng ào ào kéo đi vào. Hắn có cảm tưởng như nó sắp bị vỡ tung ra thành nhiều mảnh. Nhiệt lực từ nguồn năng lượng phát ra làm hắn đau đớn đến không chịu nổi. May là lúc này dưới hạ thể của hắn đột nhiên có một dòng suối tinh thuần nào đó rưới vào bên trong làm dịu đi cơn đau bỏng rát mà hắn đang phải gánh chịu. Cảm giác ấm áp mà mềm mại này làm hắn không khỏi sung sướng mà kêu lên hoan hỉ trong lòng.

Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng nguồn năng lượng màu trắng cũng trở nên suy yếu đi. Mà lúc này, long hồn cũng không có tiếp tục hấp thu năng lượng nữa. Những luồng khí trắng còn sót lại tất thấy đều bị A Khờ thu vào trong đan điền, rồi chúng theo đan điền mà tản mát ra các đường kinh mạch. Nhờ thế mà sinh khí trên người hắn bắt đầu khôi phục lại. Thậm chí hắn còn có cảm giác như là tu vi của bản thân dường như cũng tiến một bước rất dài. Đan điền của hắn không còn mỏng manh như trước kia nữa, mà nó đã bắt đầu kết tinh lại, tạo ra một lớp giáp phòng ngự ở bên ngoài vô cùng kiên cố. Dù bây giờ hắn có bị hai luồng năng lượng như khi này công kích cũng có thể trực tiếp thu lấy mà không hề hấn gì. Chỉ có một điều làm hắn rất khó chịu

chính là, cái long hồn rõ ràng đã nuốt rất nhiều năng lượng vậy mà vẫn chưa chịu tỉnh lại. Có khi nào là nàng ta cố tình nằm lì trong đó mà không chịu ra hay không? A Khờ nghĩ đến cái khả năng đó thì liền muốn kiểm chứng. Chỉ là lúc này hắn cảm giác bên dưới hạ thân có chút khác thường, hắn hình như bị cái gì đó hút vào bên trong, rồi không chịu được mà phún xuất ra bên ngoài. Khi hắn mở mắt ra nhìn đến thì thấy báo em đang nằm đè lên trên người hắn. Trên người nàng không có mặc quần áo, hơi thở thì có chút gấp. Hắn nhìn không được mà đem nàng ôm xuống. Cảm nhận được hơi thở nam nhân trên người hắn, báo em cũng không do dự mà đáp trả lại sự ham muốn của hắn. Đợi đến khi cả hai mệt là nằm vật ra giường, nàng lúc này mới ôm lấy cổ hắn mà nói:

- Chàng tỉnh lại rồi, thật tốt!

Hắn đưa tay nhéo lên cái mũi của nàng, mắng yêu:

- Trong lúc ta hôn mê nàng lại dám cưỡng gian ta sao?

Nàng bị hắn nói đến đỏ mặt, vội úp vào trong lồng ngực hắn, rồi thủ thủ nói:

- Là người ta sợ chàng gặp chuyện nên mới đem thuần âm chi khí trên người truyền qua cho chàng, chàng còn trách người ta nữa a!

Hắn thấy nàng giãi, mới cười nói:

- Thì ta đã trả công cho nàng rồi còn gì?

Hắn nói đến đây lại muốn đem nàng kềm đến. Báo em lúc này vội lấy tay đẩy người hắn ra, nói:

- Hôm nay như vậy là đủ rồi, Lăng tỷ còn đang đợi ở bên ngoài kia. Để em ra ngoài gọi tỷ ấy vào, rồi báo tin chàng tỉnh lại cho tỷ ấy nha!

Hắn nghe nhắc đến Tiêu Lăng liền đề xuống dục hòa trong người, lại ngó quanh hỏi:

- Mà chúng ta đang ở đâu đây?

Nàng nghe hắn hỏi đột nhiên lại im lặng mà không có trả lời. Đến cuối cùng mới đứng dậy mặc lại y phục, rồi nói:

- Để em ra ngoài gọi Lăng tỷ đi vào!

Nàng nói xong liền đi, A Khờ đứng bật dậy mà kéo tay nàng:

- Nói đi, nàng có phải là đang giấu ta chuyện gì hay không?

Nàng bị hắn nắm đến có chút đau, lại kêu lên:

- Chàng làm em đau!

Hắn hơi giật mình, vội thu tay lại nói:

- Chẳng phải ta không có vận khởi linh lực sao, làm sao lại...

Hắn nghĩ đến luồng năng lượng màu trắng, lại nhớ đến những thay đổi của đan điền liền ngộ ra:

- Là nàng đã đem năng lượng đó rót vào trong người của ta có phải không?

Nàng nghe hắn hỏi liền biết là chuyện này không thể giấu giếm được nữa, mới thở dài nói:

- Được rồi, để em gọi Lăng tỷ đi vào rồi chúng ta nói chuyện. Chàng muốn biết cái gì em sẽ nói cho chàng biết.

Hắn nhìn thấy bóng lưng cô đơn của nàng bước ra khỏi phòng, đột nhiên trái tim cảm giác đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Đại lễ đăng cơ

Cánh cửa mật điện lại một lần nữa được mở ra, nhưng lúc này người đứng bên ngoài chỉ còn một mình Tiêu Lăng, báo em đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Hắn hốt hoảng nắm lấy tay Tiêu Lăng mà hỏi:

- Nàng ấy đâu rồi?

Tiêu Lăng ánh mắt nhìn lên bàn tay đang nắm chặt của hắn, trong lòng nàng bắt đầu trở nên chua xót. Nàng có thể không quan tâm đến bên cạnh hắn có bao nhiêu người đàn bà. Nhưng dù nàng có bao dung đến mấy, khi mà chính nàng đang chứng kiến người đàn ông mà mình yêu thương quan tâm, lo lắng cho một người đàn bà khác. Mà người đó ở trong lòng hắn còn có một vị trí không nhỏ. Nàng chẳng lẽ lại không chua xót hay sao?

Hắn thấy nàng khóc còn tưởng là vì mình nắm tay đến quá chặt. Hắn vội vàng buông tay nàng ra, rồi riu rít xin lỗi:

- Ta không cố ý, ta có làm nàng đau lắm không?

Hắn vừa quan tâm hỏi, vừa kê miệng lên thổi vào tay của nàng. Nàng nhìn hắn một hồi lâu mà không nói lời nào. Mãi đến khi hắn ngừng thổi nàng mới nói:

- Nếu như sau này ta không thể ở bên chàng được nữa, chàng có thể vì thiếp mà lo lắng, vì thiếp mà nhớ thương hay không?

Nàng đột nhiên hỏi như vậy làm hắn bối rối không biết phải trả lời ra sao. Tay hắn lại nắm lấy tay nàng, nói:

- Nàng nói chuyện gì vậy? Tại sao sau này nàng phải rời khỏi ta? Dù nàng có muốn, ta cũng không để nàng chạy khỏi tay ta đâu!

- Thật không?

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn mà hỏi. Ánh mắt của hắn nhìn đến nàng, rồi cười:

- Đương nhiên là thật rồi, nàng không tin ta sao?

Khóe miệng nàng lúc này nhếch lên một nụ cười tinh xảo:

- Hi hi, là ta lừa chàng đó! Cả đời này của ta sẽ không để chàng chạy trốn một mình đâu!

Nàng nói rồi nhào vào lồng ngực hắn mà ôm chặt. Hắn không khỏi vuốt ve mái tóc của nàng cười:

- Từ khi nào nàng lại như trẻ con vậy? Có phải là lâu ngày không được ta ôm nên nhớ rồi phải không?

- Hi hi, đúng rồi đó! Ta muốn chàng ôm ta thật chặt như thế này, chàng có chịu không?

Hắn vui vẻ gõ nhẹ lên đầu nàng:

- Đương nhiên là chịu rồi! Ôm nàng ta có cảm giác rất mềm a! Ồ, mà ngực nàng bữa nay hình như có chút lớn nha! Có phải là nàng ăn thứ gì không nên ăn rồi hay không?

- Chàng đừng có đón bậy, tất cả là tại chàng đó!

- Ồ, thật sao? Vậy mà ta còn không biết đấy! Hay là nàng nói lại thử xem, ta làm sao có thể làm ngực nàng lớn lên được chứ?

- Xấu hổ lắm! Ta không nói cho chàng biết đâu!

Nàng càng rúc sâu vào ngực hắn, hắn càng vui thích mà bế nàng đi lên giường. Trong ánh mắt mê hoặc của nàng hắn chỉ cảm thấy một nỗi thèm khác dự vọng không cách nào kiềm chế được. Chỉ có nàng là nhìn hắn mà nước mắt lại rơi xuống:

- Xin lỗi phu quân! Ta làm tất cả những chuyện này đều là vì chàng mà thôi, nàng ta không thể vì chàng mà phản bội lại lời thề của thần. Ta chỉ có thể giúp chàng quên đi nàng ta mà thôi!

Nàng nói xong liền chìm đắm vào trong mê mộng của dự vọng. Mấy lời nàng nói hắn đương nhiên là không hề nghe thấy. Trong ánh mắt của hắn lúc này chỉ có một ngọn lửa tình thiêu đốt không cách nào tan biến được. Hắn dùng thân thể của nàng để thỏa mãn cơn khát tình trong người, còn nàng thì nghev hơp với hắn hòa thành một thể. Đến khi hắn u mê tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên lưng một con phi điều ma thú mà bay đi. Tiêu Lăng vẫn còn đang nằm trong lòng ngực hắn mà ngủ. Hắn cảm giác đầu óc có chút đau nhức, hình như là hắn vừa quên mất một chuyện quan trọng nào đó.

- Đúng rồi, báo em, nàng ta đi đâu rồi? Sao không đi cùng ta chứ?

Hắn nhớ ra rồi vỗ mạnh lên trán. Nhưng những thứ hắn nhớ được điều rất mơ hồ. Hắn nhớ là mình bị đánh thương, được Tiêu Lăng và báo em cứu thoát. Sau đó thì hắn nhận được một luồng năng lượng thần bí rồi tỉnh lại. Cuối cùng là hắn đã cùng với báo em lăn lộn qua hết một đêm, sau đó là ngủ chung với Tiêu Lăng. Còn tại sao hắn lúc này lại cười phi điều ma thú cùng với Tiêu Lăng, mà báo em cũng không thấy đâu thì lại không biết chút nào.

Tiêu Lăng vốn dĩ đã tỉnh ngủ từ lâu, nhưng nàng thấy hắn loay hoay suy nghĩ trong lòng lại sợ hắn hỏi đến thì không biết phải trả lời như thế nào nên nàng vẫn không chịu thức dậy. Nếu nàng nói ra sự thật là lừa gạt mà đưa hắn đem đi, không cho hắn gặp lại báo em. Nàng biết là hắn sẽ không trách nàng, nhưng hắn rất có thể vì vậy mà làm chuyện gì đó mà nàng không thể ngăn được. Hắn lúc này quả thật có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng, nhưng nhìn đến nàng đang mệt mỏi ngủ ngon như vậy thì không nỡ đánh thức. Hắn đành phải chờ đợi một hồi, rồi ngồi xếp bằng để tĩnh tọa.

Trong một tòa cung điện được làm bằng đá, trên chiếc ngai vàng phủ bằng da thú báo em ngồi cô độc một mình mà nhìn về phía phương trời xa xôi. Nàng dường như nghe được tiếng thở dài của ai đó mà nước mắt cứ thế chảy xuống thành hàng. Tay nàng khẽ sờ lên bụng rồi tự lẩm nhẩm một mình:

- Đi rồi, cuối cùng chàng cũng đi rồi! Không biết là bao lâu nữa ta mới có thể gặp lại được chàng đây? Ta thật sự rất nhớ chàng, phu quân của ta!
- Bệ hạ, đã tới giờ làm lễ rồi! Xin người mau mau đi đến thánh điện, mấy vị đại nhân đang đợi ở đấy!

Một ti nữ báo tộc cẩn thận đi đến gần nàng nhắc nhở. Nàng khẽ thở dài một tiếng, rồi vội quay mặt để lau đi nước mắt. Đến khi nàng rời khỏi đã là buổi chiều tối. Thánh điện thật ra chỉ là một cái tế đàn được làm bằng một loại thần thạch, loại thần thạch này là một khối lớn hình lục giác trôi nổi giữa không trung. Bên trên khối thần thạch được đặt rất nhiều phù trận, xung quanh là sáu vị tế tự đứng ra sáu góc của tế đàn. Rồi tiếng lẩm râm, lẩm nhẩm của bọn họ đồng thanh được gọi ra khi thấy nàng đi đến. Một lão nhân tóc bạc, tay cầm quả chuông cung kính đặt tay trước ngực lẩm nhẩm với nàng:

- Tham kiến nữ hoàng bệ hạ! Xin người hãy đi lên tế đàn để nhận lễ chúc phúc của thần!

Báo em chỉ khẽ gật đầu rồi bước đi lên, cái nghi lễ này đối với nàng mà nói chỉ là một cái thủ tục mà thôi. Khi bàn chân trái của nàng chạm lên trên tế đàn, những tiếng râm rang của sáu thầy tế càng thêm nhanh chóng. Đến khi bàn chân thứ hai của nàng bước hẳn vào trong thì nghi lễ cũng chính thức hoàn thành. Một luồng ánh sáng màu xanh biết từ trên trời theo một khe hở không gian nào đó rơi thẳng xuống tế đàn, đem thân hình nhỏ bé của nàng nuốt chửng vào bên trong. Những thầy tế và các tộc nhân đứng trong thánh điện, hay là những người đang ở bên ngoài quan sát thấy đều vội vàng cung kính quỳ rạp xuống đất, rồi thành tâm hô lớn:

- Cung nghênh nữ hoàng bệ hạ trở về! Cung nghênh nữ hoàng bệ hạ trở về!

Báo em ánh mắt bị luồng ánh sáng màu xanh biết che khuất, mọi vật xung quanh nàng đều không hề cảm nhận được. Đột nhiên trước mắt nàng trở nên tối sầm lại, cảnh vật xung quanh không còn là nơi tộc nhân nàng đang hành lễ. Mà thứ nàng thấy là một tòa cung điện thật lớn, nơi đó có đặt mười tám bức tượng thần. Nằm ngay ngắn, ở ngay phía trên cùng của mười tám bức tượng thần là một cái long ý hình rồng. Trên cái long ý chỉ có một cái đồ án hình bát quái, bên trên đồ án là một tòa tháp mười tám tầng. Ánh mắt nàng vừa nhìn đến tòa tháp thì một tầng nào đó của tòa tháp đột nhiên phát sáng. Luồng ánh sáng từ bên trong tòa tháp bay thẳng về phía nàng, rồi chui vào giữa trán của nàng đi vào bên trong. Nàng hốt hoảng phát hiện ra rằng bản thân nàng không có bất kỳ một sự chống cự nào với luồng ánh sáng thần bí đó. Đến khi trong đầu nàng xuất hiện vô số những hình ảnh, dữ liệu và một nguồn năng lượng mạnh mẽ xuôi theo các đường kinh mạch của nàng mà cải tạo cơ thể cho nàng. Không những kinh mạch, cốt cách đều rèn giữa một lần, đến cả hình dáng bên ngoài của nàng cũng bạo phát thay đổi. Những đường cong mượt mà trên thân thể nàng càng thêm sắc nét. Ánh mắt nàng càng lúc càng trở nên thâm thúy hơn trước. Một giọng nữ nhân truyền vào trong đầu của nàng:

- Chúc mừng người, truyền nhân của ta! Đã ba vạn năm nay rồi, cuối cùng thần cách của ta đã có người kế thừa. Chỉ đáng tiếc là năng lượng của nó dường như bị kẻ nào đó hấp thu gần hết!

Giọng nữ nhân nói đến đây có chút nghiêm lại, nhưng rồi đột nhiên giọng nói đó cười lên khắc khắc:

- Thú vị, thật là thú vị a! Vậy mà trong người người lại đang tồn tại một tia sinh mệnh của long đế! Ha ha ha, chúng ta cuối cùng cũng có hy vọng được phục sinh rồi! Mau, người mau nói cho ta biết! Là vị long đế nào đã để ý đến người?

Nàng nghe đến có chút phát hoảng. Nàng làm sao lại mang thai của vị long đế nào được chứ? Đột nhiên nàng nghĩ đến hần, rồi khóe miệng nhếch lên cười một cách si ngốc. Ta nàng vừa sờ lên bụng, vừa vô thức trả lời:

- Không phải, phu quân của ta không phải là long đế! Nhưng trong người của phu quân lại có huyết mạch của long đế!

Giọng nữ nhân càng trở nên gấp gáp:

- Như vậy là như thế nào? Hần không phải là long đế, lại có huyết mạch của long đế. Hần ta lẽ nào là truyền nhân của long đế? Không đúng, ta cảm thấy một tia sinh mệnh này rất quen thuộc a!

Giọng nữ nhân nói đến đây rồi lại cười to:

- Ha ha ha, đúng rồi! Là hần, là cái con rồng bại hoại đó! Ta nhất định là không nhận nhầm đâu, chỉ có huyết thống của tên bại hoại đó mới có mùi vị như thế này. Ha ha ha, quả nhiên là hần a! Quả nhiên là hần a!

Giọng nói đó cười lớn một tiếng rồi tiêu biến mất. Tế đàn lúc này cũng yên tĩnh trở lại. Báo em thì lại thấy mình đứng yên lặng trên tế đàn, phía bên dưới là thân dân của nàng đang tôn kính hướng về phía nàng mà quỳ lạy. Nàng nghiêng lại nhếch lên cười, bàn tay của nàng xoa lấy cái bụng phẳng lì của mình. Giọng nói của nàng truyền đi bốn phương tám hướng, vọng cả ra bên ngoài mấy trăm vạn dặm hoang sơ:

- Kể từ hôm nay, Khắc Lâu Ba Đặc Lạp ta chính là người cai trị của vương quốc báo tộc. Là nữ hoàng đời thứ hai mươi sáu của vương quốc. Hãy gửi đi thông điệp của ta cho toàn thể vương quốc này rằng, Ba Đặc Lạp ta sẽ có một ngày đem toàn bộ tộc nhân của mình rời khỏi Vong Thần cốc, trở về thế giới xinh đẹp bên ngoài!

- Hoan hô! Hoan hô!

- Nữ hoàng muôn năm! Nữ hoàng muôn năm!

Tiếng hò reo của cả vương quốc làm rung chuyển Vong Thần cốc. Miệng nàng cười, rồi tự nói với chính mình:

- Tin tưởng ta, đến một ngày nào đó ta sẽ đem toàn bộ tộc nhân của mình đến dưới trướng của chàng. Khi đó ta sẽ nói cho chàng biết là chúng ta đã có một hài nhi. Một hài nhi mập mạp và khỏe mạnh. Ta hy vọng lúc đó chàng sẽ yêu thích nó!

Nàng lại đặt tay lên bụng mà mỉm cười. A Khò không biết là mình lại có một đứa con như vậy. Nhưng dù có biết hẳn cũng không thể nào vui nổi, vì phiên phục lại tìm đến hẳn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Triệu hồi vong linh ma pháp sư

Tiêu Lăng đang giả vờ ngủ lúc này cũng phải bất đắc dĩ mà đứng dậy nhìn đám người ở trước mặt. Nàng vốn là được báo em dùng một cái truyền tống trận ở trong mật điện bí mật truyền tống đi ra bên ngoài. Nào ngờ đoạn đường đi còn chưa được bao xa thì phía trước đã có một đám nam nhân cười phi thú kỳ dị chặn ở trước mặt. Đám phi thú này sở dĩ gọi chúng là kỳ dị, bởi vì thân hình của chúng đều giống như đám xác chết của vùng đầm lầy tử vong. Nhưng mà đám người cười chúng lại đều là người sống. Bọn họ mặc phục trang màu đen, che kín hết phần đầu. Ngay cả khuôn mặt cũng đeo thêm mặt nạ mà che khuất đi, chỉ chừa lại hai con mắt đỏ như hai đốm lửa nhìn đến hai người. Tiêu Lăng sợ hãi nép ở bên người A Khò, miệng lắp bắp nói:

- Vong linh ma pháp sư!

Đối với A Khò mà nói, mấy thứ vong linh ma pháp sư này không có gì quái lạ. Trong ký ức truyền thừa của Huyết Long hẳn đã có nghe nhắc qua. Chỉ là, đám người này vốn dĩ sau thần - ma đại chiến đã bị xóa sổ hầu như là tuyệt tích trên đại lục này, vậy mà bọn họ lại xuất hiện ở chỗ này?

- Các ngươi là ai? Tại sao lại xâm phạm vào bên trong lãnh thổ của chúng ta?

Một giọng nói ồm ồm như u hồn của một người nào đó trong số đám vong linh ma pháp sư này nói vọng ra. Rồi một giọng nói của nữ nhân khác chen vào:

- Những kẻ xâm nhập vào lãnh thổ của chúng ta, tất cả đều phải chết! Các ngươi mau ra tay đi!

Đám vong linh ma pháp sư này dường như là nghe theo lệnh của nữ nhân vừa lên tiếng, nên đồng loạt hô lên:

- Vâng, thưa đội trưởng!

A Khò còn đang tính toán xem phải nói chuyện với bọn họ như thế nào cho phải, không nghĩ đến vừa mới mở miệng ra là bị đánh giết. Hắn tức giận rống to:

- Chết tiệt! Các ngươi thật cho là ta không dám đánh các ngươi hay sao?

Hắn ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng quan trọng là bên cạnh hắn vẫn còn Tiêu Lăng. Nàng dù sao thực lực còn chưa đạt tới thánh cấp, mà đám vong linh ma pháp sư này có thể triệu hồi ra thú cưỡi thánh cấp, thực lực đương nhiên là không yếu. Một mình đối mặt với hơn mười hai tên vong linh ma pháp sư thánh cấp, bên cạnh còn có một nữ nhân không rõ thực lực. Hắn lại còn phải bảo hộ cho Tiêu Lăng. Lúc này đây hẳn quả thật là rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Nào biết, Tiêu Lăng từ bên cạnh hắn đột nhiên phi thân ra ngoài. Cả thân hình của nàng phiêu phù giữa không trung, một luồng năng lượng thuần khiết từ trong thể nội của nàng tuôn ra bên ngoài, bao bọc lấy khoảng không hơn mười trượng xung quanh. Hễ là công kích ma pháp của đám vong linh ma pháp sư đụng vào đều bị tan biến một cách vô hình. Nữ nhân thần bí đứng ở bên ngoài lược trận, lúc này không khỏi buột miệng hô lên:

- Cao cấp tinh hóa thuật, ngươi làm sao biết được thuật này?

- Hừ, ngươi không xứng để hỏi ta!

Tiêu Lăng lạnh tanh hừ lên một tiếng, rồi cả thân hình như hóa thành trăm vạn ánh sáng, xuyên qua từng lớp từng lớp phòng ngự của đám vong linh ma pháp sư. Nữ nhân thần bí liền vội vàng hô lên:

- Các ngươi mau lui ra, các ngươi chưa đạt đến thánh cấp, chưa phải là đối thủ của ả ta đâu!

Nữ nhân thần bí nói xong cũng không chần chừ đứng ở bên ngoài, nàng ta huy vũ hai bàn tay lại với nhau rồi lăm lăm trong miệng những thứ ngôn ngữ vô cùng khác lạ. Đến cả A Khò từng được long hồn và huyết long truyền thụ cho kiến thức cũng nghe không hiểu được. Cuối cùng, nữ nhân thần bí chấp hai tay lại với nhau, rồi hô lớn:

- Long thần, hiện!

Nữ nhân thần bí vừa dứt lời, từ dưới lòng đất không biết lúc nào lại chui lên một bộ xương trắng hình rồng, có cánh. Trên đỉnh đầu của nó còn lưu lại dấu

vết của một cái lân giác vô cùng sắc nhọn. A Khò lúc này muốn nhảy vào trợ chiến cho Tiêu Lăng. Mặc dù hắn không biết tại sao nàng lại đột nhiên có sức mạnh như vậy, nhưng hắn là nam nhân, hắn không thể để cho nữ nhân của mình gặp nguy hiểm được. A Khò vừa mới di chuyển, ngay lập tức mười hai tên vong linh ma pháp sư cùng với thú cưỡi của chúng vây quanh hắn lại. Hắn nghiêng rằng cảm hận trong lòng:

- Con bà nó, các ngươi thật muốn cản ta?

Hắn quyền quơ, chân đá mà nện xuống tên vong linh ma pháp sư ở gần nhất.

Răng... rắc...

Tiếng xương cốt gãy vỡ cùng với tiếng la hét thảm thiết của tên vong linh ma pháp sư làm cho nữ nhân thần bí chú ý đến. Nàng ta lúc này mới biết thực lực của hai người còn muốn mạnh hơn nhóm người của nàng. Nàng không khỏi thất thanh mà la lên:

- Không được, hắn thực lực đã gần đạt đến đại thánh cấp! Các ngươi mau lui về thành báo cho thành chủ biết tình hình để người đưa quân đến chi viện! Đi mau!

Lệnh của nàng vừa ra, mấy tên vong linh ma pháp sư liền thi nhau ném quyền trục ma pháp mà chạy trốn. A Khò nhìn thấy hình dáng cổ xưa của chúng, lại nghĩ đến một thứ mà trong ký ức mơ hồ của Huyết Long lưu lại, miệng hắn không khỏi chửi đổng lên:

- Con bà nó, là truyền tông quyền trục, các ngươi thật muốn chạy trốn hay sao? Mau ăn của ta một gậy!

A Khò lúc này tay cầm lấy gậy sắt, đánh ra một ngàn không trăm tám mươi đường gậy, tạo thành những cái bóng còn ảnh rọi trời. Đám vong linh ma pháp sư kinh hãi mà hô lên:

- Đây là cái gì chiêu thức!

A Khò nhìn vẻ sợ hãi của chúng thì héch mếu lên cười:

- Là vô ảnh còn mà ta mới sáng chế ra đó, các ngươi ném thử xem mùi vị của nó như thế nào!

- A... aaaa... cứu mạng a...

Lời hắn vừa dứt, tiếng la hét thảm thiết của đám vong linh ma pháp sư la lên không ngừng nghỉ. Nhưng nét cười trên mặt hắn liền phải thu lại, vì lúc này đã có một tên vong linh ma pháp sư may mắn chui vào bên trong quyền trục mà chạy thoát. Hắn đánh ra mấy quyền cũng chỉ đánh trúng vào khoảng không ở trước mặt. Nữ nhân thần bí thấy tên thuộc hạ đã chạy thoát gánh nặng trong lòng cũng giảm đi hơn phân nửa. Ánh mắt A Khò lúc này cũng quét qua phía nàng, hắn tức giận la lên:

- Vợ tốt, để cho ta đến trừng trị à một phen, ta mà không đánh à cho hả giận thì không hết được cơn tức này!

Tiêu Lăng liếc mắt nhìn hắn, rồi nhún mày nói:

- Chuyện của nữ nhân để cho nữ nhân bọn ta giải quyết, chàng chỉ cần ngồi ở ngoài lược trận là được rồi!

Nàng nói xong cũng không để cho hắn có cơ hội xông vào, liền trực tiếp đem quả cầu ma pháp ngưng tụ nơi tay mà ném xuống. Nữ nhân thần bí ánh mắt nhìn đến hai người có chút tức giận trong lòng:

- Các ngươi nghĩ rằng ta sợ các ngươi hay là sao? Hừ, long thần, lên cho ta!

Bộ xương rồng vừa mới được nàng triệu hồi ngay lập tức nhận mệnh mà xông qua chỗ của Tiêu Lăng. Quả cầu ma pháp của nàng chạm đến thân thể của nó liền ngay một mẫu xương sườn cũng không thể phá vỡ được. Tiêu Lăng khuôn mặt không khỏi nhăn lại:

- Bán thần cấp sao? Vong linh ma pháp sư quả nhiên là lợi hại, có thể triệu hồi được cả những vong linh cao hơn mình một đại đẳng cấp. Ngươi có lẽ là người xuất sắc nhất của vong linh tộc?

- Hừ, các ngươi xem chừng cũng không phải là hạng người vô danh, ngay cả những chuyện của mấy vạn năm trước đều biết rất rõ ràng. Đúng vậy, ta là một trong mười vị thiên tài của vong linh tộc, ta xếp hàng thứ mười. Trên ta còn có rất nhiều người giỏi hơn!

Nữ nhân thần bí thần nhiên thừa nhận thật sự làm cho Tiêu Lăng có chút bất ngờ.

- Hừ, ngươi nghĩ chỉ mình ngươi mới có thể triệu hồi được thôi hay sao?

Tiêu Lăng miệng nói tay bấm pháp quyết, một luồng năng lượng tinh thuần cuộn cuộn từ trên người nàng bộc phát ra ngoài. Miệng nàng hô lớn:

- Nguyệt thần, xin ngươi hãy ban cho con sức mạnh của ngươi!

A Khò lúc này mắt tròn mắt dẹt mà nhìn hai nữ nhân trước mặt. Hắn có thể nhìn ra bí thuật mà Tiêu Lăng sử dụng có phần tương tự với Thần Long phụ thể thuật do long hồn truyền thụ cho hắn. Nhưng khác biệt của hai loại bí pháp này cũng không phải là nhỏ. Thần Long phụ thể thuật sẽ khiến cho người phụ thể suy yếu trong một thời gian ngắn, lúc phụ thể cũng sẽ trở nên cuồng tính hơn rất nhiều. Còn thứ bí thuật mà Tiêu Lăng sử dụng giống như là lời

chúc phúc của thần, tuy nó không hoàn toàn nhận được sức mạnh của thần, nhưng thực lực cũng nhờ đó mà tăng lên một mảng lớn. Với lại cái bí thuật mà nàng sử dụng cũng không có quá nhiều hạn chế, cùng với di chứng để lại.

- Nguyệt thần! Người là truyền nhân của Nguyệt thần! - Nữ vong linh ma pháp sư thấy Tiêu Lăng thi triển bí thuật thì thất thố kêu lên.

Tiêu Lăng ánh mắt nhìn nàng có chút ý cười:

- Đúng vậy, là ta may mắn nhận được truyền thừa của Nguyệt thần. Hôm nay, ta thay mặt Nguyệt thần trừ đi đám vong linh pháp sư tà ác các ngươi, thanh tẩy sự dơ bẩn của thế giới này!

- Hừ, ngươi cũng xứng sao?

Nữ vong linh ma pháp sư tuy ban đầu có chút sợ hãi, nhưng khi thấy sự khinh bỉ của Tiêu Lăng, tâm trí nàng liền trở nên bình tĩnh và kiên định hơn rất nhiều. Nàng ta nhảy lên lưng của vong linh long thần, tay cầm một sợi dây xích dài, vung ra đánh lên người Tiêu Lăng. Tiêu Lăng ánh mắt như điện chớp, nàng lóe lên mấy cái rồi biến mất, rơi vào phía sau lưng của nữ vong linh ma pháp sư. Cái đuôi rồng như có linh tính mà đánh quật lên người nàng, tay nàng tạo thành một khối ánh sáng màu trắng ngà đập đến.

Ầm!

Tiếng nổ lớn làm chấn động thân hình của nàng, hất văng nàng bay ra ngoài mấy chục trượng. Cái đuôi rồng cũng bị nứt rạn một đoạn xương dài. Vong linh long thần giận dữ gầm lên những tiếng âm thanh như lôi đình. Nữ vong linh ma pháp sư nhân cơ hội này mà ném sợi dây xích trên tay đi ra với ý định bắt lấy Tiêu Lăng. A Khờ nhìn thấy tình thế không ổn liền nhảy xông vào. Đúng lúc này một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống chộp lấy. Hắn hốt hoảng phát hiện ra bản thân như bị trúng định thân thuật, không cách nào mà nhúc nhích được. Hắn bất giác thấy mình rơi vào trong khoảng không tối mịt, rồi bất lực mà vùng vẫy trong tuyệt vọng. Hắn muốn hét lên thật lớn để thoát khỏi trời buộc vô hình. Nhưng âm thanh từ trong cuốn họng của hắn cũng bị tắt nghẽn mà không phát ra được thành tiếng. Hắn cứ như vậy mà bị kẻ khác bắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: A Khờ bị bắt

A Khờ bị bắt, Tiêu Lăng hốt hoảng nhận ra chính nàng cũng bị sợi xích màu đen trên tay nữ nhân thần bí trói buộc. Giọng nói lạnh tanh của một nam nhân vang lên ong ong trong đầu:

- Trở về thành!

Đó là những gì cuối cùng mà ý thức của nàng có thể lưu lại được. Khi nàng mở mắt ra, cảnh vật xung quanh chỉ là một mảnh tối đen như mực. Thậm chí đến những ngón tay nàng cũng không cách nào quan sát thấy. Nàng thử đem linh lực trong người ra vận khởi, nhưng mọi cố gắng của nàng chỉ là vô ích. Linh lực trong cơ thể nàng bị thứ gì đó cho giam cầm lại. Chúng chỉ có thể tụ ở bên trong đan điền, mà không cách nào thoát ra bên ngoài. Nàng bất lực tìm kiếm cho mình một tia hy vọng, nhưng bóng tối lại làm cho nàng cảm thấy sợ hãi. Nàng ước gì ngay lúc này có hắn ở bên cạnh, chỉ cần có hắn nàng sẽ không sợ hãi bất kỳ điều gì.

Nhưng lúc này, hắn cũng đang bị người ta bắt giam trong một cái lồng sắt lớn. Xung quanh lồng sắt được bố trí rất nhiều đồ án hình thù ma quái và dữ tợn. Một đám vong linh ma pháp sư thay nhau mà canh chừng hắn không một phút giây lơ là.

A Khờ hai mắt nhắm nghiền, trong ý thức của hắn chỉ mơ hồ nhìn đến một bàn tay khổng lồ ập đến, rồi mọi thứ liền cứ như vậy không nhớ rõ ràng. Hắn không biết là có phải do vận khí của mình dạo này rất kém hay không, mà từ khi xuống núi đến giờ hắn toàn gặp những chuyện phiền phức vào người. Lần này thì hay rồi, hắn bị người ta bắt đem đi, đến cả hình dáng của người ta như thế nào hắn cũng không biết.

Mắt hắn mở lớn nhìn cái lồng giam trước mặt, xung quanh là đám vong linh ma pháp sư cứ lom lom ánh mắt hung dữ nhìn hắn. Hắn khinh bỉ nhìn bọn họ mà nhếch mép cười. Nụ cười của hắn vô tình rơi vào trong mắt của một tên vong linh ma pháp sư ở gần đó. Tên vong linh ma pháp sư này liền tức giận mà quát lên:

- Tên khốn kiếp, ngươi cười cái gì mà cười? Có tin là ta móc mắt chó của ngươi ra đem cho sùng vật của ta ăn hay không?

Cái thanh âm này hình như hắn đã nghe đâu đó rồi. Suy nghĩ một lúc, hắn liền phá lên cười:

- Ha ha ha, ta còn tưởng là ai! Hóa ra là cái tên thủ hạ bại tướng suýt chút nữa bị ta đánh gãy răng. Thế nào, ngươi tức giận sao? Vậy có gan thì lại đây mà đánh ta đi, ta bảo đảm là ngươi sẽ có đi mà không có về đâu đó!

Bị A Khờ chọc tức, gã vong linh ma pháp sư không những không tức giận, mà còn mở miệng cười:

- Ha ha ha, ngươi tưởng là ngươi có thể dọa được ta hay sao? Trên người ngươi đã bị thành chủ đại nhân gieo xuống cấm chế, linh lực trên người đã bị

phong ấn lại. Người nghĩ rằng một cái tu sĩ không có linh lực thì có thể uy hiếp được ta sao?

- Thật không?

A Khờ lại nhếch mép lên cười, làm cho tên vong linh ma pháp sư trong ý thức có chút sợ hãi. Hắn vội vã lắc đầu, trấn tĩnh nói:

- Không đúng, người là đang cố phô trương thanh thế mà thôi! Ta không tin là một cái người không có linh lực lại có thể làm gì được ta!

Hắn nghĩ vậy nên liền quả quyết tiến lại gần. A Khờ trong lòng thầm tính toán rồi cười khẩy. Nào ngờ lúc này lại có tiếng nữ nhân quát lớn:

- Làm cái gì? Mau lui xuống cho ta! Chưa có lệnh của ta ai cho phép các người tiến lại gần hắn?

Tên vong linh ma pháp sư bị gọi đến liền giật mình, hắn ngơ ngác nhìn thấy khoảng cách của mình và cái lồng giam chỉ vừa đúng một bước chân. Hắn không hiểu tại sao vừa rồi mình lại xúc động mà lỗ mãng như vậy. Hắn sợ hãi lui về sau mấy bước liên tục. Nữ nhân thân bí lúc này đã xuất hiện sau lưng hắn. Ánh mắt của nàng nhìn đến A Khờ đang bị giam trong lồng sắt:

- Người vừa rồi lại giờ trò gì? Có tin hay không là ta đem ả ra hành hạ cho đến chết?

A Khờ giật mình, hai tay hắn nắm chặt song sắt, hàm răng nghiến chặt:

- Nếu các người dám làm tổn thương đến nàng, dù phải trả bất cứ giá nào ta cũng sẽ hủy diệt vong linh tộc các người!

Hai con người màu đen của hắn đột nhiên chuyển thành màu đỏ sẫm như hai ngọn lửa trời, dọa cho nàng chết khiếp mà lui lại. Đám vong linh ma pháp sư lại càng không dám đến gần. Nữ vong linh ma pháp sư lúc này thanh âm có chút dịu lại:

- Là ta nhận lệnh của thành chủ đại nhân đến đưa người đi đến gặp ngài. Người tốt nhất là ngoan ngoãn mà đi theo ta, đừng có giờ trò ở phía sau lưng. Tính khí của thành chủ đại nhân không phải dễ nói chuyện như bọn ta đâu!

- Người lo lắng cho ta?

Nhìn nụ cười hèn mọn của hắn, nàng quả thật muốn cho hắn ăn ngay một cước. Nàng tức giận mắng:

- Người nghĩ cũng đừng có nghĩ! Hừ, tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, nếu không thì đừng có trách ta!

Hắn chọc nàng giận thì vui vẻ phá lên cười:

- Ha ha ha, ta càng lúc càng nhìn người rất thuận mắt a! Ha ha ha!

- Hừ!

Nàng ném cho hắn một cái ánh mắt thù hận, rồi phát tay cho đám thủ hạ đi vào bên trong lồng hắn ra ngoài. Tiếng xích sắt va chạm tạo ra những tiếng âm thanh leng keng rất là vui tai. Hắn không nghĩ đến mỗi ngày nào còn oai phong coi khinh thiên hạ, giờ lại bị lôi kéo như một con vật nuôi rề tiền.

- Thế nào, cảm thấy rất bất mãn hay sao?

Nàng nhìn vẻ mặt nhăn nhó của hắn không hiểu sao lại có chút ý cười. Mà đám thuộc hạ nghe giọng điệu của nàng có chút cổ quái liền cảm thấy khó hiểu trong lòng. A Khờ thì lấy lại tinh thần, đem mấy sợi xích sắt vỗ vỗ vào nhau tạo thành những tiếng âm thanh. Rồi hắn vui vẻ cười:

- Ta thấy những thứ này tuy có hơi vương vãi một chút, nhưng âm thanh của chúng nghe cũng rất vui nhộn. Thế nào, người có muốn nghe thử không? Nhân tiện đây ta giúp người giải khây một chút!

- Hừ, đồ điên!

Nàng thấy nói cũng không lại được hắn nên dứt khoát lệnh cho đám thuộc hạ đưa hắn đi đến phủ thành chủ. A Khờ ngoài mặt tươi cười vui vẻ, nhưng trong lòng của hắn thì lại buồn bực không thôi. Hắn hiện tại có rất nhiều việc để làm, vậy mà lại bị đám người không quen không biết này bắt đến đây. Đã vậy tung tích của Tiêu Lăng cũng không biết ở chỗ nào. Nếu mà nàng có chuyện gì hắn e là mình sẽ nổi điên mất thôi. Hắn hận, hận chính mình thực lực quá kém cỏi, đến cả nữ nhân bên cạnh mà hắn cũng không thể bảo vệ được. Vậy thì hắn có thứ gì mà đi kêu gào với thiên hạ, còn cái gì là có ta thì các người không cần phải sợ. Hắn càng nghĩ hận thù trong lòng càng lớn. Bất giác hắn đánh rùng mình một cái. Hắn có cảm giác như là vừa có một con mắt của ai đó nhìn thấu vào bên trong suy nghĩ của hắn. Cái con mắt đó chỉ vừa chớp lên là liền biến mất, hắn không thể xác định là có phải mình gặp ảo giác hay không. Trong lúc hắn còn đang mải mê suy nghĩ, nữ vong linh ma pháp sư lớn tiếng thúc giục:

- Người còn đứng ngây ra đó làm cái gì? Không mau mau đi vào đi!

A Khờ choàng tỉnh. Ánh mắt hắn nhìn đến một tòa nhà cổ được làm hoàn toàn bằng kim loại màu đen. Phong cách cổ kính cùng sự trầm lắng của nó làm cho người ta khi tiến đến gần cảm giác vô cùng lạnh lẽo. Cái lạnh lẽo này không phải bởi vì hàn khí xung quanh ảnh hưởng đến, mà là cái lạnh lẽo của một tâm hồn cô độc và tàn nhẫn. Hắn ngira cổ hít sâu một hơi, hai chân không nhanh không chậm tiến vào bên trong. Mấy tên vong linh ma pháp sư, và cả nữ vong linh ma pháp sư đều không dám tiến thêm bước nào. Bọn họ dường như rất kiêng kỵ khi đến gần nơi này. A Khờ lúc này đâu còn hơi sức để quan tâm đến mấy chuyện như vậy. Lúc hắn vừa bước qua khỏi cánh cửa sắt, cánh cửa liền ngay lập tức đóng lại. Rồi mọi thứ như tối sầm lại, hắn phải

cố gắng mở to mắt quan sát một hồi mới làm quen được hoàn cảnh xung quanh. Hắn theo một lối hành lang nhỏ đi thẳng vào bên trong một cái sảnh lớn. Căn phòng tương đối rộng rãi nhưng lại chẳng thấy có thứ gì được sắp đặt ở xung quanh, chỉ có một cái ghế sắt đặt ngay chính giữa vị trí trung tâm. Bên trên cũng không có bất kỳ ai ngồi lên. Nhưng hắn vẫn cảm thấy có ai đó đang đưa mắt nhìn về phía mình. Hắn loay hoay nhìn xung quanh một lúc. Nào ngờ vừa mới ngoảnh mặt đi đã có tiếng người trầm thấp gọi đến:

- Người đang tìm ta sao?

Cái thanh âm này hắn còn nhớ rất rõ, chính là cái thanh âm mà lúc bàn tay đỏ bắt hắn tới đây nói ra. Lẽ nào vị thành chủ muốn gặp hắn chính là cái kẻ đã bắt hắn tới đây? Nhưng mà hắn ta làm sao lại phiền phức như vậy làm gì? Chẳng phải chỉ cần trực tiếp đem hắn đến hỏi là được rồi hay sao?

Dường như cảm nhận được sự suy nghĩ của hắn, thanh âm vừa gần vừa xa lại vang lên lần nữa:

- Có phải người có rất nhiều nghi hoặc muốn hỏi ta lắm, đúng không?

A Khò lúc này mới hay cái ghế sắt đặt giữa sảnh lớn tự lúc nào đã có một người đàn ông ngồi ngay ngắn phía trên. Người đàn ông này cũng là một cái kiểu trang phục màu đen trùm kín đầu, đeo trên người chiếc mặt nạ bằng sắt chứa hai lỗ hốc mắt ra ngoài. A Khò nhìn ông ta không đáp, ông ta lại nhàn nhạt nhìn hắn hỏi:

- Thế nào, người không muốn trả lời câu hỏi của ta hay sao?

A Khò bị ánh mắt của ông ta nhìn đến suýt chút nữa là tự quỳ xuống đất. Cổ khí thế này quả nhiên là làm lòng hắn càng thêm rối loạn: "Người này, thực lực thật sự quá cường đại".

Vừa rồi là ông ta cố tình thả ra uy áp để chèn ép hắn, nào ngờ hắn chỉ thoáng giật mình một chút mà không có sợ hãi quỳ xuống. Ông ta lại có cảm giác hơi có hứng thú nhìn đến. A Khò liền làm ra vẻ vô sự mà thản nhiên nói:

- Ta chỉ có một cái thắc mắc duy nhất ở trong lòng, là một đại nhân vật như ngài lại tìm đến ta như vậy để làm gì? Lẽ nào ta có thứ gì đó đáng tiền cho ngài chú ý đến hay sao?

Hắn cố ý nhấn mạnh từ ngữ của mình, rồi thử quan sát phản ứng của ông ta. Chỉ đáng tiếc là ông ta đã đeo mặt nạ, nên hắn không cách nào nhìn thấu được. Lại là cái kiểu thanh âm nhàn nhạt đó phát ra từ bên trong lớp mặt nạ kim loại:

- Vậy thì người thử đoán xem sao? Nếu người đoán đúng ta có thể bỏ qua chuyện người giết chết mười mấy tộc nhân của ta. Còn nếu đoán sai thì...

Ánh mắt ông ta lại nhìn đến làm cho A Khò cảm giác lạnh lạnh sống lưng.

- Thôi bỏ đi, dù sao ta cũng đâu không lại ngại. Ngài có chuyện gì muốn ta ra sức thì cứ nói đi, ta làm được thì ta nhất định sẽ làm. Còn nếu ta không làm được thì ta cũng sẽ cố gắng mà làm!

A Khò tỏ ra thành thật nói chuyện làm cho người đàn ông đeo mặt nạ sắt rất hài lòng gật đầu:

- Vậy thì tốt, ta cũng không vòng vo nữa. Người nói cho ta là làm cách nào mà người và nữ nhân của người có thể đi đến được chỗ này?

A Khò nghe hỏi thì hơi chút ngớ người, chính hắn thật ra cũng không biết là tại sao mình đến được nơi này. Mà người biết được thì chỉ có một mình Tiêu Lăng. Hắn đương nhiên là không ngốc đến mức nói chuyện này ra miệng. Hắn hắc hắc cười tà:

- Ha ha ha, ta còn tưởng là ngài muốn ta làm chuyện gì khó khăn, chứ chuyện này với ta mà nói thì thật quá đơn giản.

- Thật sao?

Trong một thoáng chốc này hắn có thể nhìn thấy ánh nạt hưng phấn của gã đàn ông trước mặt. Một tia hy vọng chợt lóe lên trong đầu của A Khò: "Lần này ta không hổ chết người, ta thề ta không lấy tên A Khò".

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Thập muội, Cửu muội

A Khò vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên, đương nhiên! Chỉ cần ngài chuẩn bị cho ta một số vật dụng cần thiết, ta nhất định sẽ giúp ngài mở một con đường đi xuyên qua cái nơi này. Nhưng ngài nhất định phải cho ta đi gặp nữ nhân của ta, thì ta lúc đó mới có thể an tâm làm việc được!

Người đàn ông đeo mặt nạ sắt điềm tĩnh nhìn hắn, rồi gật đầu nói:

- Được, chỉ cần ngươi không giờ trò gì sau lưng ta, ta nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho hai người các ngươi.

Lời của ông ta vừa dứt cánh cửa sắt lại một lần nữa mở ra. A Khò giật mình quay lại thì đã không thấy người đầu, hắn chỉ có thể cảm nhận được một tia sinh khí còn lưu lại phía trên. A Khò hơi lắc đầu rồi hướng phía bên ngoài đi ra. Nữ vong linh ma pháp sư vừa thấy hắn liền lên tiếng nhắc nhở:

- Thành chủ đại nhân có lệnh, kể từ giờ phút này ngươi có quyền tự do đi lại trong phạm vi giám sát của ta. Nữ nhân mà ngươi muốn gặp tối nay sẽ được ta tự tay đưa đến. Còn bây giờ ngươi có yêu cầu gì thì có thể trực tiếp nói với ta!

- Thật sao?

Ánh mắt hắn sáng lên. Nữ vong linh ma pháp sư có chút đề phòng mà giữ chặt sợi xích sắt trong tay:

- Ngươi muốn làm gì?

- Há?

Bị nàng hỏi đến hắn không khỏi ngớ người ra nhìn:

- Ta muốn làm gì? Ta đương nhiên là muốn đi ngủ rồi! Ngươi xem, tay chân ta bị xích lại như vậy thật là bất tiện a! Dù sao nơi này các ngươi nhiều người như vậy, linh lực của ta cũng đã bị cảm chế rồi. Không lẽ các ngươi còn sợ ta chạy trốn mất hay sao?

Nữ vong linh ma pháp sư ánh mắt đảo qua người hắn một vòng, rồi nàng mới phát tay đem đám xích sắt trên người hắn giải khai xuống. Xích sắt được giải, hắn cảm thấy cả người nhẹ nhõm và thoải mái hơn rất nhiều. Hắn nhìn nàng cười cười:

- Bây giờ ta muốn đi tắm, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Nghe yêu cầu của hắn nàng chán ghét phát phát tay nói:

- Tùy ngươi, ta sẽ cho thủ hạ sắp đặt cho ngươi một chỗ để nghỉ ngơi. Nếu không còn việc gì nữa thì ngươi mau mau đi trở về đi. Ta còn có chút chuyện phải đi làm.

Nàng nói đến đó thì quay đầu gọi người. Tên vong linh ma pháp sư đứng ở gần nhất liền tiến đến trước mặt nàng, cung kính đặt tay ở trước ngực, nói:

- Đội trưởng có việc gì cần tiểu nhân đi làm không ạ?

- Ngươi thu xếp cho hắn một phòng để nghỉ ngơi trước đi, nhớ, dẫn đội của ngươi đi theo phía sau để giám sát hắn. Tuyệt đối không được để hắn chạy trốn, ta sau khi xong việc sẽ quay lại canh chừng hắn!

- Dạ, vâng! Thuộc hạ sẽ đi làm ngay!

A Khò bị đám thuộc hạ của nàng dẫn đi, nàng mới thở ra một hơi:

- Hờ, cuối cùng cũng được yên ổn một thời gian! Cái tên này thật là phiền phức. Nhưng không biết thế giới bên ngoài sẽ như thế nào nhỉ?

Nàng miễn mang suy nghĩ một hồi lâu, rồi tắc lưỡi thở dài:

- Ài, kệ đi! Dù sao thời gian cũng không còn nhiều, ta phải tranh thủ làm một số việc mới được.

Nàng nói xong lại bỏ đi một mình. Nơi nàng đến là một căn mật thất tối om om, không một ánh đèn. Nàng phát tay lấy ra một viên minh châu hình tròn. Viên minh châu bị nàng ném về phía trước, rồi nàng lần theo ánh sáng của nó mà đi đến một cái tầng hầm được làm bằng tinh thiết. Đứng trước cửa tầng hầm là một nữ nhân nhỏ thó cũng mặc phục trang màu đen giống nàng. Nữ nhân này vừa trông thấy nàng đi đến liền hô lên:

- Thập muội, ngươi tới thật đúng lúc quá! Ta có chuyện muốn đi ra ngoài, ngươi ở đây canh chừng dùm ta được không?

- Cừu tỷ, ngươi có việc gì thì cứ đi làm đi! Ta nhận được lệnh của đại nhân sẽ đem người bên trong đó đi ra ngoài một lát. Sau khi tỷ xong việc thì cứ đến tìm ta, ta sẽ đưa người về lại cho tỷ!

- Hay quá! Hay quá! Vậy ta đi trước đây! Muội cứ tự tiện mà làm việc đi nhé!

Nàng ta nói xong liền đi, Thập muội có chút bất đắc dĩ thở dài:

- Ài, Cừu tỷ vẫn là chứng nào tật nấy, lại lười nhát trốn ra ngoài để đi chơi rồi a!

Tiêu Lăng nhìn thấy một cái bóng người tiến dần về phía mình, trong lòng nàng âm thầm vang lên tiếng cảnh giác. Nhưng cuối cùng nàng chỉ cười khẩy mà tự nói với chính mình:

- Ngươi bây giờ một chút linh lực cũng không có, người ta đến giết ngươi thì ngươi lấy gì mà chống đỡ đây!

Thập muội vốn dĩ vừa đi vào, lại nghe mấy lời lảm nhảm của nàng thì chợt cười, nói:

- Không phải lần trước ngươi rất hung hăng, rất can quấy hay sao? Thế nào, giờ ngươi đã thấy sợ rồi phải không?

Tiêu Lăng nghe thấy cái bóng người nói chuyện với mình thì nàng ngẩng đầu lên cười khẩy:

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là ngươi! Ngươi đến đây là để giết ta hay là đến vũ nhục ta?

- Vậy thì ngươi thử đoán xem, kết cục của ngươi sẽ như thế nào?

Tiêu Lăng ánh mắt lơ mơ chẳng thể nhìn rõ, nàng lại thăm thăm thờ dài một hơi:

- Trước khi chết, ta muốn biết tin tức của chàng có được hay không?

- Kỳ lạ, ngươi không sợ chết lại muốn gặp hắn để làm cái gì?

Thập muội từ trước đến giờ lớn lên ở Từ Vong cốc, nàng chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Chuyện tình cảm nam nữ nàng cũng không hiểu. Nàng chỉ biết là muốn tồn tại ở đây thì nàng cần phải có thực lực, không có thực lực thì nàng sẽ bị kẻ khác chà đạp và khinh ghét. Cho nên ngoài việc tu luyện để tăng cường thực lực của chính mình ra, nàng hầu như chưa từng tiếp xúc nhiều với bất kỳ ai, kể cả là những huynh muội cùng nàng lớn lên từ nhỏ. Thấy nàng nghi hoặc hỏi đến, Tiêu Lăng nhàn nhạt đáp:

- Khi nào người bắt đầu yêu một ai đó, ngươi sẽ hiểu được cảm giác của ta thôi!

- Yêu, yêu là cái gì?

Thập muội nghe nàng nói lại càng hồ đồ hỏi đến.

- Yêu mà ngươi cũng không biết sao?

Tiêu Lăng chính lúc này cũng bắt đầu nghi ngờ hỏi lại. Thập muội mới thành thật đáp:

- Ta từ nhỏ đến lớn ngoài việc tu luyện ra thì ta chẳng quan tâm đến chuyện gì khác. Ta chẳng biết là từ "yêu" mà ngươi nói có ý nghĩa như thế nào. Chẳng lẽ khi người ta "yêu" nhau thì sẽ không sợ chết nữa hay sao?

- Đương nhiên, nếu ngươi thật sự yêu một ai đó, ngươi sẽ cảm thấy ngươi rất cần người đó. Ngươi chỉ muốn ở bên cạnh người đó, dù có chết ngươi cũng sẽ không sợ!

Thập muội chữ hiểu chữ không, lắc đầu nói:

- Cái thứ "tình yêu" mà ngươi nói thật phiền phức! Ngay cả tính mạng mà cũng không cần, vậy yêu để làm gì? Đúng là ngu ngốc!

Tiêu Lăng bị nàng mắng như vậy chỉ cười nhạt, nói:

- Ngươi không hiểu vì ngươi chưa yêu ai bao giờ, đến lúc yêu rồi thì ta hy vọng là ngươi sẽ nhớ đến những lời mà ngươi đã nói với ta hôm nay!

- Ngươi yên tâm, ta cả đời này chỉ yêu thích việc tu luyện, những chuyện khác ta sẽ không quan tâm đến.

- Vậy nói đi, ngươi đến đây là để giết ta vẫn là hành hạ ta?

Nghe Tiêu Lăng hỏi Thập muội cũng không dong dài, đáp:

- Là có người muốn gặp ngươi!

- Ai?

Tiêu Lăng vô ý thức hỏi lại, đến khi lời ra khỏi miệng nàng mới vui vẻ cười:

- Là chàng sao?

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của nàng, không hiểu sao trong lòng Thập muội rất khó chịu. Nàng lớn tiếng hừ lạnh, rồi nói:

- Ta giúp ngươi cởi bỏ xiềng xích bên ngoài, ngươi theo ta đi đến chỗ của hắn. Ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, đừng có tìm cách mà bày trò với ta. Ta có thể bắt ngươi được thì cũng có năng lực khiến ngươi sống không bằng chết!

Giọng nói gay gắt của Thập muội cũng không làm cho Tiêu Lăng sợ. Nàng nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ngươi yên tâm, chỉ cần được gặp chàng, chuyện gì ta cũng có thể đáp ứng ngươi!

- Tốt, vậy chúng ta đi!

Trong lúc Thập muội dẫn theo Tiêu Lăng rời khỏi mật thất, A Khờ đã được đám vong linh ma pháp sư chuẩn bị cho một bồn nước ấm. Bên trong được bỏ vào rất nhiều loại kỳ trân dị thảo. A Khờ không nghĩ đến một đồng lớn được thảo này ở đây lại không đáng tiền đến như vậy. Mấy loại thảo được mà hần bắt đám vong linh ma pháp sư đem đến đều thuộc vào loại quý hiếm ở bên ngoài. Giá trị của chúng ít nhất cũng phải là mấy trăm vạn từ linh thạch. Với số lượng lớn linh thạch như vậy mà hần chỉ dùng để tắm rửa, không biết chuyện này mà đồn ra ngoài hần có làm tức chết mấy người hay là không?

- Yêu cầu của ngươi ta đã đáp ứng, ta có thể lui ra được rồi chứ?

Tên vong linh ma pháp sư có vẻ khó chịu muốn lui ra ngoài, nào ngờ A Khờ lại nhếch mép lên cười:

- Thế nào? Đây là thái độ mà ngươi đối đãi với khách quý của thành chủ đại nhân hay sao?

Tên vong linh ma pháp sư mỗi lần nghe hần nhắc đến thành chủ đại nhân liền bị hù sợ:

- Ngươi... ngươi còn muốn ta phải làm thế nào thì ngươi mới hài lòng được chứ? Ta... ta... ta làm chuyện gì có lỗi với ngươi hay sao mà ngươi cứ bắt ép ta hoài vậy?

- Hừ... hừ... ngươi còn nói là không có nữa sao? Hừ... không phải tại ngươi thì...

Nếu như không phải e ngại tai mắt ở bên ngoài, A Khờ thật muốn một cước đạp chết tên vong linh ma pháp sư trước mặt. Lần trước không phải là hần chạy thoát về báo cho thành chủ đến bắt người, A Khờ cũng không phải khổ sở như vậy. Hần liếc mắt nhìn tên vong linh ma pháp sư một cái, rồi phát phát tay nói:

- Thôi được rồi, ngươi đi đi. Tốt nhất là sau này ngươi đừng có để ta nhìn thấy ngươi nữa, nếu không thì...

A Khờ nói đến đó rồi không nói nữa, tên vong linh ma pháp sư vội gật đầu lia lịa nói:

- Dạ, dạ! Ta sau này sẽ không đến làm phiền ngài nữa!

Hần nói xong liền nhanh chân chạy mất. Đợi đến khi chạy thật xa, bảo đảm rằng không còn ai ở gần kề, hần mới lớn tiếng chửi mắng:

- Mẹ nó, nếu như không phải có lệnh của đại nhân, ngươi nghĩ ta sợ ngươi chắc!

- Ngươi là đang mắng ai đấy?

Đột nhiên có người ở bên cạnh hỏi đến làm cho hần nhảy dựng lên mà vô ý tránh lui. Đến khi ánh mắt hần nhìn đến một nữ nhân nhỏ thó mặc đồ đen đứng bên cạnh mới vuốt ngực, nói nhỏ trong miệng:

- May quá, suýt chút nữa là ta đã bị hù chết rồi!

- Thế nào, ta hỏi sao ngươi không trả lời ta?

Hần cảm nhận được ánh mắt bất thiện của nàng nhìn đến, vội xua tay nói:

- Không dám, không dám! Là thuộc hạ bị đại nhân dọa sợ nên mới như vậy, xin đại nhân bỏ qua cho!

- Hừ, bộ dáng của ta lẽ nào đáng sợ lắm hay sao?

Hần biết mình gặp phải sát tinh, nên vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Là thế này, tiểu nhân vừa rồi bị người ta ức hiếp, nên trong lòng vẫn còn rất sợ hãi. Đại nhân là người đại lượng, xin ngài đừng có trách phạt tiểu nhân!

Thiếu nữ đưa tay sờ cằm rồi nói:

- Ngươi chẳng phải là thuộc hạ của Thập muội sao? Là kẻ nào lại dám ức hiếp thuộc hạ của nàng? Có phải là mấy tên lão tam, lão tứ gây chuyện hay không?

- Dạ, không phải! Thuộc hạ là bị một tên ngoại lai ức hiếp, đại nhân phải làm chủ cho ta chuyện này mới được!

Nghe nhắc đến ngoại nhân, ánh mắt của nàng đột nhiên sáng lên:

- Ngoại nhân, có phải là cái tên đi cùng với nữ nhân kia không?

- Dạ, dạ! Đúng hần rồi, ạ!

Nàng liền lập tức vỗ tay ra điều khí khái nói:

- Hay lắm, vậy người mau dẫn ta đến đó trị tội hần! Chỉ là một tên ngoại lai mà cũng dám bắt nạt người của vong linh tộc chúng ta hay sao? Đi!

- Dạ, dạ!

Tên vong linh ma pháp sư khép nép dẫn theo nàng đi ở phía sau. Ánh mắt hần lúc này sáng quắc, miệng nở ra một nụ cười vô cùng tà ác. A Khò không biết là mình cứ như vậy bị người ta tính toán lên đầu. Phiền phức này, hần phải giải như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Lừa gạt thiếu nữ

Người nói xem, người đó có thể đưa chúng ta ra ngoài được không?

- Không biết thế giới bên ngoài sẽ như thế nào nhỉ?

Mấy tên vong linh ma pháp sư đi lại tuần tra bên ngoài rồi tán gẫu với nhau. Tên vong linh ma pháp sư vừa lúc dẫn theo Cửu muội đi đến, tần hần nói:

- Các người nói năng lung tung cái gì đó? Có phải là ngứa miệng ngứa mồm hết rồi không?

Đám vong linh ma pháp sư đang đi tuần nghe thế thì giật mình quay lại. Khi bọn họ trông thấy hần đi cùng với Cửu muội thì liền ngay lập tức đi ra xa. Cửu muội dường như nhìn đến quen mắt, liền hừ lạnh nói:

- Một đám nhát gan! Đi, mau dẫn ta vào bên trong xem tên kia có phải là ba đầu sáu tay hay không, hần dám cả gan đánh cả người của vong linh tộc chúng ta hay sao? Thật là đáng giận!

Nhìn bộ dạng hùng hùng hổ hổ của nàng đi tới, mấy tên vong linh ma pháp sư đang canh chừng ở bên ngoài phòng của A Khò hai mắt không khỏi nhìn nhau. Cả bọn đều âm thầm ném ánh mắt tức giận nhìn về phía tên vong linh ma pháp sư đi cùng nàng:

- Cửu đại nhân, không biết là ngài có chuyện gì mà lại đến chỗ này? Chẳng hay là bọn tiểu nhân có thể giúp gì cho ngài được hay không?

Một tên vong linh ma pháp sư lớn tuổi nhất đứng ra nói chuyện. Cửu muội vừa nhìn thấy hần liền gạt sang một bên, nói:

- Không cần phiền phức như vậy! Cứ để ta trực tiếp đi vào bên trong là được rồi! Các người có thể lui ra đi!

- Chuyện này...

- Hử?

Thấy tên vong linh ma pháp sư áp úng đứng chắn ngang cửa không cho tiến vào, Cửu muội liền ngay lập tức trợn mắt nhìn hần:

- Các người như thế này là ý gì?

Mấy tên vong linh ma pháp sư nhìn thấy ánh mắt của nàng thì cả người run lên. Tên vong linh ma pháp sư lớn tuổi nhất, tay chân túa đầy mồ hôi cố giữ bình tĩnh mà nói chuyện:

- Cửu đại nhân, bên trong là người mà thành chủ đại nhân dặn dò đặc biệt chiếu cố đến. Chúng thuộc hạ e rằng lần này phải đắc tội với đại nhân rồi, xin người hãy lượng thứ mà bỏ qua cho!

Nàng nghe nhắc đến thành chủ đại nhân cũng có chút chần chừ, tên vong linh ma pháp sư đi cùng liền sốt ruột lên tiếng nhắc nhở:

- Cửu đại nhân chẳng qua chỉ là vào bên trong xem mặt hần một chút, không lẽ chuyện này cũng khó khăn như vậy sao?

Nghe hần mở lời, nàng liền nhượng theo đó mà hờn hờ nói lên:

- Đúng, đúng! Ta chỉ là hiếu kỳ muốn nhìn mặt hần một chút, các người cũng không cần lo lắng làm gì! Ta tự có chừng mực của mình!

Đám vong linh ma pháp sư cảm hận nhìn tên vong linh ma pháp sư đi cùng nàng. Bọn họ trong lòng đều cùng mắng cha chửi mẹ của hần. Cửu muội cũng không cho bọn họ nhiều lời, nàng đẩy bọn họ dạt ra rồi trực tiếp đập cửa đi vào. A Khò đang ở trong bồn tắm huyết sáo, đột nhiên nghe có tiếng người cãi nhau bên ngoài, mà cánh cửa phòng tắm cũng bị người ta đập đổ. Hần còn cho rằng có kẻ đến tìm mình phiền phức, nhưng khi nhìn thấy kẻ đến là một thiếu nữ mặc đồ đen thì hai mắt không khỏi xoay tròn:

- Người là ai, tại sao lại xông vào phòng của ta?

Cửu muội nhìn thấy hắc nữ thân trần ngâm dưới nước, ánh mắt hiếu kỳ nhìn qua, rồi hếch hàm nói:

- Ta nghe nói người là người từ bên ngoài đi vào Tử Vong cốc?

A Khò nghe nàng hỏi, hắc cũng không biết nơi này được gọi là Tử Vong cốc, nên hàm hồ gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi, nếu ta không phải từ ngoài đi vào, người nghĩ là ta từ dưới đất mà chui lên chắc?

Nàng bĩu môi, lắc đầu nói:

- Nhìn người không giống từ dưới đất chui lên cho lắm! Vậy thì người chắc chắn là người từ bên ngoài vào rồi!

Nàng nghĩ đến đây liền hờn hờ hỏi:

- Vậy người nói cho ta biết, thế giới bên ngoài có gì vui hay không?

Hắc nhìn thấy nàng hứng thú như vậy liền nhếch mép lên cười gian xảo:

- Thế nào, người rất muốn biết sao?

Nàng liền gật đầu đáp:

- Đúng, đúng! Người kể cho ta nghe đi!

Hắc lại nhìn nàng, giả vờ nói:

- Ài, nhưng mà ở đây có nhiều người như vậy, ta nói chuyện này ra lỡ như có người truyền ra ngoài, lại nói là ta nói láo thì như thế nào?

- Không đâu, không đâu! Bọn chúng đều là cấp dưới của ta, tên nào dám hó hé ra ngoài liền sẽ biết tay ta!

Nàng vừa xua tay nói, vừa đưa ánh mắt cay độc nhìn đám vong linh ma pháp sư ở đằng sau. Tên vong linh ma pháp sư dẫn nàng đi đến, trong lòng lúc này đã loạn thành một đoàn. "Không đúng a, ta kêu ả đến đây là để trị hắc, sao ả không ra tay mà lại nói nhiều với hắc như vậy làm gì? Kỳ quái, thật sự là kỳ quái a!"

Lúc này âm thanh của hắc cố ý kéo dài ra:

- Ài, ta có thể tin người nhưng không thể tin đám thuộc hạ của người a!

Nàng sốt ruột nhảy đồng lên:

- Hừ, người nói nhiều như vậy để làm gì? Đám này chỉ cần ta...

Nàng nói đến đây ánh mắt lại đảo qua đám thuộc hạ một lần nữa. Nhìn vẻ mặt bất thiện của nàng cả đám đều thấy lạnh da đầu. Nàng nhẹ răng ra hậm hực:

- Hừ, hừ! Đám này thì dễ giải quyết thôi! Chờ ta xử lý xong bọn chúng, ta sẽ quay lại xử lý người sau. Xem người có còn nhiều lời với ta nữa hay là không? Hừ, hừ!

Nàng nói xong thì hai tay hai chân vung lên đám đá, miệng thì hét lớn:

- Cút, cút hết cho ta!

Ầm! Ầm! Ầm!

Mấy tên vong linh ma pháp sư đều bị nàng đá bay ra ngoài, kể cả tên vong linh ma pháp sư đi cùng cũng không ngoại lệ. Xong xuôi hết thấy, nàng mới phỉu phỉu tay nhếch miệng cười khẩy:

- Kha kha kha, cuối cùng cũng xong rồi! Giờ thì đến phiên người!

A Khò hai mắt tròn tròn nhìn nàng, hắc tự nhiên cảm giác nước tắm trở nên lạnh cóng.

- Thế nào, người bây giờ có nói hay là không nói?

Hắc chần chừ, ấp úng trong miệng:

- Nhưng mà, thành chủ...

- Hừ, người cứ mở miệng ra là thành chủ, thành chủ! Người tính lấy thành chủ đại nhân ra dọa ta sao? Hừ, đã vậy thì ta bắt người đi ra ngoài, xem ông ta có tìm thấy người hay là không?

Nàng nói xong liền tóm lấy tay hắn mà lôi đi ra. Hắn lúc này mới kinh hãi hét toáng lên:

- Cô nương, ta còn không có mặc quần áo!

Nàng thản nhiên nhìn hắn:

- Chẳng phải ta với người đều giống nhau hay sao? Ai uôi, sao...

Nàng đột nhiên hai mắt hiếu kỳ nhìn xuống giữa hai chân của hắn, hắn hốt hoảng đưa tay che lại chỗ "đó", giọng không khỏi quát lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Người chưa từng thấy qua cái đó của đàn ông bao giờ hay sao?

- Chưa! - Nàng thản nhiên trả lời.

Hai mắt hắn mở to đến độ muốn rách toạt ra ngoài:

- Người...

Hắn chán nản rồi lắc đầu quay đi chỗ khác. Nàng lại tiếp tục hỏi tới:

- Mà người thật là kỳ lạ nha! Chỗ đó của người làm sao lại mọc một cái đuôi?

- Đuôi, đuôi cái... mọi người chứ đuôi! - Hắn bực bội quát lên thành tiếng - Người có muốn biết nó là thứ gì hay không, hả?

Nàng hai mắt chớp chớp lên cười:

- Nó không phải đuôi, chứ là thứ gì?

Nhìn nụ cười của nàng hắn có cảm giác lạnh lạnh sống lưng, không tự chủ được mà đưa tay che đi chỗ kín.

- Người không phải là biết mà còn cố hỏi đấy chứ?

Nàng lúc này mới trợn mắt lên nhìn hắn:

- Hừ, Thập mọi nói quả nhiên là không có sai! Đám đàn ông các người đều không phải là người tốt! Lúc này người có ý nghĩ gì xấu xa với ta phải không? Ta thấy người đang nói chuyện với ta mà mắt cứ trợn tròn, mặt còn đỏ lên, như vậy thì người nhất định là người xấu!

Hắn ban đầu còn tưởng là nàng cố ý giả vờ, nghe nàng nói xong mới biết nàng đúng thật là còn không phân biệt được khác biệt nam nữ. Ánh mắt hắn lại lóe lên. Nàng ngay lập tức chỉ tay về phía hắn, hô lớn:

- Đấy, đấy! Ánh mắt của người như vậy chính là đang muốn làm người xấu! Hừ, hừ! Ta hôm nay phải trừng phạt người mới được, không thể để người ra ngoài hại người.

Hắn lúc này đúng là giờ khóc dở cười, không biết là ai dạy nàng ta cách phân biệt người tốt người xấu mà tinh quái đến như vậy. Hắn vội vàng với tay lấy quần áo mặc vào trong người, rồi hô lớn:

- Người mà động đến ta, ta sẽ không dẫn người đi ra ngoài đâu đấy!

- Đi ra ngoài, người có thể đưa ta đi ra ngoài hay sao?

Nàng hai mắt không khỏi mở lớn ra nhìn hắn. Hắn hơi xấu hổ gật đầu:

- Đương nhiên rồi, chỉ có điều là ta không rành địa hình ở đây cho lắm! Người có thể đem đến cho ta một cái bản đồ hay không? Một cái bản đồ càng chi tiết các tốt! Chi cần có được bản đồ là ta có thể xác định được phương hướng mà dẫn người đi ra ngoài dạo chơi một vòng.

Mấy lời thật thật giả giả của hắn quả nhiên làm nàng rất là vui vẻ mà tin ngay. Nàng từ trong người lấy ra một tấm bản đồ bằng da thú. Bên trong bản đồ hoàn toàn được nàng dùng ý niệm lưu giữ lại. Hắn cũng dùng ý niệm xâm nhập vào bên trong bản đồ, quả nhiên tấm bản đồ này được nàng làm rất chi tiết và tỉ mỉ. Hắn phải buột miệng mà tấm tắc khen lên:

- Người quả nhiên là có năng lực làm việc nha! Những chi tiết như vậy mà người cũng lưu lại trên này, xem ra thường ngày người đi lại cũng không ít a!

Nàng nhìn hắn đắc ý cười:

- Đương nhiên rồi, ta là nhờ thứ này mới chạy đi chạy lại trong Tử Vong cốc mà không bị ai quấy rầy đến.

Nàng nói đến đây mặt không khỏi nghiêm lại:

- Người nói đi, như vậy thì người đã có thể đưa ta ra ngoài được hay chưa?

A Khò lưu nhớ bản đồ vào trong ký ức, rồi ném tấm da dê lại cho nàng, cười:

- Hi hi, đương nhiên là được rồi! Chỉ cần người không quấy phá thì ta sẽ đưa người ra ngoài.

Nàng cũng nhìn hần cười hi hi:

- Đương nhiên, đương nhiên! Ta chắc chắn sẽ rất ngoan, bảo đảm sẽ rất nghe lời người nha!

Hai người nhìn nhau rồi mỉm cười. Cả hần và nàng trong đầu đều xoay chuyển mấy cái ý nghĩ xấu xa. A Khò đương nhiên là không có ý định đưa nàng ra ngoài, mà nàng thì đang nghĩ cách sau khi thoát ra ngoài sẽ tìm biện pháp nào để xử lý hần. Một cái gian xảo người, một cái tà ác thiếu nữ. Cuối cùng thì ai sẽ rơi vào tay ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Toan tính

Hai người rời đi không bao lâu, Thập muội dẫn theo Tiêu Lăng đi đến. Nàng còn chưa đi tới cửa bước chân đã dừng lại. Đám thuộc hạ nhìn thấy nàng thì bốn mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn cánh cửa phòng tắm của A Khò đã không cánh mà bay. Mắt nàng đảo qua bọn họ, giọng nói tức giận:

- Là ai làm?

Tên vong linh ma pháp sư lớn tuổi nhất tay chân run rẩy đứng ra cung kính nói chuyện:

- Dạ, là... là Cửu đại nhân làm!

- Cửu tỷ?

Nàng nghi hoặc nhìn lão:

- Không có lí nào tỷ ấy lại đột nhiên đến đây gây chuyện như vậy? Có phải là có ai đó đem chuyện không nên nói, nói ra cho tỷ ấy nghe rồi hay không?

Một đám sợ hãi đưa mắt nhìn, rồi không ai nói ai mà ánh mắt tự hướng về phía tên vong linh ma pháp sư đã đem Cửu Thị đến đây. Vừa nhìn thấy hần, Thập muội hai tay nắm chặt lại:

- Mười hai, người có biết là người đã làm chuyện tốt gì hay không?

Tên vong linh ma pháp sư được gọi số báo danh của mình liền quỳ rạp xuống đất mà dập đầu lạy:

- Thuộc hạ biết tội rồi, thuộc hạ biết tội rồi! Xin đại nhân tha mạng, xin đại nhân tha mạng!

Nàng ánh mắt lạnh tanh, bàn tay chụp lên đầu hần, miệng gằn lên từng chữ:

- Nói, bọn họ đã đi khỏi đây bao lâu rồi?

- Vừa... vừa mới... rồi khỏi đây...

- Hừ!

Tay nàng bóp mạnh, đầu của tên vong linh ma pháp sư vỡ tung thành từng mảnh nhỏ. Giọng nàng giống như tiếng thép nguội vang lên từng chữ một:

- Tất cả tản ra, đi tìm bọn họ về đây cho ta!

Nàng nói xong hai tay siết chặt nhìn Tiêu Lăng:

- Người nên cầu phúc cho hần đi là vừa!

Tiêu Lăng nghe nàng nói vậy thì linh cảm có chuyện không hay. Nàng muốn mở miệng lên tiếng nói gì đó, nhưng Thập muội đã đem xích sắt trên tay trói chặt nàng lại, rồi lúi lỏn đi theo.

Cả hai người đều không biết, A Khò lúc này đang rầu rĩ ngồi dưới một góc cây to, miệng thì không ngừng lải nhải:

- Bà cô của ta ơi, ngươi làm gì ở bên đó mà lâu như vậy? Ta không có thời gian để chơi đùa với ngươi a!

Hắn nói xong cũng không có nghe thấy tiếng nàng trả lời, lại bực tức quát lên:

- Đây, ngươi mà còn không chịu chui ra, coi chừng ta xông qua bên đó đấy!

Lúc này tiếng nàng găt gỏng kêu lên:

- Ngươi vội cái gì mà vội chứ? Ta còn chưa có thay đồ xong, ngươi muốn nhìn trộm thân thể của ta nên có ý xấu phải không?

- Phi, phi, phi! Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ? Cái đồ lép kẹp như ngươi mà ta cũng phải bận mắt đi nhòm ngó hay sao? Thật là khinh người quá đáng!

- Ngươi...

- Thế nào, có phải là...

- Ai uôi, ngươi làm sao lại đứng ở trước mặt ta làm gì?

Hắn còn đang đắc ý cười, đột nhiên thấy khuôn mặt của nàng dán sát đến thì vội nhảy lùi lại phía sau. Nàng đưa tay chống hông, hai mắt mở to lên lườm hắn:

- Ngươi vừa rồi là nói ai lép kẹp hả?

- Ta... ài... ta nói ngươi thì đã như thế nào chứ? Đó không phải là sự thật hay sao?

- Ngươi...

- Ngươi cái gì mà ngươi ngươi, mau dẫn ta đến chỗ đó xem thế nào đi! Ta không có thời gian mà chơi đùa với ngươi đâu!

Nàng hậm hực dậm chân mấy cái, mới nín thở nói:

- Ta cảm thấy ngươi rất đáng nghi, ngươi có thật là biết đường thông ra bên ngoài hay không đó?

- Đây, ngươi dùng ánh mắt đó nhìn ta là thế nào? Nếu ngươi không tin ta thì cứ việc tự đi kiểm tra thông đạo chui ra bên ngoài đi! Ta không biết có phải là do ngươi ngốc ở trong này quá lâu nên đầu óc bị hỏng rồi hay không, suốt ngày chỉ biết nghi ngờ người khác! Hừ, có tin là ta không dẫn ngươi ra ngoài luôn không?

Hắn sợ nàng sinh nghi nên cố ý ưỡng ngực ra mà dọa. Nàng nghe thế có chút chột dạ, giọng hơi dịu xuống:

- Được rồi, vậy thì ngươi đi theo ta! Nhưng mà ngươi phải nhớ giữ lời đấy, đừng có mà lừa gạt ta, nếu không thì...

- Đi đi, ngươi làm sao lải nhải, nói nhiều như vậy chứ? Ngươi không biết như vậy sẽ rất mau già hay sao?

Hắn làm bộ phát tay ra điều chán nản. Nàng đành phải ném ánh mắt khinh khỉnh nhìn hắn, rồi sai bước đi về phía trước. Hai người đi bộ theo hướng một con sông nhỏ, men theo một lối đường rừng mà đi. Hắn nhắm tính ở trong bụng: "Tình thế hiện tại hay là ta vẫn nghĩ cách kéo dài thời gian một chút! Ài, cũng tại cái nữ nhân này mà ta quên mất việc gấp mặt Lăng nhi. Thật là... không biết nàng có bị ả ta làm khó dễ không nữa? Mấy nữ nhân của vong linh tộc thật là phiền phức, ta phải làm thế nào mới cắt đuôi ả được đây? Nếu như để cho ả phát hiện ra ta cũng không biết cách rời khỏi Từ Vong cốc. E rằng cả ta và Lăng nhi đều gặp nguy hiểm. Ta phải nghĩ cách khử ả mới được! Ài, nhưng mà trong người của ta linh lực đã không thể lấy ra sử dụng, với thực lực hiện tại ta làm sao đánh lại ả đây? Đánh không lại thì làm sao giết người được chứ?"

Hắn suy nghĩ trong lòng như vậy, Cửu Thị cũng có suy nghĩ riêng ở trong lòng của mình: "Cái tên ngốc manh này, ngươi mà không dẫn được ta ra ngoài, ta nhất định sẽ cắt cái "đuôi" của ngươi đem cho Thập muội nghiền cứu. Hừ, ngươi tưởng ta là người dễ lừa gạt lắm sao? Ta phải cho ngươi biết thế nào là sự lợi hại của Cửu đại nhân. Mà thành chủ đại nhân đúng thật là một cái người ngốc, Thập muội cũng ngốc chẳng kém. Chỉ có Cửu đại nhân ta là thật thông minh, ta lừa hắn đi ra ngoài rồi bắt ép hắn nói ra chỗ thông đạo đi ra bên ngoài. Nếu hắn còn không chịu nói thì ta sẽ dày vò, tra khảo hắn. Đến khi nào hắn chịu nói ra thì thôi. Ta quả nhiên là rất thông minh a!" Nàng mỉm cười một mình, cũng không để ý đến ánh mắt chán ghét của hắn nhìn đến, nói:

- Ngươi có bị bệnh hay không? Làm sao lại cười một mình như vậy chứ? Thật đúng là một cái đồ điên!

- Ngươi nói ai điên?

Nàng bị hắn mắng những suy nghĩ trong đầu cũng tiêu tán đâu mất hết. Nàng tức giận muốn cắn lên người hắn một miếng.

- Hừ, ngươi không có bệnh thì làm gì làm nhảm trong miệng rồi lại cười một mình? Có phải là đang có ý định xấu, muốn dùng thủ đoạn để bắt ép ta nói

ra thông đạo xuyên qua bên ngoài đúng không?

Nàng bị hắn nói trúng tim đen, vô ý đưa tay che miệng, rồi lắc đầu nói:

- Không có, ta làm gì phải làm như vậy? Chẳng phải ngươi nói là sẽ dẫn ta đi ra ngoài rồi hay sao?

Nàng miệng nói, trong đầu thì nghĩ: "Tên khốn kiếp này làm sao có thể nhìn thấu suy nghĩ của ta được chứ?" Nàng đương nhiên là không biết hắn chỉ là đang đoán mò. Lời hắn nói ra lại vô tình dọa cho nàng sợ. Hắn cảm thấy tâm tư nữ nhân này quá đơn giản, hắn lừa gạt một cô nương như vậy có phải là quá tà ác hay không? Hắn lắc đầu loại bỏ ngay cái suy nghĩ ấy đi. Hắn mỉm cười nhìn nàng:

- Ta nói, ngươi có phải thường ngày đều rất thích trốn ra ngoài đi chơi hay không? Ta thấy cái Tử Vong cốc này có gì thú vị đâu chứ, thế giới bên ngoài mới thật sự là nơi thú vị a!

- Bên ngoài thật sự rất thú vị sao?

Nàng hiểu kỳ đưa ánh mắt lên nhìn hắn. Hắn càng đắc ý vỗ ngực, nói:

- Đương nhiên rồi! Ngươi không biết chứ, bên ngoài không những non xanh nước biếc, biển rộng mây trời. Phong cảnh xinh đẹp hữu tình, còn có rất nhiều trò chơi và món ăn ngon. Ngươi còn có thể hóa trang dọa người, cỡi ma thú phiêu phù không trung bay lượn, đàn sáo, hát ca, nhảy múa. Thú vị, có rất nhiều thứ thú vị nha!

- Nhiều thứ mới lạ như vậy sao?

Nàng nói đến đây bỗng nhiên ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn:

- Nếu bên ngoài vui như vậy, ngươi chạy vào trong Tử Vong cốc để làm gì?

Hắn nghe nàng hỏi thật sự rất muốn mắng nàng một câu, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ bất đắc dĩ nói:

- Ài, ta ở bên ngoài có rất nhiều kẻ thù. Ta là bị kẻ thù đuổi bắt nên mới chạy lạc vào trong này, nếu không ngươi nghĩ ta lại chạy đến chỗ nhảm chán này để làm gì?

- À, thì ra là vậy! Thế mà ta còn tưởng..

Nàng đang miên mang suy nghĩ điều gì đó nên chỉ nói nửa chừng thì không nói nữa. A Khò không biết là nên vui hay nên buồn khi đi với "tiểu yêu tinh" tính khí thất thường này nữa. Hắn lúc này mới có thời gian quan sát y phục trên người của nàng. Không biết là từ khi nào nàng đã thay đổi một bộ quần áo màu đen khác mặc lên người, bộ quần áo này nàng mặc có chút thoải mái hơn bộ đồ màu đen bó sát người lúc trước. Tấm mặt nạ trên mặt cũng bị nàng gỡ bỏ đi xuống, nàng chỉ che mặt bằng một tấm lụa mỏng và đội nón lá. Hai bên hông của nàng thì giắt theo hai con dao nhỏ. Hai con dao này được làm từ một loại vật liệu màu đen, hắn có thể cảm nhận được sự chắc chắn cũng như độ sắc bén của nó. Bên ngoài lớp vỏ còn được khảm nạm rất nhiều viên đá màu xanh lục chạy dọc xung quanh. Linh khí dồi dào từ phía bên trong những viên đá nhỏ màu xanh tuôn ra ngoài làm cho hắn có chút giật mình. Hắn kỳ lạ không hiểu loại đá này có tên gọi là gì, làm sao chúng lại có thể chứa được năng lượng mà không phải là linh thạch. Trong lúc hắn còn đang suy đoán tên của mấy viên đá, thì nghe tiếng của nàng nói chuyện:

- Đến nơi rồi!

- Đến nơi rồi sao?

Ánh mắt A Khò vừa nhìn đến khung cảnh trước mặt, hai hàng chân mày không khỏi nhíu lại:

- Ngươi nói nơi mà ngươi muốn đem ta đến là đây sao?

- Đúng vậy! - Nàng gật đầu đáp - Có vấn đề gì sao?

- Vấn đề? Ngươi còn hỏi vấn đề gì? Ngươi khi không dẫn ta đến chỗ người chết để làm gì?

Hắn đương nhiên là phải kêu gào lên rồi. Nơi đây so với Tử Vong đầm lầy còn muốn kinh khủng hơn không biết là bao nhiêu lần. Mùi tử khí nồng đậm cùng với vô số thi thể, hài cốt nằm ngổn ngang trên khắp mọi nơi. Hắn có thể thấy đây là một cái chiến trường cổ xưa, bên trong xác chết đều không còn mấy nguyên vẹn. Vũ khí, giáp sắt, pháp khí, quyền trượng thì rơi rải đầy đất. Hắn vừa mới thoát khỏi nơi chết chóc đó chưa được bao lâu, nay bị nàng dẫn đến một nơi tương tự như vậy tâm trạng không khỏi tức giận vô cớ. Nàng không biết nguyên nhân, nên khinh khỉnh cười nhạo hắn:

- Ngươi đúng là cái đồ nhát gan, nơi này ta đi vào mấy lần có sao đâu? Hai con dao găm ta đeo trên người là tìm được bên trong đó.

Hắn kinh ngạc ngược mắt lên nhìn nàng:

- Lẽ nào nơi này có rất nhiều người hay lui tới hay sao?

Nàng lắc đầu, đắc ý cười:

- Không, nơi này là cấm địa của Tử Vong cốc, chỉ có ta hay lên lút chui vào bên trong tìm đồ vật. Còn những người khác không ai dám bén mảng đến đây đâu!

Hắn đến lúc này thì không biết phải nói gì hơn ngoài việc cười trừ

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Vượt sông

Ánh mắt A Khò lạnh lùng nhìn đồng xương trắng trước mặt. Đối với hắn mà nói mùi vị của tử khí luôn làm hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, mặc dù chúng hiện tại không gây cho hắn bất kỳ trở ngại gì. Hắn lờ mờ mắt nhìn nàng:

- Ngươi đưa ta đến đây rốt cuộc là có ý gì? Không phải là bắt ta đến để nhặt đồ của đám người chết này đây chứ?

- Thông minh, xem như lần này ngươi đã đoán trúng rồi đó!

Nàng vỗ tay vui mừng cười. Mặt hắn không khỏi méo xệch lại:

- Chuyện này ta thấy chẳng có gì thú vị! Ngươi muốn đi thì tự đi một mình đi, ta có việc cần phải trở về rồi!

Hắn nói xong liền muốn quay lưng bỏ đi. Nàng gấp gấp kéo lấy tay hắn, nói:

- Ngươi vội cái gì chứ, ta còn chưa nói xong mà! Bên trong ta phát hiện có một nơi rất đặc biệt, ta nghĩ nó là thông đạo để mở ra lối đi bên ngoài. Nhưng ta thử rất nhiều lần rồi, không có cách nào có thể mở ra được con đường bí mật đó. Nếu ngươi là người từ bên ngoài đi đến, vậy ta nghĩ chắc có lẽ ngươi sẽ biết cách mở nó ra.

Hắn nhìn thấy tay nàng nắm chặt lấy tay mình, không cách nào gỡ thoát ra được. Trong lòng không khỏi mắng thầm: "Cái nữ nhân này làm sao lực lượng lớn như vậy? Hừ, nếu mà ta có thể sử dụng linh lực thì xem ta đối phó ngươi như thế nào? Mà nữ nhân này nói đến một nơi nào đó nằm sâu ở bên trong bãi chiến trường này, có khi nào nó thật sự là lối ra bên ngoài hay không? Nếu thật như vậy thì đúng là trời cũng giúp ta rồi!" Hắn nghĩ đến đó mặt có chút dịu lại:

- Nếu ngươi đã nói như vậy thì ta cũng muốn thử xem thế nào! Nhưng mà ta có mấy lời nói trước. Trước khi ta có thể an toàn rời khỏi đây, ngươi tốt nhất là đừng có ý nghĩ gì ở sau lưng của ta? Nếu không thì ta dù có bỏ mạng cũng quyết chôn vùi ngươi vĩnh viễn ở trong Tử Vong cốc, suốt đời không thấy được ánh mặt trời của thế giới bên ngoài!

- Ngươi yên tâm! Ta không phải là hạng vô sỉ giống như ngươi, ngươi không cần phải lo lắng!

Nàng tự tay vỗ ngực đảm bảo với hắn. Hắn mở to mắt lên nhìn nàng. Nàng có chút giận, bĩu môi mắng:

- Ngươi nhìn cái gì? Còn không mau đi vào bên trong!

Hắn thân nhiên đưa mắt nhìn xuống tay nói:

- Tay ta bị ngươi nắm đến như vậy, thử hỏi ta phải đi như thế nào?

- Cái này...

Nàng bất giác chú ý đến tay mình vẫn đang ở trong tay của hắn, miệng ấp úng có chút đỏ mặt xấu hổ, nói:

- Làm gì ghê gớm như vậy chứ, chỉ là nắm tay của ngươi một chút thì có sao đâu? Cả người của ngươi ta còn thấy đến rõ ràng nữa là!

Mấy chữ cuối cùng nàng cố ý nói đến rất nhỏ, nhưng A Khò dù sao linh lực chỉ bị phong ấn, thực lực vốn không thấp hơn nàng nên nghe được rất rõ ràng. Nàng không nhắc thì hắn cũng quên mất, bây giờ nghe nhắc lại thì hắn không khỏi hậm hực trừng mắt nhìn nàng:

- Hừ, nữ nhân không biết xấu hổ! Ngươi liệu chừng có ngày sẽ bị ta lột sạch, rồi ta sẽ treo ngươi lên cành cây ba ngày ba đêm cho ngươi biết thế nào là lễ độ!

- Hừ, ngươi dám sao?

Nàng hung hăng hinh mũi lên nhìn, bất giác gặp phải ánh mắt lấp lờ ánh đỏ của hắn:

- Ngươi nghĩ ta dám hay không?

Nàng bị ánh mắt của hắn dọa sợ, vội lùi lại phía sau mấy bước. Rồi nước nở khóc rống lên:

- Hu hu, người dám ăn hiếp ta!

Hắn thừa biết là nàng đang giả vờ khóc lóc trước mặt, nên cũng chẳng thèm để ý mà đi thẳng một mạch vào trong. Nàng thấy hắn đi rồi cũng không dám ở lại một mình, vội vã chạy theo gọi lên:

- Người là đồ không có lương tâm! Mau đứng lại đó, chờ ta đi cùng!

Vượt qua mấy ngọn núi xương trắng, A Khò thấy trước mặt có một mảng rừng cây chạy dọc theo một con sông lớn. Hắn dừng lại nhìn về phía Cửu Thị đi ở đằng sau cách chừng hơn chục bước chân. Nàng thấy hắn dừng lại mới lớn tiếng hỏi:

- Sao thế, người dừng lại để làm gì?

A Khò chỉ tay về phía con sông lớn, miệng hơi nhếch lên:

- Con sông lớn như vậy người nói ta phải đi qua như thế nào đây?

- Bay qua, đương nhiên là bay qua rồi!

Nàng lớn tiếng hô lên. Hắn thật không biết là nàng hồ đồ thật hay cố ý hồ đồ để làm khó hắn. Mặt có chút không vui, nói:

- Linh lực của ta đã bị giam cầm, người nói ta phải bay qua bên kia thì bay như thế nào đây?

Nàng lúc này mới nhớ ra chuyện này, vội trán cười lên hi hi:

- Ta quên mất chuyện này!

Nàng nói xong liền vỗ vỗ ngực, nói:

- Nhưng không sao, có ta ở đây rồi người không cần phải lo lắng! Lên đi, trèo lên lưng để ta cõng người qua sông!

Hắn tròn mắt lên nhìn nàng:

- Ta không phải là tiểu hài tử, người cõng ta làm gì chứ?

- Không sao, không sao! Lúc nhỏ ta vẫn thường hay cõng Thập muội trên lưng như vậy mà! Người lớn như vậy rồi lẽ nào lại sợ ta cõng té hay sao?

Nàng lại vỗ ngực đảm bảo, hắn không khỏi lung tung suy nghĩ: "Người cứ vỗ như vậy hèn chi không lớn lên nổi là đúng rồi! Ài, nữ nhân này lẽ nào không biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất tương thân hay sao? Hay là nàng ta nam cải nữ trang nhỉ?" Hắn suy nghĩ lung tung một hồi rồi lắc đầu cười:

- Người ta là nữ nhân còn không ngại, ta một cái nam nhân thì ngại cái gì kia chứ? Dù sao cứ coi cô ta không phải là nữ nhân thì được rồi!

Hắn nghĩ vậy nên sáng khoái gạt đầu:

- Được rồi, lên thì lên! Nhưng mà ta nói trước, là người yêu cầu cõng ta qua sông đấy nha, ta không có trách nhiệm đền bù gì sau này đâu đấy!

Nàng nhìn sắc mặt kỳ quái của hắn thì khẽ nhủ mảy:

- Đây, người không phải là đang có suy nghĩ gì xấu xa ở trên người ta đấy chứ? Ta cảm giác ánh mắt của người rất tà ác và vô sỉ!

- Người...

Hắn ghen hòng không biết phải mắng nàng hay là phải khâm phục ánh mắt nhìn người của nàng đây. Hắn bắt lực xua tay nói:

- Ta không nói với người nữa, càng nói người lại càng nghĩ ta xấu xa!

Nàng bắt mắt bữu môi:

- Hừ, người vốn dĩ là rất xấu xa còn gì?

Nàng nói xong cũng không nói thêm gì nữa mà xoay lưng lại về phía của hắn. Hắn nhìn bóng lưng của nàng rồi chặc chặc cười:

- Nhìn đi nhìn lại ta vẫn thấy lưng của người so với ngực vẫn còn muốn oai phong hơn nhiều a!

Nghe mấy lời vô sỉ của hắn, nàng bắt giác đỏ mặt muốn cắn người. Nhưng cuối cùng cũng dè nén được lửa giận mà hắng giọng nói:

- Ngươi còn nói lung tung nữa thì ta sẽ ném ngươi xuống sông cho quái thú ăn thịt đấy!

- Ngươi dọa ta được sao?

Hắn nói xong nhảy luôn trên lưng nàng mà kỵ. Nàng bất giác bị hắn đè lên lưng, suýt chút nữa là bị ngã nhào mà cảm mặt xuống đất. Nàng vừa thẹn, vừa giận mắng:

- Ngươi nhảy lên lưng ta mà không thể báo trước một tiếng hay sao?

Hắn làm như không nghe thấy tiếng phàn nàn của nàng, đưa tay lên vỗ lấy vai nàng:

- Ngươi còn đứng đó làm gì nữa, mau công ta đi qua sông đi chứ!

- Ngươi... ngươi còn sờ lung tung thì đừng trách ta trở mặt đấy!

Về mặt vô sỉ của hắn nghe nàng tức giận thì càng hơn hờ cười:

- Ngươi sợ cái gì chứ? Dù sao ta cũng bị ngươi nhìn thấy qua một lần, ta sờ lại ngươi một chút cũng là đương nhiên.

- Ngươi... ta...

Nàng rút cuộc nhìn không được mà nhảy mạnh một cái. Hắn bị sốc này thì suýt chút nữa ngã lăn ra đất, may mà tay hắn chụp nhanh lên hai vật gì đó nên mới trụ lại được. Lúc này giọng nàng đã điên cuồng gào thét:

- Buông ra, buông ra! Ngươi mau buông ra cho ta!

Hắn bị nàng xoay người muốn hất xuống, hai tay càng giữ chặt mà không chịu buông:

- Ngươi bị điên cái gì kia chứ? Chỉ là ta...

Hắn nói đến đây hai tay cảm giác có chút không ổn, hình như vật hắn chụp phải là thứ mà hắn không nên chụp trúng mới đúng. Nhưng mà lúc này thả tay ra ngoài thì chắc chắn hắn sẽ bị té ngã xuống sông. Nước sông rất sâu, bên dưới lại có rất nhiều ma thú lợi hại. Hắn hiện tại không thể sử dụng linh lực, chỉ thuần túy dùng đến cường lực của cơ thể thì hắn cảm chừng qua không quá một canh giờ là sẽ bị chìm chết. Hắn trong đầu thầm mắng: "Chẳng phải là nơi đó vốn dĩ rất bằng phẳng hay sao? Bây giờ tự dưng lại căng tròn lên như vậy làm cái gì? Ta lẽ nào lại thành một tên háo sắc vô sỉ thật rồi sao? Ồi, cái hình tượng của ta sao càng lúc càng trở nên tệ hại như vậy chứ!"

Cũng may đoạn đường qua sông không quá xa, nên khi hắn còn chưa suy nghĩ xong đã thấy mình đứng bên kia bờ sông. Hắn đang nghĩ xem mình nên giải thích như thế nào với nàng cho phải, nào ngờ thứ mà hắn nhìn thấy là một ánh mắt cay độc nhìn đến chăm chăm. Cửu Thị lúc này ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Nàng lớn đến chừng này tuổi rồi cũng chưa bị qua tên nam nhân nào chạm vào thân thể của nàng, huống hồ là bị người khác chụp trúng như vậy. Đã thế hắn còn vô sỉ bóp mạnh làm nàng đau đến muốn chết. Hắn vô sỉ như vậy, thử hỏi nàng sao không thể không hận hắn cho được. Nếu không vì nghĩ đến thể diện tươi đẹp bên ngoài, nàng thật muốn đánh hắn chết ngay tại chỗ. Không thể giết hắn, nàng cũng phải cho hắn một bài học mới hả giận được. Bàn chân bé nhỏ của nàng nhắm ngay đũng quần của hắn mà đá. Hắn kinh hãi hô lên:

- Nay, ngươi mà đã trúng chỗ đó thì ta chết chắc đó! Chẳng phải chỉ là nắm chỗ không nên nắm một chút thôi sao, ngươi làm sao lại không nói lý lẽ như vậy?

Hắn không nói nàng còn đỡ giận, hắn nói ra lời nào cũng toàn là lời vô sỉ, nàng làm sao mà kiềm chế được cơn giận dữ trong lòng:

- Ta đá chết ngươi! Ta đá chết ngươi!

Àm! Âm! Âm!

Hắn không có linh lực trong người, chỉ dùng cường độ thân thể mà đối kháng với sức mạnh của nàng thì dù hắn có làm bằng sắt đá cũng muốn rã rời không ngóc đầu dậy nổi. Nhìn hắn nằm bất động trên mặt đất, một mảng cây cối xung quanh cũng bị san phẳng. Nàng có chút lo lắng sợ là ra tay quá nặng mà giết chết hắn. Nàng ổn định lại thân hình, rồi cẩn thận đi đến cạnh hắn. Tay nàng còn chưa chạm đến người hắn, đã nghe tiếng hắn thều thào kêu lên:

- Ngươi có cần phải mạnh tay như vậy hay không? Lẽ nào ngươi muốn giết người hay sao?

Nghe thấy tiếng hắn thị nộ khí trong người của nàng lại bùng lên. May mà lúc này nàng đã bình tĩnh lại ít nhiều nên chỉ hừ lạnh, nói:

- Nếu ngươi lần sau mà còn không biết an phận thì đừng trách ta mạnh tay! Hừ!

Nàng quăng cho hắn một tiếng hừ lạnh rồi bỏ đi. Hắn bất đắc dĩ phải cố kéo cái thân người đang muốn đập nát của mình đứng dậy. Miệng hắn vẫn không ngừng lầm bầm:

- Tiểu ác ma, ngươi dám ra tay với ta nặng như vậy, lần sau ta nhất định sẽ chơi chết ngươi! Cũng may là ta tránh kịp chỗ yếu hại, nếu không thì ta đã bị ngươi phế rồi! Tiểu ác ma, ngươi cũng thật là quá độc ác đi!

Hắn hậm hực nhìn ngắm phía dưới đũng quần, trong lòng vừa nghĩ đến thì đã cảm thấy lạnh lạnh sống lưng. Hắn lắc đầu nhìn theo bóng lưng của nàng ở phía trước, hơi chần chờ một chút lại khập khiễng đi theo. Khoảng cách chừng hơn chục trượng, hắn đi qua khoảng hơn một canh giờ rồi nhưng không cách nào bắt kịp được bước chân của nàng. Hắn kỳ quái phát hiện ra, khoảng cách này dù hắn có đi nhanh hay chậm vẫn không cách nào thay đổi được. Hắn cuối cùng giật mình đứng sững lại, hóa ra từ này đến giờ hắn đã rơi vào bên trong ảo cảnh. Hắn không biết từ lúc nào mình đã rơi vào cái bẫy của kẻ khác. Hắn miên mang suy nghĩ là kẻ nào tính kế trên người hắn. Nhưng càng nghĩ hắn càng hoang mang nhận ra kẻ này chắc chắn là hắn chưa từng quen biết. Ai, là ai muốn giam cầm hắn ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Long ảnh

"Đây là cái gì ảo ảnh?" A Khờ miên mang suy nghĩ trong đầu. Hắn cảm giác cái ảo ảnh này thật giả không cách nào phân biệt được. Dù hắn có nhắm mắt lại, không để ý đến nó thì nó vẫn hiện hữu trong đầu. Đây là tâm ảnh, từ tâm mà sinh từ tâm mà diệt. Nhưng sau một lúc hắn mở mắt ra lần nữa, khung cảnh trước mặt vẫn vậy, chỉ có khác là Cửu Thị thì đã biến mất không thấy tăm hơi đâu. Hắn thấy ảo cảnh này không phải đơn giản mà phá như vậy. Hắn bắt đầu đứng lên và tiếp tục đi về phía trước.

Nửa canh giờ...

Một canh giờ...

Hai canh giờ...

Ba canh giờ trôi qua mà khung cảnh xung quanh vẫn không chút nào thay đổi. Hắn lần này biết chắc là mình bị vây ở một cái ảo cảnh vô cùng lợi hại. So với ảo trận của nữ nhân phiền phức ở quán trọ thần bí, xem chừng là không có cùng đẳng cấp. Ảo trận mà cô cô của Xuân Nhi thi triển là dùng trận bàn mà thành. Còn ảo cảnh trước mặt thì dựa vào thần lực và tự nhiên mà diễn hóa đi ra. Một cái là vật chết, còn một cái là vật sống, sinh sinh biến hóa. Hắn quả thật là đau đầu, vô cùng đau đầu. Xuống núi gặp cướp, vào thành bị chặn cửa. Xem ra lần xuất sơn này quá bất lợi! Hắn thầm tự nhủ trong lòng: "Lần sau đi ra ngoài ta phải tự bói cho mình một quẻ mới được!"

Phản nản một câu, A Khờ cũng không có tiếp tục đi nữa. Hắn hiện tại linh lực trên thân không có dùng được, chỉ dựa vào một mình sức mạnh của thân thể thì không phải là cách lâu dài. Hiện tại hắn rất muốn mắng chết Cửu Thị mới thôi, không phải tại à hắn đầu phải luân lạc đến mức này. Hắn bắt đầu đi ngồi xuống xếp bằng rồi nhập định.

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua mà không phân biệt ngày tháng, hắn rốt cuộc cũng không biết là mình đã ngồi ở đây được bao lâu rồi. Khi hắn mở mắt ra khung cảnh xung quanh quả nhiên biến hóa khác thường. Con sông phía trước, rừng cây phía sau cứ thế vô ảnh vô tung mà biến mất. Hắn thấy mình đang ngồi trong một cái không gian vô cùng kỳ dị, xung quanh là những cây cột đá và bậc thềm lạnh lẽo bị bụi thời gian bao trùm lên hết thảy. Hắn thấy đặt trên những cây cột đá đó là những cái quan tài không biết được làm từ vật liệu gì. Nhìn chúng rất cổ xưa nhưng thời gian vẫn không làm phai nhạt màu sắc của chúng. Hắn bắt giác rung mình một cái. Vì hắn thấy cách đó không xa, ngay bên dưới những bậc thang đi lên cây cột đá to lớn đặt ở nơi chính diện đang nằm một nữ nhân có dáng người nhỏ thó. Nhìn thấy y phục trên người nàng vẫn nguyên vẹn, khí tức mặc dù hơi suy yếu nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng thì hắn thở ra một hơi. Nàng mặc dù không phải đối tốt với hắn nhưng dù sao trong lòng hắn vẫn rất thích nàng. Đường nhiên là hắn không phải yêu thích như theo kiểu yêu thích Tiêu Lăng một loại. Hắn thật ra trong lòng rất muốn có được một tiểu muội muội giống như nàng. Trong mắt hắn, nàng là một đứa nhỏ vừa hoạt bát, khá ái lại vừa rất thú vị. Hắn điềm nhiên đi đến rồi cúi người xuống muốn đem nàng bế đi ra ngoài, vì hắn cảm giác nơi này cho dù thật sự có bảo bối hắn cũng không muốn ở lại thêm bất kỳ một giây phút nào. Nơi này cho hắn cảm giác bất an rất lớn. Huống hồ trong người hắn lúc này linh lực lại không có dùng được, mà nàng thì hôn mê không biết bao giờ mới tỉnh lại. Hắn vừa quay lưng đi liền nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang vọng ở trong tai:

- Nhân loại, ngươi muốn đem tiểu nha đầu đó đi đâu? Các ngươi đã đến đây rồi thì đừng nghĩ đến chuyện đi ra nữa!

Một luồng lực lượng khổng lồ như thái sơn áp đỉnh đè xuống. A Khờ dù cường độ thân thể có rắn chắc đến mấy cũng muốn chịu đựng không nổi. Mấy tiếng xương cốt kêu lên "lắc rắc", một luồng ý nghĩ chạy qua trong đầu hắn: "Lần này ta xong rồi!" Nhưng đúng lúc hắn tưởng rằng mình phải chết, đột nhiên uy áp trên người giảm đi. Mặc dù thân thể hắn không cách nào nhúc nhích được, nhưng như vậy cũng đủ khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều lần. Một tiếng kinh ngạc kêu lên:

- Ô, sao trên người của ngươi có mùi vị tinh huyết quen thuộc với ta như vậy?

A Khờ nghe giọng nói lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt hắn đột nhiên như muốn tỏa sáng. Một cái hư ảnh rồng vàng tỏa ra kỳ quang bao phủ cả tòa mộ thất rộng lớn. Hắn có thể xác định được âm thanh mà hắn vừa mới nghe thấy là phát ra từ cái hư ảnh này. Cái hư ảnh vừa nhìn thấy hắn ngược mắt nhìn đến, hai mắt nó liền lộ ra hung quang:

- Nhân loại, trên người ngươi làm sao lại có tinh huyết của long tộc?

A Khờ có thể nghe được lời uy hiếp cùng với khí thế bá đạo từ cái long ảnh truyền đến. Hắn nhìn long ảnh trên cao cũng không lấy làm sợ hãi:

- Là một vị bằng hữu để lại cho ta!

Àm!

A Khò đột nhiên bị khí thể của cái long ảnh chấn cho văng ra ngoài, miệng không ngừng nôn ra máu:

- Nói láo, tinh huyết của long tộc chúng ta quý giá như vậy làm sao có thể nói cho là cho?

Nghe tiếng giận dữ của nó, kèm theo vết thương trên người. A Khò quả thật muốn mắng to một tiếng: "Mụ nội ngươi, ta nói láo ngươi khi nào?" Nhưng hẳn biệt là thực lực của cái long ảnh này quá mãnh mẽ, trong mắt nó sự tồn tại của hắn có lẽ so với một con kiến còn có chút bé nhỏ. Hắn điềm tĩnh lau đi vết máu trên miệng, ánh mắt bình thản nhìn long ảnh rồi cười:

- Nếu tiền bối không tin thì có thể kiểm tra, ta quả thật là không có gạt ngươi!

Thấy hắn điềm tĩnh như vậy, trên mặt biểu hiện cũng không phải là giả dối, long ảnh ánh mắt có chút dịu lại. Nhưng giọng nói của nó thì vẫn gay gắt như cũ:

- Nhân loại, ngươi tốt nhất là đừng có lừa gạt ta!

Tiếng nói của long ảnh vừa dứt, A Khò có cảm giác như cả thân thể của mình bị ai đó lột hết một cách sạch sẽ, rồi một đôi mắt tinh anh nhìn thẳng vào trên từng thớ thịt của hắn. Thậm chí đến nội thể bên trong cũng không bỏ sót đến một chi tiết. Hắn nghĩ đến trong đầu: "Không phải là lão long vương này muốn "ăn" ta đó chứ?" Hắn tự thấy rằng mình lên một cái. Cũng may là long ảnh dù lợi hại đến vậy cũng không đọc được suy nghĩ của hắn. Nếu không có lẽ sẽ một tát vô chét hắn, hoặc là thổ huyết mà chét ngay tại chỗ. Một cái tồn tại chí cao vô thượng như nó trong mắt hắn lại vô sỉ như vậy hay sao?

Long ảnh kiểm tra một hồi ánh mắt có chút ngậy đại nhìn chăm chăm về phía đan điền của hắn. Rồi một cái móng vuốt vô ảnh vô tung chạm vào người hắn. Hắn có cảm giác như trời đất muốn sụp đổ: "Xong rồi, lần này ta tiêu rồi!" Nhưng hắn chờ đợi mãi mà cũng không thấy có chuyện gì xảy ra với mình. Hắn còn cảm giác cảm ché, xiềng xích trong người dường như vừa bị ai đó nhẹ nhàng phá vỡ ra. Linh lực lại từ bên trong đan điền mà tràn qua khắp kỳ kinh bát mạch, từng thớ thịt trên người hắn cũng được linh lực tưới nhuận. Vết thương trên người hắn vậy mà lặng lẽ liền lại. Hắn lúc này cảm thấy tinh khí thần trong người đều rất sáng khoái.

- Quả nhiên là có linh lực trong người vẫn tốt hơn nhiều a!

Hắn cảm thán thốt lên một câu. Hắn đang muốn quay lại cảm tạ long ảnh, nhưng nhìn thấy một mảng trước mắt hắn không khỏi bị dọa cho chết ngất:

- Đây, ngươi định làm gì nàng?

Hắn thấy long hồn đang ngủ yên trong đan điền của mình đột nhiên bị long ảnh lôi ra trước mặt. Ánh mắt nó nhìn đến nàng có chút cổ quái. Hắn có thể cảm nhận được trong đó chứa rất nhiều tình cảm hỗn tạp, có tức giận, đau thương giằng xé. Có nhớ nhung, thương cảm mà thờ dài. Hắn không biết tiếp theo sẽ xảy ra cái chuyện gì nữa, nhưng dù sao hắn cũng không thể để cho long hồn bị bất cứ tổn thương gì. Dù hắn không biết rốt cuộc nàng là mẹ của Tiểu Long hay là một người thân nào đó của nó, nhưng như thế cũng đủ để hắn phải bảo đảm an toàn cho nàng. Huống hồ lần hôn mê này là do nàng liều mạng cứu hắn mới như vậy. Hắn tuyệt đối không thể để nàng xảy ra chuyện được. Linh lực vừa mới khôi phục liền bị hắn vận khởi đến cực hạn, hắn quyết định là dù chết cũng phải liều mạng với cái long ảnh này mới được. Thế nhưng linh lực vừa vận khởi xong, ánh mắt của long ảnh vừa nhìn đến, một cỗ uy áp vô hình mà không lồ đè xuống. Linh lực trong người hắn cứ thế mà nhẹ nhàng tiêu tán đi. Hắn vô lực thờ dài một hơi:

- Ài, vẫn là thực lực không đủ dùng a!

Thấy hắn vô lực ngồi xuống, long ảnh khòe miệng có chút mở ra nói chuyện:

- Ngươi và cái long hồn này có quan hệ như thế nào? Có phải tinh huyết trong người của ngươi là lấy từ chỗ nàng hay không?

A Khò không biết nó có phải là kẻ thù mà long hồn từng nhắc đến hay không, nên ngẩng đầu cười khẩy:

- Là ta cướp được từ trên tay của nàng đó!

Long ảnh vừa nghe hắn trả lời thì bật tiếng cười lớn:

- Ngươi mà cũng có bản lĩnh đó hay sao?

Nhìn ánh mắt khinh bỉ đó của nó, hắn dù da mặt có dày hơn nữa cũng thấy xấu hổ mà đỏ mặt. Hắn cố lấy lại vẻ thong dong như cũ, lớn tiếng nói:

- Hừ thực lực thì có liên quan gì đến chuyện này? Ta lừa gạt đến không được hay sao?

Nhìn hắn khí phách hiên ngang như vậy long ảnh hài lòng gật đầu, nói:

- Không tệ, xem ra giọt tinh huyết mà mẫu thân nó lưu lại dùng trên người ngươi cũng không tình là uống phí!

A Khò lúc này tâm thần rất là căng thẳng, trong đầu hắn xoay chuyển không biết bao nhiêu là cái ý nghĩ. Nền hắn cũng không để ý đến mấy lời của nó nói. Long ảnh lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Lúc đứa nhỏ này chạy trốn khỏi tộc ta còn nhớ là nó có mang theo một quả trứng nữa. Quả trứng đó người có từng thấy qua hay không?

A Khò nghe nhắc đến quả trứng, tâm phòng bị càng dày thêm không biết bao nhiêu lớp. Hắn tính toán xem ra lần này có phải bỏ mạng cũng quyết không để lộ bí mật này ra ngoài. Một kẻ thù lợi hại như vậy, lúc này Tiểu Long làm sao mà đối phó được. Còn đám nữ nhân của hắn đi bên cạnh nó cũng sẽ gặp phải tai ương. Hắn không mở miệng nói chuyện, long ảnh cũng không có bắt ép, như cố tình thờ dài mà nhìn long hồn nhớ lại một hồi ký ức xa xưa nào đó:

- Mấy nghìn năm trôi qua, cuối cùng gặp lại chỉ là một cái hồn thể suy tàn. Ài, nhân sinh khôn lường, đại đạo khó phân.

Ánh mắt ưu thương của nó đột nhiên biến đổi thành ác nghiệt, hung tàn:

- Tại ta năm xưa quá nhân từ nên mới bị kẻ khác tính toán, thế từ bỏ mình, con cái phân li. Mỗi hận này ta không thể báo thì sống thêm nữa cũng có ích gì?

Àm! Âm! Âm!

Tiếng găm giữ của long ảnh làm cho toàn bộ không gian xung quanh trở nên chao đảo. Ngay cả bầu trời trên Tử Vong cốc cũng đổi sắc không ngừng. Một hắc y nhân đang ngồi tĩnh tọa trên ghế bị sự biến đổi này làm cho chấn kinh mà mở to hai mắt nhìn lên khoảng trời xa xăm:

- Ai, là ai xâm nhập vào cấm địa, chọc giận cái ác ma đó chứ?

Thân ảnh của hắc y nhân biến mất, bầu trời cũng trong xanh trở lại. A Khò ở bên trong lăng mộ, suýt chút nữa bị tiếng gầm thét của long ảnh chấn cho thổ huyết. May nhờ trong người hắn lĩnh lực đã khôi phục gần đạt đến trạng thái hoàn hảo nên cũng bình an qua một hồi. Sau tiếng thét gầm, long ảnh dường như cũng bình tĩnh trở lại. Cái móng vuốt trên thân người của nó khẽ ngoắc về phía A Khò:

- Nhân loại, ta thấy nhân duyên của ngươi với long tộc cũng không tệ. Nếu đã có duyên, vậy thì ta sẽ tặng cho ngươi một thứ này! Nhưng sau ngày hôm nay, ngươi nhất định phải làm cho ta một chuyện, đó chính là giết chết tên tặc tử kia, báo thù cho những người thân của ta.

Long ảnh cũng không để cho A Khò kịp lên tiếng phản đối. Cả thân hình hắn bị nó kéo đến trước mặt, rồi một luồng lực lượng không lồ từ trên người nó quán chú theo đỉnh đầu mà đi vào bên trong cơ thể A Khò. Hắn hai mắt mở to như nằm mộng vậy. Chuyện này là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trừng phạt Cửu Thị

Hắc y nhân từ trong Vong Linh thành lao thẳng đến cấm địa, A Khò nếu mà nhìn thấy người này hẳn nhất định sẽ nhận ra. Vì đây không phải là Vong Linh thành thành chủ thì có thể là ai.

Phía bên ngoài mộ địa lúc này cũng đang tập trung rất nhiều vong linh ma pháp sư. Thập muội dẫn theo Tiêu Lăng bắt đầu đưa người xâm nhập vào bên trong. Chỉ có điều nơi này là cấm địa Tử Vong cốc nên mọi người tiến vào bên trong lại rất thận trọng.

Cũng đương lúc này trời đột nhiên gầm lên giận dữ, rồi lực hút vô hình kéo theo cả đám người lao tuột vào trong. Hốt hoảng, kinh hoàng và la hét. Ngay cả Thập muội là một trong mười đại thủ lĩnh của Vong Linh thành cũng gặp đến độ hô lên:

- Lui, tất cả mau lui ra ngoài, nhanh!

Nhưng mệnh lệnh của nàng đưa ra đã quá chậm trễ, toàn bộ vong linh ma pháp sư đi theo đều bị cuốn vào bên trong. Nàng và Tiêu Lăng chỉ cố chống cự được một chút cũng liền bị lực hút khủng bố đó cuốn vào. Tất cả mọi thứ mà nàng nhìn thấy chỉ là một cái vòng xoáy sâu hun hút không thấy đáy, rồi mọi thứ cứ như thế mà tối sầm lại.

A Khò hai mắt mở to, long ảnh lúc này đã tiêu biến đi đâu mất. Trong đầu hắn bây giờ đã hình thành một cái tiểu thiên thể giới. Nguồn thông tin khổng lồ được truyền thừa lại làm hắn khiếp sợ không thôi. Thì ra cái long ảnh này chính là Long Vương đại đế, Long Ngao Thiên. Vào ba vạn năm trước trong thần - ma đại chiến, Long Ngao Thiên chính là một trong mười đại chiến thần mạnh nhất Thiên giới. Sức mạnh của ông ta cũng đứng trên mười người, chỉ dưới một người được gọi là Đại Tôn giả, có điều thông tin về người này không hiểu sao rất nhạt nhòa, hắn không cách nào ghi nhớ được.

Trong thần - ma đại chiến diễn ra năm đó, vị Đại Tôn giả đó dường như đã biến mất khỏi Thiên giới ngay trước khi ma tộc xâm lấn. Sau đó, chính Long Ngao Thiên cũng bị kẻ khác âm toán mà trọng thương nặng. Cuối cùng ma tộc đại khai sát giới, vô số cao thủ của Thiên giới gồm nhân - yêu hai tộc ngã xuống. Và năm mộ địa này cũng chính là nơi diễn ra trận chiến ác liệt nhất của thần - ma đại chiến. Nếu như năm đó đến thời khắc quyết định cuối cùng ma tộc không đột nhiên rút lui khỏi Thiên giới, chắc có lẽ bây giờ Thiên giới đã là nhà của ma tộc, mà nhân - yêu hai tộc đã có thể trở thành nô lệ của

chúng.

Ma tộc là một giống loài ngoại lai đến từ ma giới, thân hình quỷ dị có nhiều đầu và tay. Sức mạnh của chúng phụ thuộc vào số lượng đầu và tay trên người. Theo trí nhớ mà Long Ngạo Thiên lưu lại, mười hai tên đại thống lĩnh của ma tộc xâm lấn Thiên giới đều có ba đầu và mười hai cánh tay. Một mình Long Ngạo Thiên cũng chỉ có thể đối phó được ba tên đại thống lĩnh như thế. Nếu như không có thương tích trong người, ông ta làm sao dễ dàng bị ngã xuống như vậy.

Sau khi ma tộc lui quân, Long Ngạo Thiên mới phát hiện ra sự thật đằng sau đó là một cái đại âm mưu. Ma tộc xâm lấn lần này chính là nhận được sự tiếp tay của ba đại cổ tộc và một người trong long tộc, tên là Long Thiên Hận, là một tộc nhân trong hoàng tộc của long tộc. Kẻ này thực lực không thua kém gì Long Ngạo Thiên, nhưng hấn ân mình quá kỹ. Và lại năm đó Long Ngạo Thiên cũng là một kẻ cao ngạo, ngoài vị Đại Tôn giả kia ra, trong Thiên giới ông ta chưa từng để ai vào mắt. Thậm chí là chín người trong thập đại chiến thần cũng bị ông ta coi thường. Chính vì thế mà năm đó ông ta đã bị bán đứng. Vị Đại Tôn giả kia thì bị kẻ khác độc hại, buộc lòng rời khỏi Thiên giới, tu vi cũng bị giám sát rất nhiều. Còn lại một mình, Long Ngạo Thiên bị người ta tính kế, cuối cùng bỏ mình chết thảm, nơi này chỉ là lưu lại một đám thần niệm mà thôi.

Sau khi nhận được truyền thừa của Long Ngạo Thiên, A Khờ cũng biết được đẳng cấp tu luyện của ba vạn năm trước được phân chia phức tạp hơn bây giờ rất nhiều. Nếu như nói cấp bậc hiện tại của hấn đã là thánh cấp cao giai, nhưng ở ba vạn năm trước hấn chỉ có thể được xưng là nguy thánh. Vì một vị thánh thật sự thì bắt buộc phải lĩnh ngộ ra được lĩnh vực của riêng mình, mà bước vào lĩnh vực lĩnh vực thì có thể coi như đã đạt đến giai vị chuẩn thánh. Sau khi lĩnh ngộ lĩnh vực hoàn chỉnh mới có thể xưng là thánh. Một khi tu sĩ lĩnh ngộ được lĩnh vực, bước vào thánh vị cũng chính là thoát khỏi phạm trù của phạm thân, tức là tiến gần thêm đến việc hóa thân, địa vị cao cao tại thượng, có thể trường tồn với thời gian. Bây giờ A Khờ nhận được sự truyền thừa của Long Đế, mở ra tiểu thiên thới giới bên trong cơ thể, coi ra hấn đã có thể bắt đầu ngưng tụ ra được thần cách, gần đến hóa thân thêm một bước không xa.

- Không nghĩ đến, ta sau khi bị bắt đến nơi đây lại nhận được kỳ ngộ như vậy.

Hấn ánh mắt lúc này đã không còn cái vẻ cả lơ phát phờ như trước, mà nó bắt đầu trở nên trong suốt và thâm sâu đến khó dò. Nhìn thấy long hồn còn đang lơ lửng giữa không trung, hấn chỉ có thể thờ dài rồi thu năng về lại trong tiểu thiên thể giới mới hình thành của mình để nuôi dưỡng. Hấn bây giờ đã có thể lý giải tại sao trước đây năng hay quấy nhiễu hấn đến như vậy. Hóa ra năm xưa năng là con gái của Long Ngạo Tinh trưởng tử của Long Ngạo Thiên. Sau khi Long Ngạo Thiên bị trúng kế mà bỏ mình, cả nhà Long Ngạo Tinh cũng bị trục xuất ra khỏi long tộc. Sau đó lại bị người ta truy sát suốt mấy ngàn năm. Đến cuối cùng, Long Ngạo Tinh bị người ta giết, vợ con thì chia cách. Long hồn vì bảo vệ đứa em trai còn chưa chui ra khỏi vỏ mà táng thân trong dung nham suốt hơn vạn năm.

- Năng thật là ngốc!

Hấn thờ dài một hơi rồi thu xếp lại tâm tình. Hiện tại hấn đã biết được phương pháp rời khỏi Tử Vong cốc. Chỉ cần tìm lại Tiểu Lăng và cứu năng đi ra là hấn sẽ rời đi. Có điều, giờ nhìn lại Cửu Thị vẫn còn nằm hôn mê dưới đất, đầu hấn không khỏi lóe lên một cái ý nghĩ xấu xa.

- Khả khả, lúc trước ngươi còn dám khi dễ ta, để xem ta phải trừng phạt ngươi như thế nào cho phải đây!

Hấn cười tà đi đến gần, Cửu Thị đang hôn mê cũng cảm giác lạnh lạnh sống lưng. Sâu trong tiềm thức thiếu nữ, năng có thể nhìn thấy một đôi mắt tà ác nhìn mình như là muốn ăn tươi nuốt sống đến một mẫu xương cũng không còn. Năng rung mình tỉnh dậy, trước mắt năng là một cỗ quan tài, cảnh vật xung quanh cũng muốn đảo ngược lại. Hóa ra năng bây giờ đang bị người ta treo ngược lên cao, một giọng nam nhân lười biếng nói với năng:

- Cuối cùng thì ngươi cũng đã tỉnh!

Năng giật mình xoay người lại mới thấy khuôn mặt ti tiện của hấn nhìn mình. Năng thử sức muốn vùng thoát khỏi những sợi dây trói buộc, hấn thấy thế thì cười tà:

- Hề hề, thứ ta dùng là đẳng long thực vật, ngươi càng gãy giữa thì nó sẽ càng siết chặt. Linh lực trên người ngươi cũng đã bị ta cầm cố, trên người ngươi còn có ấn ký của ta rồi. Chỉ cần ta khởi động một chút là ngươi muốn chết không được, muốn sống cũng chẳng xong. Nếu muốn được ta thả ra thì phải xem thử ngươi có biết nghe lời hay là không mà thôi.

- Ngươi... ngươi mau thả ta xuống... nếu ngươi còn là nam nhân thì hãy thả ta xuống mà đánh nhau một trận. Ngươi lợi dụng lúc ta hôn mê để bắt bớ thì có hay ho gì, có bản lĩnh thì hãy thả ta xuống đi!

Năng cật lực đem hết tâm can ra dụ dỗ hấn, chỉ đáng tiếc hấn vốn là cái người mặt rất dày. Chỉ cần người không phạm hấn hấn sẽ không phạm người. Nhưng mà người đã chọc hấn giận thì hấn sẽ không bởi vì mấy cái sĩ diện hão mà buông tha cho. Hấn sờ cằm rồi nhìn năng cười cười:

- Ngươi muốn ta thả ra cũng dễ thôi, chỉ cần ngươi gọi ta một tiếng chủ nhân thì ta có thể suy xét lại.

- Chủ... chủ nhân!

Năng không chút do dự mà gọi. Hấn cảm giác vẫn thấy kỳ kỳ. Năng tuy là một trong thập đại thủ lĩnh của Vong Linh thành nhưng đáng vẻ và khuôn mặt lại hoàn toàn trái ngược với tính cách quái dị thể hiện ra ngoài. Trông năng nhỏ nhắn, xinh xắn mà đáng yêu như một nữ hài ngoan ngoãn, hiền lành. Nhưng hấn nhanh chóng loại bỏ cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Hấn đã chứng kiến qua việc năng đánh người không chớp mắt. Chỉ cần bây giờ hấn thả năng ra ngoài, năng chắc chắn sẽ gây phiền phức với hấn. Mặc dù thực lực lúc này tăng mạnh, nhưng hấn cũng không muốn như thế mà chủ quan.

- Ài, ta còn chưa có nói xong đây, ngươi làm sao gọi nhanh như vậy chứ!

Nhìn về mặt ti tiện của hấn, nàng không khỏi nghiêng rắng nghiêng lợi mắg:

- Vô sĩ, ngươi là một tên vô sĩ!

Hấn cười:

- Hi hi, ta vốn dĩ làm người rất vô sĩ nha! Ngươi có muốn biết ta vô sĩ như thế nào hay không?

Hấn tà ác nhìn nàng, làm nàng sợ đến muốn khóc thành tiếng:

- Ngươi... ngươi muốn làm gì ta... ta... ta... ta còn chưa có trường thành nha...

Hấn trợn mắt nhìn nàng:

- Ngươi gấp cái gì? Ta còn không thèm để ý đến loại ngực phẳng như ngươi. Ta chỉ muốn thử xem, một thiếu nữ thịt trắng da mịn như ngươi liệu rằng có thể chịu được mấy roi của ta. Ta nghĩ chắc là ngươi sẽ không thấy đau đâu nhỉ?

- Ngươi... ngươi đừng có đánh ta! Ta rất sợ đau!

Nàng thế mà khóc thật, hấn tức giận liền mắg:

- Ngươi khóc cái gì? Chẳng phải thường ngày ngươi rất thích đánh người hay sao?

- Nhưng... nhưng người ta sợ đau a!

Hấn không biết từ lúc nào trong tay đã cầm đến một đoạn roi da. Hấn cố tình vun lên, đánh vào không khí tạo thành thanh âm "vùn vụt". Nàng cảm thấy da thịt rét lạnh:

- Ngươi... ngươi đánh thật sao?

- Thế nào, giờ thì biết sợ rồi sao?

Hấn híp mắt nhìn nàng. Nàng gấp đến độ muốn gãy thoát mà chạy trốn ra ngoài. Đáng tiếc, nàng càng gãy thì sợi dây trói trên người càng thêm siết chặt. Đến cuối cùng, khi roi da trên tay hấn đánh vụt tới bầu trời dường như muốn đổ sập tới. Mấy chục tên vong linh pháp sư từ trên trời rơi xuống. Trong đó, Thập muội và Tiểu Lăng cũng bị cuốn theo. Hấn thu hồi roi da, hai mắt trợn trừng:

- Ta muốn đánh người cũng đánh không được hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Vong Linh thành chủ

Cửu Thị thấy hấn thu hồi lại roi da, ánh mắt nhìn đến Thập muội và mấy chục tên vong linh ma pháp sư mỉm cười:

- Ha ha ha, cứu binh của ta tới rồi! Ngươi chờ đấy, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu. Ngươi dám bắt ta kêu là chủ nhân, còn dám dùng roi đánh ta. Ta nhất định sẽ cắt cái "đuôi" của ngươi đem về làm đồ chơi. Hừ hừ, ngươi chuẩn bị chờ chết đi!

Hấn thấy nàng nhìn chằm chằm xuống dưới khó quần của mình, không khỏi đen tối suy nghĩ: "Tiểu nha đầu này không phải có sở thích sưu tầm đồ vật của nam nhân đó chứ?" Hấn lại quét mắt nhìn qua đáy quần của mấy chục tên vong linh ma pháp sư bị triệu hồi đến. "Không biết có tên nào bị tiểu nha đầu này cắt cái đó ra làm đồ chơi không đây? Ta thấy bọn họ sợ nàng như vậy ắt hẳn là có liên quan đến chuyện này. Tiểu nha đầu này thật quá biến thái, ta nhất định phải đề phòng nàng mới được!"

Đám vong linh ma pháp sư sau khi bị hô đen cuốn vào bên trong, tưởng rằng mạng nhỏ đã bị ô hô ai tai hết rồi, nay thấy không gian bên trong là một ngôi làng mộ, lại có người còn sống thì đưa mắt qua nhìn. Có điều, cảnh tượng trước mắt quả thật là khiến bọn chúng bị dọa sợ chết khiếp. Vị đại nhân khét tiếng chuyên đánh người ở Vong Linh thành vậy mà bị người ta treo ngược lên cao. Mà cái người làm chuyện này lại là tên ngoại nhân bị thành chủ đại nhân bắt về, chẳng phải là hấn đã bị phong ấn linh lực hết rồi hay sao? Cả đám nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu. Cửu Thị lần đầu nhìn thấy ánh mắt đỏ của bọn chúng, mặt không khỏi đỏ lên vì giận:

- Cái đám này, các ngươi còn đứng đó nhìn cái gì nữa? Không mau lại đây bắt tên ngoại tộc này lại cho bản đại nhân trừng trị!

Nàng vẫn cho rằng linh lực của A Khờ vẫn bị giam cầm, chẳng qua là do lúc nàng ngắt xiù nên hấn mới chiếm được tiện nghi, chỉ cần đám thuộc hạ này đồng loạt lao lên là bắt hấn dễ như bỡn. Chỉ có điều, đời không phải là mơ. Mọi suy nghĩ của nàng trong chốc lát đều sụp đổ hết. A Khờ tay không liên

tiếp đập ngã mấy tên vong linh ma pháp sư xuống đất. Hiện tại hấn thực lực tăng mạnh, cũng chỉ mượn đám người này để tập luyện tay chân chứ không muốn tuyệt sát. Chưa đến mấy hơi thở, hơn năm mươi tên vong linh ma pháp sư đều nằm dưới đất không dám nhúc nhích đứng dậy. Bọn chúng làm sao không nhận ra là hấn đang kiếm người luyện tay, tên nào vừa mới ngồi đầu đứng lên liền bị hấn đập cho nằm bẹp xuống. Đừng nói là Cửu Thị đang mở to mắt ra mà nhìn, đến cả Tiêu Lăng và Thập muội cũng nhìn đến hồ đồ. Riêng Tiêu Lăng thì trong lòng vui sướng đến cực độ, sau nhiều ngày như vậy rốt cuộc nàng cũng gặp được hấn. Bây giờ thấy hấn thân thể không bị tổn hao, thực lực lại còn đột nhiên tăng mạnh. Như thế thì nàng có thể yên tâm mà ở bên cạnh hấn, không sợ đám người Vong Linh thành ức hiếp nữa.

- Người... người đã phá giải phong ấn của đại nhân! - Cửu Thị không tin vào mắt mình mà buột miệng nói lên.

Hấn khinh thường nhìn nàng:

- Hừ, một cái phong ấn nhỏ nhoi của một tên bán thần mà cũng muốn phong ấn được ta hay sao? Mơ tưởng!

Thấy hấn khinh bỉ thành chủ đại nhân như vậy, nàng quả thật rất muốn mắng chết hấn. Chỉ có điều nghĩ lại hoàn cảnh hiện tại của mình, xem chừng là phải nhịn nhục mới được. Thập muội sau khi quan sát thấy cục diện bên mình không ổn, lại lo lắng hấn làm tổn hại đến Cửu Thị, nên mới vội lên tiếng nhắc nhở:

- Hạo Nam công tử, phu nhân của ngài đang ở trong tay ta, tốt nhất là ngài đừng có làm ra chuyện gì bất lợi với tỷ tỷ của ta. Nếu không thì...

- Nếu không thì sao?

Đột nhiên thấy hấn khí thế bạo phát mà nhìn đến chằm chằm, nàng kinh hãi kéo theo Tiêu Lăng lùi về phía sau mấy bước. Đến khi lưng nàng chạm phải cây cột mới dừng lại được.

- Xin công tử chớ hiểu nhầm, ta chỉ muốn trao đổi người với ngài mà thôi. Chỉ cần ngài thả tỷ tỷ của ta ra, ta bảo đảm phu nhân của ngài sẽ an toàn tuyệt đối!

- Không cần phải nhiều lời như vậy! Kẻ này để ta thu phục, người mau đem nữ nhân của hấn trở về canh giữ cho ta!

Đúng lúc này bầu trời lại cuộn lên một hồi phong vân, rồi một hắc y nhân từ trên trời uy vũ phủ xuống. Bàn tay của hắc y nhân như một ngọn núi khổng lồ chụp xuống đầu A Khờ. A Khờ liếc mắt nhìn bàn tay khổng lồ trên đầu, khí thế trên người cũng bạo tăng thêm một lần nữa. Không khí xung quanh tầng tầng lớp lớp bắt đầu hình thành một vòng kết giới. Hắc y nhân vừa nhìn thấy một mảng như vậy liền kinh hô lên:

- Không thể nào, thực lực của người làm sao lại tăng mạnh như vậy?

- Lẽ nào! - Hắc y nhân như nhớ ra một điều gì đó, ánh mắt không khỏi đảo quanh một vòng mà nhìn. Hấn cũng không hề biết thứ làm hấn kinh hãi nhất trong đời vĩnh viễn đã không còn tồn tại nữa rồi.

A Khờ dĩ nhiên là biết hấn đang tìm thứ gì, nhưng hấn cũng lười giải thích. Đám vong linh ma pháp sư này vốn dĩ là tội nhân bị Long Ngạo Thiên bắt nhốt mà giam cầm ở Tử Vong cốc này suốt ba vạn năm qua. Những người này hiện tại đã không biết là con cháu đời thứ mấy của bọn họ rồi. Đáng tiếc, nếu như là ba vạn năm trước cho dù thực lực A Khờ có tăng mạnh như bây giờ cũng không dám mạo phạm đến đám người Vong Linh tộc. Tổ tiên của những vong linh ma pháp sư này năm xưa thực lực có thể nói là thông thiên. Lão tổ của bọn họ chính là một trong mười đại chiến thần dưới trướng của vị Đại Tôn giả kia. Chỉ có điều năm xưa vì phản bội lại người đó, rồi đánh thương Long Ngạo Thiên nên con cháu của bọn họ mới đời đời bị nhốt ở Tử Vong cốc này. Hiện tại thực lực của đám con cháu Vong Linh tộc đã sa sút đến trầm trọng, nguyên nhân cụ thể ra sao A Khờ cũng chỉ thoáng thoáng suy đoán được một hai. Do ký ức truyền thừa của Long Ngạo Thiên quá nhiều, mà chuyện này cũng bị phai nhạt đến mơ hồ. Hấn đoán được cũng là dựa vào kiến thức được truyền thừa mà suy luận ra, rất có thể là do huyết mạch và lượng tài nguyên bị thiếu hụt ở Tử Vong cốc nên bọn họ mới suy bại như vậy. Hiện tại người mạnh nhất Vong Linh tộc chính là thành chủ Vong Linh thành Võ Đại Nguyên. Đáng tiếc, dù hấn có cố gắng thế nào thì suốt gần ngàn năm nay hấn vẫn không có phương pháp lĩnh ngộ pháp tắc mà hóa thân thành công được. Chuyện này vốn dĩ cũng là làm hấn buồn khổ không ít. Hiện tại A Khờ chính là niềm hy vọng duy nhất có thể giúp hấn thực hiện giấc mộng thành thần của mình. Chỉ cần hóa thân, hấn chính là bất tử.

A Khờ thừa hiểu tâm tư của hấn. Nếu là trước kia A Khờ có thể sợ tên thành chủ Vong Linh thành này một hai. Nhưng mà hiện hấn cũng không vừa mắt với tên thành chủ này. Cái loại con cháu của đám tội nhân phản đồ, hấn làm sao có thể dung tha được. Lĩnh vực được mở ra, A Khờ cảm thấy sức mạnh của mình tăng lên không biết là bao nhiêu lần. Dù cho Võ Đại Nguyên có năng lực triệu hồi ra tử vong sinh vật thần cấp hấn cũng không sợ. Trong mắt của A Khờ lúc này, mọi cử động của Võ Đại Nguyên đều rất rõ ràng. Thậm chí hấn còn cảm thấy tên này di chuyển quá mức chậm chạp. Một quyền đập xuống, cả thân hình Võ Đại Nguyên bị bắn ra xa đến trăm trượng. Hấn đến lúc này cũng không có nhìn rõ tại sao tên thanh niên trước mặt lại đánh tới nhanh đến như vậy. Đám người ở ngoài căn bản là không biết được chuyện gì đang diễn ra bên trong. Bọn họ chỉ thấy vị thành chủ của mình tự nhiên đứng im để cho người ta đánh. Không phải là đại nhân có sợ thích bị ngược đãi đó chứ. Không biết tên nào suy nghĩ lung tung như thế, Võ Đại Nguyên mà biết được chuyện này chắc hấn phải thổ huyết ba ngày ba đêm mà chết mất.

Quyềnc lại thêm quyền, cước lại thêm cước. Võ Đại Nguyên cứ như thế liên tục mà chịu đòn. Hấn muốn phản kháng, hấn muốn đánh trả. Thế nhưng động tác của hấn còn chưa được kịp hoàn thành, quyền cước của A Khờ đã lao đến tới tấp.

- Đây là thứ gì lĩnh vực?

Hấn suy yếu nhìn A Khờ muốn nghe được đám án cho mình. A Khờ chỉ cười khẩy nói:

- Người muốn biết sao? Nhưng ta lại không thích nói ra đấy!

Quyền cước như mưa, công kích như vũ bão. Rốt cuộc hắn cũng nhịn không được mà rống lên:

- A aaaaaaaa... đi ra cho ta!

Lúc này bầu trời đột nhiên tối sầm, từ trên không trung bắt đầu hình thành một cái vòng xoáy màu đen. Cái vòng xoáy này đương nhiên không phải là cái vòng xoáy lúc trước hút đám thuộc hạ của hắn đi vào. Mà nó chính là cánh cửa địa ngục nối với Vong Linh thế giới. Nhìn vào vòng xoáy âm u phía trên, A Khờ da đầu có chút tê dại. Hắn cảm nhận được khí tức của sinh vật này vô cùng bá đạo, chỉ là hơi thở của nó phả ra từ bên trong thông đạo cũng làm cho người ta cảm giác sợ hãi. Mấy hơi thở trôi qua, sinh vật từ trong cánh cửa địa ngục gầm thét như muốn phá rách không gian mà đi ra. Nhưng hình như còn thiếu thứ gì đó nên làm nó mắc kẹt lại phía bên trong mà không chui ra được. Thành chủ Vong Linh thành hai mắt ác liệt nhìn vào bên trong vòng xoáy không gian. Đột nhiên ông ta dứt khoát đem một cánh tay của mình chặt xuống, rồi hóa thành huyết vụ mà lao thẳng vào bên trong. A Khờ ngây dại nhìn ra một màn trước mắt, hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt vào trong. Cả đời hắn đây là lần đầu tiên nhìn thấy một kẻ tàn nhẫn với bản thân như vậy. Mặc dù hắn biết, với đẳng cấp bản thân như Vong Linh thành chủ, chỉ cần không có ngã xuống, cơ thể ông ta hoàn toàn có thể khôi phục lại như thường. Nhưng A Khờ không cho là mình sẽ có lúc phải tự đoạn chân tay như vậy. Mùi máu tênh nồng đậm tràn vào vòng xoáy không gian, tiếng gầm rú của con quái vật càng thêm dữ tợn. Uy áp của nó cũng càng lúc càng khủng bố. A Khờ lúc này ở bên trong lĩnh vực cũng bắt đầu sốt ruột. Hắn đương nhiên là rất muốn phá bỏ quá trình triệu hồi của Vong Linh thành chủ, nhưng cánh cửa không gian này quá mức khủng bố, hắn không dám chắc khi mình tiến lại gần bên trong có bị nó nghiền ép mà tan nát hay không. Đúng lúc này, một cái móng vuốt như muốn che kín không gian trước mắt mà vỗ xuống. Màn sáng lĩnh vực của A Khờ như bị nó đè ép xuống một mảng lớn. Hắn vội vàng đem linh lực trong có thể vận chuyển một vòng. Cuối cùng vòng sáng lĩnh vực của hắn cũng bình tĩnh trở lại. Một cái móng vuốt tiếp theo lại thò ra, nhưng lần này nó không có vỗ xuống bên dưới, mà kèm theo đó là một giọng gầm rú đầy uy lực. Bắt đầu cái thân thể khổng lồ của con quái vật có cánh, vậy rùng, đầu cá sấu hiện lộ ra trước mặt mọi người. Chỉ là, thân thể của nó cũng không có hoàn toàn nguyên vẹn, chỉ đơn thuần là một bộ xương rỗng không hoàn chỉnh mà thôi. Cả người nó không hề có chút linh lực nào, mùi tử khí lại vô cùng nồng đậm, nhưng uy áp mà nó tỏa ra thì khủng bố đến một mực đám vong linh ma pháp sư không thể chịu nổi mà liên tục thổ huyết lui ra ngoài lảng mộ. A Khờ vừa nhìn thấy thứ này xuất hiện, hai mắt hắn không khỏi tròn tròn lên mà kêu:

- Lại là người?

Con quái vật nghe tiếng kêu hô của hắn liền ngay lập tức ngoái đầu lại nhìn chăm chú. Ánh mắt nó lóe lên một tia sáng kì dị, vì nó cũng nhận ra tên nhân loại nhỏ bé ở phía dưới.

Grao... grao...

Nó rống lên giận dữ mà lao thẳng vào bên trong lĩnh vực của hắn. Vong Linh thành chủ đang khôi phục lại cánh tay vừa đoạn, hai mắt ngốc trệ nhìn đến diễn biến trước mắt. Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy vật được triệu hồi còn chưa nhận lệnh đã tự ý tấn công kẻ địch. Phải chăng những sinh vật cường đại đều luôn có những hành động kỳ quái như vậy. Vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên ông ta dùng đến thuật hiến tế để triệu hồi một vong linh thần cấp. Nhìn đến cảnh này, người duy nhất cảm thấy bình thường chắc có lẽ là một mình Tiểu Lăng đứng bên ngoài. Nàng đương nhiên nhận ra con quái vật này.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cuộc chiến thần cấp

Có lẽ cách đây mấy tháng, A Khờ còn phải kinh sợ con rồng có cánh này. Hiện tại thân thể hắn tuy còn chưa đạt đến thần cấp nhưng cũng chẳng thua kém là bao nhiêu, mà con rồng này ngoài thân thể vẫn là thần cấp, tất cả linh lực, pháp thuật của nó đều đã không còn giữ lại được bao nhiêu lực lượng. A Khờ nhìn thấy con rồng tức giận nhảy vào bên trong lĩnh vực của mình thì nhếch miệng cười khẩy:

- Đồ thần lẫn to xác, người tưởng dựa vào một chút hình dạng tương đồng với long tộc thì dọa sợ được kẻ khác hay sao? Để ta cho người thấy thế nào mới là lực lượng thật sự của long tộc.

Hắn nói rồi ngửa mặt lên trời rống to một tiếng. Toàn thân của hắn đột nhiên xuất hiện tinh quang, giống như tinh không khoác lên trên người hắn một lớp lân giáp bằng vàng, uy áp khủng khiếp của long tộc ầm ầm đổ tới. Con rồng đen hai mắt lóe lên ánh sáng đầy sợ hãi. Không biết đã bao nhiêu năm tháng rồi nó mới cảm nhận được sự uy hiếp đáng sợ đến như vậy. Mà sự khiếp sợ này không phải là đến từ lực lượng bản thân của nhân loại trước mặt, đây là nỗi sợ hãi từ bên trong sâu thẳm linh hồn của nó hiện lên. Giống như là năm đó nó từ xa hướng về vị Long Đế cao cao tại thượng mà triều bái. Cái năm tháng huy hoàng đó có lẽ là lâu lắm rồi nó không còn được nhìn thấy nữa. Nhưng dù sao ấn tượng của nó về vị Long Đế mạnh nhất tinh cầu này vẫn còn in sâu trong tiềm thức. Nó sợ hãi kêu ré lên, rồi như muốn chạy thoát khỏi lĩnh vực của A Khờ. Vong Linh thành chủ chứng kiến một màn như vậy không khỏi ngoác mồm lên mà kinh hãi.

- Đây... đây là... chuyện gì vậy chứ... không lẽ là...

Toàn bộ uy áp trên người A Khờ chỉ bao trùm bên trong phạm vi mấy nghìn trượng lĩnh vực, nên người bên ngoài không thể cảm nhận được sự kinh khủng của nó. Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy A Khờ đột nhiên rống lên một tiếng rồi cả người phát ra lân quang một cách kỳ dị, sau đó con rồng dường như bị hù sợ mà tìm cách chạy thoát đi. Nhưng A Khờ làm gì dễ dàng để cho nó chạy thoát như vậy. Hắn lấy ra cây gậy sắt vẫn luôn đem theo bên người, miệng lại rống to hô lên:

- Vô ảnh còn!

Tiếng rống còn chưa có dứt, cả bầu trời lúc này dường như chìm ngập bên trong vô số hình ảnh gây sát. Rồi từng tiếng âm thanh như có hai vật cứng rắn nào đó va chạm vào nhau tạo thành những chấn động vô cùng khủng khiếp. Ở trong lĩnh vực của hắn, cho dù con rồng đen này có thân thể thần cấp cũng bị áp chế mà di chuyển chậm lại rất nhiều. Bởi vậy nên nó chẳng kịp tránh né gây sát đập lên trên người. Nó không biết có phải là do gây sát này quá cứng rắn hay là lực lượng cơ thể của tên nhân loại này quá khủng khiếp, mà cả thân thể của nó va chạm đến bóng gây liền như muốn vỡ nát ra thành từng mảnh vụn. Nó muốn vùng vẫy, nó muốn chạy trốn. Nhưng hết lần này đến lần khác uy áp long tộc trên người của tên nhân loại trước mắt áp chế làm cho nó chật vật không chịu nổi. Nó đến lúc này không biết là nên tức giận hay là đang hối hận. Nhưng ánh mắt nó bây giờ nhìn đến tên Vong Linh thành chủ đầy vẻ rét lạnh, dường như nó đang rất muốn nhai sống hắn. Vong Linh thành chủ lúc này cũng cảm nhận được ánh mắt của nó. Lão ta chợt thấy lạnh lạnh sống lưng mà lui lại phía sau cách mấy chục trượng. Lúc này cũng không có ai để ý đến ánh mắt Tiêu Lăng đang chớp nháy phát ra ánh sáng kỳ dị. Dường như bên trong sâu thẳm hai mắt nàng có ẩn chứa một thứ lực lượng nào đó, giống như đó là hai vầng trăng sáng mặt mờ.

Àm! Âm! Âm!

Con rồng lúc này xương cốt hầu như đã muốn vỡ nát đến ba phần, mặt dù thương thể này đối với nó không nguy hiểm đến tính mạng; nhưng trong mắt nó lúc này đã không còn vẻ cao ngạo như lúc ban đầu. Mà nó nhìn đến nhân loại nhỏ bé trước mặt đầy vẻ sợ hãi và quái lạ. Nó không hiểu tại sao một nhân loại như hắn lại có thể ẩn chứa sức mạnh của long tộc. Rõ ràng nó nhận thấy hắn chính xác không có một điểm nào giống với long tộc, mà trên người hắn lại như tồn tại máu huyết của long tộc. Loại cảm giác mờ mịt này làm nó thật sự cảm thấy hoang mang. Lẽ nào hắn là long nhân, là con lai giữa người và long tộc. Nhưng nếu như vậy thì hắn làm sao lại có thứ uy áp kinh khủng chỉ có hoàng giả của long tộc mới có thể phát ra được. Đây là điều mà làm cho nó suy nghĩ đến muốn điên đầu. Thật sự tên nhân loại trước mắt quá sức kỳ quái. Nó bây giờ tuy rằng trông rất chật vật, nhưng nếu nó muốn chạy trốn hắn cũng không thể ngăn cản nó được. Nó rống lên một tiếng rồi quyết định xoay người chạy đi. A Khờ tuy rằng có thể đánh nó bị thương, nhưng hắn cũng biết mình muốn lưu nó lại cũng không thể. Dù sao mục đích của hắn cũng chỉ muốn hù dọa cho nó sợ mà thôi. Bây giờ mục tiêu đã hoàn thành, hắn cũng không muốn cùng nó liều mạng. Thấy con rồng từ bên trong lĩnh vực lao thẳng lên trên bầu trời rồi chạy biến mất, Vong Linh thành chủ như đứng chết lặng tại chỗ. Đây là lần đầu tiên hắn dùng đến pháp thuật cao nhất của hắn, cũng là lần đầu tiên sinh vật mà hắn triệu hồi không tuân theo ý chỉ của hắn, bây giờ nó còn lờ hắn mà bỏ chạy một mình. Hắn cảm giác dường như trời đất này đang quay cuồng, máu huyết trong người cũng muốn đảo lộn một vòng. Hắn phun ra một ngụm máu tươi rồi ngồi bệt xuống đất, mặt mày như người chết. Hiện tại lĩnh lực của hắn đã bị tiêu hao hết tám phần, nếu đánh tiếp hắn biết chắc là mình không có được một phần vạn cơ hội. Hắn cười thầm rồi hét toáng lên:

- Không... ta không thể thua...

A Khờ nhìn ông ta rồi lắc đầu thở ra:

- Thành chủ đại nhân, ngài có muốn cùng ta đánh tiếp nữa hay là không?

Vong Linh nghe hỏi thì giật mình đứng bật dậy, mặt mũi ông ta nhìn rất khó coi:

- Ngươi đừng có ép ta, hiện tại nữ nhân của ngươi đang ở trong tay thuộc hạ của ta. Chỉ cần ta lệnh cho bọn họ một tiếng, nữ nhân của ngươi chắc hẳn sẽ chết!

- Là ngươi đang uy hiếp ta!

A Khờ hai mắt băng lãnh nhìn đến, dọa cho ông ta phải run rẩy lùi lại hơn chục bước. Nhưng dù sao ông ta cũng không phải là hạng người bình thường, chỉ thoáng một chút liền lấy lại bình tĩnh, miệng cười khẩy:

- Lẽ nào ngươi không quan tâm đến tính mệnh nữ nhân của ngươi hay sao? Ngươi phải biết là...

A Khờ khoắc tay ngăn không cho ông ta tiếp tục nói chuyện, lại xoay người nhìn sang từng tên vong linh ma pháp sư, kể cả hai chị em Thập Thị và Cửu Thị. Ánh mắt của hắn nhìn đến làm cho bọn họ cảm giác áp bức nặng nề, tất cả đều không tự giác mà lùi ra xa. Giọng của hắn lạnh lẽo nói ra:

- Nếu các ngươi muốn ra ngoài, chỉ có ta mới có thể mở cánh cửa phong ấn của nơi này. Chỉ cần các ngươi không làm bất cứ chuyện gì ngu xuẩn, ta bảo đảm sẽ không tính toán bất kỳ chuyện gì với các ngươi, ta còn có thể đem các ngươi ra ngoài. Các ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi thực hiện theo mệnh lệnh của hắn. Nhưng ta nói trước, chỉ cần nàng có một chút thương tổn nào, ta nhất định sẽ sang bằng cái chỗ này. Lời Hạo Nam này nói được thì chắc chắn sẽ làm được.

Hắn nói xong hai tay bóp chặt, rồi một quyền đánh mạnh xuống đất.

Àm! Âm!

Toàn bộ tầng mộ thất vì một quyền của hắn làm cho lung lay muốn đổ, mặt đất nứt ra một cái hồ sâu đến hơn trăm trượng. Phải biết rằng mặt đất nơi này toàn bộ đều làm từ đá thạch anh, là một loại vật liệu vô cùng cứng rắn, không phải ai cũng có thể đập vỡ được. Cả đám nhìn nhau với ánh mắt đầy sợ hãi. Bọn họ trong lòng lúc này rất phức tạp, một mặt là vị thành chủ chí cao vô thượng của Vong Linh tộc, một mặt là tương lai tươi sáng ở thế giới bên ngoài. Bọn họ không hy vọng nhìn thấy vị thành chủ của mình bị người ta sát hại ngay trước mắt, lại không muốn bỏ lỡ cơ hội được đi ra nhìn ngắm thế giới bên ngoài vách ngăn mấy vạn năm nay. Đúng ngay lúc này, đột nhiên Cửu Thị lao nhanh như một tia chớp bắt lấy Tiêu Lăng đang bị Thập Thị giữ lấy bên người. Hành động đột ngột này của nàng làm cho A Khờ giật mình. Mà ngay cả đám người Thập Thị cũng bất ngờ. Vong Linh thành chủ mới đầu cũng bị nhú mảy, hồi sau lại cười như điên đại:

- Ha ha ha, trời cũng giúp ta rồi! Cửu nhi, ngươi mau đem ả ta qua đây! Sau này nếu ta ra ngoài được, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho ngươi!

Nhưng mà nét cười trên mặt ông ta ngay lập tức bị tắt ngấm. Cửu Thị vừa khống chế Tiêu Lăng vừa liếc nhìn A Khờ, vừa khinh bỉ nhìn qua Vong Linh thành chủ:

- Hừm, lão già ích kỷ, ta có ngu mới đưa ả cho ông. Đây là tiền đặt cược của ta, không ai được phép tranh.

Nàng nói xong lại nhìn qua A Khờ đứng bên phía đối diện:

- Tên nam nhân xấu kia, nữ nhân của ngươi đã ở trong tay của ta rồi. Chuyện cũ của ta và ngươi còn chưa có tính xong. Nhưng ta là người đại nhân đại lượng, cũng không muốn đi so đo với ngươi. Hôm nay ta muốn ngươi ở trước mặt mọi người, thề với trời đất là phải dẫn ta ra ngoài, đồng thời sau này cũng không được làm khó dễ đối với ta. Nếu không thì...

Nàng ta hai tay siết chặt lên cổ của Tiêu Lăng, ánh mắt độc ác nhìn A Khờ chăm chăm. Hắn nhú mày nhìn nàng, rồi bất lực thở ra:

- Được rồi, ngươi mau thả nàng ta ra đi! Ta sẽ hứa là đem ngươi ra ngoài, còn không tính toán bất kỳ chuyện gì với ngươi. Như vậy ngươi thấy thế nào?

- Không được, ngươi phải lấy máu mà thề, như vậy ta mới tin ngươi được. Một tên gian xảo như ngươi nói miệng không như vậy ta nhất định sẽ không tin.

Nàng vừa lắc đầu vừa nói, tay còn cố ý siết mạnh làm cho Tiêu Lăng đỏ mặt ho lên sặc sụa. A Khờ nóng ruột la toáng lên:

- Ngươi làm gì? Mau buông nàng ra mau!

- Ngươi không thề ta sẽ không buông!

- Ngươi...

Hắn thấy nàng cứng rắn như vậy, lòng cũng xui xướng:

- Được rồi, ta xin thề với trời đất! Ta sẽ đưa ngươi ra ngoài, đồng thời sẽ không làm bất kỳ điều gì gây hại đến cho ngươi. Nếu như lời ta nói ra mà không thực hiện được thì cứ để cho lời trì giáng xuống, đánh ta hồn phi phách tán. Như vậy ngươi đã hài lòng hay chưa?

Thấy hắn thề như vậy, lúc này hai tay của nàng mới nói lỏng ra. Mắt liếc ngón tay vừa bị rạch một đường của hắn, rồi mới hài lòng gật đầu:

- Coi như ta tạm thời tin ngươi một lần, nhưng mà ngươi phải đưa ta ra ngoài được, thì ta mới thả ngươi ra.

A Khờ chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, rồi chậm rãi bay ra khỏi tầng mộ thất, dẫn theo mọi người đi ra ngoài. Vong Linh thành chủ cũng lén lút chui theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Truyền tông trận

A Khờ dẫn mọi người đi đến chỗ cổ quan tài đặt ngay chính diện bên trong mộ thất. Rồi tự bứt ra một giọt tinh huyết nhỏ vào bên trên. Cửu Thị cẩn thận cầm giữ Tiêu Lăng đứng cách xa hắn hơn chục trượng. Đám người Thập Thị cũng giữ một khoảng cách khá xa, không dám tiến lại gần. Vong Linh thành chủ thì càng cách xa hơn. Vì mỗi lần ông ta tiến gần trong phạm vi trăm trượng liền bị uy áp của A Khờ kiềm chế. Ông ta đành phải thành thành thật thật mà lén lút lui về phía sau.

Giọt tinh huyết của A Khờ vừa rơi xuống cổ quan tài, một luồng ánh sáng trắng đột nhiên từ bên trong xuyên lên không trung, tạo thành một cột ánh sáng cao mấy trăm trượng, sừng sững ở trước mặt tất cả mọi người. Từ nãy giờ trong lòng A Khờ vẫn luôn rất hồi hộp. Thật ra thì hắn cũng không biết chắc chắn mình có thể mở ra được kết giới do Long Đế để lại hay không. Bây giờ thấy luồng sáng trắng trước mặt, ứng đối với ký ức của Long Đế lưu lại, xem chừng mọi thứ vẫn diễn ra không có sai lầm gì. Hắn vui mừng nhìn về phía Cửu Thị và đám người Thập Thị phía sau, về mặt nghiêm túc nói:

- Đây là truyền tông trận do Long Đế lưu lại, ngoài trừ ta ra không ai có thể xông ra ngoài được. Các ngươi muốn đi ra bên ngoài, bắt buộc phải để ta lưu lại ấn ký trên người. Nếu không thì trong lúc truyền tông có vấn đề gì sai sót xảy ra, ta không dám đảm bảo được.

- Ngươi... ngươi lời này là có ý gì? Lúc này sao ngươi nói là...

Cửu Thị nghe hắn nói thì tức giận dậm chân đùng đùng. Cuối cùng hắn phải vận dụng uy áp để kiềm chế nàng nói tiếp:

- Chỉ là lưu lại ấn ký, ta cũng không có nói là gieo cấm niệm trên người các ngươi. Ngươi sợ cái gì chứ? Nếu ngươi muốn chết thì cứ việc tự tiện xông vào đi!

Hắn cố tình phát tay làm lơ khiến nàng giận lên sôi máu. Nhưng mà cửa ra ở ngay trước mặt, nàng cũng không dám tùy tiện xông bậy. Vong Linh thành

chủ ánh mắt xoay tròn, ông ta hơi đắn đo một chút rồi nghĩ thầm trong bụng: "Hừ, giả thân giả quý để dọa ai chứ? Ta dù đánh không lại ngươi, nhưng chỉ cần xông ra bên ngoài ta nhất định sẽ đột phá thần cấp. Đến lúc đó ta lại đi thu thập ngươi!"

Chớp mắt một cái, thân hình của Vong Linh thành chủ lóe lên, rồi nhanh như tia chớp lao thẳng vào bên trong cột ánh sáng truyền tống. A Khò thậm ý cười khẩy, rồi thân hình trong chớp mắt lao đến chắn ở trước mặt Tiêu Lăng, nhường lối ra cho ông ta tự tiện xông vào. Ông ta thấy vậy cũng khinh thường không để ý tới, trên miệng còn nở ra một nụ cười khinh miệt. Nhưng mà thân hình ông ta vừa chạm vào cột ánh sáng, một giọng uy nghiêm truyền khắp thiên địa mà vọng vào tai tất cả mọi người:

- Không có huyết mạch của bốn đế, kẻ nào tự tiện xông ra ngoài, chết!

Giọng nói vừa dứt, tiếng kêu la thảm thiết của Vong Linh thành chủ vọng lại tứ phương:

- Không...

Hình ảnh thân thể của vị thành chủ cấp bậc bán thần đang dần dần tan rã bên trong cột sáng làm cho những kẻ còn lại sợ đến chết khiếp. Cửu Thị run run cánh tay lùi lại phía sau liên tục:

- Ta... ta... ta không muốn đi ra nữa...

Nàng thật sự bị dọa cho sợ đến mặt mày trắng bệch. A Khò không thèm để ý đến nàng, hần kéo tay Tiêu Lăng rồi ôm lấy eo nàng:

- Xin lỗi, là ta không tốt đã để nàng phải chịu khổ cực rồi!

Tiêu Lăng ánh mắt nhìn hần rồi chớp chớp lên cười:

- Chỉ cần được ở bên chàng chút khổ cực đó thì có đáng sợ gì!

Nàng ngã người vào trong ngực hần không màng bất cứ chuyện gì. Hần cảm giác ấm áp trong lòng, ôm nàng cười to:

- Ha ha ha, nương tử tốt! Chúng ta mau trở về nhà thôi!

Giọng nói của hần vừa vang lên, Thập Thị đứng phía sau đột nhiên lao ra hô lớn:

- Công tử, người có thể cho ta theo ra bên ngoài được không?

Nhìn thấy ánh mắt kiên nghị của nàng, lại nghe tiếng Tiêu Lăng thì thầm trong ngực:

- Phu quân, hãy để nàng ấy theo chúng ta ra ngoài đi!

Nghe trong giọng nói của nàng có chút vị đạo không đúng, nhưng hần cũng không muốn làm trái ý nàng. Hần nhìn Thập Thị rồi gật đầu, nghiêm giọng nói:

- Muốn theo ta cũng được, nhưng mà lần này ta cần phải gieo cảm niệm lên người ngươi. Nếu người đồng ý thì bước lại đây, còn không thì cứ ở yên đó!

Thập Thị cắn răng một cái, rồi quyết tâm gật đầu đi lên. Nàng nhìn hần, rồi khom người xuống đất cung kính nói:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Hần nghe được lời này của nàng liền đắc ý cười lớn. Xong rồi đưa tay tách ra một giọt tinh huyết dung nhập vào trong mi tâm của nàng. Nàng rung mình một cái, rồi có cảm giác như tâm thần có một sự trói buộc nào đó, mà sự liên hệ của nàng và hần cũng thêm gắn kết một cách kỳ lạ. Hần vui vẻ nâng người của nàng đứng dậy:

- Thập Thị, sau này ngươi là thiếp thân thị vệ của vợ ta. Chỉ cần ngươi không phản bội lại ta, ta sẽ đảm bảo tính mệnh cho ngươi. Thậm chí có thể giúp ngươi tăng cường thực lực, đạt đến thần cấp!

Nếu như là trước kia nàng còn nghi ngờ lời nói của hần chỉ là khoe khoang. Nhưng từ khi thấy hần đột nhiên tăng mạnh thực lực, lại còn mang theo một cỗ thân phận thần bí, khó hiểu. Nàng cũng thông qua sự liên kết tâm thần đặc biệt của hai người mà hoàn toàn tin tưởng lời của hần nói. Nàng nghiêm nghị chấp tay trước ngực, khẳng khái nói:

- Thuộc hạ thề tận trung với chủ nhân, dù chết cũng không sợ hãi!

Hần vui vẻ vỗ vỗ lên vai của nàng. Nhưng lại nghĩ đến thân phận nữ nhi của nàng, có chút xấu hổ vội rút tay lại, cười ha hả nói:

- Tốt! Tốt! Tốt!

Thấy ba người bọn họ chuẩn bị bước vào bên trong cột sáng, Cửu Thị lúc này quên luôn cả sợ hãi ban nãy. Nàng lao nhanh đến chỗ A Khò, túm lấy tay của hần:

- Ta... ta cùng muốn đi ra ngoài!

Một đám vong linh ma pháp sư ở đằng sau lúc này cũng ùn ùn chạy đến:

- Đại nhân, chúng thuộc hạ cũng xin nguyện ý đi theo ngài! Xin ngài hãy dẫn dắt bọn ta ra ngoài.

A Khờ hai mắt tròn ngược. Hắn quả thật không có tinh lực mà gieo xuống niệm cấm trên gần trăm người trước mặt. Hắn nhắm mắt nhìn Cửu Thị đang không ngừng giữ lấy cánh tay của mình:

- Ngươi không phải lúc này rất sợ hay sao? Sao bây giờ lại chạy theo ta làm gì?

Nàng dường như lúc này không còn sợ hãi nữa, lại trở lại với bản tính ngang ngược vốn có. Nàng ưỡng ngực lên, ngẩng cao đầu nói:

- Ai nói là ta sợ chứ? Chẳng qua là ta muốn diễn kịch cho các ngươi xem thôi. Phải không, các ngươi nói có đúng đúng không?

Nàng đưa mắt quay sang lườm đám vong linh ma pháp sư ở đằng sau. Bọn họ nhìn thấy như vậy đều tự giác sợ hãi mà kêu phải liên tục. A Khờ đưa tay lên gõ trán của nàng một cái:

- Nháo cái gì mà nháo, ngươi muốn theo ta thì phải để ta gieo xuống cấm niệm.

- Không được, lúc này ngươi đã lấy máu ra thế rồi, làm sao lại có thể nói mà không giữ lời như vậy được chứ?

- Nhưng không có máu của ta, ngươi làm sao có thể đi qua truyền tống trận?

Thấy hắn tròn mắt lên nhìn mình như vậy, nàng cũng không chịu lép vế, hai mắt mở to mà nói:

- Thì ngươi tặng cho ta một giọt máu cầm ở bên người, như vậy không phải cũng được sao?

- Chuyện này...

Hắn bị nàng nói đến không có cách nào phản bác được, đành phải tùy ý bứt ra một giọt tinh huyết giao cho nàng. Rồi sau đó gieo cấm niệm lên trên gần trăm tên vong linh ma pháp sư còn lại. Hắn làm xong xuôi hết thấy, tinh lực trên người cũng bị hao mòn đến gần hết, tinh thần cũng vô cùng mệt mỏi. Hắn cẩn thận nhìn đám người ở bên cạnh, rồi mở ra kết giới phòng hộ bao bọc bọn họ bên trong. Sau đó chậm rãi bước vào bên trong cột sáng. Tuy nói là phương pháp của hắn rất hữu hiệu, nhưng tâm thần ai cũng cảm thấy hồi hộp và căng thẳng. Chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể thân hủy đạo tiêu, cát bụi lại hóa về với cát bụi. Cũng may là sự lo lắng của bọn họ cũng không có kéo dài quá lâu. Sau khi được cột sáng bao bọc lấy, một lực hút vô hình mạnh mẽ kéo theo đoàn người A Khờ đi vào trong chớp mắt. Đầu óc bọn họ quay cuồng một lúc, cuối cùng quá trình truyền tống cũng chấm dứt sau mấy chục hơi thở. A Khờ là người đầu tiên tỉnh táo lại, hắn kéo theo Tiêu Lăng đến bên cạnh. Rồi truyền linh lực vào trong người nàng, làm cho cảm giác khó chịu khi truyền tống của nàng bị xóa đi nhanh chóng. Đến khi mọi người tỉnh lại, ánh mắt hiếu kỳ của Cửu Thị đảo ở xung quanh. Nàng hít mấy ngụm linh khí vào trong cơ thể, hai mắt không khỏi tròn xoe lên, cười:

- Ấy da, linh khí nơi này sao lại nồng đậm như vậy. Nếu ta ở đây tu luyện vài năm là có thể đột phá một tiểu cảnh giới. Vậy nếu hơn mười năm sau ta nhất định sẽ đạt tới bán thân. Lúc đó còn ai dám đi trêu chọc đến bốn đại nhân!

Nàng đắc ý rồi chống tay lên hông cười to. Đám vong linh ma pháp sư mặc dù đã nhận A Khờ làm chủ, nhưng cũng không dám đi chọc giận nàng. Một đám phải cố gắng nhịn nhịn để không phải cười thành tiếng. Chỉ có A Khờ là không thèm để ý đến nàng, phát phát tay nói:

- Tiểu ma đầu, nếu ngươi đã yêu thích nơi hoang dã này như vậy. Hay là ngươi cứ ở lại đây mà tận hưởng đi nhé, ta xin đi trước đây!

A Khờ bỏ đi, Thập Thị chần chừ một chút rồi cũng đi theo. Đám vong linh ma pháp sư còn lại thì nhanh chóng đi ở phía sau. Không có tên nào ngảy ngược mà đứng lại gần chỗ của Cửu Thị. Đang lúc đắc ý, Cửu Thị vừa mới xoay đầu lại đã không thấy bóng dáng của ai hết. Nàng hốt hoảng vội chạy đuổi theo phía sau:

- Này, chờ ta với! Nơi này ta không biết đường a!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Huyết nô

Nhóm người A Khờ rời đi, nhưng bọn họ cũng không biết bên trong lăng mộ của Long Đế đang có một cái hư ảnh cầm trên tay hòn thể Vong Linh thành chủ mà cười lên khặc khặc:

- Đứa nhỏ này rất không tệ, không ngờ là tinh huyết của nó lại có thể giúp ta mở ra phong ấn ở chỗ này. Long Thiên Hận, ngày mà lão phu trở về cũng chính là ngày tàn của ngươi. Cổ tộc, món nợ này ta cũng sẽ tính toán với các ngươi!

Hồn thể của Vong Linh thành chủ bị dọa cho sợ hãi đến run rẩy. Ông ta đương nhiên là nhận ra người đang nắm giữ linh hồn của mình. Người này chính là Long Đế, Long Ngạo Thiên.

- Ài, thật là đáng tiếc! Nếu như có thể có nhiều hơn một cái hồn thể thần cấp thì tốt rồi. Thật đáng tiếc, cái hồn thể này cũng chỉ là bán thần, không thể duy trì đám huyết nô của ta hoạt động trong thời gian dài được. Nhưng cũng không sao, một năm, chỉ cần có thể hồi sinh được một trong mười tám chiến tướng của ta, thì ta có thể có hy vọng trở về được rồi!

Hư ảnh của Long Đế tự nói với chính mình mà chẳng cần quan tâm đến việc hồn thể của Vong Linh thành chủ có nghe thấy hay không. Điều này càng làm linh hồn của hắn run rẩy đến không thể kiềm chế được.

- Long Đế đại nhân, xin ngài hãy tha cho ta một lần này đi! Ta nhất định sẽ phục tùng mệnh lệnh của ngài, tuyệt đối không dám phản nản lấy nửa lời! Xin ngài đừng có xóa đi hồn thể của ta!

- Hừ!

Ánh mắt hư ảnh Long Đế nhìn đến hồn thể đang run rẩy của Vong Linh thành chủ, rồi lạnh nhạt bóp chặt ở trong tay. Chỉ thấy bàn tay hư ảnh Long Đế phát ra tinh quang, chưa tới một hơi thở hồn thể của Vong Linh thành chủ cũng không kịp phát ra một chút âm thanh nào đã phiêu phù ra trước mặt, ánh mắt mờ hồ không có bất kỳ một chút cảm xúc gì. Dường như điều này lại rất vừa ý hư ảnh Long Đế. Ông ta khẽ gật đầu rồi phát tay mở ra một trong mười tám cổ quan tài đặt trên mười tám cái trụ đá xung quanh. Một cổ thi thể mặc chiến giáp màu đen trùm kín đầu bị kéo ra ngoài. Bàn tay của hư ảnh Long Đế đem hồn thể trước mặt ấn lên trán của cổ thi thể mặc chiến giáp. Khoảng chừng qua mấy hơi thở, cổ thi thể mặc chiến giáp ban đầu cứng đờ, không có bất kỳ cử động nào đột nhiên hai mắt lóe lên ánh đỏ. Rồi một giọng nói ồm ồm như từ trong hư không của địa ngục vọng về:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Hư ảnh Long Đế quan sát cổ thi thể mặc chiến giáp một lúc, rồi mới gật đầu hài lòng nở ra mồm cười:

- Rất tốt!

Nói xong, hư ảnh Long Đế nhẹ nhàng phát tay mở ra cột sáng truyền tống trận. Cột sáng vừa mở ra, huyết nô liền đi vào rồi biến mất. Khi huyết nô của Long Đế một lần nữa xuất hiện, cũng chính là nơi mà nhóm người A Khò vừa mới đi khỏi cách đây không lâu. Chỉ là phương hướng huyết nô rời đi ngược lại với phương hướng của bọn họ. Dường như huyết nô muốn đi đến khu vực tử vong đầm lầy. Tất cả những chuyện này A Khò đều không hay biết. Hắn đang cẩn thận đi về hướng Nam Việt quốc.

Hoàng cung Đại Việt quốc, trong một tòa đại điện rộng lớn, bốn bề được bài trí vô cùng xa hoa và tinh xảo. Trên long ý của tòa đại điện có một vị trung niên nam tử mặc long bào, thêu chín con rồng tranh châu ngói trầm tư một mình. Phía dưới đại điện vẫn vô bá quan cũng chỉ còn lại duy nhất một vị lão nhân mặc quan phục, đội kim mào, râu tóc bạc trắng đứng lặng im không nói lời nào. Một viên võ tướng mặc cẩm y từ bên ngoài đại điện đi vào quỳ gối cung kính bẩm báo:

- Thừa bệ hạ, bên ngoài có Nhị hoàng tử muốn vào triều kiến!

Vị trung niên nam tử đang ngồi trầm tư hai mắt bỗng dựng tòa sáng. Một luồng uy áp kinh khủng từ trên người trung niên nam tử phủ phục xuống dưới. Viên võ tướng bất giác run rẩy thân hình không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ có vị lão nhân mặc quan phục vẫn đứng bình tĩnh không nói lời nào.

- Mau, cho phép Nhị hoàng tử vào trong gặp trẫm!

Viên võ tướng cố gắng đè ép uy áp trên người, rồi đứng dậy khom lưng cúi đầu nói:

- Vâng, thưa bệ hạ!

Từ bên ngoài đại điện đi vào là một người thanh niên trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn lãng, trên người tỏa ra khí chất hoàng giả cao quý. Y phục trên người là một bộ hoàng bào thêu năm con rồng nhỏ hướng lên châu trời. Người thanh niên này chính là Nhị hoàng tử của Đại Việt Đế Quốc, cũng chính là người từng xuất hiện bên trong mật thất của Hắc Thạch thành.

- Hoàng nhi tham kiến bệ hạ!

Người trung niên ngồi trên long ý khẽ gật đầu nhìn đến đứa con của mình. Vị hoàng đế của Đại Việt Đế Quốc ánh mắt sáng như trăng sao, giọng nói lúc này điềm tĩnh không lộ ra một chút ý cười:

- Hoàng nhi, chuyện ta giao phó cho con đi làm đã giải quyết thế nào rồi? Ta nghe được tin tức, ở gần Hắc Thạch thành đạo này yêu thú dường như đang có biến động lớn. Phía bên kia, Nam An quốc và Tây Thục quốc dường như cũng có động tác. Mà Lý gia này hình như cũng bắt đầu rục rịch qua lại với đám người họ Trịnh của Nam Việt quốc. Chuyện này con thấy chúng ta nên phải xử lý như thế nào?

Vị lão giả đang đứng bên trong đại điện ánh mắt cũng lóe sáng quan sát thái độ của Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử dường như không để tâm đến ánh mắt của lão, cũng như thái độ của cha mình đang ngồi ở trên long ý. Nhị hoàng tử bình thản trả lời:

- Thừa bệ hạ, chuyện của Lý gia chúng ta hiện nay không cần bận tâm quá nhiều. Bên trong Hắc Thạch thành tuy rằng Lý gia mượn lý do vị thành chủ cũ làm phản mà thu lấy binh quyền, chiếm thành làm của riêng. Nhưng trên danh nghĩa nó vẫn là thành trì của Đại Việt Đế Quốc, những tu sĩ ở trong thành

cũng là con dân của bệ hạ. Nhi thần tin rằng Lý gia hiện nay không có gan làm phản. Còn về chuyện của họ Trịnh ở Nam Việt quốc, nhi thần cho rằng tâm tư của bọn họ vẫn hướng về phía triều đình. Cho dù có cho thêm bọn họ một trăm lá gan bọn họ cũng không dám cầu kết với Lý gia mà làm phản. Hiện tại số lượng yêu thú bên ngoài Hắc Thạch thành tuy nhiều, lại thường xuyên lui tới gây nên bạo động, nhưng thực lực của chúng không đáng giá nhắc tới. Nhi thần đã cho người xử lý ổn thỏa hết rồi. Yêu tộc hiện nay đang tranh đấu với nhau gay gắt, Lang tộc hầu như đã nằm trong tay của chúng ta. Thánh nữ của bọn họ đã bị cô lập, hai bộ tộc Hắc lang cùng Thiên lang đã nằm dưới sự khống chế của nhi thần. Chỉ cần khống chế tốt chi quân đội của mấy bộ tộc này, kết hợp với lực lượng hoạt tử nhân mà nhi thần cùng với Hắc Ám giáo hội nuôi dưỡng. Nhi thần cho rằng, từ đây cho đến khi người đột phá cảnh giới Đại Việt Đế Quốc của chúng ta vẫn hoàn toàn có thể chống đỡ được. Đợi đến khi người đột phá thành công cảnh giới, còn ai trên mảnh tinh cầu này có thể chống đỡ được nữa!

Nghe mấy lời của Nhị hoàng tử nói xong, hoàng đế ngồi trên long ỷ không khỏi thở dài:

- Ài, mấy vạn năm rồi, đã chưa từng có ai có thể đột phá để cấp bước chân vào tôn cấp. Chuyện này không phải chỉ dựa vào một mình ta mà có thể làm được. Hiện nay tam đại cổ tộc thì có hai đại cổ tộc nắm giữ hai đại đế quốc trong tay. Bây giờ chỉ còn lại Lý gia là ẩn mình, chưa có nổi dậy chiếm lấy quyền hành của họ Ngô chúng ta. Con cho rằng bọn họ là không muốn chiếm lấy, hay là thực lực của bọn họ không đủ hay sao? Nếu con nghĩ rằng như vậy thì con sai rồi, thứ mà bọn họ muốn không phải là vương quyền của họ Ngô chúng ta. Thứ bọn họ cần, chỉ có một. Con có biết đó là thứ gì hay không?

Hoàng đế ánh mắt thâm thúy đảo qua người lão giả trước mặt, rồi mới chăm chú nhìn xuống hoàng tử. Nhị hoàng tử đại khái đoán ra được điều gì đó, nhưng ánh mắt vẫn cổ tình trở nên mờ mịt, xấu hổ hỏi:

- Nhi thần ngu muội, xin bệ chỉ bảo cho!

Vị hoàng đế hai mắt khẽ nhủ lại, nhưng rồi cũng buông lỏng, mà nói ra một câu:

- Huyết mạch!

Câu nói đơn giản nhưng đủ làm cho nhị hoàng tử cảm thấy chấn động. Đến cả lão giả đứng trong đại điện cũng khẽ run rẩy thân hình. Nhưng lão là người thế nào, chỉ qua một cái chớp mắt liền trở lại cái vẻ lãnh đạm thường ngày. Hoàng đế ánh mắt lúc này lại nhìn về phía lão, rồi phát tay nói với con trai của mình:

- Hoàng nhi, con xem chừng đi đường xa cũng đã mệt mỏi rồi. Hay là con về nghỉ ngơi trước đi! Trẫm cần phải hồi cung để gặp mẫu thân của con có chút việc!

Sau khi chấn động một lúc, nhị hoàng tử liền nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm trạng, vội vàng chấp tay cúi đầu nói:

- Dạ, nhi thần hiểu rồi ạ! Nhi thần xin phép được cáo lui!

Nhị hoàng tử vừa lui được ba bước, lại nghe thấy tiếng dặn dò của hoàng đế:

- Bá nhi, khi nào rảnh rồi hãy nhớ đến thăm mẫu thân của con!

- Dạ, thưa phụ hoàng!

Nhị hoàng tử lui ra khỏi hoàng cung, vị lão giả từ nãy giờ vẫn im lặng không nói, lúc này cũng bước ra mấy bước, ôm quyền nói:

- Vi thần xin phép được cáo lui!

Nhưng lời ông ta vừa nói ra liền nghe thấy tiếng cười của hoàng đế:

- Quốc sư, ngài chẳng phải là đã cùng ta cá cược rồi hay sao? Ta nhớ hình như ván cược lần này là ngài thua ta thì phải? Việc này chúng ta phải tính sao đây?

A Kờ nếu như xuất hiện tại đây vào lúc này chắc hẳn sẽ nhận ra tướng mạo của người này. Hẳn chắc chắn sẽ rất giật mình khi biết người này chính là ông nội của Xuân Nhi. Quốc sư bày ra dáng vẻ xấu hổ, sờ sờ y phục nói:

- Ài, bệ hạ! Người xem, ta tuổi tác đã cao rồi lại hay quên trước quên sau, lúc này ta với bệ hạ còn có đánh cược hay sao?

- Ngài...

Nếu như ở trong triều này, có người nào dám cả gan đi đánh cược với hoàng đế, thua cuộc xong lại quyệt nợ thì chắc chỉ có qua quốc sư Lê Hoàng này là người duy nhất làm điều đó. Thậm chí mấy lần còn là lão rù rê hoàng đế đánh cược, nếu như lão thắng thì lão sẽ tìm mọi cách thu về vật phẩm cá cược cho bằng được. Còn lỡ như thua cuộc, lão lúc nào cũng khôn khéo tránh né. Rất hiếm khi hoàng đế thu được vật gì trên người lão. Nhưng mà chuyện này cũng chẳng ai dám đi bắt bẻ lão, thậm chí hoàng đế đôi lúc cũng cố tình bỏ qua cho lão. Mà lần này cũng không khác mấy lần khác là vậy. Tuy rất khó chịu với tính khí của lão, nhưng trong lòng của hoàng đế cũng không lấy làm bức mình. Mà ý vị thâm trường nhìn lão cười cười:

- Ta nghe nói trong nhà của quốc sư có một đứa con gái nuôi, tên là Nhượng Tử. Nghe nói nàng vẫn còn chưa có đạo lữ, hay là...

Không để cho hoàng đế nói hết câu, lão như bị giẫm phải đinh vội nhảy cẫng lên, vỗ tay nói:

- Ấy da, hôm nay ta quên mất một chuyện hệ trọng! Lão thần xin phép được cáo lui, chuyện thua cuộc lão thần sẽ cho người đem đồ vào cung cho bệ hạ! Xin bệ hạ cho phép lão thần được cáo lui!

Lão nói xong cũng không đợi cho hoàng đế ấn chuẩn, liền biến mất ngay giữa đại điện. Hoàng đế chỉ còn biết cười khổ một mình:

- Quốc sư, ngài...

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Thú triều

Lại nói, A Khờ dẫn theo nhóm người Tiêu Lăng nôn nóng đi đến Nam Việt quốc, biết được bên đó mấy ngày trước đột nhiên có thú triều xâm lấn. Mấy tòa thành trì liên tiếp bị thất thủ, trong thú triều thậm chí còn có xuất hiện cả một nhóm ma thú cấp sáu, cấp bảy. Chuyện này làm cho hần có một dự cảm không tốt.

Nhìn khung cảnh đổ nát của tòa thành trì trước mặt, vương vãi dưới đất còn có xương vụn, thịt nát của ma thú và tu sĩ. Dù là những vong linh ma pháp sư lạnh lùng, thường xuyên tiếp xúc với tử vong cũng cảm thấy lạnh lạnh sống sống. Đây đã là tòa thành trì thứ ba bọn họ đi đến gặp thú triều công kích, hầu như tòa thành nào cũng bị tàn sát bừa bãi như vậy.

- Chuyện này có phần không đúng? Vì sao mấy tòa thành trì này lại không có tu sĩ cao cấp đến trấn giữ? Chuyện thú triều lớn như vậy mà Đế Quốc cũng không quản hay sao?

Tiêu Lăng đứng nhìn một đồng đồ nát trước mặt, tâm tình phức tạp nói ra nghi vấn trong lòng. A Khờ cũng thấy chuyện này hết sức kỳ lạ. Thú triều lần này lại có thánh thú xuất hiện, không biết đã bao lâu rồi nhân loại mới rơi vào một hoàn cảnh như vậy. Rõ ràng quy mô của thú triều vô cùng khổng lồ, nhưng tại sao Đế Quốc lại không quan tâm đến, mà quân đội đồn trú tại các tòa thành dường như quân số có phần lại quá ít ỏi.

- Chủ nhân, người qua bên này xem đây là vật gì?

Thập Thị nhìn mấy cái xác tu sĩ dưới đất rồi kinh hô lên. A Khờ liền xoay người lại rồi đi qua xem.

- Có chuyện gì sao?

Thập Thị thấy hần chăm chú nhìn mình thì có chút đỏ mặt, nàng chỉ vào ba cái xác chết dưới đất, rồi cẩn trọng nói:

- Thừa chủ nhân, thuộc hạ cảm thấy mấy cái xác chết này có gì đó không đúng. Dường như bọn họ không có tồn tại linh hồn. Như là, linh hồn của bọn họ đã bị ai đó rút ra rồi vậy.

Nàng là vong linh ma pháp sư nên mấy chuyện như vậy đương nhiên là nhận biết rất rõ ràng. A Khờ đưa mắt nhìn nàng rồi lại quan sát mấy cái xác chết. Hần đột nhiên suy nghĩ đến chuyện gì đó, mới quay sang nhìn Tiêu Lăng. Cả hai không nói tự thông, đều cảm thấy kinh hãi trong lòng. Tình trạng của mấy cái xác chết này rõ ràng quá mức giống với miêu tả về đám hoạt tử nhân mà hai người từng nhận biết. A Khờ vô tri vô giác sờ cái túi thơm lần trước công chúa của Nam Việt quốc lưu lại cho mình. Hần cảm thấy chuyện này là một cái đại âm mưu vô cùng khủng bố. Đây rất có thể là lý do tại sao cả ba tòa thành bị thú triều xâm lấn nhưng số lượng tu sĩ chết trận lại quá ít ỏi, mà những cái xác ma thú thì giăng đầy khắp nơi. A Khờ vội vàng ra lệnh cho mọi người:

- Đi, tiếp tục đến tòa thành tiếp theo!

Mệnh lệnh của hần ban xuống không một ai dám phản nản, chỉ có Cửu Thị là bất mãn chạy ở phía sau hậm hực. Nàng tuy có chút ham chơi, nhưng mấy ngày này nhìn thấy cảnh trạng chết chóc liên tục thì đã không dám liều lĩnh chạy đi ra ngoài một mình. Tiêu Lăng tuy rằng miệng không nói ra lời nào, nhưng tâm trạng của nàng lúc này cũng rất nặng nề. Huynh trưởng của nàng lần trước bị bắt đi là để luyện hóa thành hoạt tử nhân, tuy rằng chạy thoát thân ra ngoài nhưng không biết sống chết thế nào. Còn nhóm người Tiêu Long đi đến Nam Việt quốc cũng không rõ tin tức. Chuyện này càng lúc càng trở nên phức tạp và khủng bố.

Bắc thành, đây là một trong bốn tòa trọng thành bảo vệ vùng biên giới giáp ranh với Nam An Đế Quốc. Nhưng ngày hôm nay sau khi cả ba tòa trọng thành Đông, Tây, Nam liên tục bị thú triều công phá những tiếng hỗn loạn trong thành đã phá vỡ bầu không khí trầm lắng vốn có của nó. Công chúa Nam Việt quốc ngồi trong phủ đệ xa hoa của mình, đôi mắt với thị vệ trưởng đang vô cùng sốt ruột và lo lắng:

- Công chúa, chúng ta mau chóng trở về hoàng cung thôi! Nơi này quá nguy hiểm, chúng ta không thể ở lại lâu được!

Công chúa vẫn ngồi đó, không nói một lời nào. Ánh mắt của nàng dường như đang nhìn về một phía xa xăm nào đó. Nàng càng làm như vậy thị vệ trưởng càng trở nên gấp gáp:

- Công chúa...

Nhưng đúng lúc này công chúa đột nhiên đứng bật dậy, khoe miệng nở ra một nụ cười mỉm:

- Bọn họ trở về rồi!

Thị vệ trưởng ngo ngắc không hiểu công chúa đang nói cái gì. Nhưng mà bước chân của công chúa đã rời khỏi lâu các, khi nàng dừng lại đã là ở trên bức tường thành cao mấy nghìn trượng. Ánh mắt của nàng đang chăm chú nhìn đến một nhóm người cười Kim Sí hồ lao nhanh về phía tòa thành. Nàng có thể nhìn thấy nữ nhân mặc áo đen ở chỗ đó, chỉ đáng tiếc là nàng không có nhìn thấy người mà nàng muốn tìm.

Lúc này toàn thành đang vào tình trạng giới nghiêm, nên nhóm người trên lưng Kim Sí hồ bị chặn ở lại ngoài cửa thành. Chỉ thấy nữ nhân mặc áo đen lấy ra một vật gì đó làm cho đám binh lính thái độ vô cùng cung kính mở công thành cho bọn họ đi vào. Thị vệ trưởng lúc này cũng đứng ở trên tường thành, cẩn thận quan sát nhóm người phía dưới rồi mở miệng kinh ngạc nói:

- Ô, là Lan nhi! Đứa nhỏ này xem ra vận mệnh cũng không tồi! Tuy rằng bị thương trên người nhưng tính mạng vẫn còn có thể đảm bảo được. Xem chừng nhiệm vụ lần này của công chúa giao cho nàng đã hoàn thành xong rồi! Công chúa, hay là chúng ta mau trở về hoàng cung đi!

Công chúa nét mặt không khỏi nhú lại, nàng như suy nghĩ đến điều gì đó, rồi vẻ mặt có chút giãn ra. Lúc này nàng mới mở miệng nói chuyện:

- Liên Hoa, người mau cho người ra nghênh đón bọn họ vào thành đi! Ta muốn đứng đây chờ một chút! Ta nghĩ là người đó cũng sắp đến rồi! Tai họa lần này nếu không có hắn, e rằng không có cách nào phá giải được!

Mặc dù có chút nghi hoặc nhưng trưởng thị vệ vẫn nhanh nhẹn đi xuống công thành. Cổng thành vừa mở ra, nhóm người Kim Sí hồ còn chưa kịp vào thành đã nghe thấy những tiếng động rầm rập từ phía chân trời chạy âm tới. Khoảng cách hơn mấy chục dặm, binh sĩ trong thành vẫn có thể nhìn thấy bụi bầy mù mịt, tiếng thú rống vọng lại khắp nơi. Đám người Kim Sí hồ vội vã chạy nhanh vào thành, trưởng thị vệ cũng lệnh cho binh sĩ giữ thành đóng lại cổng thành, toàn bộ bắt đầu chuẩn bị giới nghiêm. Tổng thể mà nói, hiện tại tòa thành ngoài những binh sĩ giữ thành, toàn bộ dân chúng cũng đã được chuyển đi hết rồi. Nhưng mà cứ tiếp tục như vậy, không sớm thì muộn số thành trì của Nam Việt quốc cũng bị thú triều công phá hết. Công chúa đứng một mình trên tường thành, nàng nhìn về phía cảnh trời xa xa mà thở dài:

- Lẽ nào, ta tính sai rồi sao?

Sau khi để đoàn người Kim Sí hồ vào trong thành, trưởng thị vệ mau chóng đem theo bọn họ đi lên tường thành. Nữ nhân mặc áo đen vội vã quỳ xuống, nước mắt có chút chảy dài:

- Công chúa, là thuộc hạ bất tài! Đám ty muội đi theo toàn bộ đã bị giết chết, chỉ còn một mình thuộc hạ trở về! Xin công chúa ra lệnh trách phạt!

Công chúa đang suy nghĩ đến vấn đề gì đó, nên nàng mới quay sang nhìn đám người Kim Sí hồ. Tiểu Long lúc này đã hóa thành một đứa trẻ nhỏ, được Tiểu Mỹ bế ở trong lòng. Còn Xà Linh, bảo chị, A Ngưu thì đứng ở hai bên. A Sân, A Si lúc này đang ở phía sau lưng bọn họ. Kim Sí cũng trở về hình người chần nôi trước mặt mọi người. Hiện tại trên người bọn họ ai cũng có vài vết thương lớn nhỏ khác nhau, vẻ mặt tiêu tụy đi rất nhiều. Công chúa nhìn như không nhìn đến bọn họ, chậm rãi nói ra từng tiếng:

- Vất vả rồi!

Nàng vốn nói chuyện khó hiểu, nhưng Kim Sí vẫn cung kính cúi đầu trả lời:

- Đa tạ công chúa điện hạ đã quan tâm! Hiện nay bọn ta theo lời mời của công chúa mà đến Nam Việt quốc, chỉ đáng tiếc là trên đường đến đây chủ nhân của bọn ta gặp chuyện phiền phức. Hiện nay thú triều lại nổi lên như vậy, không biết công chúa có sắp xếp gì hay không?

Nàng dù sao cũng là người có thực lực mạnh nhất, lại là người tính tình trầm ổn, mọi chuyện cho tới hôm nay vẫn là nàng làm chủ. Nàng cũng nhìn ra công chúa này là người phức tạp, thị vệ bên cạnh thực lực cũng rất cường hãn. Nhiệm vụ của nàng là phải đảm bảo an toàn cho tiểu chủ nhân cùng với nữ nhân của A Khò. Nên nàng lúc nào cũng cẩn thận mà không dám sơ suất. Công chúa nhìn thấy ánh mắt đề phòng của nàng, nàng ta cũng không suy nghĩ gì nhiều. Chậm rãi nhìn phía bầu trời xa xa:

- Rút lui!

Nàng vừa ra lệnh, thị vệ trưởng liền thở ra nhẹ nhõm vội vã vàng vàng sắp xếp binh lính chạy đi. Nhưng mà lúc này Tiểu Long đột nhiên nhảy khỏi vòng tay của Tiểu Mỹ, hưng phấn kêu lên:

- Ba ba, ba ba!

Đối với nó mà nói, hơn một tháng nay không thể gặp được A Khò, trong lòng nó rất là khó chịu. Hiện nay đột nhiên cảm nhận được khí tức của hắn phía sau đám ma thú đang chạy đến Bắc thành, nó cũng không thêm che giấu thân phận của mình mà hóa trở về long thân nhào lên bầu trời bay đến. Kim Sí kinh hãi vội vàng biến về yên thân đập cánh chạy đuổi theo. Mấy người A Ngưu, Xà Linh chỉ còn biết trân mắt đứng nhìn. Đám binh sĩ ở trong tòa thành cũng kinh hãi kêu lên:

- Rồng, là một con rồng!

- Các người nhìn kia, trên tòa thành có một con rồng!

- Ôi cha mẹ ơi, là một con rồng thật đó!

- Ta từ nhỏ đến chừng này tuổi còn là lần đầu tiên thấy một con rồng!

Ngay cả thị vệ trưởng ánh mắt cũng mơ hồ không biết phải nói như thế nào. Nữ nhân áo đen có lẽ là người kinh hãi nhất, nàng hơn một tháng nay ở gần nó như vậy cũng không phát hiện ra nó lại là một con rồng hóa thành. Duy nhất chỉ có công chúa ánh mắt vẫn luôn luôn điềm tĩnh, thậm chí khóe miệng của nàng còn nhếch lên một nụ cười bí ẩn. Dường như tất cả những chuyện này đều nằm trong suy đoán của nàng. Hy vọng trong lòng nàng lại một lần nữa được thấp lên trần đầy.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Nhìn bảy ma thú chạy đầy đất, trên trời đồng nghị các loại phi cầm, phi điều. Cho dù là A Khò không sợ trời không sợ đất cũng thấy sống lưng lạnh lạnh. Hắn lúc này đã cảm nhận được khí tức của Tiêu Long ở gần đây, nên càng gấp gấp không dám dừng lại. Gần trăm vong linh ma pháp sư ở đằng sau cũng hồi hộp không kém. Dù sao đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt với nhiều ma thú như vậy. Thậm chí bên trong còn có khí tức của rất nhiều ma thú cường đại. Bọn họ dù thế nào cũng không muốn vừa đi ra ngoài Tử Vong cốc liền bị chết một cách uổng phí. A Khò đương nhiên là hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn họ, hắn cũng không muốn để đám thuộc hạ của mình hy sinh vô ích.

- Thập Thị, Cừu Thị! Hai người bám sát theo ta, tất cả những người còn lại cũng nối đuôi theo sau. Ta sẽ đi trước mở đường máu, các người chỉ cần bám sát theo phía sau là sẽ an toàn. Ta đã điều tra qua, bên trong thú triều chỉ có một con thánh thú hậu kỳ, còn lại có hơn mười hai con ngụy thánh thú. Đám này ta có thể giải quyết được. Các người chỉ cần chú ý an toàn của chính mình là được!

Hắn nói xong liền lấy cây gậy sắt ra cầm trên tay, một tay vòng qua eo của Tiêu Lăng, nói nhỏ:

- Nàng có sợ không?

Tiêu Lăng cười như không cười, tự mình vận chuyển linh lực xung quanh. Ánh mắt cương nghị nhìn đàn ma thú gần cả trăm vạn trước mặt:

- Thiếp dù sao cũng là thánh cấp, chỉ cần phu quân không sợ, thiếp cũng không sợ!

A Khò cười lên hà hà, rồi hun "chụt" lên má nàng đầy đắc ý:

- VỢ TỐT, ta rất yêu nàng!

Nói xong hắn cũng không để cho nàng kịp phản ứng, thân người nhảy lên trên cao rồi vùng gậy đánh tới. Nàng nhìn bóng lưng của hắn nở ra một nụ cười ấm áp. Mấy người Thập Thị, Cừu Thị nhìn nhau rồi cũng triệu hồi vong linh ma thú nhảy lên nghênh chiến.

Àm! Âm! Âm!

Âm thanh như mưa rơi núi lở vang vọng gần cả trăm dặm. Bóng hình A Khò nhảy lên nhảy xuống tung hoành giữa bảy ma thú. Những tiếng thú rống kêu la thảm thiết. Máu rơi, thịt vụn, xương cốt gãy vỡ tạo thành một mảng lớn. Từ xa nhìn lại người ta có thể thấy được một cái cảnh tượng vô cùng kỳ dị. Trong đại quân gần trăm vạn ma thú, đột nhiên từ phía sau có một con đường nhỏ như một mũi tên xuyên thẳng qua trăm vạn đại quân. Dù là người từng trải qua mấy trận ma thú tập kích liên tục mấy ngày gần đây, hay là những binh sĩ thủ thành chuẩn bị lui quân. Lúc này bọn họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho há hốc mồm không thể nào tin tưởng nổi.

- Chuyện... chuyện gì đang xảy ra? Ta không có nhìn lầm đấy chứ?

- Có người đang xông qua bảy yêu thú!

- Điều này làm sao có thể được?

- Cho dù là đại quân mấy vạn người cũng không dám liều lĩnh như vậy. Ai, là ai đến cứu viện cho chúng ta?

- Các người coi kia? Bọn họ hình như không phải là quân đội, chỉ là một nhóm tu sĩ nhỏ thôi!

- Cái này... bọn người này điên rồi hay sao?

Thị vệ trưởng đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn sang công chúa của mình. Nàng nhìn thấy ánh mắt công chúa sáng rực như ánh sao trên bầu trời, nét cười rạng rỡ đã lâu rồi không có trông thấy được. Nàng cẩn thận lên tiếng nhắc nhở:

- Công chúa, chúng ta...

Nàng còn chưa nói hết câu đã bị công chúa ngắt lời, rồi giọng nói của công chúa vang vọng khắp cả tòa thành:

- Lệnh, toàn bộ binh sĩ vào lại vị trí! Chuẩn bị cùng ta nghênh chiến thú triều! Kẻ nào trái lệnh, tử!

Lệnh của nàng truyền xuống làm cho binh sĩ toàn thành cảm giác như bị sét đánh, nhưng cũng có người nhanh nhẩu nhận ra điều gì đó nên đã nhanh chóng trở về vị trí của mình. Toàn bộ binh sĩ phòng vệ cũng lục tục chạy về vị trí ban đầu. Xà Linh đứng trên tường thành nhìn phía nhóm người xa xa, trong lòng phức tạp nhìn sang báo chí:

- Là chàng!

Báo chí khẽ gật đầu rồi siết chặt cây cung trong tay:

- Ta muốn ra khỏi thành tiếp ứng cho chàng!

Lời nàng vừa nói ra liền bị Xà Linh ngăn lại:

- Không được, người mà xông ra ngoài thì sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó chàng sẽ bị phân tâm!

- Ta...

Hai người còn đang giằng co qua lại, đột nhiên trông thấy Tiêu My nhảy lên lưng của A Sân, rồi huyết sáo thành một tràng dài. Cả A Sân và A Sĩ đều theo lệnh nàng mà bay lên bầu trời, xông ra bên ngoài tường thành. A Ngưu thấy vậy cũng không chịu kém cạnh, hần nhảy lên lưng chiến lang lệnh cho nó băng qua tường thành, cùng xông ra ngoài. Chuyện này làm cho hai người Xà Linh, báo chí đều phản ứng không kịp. Đợi cho hai nàng nhìn lại đã thấy bọn họ tụ họp với hai người Tiểu Long và Kim Sĩ từ phía chính diện xông thẳng vào bầy ma thú. Có uy áp của Tiểu Long trấn áp, bầy ma thú hầu như không có sức chống đỡ, liên tiếp bị đánh cho thối lui liên tục. Điều này dường như đã đánh động đến thủ lĩnh của bầy ma thú. Trong trăm vạn đại quân ma thú, có một gã đàn ông cao lớn để ngực trần khoanh tay đứng trên lưng một con rùa đen khổng lồ, trên cổ của nó có chính cái đầu rắn đang đưa qua lại. Kim Sĩ mà nhìn thấy con rùa này ắt sẽ nhận ra ngay. Đây không phải là con quỷ thánh thú Thần Quy Cừu Đầu Xà đã từng đuổi giết nàng hồi còn ở U Minh lâm hay sao? Không hiểu vì sao từ U Minh lâm đến đây có khoảng cách phải hơn mấy trăm vạn dặm, mà con quỷ thánh thú này lại có mặt ở đây. Còn gã đàn ông để ngực trần, đeo mặt nạ sắt này là ai? Nhìn gã hoàn toàn không giống do ma thú hóa thành, hơi thở trên người gã phảng phất có mùi tử vong và khí tức yêu tộc. Chuyện này càng nghĩ càng trở nên rối ren.

Ánh mắt thâm trầm của gã đột nhiên lóe lên tia sáng kỳ dị. Nghe tiếng rống giận từ trong cổ họng của gã phát ra, toàn bộ ma thú như ăn phải thuốc kích thích. Bọn chúng điên loạn nhào lên liều mạng, cho dù là A Khò thả ra uy áp bản thân, hay Tiểu Long thả ra long uy của chính mình. Tất thấy điều đó cũng không ngăn chặn được bầy thú rầm rập chạy đến tường thành.

- Thiếu chủ nhân, người mau lui lại đi! Đám ma thú này bị điên rồi, người không thể liều mạng như vậy được!

Kim Sĩ vừa dùng móng vuốt xé xác một con ma thú cấp năm ra thành hai phần, vừa lo lắng truyền âm nhắc nhở Tiểu Long. Nhưng mà nó căn bản là không để ý đến nàng. Lúc này trong ánh mắt của nó chỉ có duy nhất hình ảnh của một nam nhân đang vùng vẫy gây sát đánh chết hơn chục con ma thú vây quanh. Nó đã nhìn thấy hắn, người duy nhất trong đời mà nó có thể tin tưởng và thân quen. Nó bị một đám phi ưng cấp ba bay ra chặn mất tầm nhìn. Điều này làm nó thật sự tức giận, nó há miệng rống to một tiếng. Rồi từ trong cổ họng của nó phun ra một ngụm long hỏa. Hơn trăm con phi ưng bị long hỏa nuốt gọn, kể cả một con phi ưng vương cấp năm cũng bị thiêu rụi thành than đen rơi xuống đất.

A Khò từ xa nghe thấy tiếng rống của nó, hần càng sốt ruột nói lớn:

- Tiểu Lãng, hình như ta nghe có tiếng của Tiểu Long đang gọi. Nàng hãy bám sát theo ta, ta muốn tăng tốc xông lên phía trước!

Tiểu Lãng hiểu rõ tâm trạng của hần lúc này, nên rất nhu thuận gật đầu nghe theo. Tay nàng mở ra kết giới, lại không ngừng niệm lên chú ngữ. Hề là yêu thú rơi vào bên trong kết giới của nàng đều bị làm cho suy yếu không cách nào chiến đấu được nữa, nhóm vong linh ma pháp sư cũng nhận cơ hội đó mà diệt trừ chúng rồi bám đuôi theo sau. Cừu Thị vừa mới giết chết một con rết lớn khổng lồ, còn chưa kịp hưng phấn vỗ tay đã thấy mình bị tụt lại phía sau. Nàng kinh hãi chạy đuổi theo, rồi la lớn:

- Đây, các người bám theo ta?

Lúc này mọi người ai nấy cũng đánh giết đến đỏ mắt, chẳng ai để ý đến mấy lời kêu la của nàng. Chuyện này làm nàng rất là buồn bực, nàng đá hai cái chân nhỏ xuống đất. Rồi tự rửa thầm trong bụng:

- Hạo Nam chết bầm, Hạo Nam chết dẫm! Người dám lừa ta, nói là bên ngoài chơi rất vui! Ta thấy bên ngoài toàn là một đám hung tợn. Hừ, chờ ta chạy được vào thành, ta nhất định sẽ tính toán sổ sách với người.

Nàng vừa nghĩ đến đó liền đắc ý chạy đuổi theo phía sau. Nhưng mà cả người nàng đột nhiên lạnh run lên, nàng cảm nhận một đôi con mắt tràn ngập sát khí đang nhìn mình rất chăm chú. Nàng xoay quanh tìm kiếm một hồi mà chẳng thấy đâu. Nàng càng sợ hãi chạy càng nhanh đến chỗ A Khò, hơi thở gấp gáp cảnh giác nhìn xung quanh. Đúng lúc này A Khò cũng dừng lại mà xoay đầu nhìn.

- Đến rồi!

Nàng tuy không biết là hấn đang nói cái gì, nhưng cảm giác sợ hãi vẫn không thể xua tan đi được. Nàng vội vàng nép sát vào người hấn, khe khẽ nói trong miệng:

- Sát khí này thật là kinh khủng, ta không muốn chơi nữa! Ta muốn về nhà!

Thấy nàng ôm lấy cánh tay của A Khò, Tiêu Lăng cảm thấy rất là khó chịu. Chỉ là lúc này bầy thú đã ngừng công kích, chúng tự động dạt ra thành một lối đi, miệng không ngừng rống to đầy hưng phấn. Thập Thập cảnh giác tiến lại gần chỗ A Khò và Tiêu Lăng đang đứng. Đám vong linh ma pháp sư cũng vây quanh thành một vòng tròn xung quanh A Khò.

- Ba ba! Ba ba!

Tiểu Long không biết từ lúc nào đã hóa lại thành hình người vô cùng vui mừng lao chầm đến chỗ A Khò. Phía sau nhóm người Kim Sí cũng đuổi kịp. A Khò nhìn mọi người cười cười, rồi ôm chặt Tiểu Long ở trong lòng, mọi phiền muộn trong lòng dường như cũng tiêu hao đi hơn phân nửa:

- Có ta ở đây rồi, còn không cần phải sợ!

Kim Sí hai mắt đỏ hoe đang muốn tiến đến nói cái gì đó, nhưng hấn liền ngăn nàng lại. Hấn đưa hai tay lau đi vết máu giăng khắp trên mặt nàng, nụ cười cũng tươi hơn rất nhiều:

- Nàng đã vất vả rồi!

Thấy ánh mắt của Tiêu Lăng và mọi người nhìn đến, nàng rất muốn tránh đi nhưng mà không hiểu sao lòng lại không nỡ, chỉ biết lú rú trong miệng:

- Vì chủ nhân, có chết ta cũng không sợ.

Tiểu Mỹ dường như rất không hài lòng với thái độ làm người của A Khò. Nàng tính đứng ra nói chuyện, liền thấy ánh mắt của Tiêu Lăng ngăn lại. Thế rồi một tiếng thú rống kinh thiên động địa làm cho tất cả đều phải chú ý quay lại nhìn. Một con bạch tượng thân hình khổng lồ đi ở phía trước, mỗi bước đi chuyển của nó làm cho mặt đất trở nên rung chuyển, lắc lư không ngừng. Mà điều khủng khiếp hơn là, con bạch tượng này vậy mà đang nằm phủ phục dưới đất để cho một gã nam nhân dễ ngực trần từ ở phía sau nhảy lên đứng trên đầu nó. Người này vừa xuất hiện, ánh mắt của hai chị em Tiêu Lăng đều mở to ra nhìn. Dường như sự xuất hiện của hấn làm cho hai nàng cảm thấy kinh hãi không thôi. Mà A Khò cũng ngây ngốc đến phát sần. Người này vậy mà cũng đạt đến bán thần, bên cạnh còn có con bạch tượng cũng là thánh cấp đại viên mãn. Cái này quả nhiên là một cái hố to, hấn không nghĩ đến khí tức của bọn họ vậy mà có thể ẩn giấu được thần thức của hấn. Trận chiến này xem ra, hấn thật sự lâm nguy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tiêu Hùng

Đại ca!

Cả Tiêu Lăng và Tiểu Mỹ đồng thời cùng nhau hô lên. Nhưng mà ánh mắt lạnh lùng không chút cảm xúc như muốn giết người của gã làm cho trái tim hai nàng trở nên lạnh buốt. Thập Thập đứng ở một bên quan sát tỉ mỉ liền nói ra nhận định của mình:

- Thừa chủ nhân, người này khí tức trên người không giống như là người sống. Thuộc hạ thấy rằng linh hồn của hấn đã bị hao tổn rất nặng, dường như người này đang dùng phương thức rút ra hồn phách của tu sĩ để bổ trợ lại linh hồn cho mình. Kẻ này lại còn có khả năng điều khiển ma thú, như vậy thì càng thêm đáng sợ!

Nàng không nói ra còn tốt, nàng nói ra rồi A Khò càng thấy không yên trong lòng. Bởi vì tiếng kêu hô vừa rồi của Tiêu Lăng đã xác định được thân phận của người này. Đây không phải là huynh trưởng của hai nàng, hơn một tháng trước may mắn trốn thoát khỏi Hắc Thạch thành đây sao? Nhìn hiện trạng bây giờ của Tiêu Hùng, A Khò càng thêm rầu rĩ. Không ngờ người hấn vất vả lặn lội đi đến đây để tìm kiếm bây giờ đang đứng ở trước mặt. Thế nhưng thần trí của người này dường như không được bình thường, khí tức cũng là nửa sống nửa chết. Ánh mắt hấn vừa nhìn đến, Tiểu Mỹ liền không khách khí kêu lớn:

- Nói bậy, người đó là đại ca của ta, ta có thể đảm bảo là huynh ấy không có vấn đề gì. Người có vấn đề là ngươi, không phải là huynh ấy!

Tiểu Mỹ tức giận nhảy khỏi lưng A Sân bay thẳng tới chỗ con bạch tượng, đứng đối diện với Tiêu Hùng:

- Đại ca, huynh có nhận ra muội hay không? Muội là Mỹ Mỹ đây, huynh có còn nhớ Mỹ Mỹ của huynh hay không?

Ánh mắt Tiêu Hùng lạnh lùng nhìn sang khuôn mặt đang mong chờ của nàng. Rồi đôi bàn tay như sắt thép của hấn chụp lên trên đầu nàng, khóa mắt lóe lên một tia u mang, làm cho khóa mắt Tiểu Mỹ rơi xuống hai giọt châu lệ. Tiêu Lăng hốt hoảng kêu lên:

- Đừng nha, đại ca không được làm hại muội ấy!

A Khò làm sao không biết Tiêu Hùng lúc này đang muốn rút hồn của nàng ra để luyện hóa. Hắn nhún người nhảy một cái lao nhanh đến trên đầu của bạch tượng, một quyền nện thẳng vào người Tiêu Hùng. Tiêu Hùng hai mắt bắn ra u mang, miệng không ngừng rống lên giận dữ vì bị kẻ khác giành lấy con mồi của mình. Một quyền của hắn mạnh mẽ đánh ra ngăn chặn lại quyền của A Khò đánh tới. A Khò trong cái chớp mắt, đem quyền thành chưởng ngăn lại quyền phong của Tiêu Hùng, một tay còn lại cố gắng chụp lấy đầu vai của Tiêu Mỹ mà thừa nhận mạn lực của một quyền vừa rồi để bay ngược ra sau. Chân chưa chạm đất, A Khò đã hét lớn lên:

- Mau, rời khỏi chỗ này! Ta sẽ ở sau yểm hộ cho mọi người! Lặng nhì, nàng đem theo tam muội rời đi đi! Đại ca thần trí đã không còn như lúc trước nữa rồi, ở lại chỉ có con đường chết mà thôi! Đi đi, nghe lời ta!

Lệnh của hắn vừa ra, Thập Thị không chút chần chờ triệu tập toàn bộ lực lượng vong linh ma pháp sư còn lại dốc hết toàn lực phá vòng vây. Kim Sí cũng vỗ cánh hóa thân trở lại thú hình, mạnh mẽ dẫn theo A Sân, A Si xông ra ngoài. Tiêu Lăng ánh mắt phức tạp nhìn hai bóng hình A Khò và Tiêu Hùng lao vào kịch chiến. Nàng biết lúc này không phải là lúc nói chuyện tình cảm, hiện nay tình huống nguy kịch nàng chỉ có thể dẫn theo Tiêu Mỹ cùng mọi người giết đi ra. Tiêu Mỹ như người mất hồn, miệng không ngừng nói ra những lời vô nghĩa. A Khò thì vừa đánh vừa lui để đoạn hậu cho mọi người an toàn phá vòng vây. Hiện tại toàn bộ chiến lực của thú triều đều bị A Khò kéo về một chỗ. Tiêu Hùng tuy rằng cũng không phải chân chính là bán thần, nhưng sức mạnh thân thể lại hết sức khủng bố. Bên cạnh còn có bạch tượng và chục con quỷ thánh thú vây công. Nếu như hắn không liều mạng chống đỡ, e rằng đã để bọn chúng xông ra ngoài đánh giết nhóm người còn lại rồi. Đau đầu nhất lúc này là sự xuất hiện của Thần Quy Cửu Đầu Xà. Nó tuy rằng thực lực chỉ vừa đạt tới thánh thú sơ kỳ nhưng lực phòng ngự lại quá khủng bố, mà còn có khí độc quán quanh rất là phiền toái. A Khò biết lúc này không phải là lúc để cho hắn dẫn đo, chỉ có cản lại chiến lực mạnh nhất của bảy thú triều, những người còn lại mới có hy vọng thoát thân. Lúc này hắn cầm theo cây gậy sắt nhảy lên không trung, miệng không ngừng hô lớn:

- Vô ảnh côn!

Bầu trời ụp bóng cơn ảnh làm cho một đám ma thú vô tình bị nghiền nát thành đồng thịt vụn. Vậy mà Tiêu Hùng lại chẳng chút sợ hãi, hắn rống lên một tiếng rồi vùng quyền đánh ra vô số quyền ảnh ngăn lại vô ảnh côn của A Khò. Bầu trời, mặt đất bị hai lực lượng bán thần va chạm với nhau làm cho rung chuyển kịch liệt. Đám người Tiêu Lăng nhanh chóng mở được một đường thông suốt đi ra ngoài. Thấy cách tường thành chỉ còn chưa tới vạn trượng, trong lòng ai nấy cũng như được gỡ bỏ một tảng đá lớn. A Ngu hưng phấn vỗ vỗ lấy ngực, rêu rống không ngừng:

- Ha ha ha, hôm nay lão tử đánh thật sướng tay! Nào nào, tất cả nhào lại đây, để cho lão tử đánh thêm một hồi nữa nào!

- Hừ, khoe khoang, khoác lác!

A Ngu đang cao hứng bị người ta tát cho một gáo nước lạnh thì rất tức giận. Hắn toang quay lại mắng người, nhưng mà thấy người nói chuyện là một thiếu nữ nhỏ nhắn mặc áo choàng đen, hai mắt giảo hoạt xoay tròn không khỏi rung mình tránh qua.

- Hừ hừ, là nữ nhân của đại nhân ta không có đại mà đi chọc vào. Cũng may Đại Ngu ta là người thông minh, không có nói ra lời gì bất kính. Nếu không lát nữa đại nhân tính toán với ta thì nguy!

A Ngu thì thầm trong bụng, nhưng mà Cửu Thị là hạng người nào. Nàng hiếm lắm mới kiếm được một tên da dày thịt béo vừa mắt, tâm tình lại nổi lên hưng thú:

- Này, tên kia! Người là thuộc hạ của tên giảo hoạt xấu xa, bi ôi, vô sỉ đệ nhất nam nhân kia phải không?

A Ngu đang muốn chạy đi, đột nhiên nghe nàng xô ra một tràng mắng người như vậy cũng thấy kinh ngạc mà mở to mắt nhìn. Hắn còn chưa kịp trả lời đã bị nàng đá cho một cước vào mông:

- Người ngậy người ra đó làm gì? Ta hỏi người không có nghe hay sao?

Hắn lúc này lại càng hãi hùng phát hiện ra, nữ nhân này không những thích mắng người còn rất lợi hại. Rõ ràng một cước vừa rồi của nàng nhanh đến độ hắn không kịp nhìn thấy đánh tới khi nào.

- Xong rồi, xong rồi! Lần này ta gặp phải một ác ma nữ nhân nữa rồi! Chạy, ta nhất định phải chạy nhanh mới được!

Hắn không một chút đắn đo, liền co giò chạy đi như bay. Vài con ma thú chặn ở trước mặt đều bị hắn một quyền đập chết tại chỗ, miệng thì không ngừng la lớn:

- Mau mở cổng thành, mau mở cổng thành! Ta muốn vào thành, ta muốn vào thành!

Đám người Tiêu Lăng cũng vừa vận đi tới, ai nấy cũng thấy kỳ lạ. Chỉ có Thập Thị là hiểu việc, liếc nhẹ về phía nàng ra ý nhắc nhở. Nàng làm như không thấy gì, còn chống nạnh bêu môi:

- Hừm, đồ nhát gan!

A Khò nhìn thấy mọi người đã sắp đi vào trong thành, tâm tình cũng có hơi chút thả lỏng. Nhưng mà Tiêu Hùng lúc này đột nhiên cười lên khặc khặc, khoe môi nhếch lên phát ra một tầng sóng âm kỳ dị. Bảy ma thú như có linh tính bắt đầu di chuyển xung quanh, tạo thành các hình tròn lớn bao bọc A Khò vào bên trong, tách hẳn cùng với nhóm người của Tiêu Lăng ra hẳn bên ngoài. Nét mặt vừa mới thả lỏng của hắn lúc này cũng co rúm lại. Hắn không nghĩ đến từ nãy đến giờ tất cả chỉ là cái bẫy do người ta xếp đặt từ trước để cho hắn chui vào. Nhìn tầng tầng lớp lớp ma thú lớn nhỏ vây quanh, dù hắn có là thực lực thông thiên cũng e rằng khó có thể toàn mạng đi ra. Biện pháp trước mắt chỉ có đánh bại Tiêu Hùng mới dọa lui được bảy ma thú.

Mà lúc này bóng dáng của Tiêu Hùng cũng biến mất trong bầy ma thú. Xung quanh hắn chỉ có duy nhất một bức tường thành ma thú đông nghịt. Đây là Tiêu Hùng muốn dùng hắn vào chỗ chết, rút lấy linh hồn của hắn để luyện hóa tăng cường thực lực. Lúc này A Khờ nghĩ đến điều này cũng quá muộn màng. Hắn tức giận ngửa cổ lên trời rống to:

- Aaaaaa... Là ngươi ép ta!

Điên cuồng! A Khờ thật sự đang rất điên cuồng. Hắn nghĩ đến thân phận của Tiêu Hùng nên từ lúc đầu đã không ra tay hạ sát thủ, vậy mà bây giờ lại bị chính Tiêu Hùng tính toán muốn đoạt lấy hồn phách của mình. Hắn càng nghĩ càng có cảm giác dường như mình quá nhân từ. Lúc nhỏ hắn vừa sinh ra đã bị cha mẹ bỏ rơi, lớn lên bị người trong thiên hạ khinh bỉ. Sau khi xuyên qua đến thế giới mới hắn cứ nghĩ là mình đổi đi thân phận, cuộc sống sẽ hoàn toàn đổi khác. Vậy mà hết lần này đến lần khác, dù hắn nhường nhịn làm người cũng bị người ta khinh khi trên đầu. Đến cả một tên hoạt tử nhân vô tri cũng muốn tính toán đoạt mạng hắn, mà người đó còn là thân nhân của người vợ mà hắn thương yêu nhất. Quả thật đây là ông trời muốn ép hắn vào đường cùng, không cho hắn được con đường tốt đẹp để đi.

- Aaaaaa... giết, ta muốn giết người!

A Khờ rống lên một tiếng giận dữ, cả người hắn như ngọn lửa bốc cháy phừng phụt. Hai mắt của hắn đỏ lè nhìn bầy ma thú không ngừng ngã xuống, không ngừng lao lên. Tiêu Lăng kinh hãi thất thần, nàng không nghĩ đến một đường thuận lợi lại gặp nguy nan như vậy. Tiêu Hùng là ca ca của nàng, A Khờ là chồng nàng. Nàng không muốn nhìn thấy hai người chém giết với nhau. Nhưng sự thật hiện tại làm trái tim nàng như muốn vỡ nát. Nàng không kịp nghĩ ngợi mà lao nhanh vào trong bầy thú liều mạng cứu chồng. Tiêu Mỹ đang lúc thất thần cũng sợ hãi kêu lên:

- Tỷ tỷ, mau quay lại! Tỷ mau quay lại đây!

Mặc kệ nàng kêu la thế nào, Tiêu Lăng cũng muốn giết vào. Cả người nàng lúc này đã nhuộm đầy máu tươi. Nàng như vậy thì đừng nói gì đến Tiêu Long. A Khờ là cha nó, cha nó gặp nguy nó liền không sợ hiểm nguy mà hóa thân lao vào. Kim Sí cũng không chút chần chừ dẫn theo hai đứa con trai quay ngược trở lại. Thập Thị nhìn phía tường thành gần ngay trước mặt, rồi kiên quyết quay lưng tập hợp toàn bộ thủ hạ phía dưới đánh ngược vào trong bầy ma thú. A Ngưu cũng dậm chân nhảy xuống tường thành đánh vào thêm lần nữa. Xà Linh, báo chị cũng liều mạng nhảy khỏi tường thành mà liều mạng. Cừu Thị hai mắt nhấp nháy một hồi rồi cũng đi theo. Đứng trên tường thành, công chúa hai mắt đại ra nhìn khung cảnh phía bên dưới:

- Tại sao? Tại sao hoạt tử nhân lại có linh trí?

Nếu nói ai là người am hiểu về hoạt tử nhân nhiều nhất ngay lúc hiện tại thì chính nàng là người biết rõ nhất. Hắc ám giáo hội nhiều năm làm việc cho nhị hoàng tử tạo ra nhóm người hoạt tử nhân, nàng chính là người theo dõi sát sao mọi hành động của bọn họ. Nàng chưa bao giờ thấy rằng có một tên hoạt tử nhân nào có thể sinh ra linh trí. Điều này nằm ngoài tất cả những hiểu biết mà nàng có thể biết được. Sự kinh khủng của hoạt tử nhân này nàng quá rành rẽ. Bọn họ dường như là một binh đoàn bất tử. Trừ phi có thể nghiền nát bọn họ thành bột phấn, còn không bọn họ sẽ mãi mãi không chết. Điều đó còn không đáng sợ bằng một tên hoạt tử nhân sinh ra linh trí, vì hắn không nhưng không sợ chết, mà còn có thể sắp đặt cho kẻ khác vào chỗ chết. Nàng thật sự sợ hãi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Nước mắt Tiêu Lăng

Thị vệ trưởng nét mặt căng thẳng nhìn theo bóng lưng công chúa, trong miệng nàng mấp máy mấy lần rồi thôi không dám lên tiếng hỏi. Công chúa nét mặt sa sầm, hai tay bầu chặt trong gấu áo:

- Truyền lệnh của ta xuống, tất cả sẵn sàng đợi lệnh!

- Vâng, thưa công chúa!

Thị vệ trưởng gật đầu bước lui xuống. Công chúa trong lòng thì thầm tự nói với chính mình:

- Ngươi không được chết, ngươi nhất định không được chết!

Dưới tường thành cuộc chiến càng lúc càng diễn ra ác liệt. Hơn trăm vong linh ma pháp sư đã bắt đầu có người ngã xuống. Một con ma thú cấp năm hung hãn đánh chết một vong linh ma thú, năm sáu con ma thú còn lại nhào tới xé xác tên vong linh ma pháp sư xấu số ra thành từng mảnh nhỏ. Có sợ hãi, có tức giận, nhưng tất cả mọi người đều không lùi bước mà liều mạng xông lên. Tiêu Long như một con mãnh thú hung hãn xé nát từng con ma thú trước mặt. Tiêu Lăng dùng pháp thuật để cho những con ma thú lại gần bị suy giảm lực chiến đấu. Báo chị mang theo cung tên bắn xuyên qua đầu một con ma thú vừa nhào tới tấn công Xà Linh. Ba mẹ con Kim Sí hồ cũng giết đến đỏ mắt. A Ngưu vừa đánh vừa không ngừng chửi đổng. Thập Thị bị hơn chục con ma thú cấp năm vây công. Nhưng tất cả vẫn không ngăn được dòng thú lũ lượt nhào tới cấu xé lên thân hình chẳng chịt vết thương của A Khờ.

Hắn giết, giết rất nhiều ma thú. Một trăm, một ngàn hay thậm chí là cả vạn. Hắn không có thời gian để đếm cho hết. Cứ con này bị giết lại có con khác kế tiếp xông vào. Tiêu Hùng vẫn điềm tĩnh đứng trên đầu bạch tượng quan sát mọi thứ. Xung quanh hắn có hơn chục con ma thú với đầy đủ hình thù to

lớn khác nhau. Nhưng khí tức trên người của chúng đều mạnh hơn hẳn đám ma thú đang công kích mọi người. Nhóm ma thú ban đầu cùng với Tiêu Hùng công kích A Khờ giờ cũng đang trộn lẫn trong đám ma thú công kích nhóm người cứu viện. Bọn họ vừa tiến lên một bước, chúng lại dồn lên mười bước. Dần dần khoảng cách của nhóm người cứu viện với A Khờ càng xa. Mà khoảng cách tường thành ở phía sau lưng mọi người lại càng gần. Công chúa sốt ruột, Tiêu Lăng nôn nóng. Nhưng không ai trong số các nàng có thể xoay chuyển được cục diện hiện tại. Bầy thú quá đông, mà thủ lĩnh của bọn chúng thì quá giao hoạt.

Máu trên người của A Khờ chảy đến khô cạn. Cả người hắn là mùi máu tanh nồng nặc đến không chịu nổi, hai tay hắn dường như sắp cầm vũ khí không được. Miệng hắn khô khốc mà mặn chát. Nhưng hắn không thể lùi, vì hắn vốn dĩ không có đường để lùi. Hắn rất muốn hét lớn lên để cho nhóm người Tiêu Lăng rời đi, nhưng tiếng hét của hắn bị chìm chìm trong thanh âm kêu la của bầy ma thú. Hắn bắt lực, hắn muốn buông bỏ. Nhưng hắn biết mình không được phép gục ngã, hắn phải chiến đấu, phải quay trở về đoàn tụ với mọi người.

- Giết! Giết! Giết!

Miệng hắn không ngừng kêu lên những âm thanh đầy tuyệt vọng. Hắn đập xuống một gậy, một con ma thú to lớn như một ngọn núi cao nghìn trượng nất bấy. Hắn tung một quyền đánh thủng bụng một con thiết ngư cấp bốn. Bàn tay hắn mạnh mẽ xé đôi một con phi điều từ trên trời đang bỏ nhào xuống. Tay hắn đầy máu, cả khuôn mặt hắn cũng đầy máu. Đôi mắt màu đỏ của hắn cũng bị màu máu trên người dung hòa thành một thể. Hắn muốn tìm, muốn tìm Tiêu Hùng để đánh một trận cho sáng khoái. Nhưng phía trước mặt hắn và sau lưng hắn đều tràn ngập những cái đầu ma thú muôn hình vạn trạng. Hắn dù có mạnh mẽ đến thế nào đi nữa cũng cảm thấy mình trở nên thật vô dụng. Hắn không nghĩ đến mình một đường thuận lợi đến gần tường thành cuối cùng lại bị vây khốn như thế này. Hắn điên cuồng, hắn tức giận và cuối cùng hắn bắt lực:

- Aaaaaa... ta không cam lòng!

Cánh tay hắn bị một con ma thú cắn xé lộ ra xương trắng. Linh lực trong người của hắn mười phần thì đã tiêu hao đến bảy, tám phần. Tiểu thể giới mới được hình thành bên trong đan điền của hắn cũng bắt đầu âm ỉ đi ít nhiều. Hắn lúc này không có thời gian để quan tâm đến chuyện đó, nếu không hắn sẽ thấy lòng hồn của công chúa Long tộc đang dao động bất thường. Nhưng tất cả những không gian này cũng không giúp hắn duy trì được thêm cảm giác một mảy trong người. Khí tức của hắn bắt đầu suy yếu, Tiêu Long là người đầu tiên cảm nhận được điều đó. Nó kêu rống lên đầy giận dữ. Vài con ma thú có gắng lao vào cắn xé lên thân hình mấy chục trượng của nó. Thậm chí có cả hai, ba con quỷ thánh thú liên tục lao vào vây công. Nhưng nó lúc này đã mặc kệ vết thương trên người mà lao đi như tên bắn. Tiêu Lăng hốt hoảng chạy đuổi theo phía sau.

- Đứng nha, chàng đừng có chuyên gì nha!

Nàng vừa lao đi, vừa không ngừng hốt hoảng trong lòng. Thậm chí nước mắt của nàng đã bắt đầu rơi xuống mí mắt. Nàng rất sợ, sợ hắn ngã xuống. Từ lúc gặp hắn cho đến hôm nay, nàng chưa từng bao giờ thừa nhận nàng yêu hắn. Nhưng trái tim nàng lúc nào cũng in sâu hình bóng của hắn, nửa khác nàng cũng không thể quên được. Nếu không thì hôm đó nàng đã không vì hắn mà liều mạng đi vào Tử Vong đàm lũy. Nếu không thì hôm nay nàng cũng không phải rơi lệ xuống đất. Nàng thật sự rất yêu hắn!

Tốc độ của A Khờ lúc này đã bắt đầu chậm lại, linh lực trong người của hắn mười phần hiện tại chỉ còn lại không đến một phần. Một ngày một đêm này đối với hắn mà nói là một cái cực hình vô cùng khủng bố. Hắn đã kiên trì, đã cố gắng. Nhưng hắn biết mình sắp chống đỡ không nổi nữa rồi. Chỉ có điều hắn còn quá nhiều việc chưa hoàn thành. Lời hứa cứu sống lại long hồn hắn chưa thực hiện được. Hắn còn phải tìm cho Bạch Lang nữ thần một thân thể mới. Hắn vẫn chưa kịp về thăm thánh nữ lang tộc, Tiêu Nhu. Nhiều, rất nhiều chuyện để cho hắn muốn làm, cho nên hắn thật sự rất không cam tâm.

Trước lúc ngã xuống hắn nhìn thấy Tiêu Lăng. Hắn thấy nàng đang chạy về phía mình mỗi lúc một gần. Phía sau nàng còn có một con rồng nhỏ đang vẫy đuôi với hắn. Tiếc là nơi đây không có Ba Đặc Lạp, từ lúc rời khỏi bảo tộc quả thật hắn rất nhớ nàng. Nhưng chỉ có một mình Tiêu Lăng cũng tốt, vì như thế hắn sẽ không phải phân vân là hôn ai trước rồi mới đi ngủ. Hai mắt hắn như cũng bắt đầu mờ dần, hơi thở hắn yếu ớt đến sắp không chịu nổi. Hắn rất mệt, và hắn rất muốn được nghỉ ngơi. Giữa bầy thú triều đang điên cuồng, tay hắn cầm một cái đầu ma thú rồi từ từ ngã khụy xuống đất. Tiếng Tiêu Lăng kinh hãi từ xa gọi lớn:

- Không... chàng không được chết!

Tiêu Long cũng ngửa cổ lên trời rít một tiếng thật lớn. Trong không gian tối đen như mực, hắn thấy mình bay lượn trên bầu trời tinh không vô tận. Hắn đi, đi mãi mà không có điểm dừng. Bởi vì bốn bề xung quanh hắn đều không có ánh sáng, đầu óc của hắn hiện tại trống rỗng không thể suy nghĩ được bất kỳ chuyện gì. Hắn chỉ di chuyển theo cảm tính của bản thân. Hắn không biết mình đi đâu rồi sẽ về đâu. Thình thoàng hắn có nghe thấy tiếng âm thanh của ai đó đang cố gắng gọi hắn quay trở về. Hắn dường như cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc, nhưng hắn lại không nhớ ra là ai. Trời không mưa, nhưng hắn cảm giác cả người ướt đầm. Một giọng nói nữ tử như sấm rền làm cho hắn giật mình quay lại. Hắn thấy một nữ nhân vô cùng xinh đẹp đang đứng cách hắn rất gần. Trên người nàng hoàn toàn trống rỗng không có một chút trang phục che đậy. Khuôn ngực đầy đặn cùng với vòng eo mật ngọt kết hợp với nét mặt cao ngạo làm nàng tỏa ra một cái khí chất cuốn hút đến lạ kỳ. Hắn chú ý thấy trên người của nàng còn có vài mảnh lân giáp màu vàng óng trông rất bắt mắt. Hắn theo thói quen muốn nhìn xuống khu vườn tư mật nơi kẻ chân đầy mê hoặc. Nhưng ngay lúc này giọng nói tức giận của nàng vang lên làm cho hắn xấu hổ không dám nhìn đến nữa:

- Ngươi nhìn đủ chưa? Hừ, ta vừa mới ngủ say được không bao lâu thì tên đại sắc lang nhà ngươi lại bị ngươi ta đánh đến tình trạng như thế này. Thật là uổng công ta đã ủy thác đệ đệ của ta cho ngươi. Ngươi đứng là tên bại hoại vô dụng!

Hắn nghi hoặc nhìn nàng rồi như nhớ ra được điều gì đó, liền kêu ồ lên:

- À, ta nhớ ra rồi! Ngươi không phải là cái người quả phụ ở làng bên mới bị người ta giết chết hay sao? Thường ngày ta vẫn nhìn lên ngươi tắm, sao lại không nhận ra được ngươi đẹp như vậy chứ? Ài, thật đúng là uổng phí! Nhưng mà không sao, bây giờ ngươi với ta đều là người chết, có ngươi bầu bạn bên cạnh ta thấy cũng không uổng phí cuộc đời này một chút nào!

- Người... người nói nhầm cái gì đó?

Nàng nghe hắn nói mà tức đến sôi máu.

- Người có tỉnh lại cho ta hay không thì bảo?

Nàng tức giận quyền tung, cước đá liên hồi không ngừng nghỉ. Hắn bị nàng đánh đến kêu la vô cùng thảm thiết. Nhưng sau một lúc lại nghe thấy tiếng của hắn vui mừng kêu lên:

- Ha ha ha, không đau, người đánh ta lại không đau!

Nàng nhìn đáng vẻ của hắn tức đến phun máu. Mặc dù nàng là hồn thể nên không có máu để mà phun.

- Người điên đủ chưa?

Tiếng rống giận dữ của nàng làm tâm thần hắn bị chấn động mạnh mẽ. Trong đầu hắn mơ hồ hiện lên những tia hình ảnh vừa lạ lẫm vừa quen thuộc. Cuối cùng hắn ôm đầu kêu lên vô cùng thảm thiết. Hắn như một cái người điên lao vào ôm chặt lấy nàng:

- Vợ ơi, đầu ta đau quá!

Nàng bị hắn gọi như vậy có chút chột dạ hơi né ra. Nhưng đây là trong ý thức của hắn, nàng tránh như thế nào cho được.

- Vợ ơi, hôn, hôn ta một cái đi!

- Người...

Nàng nghiêng rãnh rồi vung tay lên đánh, nhưng đến nửa chừng nàng lại buông bỏ. Không biết trời xui đất khiến thế nào mỗi nàng lại hôn lên má hắn. Cảm giác như có một luồng tinh thần chạy dọc khắp cơ thể làm cho thần trí của hắn bắt đầu thanh tỉnh lại. Phía bên ngoài, Tiêu Lăng hốt hoảng ôm lấy thân thể yếu ớt của hắn. Nàng bất chấp tất cả đem linh hồn và những dòng năng lượng cuối cùng trong cơ thể để sử dụng thuật pháp liệu thương tối cao của Bạch Thổ tộc. Cả người nàng bao bọc trong hào quang rực rỡ, nước mắt nàng không ngừng rơi xuống chạm vào khuôn mặt nhợt nhạt của A Khờ. Tiêu Long gầm lên những âm thanh bi thương và tuyệt vọng. Nó tỏa ra uy áp của một con rồng thánh cấp. Tất cả ma thú đều bị uy áp của nó đột ngột chấn lui mà không dám tiến tới gần.

Ở phía trên tường thành, tất cả binh lính đều nhìn thấy một luồng sáng khổng lồ lao thẳng lên trên bầu trời, bao trùm phạm vi trăm trượng. Thị vệ trưởng cánh tay đột nhiên chỉ về một phía phương hướng, miệng không thể tin nổi mà hô lên:

- Công chúa, người xem phía bên kia là cái gì?

Ánh mắt công chúa nhìn theo cánh tay nàng chỉ, hai mắt u buồn đột nhiên tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Long hồn thức tỉnh

Tường thành nhìn về phía xa, một mảnh bụi đất mây mù, hàng hàng khối đen chạy dài xông vô. Nàng không biết là ai đem quân đi đến, nhưng nhìn đội ngũ chỉnh tề, khí thế ngập trời thì lòng cảm giác hoan hỉ vô cùng. Đội quân hắc kỵ này vốn dĩ là do Trương Tuấn, một trong những thuộc hạ A Khờ đã thu lưu trong lần đi đến Hắc Thạch thành cách đây hai tháng trước làm thủ lĩnh. Đây đã là tòa thành trì thứ tư của Nam Việt quốc bị thủ triều công kích. Trương Tuấn rất là lo lắng cho nhóm người của A Khờ. Hắn cũng vừa nhận được tin báo là nhóm người A Khờ sau khi rời khỏi Hắc Thạch thành thì gặp sự cố, rồi mấy nữ nhân cùng với con trai của A Khờ đang lưu lạc về phía Nam Việt quốc. Kể từ khi thu phục được một nhóm lớn binh sĩ Hắc Kỵ doanh binh đoàn Trương Tuấn không chút chần chừ mà đi đến chỗ này. Nào ngờ đâu trên đường đi liên tiếp gặp phải thủ triều, hắn đành phải cắn răng mà đốc quân lên đường không ngơi nghỉ.

Lúc này đội ngũ chạy ở phía trước, không chỉ có một mình Trương Tuấn dẫn đầu. Mà còn có một nữ nhân đáng người mảnh mai, trang phục một thân trắng toát như thần nữ hạ phàm. Trên người nàng mang theo khí thế của một bậc cường giả cấp bán thần. Người này chính là Xuân Nhi, nàng hơn một tháng trước đột ngột tách khỏi hàng ngũ nữ nhân của A Khờ mà rời đi. Mấy ngày hôm nay thì nàng mới trở lại, cũng vừa hay thì gặp nhóm người Trương Tuấn. Trương Tuấn đương nhiên ra nhận ra nàng, nàng cũng nhận tiện đó mà đi theo cùng. Việc thủ triều liên tục công thành cũng làm nàng thấy cảm giác bất á. Có chăng là lúc hôm qua, đột nhiên sự liên kết linh hồn của nàng và A Khờ có sự dao động. Nàng cảm nhận trong linh hồn của hắn có sự suy yếu rất lớn. Nàng cảm nhận hắn đang gặp nguy hiểm nên liền thúc giục đội quân của Trương Tuấn liên tục lên đường. Hiện tại trên mặt của nàng đã là một mảnh tái nhợt, linh lực trong người bị tiêu hao rất nhiều. Thậm chí con sỏi trắng mà nàng đang cưỡi, hai bên mép tai đã có khói trắng bốc ra. Nhưng nhìn như vậy nàng vẫn không thấy hải lòng, nàng thúc giục cho Trương Tuấn:

- Nhanh, nhanh nữa lên!

Trương Tuấn cũng gấp gấp không kịp dừng:

- Toàn quân tăng tốc! Tiếp tục tăng tốc.

Lệnh của Trương Tuấn ban xuống, binh sĩ bên dưới đều không chút phản nản. Ánh mắt ai nấy đều rất sắc lạnh, trận hình luôn được giữ vững, tốc lực lại tăng lên một lần nữa. Tiêu Hùng hai mắt lóe lên tinh quang. Hắn từ lâu đã nhận ra nhóm quân chi viện đằng sau đi tới, nhưng ngay lúc này hắn mới ngẩng đầu lên cao mà hú một tiếng thất dài. Tiếng hú của hắn làm kinh động cả trăm vạn ma thú, thậm chí những con thú cưỡi bên dưới bụng đoàn quân chi viện cũng có chút dấu hiệu giao đông. Một con bạch tượng khổng lồ nhảy ra khỏi vòng chiến. Đi theo sau nó là ba con thánh thú sơ kỳ, và một con thánh thú trung kỳ. Cùng với đó là mấy chục vạn ma thú đủ loại hình thù lao nhanh đến. Trương Tuấn hai mắt đỏ ầu, ngửa mặt hét lớn một tiếng:

- Bày trận! Giết!

Mấy ngàn nhân mã cũng đồng thanh hô lên:

- Giết!

Đứng trên tòa thành, công chúa Tú Trinh hai tay nắm chặt. Rồi nàng dứt khoát quay đầu lại nhìn toàn bộ tướng sĩ đứng ở xung quanh:

- Theo ta ra ngoài, giết!

Thị vệ trưởng Liên Hoa sợ hết hồn, nàng đang tính ngăn công chúa lại. Nào ngờ toàn bộ binh sĩ đều liên tục lấy ra vũ khí, đồng loạt hô lên:

- Giết!

Kết giới được mở ra, công thành vừa hạ xuống. Hai vạn tu sĩ thủ thành theo sau công chúa liều mạng nhảy vào bày thú mà chém giết. Tiêu Hùng hai mắt đỏ ầu, lưỡi hắc liêm hai bờ mép, cười lên khặc khặc. Bóng hình của hắn biến mất khỏi bảy ma thú, từng tiếng thú rống kinh hi reo lên. A Khờ lúc này đang được Tiêu Lăng cứu chữa, cả thân hình của hắn trôi nổi bồng bềnh ở giữa hư không. Tiêu Long không ngưng bay xung quanh trấn áp những đầu ma thú xuất hiện xung quanh. Nhóm người Kim Sí cũng một mực trú vững bên cạnh. Trên người mỗi người đều có nồng đậm mùi vị máu tươi, nếu không phải nhờ ý chí kiên cường. Rất có lẽ giờ phút này tất cả đã ngã gục hết rồi.

Tiêu Hùng như một cái bóng ma nhảy đến. Tiêu Lăng nhìn thấy hắn, ánh mắt bỗng nhiên sắc lạnh. Nàng biết ca ca của mình giờ đây đã không còn là người ca ca vẫn luôn đùm bọc lấy hai tỷ muội các nàng nữa rồi. Trong mắt của hắn bây giờ chỉ có sự giết chóc và lạnh lùng. Chính hắn hầu như đã lấy đi mất tính mạng của A Khờ, nàng vừa đau khổ vừa tức giận không thể nào tả nổi.

Tiêu Hùng vừa đến, tất cả mọi người tâm thần đều căng thẳng như dây đàn. Chỉ cần một chút lực là nó sẽ đứt thành từng đoạn nhỏ. Bây giờ là giờ phút quan trọng mang ý nghĩa sống còn đối với A Khờ, Tiêu Lăng không muốn bị người khác quấy nhiễu. Nhưng Tiêu Hùng xuất hiện, mọi hy vọng trong lòng nàng bỗng nhiên biến thành một sự mất mát đau thương vô hạn. Nàng không cam tâm.

Tiêu Long không chút chần chừ lao ra ngăn cản Tiêu Hùng. Nhưng dù thế nào đi nữa, Tiêu Hùng thực lực mạnh mẽ hơn Tiêu Long rất nhiều. Chỉ qua mấy lần công kích, xương cốt trên người Tiêu Long có mấy chỗ bị đánh cho gãy nát. Một lớp vảy lớn trên người nó cũng bị bàn tay của Tiêu Hùng bóc ra. Nó đau đớn kêu lên một tiếng thê lương. Tất cả hy vọng của mọi người giờ phút này đều sụp đổ. Tiêu Hùng quá mạnh, mà tất cả lại không có ai là đối thủ của hắn. A Ngưu vừa mới nhảy vô, bị hắn hơi hột hủ lạnh một tiếng toàn thân đã chấn động, máu huyết phun trào như suối đổ. A Sân, A Si rồi ngay cả Kim Sí đều bị hắn lần lượt trấn áp. Tiêu Lăng nhìn thấy bước chân của hắn dừng ngay trước mặt, nàng biết, hôm nay nếu hắn không chết thì chính là nàng và A Khờ cùng chết. Hai tay nàng run rẩy, đôi mắt nàng nhắm nghiền mà lệ rơi xuống đất. Bỗng nhiên một bàn tay ấm áp vuốt ve hai gò má nàng, một gã nam nhân mặt mũi cười cợt yêu thương nhìn nàng. Nàng có cảm giác như mọi thứ mình đã cố gắng đều rất đáng giá. Giờ phút này, A Khờ đã tỉnh lại rồi. Nàng yếu ớt nở lên một nụ cười tươi sáng, rồi một mối ngả gục trong lòng của hắn. A Khờ cẩn thận đem nàng giao lại cho nhóm người Kim Sí đang lui về phía sau. Trong phạm vi trăm trượng chỗ A Khờ đang đứng không có bất kỳ một con ma thú nào có thể xông đến. Một luồng uy áp khổng lồ trên thân thể hắn tản mát ra ngoài. Tiêu Hùng trong lòng đột nhiên rung lên vì vui sướng. Hắn có thể cảm nhận được bên trong cơ thể A Khờ đang tồn tại một luồng lực lượng linh hồn vô cùng mạnh mẽ. Thứ lực lượng này đối với Tiêu Hùng mà nói chính là một món ăn bổ dưỡng và rất ngon.

Cảm nhận được ánh mắt Tiêu Hùng nhìn đến. A Khờ cảm giác cả người gai lạnh, khó chịu vô cùng:

- Ta là một nam nhân ngay thẳng, ngươi nghĩ cũng đừng có nghĩ mấy chuyện buồn nôn như vậy chứ? Ta không có thứ ham muốn đó a!

Tiêu Hùng cũng không thèm để ý mấy lời lèm bèm của A Khờ. Tiêu Hùng nhảy mạnh lên một cái, rồi đem chưởng nhắm ngay đỉnh đầu A Khờ mà nhấn xuống. A Khờ hốt hoảng nhảy lên kêu loạn:

- Đây, ta nể ngươi là đại ca của Lăng nhi nên không có chấp nhất với ngươi. Tại sao ngươi lại không giảng quy củ như vậy chứ? Ta còn chưa coa chuẩn bị xong mà!

Đáp lại mấy lời kêu ca của A Khờ là quyền đấm, chân đá của Tiêu Hùng lao đến. Thật ra trong lúc chạy loạn, A Khờ vẫn đang tự dùng thần thức mà nói chuyện với Long Tinh Nguyệt:

- Đây, tiểu bà nương! Ngươi còn chưa có chuẩn bị xong sao? Ta theo lời ngươi tỉnh lại rồi, còn đang bị người ta đánh cho chạy lòng vòng đây này. Trước mặt nữ nhân và thuộc hạ của ta, ngươi không để ta phải mất mặt như vậy chứ?

- Im miệng, ngươi còn nói nhảm nhiều như vậy thì cứ ở đó mà chịu đòn đi! Ta không rảnh để nói chuyện cùng ngươi!

- Này, này! Ngươi đây là ý gì? Rõ ràng ngươi kéo ta tỉnh dậy đã rồi bỏ mặc ta một mình như vậy hay sao?

Trong lúc A Khò đang dùng thần thức kêu la, Tiêu Hùng hai mắt đã lộ lên hàng quang vô cùng lạnh lẽo. Hắn liên tục đánh mấy trăm quyền mà đều bị A Khò né tránh rất gọn gàng. Dường như sau khi tỉnh lại thân thể của hắn đã thay đổi rất nhiều, tốc độ nhanh hơn, sức chịu đòn cũng mạnh hơn. Mấy điều này làm cho Tiêu Hùng vốn không còn cảm xúc nóng giận, cũng sốt ruột mà găm rú liên tục. Ngay vừa khi A Khò né được một đòn công kích, Tiêu Hùng đột nhiên xoay người, nhắm về phía sau lưng của hắn mà đánh tới. A Khò hét hoảng kêu lên:

- Bì ỏi!

Vì phía sau lưng hắn lúc này là đám người Tiêu Lăng đang được bảo hộ trong một cái lòng sáng đặc biệt. Cái lòng sáng này là một loại thuật pháp kết giới do Long Tinh Nguyệt vừa mới thức tỉnh thì triển ra. Chỉ cần thực lực không đạt tới bán thần thì tuyệt đối không thể công kích nó được. Chỉ có điều là chính vì vậy, nên người bên trong cũng không cách nào di chuyển ra ngoài, hay là thực hiện công kích khác. Bấy giờ thấy Tiêu Hùng công kích đến, A Khò làm sao mà không hét hoảng cho được.

- Xú bà nương, xong chưa!

A Khò bên trong thần thức la lớn, bên ngoài thì lao nhanh như tên bắn ngăn lại một chiêu công kích vừa rồi của Tiêu Hùng. Lực công kích của Tiêu Hùng vừa đến, A Khò cũng kịp nhảy vào chắn ngang. Hắn bây giờ chỉ có cách đem thân mình ra chắn mới hy vọng cứu vãn được tình thế. Mà Tiêu Hùng lúc này lại nhếch mép lên cười rất đắc ý. Dù biết là trúng kế, A Khò cũng phải cắn răng chịu đủ một đòn như thiên địa áp xuống. Hắn ngay lập tức cảm giác mấy khúc xương trước ngực bị gãy nát, mà lực phủ ngũ tạng trong người cũng bay lộn tùng phèo. Một ngụm máu tươi trào ra, A Khò ôm ngực lùi lại mấy trượng. Khóe môi hắn giật giật lên mấy cái, rồi đưa tay quệt miệng. Nhóm người Tiêu Lăng rất là lo lắng. Thấy hắn vừa mới hồi phục, giờ lại bị thương như vậy, sức người có thể chịu nổi sao. A Khò nhìn bọn họ cười an ủi, rồi mới quay sang nhìn Tiêu Hùng cong miệng cười lớn:

- Ha ha ha, ngươi đánh coi như cũng đủ rồi! Bây giờ thì đến phiên ta!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Gặp lại Nhược Tử

Long hồn hiện, A Khò hiển uy. Một khối thiết huyết nam nhân cuộn cuộn trong ngực, A Khò hét lớn một tiếng:

- Phụ thể thuật, lên!

Toàn thân khí chất bất đồng thay đổi. Cái dáng cò lơ phất phơ hóa thành uy mãnh ngang dọc không sợ người. Một luồng khí tức long uy mạnh mẽ bao trùm không gian vạn trượng, một tiếng rống ngấm chấn động tứ phương. Trên người A Khò phản phát như đang tự khoác lên mình một bộ hoàng kim chiến giáp, trước ngực phô trương một cái đầu rồng vô cùng chói mắt. Tiêu Hùng khóe miệng co giật liên hồi, đây là lần đầu tiên trong lòng hắn mang theo một tia run rẩy khó hiểu. Cảm giác nguy cơ mạnh mẽ làm Tiêu Hùng bất giác lùi lại mấy bước. Thân hình A Khò chợt hiện, rồi như hòa lẫn vào trong tình không mà biến mất.

Ầm!

Một gậy như ngũ sơn lôi đình giáng mạnh, Tiêu Hùng hai tay run rẩy sụp xuống hố sau trăm trượng.

Ầm! Ầm!

Lại đánh, liên tiếp mấy gậy mà Tiêu Hùng không cách nào ngăn trở. Đây là cái gì thực lực, hắn là làm sao đột nhiên tới, đột nhiên biến mất. Là Long Tinh Nguyệt quán chú thần thông thuật pháp thần cấp lên người A Khò, cơ thể hắn mạnh mẽ xé rách hư không mà đi tới. Với thực lực mạnh mẽ như vậy, Tiêu Hùng làm sao lại là đối thủ của hắn. Chỉ là Long Tinh Nguyệt vừa mới thức tỉnh, duy trì thuật pháp phụ thể cũng chỉ có hạn. Nàng gấp gáp giục:

- Nhanh, giết chết hắn! Ta chỉ có thể giúp ngươi duy trì được nửa nén nhang. Ngươi còn không giết được hắn thì ta cũng hết cách rồi.

A Khò sao không nhận biết việc này. Chỉ có điều, ở trước mặt hai chị em Tiêu Lăng kêu hắn giết đi huynh trưởng của các nàng, chuyện này hắn làm không được. Hắn không giết người nhưng công kích vẫn không ngừng ngơi tay. Tiêu My đứng bên trong kết giới phòng hộ, hai tay nắm chặt, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm A Khò. Trong lòng nàng, hắn là một tên nam nhân xấu, lừa gạt tỷ tỷ còn ra tay đánh đại ca ca. Mặc dù lần trước hắn cứu nàng thoát khỏi nô phùng, lại liên tục tìm kiếm tung tích của đại ca ca. Nhưng trong mắt nàng, hắn hoa tâm khắp nơi, trêu hoa ghẹo nguyệt không chút nào là người đứng đắn. Thô tục các nàng, trọng nhất là nam nữ luyện ái, một vợ một chồng. Nên nàng chưa bao giờ nhìn A Khò vừa mắt. Tiêu Lăng trong lúc thấp thỏm, hai tay nắm chặt, tâm tình vô cùng phức tạp. Tiêu My có thể không nhìn thấu tính cách của A Khò, nhưng nàng là hắn thê tử, làm sao nhìn không ra rõ ràng. Nàng biết, hắn là đang mượn hồn thể của người khác để mở ra thuật pháp, thời gian duy trì không được bao lâu. Mặc dù nhìn thấy hắn hung hãn đánh, nhưng nàng cũng biết là hắn đang đánh nương tay. Lòng nàng vừa đau xót, vừa lại hạnh phúc. Hắn là đang nhìn lấy mặt mũi cũng như tâm tư của nàng nên mới làm như vậy. Nhưng hắn càng làm như vậy lòng nàng càng đau. Ca ca nàng hiện tại thần trí mơ hồ, không còn nhận ra thân nhân. Chỉ cần sơ sẩy một chút, chắc chắn A Khò sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lúc nàng đang lo lắng, binh đoàn hắc kỵ do Xuân Nhi lãnh đạo tạo thành một con cuồng phong cuốn quét hết thấy. Bạch Tượng không lẽ cũng được, Thần Quy Cừu Đầu Xà cũng tốt. Một thân phụ thể do Bạch Lang nữ thần quán chủ lên trên người Xuân Nhi tạo thành một lực trùng kích mạnh mẽ. Thánh thú hậu kỳ như Bạch Tượng cũng chỉ chống đỡ không quá ba mươi hơi thở đã bị nàng đánh cho trọng thương. Chín cái đầu rắn của Thần Quy Cừu Đầu Xà cũng bị nàng vật xuống tám cái. Dù nó có nhanh chóng mọc lại đầu rắn cũng là thực lực đại giảm. Binh đoàn phía sau chém giết không ngừng nghỉ, hồi là ma thú nhảy vào vòng chiến đều bị loạn pháp phân thân. Tuy rằng người ngã ngựa đổ, nhưng khí thế của họ vẫn hung mãnh phi thường. Bọn họ từng là thiết huyết binh đoàn, thân kinh ngàn trận, từ lâu đã quên mất sinh tử. Sự tồn tại của bọn họ chính là giết chóc và sinh tồn. Trong mắt huyết quang, máu nhuộm chiến bào. Trương Tuấn cũng là một cái thủ lĩnh quân đội tài năng, binh tuy không quá đông, nhưng trận hình chặt chẽ. Ma thú có thể đông, lại là tự công tự thủ, không có bất cứ trận hình gì. Chỉ có thể mạnh mẽ để mấy ngàn binh sĩ hắc kỵ giết chóc không nương tay.

Phía bên kia tường thành, công chúa Trịnh Tú Trinh dẫn lĩnh hai vạn tu sĩ thủ thành công phá vòng vây. Tuy đội quân thủ thành thực lực thua xa đội quân hắc kỵ mấy ngàn người, nhưng trên người trang bị cũng không phải là ít. Các loại pháp bảo, pháp khí công kích, phòng ngự đều được thi triển đi ra. Đánh đánh, giết giết một hồi. Hơn trăm vạn ma thú tổn thất đã quá nửa, hai đội quân từ hai hướng công kích đến cũng hao tổn không nhỏ. A Khờ cũng đánh cho Tiêu Hùng tay chân rối mù.

Đúng lúc này, phía xa xa vùng chân trời, một vật thể không lồ từ xa lù lù đi đến. A Khờ thực lực đại tăng, ánh mắt nhìn đến một chút liền nhận ra được đó là một chiến phi thuyền loại lớn. Trên đó quân bị chỉnh tề, phía trước có một nam tử trẻ tuổi tiêu sái chấp tay sau lưng. Trên thân một bộ hoàng bào ngũ long vô cùng chói mắt. Mặc dù phi thuyền lớn, nhưng tốc độ lại không nhỏ. Chỉ có điều, A Khờ nhận ra người đến tâm không phải là tốt. Rõ ràng bọn họ có thể tăng tốc cứu viện, lại làm như vẻ bàng quang chẳng chút gấp gáp gì. Công chúa Trịnh Tú Trinh cũng đã nhìn ra, thuyền này là chiến thuyền của Đại Việt Đế quốc, người đứng ở trên đầu thuyền còn không phải nhị hoàng tử, Ngô Bá thì là ai.

Nàng chán ghét hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm mắng một tiếng:

- Nhanh không đến, chậm không đến, lúc này lại đến. Ngô Bân, người giỏi lắm! Nam Việt quốc của ta tuy phải lệ thuộc vào đế quốc các người, nhưng món nợ này ta cũng sẽ không có để dành mà bỏ qua. Hãy đợi đấy!

Nàng trong lòng mắng chửi một hồi, miệng vẫn là giả vờ ra vẻ vui mừng hô lên:

- Nhị hoàng tử, người đến thật đúng lúc a! Chúng ta sắp không trụ nổi rồi, xin thỉnh hoàng tử xuất binh!

Nàng lời nói tuy khiêm tốn, nhưng lời lẽ rõ ràng là đang chửi khéo Ngô Bân. Ngô Bân chấp tay cười lên ha ha:

- Tú Trinh, người vẫn là vất vả rồi a! Bôn hoàng tử thật sự là chậm trễ một ít, làm nàng phải sợ hãi rồi!

Ngô Bân vừa nói, vừa phát tay hiệu lên cho tu sĩ trên thuyền lao ra công kích ma thú. Tiêu Hùng nhìn thấy tình hình bất lợi, liền gầm lên một tiếng rồi vùng chưởng đánh lên người A Khờ. A Khờ ở trước mặt nhiều người như vậy cũng làm ra vẻ vận sức chống đỡ, lại âm thầm vận lực đẩy Tiêu Hùng lui ra xa. Tiêu Hùng không chút chần chờ mà chạy thoát đi. Không biết Tiêu Mỹ từ lúc nào từ phía sau đuổi theo Tiêu Hùng, ánh mắt cay độc liếc nhìn A Khờ. A Khờ hai mắt trợn trừng:

- Cái này...

Hắn lúc này quay lại mới biết, kết giới đã được giải trừ, mà Tiêu Mỹ nhờ thế mới chạy đuổi theo Tiêu Hùng. A Khờ rất là buồn bực, chính hắn là người cứu nàng ra khỏi nô tròng, cũng là chính hắn lưu tay thả ra Tiêu Hùng. Vì lý gì mà nàng ánh mắt nhìn hắn như vậy? Hắn tuy rằng rất khó chịu, cũng không có ghét nàng. Dù sao nàng cũng là một cái em vợ, mà em vợ thì phải nâng niu, yêu thương mới là. Hắn nghĩ đến đó đột nhiên rung mình một cái:

- A Khờ ơi A Khờ, người là đang nghĩ bậy bạ cái gì đấy!

Lúc này nhóm người Tiêu Lăng cũng vừa hay chạy đến. Trương Tuấn dẫn theo binh đoàn hắc kỵ đứng trước người hắn rồi quỳ rạp xuống đất. Thấy thủ lĩnh quỳ xuống, đám binh sĩ phía sau đều cũng quỳ xuống. A Khờ nhìn bọn họ rất là vừa mắt, cười lên ha ha, nói:

- Một đại nam nhân, quỳ cái gì mà quỳ! Mau đứng lên, mau đứng lên cho ta!

Trương Tuấn một mực không chịu đứng dậy, miệng không ngừng hô lớn:

- Là thuộc hạ bất tài, đã đến chậm trễ! Kính xin chủ nhân trách phạt!

A Khờ nhìn thấy dáng vẻ của hắn thì cười ha ha:

- Cái gì trách phạt với không trách phạt! Lúc này không có các người đến hỗ trợ kịp thời thì ta còn có thể đứng đây để mà nói chuyện được nữa hay sao? Mau đứng lên cả đi!

Thấy hắn vẫn chần chờ chưa chịu đứng dậy, A Khờ không vui, hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Trương Tuấn đi theo hắn tuy không lâu, nhưng tính khí hắn thế nào Trương Tuấn vẫn hiểu được ít nhiều. Biết hắn sắp tức giận, Trương Tuấn cũng không dám trái lệnh, đứng dậy nói:

- Chủ nhân, từ khi rời đi Hắc Thạch thành, thuộc hạ đã tận lực thu lưu lại mấy vạn huynh đệ Hắc Kỵ doanh lưu lạc khắp nơi. Thuộc hạ vô năng, chỉ có thể thu thập được một phần. Tất cả bọn họ đều một một trang thiết huyết binh sĩ, nếu có thể tăng trưởng thực lực. Thuộc hạ tin rằng chủ nhân sau này ắt hẳn sẽ có cuộc sống khoái hoạt, thoải mái không lo thiên hạ dòm ngó!

A Khò nhìn mấy ngàn binh sĩ hàng ngũ chỉnh tề, khí thế oai hùng. Hắn không khỏi đắc ý cười lớn, mà vỗ lấy vai Trương Tuấn cười lên ha ha:

- Tốt, rất tốt! Ngươi sau này là một cái phó thống lĩnh huyết kỳ doanh binh đoàn do ta thành lập. Lấy chỉ binh sĩ này làm trung tâm, ta muốn người trong thiên hạ sau này đều phải nhìn ta mà lút mắt.

Hắn đang lúc dương dương tự đắc, thì từ phía sau có người đi tới hừ lạnh:

- Hừ, đúng là đồ khoác lút không biết xấu hổ!

A Khò hơi bị cụt hứng, hắn quay mặt lại nhìn rồi cười lên hi hi:

- Xuân Nhi, ngươi là nạng khen ta hay là đang mắng ta đây?

Một cái thiếu nữ áo trắng phát phơ, khuôn mặt hồng nhuận nhìn hắn tròn mắt mắng:

- Mặt dày, ngươi đúng là một cái mặt dày vô sỉ!

Nàng đương lúc muốn mắng hắn thêm một tràng nữa, nhưng mà lúc này đã có một trung niên nam tử mặt chiến giáp hoàng kim, trên mang phù hiệu đầu rồng vô cùng chói mắt tần hần đi tới:

- Xuân Nhi, ngươi là một cái nữ nhân, làm sao lại ăn nói như phường vô lại như vậy? Thật muốn làm ta mất mặt với thiên hạ hay sao?

- Hừ!

Nàng tức giận dậm chân một cái, rồi cũng không nói thêm lời nào nữa. A Khò nghi ngờ nhìn trung niên nam tử trước mặt:

- Người đây là...

Hắn đang hỏi thì có một thiếu nữ mặc áo lụa màu hồng phấn, ngoài đầu ra nhìn hắn cười:

- Ngươi còn không chịu đứng lên gọi người ta là một tiếng nhạc phụ! Thanh niên bây giờ thật không biết cái gì là lễ nghĩa!

Thiếu nữ làm như bộ dạng cao nhân đắc đạo, lời lẽ nói ra thật khiến người ta có chút buồn cười. Nhưng hắn vừa nhìn thấy nàng đều là mồm miệng mở to. Hắn nghĩ lại chuyện gần nửa năm trước bị nàng chơi cho một trận thừa sống thiếu chết, hai trán gân xanh nổi lên, lưng thì mồ hôi chảy ròng.

- Thế nào, hôm nay ta mới nghĩ ra một cái trận pháp mới. Ngươi có muốn cùng ta thử trận một chút hay không?

Nhìn nàng cười cười tiến gần về phía mình. Hắn hai mắt mở to mà muốn la lên:

- Tha mạng, tha mạng a!

Mọi người đều kinh ngạc không hiểu, hắn vừa khi nãy còn rất oai phong凛冽, làm sao vừa mới nhìn thấy thiếu nữ trông rất bình thường trước mắt lại bỏ chạy nhanh đến như vậy. Chỉ có Xuân Nhi là đứng ở một bên che miệng cười thầm. Nàng bình thường đánh không lại hắn, miệng cũng không đấu lại. Hắn đôi lúc còn lợi dụng tàn hồn của Bạch Lang nữ thân mà chiếm tiện nghi trên người của nàng. Hôm nay thấy hắn bị cô cô của mình hù cho sợ chạy như vậy, trong lòng nàng càng đắc ý cười to.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đời người chỉ là một giấc mộng ảo không thành

Trời mưa lút phát rơi ngoài mái hiên, A Khò run rẩy giặt mình tỉnh giấc mơ say. Cái bụng của hắn đang đói đến cồn cào, cơn mưa lại càng thêm lạnh buốt. Vậy mà trên thân hắn mồ hôi tuôn đầy như mưa xối. Hắn ngờ ngác nhìn mái ngói dột nát để cho nước mưa chảy vào, lại nghĩ đến những gì mà hắn vừa nằm thấy qua. Bộ quần áo rách nát trên người làm hắn như bưng tỉnh:

- Lễ nào chỉ là một giấc mơ xuân thôi sao?

Hắn thơ thẩn hồi lâu nhìn cái bát đồ trên mặt qua hình chiếu nghiêng ngả dưới vũng nước mưa. Cái bát ấy đã theo hắn hơn hai mươi năm qua, nó còn ở đây thì hắn làm sao không nhận ra mình vừa mới mơ xong. Nhưng giấc mơ ấy làm sao mà thực quá đỗi, hắn ước gì mình mãi không cần tỉnh dậy nữa. Tiếng bước chân vội vã của một ai đó đang đi vào bên trong miếu. A Khò như nhớ ra là mình vừa mơ thấy một giấc mơ tương tự như vậy. Hắn ngồi dưới pho tượng thần đồ nát mà run như cây sậy.

- Không phải... không phải là mọi chuyện sẽ tiếp diễn như trong giấc mơ đấy chứ?

Hắn hưng phấn nghĩ thầm trong bụng. Hắn ước gì mình ngay lập tức nhào ra để mà cho người ta đâm lên một nhát, sau đó lại xuyên qua đến trong thế giới giấc mơ của mình. Nhưng thứ hắn thấy đâu phải là như vậy? Một gã nam nhân toàn thân bị kín đồ đen, trên vai vác một cái tấm chắn nệm cuộn tròn như một đòn bánh tét khổng lồ. A Khờ nhìn đến trần trần:

- Đây... đây không phải là thật a!

Khác biệt, hoàn toàn khác biệt với giấc mơ hắn vừa mơ thấy. Nhìn gã áo đen đang dần đi tới, hắn sao con dám nhào ra để cho người ta đâm hắn. Trái tim của hắn, hắn cũng không biết là nó lệch đi như trong mơ hay không. Nhưng chắc chắn một điều rằng, hắn mà để cho gã áo đen nhìn thấy sự cợt nhả của mình, mạng hắn chắc chắn nguy to. Hắn vội vàng nấp ngay phía sau bức tượng thần. Hai tay hắn vừa nắm chặt, vừa run rẩy. Mặc dù ở đây hắn bị kẻ khác khinh khi, đánh đuổi vì cho rằng hắn là điếm gở, nhưng hắn vẫn rất muốn sống. Hắn thật sự chưa muốn chết.

Gã áo đen hai mắt đảo quanh, bàn chân rón rén đi đến trước mặt pho tượng, rồi cẩn thận đặt cái chắn nệm để xuống đất. Trời mưa nước thấm đi vào, A Khờ nấp ở đằng sau mà vẫn cảm thấy cái chắn nệm kia vậy mà run lên từng nhịp.

- Quái lạ, bên trong lễ nào có người hay sao?

A Khờ suy tư mà dự đoán. Quả thật đúng như hắn nghĩ, gã áo đen ánh mắt hèn mọn nhìn chăm chăm vào cái chắn đang cuộn tròn, hai tay không ngừng xoa xoa vào với nhau, miệng cười bí ồ nói:

- Tiểu mỹ nhân a tiểu mỹ nhân! Bồn đại gia vất vả lắm mới đem được người ra đây. Hôm nay người phải hầu hạ đại gia cho thật tốt a!

Gã nói xong ánh mắt lại đảo một vòng, xong rồi cẩn thận lật cái chắn nệm ra trải xuống đất. A Khờ vừa nhìn đến hai mắt liền tròn tròn:

- Trời ạ, đây là chuyện gì?

Hắn hít thở gấp gấp, trong lòng la lên. Người nằm trong đó không phải là thiếu phụ Nhược Lan mới mất chồng cách đây ba hôm hay sao? Tuy mẹ nàng đối xử với hắn rất tệ, nhưng mà nàng lại chưa từng khinh khi hắn lấy một lần. Chỉ là, trong giấc mơ đó hình như nàng không có giống như vậy. Còn bây giờ nhìn nàng hai mắt nhoe lên, thân hình trần trụi run rẩy đầy sợ hãi và uất nghẹn. Hắn trong lòng cảm thấy một bầu lửa nóng cuộn trào lên đến khó tả. Cứu, hay là không cứu nàng đây? Hắn đương do dự bỗng nhiên gã áo đen la lên:

- Ai, mau bước ra đây cho ta!

Không biết có phải vừa rồi do hắn hít thở gấp gấp nên đã để lộ hơi gió làm cho gã áo đen phát giác hay không. Bây giờ hắn chỉ là một phạm nhân, đối mặt với một tên trộm có nghề như gã hắn nào dám làm liều. Ánh mắt gã áo đồ đen lại quét ngang qua phía sau bức tượng, hai tay hắn giắt ở sau lưng mà cẩn thận bước đến từng bước. A Khờ thấp thỏm, hai tay nắm chặt.

- Đừng có lại gần, đừng có lại gần a!

A Khờ sợ hãi lảo nhảo trong bụng mà cầu nguyện.

- Meo... meo...

Một con mèo từ phía sau đột nhiên nhảy vọt tới, gã mặc đồ đen hai mắt tròn tròn, miệng hừ hừ mấy tiếng:

- Chỉ là một con mèo hoang, làm ta còn tưởng có kẻ nào đó dám dòm ngó bồn đại gia hành sự. Thật là đáng ghét!

Gã nói xong đem con dao ngắn cầm trong tay ném đi.

Phốc!

- Meooooo...

Con mèo kêu lên một tiếng rồi nằm giãy chết bên trong vũng máu. A Khờ sợ hãi đem tay bịt chặt miệng lại để không kêu lên thành tiếng.

- Ác, cái người này dĩ nhiên là quá ác!

Hắn sợ, thiếu phụ nằm im dưới đất còn sợ hơn.

- Khả khả khả, tiểu mỹ nhân! Bây giờ thì người mau mau ngoan ngoãn hầu hạ bồn đại gia vui chơi một chút nào.

Ánh mắt bí ồ của hắn quét ngang thân thể trắng nõn của nàng. Hai bầu ngực no tròn của nàng thò lên từng tiếng gấp gáp. Nàng biết vận mệnh hôm nay của mình e rằng khó mà qua khỏi. Nàng nhắm mắt chấp nhận sự thật đốn đau trong lòng. Nước mắt nàng rơi dài xuống hai bên gò má. Chồng nàng vừa mất, thân thể nàng bị kẻ khác làm nhục. Nàng hận không thể tự mình kết liễu lấy mình. Bàn tay nhơ nhuốc, góm ghiết của gã hắc y bắt đầu sờ soạng lên trên da thịt của nàng. Từng cơn run rẩy làm cho mưa rơi ngoài miếu trở nên gấp gáp hơn vô số lần. A Khờ nhìn không được, hắn không biết là mình tìm đâu đến một khúc cây mà hét ầm lao ra.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng sét đánh trên bầu trời, gã áo đen giật mình nhìn lại xung quanh. Rõ ràng vừa rồi hắn như nghe thấy tiếng ai la hét, làm sao vừa lúc trời cũng nổi lên sấm chớp đùng đùng. Một cái bóng đen từ trên bức tượng nhảy xuống. Gã áo đen khéo môi nhếch mép lên cười:

- Khả khả khả! Cuối cùng ngươi cũng chịu đi ra rồi sao? Khả khả, vừa rồi ngươi nhìn thấy cũng không ít nhĩ? Vậy thì có thể đi chết được rồi đấy!

Gã rút nhanh con dao gấu ở thắt lưng, nhảy bổ đi tới. Nào ngờ đầu chân hắn vừa hay bị níu lại, động tác lỡ mất một nhịp. A Khờ hét lớn một tiếng, rồi đem khúc gỗ đập mạnh lên đầu gã. Gã nhìn thấy không gian như muốn xoay tròn, bức tượng thần như nhìn gã cười lên một tràng dài đầy mỉa mai. Gã ôm cái đầu máu mà ngã lún xuống đất. A Khờ biết gã con chưa có chết, đang muốn đập thêm cho gã mấy phát nữa. Nhưng khi hắn nhìn thấy Nhược Lan thân thể run lên từng chập, không biết là do nàng bị nhiễm lạnh hay bị sở hãi mà run lên như vậy. Nghe được giọng nói yếu ớt của nàng kêu lên:

- Hắn... hắn sắp tỉnh lại... mau... mau chạy đi...

Nàng hai tay xấu hổ đem chăn nệm cuộn tròn lại, ánh mắt dăm lẹ nhìn hắn. Hắn thấy hơi thở của nàng có chút khác thường, không biết nàng có bị tên áo đen làm cho bị thương hay không. Hắn do dự một chút liền đi tới bên cạnh nàng, đem cả nàng và tấm chăn nệm vác lên trên vai, miệng tự nói với chính mình:

- Đã lỡ cứu người rồi, thì đành phải cứu cho trót vậy.

Trời phía bên ngoài mưa vẫn đổ xuống, A Khờ vội vã mang theo Nhược Lan chạy đi trong mưa. Hắn đang không biết là nên đem nàng trả lại cho mẹ nàng, hay kiếm một chỗ an toàn để mà lánh tạm. Vì tình hình lúc này có chút bất thường, hắn không dám lơ đãng đem nàng trả về được. Lỡ như bọn họ nói hắn là tên đạo tặc, vậy thì không phải hắn rất thê thảm hay sao. Đây là Tây Thục Đế quốc, hắn chỉ là một phạm nhân, hắn không có thực lực để tự bảo vệ lấy mình, còn trông mong vào chuyện nói lý với thiên hạ được sao. A Khờ nhắm mắt, định cho mình một cái phương hướng mà chạy đi. Bầu trời u tối, mưa cũng tạnh dần. Hắn không biết đây là chỗ nào, đoạn đường hắn đi cũng không biết được bao xa. Nhưng hắn biết, khoảng cách của hắn cùng với cái trần nhỏ đó đã rất xa rồi. Phía trước mặt hắn lúc này là một dãy rừng hoang vu, hẻo lánh. Hắn nghe thỉnh thoảng có tiếng sói tru, vài tiếng chim kêu đến lạnh sống lưng. Cái chăn nệm vậy mà càng lúc càng run lên mãnh liệt. Một con lợn rừng không biết từ đâu lao tới rống gào. Hắn nhìn thấy nó thì trợn hai mắt lên hết to:

- Trời ạ, là ma thú! Một con tam nhãn trư cấp một, không phải số ta lại xui xẻo đến như vậy chứ?

Hắn tuy là la lớn như vậy, nhưng chân vẫn chạy rất nhanh. Hắn không dám dừng lại một chút nào. Nói đùa gì chứ, hắn bây giờ là cái phạm nhân. Một phạm nhân nếu gặp dã thú đã khó giữ mình rồi, huống hồ là gặp phải loại yêu thú sơ giai cấp một thể này. A Khờ rầu rĩ trong lòng:

- Ta là chạy đi đến chỗ nào, làm sao mới đến lại gặp phải ma thú rồi. Gần chỗ phạm trấn chẳng phải là rất hiếm khi ma thú xuất hiện hay là sao? Ài, thật là...

Hắn thở dài một hơi rồi luồn đi như rắn. Con tam nhãn trư chạy đuổi theo một đoạn, đột nhiên nó không dám đuổi tới nữa, chỉ phì phì thở ra khói trắng trên mũi, rồi nhanh chân chạy đi mất. A Khờ không biết chuyện này, khi hắn xoay người lại thì mới thấy con tam nhãn trư đi mất rồi.

- Không phải tại ta chạy đến lợi hại như vậy chứ?

Hắn đang tự sướng một mình, đột nhiên mặt đất dưới chân của hắn bị sụp xuống. Hắn kinh hãi hét lớn lên một tiếng:

- Aaaaaaaa... ta không muốn chết a...

Bịch!

Hắn cảm giác như mình vừa rơi xuống một lớp bùn đất mềm mại, vô cùng dễ chịu. Hắn hơi khom người đứng dậy, phúi lấy bụi đất trên người. Hắn cảm giác cả người nhẹ bồng, hơi kinh hồn quay lại nhìn. May là cái chăn nệm đem theo Nhược Lan rơi ở cách đó không xa. Hắn vội vàng chạy đến chỗ của nàng, cẩn thận tháo tấm chăn nệm ra. Thân thể trắng hồng của nàng run lên từng chập, giọng nàng yếu ớt kêu lên:

- Khó chịu... khó chịu quá!

Hắn không biết chút gì về y lý, hắn thấy nàng cứ run lên như vậy, hơi thở hỗn loạn không sao kiểm soát được. Hắn mới lo lắng đem tay đặt lên trán nàng, nhiệt lượng trên người của nàng quả nhiên rất cao. Từng mảng da thịt trên người nàng cũng bắt đầu đỏ lên. Hơi thở của hắn vừa phả ra, cánh tay của nàng cũng vươn tới đem thân thể có phần gầy yếu của hắn kéo ngã xuống. Hắn kinh hãi vội vàng muốn giãy thoát ra, đột nhiên nghe thấy tiếng nàng nói khẽ bên tai:

- Tướng công, mau yêu thiếp đi!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Mộng ảo thương sinh

Hương thơm ngào ngạt từ trên thân thể thiếu phụ phả vào trong mặt, cho đến bây giờ hắn còn không biết nàng trúng xuân dược thì đúng là tên ngốc.

- Ta... ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ ta cứ như thế đem cho nàng ăn hay sao? Không được a, ta còn chưa trải qua chuyện nam hoan nữ ái bao giờ, mà nàng dù sao cũng là người đã có chồng. Lỡ chuyện này đồn ra ngoài ta làm sao làm người đây?

Hắn nói lảm nhảm một mình, trong khi thân thể của Nhược Lan càng lúc càng uốn éo riết chặt lấy hắn. Miệng nàng hôn lên trên người hắn, quần áo của hắn cũng bị nàng kéo xuống lộ ra dằng dấp gây guộc không sao chịu nổi. Nhưng với nàng, hắn dù sao cũng là một người nam nhân.

- Nóng quá! Mau, mau ôm ta đi!

Hắn lúc này người cũng đã khô khát, nóng ran khó chịu. Cái này nào có thể nhịn hơn thêm được nữa. Hắn ngửa cổ lên trời rống to:

- Ông trời ơi, là ta đang cứu nàng, ta không có cách nào khác a!

Hắn nói xong đem nàng cắn nhẹ một miếng. Rồi quần lấy nàng như giao long quần cột. Ban đầu hắn cũng không biết làm thế nào để giảm bớt được xuân dược trên người nàng, chỉ cứ hôn lấy hôn để, không chừa bất kỳ chỗ nào. Hắn không biết là mình càng làm như vậy xuân dược trong người Nhược Lan càng bộc phát mạnh thêm. Đến cuối cùng, nàng nhịn không được mà đem đồ vật của hắn hòa cùng với mình thành một thể. Thế mới biết, việc nam nữ là phải như vậy mới xong. Hắn thở ra một hơi, cả nàng và hắn cùng một mối nằm im một chỗ mà ôm lấy nhau ngủ.

"Một giấc mơ xuân mộng cũng thành

Nhật nguyệt hòa quyện lấy dương canh

Trong đêm mưa tối gió chẳng đành

Một chiếc thuyền con đỗ bên ghành."

Ọc... ọc...

Cả ngày hốt hoảng chạy trốn, một đêm hoan ái mệt mỏi. Khi hắn vừa mở mắt ra bụng đã kêu lên ầm ĩ. Nhược Lan nằm ngay bên cạnh cũng thức giấc tỉnh dậy. Nàng tuy là trúng xuân dược, thân trí mê sáng, nhưng trí nhớ vẫn là nhớ đến tường tận. Nay thấy mình thân thể trần truồng nằm ngay bên cạnh một người đàn ông xa lạ, nàng vừa xấu hổ vừa tủi nhục không dám mở mắt ra nhìn. A Khờ cũng thấy nàng động đậy, biết là nàng đã tỉnh lại. Nhưng hắn nhìn nàng một lúc, lại không biết phải đối mặt với nàng như thế nào. Nếu nói hắn không yêu thích nàng là chuyện lừa người dối mình. Nàng tuy là gái có chồng, nhưng tuổi của nàng so với hắn cũng sần sần ngang nhau. Tướng mạo của nàng tuy không phải thuộc vào loại nghiêng nước nghiêng thành, cũng là xinh đẹp hiếm thấy, kinh động lòng người. Đã không biết có bao nhiêu kẻ nhìn nàng nhìn đến không rời được mắt. Hắn nha, hắn là một tên có nửa khuôn mặt xấu xí, đáng người gây ôm, tài sản trên người không có lấy đến một thứ. Một nữ nhân như vậy bị hắn chà đạp, không phải là quá đáng tiếc rồi sao?

- Xin lỗi! Là ta...

Hắn vừa mở miệng xin lỗi, nàng liền đưa ngón tay ra ngăn hắn lại:

- Người không cần phải giải thích, ta là do người khác hại. Người không màn nguy hiểm còn nhảy ra cứu ta, đó là cho thấy người không phải người xấu. Có trách thì trách số mệnh của ta không được tốt, không thể giữ mình còn hại thêm người.

Nàng khóc, nước mắt cứ thế chảy dài không ngừng. A Khờ nhìn đến mà đau cả ruột gan. Hắn đem nàng ôm ngang ngực, miệng lẩm bẩm nói:

- Nếu người không chê ta thân phận thấp hèn, thì ta xin nguyện cả đời này che chở cho người.

Hắn nói ra lời này, lòng cũng bất an không ngừng. Một cái như hương như ngọc nữ nhân, chẳng lẽ sẽ cứ như thế mà chịu gả cho hắn hay sao?

- Một cái tàn hoa bại liễu như ta, người cũng muốn lấy làm vợ hay sao?

Hắn nghe nàng nói như thế vui đến không kịp suy nghĩ:

- Muốn, muốn chứ sao không? Ta cầu còn không được nữa là. Chỉ cần nàng chịu gả cho ta, nàng muốn ta làm gì ta sẽ làm như thế ấy!

Nàng khẽ nhích người ra nhìn hắn một lúc, nước mắt trên mặt cũng bị hắn lau đi sạch sẽ. Nàng cười, nụ cười như là gió xuân tươi mát làm cho ruột gan của hắn lại như nhện nhào không ngừng. Rồi nàng hơi nhíu mày nhìn hắn:

- Người làm sao lại nghĩ cái gì xấu xa trong bụng rồi. Có phải người đang xem thường ta đúng không?

Hắn lúc này mới để ý đến phản ứng ở phía bên dưới người, biết là nàng đang hiểu nhầm nên mới xua tay nói lớn:

- Không có, tuyệt đối là không có! Đây là phản ứng tự nhiên thôi a, ta tuyệt đối không có nghĩ xấu về nàng một chút nào a!

Hắn nói xong rồi vội vàng vàng đứng bật dậy, lấy nhanh quần áo mặc lên trên người, miệng gấp gáp nói:

- Ta muốn đi kiếm thức ăn, nàng ở yên đó chờ ta một chút. Ta đi rồi sẽ quay lại nhanh thôi!

Hắn đi, nàng nhìn theo hắn ánh mắt vô cùng phức tạp. Những lời nàng vừa nói ra chỉ là để lừa gạt hắn. Chồng nàng vừa mất không lâu, trong sạch của nàng cũng giữ không được. Nàng không giận hắn, cũng chẳng giận mình. Chỉ là giận đời bạc bẽo mây trời, cái phận đàn bà sao để mang thân nhục nhã ê chề. Hai mắt nàng đỏ hoe, rồi chân nàng chậm rãi đi đến bên cạnh một khối đá to. Nàng khẽ nhếch miệng lên cười đầy mỉa mai. Lòng nàng đã chết, thân nàng sống tiếp thì còn có ý nghĩa gì nữa. Nàng nhắm mắt lao nhanh về phía tảng đá.

A Khờ vừa mới chạy ra chưa được bao lâu, đột nhiên hắn nghĩ ra một chuyện gì đó nên liền quay trở lại. Hắn vừa về đến đã thấy Nhược Lan lao nhanh vào trong khối đá để tự sát. Hắn nhìn thấy cảnh đó mà tim như bị dao đâm vào một nhát:

- Đùng nha!

Đáng tiếc, tiếng hô của hắn đã chậm. Đầu nàng đã đập vào tảng đá.

Bịch!

Nàng đột nhiên bị tảng đá hất văng ra ngoài, thân hình té nhào xuống đất. A Khờ nhanh chân chạy đến ôm chặt lấy nàng:

- Người làm sao, người làm sao lại muốn lừa gạt ta?

Nàng bị hắn siết chặt, miệng đắng chát không nói ra lời. Rõ ràng vừa rồi tảng đá đó như vậy mà di chuyển hất văng nàng ra ngoài, đây là cái chuyện gì chứ? Chẳng lẽ nàng chỉ muốn chết mà cũng không thể chết được hay sao?

- Nhân loại, các người làm sao lại phiền giấc ngủ của ta?

Một tiếng nói ồm ồm như sấm rền truyền thẳng vào trong ý thức của hai người. A Khờ giật mình kéo theo Nhược Lan lui nhanh về phía sau. Cả hai lúc này mới để ý thấy khối đá to lớn ấy vậy mà đang từ từ mở ra một cái khe hở. Một đôi long nhãn khổng lồ như có thể chứa đựng cả hai người vào bên trong. A Khờ sợ quá, ôm nàng lui càng nhanh hơn. Miệng hắn không ngừng hô lên:

- Long thần đại nhân, bọn ta là vô tình rơi xuống chỗ này! Vừa nãy mạo phạm, xin ngài đừng có trách phạt!

Cặp long nhãn đảo quanh nhìn bọn họ một lúc, rồi giọng nói ồm ồm cũng trở nên dịu đi rất nhiều:

- Được rồi, vậy thì các người mau lui ra ngoài đi! Đừng có đến đây làm phiền ta nghỉ ngơi nữa!

Nói xong, hai mắt long thần cũng từ từ khép lại. A Khờ lúc này mới quan sát được cái thân thể khổng lồ của nó. Một cái đầu rồng đã đủ để cho hắn nhìn đến mỏi mắt mà vẫn không sao nhìn hết. Vừa rồi là do cái đầu của nó nằm gác xuống đất để ngủ nên Nhược Lan mới tưởng cặp mắt của nó là một tảng đá. Giờ nghĩ lại mà sợ đến phát run.

- Nó... nó là một con rồng hay sao?

Nàng kinh hãi kêu lên khe khẽ. A Khờ cũng đang hết sức hồi hộp. Từ trong giấc mơ đi ra, mọi chuyện hắn gặp đều có khác biệt rất lớn. Nơi này không phải là động dung nham, cũng không phải có bộ xương trắng dã và một hồn thể phai mờ. Rõ ràng đang ở trước mặt hắn là một con rồng trưởng thành chính chính xác xác. Hắn cũng không biết con rồng này là công chúa Long Tinh Nguyệt, hay là một đồng loại khác của nàng. Hắn do dự nên đứng suy nghĩ rất lâu. Nhược Lan còn tưởng là hắn bị dọa cho sợ đến không nhắc nổi chân, nên nàng có ý lên tiếng nhắc nhở hắn:

- Mau đi thôi, không nên ở đây làm phiền nó. Nếu lát nữa nó thức dậy mà còn thấy chúng ta thì nó sẽ nổi giận đấy!

Suy nghĩ trong lòng của hắn bị nàng đánh gãy. Hắn đành lắc đầu đem nàng tới chỗ cái chần nệm, rồi cuộn nàng vào bên trong, sau đó bước đi thật xa. Nàng thấy hắn vẫn cứ ôm chặt lấy mình không rời khỏi tay, vừa xấu hổ, vừa buồn bực nói:

- Ta với người nam nữ bất tiện, làm sao cứ không chịu buông ra?

Hắn liếc mắt nhìn nàng một chút, rồi cứng rắn nói:

- Nếu người không tự tìm đến cái chết thì ta làm sao phải làm thế này?

- Nhưng mà...

Nàng tròn mắt lên nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng rồi lại nói không được ra lời. Hắn đem nàng đi đến một chỗ đất trống, thấy xung quanh không có vật gì nguy hiểm mới yên tâm đem nàng bỏ xuống:

- Nhược Lan, ta biết là người chê ta không ra gì, nên mới hành xử như vậy. Nhưng ta dù sao cũng là một nam nhân, người bây giờ dù muốn hay không muốn cũng là nữ nhân của ta. Ta nhất quyết không để người chết, trừ phi người cùng đem ta giết đi!

Hắn nói chuyện mà không chút xấu hổ, làm nàng muốn phản bác cũng không biết phản bác như thế nào. Cuối cùng hắn nhìn thẳng vào mặt nàng, bốn mắt

đối diện với nhau:

- Hứa với ta, dù là sau này người có đi theo ta hay là không thì người cũng phải quý trọng lấy tính mạng của mình. Đừng tự tìm chết nữa có được không? Người không biết, lúc ta vừa mới sinh ra bởi vì trên mặt của ta mang theo cái bớt, nên cha mẹ ta đã ruồng bỏ ta. Họ đem ta thả cho trôi sông, rồi ta may mắn được hai phụ phụ làng chài nhặt lên nuôi lớn. Đến khi ta mới lên năm, họ vì tuổi già sức yếu mà lần lượt ra đi. Dân làng chài đều nói ta là ma quỷ đầu thai nên mang điềm xấu. Họ đã đem ta đuổi ra khỏi làng. Ta đi lang thang, phiêu bạt khắp nơi. Người nói, nếu ta không dừng cảm mà sống, không sợ hãi những lời cười chê của thiên hạ. Liệu rằng hôm nay ta có thể cứu người được hay không? Ta tự nghĩ, vì cái gì, vì cái gì mà mọi người đều ghét bỏ ta. Vì ta xấu xí hay là nghèo đói. Cả đời ta chưa từng bao giờ làm hại bất kỳ một ai, vậy tại sao đời lại đối với ta bất công như vậy? Ta từng hận, hận cha mẹ ta tại sao đã sinh ra ta mà không thể nuôi ta khôn lớn. Ta từng hận, hận ông trời tại sao cho ta làm người mà lại mang cho ta một cái hình hài đến ma quỷ cũng phải khiếp sợ. Người nói xem, một người như ta có phải là đáng chết lắm hay không?

Nàng im lặng cúi gập đầu xuống. Nàng nhớ đến rất lâu trước đây khi lần đầu nhìn thấy hắn, nhìn thấy cái bớt màu đỏ trên mặt của hắn. Nàng đã rất sợ. Nhưng sau lần đó, nàng dường như cũng quen dần với khuôn mặt của tên ăn mày đói rách ngồi co ro dưới gốc cây hòe. Hắn tuy nhìn rất đáng sợ, nhưng lại là người tốt bụng. Hắn từng đem bánh của nàng cho hắn để cho một lão ăn mày đói rách trong một ngày mưa rét đến buốt lòng. Hắn từng vì một đứa trẻ mà liều mạng xả thân đỡ lấy đòn roi của một tên ác bá trong làng. Hắn từng làm rất nhiều chuyện nhưng mà miệng đời nào đâu có buông tha hắn. Ngay chính mẹ nàng cũng đã từng mấy lần chửi rủa hắn đến thậm tệ. Vậy mà hắn, hắn lúc nào cũng cười rồi quay mặt bỏ đi trong lặng lẽ.

Nàng không biết tại sao hắn cười, cũng không biết tại sao hắn bị người ta khinh khi. Cho đến một ngày, nàng lên kiệu hoa về bên kia làng lấy chồng. Nàng về làm dâu không được bao lâu, chồng nàng đột nhiên đổ bệnh rồi sinh ra yếu nhược, không cách nào đi lại được nữa. Kể từ đó, những lời đồn đại về nàng cứ thế tuôn ra thành tràng. Một đồn hai, hai đồn mười, mười đồn một trăm. Có kẻ nói nàng tương sát phu, hại chồng. Có kẻ nói nàng là ma quỷ hiện hình, đêm đêm hút lấy linh khí của chồng mà nuôi dưỡng dung nhan. Những lời đồn đãi cứ thế lan tràn đến đáng sợ. Chồng nàng chết, nàng bị gia đình nhà chồng ruồng rẫy mà đuổi về nhà mẹ đẻ. Nàng đau đớn đến lạnh lòng. Nàng tự hỏi, mình đã làm sao điều gì mà bị miệng đời khinh khi như vậy. Rồi nàng bị người ta bắt đi, rồi hắn cứ như vị thần đem nàng thoát khỏi ma trảo của tên ác nhân ghê tởm. Cuối cùng, nàng vì xuân được mà chui vào ngực hắn điên đảo một hồi. Vì cái gì, nàng vì cái gì mà lại hận hắn. Nàng có tư cách gì hận hắn.

"Sương khói mịt mờ vô nhân ảnh

Hồng trần bụi phấn mạc vô danh."

Đời người ai biết sương khói khói mây, đâu chính là mộng, đâu mới là thật. Tất cả như giấc chiêm bao, trở mình tỉnh dậy hư ảo mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Long quả

Thấy nàng hồi lâu lặng im không nói, hắn cũng không dám lên tiếng quấy rầy. Không biết là đã bao lâu, chỉ khi nghe thấy bụng nàng ột ột kêu lên mấy tiếng, nàng mới xấu hổ ngược mặt lên nhìn hắn:

- Ta... ta thấy đói bụng!

Hắn nhìn khuôn mặt phấn hồng của nàng, nhin không được mà cúi xuống xoa xoa cái bụng của mình:

- Ấy da, người nhấc vừa khéo, ta cũng rất là đói bụng đây này! Người chờ ta một chút, để ta đi kiểm xem thử có thứ gì ăn hay không!

Nàng khẽ "um" một tiếng, rồi cúi gập đầu xuống nói thầm trong miệng:

- Ta không muốn trở về nữa, sau này ta sẽ đi theo người!

Hắn đang tính chuyện chạy đi, đột nhiên nghe thế thì trợn mắt lên cười:

- Thật sao?

Nàng như sợ hắn nghĩ ra chuyện gì đó, vội xua tay chỉnh lại lời nói:

- Người, người đừng có hiểu nhầm! Ý ta là, ta bây giờ sẽ đi theo người, sau khi rời khỏi chỗ này ta với người sẽ tách nhau ra đi.

Mặt hắn hơi xụ xuống, nhưng vẫn tươi cười mà nói:

- Không sao, không sao! Chỉ cần người không tìm chết nữa, người muốn thế nào thì là thế ấy. Ta không dám ép người.

Hắn nói xong rồi lại loay hoay nhìn nàng:

- Người ngồi ở đây chờ ta, ta đi hái trái cây cho người ăn!

Hắn nói xong rồi liền chạy đi. Hắn nhớ lúc này hắn có chạy ngang qua chỗ một cái cây cao hai ba trượng gì đấy, trên đó có một loại quả mọc rất nhiều. Hắn không biết quả đó là quả gì, nhưng hắn nghĩ chắc có thể ăn được. Hắn chạy đi chừng nửa khắc thời gian thì đã chạy trở về. Trên tay hắn lúc này cầm hai quả trái cây màu đỏ mọng nhìn rất ngon lành. Hắn không dám chắc loại quả này có ăn được hay không, nên trước khi đưa cho nàng hắn đã cắn thử một miếng. Thấy vị ngọt thanh từ nước quả lan xuống cổ họng, thấm qua ruột gan mà toàn thân sáng khoái tinh thần. Hắn biết thứ quả này là đồ tốt, bên trong cũng không có độc. Hắn liền đưa ngay một trái còn lại trên tay cho nàng.

- Người ăn đi, ta đã kiểm tra thử rồi! Quả này ăn rất ngon, lại không có độc. Ta lúc này đi vội nên chỉ hái được có hai trái. Để ta chạy qua bên đó hái thêm một ít nữa. Chỗ này có vẻ rất lớn, đường ra cũng không biết nằm ở chỗ nào. E rằng chúng ta còn phải ở lại đây rất lâu, nên người tranh thủ mà ăn cho no đi. Ta còn phải kiểm cho người vật gì đó để làm y phục nữa. Nên người không cần phải suy nghĩ việc gì hết.

Hắn nói xong lại đi. Nàng thừa biết là hắn vừa này còn lo sợ nàng sẽ đi tìm chỗ tử tự, nên mới chạy gấp như vậy. Nàng cầm cái quả màu đỏ trên tay, miệng cười với hắn:

- Người yên tâm đi, ta đã nghĩ kỹ rồi! Ta không làm sai chuyện gì, vì sao ta phải tìm chết. Nếu như sau này có cơ hội, ta còn phải quay về phụng dưỡng mẹ già, còn phải đi tìm tên đạo tặc kia mà trả thù.

Hắn đang chạy đi, cũng quay đầu lại cười:

- Đúng, đúng! Người nghĩ như vậy là rất đúng, đợi ta sau này có thành tựu rồi ta nhất định sẽ giúp người bắt tên đạo tặc đó để báo thù. Ở trời đời này, chỉ cần còn mạng thì không có việc gì mà không thể không làm được hết.

Hắn nói xong cũng không có quay đầu lại nhìn. Nếu không bây giờ hắn sẽ thấy nàng nhìn theo bóng lưng của hắn nhìn đến si ngốc.

- Đúng, chỉ cần còn có mạng sống không có việc gì mà không thể không làm được. Mọi người đều nghĩ rằng ta là ma quỷ hại chồng, danh tiết của ta cũng bị kẻ khác hủy đi sạch sẽ. Vậy thì ta việc gì phải để ý đến bọn họ nữa, ta chỉ cần sống thật tốt, ta sẽ chứng minh cho bọn họ thấy ta không phải là ma quỷ như bọn họ nghĩ - Nàng tự nói với chính mình như vậy, rồi hai tay nắm chặt lại vô cùng kiên định.

A Khờ mà biết bởi vì một câu nói của hắn đã làm cho một thiếu phụ kiên trinh quyết tâm làm lại cuộc đời, không biết là hắn sẽ vui đến như thế nào. Lần này A Khờ đi cũng không có lâu lắm, hắn đem về một cái bọc lá khá là to. Hắn chạy đến trước mặt nàng rồi cẩn thận đặt chúng xuống đất. Sau khi hắn lấy phần lớn trái cây ra chia cho nàng, hắn còn cẩn thận đem bọc lá cây bày ra trước mặt nàng. Hắn nói:

- Người xem, ta vừa rồi dùng số lá cây này rồi kết lại một cái váy ngắn và một cái áo ngắn cho người. Hình thù có vẻ không được đẹp lắm, nhưng ta nghĩ chắc cũng có thể che đậy cho người được một chút khỏi bất tiện.

Nàng thấy hai thứ quần áo bằng lá cây mà hắn đưa ra, khuôn mặt phấn hồng của nàng đột nhiên đỏ bừng:

- Cái này, cái này mà cũng mặc được lên người hay sao?

Hai thứ đồ này nói so ra đồ lót nàng mặc trong người còn muốn ngắn hơn. Nào có như vậy mà mặc lên người được chứ? Hắn gãi đầu, gãi tai nói:

- Cái này... cái này thật ra lúc trước ta lạc trong rừng ta cũng làm đồ như thế này để mặc. Ta thấy nó cũng có thể che đi một ít đồ vật không cần thiết để lộ ra ngoài. Nếu người thấy nó không vừa mắt, vậy để ta đi kiếm thêm lá cây về làm lại cho người.

Nàng nhìn hắn một lúc, lại nhìn bàn tay rơm rớm máu của hắn, khóe mắt có chút cay cay. Nàng cầm lấy hai món đồ bằng lá trên tay hắn, rồi nhẹ nhàng thở ra:

- Được rồi, người ngồi xoay lưng lại đi! Để ta mặc vào thử xem có vừa hay không!

Nàng nói ra rồi mà vẫn thấy hắn ngồi nhìn mình cười, không khỏi ngượng mặt lại:

- Người làm thế nào lại không quay đi? Ta muốn thay đồ, người như vậy thì ta làm sao thay đây?

Hắn giả vờ như bị giật mình, rồi cười cười mà quay mặt đi. Nhưng trong đầu hắn lúc này ước gì mình có con mắt sau lưng, tha hồ mà nhìn mỹ nhân thay đồ. Tiếng chân nện rơi ra, rồi tiếng lá cây xào xạc va chạm vào nhau. Hắn vừa cắn trái cây ăn, đầu óc vừa nghĩ lung tung nhiều thứ. Cảm giác máu huyết trong người hắn đột nhiên như muốn sôi lên. Ban đầu hắn còn chửi thầm trong bụng:

- Cái tên bại hoại này, làm sao lại có suy nghĩ xấu xa như vậy được chứ?

Hắn nghĩ như vậy nên là trấn định tinh thần mà ngồi ngay ngắn lại. Chỉ là, cảm giác nóng rất khó chịu càng lúc càng tăng. Sau khi hắn ăn xong trái cây thứ ba, cảm giác khó chịu trong người càng thêm mãnh liệt. Lần này không chỉ toàn thân nóng rát, máu trong cơ thể cũng bắt đầu muốn sôi lên ừng ực. Hắn nhìn trái cây trên tay, lại nhìn từng mảng da thịt đỏ bừng trên người. Miệng hắn chỉ kịp la lên một tiếng:

- Không xong!

Sau đó thì hắn như cái người điên, không ngừng lăn lộn dưới đất mà kêu liên hồi:

- Nóng quá! Nóng chết ta rồi! Aaaaaa...

Nhược Lan vừa vặn mặc xong quần áo do hấn làm ra. Đột nhiên thấy hấn toàn thân đỏ bừng, rồi nằm dưới đất kêu la không ngừng. Nàng sợ hãi để kêu toáng lên:

- A Khò, A Khò! Ngươi bị làm sao? Ngươi bị làm sao?

Trong một giây lát thanh tỉnh, hấn chỉ kịp chỉ tay về phía số hoa qua còn lại trên đất:

- Không nên ăn!

Xong rồi hấn lại tiếp tục lăn lộn mà kêu la. Lần này quần áo trên người của hấn cũng bị xé rách ra thành từng miếng vải vụn. Nàng nhìn về phía hướng tay hấn chỉ, lại nhìn số lượng hoa quả còn ở trên tay. Nàng không hiểu hấn sao lại nói là không nên ăn? Rõ ràng nàng cũng đã ăn hai, ba trái giống như hấn. Nàng chỉ cảm thấy trong người có dòng nhiệt lưu ấm áp, từng lỗ chân lông thư thái đến khó diễn tả. Ngoài mấy chuyện đó ra nàng cũng không thấy trong người của mình có gì khác biệt. Không lẽ là hấn ăn nhầm thứ gì hay sao?

Nàng đang suy nghĩ không biết phải giúp hấn như thế nào. Đột nhiên giọng nói ồm ồm của rồng thần vang lên văng vẳng trong tai:

- Ô, hai ngươi các ngươi lại đem long quả của ta ăn rồi hay sao? Hai người các ngươi đúng là đồ ngốc! Thứ quả này là do chỗ máu từ vết thương của ta mà tạo thành. Nó có được tính cương mãnh dị thường. Nữ nhân ăn vào ba quả thì có thể trẻ ra mấy tuổi, thân thể không có bệnh tật, tuổi thọ cũng tăng ít nhất mười năm. Còn nam nhân ăn vào một quả thì tốt, hai quả thì hỏng, ba quả ắt hẳn sẽ bị dục hỏa thiêu thân. Cái tên nam nhân kia ắt hẳn là đã ăn hết ba quả rồi. Ô, mà sức chịu đựng của tên này cũng không tệ nha! Đã mấy hơi thở rồi mà hấn vẫn còn chưa chết!

A Khò đang thống khổ không cách nào chịu nổi, nghe mấy lời nói nhảm của long thần thì không chút khách khí kêu lên:

- Long Tinh Nguyệt, mau mau cứu ta!

Long thần nghe tiếng hấn gọi, hai mắt đang nhắm lại cũng mở to ra, giọng nói kinh ngạc kèm theo một tia sợ hãi run rẩy:

- Ngươi... ngươi làm sao biết tên của ta?

Lần này giọng nói của nó nửa chút ồm ồm cũng không có, mà thành âm thanh trong trẻo của thiếu nữ sợ hãi vang lên. A Khò lúc này xem như đã xác định được giấc mơ đó là không có lừa mình. Hấn cuối cùng chịu đựng không nổi mà kêu lớn:

- Muốn biết thì mau cứu ta!

Long Tinh Nguyệt hơi có do dự, nhưng rồi hai mắt nàng cũng khép lại, đem thanh âm truyền vào trong tai của Nhược Lan. Sau đó không thấy nàng nói thêm lời nào nữa. A Khò lửa cháy trong người, làm sao chịu nổi mà chờ đợi được nữa. Hấn hét gào như một người điên:

- Cứu ta, mau cứu ta!

Long Tinh Nguyệt không đáp, Nhược Lan khuôn mặt vốn trắng bệch vì lo lắng. Bây giờ hai má ửng hồng, xấu hổ hỏ hỏ chậm rãi đi gần tới chỗ A Khò. A Khò không thấy Long Tinh Nguyệt đáp lại lời mình, lòng hấn lo sợ không thôi. Đột nhiên thấy Nhược Lan đi đến bên cạnh, dữ hỏa trong người càng cháy càng thêm mãnh liệt.

- Đừng, đừng có qua đây!

Nhưng nàng không có nghe lời hấn nói. Bước chân càng thêm cương định mà hướng tới. Đến khi chỉ còn cách hấn chừng một gang tay, quần áo trên người của nàng đột nhiên rơi hết xuống đất. Toàn thân tuyết trắng lồ lộ ra trước mặt hấn. Hấn há hốc mồm mà kêu lên:

- Không phải là...

Nàng biết hấn muốn hỏi nàng chuyện gì, nên chỉ xấu hổ khẽ "um" lên một tiếng rồi gật đầu. Hấn như là đang mơ lại một giấc mộng không thật. Trong lòng hấn gầm thét một tiếng hoan hỉ không sao mà tả nổi được

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Huyết mạch (1)

Mặc dù nói, lần này là nàng tình nguyện đem thân ra cứu hấn. Nhưng dù sao nàng cũng là một nữ nhân, sự xấu hổ trên mặt không thể không biểu hiện ra ngoài. Hai tay A Khò tham lam kéo nàng ngã xuống mà sờ soạng liên tục, miệng hấn cũng áp lên môi nàng hôn rất nhiệt tình. Nàng bị hấn chọc cho lửa dục trong lòng cũng muốn bùng phát. Nàng hơi có chút giãy dụa, nhưng rồi cuối cùng lại buông tha mặc kệ cho hấn muốn làm gì thì làm. Đang lúc này,

Long Tinh Nguyệt lại lên tiếng nhắc nhở:

- Các ngươi làm như vậy chỉ có thể trừ được phần ngọn, còn cội nguồn của nó vẫn không có cách nào giải quyết triệt để được. Vì câu nói lúc này của ngươi, ta sẽ truyền cho hai người các ngươi một bộ công pháp của Long tộc. Bộ công pháp này so với nhân tộc của các ngươi tốt hơn rất nhiều, mặc dù cấp bậc không quá cao. Chỉ là một bộ sơ cấp học đồ song tu pháp thuật. Nhưng đừng vì thế mà xem thường nó. Đây là song tu công pháp của long tộc chúng ta, là một món trân phẩm không phải bình thường. Hai người các ngươi cứ thả lỏng người ra, để ta lưu lại ký ức cho các ngươi.

Long Tinh Nguyệt nói xong cũng không cần đến sự đồng ý của hai người, cứ thế mà đem một quyển song tu công pháp lưu lại trong đầu của cả hai. A Khờ nhìn thấy những thứ đồ án hình vẽ bay nhảy trong đầu, hắn chỉ cảm thấy có chút phức tạp, nhưng mắt thì sáng như sao trời. Còn Nhược Lan thì ngược lại, nàng nhìn đồ án nam nữ giao hoan, các phần chấm xanh đỏ chạy dọc quanh hai bộ phận thân thể trần truồng, mới nhìn một chút nàng đã xấu hổ đến đỏ mặt. Nhưng chỉ có điều nàng không muốn nhìn cũng là không được. Vì nó đang ở trong đầu của nàng mà lưu lại từng chút một, sau này nàng có muốn xóa cũng không thể xóa. Sau khi làm xong xuôi hết thấy, Long Tinh Nguyệt mới lười biếng nói:

- Hai người các ngươi cứ như thế mà phối hợp thực hiện, nhưng nhớ phải dẫn được lực đi theo các phần dấu chấm trên đồ hình. Có như vậy thì được lực mới tiêu tan được. Không những vậy, được lực của nó còn có thể giúp các ngươi tu luyện nữa. Nhớ đấy, ta phải đi ngủ rồi! Khi nào ta tỉnh dậy, ta sẽ quay lại nói chuyện với các ngươi sau.

Thấy nàng nhắm mắt không nói thêm gì nữa, A Khờ mới nhìn sang Nhược Lan đang nằm dưới thân mình:

- Nhược Lan, nàng... nàng có thể...

Nàng xấu hổ không dám nhìn thẳng vào trong mắt hắn. Nếu bây giờ có một cái lỗ để chui xuống, chắc chắn nàng sẽ không bao giờ chịu ngẩng lên. Nhưng khi nghĩ đến thống khổ mà hắn đang phải chịu đựng, nàng không đành lòng nên phải cắn răng gật đầu:

- Ngươi... ngươi phải nhắm mắt lại mới được!

Hắn nghe nàng nói thế thì liền vui vẻ đồng ý:

- Ngươi cứ yên tâm, ta sau này nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Dù ngươi có muốn hay không, ta cũng sẽ không để cho bất kỳ ai làm tổn thương đến ngươi!

Nghe hắn nói chắc như đinh đóng cột, lòng nàng cảm giác có chút ấm áp. Nàng khẽ ừm lên một tiếng, rồi liếc mắt lườm hắn:

- Còn chưa chịu nhắm mắt?

Hắn thấy nàng sắp xấu hổ không thể chịu nổi, lại nghĩ đến mấy đồ hình trong quyển công pháp, liền ngoan ngoãn mà nghe theo lời nàng. Một lúc sau, trong không khí trầm tĩnh của mặt động, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng âm thanh va chạm nhẹ nhàng, cùng với tiếng thở gấp gáp của cả nam nữ.

- Ngươi... ngươi đừng có sờ vậy! Để... để im đó cho ta làm!

- Nhược Lan, làm sao cái động tác này không giống với trong đồ hình, ngươi không phải là đang nhớ sai đó chứ?

- Không có sai đâu, là ta đã làm đúng như vậy rồi mà! Ngươi... ngươi không được mở mắt ra đâu đấy! Để ta chỉnh sửa lại một chút!

- Được chưa, sao còn lâu quá vậy?

- Ngươi, cái tên thô lỗ này! Người làm sao lại làm mạnh như vậy chứ? Đau muốn chết ta...

...

Không biết là qua bao lâu, cũng không biết là làm đến mấy lần. Cuối cùng hai người tách ra mà khoanh chân lại ngồi. Chỉ một lát sau, giọng nói e thẹn của Nhược Lan kèm theo một tia trách móc:

- Làm ra cái chuyện xấu hổ như vậy, ngươi còn muốn cười được nữa hay sao?

- Hi, nàng đừng giận! Là lỗi của ta, là lỗi của ta!

Khuôn mặt đang tươi cười của hắn hơi dừng lại một chút, rồi hắn nhìn nàng với vẻ đầy nhu tình:

- Nhược Lan, sau này nàng có thể đi theo ta được không?

Nàng nhìn hắn, hơi tránh ánh mắt của hắn, ấp úng nói:

- Chuyện này... chuyện này có thể để sau hãy nói được không?

Nàng vừa nói vừa đứng dậy đem quần áo mặc trở vào, ánh mắt cố ý nhìn sang một hướng khác. Hắn biết lúc này mà còn làm khó nàng, nàng có thể sẽ bỏ đi ngay tức khắc. Hắn đành khe khẽ lắc đầu, rồi đem mở vài rách vút lung tung dưới đất mà mặc lên người. Nhưng hắn loay hoay mấy lần cũng không thấy nó ra hình thù gì, đành phải cười khổ mà nói:

- Nhược Lan, ta đi kiếm chút lá cây về làm quần áo. Nàng có đói bụng hay không, để ta hái thêm một ít trái cây nữa đem về.

Hắn vừa nhắc đến hai chữ trái cây, nàng liền liếc mắt sang nhìn hắn. Rồi hai người nhanh chóng quay mặt tránh đi.

- Ta... ta không phải cố ý! Để ta... để ta đi xem có thứ gì khác để ăn được hay không!

Hắn nói xong liền nhanh chân chạy đi mất. Nàng nhìn theo bóng lưng của hắn mà thở nhẹ ra:

- A Khờ, người hãy cho ta một chút thời gian! Ta nhất định sẽ có câu trả lời thích đáng cho người!

Hắn không biết lúc mình vừa quay đi, nàng đã nói ra những lời như vậy. Sau khi tìm kiếm một hồi, A Khờ cảm thấy nơi này mặt dù rộng lớn, nhưng cũng không có quá nhiều sự sống. Ngoài một số loại cây cỏ bình thường sinh trưởng, đến một con kiến cũng không thấy xuất hiện. Hắn lần này đi cũng khá lâu, Nhược Lan ngồi bó gối dưới đất mà nhâm chán suy nghĩ lung tung. Có lúc thấy nàng nhàu mày khó chịu, lại thấy nàng cười ngây dại như nhớ ra chuyện gì đó rất là vui vẻ. Đột nhiên A Khờ từ xa chạy đến, miệng không ngừng hô lên:

- Nhược Lan, Nhược Lan! Xem ta kiếm được thứ gì cho nàng nè!

Nàng đang suy nghĩ vẩn vơ, nghe hắn gọi thì ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy hắn cầm trong tay một cái vòng hoa màu sắc rực rỡ, miệng thì đang cười không ngớt. Nàng hơi đứng dậy nhìn hắn. Hắn cũng không đợi nàng hỏi đến, đã kéo tay nàng đi, vừa đi vừa nói:

- Nhược Lan, vừa nãy ta thấy ở bên kia có một cái hồ nước rất đẹp! Xung quanh mọc rất nhiều loại cỏ ngũ sắc. Ta thấy nó có thể tết lại thành một cái vương niệm, ta nghĩ là nàng đội lên sẽ rất đẹp!

Khi nàng còn đang chăm chú nhìn hắn, bước chân hai người đã đi đến một mảng hoa cỏ xanh rì đầy những sắc màu tươi mới. Cách đó không có xa lắm là một cái hồ nước nhỏ chừng mấy trăm trượng. A Khờ nhanh tay đội vòng hoa lên đầu nàng, rồi kéo tay nàng đứng bên bờ hồ, để bóng của nàng soi xuống dưới. Hắn cười ha hả mà vỗ tay khen:

- Đẹp quá! Nàng giống như một nữ tiên hạ phàm vậy!

- Thật không?

Nàng vô ý hỏi hắn một câu rồi tự nhìn xuống gương mặt mỹ lệ của mình in trên bóng nước. Cái vòng cỏ ngũ sắc vậy mà như có điểm nhấn tạo nên sự huyền diệu nào đó trong cõi u minh.

- Thế nào, ta nói nàng rất đẹp! Nàng còn không có tin ta?

Nàng cười, nụ cười thiếu nữ thanh xuân rạng ngời. Đã không biết bao lâu rồi nàng mới có thể cười nhiều đến như vậy. Ở bên cạnh hắn, nàng không có bất cứ thứ gì, cũng chẳng có gì làm nàng trở nên phiền muộn. Nàng cứ ngỡ rằng cả đời này, nàng chỉ là một phụ nữ có chồng, héo rữa trong bốn bức tường vô vị mà quán niệm những lời răn dạy về đạo đức lễ nghĩa. Nàng cũng quên mất nàng đã từng có một thời thanh xuân không vương bụi trần, ngây thơ với những mơ mộng hão huyền của một thiếu nữ. Tim nàng ngỡ rằng cứ thế mà chết đi, trời lại cho nàng một cơ hội được sống lại với chính khao khát của mình.

- Nhược Lan, người có biết không? Từ rất lâu trước đây ta đã từng nhìn thấy một cô gái nhỏ không hề chê ta thân phận thấp hèn mà mỗi ngày đều lén lút đưa cho ta một hai, cái bánh. Đối với nàng, có thể đó là một thứ đồ ăn tầm thường. Nhưng đối với ta mà nói nó là một món quà vô giá. Ta luôn tự nhủ, một ngày nào đó ta sẽ bảo vệ cho nàng, che chở cho nàng khỏi những bụi khói hồng trần. Cho đến một hôm, cô gái nhỏ ấy bước lên kiệu hoa và không bao giờ đem bánh đến cho ta nữa. Ta đã đi lang thang khắp nơi, không phải là để nhận bánh của nàng. Mà vì ta muốn được gặp thêm nàng một lần. Không biết số phận rong ruổi thế nào, trong đêm mưa gió khắp trời. Ta lại gặp nàng trong sự trái ngang của cuộc đời. Từ đêm hôm ấy, trong lòng ta thề rằng, chỉ cần ta còn đủ chỉ là một hơi thở ta cũng sẽ bảo vệ nàng an toàn. Nhược Lan, những lời ta nói nàng có tin không?

Nhìn trong ánh mắt lập lờ, kiên định của hắn. Nàng có cảm giác hắn như một khối núi lớn sừng sững che chắn cho nàng những ngày gió sương. Cảm giác đó cứ lớn dần lên trong lòng nàng, đến cuối cùng nàng không còn dám nhìn hắn nữa. Nàng vội vàng tránh mặt sang chỗ khác, miệng lí nhí nói:

- Ta... ta muốn có thời gian để suy nghĩ!

Nàng chạy đi trong hoảng loạn, trái tim nàng càng đập càng lớn. Nàng lẽ nào lại thích hắn thật rồi sao? Không, nàng không dám đối mặt với sự thật đó.

- Tiểu quý? Người nói thật đi, số lượng long quả mà người đã ăn không phải là chỉ có ba quả thôi đấy chứ?

Giọng nói ngọt ngào của Long Tinh Nguyệt vang vọng bên tai. A Khờ dù muốn đuổi theo Nhược Lan cũng phải dừng lại. Hắn hơi gãi đầu xấu hổ nói:

- Thật ra thì, ta ăn chỉ có tám quả thôi!

- Tám quả? Thật sao?

Hắn như chợt dạ, tự đem tay ra tính nhẩm:

- Không, không, không! Hình như là mười quả mới đúng! Đúng rồi, ta ăn tổng cộng là mười quả!

- Người... người ăn nhiều như vậy mà còn không có chết? Người có biết vừa rồi hai người các người đã làm chuyện đó bao nhiêu lần rồi không?

A Khờ cảm giác có cái gì đó không đúng, hắn ngược mắt lên nhìn về phía cái đầu rồng nằm ở đằng xa:

- Không phải là người nhìn trộm chuyện của bọn ta đó chứ?

- Hừ, ta chỉ muốn kiểm tra một chút các người có bị sai lầm hay không mà thôi. Xem ra hai người các người rất có thiên phú trong việc tu luyện loại công pháp này. Một lần luyện đến tận hết ba ngày ba đêm, người cũng thật là lợi hại nha!

Nghe giọng thần nhiên cười cợt của nàng, mặt mo của hắn đỏ ửng. Hắn vừa có chút tự hào vừa lại cảm thấy buồn bực. Cũng may nàng là một con rồng cái, nếu nàng là cái giống đực chắc hắn phải liêu nàng một lần mới được.

- Bây giờ không nói mấy chuyện này nữa, người lần trước gọi ra tên của ta. Ta muốn biết là người làm sao mà biết được chuyện này, nếu hôm nay không nói cho rõ ràng thì hai người các người đừng hòng nghĩ tới chuyện rời đi!

Một luồng sức ép vô hình đột nhiên được nàng tản mát ra ngoài. Hắn ngay lập tức bị nàng ép xuống quỳ trên mặt đất, nhưng hắn không chịu khuất nhục mà liều mạng đứng thẳng lên:

- Long Tinh Nguyệt, nếu như ta nói mọi chuyện đều chỉ là một giấc mơ. Liệu người có tin ta hay là không?

Thấy hắn liều mạng mà kháng cự như vậy, nàng có chút khen ngợi. Nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng không chút cảm xúc nhìn hắn. Đến khi hắn nói mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, nàng mới thả lỏng uy áp trên người của hắn.

- Người nói mọi chuyện chỉ là một giấc mơ thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Huyết mạch (2)

A Khờ bắt đầu kể lại câu chuyện về giấc mơ kỳ lạ của mình cho Long Tinh Nguyệt nghe. Hắn đương nhiên là lược bỏ bớt đi những phần trên hoa ghẹo nguyệt không cần thiết. Có những bí mật riêng tư hắn cũng giấu kín. Còn một số chỗ hắn lại có ý miêu tả phô trương, sinh động hơn hẳn. Nhưng chung quy lại những chuyện hắn kể đều khiến tâm thần của nàng chấn động rất mạnh. Đến khi câu chuyện kết thúc đột ngột, nàng vẫn còn chưa lấy lại tinh thần.

- Không đúng, giấc mơ này của người tuy rằng lộn xộn không hợp quy cũ, nhưng nó không phải là một giấc mơ bình thường. Trong mơ người còn gặp được Long Đế, lão tổ của Long tộc chúng ta. Người, người nhất định không phải là phạm nhân!

- Nay, ta không phải phạm nhân thì lẽ nào ta là long thần hay sao? Người nghe ta kể chuyện mà cũng trở nên hồ đồ rồi à?

Câu nói cuối cùng của nàng làm hắn không thích. Trong khi miệng nàng lại hô lên đầy sợ hãi:

- Không đúng, là có người đang dùng suy diễn thuật để suy diễn ra vị trí của ta và tiểu đệ đệ. Mà người là một cái sợi dây nối chúng ta lại với nhau. Cái bót trên người người...

Nàng nói đến đây lại mở to con mắt rồng ra nhìn hắn chằm chằm. Hắn có cảm giác như cả thân hình của mình bị lột ra sạch sẽ trước mặt nàng. Hắn vừa che lại trước người, vừa lùi ra sau vài bước.

- Nay, người nhìn đã đủ chưa vậy?

- Mau, mau cho ta một giọt máu của người!

Hắn nhìn ánh mắt tham lam và vô cùng hưng phấn của nàng, càng thêm sợ hãi mà lui ra xa.

- Người, người không phải là tính ăn thịt ta đấy chứ?

Nàng như rất gấp, trực tiếp đem hắn trấn xuống. Rồi cái miệng của nàng khẽ hấp, tạo thành lực hút đem hắn kéo đến bên cạnh. Hắn bắt lực kêu lên ầm ỉ, nàng cũng chẳng thêm quan tâm. Một cái móng vuốt của nàng để lộ ra ngoài, nhẹ nhàng bứt ra trên người hắn mấy cái giọt máu. Hắn vừa sợ vừa tức giận mà la lên:

- Nay, người chẳng phải nói chỉ lấy một giọt thôi sao? Làm sao lại lấy nhiều đến như vậy, chẳng lẽ người muốn rút sạch hết máu của ta hay sao?

- Lắm lắm!

Nàng quát lên, làm hấn không sao nhúc nhích được nữa. Hấn quá ủy khuất rồi. Bên trong giấc mơ làm sao có thể xảy ra một chuyện như thế này được? Rõ ràng là gạt người, cái con rồng cái này vừa hung bạo, vừa ngang ngược. Thật là làm cho A Khò tức đến lộn ruột. Hấn tự nói thầm trong bụng: "Hừ, xú bà nương! Chờ cho ta thực lực tăng lên, ta sẽ đem ngươi mà cười. Xem thử lúc đó là ta lợi hại, hay ngươi lợi hại."

Long Tinh Nguyệt không hề hay biết suy nghĩ trong lòng của hấn, nàng đem mấy giọt máu của hấn kiểm tra hồi lâu mới chậm rãi nhìn hấn:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao trong máu của ngươi mang theo phong ấn huyết mạch của long tộc. Loại huyết mạch này không thể nào mà ngươi không biết?

Nghe nàng nghi ngờ hỏi đến, hấn nhảy dựng lên nói:

- Đây, ngươi không được ăn nói bậy bạ, ta là nhân tộc. Trong người của ta làm sao có máu của long tộc các ngươi được chứ?

- Không, huyết mạch của ngươi không đến từ nơi Âu Lạc giới này. Huyết mạch của ngươi rất thuần, thậm chí so với huyết mạch vương tộc của bọn ta còn thuần hơn. Ngươi không đến từ thế giới này, ngươi là từ thế giới khác xuyên qua!

- Nói nhảm! Ngươi đang lừa ta!

Hấn không tin những lời nàng nói, hấn hoảng loạn lùi lại thật xa. Mọi chuyện với hấn thật quá hoang đường.

- Có phải ta vẫn còn đang nằm mơ đây không?

Hấn đưa tay tát mạnh lên mặt, hấn muốn mình tỉnh dậy, thoát ra khỏi giấc mơ quỷ quái này. Long Tinh Nguyệt lại chậm rãi nói ra:

- Ngươi có thể không tin lời ta, nhưng thân thể của ngươi thì ngươi sớm muộn gì cũng biết thôi. Cái ấn ký trên mặt của ngươi là một dạng phong ấn huyết mạch. Tuy ngươi bị người ta suy tính ra, nhưng sức mạnh phong ấn đó đã bảo vệ ngươi. Ta có thể nói cho ngươi biết, nhiều nhất là ba năm nữa bọn họ sẽ tìm đến ta. Phong ba cũng sắp đến rồi, ta cần một chút thời gian để hồi phục lại thực lực của mình. Còn đệ đệ ta cần có huyết mạch của ngươi để thức tỉnh, nở ra. Con đường duy nhất ngươi có thể đi là nhanh chóng mở ra phong ấn, tăng cường sức mạnh. Cùng với ta và đệ đệ liên hệ vào một chỗ. Chỉ có như vậy thì ba người chúng ta mới có thể tồn tại được. Lão già Long Thiên Hận đó có thể không dám tùy ý xuất hiện ở đại lục, nhưng tám vị vương gia cấp bán đế sẽ có một người xuất lĩnh long tộc đến đây truy tung chúng ta. Mấy lão quái vật ở trên đại lục cũng rất cáo già, năm xưa ta chạy trốn đến đây cũng phải ẩn nhẫn rất nhiều. Chỉ cần để lộ ra một chút tiếng gió, con đường của ta và ngươi chính là địa ngục. Hãy tin ta, hãy tin chính giấc mơ của ngươi. Ngươi không còn con đường nào khác để đi nữa đâu!

Hấn trầm mặc không nói lời nào. Thời gian với hấn như một cuộn phim chiếu chậm xoay quanh không ngừng nghỉ. Mọi chuyện cho đến lúc này với hấn chỉ là một hồi mộng mị. Hấn muốn ngả lưng ngủ xuống một giấc thật say. Hôm sau thức dậy mọi thứ có thể sẽ quay trở về ban đầu.

- Ta là ai, ai chính là ta? Thế gian này cuối cùng là cha mẹ ta đã bỏ rơi ta, hay vì điều gì làm họ phải rời xa ta? Là họ muốn bảo vệ ta, hay là kẻ thù đang uy hiếp họ. Cuối cùng, ta là ai?

"Hạo Nam, con trai của ta! Hôm nay huyết mạch trong thân thể con đã bắt đầu thức tỉnh. Cha mẹ vì muốn bảo vệ cho con nên đã phong ấn nó lại. Con trai, chúng ta là người của Thiên Long tộc, ở trên tinh vực Thiên Long, khoảng cách với thần giới rất xa. Bởi vì trong người của con mang theo mầm mống của phe thiên chúa tể. Đám người thần tộc giả dối đó không muốn thấy con trưởng thành mà uy hiếp địa vị của bọn họ. Cha mẹ đã dùng hết toàn bộ sức mạnh của mình để phong ấn huyết mạch của con, đem con đến một thế giới xa lạ mà trốn tránh. Một ngày nào đó huyết mạch của con thức tỉnh, đám người thần tộc nhất định sẽ phát hiện ra. Con chưa đủ thực lực, tốt nhất là nên ẩn nhẫn mà vượt qua. Đừng bao giờ để bọn họ tìm thấy con. Khi con nghe thấy những điều này, cũng là lúc cha mẹ không còn có mặt ở trên thiên hà này nữa. Con hãy nhớ lấy, con tên là Hạo Nam, con trai của Lạc Thần ta!"

Trong lúc mơ màng nằm ngủ, A Khò nghe thấy những dòng âm thanh rót vào bên trong ký ức. Hấn không biết mình đã ngủ được bao lâu, cũng không biết những âm thanh đó từ đâu mà đến. Khi mắt hấn mở ra, Nhược Lan đã đứng trước mặt của hấn mà lo lắng nhìn.

- Nhược Lan!

Hấn khe khẽ gọi lên tên nàng, nàng như bị hấn gọi đến giật mình, vội vàng quên luôn xấu hổ trên mặt, quan tâm mà hỏi hấn:

- Ngươi thấy trong người sao rồi?

Hấn không có ngay lập tức trả lời nàng, mà chậm rãi đứng dậy đem nàng ôm vào trong ngực. Nàng bị hành động của hấn làm cho lúng túng tay chân. Nàng cố vùng vẫy lấy lệ mấy cái rồi cũng đứng im cho hấn tùy ý ôm chặt.

- Nhược Lan, sau này ta không cho phép nàng rời xa ta nữa! Nàng có nghe không?

Không biết nàng đang suy nghĩ thế nào, lại khẽ ưm một tiếng mà gật đầu. Lúc này nàng cũng không biết là hấn đang cười hay đang làm gì, chỉ thấy bàn tay của hấn không chịu rời khỏi em nàng.

- Nhược Lan, ta ngủ đã được bao lâu rồi?

Hấn lúc này mới chịu buông nàng ra mà hỏi. Nàng liếc mắt nhìn hấn, rồi khe khẽ trả lời:

- Người ngủ một lần là đã một tháng rồi đấy? Lần trước có phải người đã giấu ta ăn rất nhiều long quả đúng không? Long thần đại nhân đã nói hết cho ta biết rồi!

Da mặt hắn dù có dày đến mấy cũng phải đỏ lên, vội lảng sang chuyện khác:

- Nhược Lan, ta mới tỉnh dậy nên thấy hơi đói bụng. Nàng có muốn đi dạo với ta một vòng không?

Nàng bĩu môi nhìn hắn, rồi ngập ngừng mà hỏi:

- Cái bốt đỏ trên mặt của người hình như đã biến mất rồi?

Hắn kinh ngạc nhìn nàng, rồi sực nhớ ra mà chạy nhanh đến bên hồ nước. Hắn tự mình soi mặt dưới nước, không ngừng bước qua bước lại liên hồi. Rồi sau đó hắn lại cười lên như điên dại:

- Ha ha ha, không còn cái bốt đỏ nữa. Bản công tử lại rất đẹp trai a!

Nhược Lan chạy đến chỗ hắn, may ngài liếc ngang:

- Hừ, mèo tự khen mèo dài đuôi!

Hắn đang vui sướng trong lòng nên cũng không thèm chấp. Thấy nàng cũng đang nhìn xuống bóng nước, đầu hắn lại nghĩ ra ý xấu. Hắn cố ý ngã té xuống hồ. Nhược Lan còn tưởng là hắn đầu óc choáng váng nên mới té ngã, nàng hốt hoảng mà kêu lên:

- A Khờ, người bị làm sao?

- Ta... ta không biết bơi. Nhược Lan, nàng mau cứu ta!

Hắn làm nàng gấp đến độ lúng túng không biết phải ra làm sao, vội vàng mà cúi xuống đưa tay kéo hắn. Ngờ đâu mắt hắn sáng như sao trời, tay nàng vừa mới đưa ra đã bị hắn kéo tuột xuống dưới. Nàng hoảng, nàng kêu lên thất thanh:

- Ta không biết bơi!

Nhưng khi nàng vẫy vùng một lúc, đã cảm giác được bàn tay ai đó sờ soạng dưới eo. Mùi hương trên tóc của nàng phả vào trong gió. Khuôn mặt tuấn lãng của gã nam nhân gây yếu ốm lấy vòng eo của nàng, hít lấy một hơi tràn đầy. Hắn nhìn nàng cười một cách gian trá:

- Nương tử, tóc nàng thơm quá!

Nàng giận, nàng biết là hắn đã lừa nàng rơi xuống hồ nước. Nàng đưa đôi tay búp măng đánh lên trên ngực hắn, dỗi hờn mà trách hắn:

- Đồ hạ lưu vô sỉ, người dám lừa ta!

Hắn ngăn môi nàng bằng một nụ hôn ngọt ngào, đôi tay gầy yếu của hắn vậy mà như cái kiềm sắt khóa chặt lấy nàng. Nàng muốn vùng vẫy cũng vùng vẫy không được. Nàng tức giận để hắn găm lấy môi nàng mà nước mắt rơi xuống. Hắn hốt hoảng vội rời môi nàng:

- Nhược Lan, ta sai rồi! Nàng đừng có khóc!

Nàng đánh hắn, nàng mắng hắn:

- Đồ hạ lưu vô sỉ, người dám lừa ta, người dám gạt ta. Có phải người cho rằng ta là loại nữ nhân ti tiện nên người mới khinh khi ta? Người nói đi, ta là gì ở trong lòng người!

Hắn dề mặc cho nàng đánh, mặc cho nàng chửi. Hắn chỉ đơn giản nói với nàng:

- Nương tử, ta yêu nàng!

Bàn tay còn đang hung hãn đánh lên người hắn, đột nhiên như muốn mềm lại, một chút sức lực cũng đánh không ra.

- Người lừa ta!

Nàng hốt hoảng thoát ra khỏi lồng ngực hắn. Không biết nàng lấy đâu ra sức lực mà phi thẳng lên bờ hồ, chạy đi như một con gió lướt qua một khoảng đất trời thanh xuân. Hắn đứng lặng yên nhìn theo bóng lưng của nàng, khẽ môi nhếch lên một nụ cười tà khó hiểu.

- Con thỏ nhỏ, nàng không chạy thoát khỏi tay ta đâu. Nàng là vợ ta!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Huyết mạch (3)

Trong đôi mắt hần mang theo tình quang kỳ dị. Hần đem bàn tay xòe ra trước mặt, cái ấn ký đầu rồng màu đỏ như sinh vật sống theo từng nhịp thở của hần mà dao động khác thường. Trong miệng hần lúc này lại lẩm nhẩm

- Thiên Long tộc, Thiên Long tinh vực! Hãy chờ ta, sẽ có một ngày ta lại trở về!

Hần nói xong thân thể thấp thoáng một lúc rồi lướt đi như một luồng gió. A Khò không biết sau khi phong ấn được mở ra, huyết mạch thức tỉnh thì thực lực của hần ra sao. Nhưng hần biết vẫn còn rất lâu hần mới đạt được loại năng lực dồi dào, lấp biển như trong giấc mơ hần từng trải qua.

- Ở Âu Lạc giới này, nếu lấy thực lực của ta ra để mà so sánh thì có thể tương đương với một tên cao cấp học đồ. Ài, nếu như ta không phải là ăn mưòi lăm trái long quả, mà ăn ba lăm quả thì có khi thực lực của ta cũng đột phá lên cấp bậc tông sư rồi cũng nên. Nhưng hiện giờ ta không thể ăn được nữa a. Nhược Lan mà biết chắc sẽ không tha cho ta, không có năng, ta ăn nhiều thêm một quả thì nhiều thêm một tia nguy hiểm. Cũng may huyết mạch đã thức tỉnh rồi, chỉ cần khai mở toàn bộ tin tưởng là tốc độ tu hành của ta sẽ rất nhanh đạt đến thần cấp. Nhưng đáng tiếc a, thời gian của ta cũng chỉ còn lại không tới ba năm. Đám người Long tộc ở Thần Long đảo sẽ theo Đông Hải mà đi đến đây truy tung hai tỷ muội Tinh Nguyệt. Thân phận của ta cũng đã bị bọn họ tính ra, dù cũng không biết chính xác ta đến từ một cái vị diện khác. Nhưng vẫn rất nguy hiểm a, ta phải nghĩ cách tăng nhanh thực lực, giúp Long Tinh Nguyệt phục hồi thương thể mới là thượng sách. Song tu, hiện tại chỉ có song tu ta mới tăng cấp nhanh được. Làm sao để có thể tiếp tục sau tu đây? Nhược Lan bị giờ không cho ta dừng đến, mấy nữ nhân trong giấc mơ kia biết tìm đâu bây giờ? Mà môn công pháp song tu kia không biết có còn dùng được nữa hay là không? Long quả, ta nhất định phải thu gom sạch sẽ mới được.

Hần dự tính hết thảy rồi mới chuyển hướng đi tìm Long Tinh Nguyệt. Hần còn chưa đến gần năng, đôi mắt rồng đã mở ra nhìn hần:

- Huyết mạch của người đã thức tỉnh, phong ấn đã mở ra rồi sao? Người không phải là nhân tộc, người là bán long nhân sao?

Hần không có trả lời năng, mà liếc mắt nhìn quanh xem thử Nhược Lan có ở gần đây hay là không, mới cẩn thận truyền âm cho Long Tinh Nguyệt:

- Long Tinh Nguyệt, lần trước môn công pháp người truyền cho ta, nó... nó còn có phần nâng cấp lên hay không? Ta bây giờ thực lực cũng đã tăng lên cao cấp học đồ rồi, liệu dùng nó còn có hiệu quả như lần trước không?

Năng nghe hần mặt dày hỏi đến bộ song tu công pháp của Long tộc, hơi thâm ý mà nhìn hần. Sau đó cũng bình thản mà nói:

- Bộ công pháp đó chỉ là một quyển song tu công pháp cơ sở mà thôi. Người muốn có bộ công pháp truyền thừa của Long tộc chúng ta, người nghĩ cũng đừng có nghĩ đến. Lần trước người đã ăn Long quả của ta, ta còn chưa tính toán với người nữa đây. Một tháng sau ta có việc cần nhờ người giúp. Nên người cứ ngoan ngoãn mà ở lại đây đi. Sau khi hoàn thành xong việc này, ta muốn dẫn người đến chỗ giấu trứng của đệ đệ ta. Theo ta thấy, chỉ có máu của người mới có thể đem nó tỉnh dậy được. Chỉ cần người chịu hy sinh máu trên người người, đem đệ đệ ta đi ra ngoài. Ta sẽ xem xét mà cho người mượn bộ song tu công pháp cao cấp. Nhưng mà người nhớ, không thể đem nó truyền ra lung tung bên ngoài đâu đấy! Thôi, ta đi ngủ tiếp đây.

Năng nói xong lại lười biếng nhắm mắt ngủ tiếp. Hần thấy năng như vậy thì rất muốn tiến lại đá cho năng một phát. Nhưng nghĩ đến năng dù sao cũng là một cái mỹ nhân, hần không nỡ a. Lại đi lang thang một vòng, Nhược Lan không biết đi đâu mà hần tìm gần nửa buổi rồi cũng không thấy. Trong lòng hần hơi có chút sốt ruột.

- Nhược Lan, người trốn ở chỗ nào? Mau đi ra a, ta rất là lo lắng cho người a! Ta sai rồi, lần sau ta sẽ không làm như vậy nữa đâu.

Hần vừa đi vừa bắt tay lên miệng mà hô. Không biết là lời hần gọi hiệu nghiệm, hay là vô tình mà hần đang thấy cái đầu nhỏ của năng nhấp nhô sau một tảng đá. Năng nghe hần gọi thì vội đưa tay lên miệng ra hiệu cho hần đừng có ồn ào. Mà vừa lúc này từ chỗ của năng đang núp nhảy ra một con thỏ tuyết trắng. Con thỏ này vậy mà là một giống ma thú cấp một sơ giai. Nó vốn thuộc giống ma thú nhút nhát, hiền lành. Vừa nghe thấy hần tiếng hô liền hốt hoảng mà nhảy đi ra. Nhược Lan tức giận vừa chạy đuổi theo, vừa mắng:

- Người, người mau đến nó cho ta! Ta vất vả lắm mới tới gần được nó, vậy mà người lại hô lên làm cho nó sợ chạy đi mất!

Hần nhìn thấy thân pháp của năng cũng lướt nhanh chẳng kém gì mình là mấy. Hần hơi có chút kinh ngạc, rồi vỗ tay mừng rỡ:

- Lợi hại, quả nhiên là lợi hại a! Không ngờ môn công pháp song tu này không những đem huyết mạch của ta thức tỉnh, còn có thể nâng cao thực lực của cả hai người. Nhìn cước bộ của năng, e rằng cũng đã đạt đến trung cấp học đồ. Khả khả khả, sau này mỗi ngày ta đều song tu, chẳng phải bên cạnh ta sẽ có một đám nữ nhân thực lực mạnh mẽ rồi hay sao?

Trong lúc hưng phấn nên hần cũng không cố kỵ mà nói lớn. Đến khi lời ra khỏi miệng rồi hần mới cảnh giác nhìn quanh, tay vỗ trước ngực mà tự trấn an lấy mình.

- May quá, may quá! Năng đã đi xa rồi, chắc là không có nghe thấy!

Hần còn đang kêu may mắn thì đã nghe tiếng của năng vọng vọng bên tai:

- Thế nào? Người lại có cái gì xấu xa mà nói một mình như vậy? Hừ, nam nhân tên nào cũng không phải là đồ tốt! Trước đó ta còn nghĩ rằng người là người mà ta có thể tin tưởng được, bây giờ coi như là ta nhìn nhầm người rồi!

Hắn biết là nàng cũng không có thật sự nghe hắn lúc đang nói chuyện một mình, lại nghĩ đến chuyện lúc sáng nên cười cười nhìn nàng:

- Nhục Lan, nàng bỏ qua cho ta lần này đi! Con thỏ, chẳng phải nàng nói muốn bắt con thỏ đó hay sao? Để ta đi bắt lấy nó làm quà chuộc lỗi cho nàng có được không?

Nàng nhìn hắn rồi ngoảnh mặt xoay đi:

- Con thỏ đó bị người dọa cho chạy mất rồi, còn đâu nữa mà bắt! Người không có biết là suốt hơn một tháng này ngoài người và Long thần đại nhân ra, cũng chỉ có nó là giống vật sống duy nhất tồn tại hay sao? Người không có việc gì tốt để làm, chỉ toàn nghĩ ra mấy chuyện xấu xa. Ta không thèm nói với người nữa!

Nàng bỏ đi, hắn nhìn theo đến ngẩn ngơ:

- Này, đây là cái dạng gì nói chuyện vậy chứ? Ta đã làm chuyện gì gây nên tội chứ?

Tội của hắn ấy à, kể đến một trang giấy chắc gì đã hết. Thôi thì cứ để cho hắn bị nàng hành cho một trận để bớt cái tính lăng nhăng đi cũng âu là một chuyện tốt. Mà sợ hắn bỏ cái tính ấy rồi, có người lại nghĩ hắn sao trở nên quá mức thật thà cũng nên. Đòi mà, miệng lưỡi thế gian lắm thứ chua cay, ai mà biết hết hương vị của cõi nhân gian bị ai này chứ!

Hắn thấy nàng giận dỗi bỏ đi, hắn cũng nhanh chân mà chạy đuổi theo:

- Nhục Lan, Nhục Lan! Nàng chờ ta một chút, ta muốn nói chuyện với nàng a!

Mặc cho hắn gọi đến khản cả cổ nhưng bước chân nàng cũng không dừng lấy nửa bước. Đi gần đến bên bờ hồ nàng mới ngồi bệt xuống ôm mặt khóc. Hắn chạy đi theo mà hốt hoảng kêu lên:

- Nhục Lan, Nhục Lan! Ta biết sai rồi, ta biết sai rồi! Ta xin nàng, nàng đừng có khóc!

Nàng vẫn không chịu nghe lời hắn, mà càng khóc lớn to hơn. Hắn hoảng quá nên tay chân luống cuống không biết phải làm thế nào cho phải. Đợi mãi mà không thấy hắn ôm mình, nàng không được vui quay lại nước mắt đầm đìa nhìn hắn:

- Ta khóc sao người còn không chịu ôm ta?

Nàng hỏi làm hắn ngỡ người không biết trời trăng mây gió thế nào. May mà hắn cũng ứng biến rất nhanh, liền ngồi xuống đem nàng ôm thật chặt:

- Nín đi, nín đi! Ta biết lỗi của ta rồi! Sau này ta sẽ không làm như vậy nữa! Nàng muốn đánh, muốn mắng, muốn chửi gì thì cứ mắng chửi đi! Nếu ta có lấy nửa câu phản nàng thì ta không phải là nam nhân!

Nàng hé miệng ra cắn mạnh lên trên vai hắn một miếng. Hắn cũng không nghĩ là nàng làm thật. Răng nàng thế mà cắm sâu vào trong da thịt của hắn, để lại một vết dấu răng sâu hoắm, bật cả máu tươi ra ngoài. Miệng hắn cắn chặt răng để không bật lên thành tiếng. Hắn khổ sở nói ra miệng:

- Nhục Lan, nàng chơi xấu a! Ta không có nói là nàng đem ta đi cắn, làm sao lại cắn mạnh như vậy chứ?

Nàng đến lúc này mới mở miệng ra, âm thanh vẫn còn kèm theo tức giận:

- Ta cắn như vậy còn chưa có đủ! Người đưa tay ra đây, ta muốn cắn lên tay người!

Hắn nghe nàng nói muốn khóc mà khóc dám khóc thành tiếng:

- Nhục Lan đáng yêu của ta, nàng làm sao lại biến thành thích đi cắn người mất rồi? Không phải là do công pháp tu luyện có sai lầm gì đấy chứ?

- Người nói nhầm cái gì trong miệng đó? Người có đưa tay ra đây hay không? Nếu không thì sau này người đừng có nhìn mặt ta nữa, ta sẽ mặc kệ người đấy!

Nghe nàng gất gỏng hô lên, hắn đành phải bấm bụng mà đem một cái cánh tay ra cho nàng. Tay nàng nắm lấy tay hắn, hơi nhích người ra một chút, nét mặt hung dữ ban nãy cũng dịu đi rất nhiều. Hắn chỉ thấy bàn tay của nàng vừa mềm mà lại vừa ấm. Hắn thật không ngờ buông ra chút nào. Nếu như không nghĩ đến việc chút nữa sẽ có một đôi hàm răng sắc nhọn cắm lên trên da thịt mình, thì hắn cho rằng đây là một cái mỹ sự ở trên đời. Chỉ là, đợi chờ hắn không phải là răng của nàng cắm lên trên. Hắn có cảm giác như tay của mình chạm vào một lớp da thịt trơn nhẵn mà mịn màng. Hắn đương muốn quay mặt lại nhìn xuống, đã nghe tiếng nàng ở một bên cất ngang:

- Không được nhìn, nếu người mà nhìn xuống thì ta sẽ cắn người đấy!

Hắn đương nhiên là không dám trái ý của nàng. Nhưng hắn thông qua xúc giác trên bàn tay truyền đến cũng đoán ra được phần da thịt hắn chạm đến là cái bụng tròn lẳn của nàng. Hắn không biết tại sao nàng lại cho tay hắn sờ vào bụng nàng, lại nghe tiếng nàng nhắc nhở bên tai:

- Người không được nghĩ vậy, là ta muốn cho người sờ đứa nhỏ trong đó mà thôi! Mấy ngày hôm nay ta cảm thấy một tia sinh mệnh mỏng manh tồn tại trong đó. Ta nghĩ, đây là đứa nhỏ mà lần đó ta với người đã tạo ra!

Nàng nói đến cuối cùng thì âm thanh đã nhỏ đến mức khó mà nghe thấy, khuôn mặt cũng ửng hồng lên vì xấu hổ. Nhưng hấn ở gần như vậy làm sao mà nghe không ra lời nói của nàng, hấn có cảm giác như cả bầu trời như rộng mở ra trước mặt. Hấn vui mừng mà đem nàng ôm chặt rồi hô lên:

- Ha ha ha, ta như vậy là sắp được làm cha rồi! Ha ha ha!

Nàng bị hấn ôm chặt đến suýt nghẹt thở, muốn mở miệng ra trách hấn vài câu lại không nỡ mà chỉ biết đưa tay lên ôm lấy lưng hấn. Một con thỏ trắng nhìn thấy hai ôm thành một chỗ, đôi mắt nó hiếu kỳ mà nhìn không rời mắt. Thân phận thật sự của con thỏ trắng này không ai có thể đoán định được!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Nước ngũ sắc, hoa bảy màu, trái linh quả

Một tháng này đối với A Khờ mà nói, là khoảng thời gian sinh hoạt khoái hoạt nhất ở trên đời. Mới lúc ban đầu biết mình mang cốt nhục của hấn, Nhược Lan còn có ý không cho hấn ở gần chung đụng. Nhưng từ chối được lần một, lần hai lại không cần được lần ba. Cuối cùng nàng cũng chấp nhận cùng hấn ăn nằm một chỗ. Ban ngày thì hái long quả chia ra mà ăn, ban đêm thì điên đảo lẫn lộn cho tới khi trời sáng mới chịu ôm nhau mà ngủ. Một ngày này, Trần Lâm thấy long quả trên cây còn không có bao nhiêu trái, lại thấy thời hạn ước hẹn của Long Tinh Nguyệt đã tới, nên hấn không chút cố kỵ mà vật sạch sẽ long quả trên cây. Nhìn hấn ôm một bụng trái cây đem về, Nhược Lan hai mắt tròn trũng mẫn:

- Người muốn làm gì? Hôm nay mà người ăn hết số long quả này, thì ta mặc xác người muốn ngủ đâu thì ngủ. Ta không muốn đứa nhỏ trong bụng bị người làm cho hỏng mất.

Nàng nói xong sợ hấn giữ lại nên ngay lập tức tìm chỗ mà chạy đi. Hấn nhìn nàng hốt hoảng như nhìn thấy quỷ, vội vàng la lên thất thanh:

- Này, nàng lại muốn nghĩ đi đâu thế hả? Ta chỉ muốn dùng long quả để tăng thực lực, như vậy mới có thể bảo vệ được mẹ con hai người. Chuyện ta mơ thấy đã kể rõ ràng cho nàng nghe rồi còn gì. Tương lai ta phải cùng người tranh tranh đấu đấu, không mau chóng tăng thực lực thì làm sao lo cho nàng và con. Hiện giờ ta mới đạt tới cao cấp học đồ năm sao, không thể không tiếp tục tăng thực lực nữa a.

Nhìn hấn thiếu não muốn xoay lưng đi, nàng hơi có ý tự trách, mà ngừng lại nói:

- Người nói thật không?

Hấn làm ra điệu bộ chán nản vô cùng:

- Ài, nàng còn không có tin ta, thôi cứ để mặc kệ ta đi!

Nàng hơi chán chừ rồi chạy về phía hấn:

- Người giận ta sao?

- Ta thì dám giận hờn ai? Thôi, nàng cứ để mặc cho ta yên tĩnh một mình đi! Có lẽ ta nên suy nghĩ một chút về chuyện tương lai của mình, nàng có lẽ cũng không nên đi theo ta! Con đường ta đi rất là nguy hiểm, ta không muốn liên lụy đến nàng!

Hấn phát phát tay như có ý xua đuổi nàng rồi đi. Nàng nhìn điệu bộ của hấn mà giận đến phát điên:

- A Khờ, người đứng lại đó cho ta! Người còn dám bỏ mặc hai mẹ con ta, ta sẽ chết cho người xem!

Hấn nghe nàng nói như vậy bước chân vội ngưng hấn lại, gấp gáp nói:

- Người... người đừng làm vậy! Ta đứng lại là được chứ gì!

Hấn xoay người vội đi tới ôm nàng trong lòng, miệng nhếch lên cười một cách đầy đắc ý.

- Người... người sau này còn dám bỏ mặc hai mẹ con ta, ta dù có chết cũng không tha người!

Hấn tuy đắc ý trong lòng, nhưng miệng vẫn phân bua nói:

- Nương tử a, ta nào muốn rời bỏ hai mẹ con các nàng, là nàng cho rằng ta không xứng đáng làm trượng phu của nàng, nên ta mới đau lòng nói như vậy thôi!

- Ai, ai nói là người không xứng làm trượng phu của ta đâu? Ta, ta từng là người có chồng, ta còn không sợ người chê ta thì thôi. Đằng này người lại nói ta bỏ mặc người được sao? Chẳng qua là tại người, cái người gì đầu mà đầu óc đen tối, lại nghĩ mấy trò bậy bạ để hành hạ ta, ta làm sao chịu nổi chứ. Người, người lần này đem cả mấy chục trái long quả đem về như vậy. Người ăn hết rồi, muốn làm cho ta chết hay là sao? Còn đứa nhỏ ở trong bụng nữa, lỡ nó bị làm sao thì thế nào?

Nàng hoảng mà nói không được rõ ràng. Hắn càng đắc ý cười to trong bụng. Nhưng mặc lại làm như vẻ hối hận xoa xoa lấy lưng nàng:

- Nương tử, ta sai rồi! Lần này ta nhất định sẽ đền bù cho nàng, xin nàng hãy tin tưởng ở ta!

Hắn nói xong lại xoay người đem nàng đặt ngồi xuống, rồi lấy long quả ra đưa cho nàng:

- Nào, nào lại đây ăn long quả với ta! Nàng xem, nhờ số long quả mà một tháng nay thực lực của ta với nàng đều tăng tiến rất là nhanh. Sau này đứa nhỏ trong bụng nàng sinh ra cũng sẽ rất có khí chất. Biết đâu chừng nó lại là một cái thần thai, vừa xinh đẹp như mẹ nó, lại vừa oai dũng như là ta vậy. Không phải sẽ rất lợi hại hay sao?

Nàng biết là hắn nói chuyện khoác lác, nhưng vẫn vui vẻ cười đến rung động lòng người. A Khờ nhin không được nên cúi xuống hôn lên môi nàng. Nàng hơi giật mình ý muốn đẩy ra, tay hắn đã luồn qua eo nàng mà siết chặt. Thực lực của nàng cho dù có tăng, cũng chỉ là cái sơ cấp học đồ tám sao, còn lâu mới bằng sức vóc của hắn. Bị hắn hôn đến hơi thở nhộn nhạo, nàng nhìn không được đem tay gạt lên eo hắn. Hắn không kịp đề phòng nên bị giật mình mà buông ra. Nàng tránh thoát được một hơi thở, mới liếc mắt lườm hắn:

- Hừ, từ nãy giờ là chàng lừa ta sao?

- Không có, ta tuyệt đối không có!

Hắn có tật nên giật mình đưa tay lên thề thốt. Nàng nhìn hắn hốt hoảng như vậy còn không biết tổng suy nghĩ của hắn hay sao? Nàng nguyệt hắn, rồi lại che miệng cười mỉm. Hắn bây giờ mới biết là nàng cố ý lừa hắn, giả bộ tức giận mà lao tới:

- Dám lừa ta, để xem ta trừng trị nàng như thế nào đây!

Bị hắn ôm lại vào ngực, nàng đánh nhẹ lên người hắn, rồi cũng vòng tay ôm choàng lấy hắn:

- A Khờ, sau này nếu như có một ngày ta bị kẻ xấu bắt đi, chàng có chạy đến cứu ta hay không?

Hắn không biết sao nàng lại hỏi hắn như vậy, nhưng cũng tự tin mà đáp:

- Hừ, nàng là thê tử của ta, ai dám đến bắt nàng ta sẽ đập chết kẻ đó!

- Thật sao?

Mắt nàng nhìn hắn rất là chăm chú, hắn không chút do dự gật đầu mà khẳng định:

- Thật!

- Vậy nếu sau này chàng gặp một nữ nhân khác xinh đẹp hơn ta, nàng có vì thiếp không bằng người ta mà bỏ mặc hai mẹ con thiếp một mình hay không?

A Khờ cũng không suy nghĩ quá nhiều, mà thành thật đáp:

- Đương nhiên là không, dù sao nhiều thêm một người thì vẫn vui mà! Ta làm sao lại bỏ vợ của ta được chứ, như thế không phải rất là uổng phí hay sao?

Hắn nói lời này ra, tay lại không chút thành thật sờ lên ngực nàng. Nàng vừa xấu hổ, vừa giận mà mắng:

- Chàng hay lắm! Hóa ra là chàng có ta rồi còn muốn kiếm thêm một nữ nhân khác! Được, vậy thì từ đây chàng cứ đi kiếm cái người đó đi! Ta không cần, một mình ta tự nuôi con của ta cũng được!

- Ách, đây là ý gì? Ta chỉ nói đùa thôi mà! Nương tử, nàng đừng có giận! Ta chỉ nói là lỡ như có nữ nhân khác muốn ta thì ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bắt ta bỏ mặc nàng ta hay sao? Như thế thì thật là có tội với người ta nha!

- Hừ, nguy biện! Chàng chính là nguy biện! Hu hu, ta làm sao lại lấy một người hoa tâm như chàng vậy chứ? Hu hu, ta không muốn sống nữa, ta không muốn sống nữa!

- Ách, nàng làm cái gì vậy chứ, ta còn chưa có lấy ai kia mà? Sao lại khóc chứ?

- Hừ, chàng chưa có lấy chứ không phải là không lấy phải không?

Thấy nàng lại muốn khóc lên, hắn vội quá nên đành xoa tay nói chắc:

- Không, ta xin thề với trời đất! Nếu như sau này ta mà dám cưới người khác làm vợ, thì ta xin chịu hình phạt...

Hắn còn chưa nói hết câu, tay nàng đã đặt lên miệng hắn mà ngăn lại:

- Được rồi, là ta đùa với chàng đó! Chứ ta biết được tương lai của chàng không phải chỉ bằng mình ta mà có thể giúp được chàng. Nhưng chàng phải hứa với ta, sau này dù cho có thế nào, chàng cũng phải yêu thương ta, chăm sóc ta như những gì chàng đang làm. Nếu không, ta sẽ hận chàng suốt đời, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại chàng nữa!

Hắn bị nàng dọa suýt nữa thì rút tim ra ngoài, nay nghe mấy lời như vậy tâm liền thả ra. Thật tình không phải là hắn tham hoa háo sắc, nhưng hắn biết được tương lai của mình sẽ liên quan đến rất nhiều nữ nhân. Nếu như sau này hắn gặp các nàng, liệu hắn có thể làm nger được không? Đây không phải là háo sắc hay không háo sắc, mà đây là tâm tính của một nam nhân bình thường. Nếu như có một mỹ nhân vì người mà không mản đến sinh tử, người đáp lại nàng có thể thật sự làm nger hay sao? A Khờ lần nữa đem nàng ôm chặt, lời nói rất chân thật, tuyệt không có một tia nào giả dối:

- Nhược Lan, ta biết sau này mình không thể nào đáp ứng chỉ cưới một mình nàng làm thê tử. Nhưng ta có thể thề với trời đất, nếu như sau này ta mà phụ nàng thì trời sẽ diệt ta! Ta...

Hắn còn chưa nói hết lời môi nàng đã kề sát miệng hôn lên. Hắn hơi chần chờ một chút, lại đem nàng hôn đến điên đảo. Chẳng có mấy chốc, hai người trên thân đã muốn thoát hết y phục. Nhược Lan hơi thở phả vào trong tai hắn mà thì thầm:

- Chàng biết không, từ lúc gặp nhau dưới góc cây hòe, lòng ta đã nghĩ đến chàng. Sau khi mẹ ta gả ta cho một người khác, tâm ta đã chết từ lâu. Không biết thế nào chúng ta lại gặp nhau như thế này, có phải là ông trời đã thương tin nên đem chàng đến trong giấc mơ này hay không? Nếu đó là mơ, ta xin nguyện cả kiếp này cũng không muốn tỉnh lại. A Khờ, ta yêu chàng!

Tâm nữ nhân tựa sâu như biển, khi những lời nàng thổ lộ ra rồi hai mắt bỗng lung nhìn hắn, nhìn đến ngây dại. A Khờ nào biết trời trăng mây gió gì nữa, hắn vùi đầu vào trong ngực nàng, muốn đem nàng vĩnh viễn lưu lại trong tim.

- E hèm, hai người các người có thể chậm việc song tu lại một chút được không? Ta đang có chuyện gấp cần các người đi làm cho ta đây!

Đang lúc sắp đạt đến chỗ quan trọng, lại bị tiếng nói của Long Tinh Nguyệt đánh gãy, A Khờ suýt chút nữa ôm ngực thổ huyết. Mà Nhược Lan thì hốt hoảng ngưng ngừng, nàng đem quần áo mặc vội lên người, rồi nấp ở phía sau lưng A Khờ mà không dám ngó đầu ra. Nhìn bộ điệu của hai người, một cái mắt rồng đang mở to cũng vội xoay đi:

- E hèm, thật tình ta cũng không phải cố ý, chỉ là vật kia đã sắp thành thực rồi, nếu như còn không có lấy đi, ta chỉ sợ là có mấy kẻ đến phiền phức. Hiện tại thực lực của ta cùng lắm chỉ đạt đến thánh cấp, mà ở quanh đây có hai con tiểu xà rất là khó ư. Suốt một trăm năm này đã có mấy lần đến đây để dò la. Nếu như lần này không có hai người, ta nhất định là cùng bọn họ quyết chiến một phen rồi!

Nghe nàng nhắc đến một chuyện quan trọng, A Khờ tâm tư bất mãn cũng kịp đề xuống:

- Cuối cùng vật đó là vật gì? Ta làm sao có thể lấy được?

Nghe đến đây, Long Tinh Nguyệt từ thân thể dài đến mấy vạn trượng thu nhỏ lại chỉ chừng mười trượng, để lộ ra một cái đầm nước ngũ sắc tỏa ra hương thơm vô cùng kỳ lạ. Mà bên trong đầm nước ngũ sắc ấy vậy mà có một đóa hoa bảy cánh, mỗi cánh lại tỏa ra bảy loại màu sắc khác nhau. Phân biệt thành: vàng - kim, lục - mộc, lam - thủy, đỏ - hỏa, nâu - thổ, tím - lôi, trắng - phong. Không chỉ A Khờ nhìn đến chăm chú không rời được mắt, mà Nhược Lan ở phía sau lưng cũng ngó đầu hiếu kỳ ra nhìn. Long Tinh Nguyệt sau khi từ thân thể vạn trượng thu nhỏ lại giọng nói cũng suy yếu đi rất nhiều:

- Tiểu tử, bên trong hồ này là ngũ sắc linh dịch, hoa trong hồ là thất tinh linh quả, là một loại thần vật chỉ có duy nhất bảy vạn năm mới có thể kết trái một lần. Hiện tại chỉ còn không đến mấy canh giờ nữa quả này sẽ kết xuống, cánh hoa liền sẽ héo rũ mà tan biến. Ngay khi bảy cánh hoa này rơi xuống, người phải ngay lập tức lợi xuống hồ mà hái lấy. Nên nhớ, nước trong hồ này tuy có thể giúp cường thân luyện thể, nhưng cũng có tính ăn mòn rất cao. Người chỉ có nửa canh giờ để hoàn thành việc này, nếu không linh quả sẽ tan ra, tiếp tục bảy vạn năm sau mới lại sinh ra một lần nữa. Chỉ cần có được quả này, thương thế của ta mới có thể hồi phục được. Người làm xong chuyện này, ta đương nhiên sẽ trả cho người một cái giá xứng đáng!

- Vậy người không sợ ta ăn mất linh quả hay sao?

- Thế thì người cứ thử xem!

Ánh mắt long thần như không như có nhìn sang nữ nhân phía sau lưng hắn. A Khờ không phải người ngốc, đương nhiên là biết phân biệt thứ nào là nặng nhẹ:

- Được rồi, lát nữa ta sẽ giúp người!

Đúng lúc này, bên phía không gian phía ngoài đột nhiên vang lên những tiếng âm thanh ầm ầm. Long thần giọng nói nhàn nhạt nói ra:

- Hừ, xem chừng hai người bọn chúng cũng rất biết canh giờ mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Thanh xà, bạch xà

Phía ngoài hang động là một cảnh sắc hoàn toàn khác biệt. Núi non hùng vĩ, sông nước hữu tình. Treo trên đỉnh núi là dải thác bạc trắng xóa như khúc tơ lụa mềm mượt buông rũ xuống đất. Bên dưới ngọn thác là hai thân ảnh khổng lồ lướt nước mà đi. Hai cái thân ảnh này là hai con rắn lớn dài mấy nghìn trượng. Con rắn đi ở phía trước khoác lên trên mình bộ da lông lánh ánh xanh lục bích, con rắn đi ở phía sau thì có màu sắc ánh bạc trắng sáng. Hai con thanh xà, bạch xà này chính là vì thất tình linh quả mà đến. Con rắn màu xanh thực lực đã đạt đến bán thần cảnh, con rắn màu trắng chỉ đạt đến thánh cấp đại viên mãn. Hai con rắn này là một cặp tỷ muội sống mấy ngàn năm ở khúc sông này. Chúng cần thất tình linh quả để có thể qua một bước hóa thân, trở thành thần thú đứng đầu vùng đất rộng lớn quanh dòng tam khúc, một trong chín khúc của Cửu Long giang.

Bên ngoài thác nước hình thành một màn kết giới vô hình, suốt gần một trăm năm qua hầu như lúc nào hai tỷ muội thanh xà, bạch xà đều tìm cách phá kết giới đi vào. Hôm nay cảm nhận được thất tình linh quả đã đạt đến độ trưởng thành, hai nàng càng thêm hưng bạo xông vô. Thác nước bắn lên những cột sóng lớn, những tiếng va đập làm lắc lư cả khúc sông. Rất nhiều ma thú khu vực quanh đây đều đã trốn biệt từ lâu. A Khờ đứng ở trong động cũng bị chấn động suýt phải ngã nhào. Nhưộc Lan hơi cúi người đến ôm chặt lấy hân:

- Phu quân, thiếp rất sợ!

Hắn biết chuyện này đã không còn nằm trong sự kiểm soát của hắn nữa rồi. Hắn vội đem nàng ôm vào trong ngực để mà an ủi:

- Không sao, có ta ở đây rồi thì sẽ không có bất kỳ kẻ nào thương tổn được đến nàng!

- Ừm!

Nàng ngoan ngoãn ở trong ngực hắn mà gật đầu. Long Tinh Nguyệt ban đầu còn không để ý đến sự náo động bên ngoài, nhưng ngay lúc này tâm tình cũng không tốt lắm:

- Hừ, mấy lần trước hai con rắn nhỏ đó dám ẩn giấu thực lực. Quả thật ta còn xem thường bọn chúng. Một con là thánh cấp đại viên mãn, một con là nửa bước hóa thân. Được lắm, để ta xem các ngươi còn giấu giếm ta được bao nhiêu thực lực nữa.

Nàng nói xong cũng quay qua A Khờ dặn dò:

- Tiểu tử, ngươi nhớ thực hiện lời ngươi đã hứa với ta! Ta bây giờ đi ra ngoài chặn bọn chúng lại một lúc, ngươi phải tranh thủ thời gian mới kịp!

A Khờ nhìn nàng một chút, lại gật đầu nói:

- Ngươi cứ yên tâm, ta với ngươi sau này còn có rất nhiều liên quan, cho nên ngươi cứ an tâm mà giao cho ta việc này!

Long Tinh Nguyệt ánh mắt không có nhìn hắn, mà trực tiếp hóa lớn vạn trượng lao ra phía ngoài. Hiện tại thương thể trên người của nàng là dùng thuật pháp để duy trì, nàng cũng không dám chắc chắn mình có thể duy trì được đến thời gian hắn hái linh quả tới tay hay không. Thất tình mà nói, nếu như không có sự xuất hiện của hắn hôm nay, nàng tuyệt đối không đi ra ngoài. Vì dù sao nàng cũng không muốn liều mạng với hai con rắn kia.

Àm! Âm!

Kết giới càng lúc càng thêm rung động mãnh liệt. Ở phía bên ngoài bạch xà lo lắng mà nói:

- Tỷ tỷ, linh quả sắp thành hình rồi, liệu chúng ta có phá vô kịp lúc hay không?

- Muội muội, ngươi chớ lo lắng! Ta đã tính toán qua rồi, con rồng bên trong bị thương không phải là nhẹ, nếu không năm đó nó chẳng phải đã đuổi theo trừ hai chị em mình rồi hay sao? Ta thấy, nó cũng không còn lại mấy phần thực lực. Cùng lắm là nó với hai chị em ta lưỡng bại câu thương mà thôi. Đến lúc đó thì phải xem thử ai có duyên với linh quả mới được!

- Tỷ tỷ, chị nói gì vậy? Chẳng phải đã nói linh quả là để cho tỷ đạt đến hóa thân hay sao? Em không cần linh quả làm gì, chị cần sau này hai chị em ta nương nhau mà sống. Chẳng phải rất tốt hay sao?

Hai chị em của thanh xà bạch xà vừa đang nói chuyện vừa không ngừng nghi công kích lên trên kết giới. Lúc này Long Tinh Nguyệt cũng lak mình đi ra, ánh mắt vô cùng khinh thường nhìn hai chị em bọn họ:

- Hừ, hai con tiểu xà các ngươi cũng dám đến đây đoạt đồ của bản tọa hay là sao? Quả nhiên là thật to gan?

Thanh xà lúc này nhìn đáng vẻ dọa người của Long Tinh Nguyệt, càng cất tiếng cười sáng khoái:

- Ha ha ha, quả nhiên là bị ta đoán trúng! Thương thể của ngươi so ra còn muốn nghiêm trọng hơn là ta nghĩ a! Nếu không với bản tính của long tộc các ngươi, lẽ nào lại nói nhiều lời với bọn ta như vậy sao?

Long Tinh Nguyệt không bị mấy lời của thanh xà mà dọa lui, nét mặt vẫn cứ khinh bỉ nói:

- Hừ, bản tọa chẳng qua nghĩ đến linh quả sắp thành, không tiện ra tay đuổi giết hai con tiểu xà các ngươi mà thôi! Nếu như hai con tiểu xà bọn ngươi còn không mau rút thì đừng có trách bản tọa nặng tay!

Lúc này bạch xà cũng có một chút sốt ruột, khẽ truyền thần thức nói chuyện với thanh xà:

- Tỷ tỷ, hay là chúng ta...

- Muội muội, người đừng để ả dọa sợ! Bản tính long tộc muội còn không biết? Năm đó cha mẹ chúng ta vì lỡ đắc tội với lại bọn họ, thân xác liền bị đánh nát không còn. Bây giờ ả đứng chân chờ, còn không dám đánh đi ra. Chúng ta là ả sợ hai chúng ta liên thủ, gây bất lợi gì cho ả. Nên ả mới mượn nhờ kết giới ngăn lại chúng ta. Ta không biết lúc trước ả ta thực lực như thế nào, nhưng nhìn hiện tại ta có thể khẳng định, ả ta cùng lắm là đánh ngang tay với ta. Có thêm muội giúp ả tất nhiên là cổ kị hơn rồi!

Nếu mấy lời này Long Tinh Nguyệt đứng ở bên kia nghe được, nàng ta ắt hẳn sẽ khen ngợi thanh xà một câu. Vì thanh xà không ngờ đã đoán đúng hơn chín phần sự thật. Long Tinh Nguyệt lo sợ nhất là bị hai chị em này đến đây dựa, hơi chút không có cẩn thận liền như đồ sông đồ bể đi hết. Đang lúc suy tính đủ điều, bên trong thạch động bày cảnh hoa như phát thần quang, ánh sáng xuyên thấu bầu trời, tọa thành kỳ quan vô cùng đẹp mắt. Thanh xà hai mắt liền như sáng lên, vội vàng thức giấc bạch xà:

- Muội muội, chúng ta cần phải nhanh chóng phá vỡ kết giới mà vô, nếu không đợi đến lát nữa linh quả thành hình, lại mình ả ta đoạt mất thì thật uổng phí!

Kết giới bên ngoài lung lay sắp đổ, nay còn bị hai chị em thanh xà, bạch xà mãnh liệt công kích. Duy trì không được nữa khắc thời gian, kết giới lúc này hoàn toàn tan vỡ. Long Tinh Nguyệt lập tức liền há miệng phun ra hàng ngàn, hàng vạn mũi tên bằng băng lao nhanh mà đến. Hai chị em thanh xà bạch xà không chút bối rối mà đem nước dưới sông biến thành tấm chắn, hòa tan đi hơn phân nửa băng tiễn. Rồi thấy thân hình hai nàng lắc lư một cái, cái đuôi rần dãi như một chiếc roi không lồ đập vỡ toàn bộ số băng tiễn còn sót lại. Miệng của thanh xà lúc này lại tuôn ra một tràng cười dài:

- Ha ha ha, thì ra người cũng am hiểu thuật pháp thủy hệ. Vậy thì xem thử thuật pháp của long tộc các người lợi hại, hay là xà tộc chúng ta lợi hại!

Nàng xông đến, bạch xà cũng liền đi theo. Long Tinh Nguyệt nhìn về đặc ý của thanh xà thì hừ lạnh:

- Chỉ chút bản lĩnh cũng muốn so với bản tọa hay sao? Nực cười!

Bên ngoài đang đánh đến trời long đất lở, thiên hôn địa ám. A Khò đứng ở bên trong thì mặt sầu lo nhìn hồ nước ngũ sắc rộng đến vạn trượng trước mặt. Hắn vừa mới ướm thử chân xuống hồ, quả thật nước hồ này có tính ăn mòn không phải là nhỏ. Cho dù trước đây trong giấc mơ của hắn, thứ nước này cũng không phải dễ dàng đối phó được. Huống chi bây giờ thực lực thực sự của hắn chỉ mới đạt đến cao cấp học đồ năm sao. Chuyện này với hắn mà nói, so với chịu chết có gì khác nhau. Nhìn thấy vẻ chần chừ của hắn, Nhược Lan cũng rất lo lắng tiến lại gần:

- Hay là chúng ta rời khỏi chỗ này đi, chàng không cần phải mạo hiểm như vậy!

Hắn thấy nàng đứng gần hồ nước, vội kéo ra xa, cố ý nhắc nhở:

- Thứ nước này nàng tuyệt đối không thể để nó chạm vào trên người. Còn chuyện ta hứa với long thần, ta không thể thất hứa được. Với lại, cửa ra cũng bị bọn họ chặn mất rồi, chúng ta bây giờ đi ra chỉ có chịu chết mà thôi!

Nàng biết những lời hắn nói hoàn toàn đều là sự thật, nhưng nàng không thể nhìn hắn mạo hiểm như vậy. Hắn cũng biết nàng đang lo lắng cho hắn, nên vòng tay ôm lấy eo nàng, còn đặt lên trên môi nàng một nụ hôn nhẹ:

- Nương tử, nàng cứ yên tâm! Mạng của ta rất lớn, một vùng nước này không thể chìm chết ta được đâu!

Bị hắn hôn nàng hơi có chút xấu hổ, lại nghe hắn đòi xuống nước nàng chỉ còn biết ôm chặt lấy hắn, rồi rướn chân lên hôn đáp lại:

- Chàng nhớ cẩn thận, ta và con sẽ đợi chàng trở về!

Hắn cười, rồi tự chấn chỉnh lại tâm thần, hít một hơi thật sâu, đem người lội xuống nước. Bên ngoài cửa động, nhìn thấy động tĩnh bên trong, đột nhiên bạch xà kêu lên:

- Tỷ tỷ, bên trong còn có người!

Nghe nàng nhắc nhở, thanh xà bắt hiac cũng tán thần thức ra để quan sát, nhưng rồi lại cười thành một tràng dài:

- Long thần đại nhân, hóa ra người còn có đồng bọn nữa a! Ta thật không ngờ, đường đường là một long thần, lại đi dụ dỗ một tên nhân loại tu vi thấp kém đi hái linh quả cho mình. Chuyện này nếu kể ra ngoài, long thần đại nhân không sợ bị người ta cười đến chết hay sao?

Long Tinh Nguyệt cũng rất phiền muộn vì cái chuyện này, thật tâm mà nói nàng chẳng có chút hy vọng nào đặt trên người A Khò. Chẳng qua là vì tình thế bức bách nên nàng mới nhờ đến hắn. Và lại, nếu như hắn không thể hái được linh quả, thì nàng cũng sẽ có cách để thu linh quả về tay. Nhưng nhìn giọng cười mỉa mai của thanh xà, nàng rất chán ghét mà nói ra:

- Người cứ xem thường hắn đi, đến khi hắn lấy được linh quả rồi, người cũng đừng đi tới đó mà dành với ta!

- Hừ, nếu hắn mà hái được linh quả đem về, ta cũng chẳng thèm tới đoạt với người làm gì!

Các nàng tuy miệng nói chuyện, những chuyện đánh giết lại chẳng ngừng tay. Liệu rằng A Khờ có hái được linh quả hay không? Rốt cuộc linh quả có thể thần kỳ đến mức độ nào? Mời các bạn tiếp tục theo dõi chương sau. Theo dõi hành trình A Khờ vượt qua dòng sông ngũ sắc, tranh đoạt linh quả, thu phục thanh xà, bạch xà.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Núi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Thu phục tam nữ (1)

Hồ nước ngũ sắc như một hồ linh dịch đủ màu, từng dòng dịch thể bị đóa hoa bảy màu hút về phía mình. Ánh sáng trên những cánh hoa càng thêm tinh thuần. Hai luồng linh khí vô hình tím - trắng không biết từ đâu cũng bị hoa bảy màu hút đến. Mỗi một màu sắc tượng trưng cho một thuộc tính, cũng là tương ứng với mỗi cánh hoa. A Khờ thả người lộn xuống linh dịch, quần áo bằng lá long quả nhanh chóng hóa thành dịch thể màu lục, theo nước trong hồ chảy đến bên trong cánh hoa xanh lục bên kia. Thân thể hắn cũng cảm giác được từng trận bông rất rất là khó chịu, chỉ có điều sau cái cảm giác đó thì da thịt của hắn như tăng thêm một tầng chắc chắn và đàn hồi. Hắn không biết nguyên nhân thế nào, chỉ thấy ấn ký trên cánh tay phải phát lên từng tia sáng nhỏ, như lại hưng khởi, như là cổ vũ cho hắn tiến lên phía trước.

Lúc này bên ngoài cửa động, cuộc chiến của tam nữ yêu tộc đã đi vào hồi ác chiến dữ dội. Long Tinh Nguyệt cũng không ngờ đến mình bị hai nữ chèn ép thế thâm như vậy. Một tầng váy giáp vàng óng trước ngực của nàng bị thanh xà dùng đuôi đập nát, lộ ra một mảng máu thịt bầy nhầy. Mà bạch xà lại tranh thủ cắn lên ngực nàng một miếng thật lớn. Long Tinh Nguyệt cũng không phải là hạng dễ dàng bị người bắt nạt. Nàng nương người trở mống vuốt lại xâu xé trên thân hình của bạch xà, lưu trên đó những đường dấu vết sâu tận xương tủy. Bạch xà đau đớn rống lên một tiếng kinh hãi. Thanh xà cũng không khá khẩm gì cho mấy, con mắt bên trái của nàng suýt nữa thì bị Long Tinh Nguyệt hủy mất. Ba yêu nữ các nàng từ lâu đã không dùng đến pháp thuật để mà đánh nhau, vì dù sao cả ba đều không muốn hủy đi cái động này, làm hư hại đến quá trình thành hình của linh quả. So về nhục thể, quả thật long tộc lúc nào cũng chiếm được ưu thế lớn. Chỉ có điều, Long Tinh Nguyệt đang bị trọng thương còn chưa có khỏi. Mỗi lần bị hai chị em thanh xà, bạch xà đánh trúng, nàng đau đến muốn ngất đi. Cũng may người của long tộc có sức chịu đựng rất giỏi, nếu không thì nàng đã bị hai nữ đánh gục từ lâu.

Đánh đến cuối cùng, cả ba đều lui về phía sau nhìn nhau. Trong mắt ai nấy đều chứa một sự phẫn nộ rất lớn. Nhưng các nàng rất rõ ràng, nếu như còn đánh nhau nữa, linh quả còn chưa đến tay, có khi đã phải bỏ mạng nơi này. Bên trong hồ nước, A Khờ vẫn cứ miệt mài đi lên phía trước. Hắn ngay lúc này cũng không để ý đến ánh mắt vô cùng kỳ dị của ba yêu nữ đang nhìn về phía mình. Khoảng cách của hắn với hoa bảy màu đã chỉ cách nhau vài cái bước chân. Chỉ cần hoa này vừa rơi xuống, trái linh quả cũng hình thành, là hắn có thể hái xuống một cách dễ dàng.

- Tỷ tỷ, không phải tỷ nói hắn chỉ là một tu sĩ tu vi thấp kém thôi hay là sao? Tại sao hắn ngấm trong linh dịch lạ như vậy mà không có bị làm sao? Em còn cảm thấy về mặt hắn như rất hưởng thụ nữa nha!

Bạch xà thân rắn uốn éo hiếu kỳ nhìn gã nam nhân thân trần ngấm trong linh dịch. Thanh xà khóe mắt có chút co rút lại:

- Cái... cái này... ta... ta cũng không biết!

Ánh mắt thanh xà không tự chủ được liếc qua nhìn Long Tinh Nguyệt đứng ở một bên. Mà ngay cả chính Long Tinh Nguyệt đầu óc lúc này cũng có chút mê mang. Hơn ai hết, nàng từ lúc nhận thức hắn cho tới nay, hắn chỉ là một phạm nhân bình thường. Chỉ là thân thể người này kỳ quái, những giấc mơ đó của nàng có thể tin được hai ba phần, cũng không thật sự cho rằng hắn là cái gì chuyển thể mà đến. Nhưng lúc này đây, nàng hồ nghi hắn có thật đã kể cho nàng hết thấy những chuyện mà hắn mơ thấy hay không? Nàng không biết, hắn thật sự không phải người của giới này. Thân thể thật sự của hắn, chỉ có khi nào hắn đứng trên đỉnh thế giới, đi đến bên trong vô tận tinh không, tìm đến một nơi được gọi là Thiên Long tinh vực. Chỉ có một ngày đó, hắn mới chân chính biết được sự tồn tại của mình là ai.

Khoảng hãy nói đến chuyện thân thể của A Khờ, mà hãy quay lại với quá trình kết trái của hoa bảy màu. Một luồng chấn động đột ngột làm cho toàn bộ thạch động không lồ rung lắc dữ dội. Mặt nước linh dịch trong hồ cũng nhanh chóng bị hao đi một phần mười, mà những cánh hoa dường như càng phát ra một thứ ánh sáng vô cùng chói mắt. A Khờ phải cố gắng lắm mới không bị ánh sáng của nó làm cho mê muội. Rồi trong một cái chớp mắt, bảy cánh hoa như rơi rớt xuống biển vào hư không. A Khờ có chút luyến tiếc đưa tay lên muốn bắt lấy chúng. Nào ngờ hành động đường đột của hắn lại đem bảy cánh hoa đang rơi xuống kia thu thập vào bên trong người, tạo thành một cái ấn ký hình hoa bảy màu chính ngay giữa trán. Cũng trong lúc đó, một viên châu trong suốt to bằng nắm tay trẻ em hiện ra trước mắt, nó xoay thành một vòng tròn, hút cạn đi thêm hai phần linh dịch trong hồ. Cuối cùng rồi mới ngưng lại, rơi xuống.

- Mau, mau bắt lấy nó!

Long Tinh Nguyệt gấp gáp mà hô lên. Hai chị em thanh xà, bạch xà cũng trong phút chốc này đưa mắt nhìn nhau, rồi hai thân hình không lồ như hai mũi tên lao nhanh đi tới. Thanh xà lao hướng Long Tinh Nguyệt mà đánh, con bạch xà thì thẳng hướng hồ ngũ sắc mà đi. A Khờ cũng không đợi cho Long Tinh Nguyệt nhắc nhở, tay liền vươn ra đem linh quả nắm chặt. Linh quả ban đầu còn muốn giãy thoát chạy ra. Nhưng khi vừa thấy ánh sáng trên cái ấn ký hình hoa bảy sắc leo lên, nó ngay lập tức yên lặng mà ngoan ngoãn nằm gọn trong tay A Khờ.

Thấy bạch xà theo hướng hồ linh dịch chạy đi, Long Tinh Nguyệt càng gấp gáp đuổi theo. Mà thanh xà đã đứng đợi sẵn, giọng cười nhàn nhạt vang lên:

- Long thần đại nhân, đối thủ của ngươi là ta, việc gì phải đi đâu vội như vậy!

Long Tinh Nguyệt làm sao không biết ý đồ của hai chị em xà yêu. Nàng cười lên một tiếng:

- Ha ha ha, chỉ bằng vào người mà cũng muốn ngăn bốn tọa lại hay là sao, nực cười!

Nàng ta ngoài mặt lớn tiếng hăm dọa, nhưng mà thật tâm lại vô cùng lo lắng:

- A Khờ ơi A Khờ, người phải cố gắng duy trì cho ta một chút thời gian mới được!

Long Tinh Nguyệt lần này cũng không còn cố kỵ gì nữa, thuật pháp như sao trên trời phẳng phẳng lao đến. Thanh xà nào cam chịu phần yếu thế, giọng nàng lạnh lạnh cười lên đầy vẻ khinh thường:

- Hừ, chẳng lẽ chỉ có mình người mới biết giữ lại thực lực hay sao!

Rồi nàng lại lớn tiếng hô to:

- Kết giới hiện, vòng kính lao tù, lên!

Tiếng niệm chú ngữ của nàng vừa xong, xung quanh vạn trượng từ nàng làm trung tâm, hình thành một cái lồng sáng úp ngược xuống, như cái nhà giam khổng lồ giam giữ thân thể vạn trượng của Long Tinh Nguyệt vào bên trong. Long Tinh Nguyệt cũng không ngờ rằng, thuật pháp cao cấp của long tộc lại bị nữ xà yêu này học được. Phía bên kia, bạch xà cũng đã lao xuống hồ nước ngũ sắc. Còn Nhược Lan thì từ lâu theo lời A Khờ dặn dò mà tìm chỗ nấp đi. Lúc này bên cạnh nàng còn có một con thỏ trắng, ánh mắt của nó hiểu kỳ nhìn mọi thứ diễn ra xung quanh. Đặc biệt là cái thân ảnh của A Khờ, nó nhìn nhìn đến rất lâu. Không hiểu con vật màu trắng này có liên quan gì đến Tiêu Lăng trong giấc mộng của A Khờ hay không. Nhưng ngay lúc này tâm tình của hắn thật sự không được tốt lắm.

Sau khi cảm linh quả, lại nhìn Long Tinh Nguyệt bị thanh xà vây nhốt trong lồng kết giới. Còn một bên hồ nước thì có bạch xà bơi qua. Hắn không biết là trái linh quả này rốt cuộc thì có gì tốt? Rõ ràng nó còn không bằng thứ nước ngũ sắc trong hồ, nước này mới đúng là thứ hắn cần nhất để mà rèn luyện thân thể. Một lần vừa rồi, vậy mà thân thể hắn từ cao cấp học đồ hai sao trực tiếp tăng lên cao cấp học đồ tám sao. Tuy tu vi không được tăng mạnh như vậy, cũng là đạt đến cao cấp học đồ sáu sao. Tức là chỉ vừa qua hơn một khắc thời gian này, thân thể hắn tăng liền sáu sao, còn tu vi thì tăng một sao. Chuyện này với hắn là một cái lý tưởng có không gì bằng. Ít nhất hiện tại lượng nước trong hồ còn tới sáu, bây giờ đủ để một lần tu luyện lên tới cấp bậc đại tông sư, thậm chí là thánh cấp cũng không biết chừng. Nhưng chuyện trước tiên nhất là, hắn còn thể toàn mạng để mà đem nước này chiếm làm của riêng hay không.

- Hừ, xù bà nương! Rõ ràng có thứ tốt đến như vậy, còn đi cất giấu không cho ta lấy đi sử dụng. Nếu không thì ta làm sao lại có thể bị động đến như thế này!

Trong lòng thầm nghĩ Long Tinh Nguyệt một câu. Hắn nghĩ đến thân thể khổng lồ của bạch xà ở khoảng cách còn chưa có tới ngàn trượng, lòng thầm tính toán không biết phải đối phó với nàng thế nào. Lại nghĩ nhìn linh quả trên tay, miệng hắn đột nhiên nhếch lên một nụ cười khê.

- A, xà nữ yêu, người đừng qua đây! Nếu không ta sẽ ném nó đi đấy!

Hắn đột nhiên hét toáng lên làm cho chúng nữ đều đưa mắt nhìn. Bạch xà bối rối dừng lại ở giữa hồ nước. Nàng cảm giác cái người này thật kỳ quái, làm sao này giờ không chịu hô lên, chờ lúc mình tới gần lại kêu hô cái gì? Nàng sẽ ăn hắn hay sao? Phi phi phi, thật là quá kinh tởm! Nàng là xà yêu, cũng không phải ma thú mà ăn bậy ăn bạ như vậy. Long Tinh Nguyệt bị giam cùng một chỗ với thanh xà trong lúc này đột nhiên thở ra một hơi.

- Nhìn cái tên ngốc đó vậy mà cũng rất biết cách câu giờ! Hừ, chờ ta đánh chết ả tiện nhân này, con tiểu bạch xà kia cũng biết tay với ta. Dám tới chỗ ta mà tranh đồ được hay sao? Thật là khinh ta không đánh chết các người hay gì?

Nàng càng nghĩ thì càng hung hăng vùng vẫy đập mạnh lên trên kết giới, hai cái vuốt trước lao tới vỗ chặt thanh xà xuống đất. Đang lúc phân tâm, lại bị Long Tinh Nguyệt tập kích bất ngờ. Thanh xà tức giận mà quay lại cắn thật mạnh lên trên bắp đùi của Long Tinh Nguyệt. Cả hai da thịt đều bị xé rách, mà tạo thành những vũng máu tanh nồng, bốc lên mùi vị từ khỉ. Bạch xà ngó trái nhìn phải, nàng tuy là một nữ xà yêu nhưng tính tình vốn hiền lành, không tránh đấu với người bao giờ. Nên vừa rồi bị câu nói của A Khờ làm cho do dự. Nếu đối lại là thanh xà, đã không dễ dàng bị hắn trấn áp như vậy. Bạch xà rối loạn mà suy nghĩ:

- Làm sao, ta phải làm sao bây giờ? Nước hồ này ta đâu có thể ở lâu, mà cái người này lại cầm đồ vật của tỷ tỷ ra để uy hiếp ta. Nếu lỡ như ta mà xông lên, hắn lại đem linh quả hủy mất. Như thế thì ta làm sao có thể ăn nói với tỷ ấy được đây?

Nhìn thấy tình cảnh tuần quần của muội muội, thanh xà rất muốn lên tiếng để nhắc nhở, nhưng Long Tinh Nguyệt cứ quẩn lầy, thế không thể không thôi. Đánh nhau một lúc, cả hai đều ngã xuống đất mà thở phì phò. Long Tinh Nguyệt lúc này đã phát hiện ra thương thế trên người lại tái phát, nên vừa rồi nàng mới cố tình làm cho cả hai cùng bị thương nặng. Còn chuyện linh quả, xem chừng chỉ còn hy vọng ở cái tên nhân loại nhỏ bé kia thôi.

Ai biết, lúc này A Khờ lại lần nữa hô lên:

- Không được, như vậy không được a! Bạch xà nữ, người làm sao lại bị ỉn như vậy? Chẳng lẽ người muốn nuốt linh quả này một mình hay sao? Nếu người đã muốn như vậy sao còn không đi thương lượng với hai người bọn họ, lại đi truyền âm cho ta làm gì? Người thật quá nham hiểm, cái mạng của ta không thể đem ra đùa được a! Nếu đã như vậy, chỉ bằng người cứ giết hai người bọn họ đi, rồi ta với người trao đổi. Chỉ cần người để hai vợ chồng ta an toàn rồi đi, ta kiên quyết sẽ không nói bất kỳ một chữ nào liên quan đến linh quả và người. Như vậy có được hay không?

Lời hắn nói lên lung tung lung tung làm cho bạch xà hoảng hốt không thôi:

- Người... người...

Mà phía bên kia cả thanh xà và Long Tinh Nguyệt đều bị chấn động. Long Tinh Nguyệt là người rống lên đầu tiên:

- Tiểu tử, người không được phép nhận lời của ả! Linh quả ta có thể không lấy, nhưng an toàn của ta nhất định phải được đảm bảo. Chỉ cần người giúp ta an toàn rồi đi, ta nhất định sẽ hậu tạ cho người!

Thanh xà cũng mở miệng nói ra:

- Tổ Tổ, ta biết linh quả này có thể giúp ta hóa thân cũng có thể giúp muội hóa thân. Chỉ cần là trong hai ta ai lấy được linh quả thì đó là cơ duyên của người đó. Tỷ tỷ với muội sẽ không tranh đoạt nữa. Chỉ hy vọng là muội nể lấy ân tình ngày xưa của ta và muội mà đừng giết ta!

Thanh xà với bạch xà vốn dĩ không phải là chị em ruột, chỉ vì tình cờ gặp gỡ mà kết nghĩa chị em chung sống với nhau suốt mấy ngàn năm qua. Bây giờ trước sự cảm dỗ của linh quả bảy vạn năm mới thành hình, đừng nói là hai người bèo nước gặp nhau, dù cho là thân tỷ muội ruột thịt cũng muốn tranh giành, chém giết. Phàm nhân đã thế, tu sĩ càng thêm tàn khốc hơn gấp vạn lần. Trước lợi ích, không có bất cứ cái gì gọi là tình thân. Thanh xà càng hiểu chuyện này hiểu đến rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Thu phục tam nữ (2)

Bạch Tổ Tổ xưa nay thiện lương, lại luôn coi tỷ tỷ Lục Thanh Y như người ruột thịt trong nhà. Bây giờ nghe giọng nói đầy thâm lương của Lục Thanh Y, nàng không khỏi đau lòng mà rơi lệ. Ánh mắt của nàng nhìn về phía gã đàn ông đứng phía đối diện đầy vẻ oán hận:

- Ta không có truyền âm cho người, sao người lại muốn chia rẽ tình cảm của hai chị em ta? Linh quả đó ta không cần nữa, người muốn thì cứ giữ lấy mà dùng đi!

Nàng lướt theo dòng nước, quay ngược trở lại chỗ Lục Thanh Y đang nằm dưới đất. Long Tinh Nguyệt lòng đầy thấp thòm lo âu mà nhìn nàng. Ánh mắt của nàng rơi trên thân thể đầy những thương tích của Long Tinh Nguyệt, miệng đầy cay đắng nói:

- Ta với người vốn dĩ không thù không oán, chỉ vì một trái linh quả mà tranh đến nỗi người sống ta chết. Như vậy có đáng chăng? Người yên tâm, chỉ cần sau này người không tìm đến chúng ta trả thù, ta tuyệt sẽ không tổn hại đến người.

Long Tinh Nguyệt không biết lời nàng là thật là giả, nhưng cũng không ngốc mà đi chọc giận đối phương:

- Người yên tâm, kẻ thù của ta có rất nhiều, ta cũng không ngốc mà đi chọc giận các người. Ta và các người cũng không oán không thù, chỉ vì linh quả mà xảy ra tranh chấp. Chỉ cần hôm nay ta có thể sống, ta tuyệt sẽ không đi tìm các người báo thù! Ta lấy danh dự của long tộc ra bảo đảm với người việc này!

- Được, vậy coi như ta tin người!

Thấy nàng dễ dàng tin người như vậy, Lục Thanh Y cũng cố gắng mà mở miệng nói ra:

- Tổ Tổ, muội đừng thả ả đi ra! Năm xưa cha mẹ của muội là vì tộc nhân của ả hại chết! Muội còn không đi giết ả trả thù hay sao?

- Tỷ tỷ, kẻ giết cha mẹ của ta cũng không phải nàng, giết nàng thì có ích lợi gì? Nếu có một ngày, muội tìm thấy kẻ đó, muội sẽ tuyệt đối không có nương tay! Nhưng oan có đầu nợ có chủ, muội không muốn giết oan bất kỳ kẻ nào!

- Muội...

Lục Thanh Y muốn nói thêm vài lời nữa, nhưng Bạch Tổ Tổ đã lắc đầu nói:

- Tỷ tỷ, việc gì phải tự rút thêm ác nghiệt vào người? Chúng ta trở về U Minh, sống những tháng ngày bình bình an an không phải là rất tốt rồi hay sao?

Lục Thanh Y liếc nhìn Long Tinh Nguyệt, lại nhìn sang gã A Khò đứng ở dưới nước. Cuối cùng nàng chỉ lắc đầu tiếc nuối, nói:

- Được rồi, ta nghe theo lời muội, không tính toán với bọn họ nữa! Chúng ta cùng nhau trở về U Minh thôi!

Bạch Tổ Tổ nghe được những lời của Lục Thanh Y trong lòng như cởi bỏ được gánh nặng, vui vẻ nói:

- Tỷ tỷ, để ta giúp tỷ trở về!

Bạch Tố Tố đang tiến lại gần bên cạnh Lục Thanh Y, đột nhiên lại nghe thấy tiếng thở dài của A Khò từ xa vọng lại:

- Ài, một nữ xà tốt như vậy, chỉ đáng tiếc là lại quá thiện lương!

Lời hán vừa dứt, tiếng của Lục Thanh Y cũng vang ở bên tai:

- Muội muội, ta thật xin lỗi! Nhưng linh quả này hôm nay ta nhất định sẽ đoạt đến tay!

Lục Thanh Y nói xong, miệng phun một luồng chất dịch. Thứ chất dịch này không biết là thứ dịch gì mà khi vừa tiếp xúc đến thân thể của Bạch Tố Tố đã tạo thành một tầng vỏ bọc rắn chắc bao bọc nàng vào bên trong, làm nàng không thể nào nhúc nhích được. Bạch Tố Tố nhìn Lục Thanh Y, trong đôi mắt nàng không hề tồn tại một tia oán hận, chỉ có chẳng là một sự cô độc đến rất đáng thương:

- Tỷ tỷ! Vì cái gì, vì cái gì mà tỷ không thể cùng ta trở về lại U Minh lâm, sống chung những ngày tháng đầy vui vẻ. Việc gì phải cùng người ta tranh tranh đoạt đoạt, như vậy tỷ cảm thấy hạnh phúc sao?

Nàng hỏi, nhưng nước mắt nàng đã rơi đầy đất. Một người tỷ tỷ mà nàng kính trọng, lại vì tranh đoạt một trái linh quả lại dùng thủ đoạn để lừa gạt nàng. Nàng cảm thấy mình thật quá ngu ngốc, trên đời này làm gì có ai trong lòng không mang lừa dối, tranh đoạt. Chỉ có nàng, chỉ có nàng mới cho rằng thế gian này thế gian này thứ hạnh phúc nhất là cứ bình bình an an mà sống. Đáng tiếc lòng dạ thiên hạ thật quá đa đoan, ta không tranh người người rồi cũng để đoạt ta.

Lục Thanh Y ánh mắt không dám nhìn thẳng về phía Bạch Tố Tố, lại đưa mắt qua nhìn Long Tinh Nguyệt đang nằm dưới đất:

- Tiệp nhân, bây giờ xem thử người làm thế nào mà chống đỡ nữa đây? Ta không phải là muội muội thiện lương của ta, bất kỳ kẻ nào tiềm ẩn có sự uy hiếp đến ta, ta tuyệt sẽ diệt sát chúng. Không bao giờ cho chúng có cơ hội trở mình, tạo thành cái mầm tai họa sau này!

Long Tinh Nguyệt hai mắt rờn rọi đảo quanh, nhìn Lục Thanh Y có ý cầu khẩn:

- Xà nữ, ta với người dù sao cũng không có thù có oán, nếu người đã lấy đi linh quả rồi, còn muốn giết ta làm gì? Ta sau này cũng không có ở đây nữa, người có thể thả cho ta một con đường sống hay không?

- Thả người đường sống, vậy được thôi, người cứ đưa ra long căn trong người của người cho ta. Ta tuyệt sẽ không tính toán với người nữa!

- Người...

Long căn chính là tinh nguyên của long tộc, cất chứa toàn bộ sức mạnh trong đó. Nếu lấy long căn đem đưa cho một người khác, chẳng khác nào tự phế đi toàn bộ tu vi của mình. Long Tinh Nguyệt ánh mắt oán hận nhìn Lục Thanh Y. Lục Thanh Y càng đắc ý cười to:

- Ha ha ha, nếu người đã không tự giao long căn ra đây, vậy thì cứ để ta đến lấy đi vậy!

Lục Thanh Y miệng rần lao tới, nhắm ngay giữa bụng long thân mà cắn. Long Tinh Nguyệt hai mắt lóe lên hàn quang, miệng nhếch lên nụ cười đầy gian trá:

- Người nghĩ muốn ăn ta dễ như vậy hay sao? Mau đi chịu chết đi!

Long thân của nàng đột nhiên chuyển động, đưa ra hai cái vuốt sắc như hai gọng kiềm nhắm ngay đầu rắn mà vồ xuống. Lục Thanh Y vô cùng kinh hãi né đi, nhưng hai cái vuốt rồng đã kịp đem một lớp da trên người của nàng lột xuống, làm cho máu thịt bày ra đỏ lôm. Đánh xong một đòn này, Long Tinh Nguyệt hơi thở cũng yếu dần, cả thân hình to vạm vỡ rơi âm xuống đất, không cách nào ngoi đầu lên được nữa. Lục Thanh Y cũng bị một đòn vừa rồi của nàng mà nằm im một chỗ. A Khò đứng trong hồ nước, ánh mắt lóe lên tia sang nhàn nhạt. Hắn không một chút chần chờ từ trong hồ nước mà nhảy đi ra. Một tay hắn cầm linh quả, một tay hắn nhẹ nhàng đem chướng ấn đặt lên trên đầu con rắn khổng lồ. Lục Thanh Y lúc này sức cùng lực kiệt, yếu ớt mà kêu lên:

- Người... người muốn làm gì?

- Ký kết nô lệ ấn ký!

Hắn nhàn nhạt đáp. Nàng mới đầu còn lấy làm kinh hãi, nhưng sau lại không kiềm chế được mà cười lên thành tiếng, làm cho vết thương bị động mà ho lên sặc sụa:

- Khụ khụ, người thật là biết nói đùa! Ta nói cho người biết, với thực lực hiện tại của người mà cũng muốn nô ấn ta hay sao? Người thật là quá ngây thơ rồi đó!

- Thật sao?

A Khò cười, nụ cười ẩn chứa một tia thần bí khó hiểu. Chỉ khi bàn tay của hắn chạm lên đầu rắn khổng lồ của nàng, nàng mới biết được lời hán nói ra kinh khủng cỡ nào. Nàng lắp bắp kinh hãi kêu lên:

- Đừng... người đừng làm vậy... ta van xin người...

A Khò vẫn không thèm liếc mắt nhìn nàng, hai luồng ánh sáng từ cái ấn ký đầu rồng màu đỏ trên cánh tay phải, và cái ấn ký hình hoa bảy màu trên trán cùng nhau xoay chuyển. Lực lượng tinh thần khổng lồ từ hai cái ấn ký bắt đầu theo lớp vảy rắn bên ngoài, trực tiếp xuyên qua ký ức thần thức bên trong. Lực Thanh Y hai mắt mê mang không hiểu, gã đàn ông này lấy đâu ra thứ lực lượng tinh thần khổng lồ như vậy. Qua chừng hơn mười hơi thở, thân hình năm sáu ngàn trọng của Lực Thanh Y bắt đầu thu nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn một cái nhân hình mỹ lệ xinh đẹp, quần áo mấy chỗ rách nát lộ ra máu thịt thì mới bắt đầu dừng lại. Tay của A Khò đặt trên trán nàng cũng thu về. Nàng tuy thương thế rất nặng, nhưng một lần vừa rồi được tinh thần lực của hấn hỗ trợ, nội thương trong người đã khôi phục tới bảy, tám phần. Nàng cố giữ lấy mấy chỗ quần áo bị lộ ra ngoài, mà cúi người xuống xưng hô:

- Nô tì tham kiến chủ nhân!

A Khò không có nhìn nàng, mà trực tiếp đi sang chỗ của Long Tinh Nguyệt. Dù rằng đang nằm bất động dưới đất như một mảng vừa rồi đã làm tinh thần nàng chấn động không thôi:

- Ngươi... ngươi đừng có qua đây! Ta, ta là công chúa long tộc! Nếu ngươi dám nô lệ ta, sau này tộc nhân của ta sẽ đuổi giết ngươi không chết không thôi!

A Khò nhìn cái thân thể khổng lồ của nàng, hấn đứng phía dưới nhìn lên thì chẳng khác nào con kiến ngược nhìn con voi. Chỉ có điều buồn cười là, con voi vậy mà đang rất son hải mà không dám nhìn con kiến bé nhỏ trước mặt. A Khò làm bộ thờ ra, nói:

- Ài, lời ta đã hứa với ngươi đương nhiên là ta sẽ giữ lời. Nhưng mà tính tình của ngươi không được tốt lắm, lỡ như ngươi lại trở chứng hại ta thì như thế nào? Linh quả thì ta nhất định cho ngươi, nhưng khế ước thì vẫn nhất định phải ký kết. Chẳng qua là dùng một loại công bằng khế ước mà thôi. Nếu ngươi không muốn, vậy ta đem linh quả cho sủng nô mà ta mới thu được vậy. Dù sao cho người của ta cũng tốt hơn cho kẻ ngoài.

- Ngươi... ngươi không có gạt ta đấy chứ?

Long nhãn của nàng mở to ra nhìn hấn. Hấn thì giờ tay đưa linh quả ra trước mặt của nàng:

- Nếu ngươi không tin thì thôi! Ta mà muốn nô lệ ngươi lẽ nào cần phải dài dòng như vậy hay sao?

Long nhãn lúc này càng mở to hơn, cuối cùng vẫn không chịu nổi cám dỗ của linh quả, nàng giọng yếu ớt nói:

- Ngươi tốt nhất là đừng có lừa gạt ta!

- Ngươi yên tâm!

Hấn gạt đầu cam đoan với nàng, rồi đem linh quả ném vào trong miệng nàng, tay lại đặt lên một phiến vảy rồng trên đầu của nàng.

- Mau thả lỏng tinh thần ra a, nếu ngươi không làm như vậy cẩn thận là ta đổi ý, đem ngươi biến thành nô lệ luôn đó!

Long Tinh Nguyệt lúc này vừa hấp thu linh quả, vừa nghe theo hấn mà thả lỏng thần thức đi ra. Hấn ngay lập tức nhận đó mà đẩy lực lượng tinh thần khổng lồ từ trong hai cái ấn ký đầu rồng và hoa bảy màu tuôn vào. Cảm nhận lực lượng tinh thần khổng lồ như vậy, Long Tinh Nguyệt cũng hoảng hồn không thôi:

- Ngươi... ngươi làm sao lại có nhiều tinh thần lực như vậy? Trên người của ngươi ta còn cảm giác có một nguồn huyết mạch long tộc rất là mạnh mẽ. Ngươi không phải là...

A Khò không được hài lòng với vẻ đa nghi của nàng, cho nên trực tiếp bẻ gãy mà nói:

- Tập trung! Nếu không quá trình xảy ra sai sót thì ngươi tự mà gánh lấy hậu quả!

Nàng đương nhiên biết hậu quả mà hấn nói đến kinh khủng thế nào, cho nên cũng biết điều mà im lặng làm theo. Lần này quá trình mất hơn nửa canh giờ mới ký kết xong. Cảm nhận khế ước đặt thù bên trong tinh thần và huyết mạch, Long Tinh Nguyệt có chút nghi ngờ hỏi:

- Ngươi vừa rồi ký cái gì khế ước với ta?

A Khò lúc này đắc ý cười tà:

- Hề hề, là sinh tử ký! Ta sinh, ngươi tử!

Nghe nhắc đến loại ký kết đó mắt rồng đỏ lên giận dữ:

- A Khò! Ngươi là đồ hạ lưu đê tiện! Ta muốn đập chết ngươi!

- Om sòm! Ngươi còn la lên nữa, cẩn thận ta cho ngươi ném chút đau khổ đấy!

Nàng bị hấn dọa đến thụt lui lại, hai hàm răng rồng nghiêng lên kèn kẹt. Hấn thì càng nhìn càng rất đắc ý, ánh mắt lần nữa đảo sang chỗ cái kén Bạch Tố Tố.

Chương 75: Thu phục tam nữ (3)

Bạch Tố Tố bị A Khò nhìn đến tâm liền muốn hồng:

- Ngươi... ngươi mau thả tỷ tỷ ta ra! Ta... ta có thể thay tỷ ấy làm nô lệ cho ngươi!

A Khò nhìn nàng, ánh mắt hiếu kỳ gõ gõ lên lớp dịch kén bên ngoài.

- Thanh Y, ngươi vừa rồi là dùng cái gì mà tạo thành cái kén này?

Lục Thanh Y nghe hắn gọi đến ánh mắt không chút giấu giếm nói ra:

- Thừa chủ nhân, đây là pháp bảo thiên chu giới do nô tì giết một con nhện thiên chu cấp bảy mà thu được. Nếu như chủ nhân ưa thích như vậy thuộc hạ có thể đem nó giao lại cho người!

A Khò nghĩ đến cái thứ dịch thể đó được nuôi dưỡng bên trong bụng của nàng rồi sau lại đem giao ra cho hắn. Tuy nói nó là đồ tốt nhưng hắn vừa nghĩ đến một cảnh như vậy thì bất giác đánh cái rùng mình mà xua tay nói:

- Thôi thôi, sau này dù sao ngươi cũng đi theo ta, ta dùng hay ngươi dùng thì có gì khác nhau. Ngươi cứ để đó mà tự dùng lấy đi!

Hắn hơi ngưng lại nhìn ánh mắt đầy lo lắng và phức tạp của bạch xà, miệng hắn cố gắng nở ra một nụ cười mà hắn tự cho là thân thiện nhất. Nhưng bạch xà càng nhìn tâm thần càng thêm hoảng sợ. "Ta nghe nói nhân loại rất thích ăn thịt rắn, không phải là hắn muốn ăn ta đấy chứ? Thù của cha mẹ ta còn chưa có trả xong, không thể cứ chết như vậy được". Nàng cắn răng khẽ kêu lên:

- Công tử, ngươi có thể đừng ăn ta được hay không? Ta có mối thù cha mẹ còn chưa báo được, chỉ cần ngươi không ăn ta, sau này ngươi muốn ta làm gì ta đều đáp ứng ngươi làm hết!

A Khò quái lạ nhìn nàng, lại nhìn hình dáng thướt tha của Lục Thanh Y đứng ở gần đó. Trong đầu hắn không khỏi liên tưởng đến những hình ảnh không hợp với trẻ con.

- Phi phi phi, ngươi lại nghĩ cái gì đâu? Một nữ xà thiện lương như vậy đã bị ngươi dọa đến như thế nào rồi đây? Ài, ta cũng là ngươi thiện lương a, không thể lại xấu xa như vậy được đâu!

Hắn liên tục lắc đầu, lại chậm rãi nhìn bạch xà đang còn bị nhốt trong thiên chu giới:

- Bạch xà, những gì ngươi nói thì ngươi nhớ giữ lời đó! Ngươi cũng yên tâm, thù của ngươi ta nhất định sẽ thay ngươi báo. Sau này ngươi đi theo ta cũng tuyệt không nhận bất kỳ thiệt thòi gì đâu. Chỉ vì hiện tại thực lực của ta không đủ, ta không thể không gieo cấm chế trên người các ngươi được. Tuy ngươi rất thiện lương, nhưng ta cũng không thể quá tin tưởng ngươi! Ngươi hiểu ý ta rồi chứ?

- Ta hiểu!

Cái đầu rắn của nàng khẽ gật xuống. A Khò rất hài lòng lệnh cho Lục Thanh Y đem thiên chu giới thu lại. Bạch Tố Tố thân rắn cũng hóa thành nhân hình, một thân bạch y tinh xảo hiện ra trước mắt. A Khò nhìn qua không ít mỹ nhân, từ trong mơ so với bên ngoài, có lẽ là lần đầu tiên hắn thấy có một nữ nhân xinh đẹp đến được như vậy. Những đường nét uốn lượn đặc trưng của xà yêu càng toát thêm vẻ mỹ hoạt kích thích dục vọng muốn được chiếm đoạt của hắn. Hắn phải nuốt xuống một ngụm nước bọt mà kiềm chế bản năng thú tính trong người. Bạch Tố Tố vừa rồi có chút sợ hãi nhìn hắn. Nàng vừa nghĩ đến là hắn muốn ăn nàng, nên mới nuốt nước miếng mà thêm thường như vậy. Nàng càng lo sợ vẻ kiêu diễm trên người càng thêm không thể nào cưỡng chế nổi. Hắn sợ mình lại làm cái gì đó sai lầm, nên vội nhắc nhở nàng:

- Tố Tố, ngươi hãy thả lỏng tinh thần ra ngoài, ta cần phải gieo cấm chế lên người của ngươi. Ngươi nhớ là không được phép kháng cự!

Nàng khẽ ưm một tiếng mà gật đầu. A Khò cũng không chậm trễ nữa, hắn đem bàn tay của mình ấn lên thiên linh cái của nàng. Cảm nhận da thịt mịn màng của nàng, tim hắn bất giác có chút đập mạnh. Hắn rút cuộc cũng đem tinh thần lực rót vào bên trong thần thức của nàng. Trong đầu nàng nhiều thêm một loại khế ước vô hình, mà như có sợi dây liên kết đem tinh thần và cả linh hồn hai người nối thành một đoàn. Khi ấn ký vừa lưu xuống xong, A Khò cũng vội thu tay trở về. Miệng hắn có chút đắng khô, rồi lại ngó quanh tìm kiếm cái gì đó. Không đợi cho Bạch Tố Tố mở miệng nói chuyện, hắn liền lên tiếng nhắc nhở:

- Tố Tố, vừa rồi ta có làm ra một chút sai lầm! Nàng có thể hay không là để cho ta thay thế một cái khế ước khác!

- Đói, tại sao lại đói? Chẳng lẽ ngươi không có thích ta sao?

Nàng sòng mắt vũ nữ lưu chuyển, làm cho A Khờ suy nghĩ chút nữa nhìn không được mà đem nàng ôm vào trong lòng. Hắn giật mình, đem tâm tình của mình nhanh chóng thu lại:

- Tổ Tổ, chuyện này chúng ta có thể thương lượng được hay không?

- Không, ta sẽ không đổi đâu!

Nàng mím môi, ánh mắt đầy ắp khuất nhìn hắn. Hắn bị nàng dọa cho sợ mà tâm càng loạn: "Mỹ nhân ơi mỹ nhân, ngươi làm sao lại muốn câu dẫn ta? Ách, ta đang nghĩ lung tung cái gì đây? Nhục Lan mà biết ta làm ra chuyện này, nàng ắt hẳn sẽ rất đau lòng. Không được, phải nghĩ cách để đổi lại mới được!"

- Tổ Tổ, ngươi phải nghe lời, nếu không sau này ta sẽ không để ý đến ngươi nữa đấy!

- Ta...

Nàng đột nhiên hai mắt rung rung, miệng cũng mím chặt lại. Hắn nhìn đến mà tâm càng thêm loạn:

- Đây là cái gì ý chứ? Nàng như vậy thật sự ta lại không nỡ a! Không được, chuyện này ta không thể để nó tiếp tục được!

Hắn muốn đưa tay đặt lên trên thiên linh cái của nàng, đột nhiên nghe tiếng Nhục Lan do dự gọi lên:

- Phu quân!

Hắn hoảng, vội đem tay rút trở về. Một con thỏ trắng từ đâu nhảy ra, ánh mắt hiếu kỳ nhìn hắn và Bạch Tổ Tổ đang đứng gần nhau. Nhìn con thỏ trắng, A Khờ bất giác có chút liên hệ không rõ ràng. "Không lẽ con thỏ này có liên quan gì đến Tiểu Lăng hay sao?" Hắn nghĩ rồi cũng không nghĩ nữa, vì Nhục Lan đã kéo tay hắn. Ánh mắt của nàng lo lắng nhìn ba nữ nhân đứng ở xung quanh:

- Phu quân, bọn họ là...

Không đợi nàng hỏi, A Khờ liền nhanh miệng giới thiệu từng người một, rồi lấp liếm đi sự khó giải của hắn. Thấy được một tia lo lắng bên trong nét mặt của nàng giảm xuống, hắn mới yên tâm kéo nàng vào trong lòng ngực:

- Nhục Lan, ta thật có lỗi với nàng!

Hắn nói ra một câu này trong tâm liền rất mâu thuẫn. Mà Nhục Lan không biết chuyện hắn dùng kế ước phu thê trói buộc Bạch Tổ Tổ để nói chuyện, nên nàng nghĩ hắn lo lắng cho nàng mới càng ôn nhu dịu dàng:

- Phu quân, tất cả không phải đã tốt rồi sao? Sau này chàng có nhiều thuộc hạ thực lực cao siêu như vậy, chúng ta và đứa nhỏ này cũng không còn lo lắng nữa!

Hắn thật tình một lời ẩn chứa hai ý, thấy nàng không có trách mình cũng tự ném bớt phiền muộn ra bên ngoài. Bạch Tổ Tổ vừa mới ỷ khuất đi qua, nay thấy hắn ở bên cạnh ôm ấp một nữ nhân khác, tim nàng đột nhiên nhói lên đau đớn. Đây là phu thê kế ước, nàng là phụ hắn là chính. Tâm hắn có thể nghĩ đến người ngoài, nhưng tâm của nàng chỉ có riêng một mình hắn. Mọi thứ cảm giác của nàng đều tồn tại tại hắn, hắn lại có thể phản bội nàng, còn nàng thì không. A Khờ đang ôm Nhục Lan, cảm nhận dao động từ trong tâm thần của Bạch Tổ Tổ, tim hắn dường như cũng muốn nhảy lên. Hắn biết loại kế ước phu thê này lần sau tuyệt đối không thể tiếp tục sai lầm, nếu không hậu quả hắn cũng không thể nào gánh được.

- Nhục Lan, ta có chuyện cần phải nói với nàng!

Hắn sợ Bạch Tổ Tổ đau lòng mà tổn thương nên vội đẩy Nhục Lan ra nói. Nhục Lan từ đầu đến cuối đều không có biết chuyện gì, ánh mắt mới thâm tình lưu chuyển nhìn hắn:

- Phu quân, chàng có chuyện gì muốn nói với ta sao?

- Ta...

Hắn còn do dự chưa có nói xong, Long Tinh Nguyệt sau khi hóa thành hình người lần đầu tiên mở miệng nói chuyện với hắn:

- A Khờ, ta cảm thấy trong lòng có điều bất an! Ta e là Tiểu Long nó sắp được nở ra, mà hình như là nó gặp phải sự cố gì đó. Lần trước ta đem nó đặt ở trên Vạn Hóa sơn, đã từng đem một tia ẩn ký lưu lại trên đó. Sự lo lắng này xuất phát từ bên trong ẩn ký đó! Ngươi có thể cho ta đi đến bảo vệ tiểu đệ đệ của ta được không?

Nàng lúc này tuy không phải là thuộc hạ của hắn, nhưng bị hắn gieo xuống sinh tử ký, nếu chưa có sự cho phép của hắn nàng cũng không dám tùy tiện rời đi. Biết đâu chừng hắn lại dùng sinh tử ký để giết nàng thì thế nào. Nàng lo lắng chuyện này một lại càng lo lắng cho tiểu đệ đệ còn chưa sinh ra của mình mười. Nàng không biết tương lai hắn lại có ý đồ xấu gì đối với đệ đệ của nàng hay không. Nhưng bây giờ đệ đệ đang gặp nguy hiểm nàng không thể suy nghĩ được nhiều như vậy.

A Khờ ánh mắt nhìn nàng, ẩn ký hình đầu rồng trên cánh tay phải đột nhiên nhảy lên như muốn báo hiệu gì đó. Một tia liên hệ tinh thần không được rõ ràng xuất hiện trong đầu của hắn. Hắn không biết đó là cái gì, nhưng cũng mơ hồ đoán ra:

- Đệ đệ của ngươi hình như là bị lực lượng nào đó phong ấn, không cách nào thoát ra ngoài được. Đi, tất cả mọi người cùng đi đến đó! Nhưng ta nói trước, hành trình lần này không coa đơn giản như vậy đâu. Bên ngoài chỗ của đệ đệ ngươi ở còn có tồn tại mấy thế lực rất lớn, còn có một đám ma thú ở gần lân cận nữa. Chúng ta thật phải cẩn thận mới được!

Long Tinh Nguyệt ánh mắt hiếu kỳ nhìn hắn:

- Ngươi đã nhìn qua chỗ của đệ đệ ta rồi hay sao?

Hắn nhìn nàng cười:

- Ngươi quên lần trước ta nói gì với ngươi rồi hay sao? Tất cả mọi chuyện từ trong giấc mơ ta đã đoán được. Chỉ có điều hơi khác biệt một chút mà thôi!

Hắn nói đến đây cảm thấy người hơi lạnh lạnh, nên mới sờ thử trên người. Mặt mo của hắn đột nhiên đỏ ửng lên:

- À, Tinh Nguyệt này! Ngươi có quần áo đem theo đó không, ta cần một bộ đồ cho từ tế một chút a!

Chúng nữ lúc này mới chú ý đến hắn ở trên người không có mảnh vải che thân. Nhược Lan thì cũng thôi đi, nhưng Bạch Tố Tố và Lục Thanh Y dù sao chưa từng thấy qua thân thể trần truồng của hắn. Mặt của Tố Tố đỏ lên vội lấy ra một bộ đồ màu trắng đưa qua cho hắn:

- Đây là y phục làm từ da của ta, lần trước thay da ta lưu lại để làm áo khoác. Ngươi mau lấy lên mặc thử đi!

Nàng vốn muốn định xưng hắn như là vợ chồng, lại hiểu suy nghĩ trong lòng của hắn nên vội cái chính lại lời nói. Hắn đem đồ của nàng khoác vội, cũng may chỉ là một cái áo khoác ngoài, không có khác biệt gì lắm với trang phục của nam nhân. Hắn hơi áy náy nhìn nàng cười:

- Ta xin lỗi, bộ đồ này ta rất cảm ơn nàng!

Hắn nói chuyện cũng chỉ có hai người hiểu lấy. Nhưng Nhược Lan là phu thê với hắn ánh mắt có chút kỳ quái nhìn thái độ của hai người. Giác quan của một nữ nhân nhắc nhở cho nàng quan hệ của hai bọn họ không giống như là chủ tớ bình thường. Lúc ánh mắt của hai người nhìn nhau có cái gì đó như hai vợ chồng giận hờn vu vơ. Nàng nghĩ cũng không nghĩ đến hắn lại lên lút sau lưng của mình đem loại khế ước phu thê đánh lên trên người nữ nhân khác ngay trước mặt của mình. Nhưng chuyện đến đây còn chưa kết thúc, hành trình đến Vạn Hóa sơn liệu rằng sẽ có chuyện gì đón chờ bọn họ. Tiểu Long thật sự từ trong trứng rỗng mà nở ra sao? Mới các bạn đọc giả tiếp tục với cuộc hành trình của A Khò và chúng nữ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tung tích của Mỹ Hầu Vương

A Khò cùng với chúng nữ rời khỏi thạch động, đem theo một cây long quả và hồ linh dịch để vào bên trong một cái không gian pháp bảo của Long Tinh Nguyệt mang theo trên người. Loại không gian pháp bảo này là thần khí hiếm thấy tồn tại ở Âu Lạc giới. Chỉ có Long Tinh Nguyệt từng là công chúa long tộc mới có thể sở hữu được. A Khò không chút khách sáo thu luôn mà dùng, còn lấy của nàng một cái nhẫn không gian trữ vật, để vào trong đó rất nhiều từ linh thạch và bảo vật. Lúc này hắn mới hài lòng mà cười toe toét:

- Ha ha ha, long tộc quả nhiên thật là giàu có a! Thật sự có nhiều đồ tốt như vậy trên người, Tinh Nguyệt này, không biết ở long tộc các ngươi có loại vũ khí gì có thể tùy ý cho ngắn thì ngắn, cho dài thì dài hay không? Ta trên người thật sự không có cái gì vừa mắt. Ta nghĩ ta thích hợp nhất là dùng một cây gậy sắt, có như vậy thì mới phô diễn được uy thế của ta!

Long Tinh Nguyệt liếc mắt nhìn hắn. Nàng cũng không nghĩ đến tên nam nhân này lại vô sỉ như vậy. Đồ của thuộc hạ hắn lại không lấy, cứ nhảm đồ trên người nàng mà không bỏ qua. Cũng may hắn cũng không quá mức tham lam, nếu không nàng đã liều mạng với hắn luôn rồi.

- Hừ, thứ đồ như vậy ngươi nghĩ cũng dùng có nghĩ! Ta dù có biết cũng không nói ra cho ngươi đâu!

Hắn rất không hài lòng với thái độ này của nàng. Nhưng cũng không tiện đem nàng ra đánh mông được. Đang có ý nghĩ xấu ở trong đầu, đột nhiên Lục Thanh Y ở bên cạnh a lên một tiếng. Hắn giật mình quay lại nhìn nàng:

- Ngươi bị làm sao?

Nàng hơi xấu hổ nhìn hắn mà nói:

- Thừa chủ nhân, là nô tì vừa nhớ ra có một lời đồn đại như thế này. Bên ngoài vùng biển nam hải, có một cung điện gọi là Thủy Linh cung, trong tòa cung điện đó có cất chứa rất nhiều bảo vật. Từ mấy vạn năm trước không hiểu làm sao nó bị chiếm mất không thấy tung tích đâu nữa. Có người nói rằng, từng đã nhìn thấy một cái thần vật giống như một trụ chống trời, lại có thể tùy ý mà thu nhỏ chỉ bằng gang tay. Vật này hình như được gọi là Kim Cô bổng, mấy vạn năm trước lại bị một con khi thành tinh tên là Mỹ Hầu Vương cướp đi rồi. Hiện nay con khi đó sống trên dãy núi Thái Cổ, từ hướng

tam khúc Cửu Long giang này đi qua rừng U Minh thượng, đến gần phía dãy Hoàng Liên sơn là có thể gặp được. Con khi thành tinh Mỹ Hầu Vương này vốn dĩ là do một tảng đá hóa thành, tu luyện cũng đã ba vạn bốn ngàn năm, thực lực cũng thuộc vào hàng đại thánh, tức là ngang ngửa với cấp bậc bán thần như nó. Trên tay của nó còn có Kim Cô bổng, nó thì cho rằng rất khó để đoạt được. Nếu như là long thần đại nhân ra tay ắt có thể chế phục được nó. Với lại dưới trướng của nó có hơn ba vạn ma hầu, mười hai chiến tướng cấp bậc thánh cấp cao giai. Chuyện này cũng rất khó mà làm xong!

A Khờ hai mắt đều muốn sáng lên. Hắn không sợ đánh không lại Mỹ Hầu Vương, hắn chỉ sợ không tìm được tung tích của món thần vật. Nay đã có tin tức như vậy hắn sao không vui mừng được chứ. Long Tinh Nguyệt thấy hắn nhìn mình, liền vội xoay người quay đi mà nói:

- Người muốn đi thì tự mình đi đi, ta chỉ muốn đi đến chỗ của tiểu đệ đệ mà thôi. Xong việc rồi chúng ta cũng tách nhau ra, tốt nhất là không có gì liên quan đến nhau nữa!

- Hề hề, người cứ yên tâm! Tiểu Long đã xác định là phải cứu, mà người sau này cũng phải đi ở bên cạnh ta. Còn chuyện về con khi đó ta tự sẽ có cách đối phó, không cần người phải bận tâm!

Nhìn nụ cười hèn mọn của hắn, nàng thật không một chút nào tin tưởng được. Vì để tránh hiềm nghi, hắn còn cố ý nói thêm vào:

- Người không cần phải nghĩ nhiều làm gì! Ta tự có chừng mực, chuyện quan trọng trước mắt là an nguy của Tiểu Long. Ta tất nhiên là không có muốn phát sinh bất kỳ nguy hiểm gì đối với nó.

Hắn nói xong liền để cho Lục Thanh Y hóa trở về bản thể thanh xà mấy nghìn trượng, rồi cùng Nhược Lan và con thỏ trắng cưỡi ở phía trên đỉnh đầu. Bạch Tố Tố thì phi hành bên cạnh, Long Tinh Nguyệt chần chờ một lúc cũng phi hành đi theo. Hành trình từ tam khúc Cửu Long giang đi qua rừng U Minh thượng, đi sâu vào trong dãy Hoàng Liên sơn để đến được Vạn Hóa sơn không phải là ngắn. Thời gian ngày một ngày hai khó mà đến được. Cho nên dù rất gấp gáp nhóm người A Khờ cũng chỉ ngày đi đêm nghỉ. Nhờ có tam yêu đều là thực lực cao siêu, nên đoạn đường này ma thú đều lần tránh đi hết. Bọn họ lúc đêm nằm nghỉ cũng không sợ chúng đến quấy rầy. Tính đến hôm nay cũng đã đi được năm ngày, dãy Hoàng Liên sơn cũng không còn có xa lắm, theo như ước chừng của bọn họ thì chỉ không tới ba ngày nữa là đến được nơi. Chỉ có điều càng vào sâu trong Hoàng Liên sơn các loại ma thú cấp cao cũng càng nhiều. Dù cho có Long Tinh Nguyệt là long tộc, cũng có vài cái khí tức kinh khủng đảo qua mà quan sát bọn họ. Những tồn tại này nếu ở bên ngoài đều là đỉnh tiêm lực lượng. Còn ở trong này càng là bá vương một cõi. Sự xuất hiện của nhóm người A Khờ có tính uy hiếp không nhỏ đối với bọn chúng, nên chúng mới cẩn thận đề phòng như vậy.

Tối nay A Khờ thấp ngọn lửa trại, dùng một cái kết giới do Long Tinh Nguyệt mở ra làm phòng ngủ, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Đám ma thú vương giả cũng chỉ thả ra một chút thần thức liên thu lui lại mà không dám tới gần. Nhìn món thịt nướng trên lửa đã chín vàng ươm, A Khờ lấy tay xé xuống một miếng lớn đưa cho Nhược Lan, lại ném qua cho Long Tinh Nguyệt một cái đùi lợn thơm phức. Lục Thanh Y cũng được hắn chia cho một phần. Chỉ có Bạch Tố Tố là không thích ăn thịt, nàng đa số là dùng long quả do A Khờ cất giữ. Hắn mấy lần muốn ép nàng ăn thịt, nàng đều lắc đầu nói:

- Nó từ nhỏ đã không ăn thịt cá, chỉ ăn hoa quả và linh dược. Chủ nhân và mọi người cứ dùng chúng đi. Nó thì thanh đạm quen rồi!

A Khờ do vậy mới từ bỏ ý định bắt nàng ăn thịt, mà lại đem số long quả dự trữ trong túi trữ vật ra đưa hết cho nàng. Long quả này mỗi năm chỉ kết có mười trái, tính đến bây giờ số trái trên cây cũng khoảng tám, chín trăm. Nhưng mà một mình A Khờ hơn một tháng nay đã ăn hết gần mấy trăm, lần trước hắn còn vất xuống tận ba trăm quả. Cũng may là hắn có túi trữ đồ, nếu không thì số long quả này bị hắn hao phí hết rồi. Hiện tại nhờ có nước ngũ sắc nuôi dưỡng, mỗi ngày long quả đều kết trái một lần. A Khờ thử hái chúng xuống ăn, mới phát hiện ra tu vi không chỉ chậm rãi tăng lên một ít, đến cả cường độ thân thể cũng được tăng lên. Lần trước hắn có dùng qua long quả, chỉ thấy tốc độ tăng trưởng cường độ thân thể rất là nhỏ yếu. Bây giờ được nước ngũ sắc nuôi dưỡng được hiệu bên trong long quả thật sự tăng lên thành một nấc lớn. Không chỉ những trái long quả mới kết trái kia, mà ngay cả những trái chín lâu năm đều tăng hiệu quả như thế. Chỉ có điều, hắn cũng biết rằng dù có ăn sạch long quả trên cây, tu vi của hắn cũng không tiến đến thánh cấp được. Nhiều nhất chỉ có thể đạt đến đại tông sư hai ba sao đã là tối đa rồi. Chuyện này mà nói ra ngoài, chắc rằng thiên hạ sẽ mắng hắn chết. Nếu như ai cũng như hắn, bên người có sẵn trái cây để ăn, tu vi lại cứ đều đều tăng lên. Như vậy thì ai còn muốn ra ngoài tranh giành chi nữa.

A Khờ lo lắng, lại nghĩ về chuyện thân thể của bản thân mình. Hắn không biết được Thiên Long tinh vực nằm ở chỗ nào, cũng không biết rõ cái giọng nói ngày hôm đó có phải phụ mẫu thật sự của hắn hay không. Còn có, là kẻ nào lại muốn truy sát bọn họ, hắn tại sao lại được đưa đến mảnh tinh vực này. Mọi chuyện thật quá rắc rối, e rằng không phải vài tháng vài năm là tìm hiểu được. Thậm chí có khi hắn phải đạt đến đỉnh cấp của mảnh Âu Lạc giới này. Mọi hy vọng điều tra thân thể của chính mình được. Âu lo rồi lại âu lo, hắn chỉ còn biết thờ dài, mặc cho số phận đưa đẩy đến đâu thì cứ đẩy đưa đến đó. Thân thể của hắn sớm muộn gì cũng được tìm hiểu rõ ràng. Điều quan trọng trước mắt là hắn phải tăng nhanh lên thực lực, bảo vệ được cho nữ nhân của hắn, đứa con còn chưa có chào đời của hắn. Còn có rất nhiều thứ hắn phải tự bảo vệ, hắn tuyệt không thể bại lộ thân phận mình ngay lúc này được. Càng nghĩ, lòng hắn càng thêm rối loạn không thôi. Cảm giác thời tiết hôm nay như là rất nóng.

- Thật là kỳ lạ, không phải khoảng cách đến Vạn Hóa sơn còn đến mấy ngày nữa mới đến hay sao? Làm sao ta thấy thời tiết có chút nóng bức khó chịu như vậy?

Long Tinh Nguyệt nhìn hắn mà khiếp sợ lui ra, vội vàng tự làm cho mình một cái kết giới khác. Nhược Lan hơi do dự một chút, rồi cũng cười khổ mà lui đi theo. Long Tinh Nguyệt kỳ quái nhìn nàng:

- Người là thê tử của hắn, người đi theo ta làm gì?

Nhược Lan hơi nhìn về hướng của A Khờ, lại nhìn xuống dưới bụng mình:

- Được nhỏ này còn rất yếu, ta không muốn cha nó làm nó bị thương.

Rồi nàng ngược mắt lên nhìn Long Tinh Nguyệt:

- Tinh Nguyệt, người có thể để cho ta tối nay ở cùng một chỗ với người được không?

Long Tinh Nguyệt hơi nhìn nàng một chút, lại nhìn sang vẻ mặt suy tư của A Khờ:

- Hừ, cái tên điên đó trong đầu đang nghĩ cái gì? Làm sao một lúc lại ăn vào nhiều long quả như vậy? Hắn không phải là đang có ý nghĩ xấu với bọn ta đó chứ?

- Người, người không được phép nói vậy! Chẳng là có tâm sự nên mới vô tình ăn nhiều như vậy!

Thấy Nhược Lan lúc này vẫn còn nói tốt cho hắn, Long Tinh Nguyệt ánh mắt tinh quái nhìn nàng mà cười:

- Người không sợ hắn cùng với nữ nhân khác dính vào một chỗ hay sao?

Nhược Lan làm sao không biết ý xấu trong đầu của Long Tinh Nguyệt. Nàng hơi do dự liếc mắt nhìn sang bên đó một chút, lại cắn răng nói:

- Coi như là ta không có nhìn thấy đi! Dù sao chàng ăn nhiều long quả như vậy, một mình ta cũng chống đỡ không được. Còn đứa nhỏ này nữa, ta không thể vì mình ích kỷ mà để nó bị tổn thương.

Long Tinh Nguyệt nhìn nàng cười cười, lại không tiếp tục ở chỗ đề tài này nói thêm lời nào nữa. Mà phía bên kia, A Khờ cảm giác bóng bức trong người, đột nhiên nghĩ đến điều gì mới ngó xuống vật mình cầm trong tay:

- Ách làm sao ta lại ăn thứ này làm gì?

Rồi hắn xoay người muốn tìm Nhược Lan, nhưng đã không thấy nàng và Long Tinh Nguyệt ở đâu. Lục Thanh Y thấy hắn tìm người liền đưa tay ra nhắc nhở:

- Bọn họ rời đi ngủ ở bên kia rồi, chủ nhân có cần qua bên chỗ đó hay không?

A Khờ nhìn sang, đã thấy hai nàng đi vào bên trong kết giới, ngăn cách hoàn toàn với phía bên ngoài. Mà Bạch Tổ Tổ cũng kỳ lạ hỏi:

- Phu quân, chàng ăn long quả nhiều như vậy có phải là rất khó chịu hay không?

Bạch Tổ Tổ bình thường chỉ ăn vài trái, cũng không có bất kỳ cảm giác gì khác lạ. Nàng do khổ ước trong người nên mới cảm nhận được sự khác thường của hắn mà hỏi thăm. A Khờ kinh ngạc nhìn nàng:

- Ta vừa rồi hình như chỉ ăn có vài quả, như thế thì có chuyện gì sao?

Lục Thanh Y kỳ quái nhìn hắn, lại dè dặt nói:

- Thừa chủ nhân, vừa rồi người ăn tổng cộng một trăm lẻ tám quả, tính luôn cái cầm trên tay là quả thứ một trăm lẻ chín.

- Hà!

A Khờ kinh hãi nhảy dựng lên:

- Người không tính nhầm đấy chứ?

Hắn còn không đợi nàng kịp trả lời, đã lôi số long quả còn lại đem ra đếm thử một lần:

- Ách, ta làm sao lại ăn nhiều như vậy?

Bây giờ hắn mới giật mình nhận ra lý do làm sao Nhược Lan và Long Tinh Nguyệt cùng nhau bỏ đi. Hắn lại nhìn nhìn về phía hai chị em thanh xà, bạch xà. Trong đầu hắn lại tự an ủi mình:

- Nhược Lan, đây là nàng ép ta a! Ta ăn long quả nhiều đến như vậy, còn không dùng đến song tu, thì ta chết chắc rồi a! Nàng không được giận ta a!

- Song tu, cái gì song tu?

Thiếu nữ bạch xà ngây ngô hỏi lên một câu làm cho A Khờ phải liếc mắt nhìn nàng. Mà Lục Thanh Y thì hơi lui lại phía sau một chút. Tuy nàng chưa hề trải qua chuyện tình nam nữ, nhưng nói về chuyện song tu nàng làm sao giống như muối muội Bạch Tổ Tổ không hề biết gì.

A Khờ cười tà nhìn hai nàng:

- Nàng muốn biết sao? Vậy lại gần đây để ta chỉ dạy cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Truyền dạy công pháp

Lục Thanh Y muốn tránh né ma trảo của hắn, nhưng trên người nàng bị gieo khế ước nô lệ, nàng còn phản kháng được hay là sao? A Khò kéo ngã Tổ Tổ nằm xuống, đem bàn tay thô ráp của mình sờ nắn lên trên ngực nàng. Cảm nhận được sự mềm mại đàn hồi của thiếu nữ, hắn dâm tà cười:

- Bây giờ ta sẽ truyền cho nàng một bộ song tu công pháp, nàng chỉ cần làm theo bên trong công pháp là được.

Tổ Tổ lúc này ánh mắt nhìn hắn kỳ lạ hỏi thêm một câu:

- Phu quân vì sao lại sờ lên ngực của ta? Ta cảm thấy nó hơi nhột! Mà song tu là công pháp tu luyện sao? Ta cũng có thể tu luyện giống như phu quân à?

Nghe nàng hỏi đến sắc mặt hắn thật đặc ý vô cùng.

- Tiểu mỹ nhân này cái gì thật cũng không biết, đúng là có thể dạy dỗ được a!

Hắn kéo nàng vô ngực, đặt một ngón trỏ lên trán nàng, rồi dẫn dò:

- Nàng không biết đó thôi, cái môn công pháp này cần phải có một nam một nữ, một âm một dương mới có thể tu tập được. Bây giờ nàng phải thả lỏng người ra, rồi để ta truyền bộ công pháp này cho nàng!

Nàng nghe hắn nói ngoan ngoãn gật đầu rồi khẽ ưm một tiếng. Hắn thật muốn đem cái miệng nhỏ của nàng mà cắn. Nào ngờ nàng tinh thần linh thông, hiểu được ý hắn mà đem miệng của mình đưa cho hắn cắn. Cũng may quá trình truyền pháp này diễn ra nhanh, nếu không thì hắn cũng sợ là bị tẩu hỏa nhập ma với nàng mất thôi. Đem miệng nhỏ của nàng cắn lấy, bàn tay của hắn thành thực xoa lên trên ngực nàng, một tay còn lại thì ôm chặt lấy eo mà bắt đầu sờ soạng. Lục Thanh Y ngồi ở một bên, cảm giác vô cùng lúng túng. Nàng chưa có lệnh của hắn nên không dám tự ý rời đi, mà nhìn hai người làm tình thì tâm nàng như muốn hồng. Mặt nàng đỏ bừng vừa là xấu hổ vừa là xuân tâm rạo rực. Nàng thật muốn đem thân thể của mình mà giao cho hắn làm cho thảo nham. Dù sao nàng cũng là nữ nô của hắn, cả đời này nàng ngoại trừ hắn ra thì ai cũng không được dính vào. Vì đó là nguyên tắc của xà yêu, cả đời chỉ cung phụng duy nhất một người nam nhân. Nếu bị phản bội nàng sẽ cắn chết hắn, rồi tự sát. Chỉ là nàng bây giờ là nô lệ, hắn có thể chiếm hữu nàng, nàng cũng không thể phản kháng. Như nếu hắn nàng dám bán nàng cho kẻ khác, nàng sẽ tự sát.

Lục Thanh Y không thể cảm nhận được suy nghĩ của A Khò như Bạch Tổ Tổ, nhưng mọi suy nghĩ của nàng hắn đều có thể thông qua khế ước mà điều tra được. Lúc này tâm tình của nàng dao động nên vô tình để hắn bắt được suy nghĩ. Hắn hứng khởi mà kêu lên:

- Thanh Y, người cũng lại đây đi! Hôm nay ta muốn người hoàn toàn thuộc về ta! Sau này người chính là nữ nhân của ta, của riêng một mình ta!

Hắn đang bị dục hỏa thiêu đốt, nên càng điên cuồng muốn đem hai nàng chiếm hữu. Một tay của hắn đem Lục Thanh Y sờ đến nhộn nhào, còn cái miệng hắn thì tham lam hôn lấy tất da thịt trên người của Bạch Tổ Tổ.

- Tổ Tổ, ta với nàng bắt đầu song tu!

Bạch Tổ Tổ lúc này bị hắn làm cho dục tính bộc phát, cả thân người không kiềm chế được mà uống lượn kêu khẽ. Một tay của nàng bấu lấy eo hắn, một tay thì sờ loạn trên ngực. Nhìn nàng tình mê ý loạn mà sắp không thể chịu đựng được nữa. A Khò mới thoát y phục của nàng ra ngoài, nhìn toàn bộ thân thể ngọc ngà trước mặt, hắn nhìn không được lại nuốt nước bọt. Tổ Tổ đang lúc mê tình, nghe được âm thanh của hắn có chút sợ hãi kêu lên:

- Sao chàng lại muốn ăn ta!

Hắn lúc này không nhìn được mà cắn nhẹ lên tai nàng, thì thầm:

- Ta không chỉ là ăn nàng, còn muốn ăn nàng đến sạch sẽ!

Không đợi cho nàng kịp sợ hắn đã đem cây dương căn của mình cắm thẳng vào trong mật động của nàng mà xâm nhập. Nàng khẽ kêu lên một tiếng, hắn lại thẳng tuột mà vào. Cảm giác có chút gì đó không đúng, hắn mới nghi ngờ hỏi nàng:

- Không phải là nàng chưa từng tiếp xúc qua với nam nhân khác sao? Làm sao chỗ đó của nàng lại không còn có vách ngăn?

Tổ Tổ hai mắt mê ly nhìn hắn, nàng cũng không hiểu ý hắn muốn hỏi là gì. Lục Thanh Y ở một bên, lại sợ hắn hiểu nhầm chuyện gì, mới kịp lên tiếng giải thích:

- Chủ nhân, xà yêu của nô ti vốn dĩ không có cái gọi là "vách ngăn" như của thiếu nữ nhân loại. Nếu muốn phân biệt một nữ xà yêu có từng quan hệ với một người khác hay không, thì xin chủ nhân kiểm tra nơi nốt ruồi son ở dưới rốn của nàng. Nếu nó phát ra ánh sáng màu trắng, thì chính là một lần đầu. Còn những lần sau sẽ không phát sáng nữa.

Hắn lấy làm lạ đưa mắt nhìn nốt ruồi son ngay dưới rốn nàng, quả nhiên nó còn đang phát sáng trắng. Hắn lúc này có chút hối hận, vội cúi xuống hôn lên miệng của Bạch Tổ Tổ:

- Xin lỗi, là ta đã hiểu lầm nàng!

Nàng nhìn hắn mỉm cười, cũng không một chút oán trách nào, lại nói:

- Cả đời Tổ Tổ chỉ có một mình phu quân, dù sau này phu quân có vứt bỏ thiếp thiếp cũng sẽ theo bên cạnh chàng.

Nàng rất hạnh phúc khi cảm nhận được một tia huyết mạch giao hòa cùng với huyết mạch của hắn thành một thể thống nhất. Đến lúc này thì phu thê khế ước mới hoàn toàn được ký kết. Cả đời này, chỉ trừ khi một trong hai người hình thân cầu diệt, vĩnh viễn không thể vào trong luân hồi. Nếu không dù cho có chết đi mà sống lại, khế ước này vẫn sẽ trói buộc hai người vào thành một chỗ, không cách nào tách rời được.

Triền miên liên tục không biết qua mấy chục lần, đến khi Tổ Tổ không chịu nổi nữa mà hai hàng lông mày nhíu lại, A Khờ mới ngưng lại nhìn nàng:

- Nàng làm sao vậy?

Nàng cảm giác như mình rất có lỗi với hắn, vì không thể nào thỏa mãn được hắn, nên mới ấp úng nói ra:

- Thiếp, thiếp thật vô dụng! Thiếp sắp không hầu hạ được chàng nữa rồi!

A Khờ biết là do mình ăn quá nhiều long quả, hành hạ cho hắn dục vọng mãi không thiếu đốt hết được. Mà Tổ Tổ lần đầu cũng bị hắn hành đến chết dở sống dở. Hắn vội đem dương căn của mình lấy ra, nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng một cái:

- Không sao, là do ta ăn bậy nên đã làm khô nàng rồi! Nàng tạm thời nằm nghỉ đi, ta qua chỗ của Thanh Y một chút!

Hắn nói lời này ra khỏi miệng cũng thấy rất không đúng, nhưng hết cách rồi. Ai bảo hắn ăn một lần hơn trăm long quả, nếu không thể song tu nữa, toàn thân của hắn sẽ bị dục hỏa hành hạ cho đến chết. Làm một nữ nhân, dù cho có thiện lương đến bao nhiêu khi nhìn thấy nam nhân của mình sắp ngủ với nữ nhân khác, nếu nói tâm nàng không nhói lên thì đó quả thật là lời giả dối. Nàng một mình nhìn hắn, lại thâm tình dạn dò:

- Sau này chàng cũng phải có trách nhiệm với tỷ ấy! Xà yêu bọn thiếp, cả đời chỉ có duy nhất một vợ một chồng. Chàng chính là cái người đầu tiên phá vỡ quy tắc đó. Nhưng biết làm sao bây giờ, ta không thể không chia sẻ chàng với người khác được!

Thấy nàng nước mắt long lanh, hắn cũng đau lòng không chịu nổi:

- Ta xin lỗi!

Hắn cúi người đem nàng ôm vào trong ngực, nàng cũng giữ chặt lấy hắn:

- Phu quân, ta rất yêu chàng!

Hắn tâm bị nàng đánh động, nhìn không được mà muốn đem nàng tiếp tục triền miên một hồi. Nàng cũng cuốn lấy hắn làm thêm hai, ba lần nữa. Rốt cuộc dục hỏa của hắn cũng không tiêu tan hết, mà nàng thì uể oải nằm thiếp đi từ lúc nào không hay. Hắn bắt đầu đi thờ dài, quay sang nhìn thân thể của Lục Thân Y đang khó chịu mà co quắp lại. Nàng từ đầu đến đuôi đều không nói lời nào, như bị hai người kích thích, thân dưới đã ướt không chịu nổi. Thấy ánh mắt hắn nhìn đến, nàng hơi ngượng đầu lại nhìn:

- Chủ nhân, xin người hãy yêu ta đi!

Hắn mỉm cười nhìn nàng, rồi kéo nàng qua bên cạnh, nhỏ nhẹ nói:

- Thanh Y, sau này ngươi không còn là nô lệ của ta nữa! Tuy khế ước ta không thể xóa bỏ được, nhưng thân phận của nàng từ hôm nay chính là nữ nhân của A Khờ này!

Ánh mắt của nàng thâm tình vạn chủng mà nhìn hắn. Hắn liếc mắt nhìn xuống hai ngọn núi nhỏ phía trước ngực nàng. Tuy nó không quá đồ sộ như của Tổ Tổ, nhưng cũng mê hoặc làm hắn điên đảo. Hắn cúi đầu đem miệng cắn lên hai đầu núm vú, làm nàng như có điện xẹt trong người, khẽ run lên mà ôm chặt lấy đầu hắn. Hắn cười xấu xa nhìn nàng:

- Hề hề, tiểu mỹ nhân! Để ta kiểm tra xem thử phía dưới rốn nàng có thật là còn một nốt ruồi son có phải phát quang hay không?

Hắn muốn cúi xuống kiểm tra, nàng nhìn không được mà đưa tay ra che lại:

- Không muốn, xấu hổ lắm!

Nhìn vẻ e thẹn của nàng hoàn toàn khác với dáng vẻ lãnh khốc từng thấy qua. Hắn không khỏi tà ác đem núm vú của nàng cắn mạnh, làm nàng giật thót buông tay ra ngoài. Quả nhiên hắn đã nhìn thấy khu vườn mật ngọt của nàng phía dưới, còn cả cái nốt ruồi son phát ra ánh sáng vô cùng thích mắt. Hắn cười ta, rút ra dương căn mà nhìn nàng:

- Tiểu nương tử, giờ chúng ta bắt đầu song tu thôi!

Nàng bị hắn đem thứ nóng hổi đó cắm vào trong người, miệng khẽ kêu lên một tiếng, rồi mới mím chặt lại. Tay hắn đem ngực của nàng xoa nắn liên hồi.

Lại kê miệng sát tai nàng thì thầm:

- Tiểu nương tử, nàng thấy thoải mái hay không? Vừa rồi ta với Tổ Tổ cùng nhau làm đến ba mươi lần, ta không biết là nàng có thể chịu được mấy lần đây?

Nàng dù sao cũng là nữ nhân, nghe hắn so sánh như vậy có chút không vui. Hắn nhanh chóng bắt nhịp cảm xúc của nàng, đẩy mạnh người một cái, làm nàng không cách nào phản kháng được. Hắn lại cười ta mà kêu lên:

- Thanh Y, hienn nay chỉ còn lại có một mình nàng! Dục hỏa trong người ta còn chưa có tiêu hao hết, chi nên nàng phải cùng ta song tu cho đến khi nào dục hỏa tan hết mới thôi!

Nàng tuy có chút bất mãn, nhưng cũng không có nói ra lời gì, mà trực tiếp gật đầu với hắn. Qua không biết bao nhiêu lần, đổi qua mấy lần tư thế. Dù các kiểu cách, cuối cùng được lưcn của một trăm lẻ tám trái long quả hóa thành tinh nguyên tử trong kinh mạch lan tràn khắp toàn bộ huyết quản. Mà thông qua một lần song tu này, tuy rằng thực lực không có đại biến tăng đến một mức khủng khiếp nhưng A Khờ cũng nhờ đó mà bỏ đi rất nhiều quá trình tu luyện. Trước đây hắn chỉ là cao cấp học đồ sáu sao, bây giờ đã đột phá đến đại sư bảy sao, còn cách tông sư cấp không có quá xa. Mà thân thể hắn càng tăng nhanh, đã đạt đến cấp tông sư một sao. Bây giờ ít nhất hắn cũng có chút vốn liếng mà phòng thân.

Lại nhìn hai thân thể trần truồng của hai nữ xà, A Khờ đắc ý đem hai nàng ôm vào hai bên mà sờ soạng một lúc mới chịu đi ngủ. Hai nữ bị hắn hành hạ có chút mệt, cũng chỉ khẽ kêu lên những tiếng âm thanh rất nhỏ. Cũng may lúc này hắn còn biết chừng mực, không đem hai nàng ra làm thêm một lúc nữa, nếu không hôm sau e rằng hạ nàng cũng muốn thức dậy không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Gặp gỡ (1)

Một đêm rồng hoan phượng hỉ đi qua, Nhược Lan nhìn thấy nét mặt hai nữ còn phon phớt hồng, lòng nàng không khỏi có chút xót xa. Nếu nói là nàng không ghen thì lời nói đó há chẳng quá vô nghĩa hay sao. Người xưa có câu: "Ốt nào mà ốt chẳng cay, gái nào mà gái chẳng hay ghen chồng". Ghen thì ghen đó, nhưng nàng cũng không dám quá phận trách hắn. Ở cái thế giới này, là thế giới cường giả vi tôn. Chỉ cần người có thực lực, bên cạnh không phải đều là mỹ nhân thành hàng hay sao. Nếu nữ nhân các nàng muốn truy cầu hạnh phúc của riêng mình, hoặc giả là tự bảo vệ lấy mình thì tất thấy là dựa vào thực lực. Nếu không thì các nàng chỉ có thể dựa vào người nam nhân ở bên cạnh, hy vọng hắn có thể chở che cho nàng, yêu thương nàng. Như thế cũng coi như đủ rồi. Mà nàng dù sao cũng từng trải qua lấy một đời chồng, tâm tính của nàng càng hiểu rõ ràng hết thấy mọi chuyện. Chỉ cần hắn không chê nàng, có thể yêu thương nàng thì cũng không tệ rồi. Nhưng nàng cũng biết, hắn không phải là hạng người có mới nới cũ, thấy trắng quên đen. Nên ngoài mặt giận thì giận thật đó, bên trong lại chẳng có chút hận ý nào.

A Khờ làm sao không biết Nhược Lan trong lòng ầm ức, hắn làm mặt dày mà nhìn nàng cười:

- Nương tử, đêm qua nàng ngủ có ngon không?

- Không có người làm phiền đương nhiên là ngủ rất ngon!

Nàng vẫn còn giận nên mới nói ra, lời ra khỏi miệng thì hơi có chút hối hận. Nàng hơi nhìn hắn một chút, hắn cũng không nói lời thừa mà đem nàng ôm tới:

- Nương tử, là ta không tốt! Ta đã làm nàng đau lòng rồi a! Nàng có muốn trách thì trách, muốn mắng thì cứ việc mắng! Ta tuyệt sẽ không phản kháng lại nàng đâu!

- Thật sao?

Nàng chớp mắt nhìn hắn, rồi đưa tay véo lấy một bên hông của hắn, làm hắn không dám vận lực lên chống cự mà kêu lên oang oang:

- Ai ui, đau a!

Hắn da so với tường thành còn muốn dày, làm sao mà đau đến mức kêu la như vậy? Tất cả chỉ là hắn muốn đóng kịch để cho nàng xem. Quả nhiên tâm tính của nàng không có độc ác, mà nghe hắn kêu như vậy lại xót xa hỏi:

- Ta không có dùng lực, chẳng làm sao lại bị đau?

Nàng nghi ngờ, hắn càng làm bộ gian ác cười. Rồi không đợi nàng kịp phản ứng đã đem miệng nhỏ của nàng cắn xuống.

- Nương tử, nàng bỏ qua cho ta nha!

Nàng bị hắn hôn, tránh cũng tránh không được, tức giận lại véo mạnh thêm mấy cái. Hắn lần này bị nàng dùng lực, quả thật là rất đau. Nhưng mà hắn không dám la lên nữa, mặt lại nhăn lên như khi ăn ớt:

- Nương tư a, ta sai rồi! Nàng tha cho ta đi mà!

Hắn kêu thì kêu, mà tay không có rời khỏi nàng nửa phần. Chuyện này qua đi, mọi người lại tiếp tục mà lên đường. Lục Thanh Y sau một đêm mặn nồng với hắn, tuy tinh thần phần chấn khác thường, nhưng thể lực thì bị hao mòn hầu như không còn. A Khờ lại lệnh cho Long Tinh Nguyệt hóa thành long thần mà cho bọn hắn ngồi lên. Nàng vô cùng bất mãn với chuyện này, nhưng có phần nản với hắn cũng vô dụng. Hai ngày nữa trôi qua, dãy Hoàng Liên sơn cũng đã ẩn hiện bên trong tầm mắt. Chỉ cần tiến vào sâu trong dãy Hoàng Liên sơn này chừng ngàn dặm là có thể nhìn thấy liên miên các dãy núi lửa nhấp nhô mà lên. Nghe nói bên trong mỗi tòa núi lửa như thế đều tự hình thành rất nhiều linh hỏa. Mỗi một đóa linh hỏa như vậy giá trị không phải là nhỏ. Linh hỏa ở Âu Lạc giới không chỉ dùng để luyện đan, luyện khí mà còn có thể tu luyện công pháp hỏa thuộc tính. Mà ma pháp sư hỏa hệ thì đặc biệt ưa thích dùng hỏa này để công kích đối thủ. Vì lực công kích của linh hỏa rất mạnh, lại có thể gây sát thương trên diện rộng. Nên có thể nói, giá trị của linh hỏa là to lớn đến cỡ nào.

Vậy thì làm sao không có người đến nơi đây chiếm đoạt linh hỏa? Điều này đơn giản có thể giải thích sơ qua. Thứ nhất, vì giá trị của linh hỏa quá lớn, không có quốc gia hay bất kỳ một gia tộc nào dám chiếm thành một của riêng. Vì như vậy chẳng khác nào bọn họ tự dẫn hỏa để thiêu thân, làm địch của vạn chúng. Thứ hai, linh hỏa khai thác rất khó, bên trong lại còn tồn tại các loại sinh vật có thực lực rất khủng bố. Nếu như sơ sẩy một chút, e rằng sẽ chết mà không lưu lại được một tia hồn phách. Nhưng những điều đó còn không đáng sợ bằng sự tồn tại của một truyền thuyết. Truyền thuyết về hỏa thần, hỏa kỳ lân. Tại sao lại gọi là hỏa thần, tại sao lại có hỏa kỳ lân. Mà thần cấp thì có thể uy hiếp được những tồn tại chí cao vô thượng của giới này hay sao? Tất cả đều có nguyên nhân rõ ràng của nó.

Hỏa thần này là một dạng tồn tại vô cùng khủng bố, là người khai sáng cũng chính là kẻ chường không các loại hỏa trong thiên địa, giống như thủy thần, thổ thần, mộc thần, phong thần,... Nhưng thật sự thần tồn tại hay sao? Thần tồn tại, nhưng chỉ tồn tại ở dạng ý chí chứ không biến thành thực thể. Mà cái ý chí này không thuộc về bất kỳ một giới nào, lại giống như là trường tồn vĩnh viễn không hề tiêu tan. Tuy nhiên, ý chí của hỏa thần lại vô tình hữu tình mà truyền lưu lại cho một sinh vật vô cùng khủng bố, thực lực thần cấp chín, tương đương với một bán đế mới thăng cấp, tên là Hỏa Kỳ Lân. Nhưng như thể cũng không làm khó được các vị đề cấp của Âu Lạc giới. Căn bản mà nói, hỏa thần, hay Hỏa Kỳ Lân khủng bố nhất là việc có thể chường không toàn bộ các loại hỏa trong thiên địa. Chính vì thế thân thể của Hỏa Kỳ Lân cũng rất đặc thù, chỉ cần trong thiên địa này còn có tồn tại một ngọn lửa nhỏ, thì thân thể nó chính là bất diệt. Vì vậy, dù mấy vị đề cấp muốn đến tiêu diệt nó, cũng phải đắn đo mà suy nghĩ đến hậu quả sau này. Một thứ tồn tại không thể giết chết, lỡ như chọc cho nó giận mà báo thù, vậy thì chẳng phải tự mang họa vào trong thân hay sao? Bọn họ ai không phải là người của gia tộc, đế quốc. Bên thân bọn họ đều có thân nhân. Nếu để hỏa thần trả thù, thì có thể hiểu được hoàn cảnh của bọn họ sẽ thế thảm đến như thế nào. Chính vì vậy, sự tồn tại của Vạn Hỏa sơn này mang tính đặc thù chẳng khác chi là biển cả mênh mông ở đông hải, đất đai vạn dặm của lục địa, trăm tỷ giống cây ở trong rừng U Minh sâu thẳm. Tất cả những chuyện này là kiến thức mà Long Tinh Nguyệt biết được, truyền lưu lại cho A Khờ và chúng nữ hay. A Khờ thì không nói gì, nhưng Nhược Lan và Bạch Tố Tố đều rất tò mò.

Trời lại bắt đầu đổ về chiều, nhóm người A Khờ đã không còn dám lộ liễu phi hành bên trên, mà lặng lẽ bộ hành bên dưới, xuyên qua những tán cây rộng thô sơ. Long Tinh Nguyệt hai mắt có chút nhảy lên, cảnh giác nói:

- Phía trước có người, mà lại có rất nhiều người. Ta cảm nhận trong bọn họ có một người ẩn tàng thực lực. Nếu như là trước đây thì ta cũng không e ngại cho lắm. Nhưng hiện tại xem chừng người này cũng là một cái phiền phức!

Sau khi được linh quả, thực lực của nàng tuy khôi phục được bốn năm phần, nhưng tu vi cũng chỉ là thần cấp bốn sao. Tính ra đã là mạnh nhất trong số nhóm người A Khờ. Mà lời nàng vừa nói ra, ai nấy cũng đưa mắt nhìn nhau có chút lo lắng. Nàng lại kinh ngạc hô lên:

- Ô, lại sao có nhiều cường giả thần cấp ẩn mình ở chỗ này đến như vậy? Ta vừa rồi còn mới bắt được hai, ba tia thần thức thần cấp ba, bốn sao. So chừng cùng với người kia không chung một nhóm. Nhưng bọn họ xuất hiện ở đây làm gì? Chẳng lẽ bên trong Vạn Hỏa sơn có thần vật gì sắp xuất thế cho nên đám người này đến tranh đoạt. Hay là...

Nàng vừa nghĩ đến đây liền xoay người lại nhìn A Khờ, cũng vừa kịp lúc bắt gặp ánh mắt hắn đang nhìn đến. Hai người như vậy mà đều có chung một cái ý nghĩ.

- Bọn họ đột nhiên xuất hiện như vậy, lại vừa đúng lúc trứng rồng sắp nở ra. Đây chẳng phải là quá trùng hợp hay sao?

A Khờ đưa ra nghi vấn của mình. Mà Long Tinh Nguyệt tâm đã rối như tiw vò. Nàng cứ nghĩ rằng đem trứng rồng giấu trong Vạn Hỏa sơn sẽ không gây ra người khác chú ý. Ai ngờ ngay lúc này lại xảy ra biến cố. Chuyện này làm nàng rất lo lắng. Quả trứng này là em trai của nàng, vì trăm năm trước long tộc tranh đoạt đế vị, dẫn đến cả nhà diệt môn. Nàng chỉ còn mỗi duy nhất đứa em trai chưa sinh ra này là người này, lỡ như nó có mệnh hệ gì thì nàng làm sao ăn nói với cha mẹ đã khuất ở dưới cửu tuyền. Long Tinh Nguyệt lo lắng, A Khờ cũng không kém gì mấy. Hắn đã xác định đứa nhỏ này chính là người thân của hắn, tuy không phải là máu mủ ruột thịt, nhưng thông qua một giấc mơ kỳ lạ. Hắn có thể cảm nhận được sự huyết mạch tương giao giữa mình và đứa nhỏ chưa chào đời trong quả trứng rồng nơi kia.

- Tuyệt không thể để xảy ra bất kỳ sự cố gì! Chúng ta hiện nay còn mấy ngày thời gian nữa, ta muốn tranh thủ cái thời gian để tu luyện thêm một chút, và cũng muốn suy nghĩ ra một cái đối sách để đề phòng bất trắc.

Nghe nói đến việc hắn sắp tu luyện, dù là đang lúc tình hình căng thẳng cả đám nữ nhân mắt đều có vẻ quái nhìn hắn. Hắn hơi cảm giác không khí có điều không thích hợp, mới nói lên:

- Ta tu luyện là việc của ta, các nàng nhìn ta như vậy làm gì?

Long Tinh Nguyệt có vẻ khinh thường nhìn hắn:

- Chỉ còn lại có mấy ngày, người dù có dùng thần dược cũng không thể thăng được mấy phần tu vi. Trừ phi...

Long Tinh Nguyệt nói ra lời này miệng có chút hối hận. A Khò thì làm như vô tình mở miệng nói ra:

- Trừ phi chuyện gì?

Nàng hơi liếc mắt lườm hắn:

- Ngươi đã biết rồi còn cố hỏi ta?

Hắn làm như vô tội mà tròn trừng mắt:

- Ta thì biết cái gì? Nói đi, ngươi rút cuộc nghĩ ra chuyện gì có thể giúp ta tăng cường thực lực đây?

Nàng thật hận muốn tự tát mình một cái, cái tên này cũng là quá mức vô sỉ đi, người ta đã không muốn nói hắn lại cứ thế hỏi dồn. Nàng nhin không được mà nói lên:

- Còn không phải muốn song tu thì như thế nào?

- Song tu... ách, ai nói ta muốn song tu? Chẳng lẽ ngươi muốn song tu với ta hay sao?

Thấy hắn giờ trò lưu manh, nói ra mấy lời thật không đứng đắn. Nàng muốn đánh hắn mấy quyền, nhưng đánh không được nên dậm chân mắng:

- Ai thêm song tu với ngươi! Ngươi cút ra xa cho ta!

Hắn tròn mắt nhìn nàng, lại như bị oan mà hô lên:

- Rõ ràng là ngươi nói ra, làm sao còn muốn mắng ta! Đồ nữ nhân ích kỷ, hẹp hòi!

Hắn mắng xong tay lại len lên che miệng mà cười rất gian trá.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Gặp gỡ (2)

Hỏa Vạn sơn y như tên gọi, là những dãy núi lửa liên miên không dứt. Có ngọn thì dung nham sôi lên sùng sục, có ngọn lại phả ra từng cuộn khói đen mù mịt. Nếu như là một phạm nhân, e rằng nơi đây sẽ hóa bọn họ trở thành tro tàn. Chẳng qua đối với tu sĩ mà nói, chỉ cần không bị dung nham dính vào thì vẫn có thể chịu được. Và lại, xung quanh của Vạn Hỏa sơn người có thể đi đến thực lực đều không yếu. Ít nhất cũng là tu sĩ đạt đến đại sư cấp trở lên mới dám đi vào nơi này thu lấy một ít linh hỏa, hái vài loại thảo dược hỏa thuộc tính, săn vài con ma thú cấp hai, cấp ba quý hiếm, lấy ma hạch của chúng mà luyện chế pháp bảo. Nhưng không phải ai cũng đều may mắn để quay trở về. Vì nơi này không thuộc bất kỳ một thế lực nào, hay là lãnh thổ của một quốc gia, yêu tộc khác. Cho nên luật lệ duy nhất ở đây chính là, người mạnh thì người được. Nếu ta có thể giết người, thì đồ của người chính là của ta. Nếu như có người của một gia tộc nào đó đi ra riêng lẻ, người cũng có thể giết hắn để đoạt bảo. Chỉ cần động tác của người sạch sẽ, không lưu lại dấu vết tạo thành cái mầm tai họa về sau là được rồi.

Sự căm dỗ của tiền tài, danh lợi đôi khi còn lớn hơn nỗi sợ của tử thần. Ở Vạn Hỏa sơn này, chỉ cần người không đủ thực lực, trên người của người dù chỉ có vài viên từ linh thạch dần túi, người cũng có thể bị kẻ khác để ý mà đoạt mạng. Chung quy lại, tất cả chỉ tại người không mạnh, không có đoàn đội để đi, không có thế lực to lớn sau lưng chống đỡ, người chính là một con dê béo chờ những con sói tiến đến làm thịt. Trong Vạn Hỏa sơn lúc này, ngoài cái vẻ yên tĩnh của nó là một sự máu tanh đến đáng sợ. Ma thú hôm nay dường như cũng cảm nhận có điều gì đó bất ổn, nên chúng đều tự mình rời xa khỏi Vạn Hỏa sơn đến cả vạn dặm. Mấy tên tu sĩ chuyên đi giết người đoạt bảo cũng ngại thấy mùi nguy cơ mà ẩn mình.

Lúc này, ở một khu vực phía bắc của Vạn Hỏa sơn có một nhóm người trang bị chiến giáp, bên trên chiến kỳ còn có ký hiệu đầu Hoàng Kim Sư Hồ thú. Đây là một cái ký hiệu của quân đoàn Hoàng Kim Sư Hồ kỵ, quân đoàn đệ nhất danh của Đại Việt Đế quốc. Sự xuất hiện của đám kỵ binh này làm cho ma thú run sợ mà tránh đi, những tên đạo tặc càng không dám lộ đầu mà đến gần. Thậm chí, có vài tên xui xẻo nào đó vô tình lọt vào bên trong phạm vi của mấy trăm kỵ binh này mà bị ngũ mã phân thân, hồn phách đều bị đánh tan. Sự kinh khủng của quân đoàn khát máu làm nỗi sợ hãi của Vạn Hỏa sơn lan truyền đến mấy vạn dặm.

Nhưng không chỉ như vậy, mà ba phía đông, tây, nam đều có những đội quân tinh nhuệ từ các thế lực khác nhau đang tiến hành vây quét toàn bộ Vạn Hỏa sơn. Phạm là kẻ nào lọt vào trong phạm vi của các thế lực này, tất cả đều bị diệt sát. Phía bắc có Hoàng Kim Sư Hồ kỵ của Đại Việt Đế quốc, thì phía nam lại có Nam An Tượng Binh của Nam An Đế quốc. Phía tây thì có Cự Ngạc quân đoàn của Tây Thục Đế quốc. Phía đông thì lại là nơi tập hợp của rất nhiều nghiệp đoàn gia tộc thuộc tam đại cổ tộc Lý, Nguyễn, Hạ Hầu. Ba gia tộc này chiếm cứ ba khu vực riêng biệt ở phía đông. Bọn họ cũng không tàn sát tu sĩ như các quân đoàn của ba Đế quốc tiến hành. Mà ba gia tộc này tự tạo cho mình tầng tầng kết giới, cách li toàn bộ ba mảnh khu vực phía đông ra thành vùng cấm.

Tất cả các thế lực lớn đều đã xuất hiện, còn các thế lực lệ thuộc cũng đem người tới mà góp vào. Nhưng chuyện này nhóm người A Khờ còn chưa có biết. Khoảng cách của bọn họ đến vùng trung tâm của Vạn Hóa sơn phải hơn mấy vạn dặm nữa. Mà A Khờ thì đã chui vào trong không gian pháp bảo ngồi xuống tu luyện, hẳn còn kéo theo cả hai nữ xà vào trong để cùng song tu. Nhược Lan muốn ngăn không cho hai nữ đi vào, nhưng nghĩ bây giờ tình hình khẩn cấp, nàng cũng không thể ghen tuông lung tung được. Còn Long Tinh Nguyệt thì rất bất an, nàng càng muốn tiến nhanh để thâm nhập vào bên trong nơi cất giấu trứng rồng. Nhưng A Khờ đã suy tính qua, nơi này e rằng đường rất khó đi, không phải muốn vô thì vô. Hẳn suy đoán đại khái là việc trứng rồng được cất giấu bên trong Vạn Hóa sơn đã bị lộ. Có kẻ nào đó muốn chiếm đoạt quả trứng này làm của riêng, nhưng không thể chiếm đoạt được. Nên hẳn mới tung tin ra cho toàn bộ các thế lực lớn ra tay. Cuối cùng hình thành một vòng tranh đoạt, rồi hẳn ở phía sau màn, làm cái ngư ông đắc lợi.

Chuyện này A Khờ tính toán hoàn toàn rất hợp lý. Chỉ có điều cũng không có đúng đến hoàn toàn. Đại khái là, trong một lần đệ tử của các gia tộc đi vào bên trong khai thác linh hóa. Trong lúc vô tình có mấy đệ tử của bọn họ phát hiện ra được trứng rồng. Mà quả trứng này vẫn còn sinh cơ, tức là một con rồng non chưa có ra đời. Phải biết rằng, long tộc là một tồn tại đặc biệt của Âu Lạc giới, bí mật của bọn họ rất nhiều thế lực muốn tìm hiểu đến. Nhưng ngoài việc bọn họ ở tận Đông Hải xa xôi, còn có thực lực thật quá cường đại, càng rất ít khi lui tới thế giới bên ngoài. Cho nên phát hiện ra quả trứng rồng vẫn còn nguyên vẹn xuất hiện ở Vạn Hóa sơn đã đánh động đến mấy vị lão tổ của các gia tộc và đế quốc. Một con rồng vừa sinh ra, thực lực chỉ ít cũng là thánh cấp. Nếu như có thể thu phục và nuôi dưỡng nó, nói không chừng trong vòng trăm năm lại sinh ra một đế cấp, tạo một cái tranh giành lợi ích rất lớn. Đó chính là nguyên nhân tại sao nhiều thế lực lớn lại cùng tụ hội ở Vạn Hóa sơn lúc này. Mà thật sự thì A Khờ cũng không nghĩ đến bọn họ lại xuất hiện đông đến như vậy. Dù sao hiện tại hẳn cũng đang bận bịu quan. Hẳn tự ngâm mình vào bên trong hồ nước ngũ sắc, thỉnh thoảng lại kêu Lục Thanh Y hái xuống long quả để ăn, sau đó thì tiến hành cùng nàng song tu. Phải biết, lần trước hẳn cùng hai nàng song tu một lần đã vượt qua được một đại cảnh giới. Bây giờ kết hợp với nước ngũ sắc, lại ăn long quả song tu qua lần đầu cũng thuận lợi tiến vào đại sư cấp tám. Nhưng khi tiến vào đại sư cấp chín, tiến đến đại sư đại viên mãn. Tức là chỉ còn cách tông sư cấp bậc có một vách ngăn thì hẳn gặp phải bình cảnh không thể tiến thêm được nữa. Mà cường độ thân thể của hẳn vốn dĩ đã đạt đến tông sư cấp một, nay lại nhờ được ngâm trong nước ngũ sắc tu luyện suốt ba ngày liên tục nên cũng chậm rãi đột phá đến tông sư cấp ba. Hẳn vừa rồi đã song tu qua với Bạch Tố Tố, lại muốn cùng Lục Thanh Y song tu một lúc. Nhưng Long Tinh Nguyệt từ bên ngoài không gian pháp bảo truyền âm vào bên trong nhắc nhở hẳn:

- A Khờ, phía trước hình như đã bị người ta chặn hết lối vào rồi, người còn muốn tu luyện đến bao giờ nữa? Mau mau nghĩ cách giúp ta đi!

Nàng vốn bình thường cũng rất thông minh, mà khoảng thời gian này vì lo lắng nên tâm trí có chút kém cỏi. Với lại, nàng hình như cũng dần dần hình thành một cái thói quen lệ thuộc vào hẳn, nhưng lại không hề hay biết chút nào. A Khờ nghe nàng truyền âm nào còn dám ở lâu trong pháp bảo, hẳn cùng hai nữ đi ra. Lại nhìn gương mặt đang phơn phớt hồng của Bạch Tố Tố, còn có dáng vẻ động tình của Lục Thanh Y Nhược Lan có chút cảm giác chua chua trong lòng. Nàng không phải không nghĩ đến chuyện cùng hẳn ở cùng một chỗ, để tách hai nữ kia ra. Nhưng mà thực lực của nàng bây giờ còn ở dưới hẳn, nếu như hẳn cùng nàng song tu chỉ có hại chứ không có lợi. Bởi vậy nàng mới mắt nhắm, mắt mở mà làm như không thấy. Mắt nàng có thể không thấy, tâm nàng lẽ nào không thấy thật sao. Lúc này A Khờ cũng không có nói nhiều, mà thử tìm một nơi có địa hình thuận lợi mà quan sát hoàn cảnh xung quanh. Bây giờ thực lực hẳn đã tăng, mắt hẳn có thể nhìn xa được vài dặm khoảng cách, tai nghe hơn vạn trượng. Tuy nơi hẳn và chúng nữ đang đứng còn cách trung tâm của Vạn Hóa sơn đến mấy trăm dặm, nhưng tu sĩ qua lại tuần tra cứ cách vài nhịp hơi thở lại đi ngang qua một lần. Hẳn phải thật sự cẩn thận mới khi bị phát hiện ra. Vòng ngoài này, đa số chỉ là tu sĩ từ cấp tông sư trở xuống, nên việc không phát hiện ra bọn hẳn cũng là cái lẽ dĩ nhiên.

A Khờ thầm tự tính toán trong đầu, lại xoay chuyển hai tròng mắt, khóe miệng chợt nhếch lên cười mỉa. Hiện chỗ hẳn đứng là phía tây của Vạn Hóa sơn, nên quân đồn trú ở đây thuộc về Cự Ngạc quân đoàn. Đám tu sĩ này là mấy quân đội địa phương ở một tòa thành gần đây đưa tới, thực lực không có gì đáng ngại. A Khờ nhảy xuống dưới chỗ ẩn nấp, lại bàn bạc với chúng nữ. Các nàng nghe hẳn luyện thuyên một hồi, có lúc thì nhíu mày suy nghĩ, lúc lại gật đầu liên tục tán thưởng. Chỉ có riêng con thỏ trắng là không lúc nào rời mắt khỏi hẳn. Hẳn biết con thỏ này ắt hẳn là liên quan đến Tiêu Lăng, nên hẳn cũng nhìn quen mắt, không có gì đáng để mà lo lắng.

Bàn xong kế hoạch, A Khờ dẫn theo Bạch Tố Tố cẩn thận tiến vào bên trong phạm vi của đám tu sĩ tuần tra. Còn Long Tinh Nguyệt và Lục Thanh Y thì có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho Nhược Lan. Nhìn thấy một top tu sĩ vừa mới đi qua, A Khờ đánh mắt ra hiệu cho Tố Tố biến thân thành một con rắn dài mấy chục trượng lao nhanh về một phía. Nghe có tiếng động top tu sĩ vừa mới rời đi liền cảnh giác nhìn nhau. Khi bọn họ nhìn thấy một con bạch xà dài mấy chục trượng lao đến liên kinh hãi mà rút ra các loại vũ khí tấn công tới tấp. Bạch Tố Tố cũng không có tránh né, mà trực tiếp lao đến quật đuôi lên người bọn chúng. Làm chúng ngã rạp xuống đất, kêu lên thất thanh:

- Không xong rồi! Có một con ma thú cấp sáu xuất hiện, mau mau đi báo đội trưởng đến đây bắt nó!

Đám tu sĩ này thực lực cao nhất chỉ là tu vi tông sư cảnh cấp năm, làm sao chịu nổi sức tấn công của Tố Tố. Mặc dù là nàng đã cố tình hạ thấp tu vi xuống, ra tay cũng không phải là đòn sát thủ, nhưng cũng đủ khiến cho bọn chúng khiếp hãi kêu hô liên tục. Lúc này, từ bên trong khu vực trọng địa, có mấy cái bóng hình lần lượt xông ra. Người đi đầu là một nam tử cao đến tám trượng, tay cầm đại đao phi hành mà đến. Người này tu vi đã đạt đến tông sư cảnh cấp tám. Đi hai bên của hẳn là một nam, một nữ về mặt còn tương đối trẻ, tu vi cũng đạt tới tông sư cảnh cấp ba. Người đàn ông đi đầu có lẽ là đội trưởng của đám tu sĩ tuần tra vòng ngoài, con một nam một nữ kia hẳn là đội phó của hẳn. Ba người vừa xuất hiện, đã thấy có một gã thuộc hạ hét ha hét hãi, đầu tóc rối bù mà chạy đến:

- Đội trưởng đại nhân, là một con yêu xà! Một con yêu xà rất lợi hại! Mấy huynh đệ của bọn thuộc hạ đã bị nó đánh trọng thương. Bây giờ nó thấy đội trưởng đến nên đã chạy mất rồi!

Tên đội trưởng này tên là Sở Kỳ, là con cháu của Sở vương, lần này có lệnh của đế quốc triệu tập nên hẳn mới lãnh đội đi theo. Nay thấy nơi mình tuần tra bảo vệ xảy ra chuyện hẳn rất lo lắng mà chạy vội đến. Lại nghe được lời của tên thuộc hạ nói là con rắn đó chạy mất rồi mới hơi an tâm một chút. Sở Kỳ nhìn một mảnh hỗn loạn phía trước mặt, vội hô lên một tiếng:

- Các người nhanh chóng thu dọn chỗ này đi! Tất cả lại tiếp tục tuần tra, ta sẽ ở đây để giám sát. Nếu con yêu xà đó còn to gan đến đây lần nữa, đích thân bản tướng sẽ đem nó lột da xuống, đem đi nấu canh rắn cho các người ăn!

Cả đám thuộc hạ bên dưới đều hô lên rất phải. Chỉ có tên tu sĩ vừa mới chạy tới là rất bất mãn, cười lạnh trong bụng:

- Con bà nó! Các người dám tính ăn thịt lão bà của ta hay sao? Cần thận kẻo nữa ta đốt sạch hết các người, đem các người ném cho Hòa thần ăn sống đây!

Gã này tuy có tình che đi mặt mũi, nhưng còn không phải A Khò thì là ai? Hắn vậy mà cũng đã trà trộn vào được trong này, không biết kế hoạch của hắn sẽ như thế nào đây?

Các bạn lại tiếp tục đón đọc phần sau của truyện nhé! Xin chân thành cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Gặp gỡ (3)

Sâu bên trong cấm địa của Vạn Hóa sơn có một hồ dung nham rộng lớn trải dài ra đến mấy trăm dặm hóa vực, từng chùm, từng chùm linh hỏa trôi nổi phía trên mặt hồ như những bọt bong bóng nhiều vô số kể. Nếu như có người ở đây hít hân sẽ hô to mà kêu lên phát tài rồi. Vì chỉ nhìn số linh hỏa đang phiêu phù trôi nổi phía trên mặt hồ cũng có tới cả vạn. Đa số là loại cấp bốn cấp năm linh hỏa. Tuy nói đẳng cấp linh hỏa này không quá cao, nhưng phải biết rằng linh hỏa có thể dựa theo thôn phệ mà tiến hóa. Tu sĩ cũng có thể dùng phương pháp tương tự mà tăng lên phẩm cấp của chúng.

Đặc biệt, trong đám linh hỏa trước mặt còn có một ngọn hỏa diễm màu tím nhàn nhạt đang có nuốt lấy mấy đoá hỏa diễm màu sắc đậm hơn ở xung quanh để tự tăng lên phẩm chất của chính mình. Phẩm cấp của linh hỏa vốn dĩ tổng cộng có mười loại, nhưng từ trước đến nay loại linh hỏa cấp mười, được xưng là thiên hỏa hầu như chưa từng có ai thấy qua. Còn lại chín loại linh hỏa khác thì dựa vào màu sắc để mà phân chia. Linh hỏa có phẩm cấp thấp nhất thường là có màu nâu sẫm như màu đất, loại này chứa nhiều tạp chất, dù không phải đâu đâu cũng có nhưng lại rất ít được dùng đến. Vì chúng hầu như không thể dùng để luyện đan, hay luyện khí được vì hỏa này không có tính ổn định. Có chăng chỉ là ma pháp sư hỏa hệ mới ưa thích dùng đến hỏa này. Dù sao thuật pháp bất kỳ hệ nào cũng cần tu luyện từ thấp đến cao, nên bọn họ không thể không dùng đến. Cứ như vậy tính lên, loại linh hỏa có màu tím nhạt khi này cũng coi như là thánh hỏa cấp bảy, uy lực rất lớn, sức nóng tăng cao, rất thích hợp để luyện đan và luyện khí. Loại linh hỏa này một khi xuất thế giá trị không phải là nhỏ, vì không phải ai cũng đủ sức nuôi dưỡng một cái linh hỏa đạt đến thánh cấp. Trên linh hỏa cấp bảy là linh hỏa cấp tám có màu trắng. Thân hỏa này càng là khó kiếm hiếm gặp, dù cho các đại thế lực của toàn bộ Âu Lạc giới nhìn đến cũng muốn động tâm.

Còn về loại linh hỏa cấp chín hỏa để tồn tại bên trong truyền thuyết, đã hơn mấy vạn năm nay chưa từng có ai trông thấy. Không phải là không có cách để cho linh hỏa thăng cấp đến loại trình độ như thế. Nhưng thử nghĩ xem, một đoá linh hỏa cấp bảy đã có không dễ, linh hỏa cấp tám lại càng khó hơn. Tính đến nay, trong toàn bộ các thế lực lớn nhỏ trên Âu Lạc giới, số linh hỏa cấp tám được biết đến không quá hai đầu ngón tay, ngón chân cộng lại. Vậy thì có ai ngu ngốc tự đem linh hỏa như vậy dung hợp với nhau để lên cấp chín. Đừng nói là có người tài đại khí thô mà đem đi liều, nhưng để linh hỏa để thăng một cấp thì cần ít nhất là năm sáu linh hỏa cùng cấp mới có hy vọng tăng lên. Đó là đang nói đến chuyện có khả năng, còn thật sự thì không đến mười cái, cũng cần phải tới tám, chín cái. Mà tất cả vẫn còn phải phụ thuộc rất nhiều vào vận khí mới được. Tính ra mà nói, nếu gộp toàn bộ linh hỏa cấp tám của Âu Lạc giới về một chỗ thì mới may ra tạo thành hai cái để hỏa cấp chín. Điều này chẳng phải là quá hồ đồ rồi sao? Liệu rằng các thế lực của Âu Lạc giới dễ dàng để cho người khác nắm giữ một thứ năng lực đoạt mạng ở gần ngay cạnh mình ư? Với lại, linh hỏa thăng cấp cũng cần tính đến khả năng thất bại. Nhẹ thì linh hỏa bị hủy, mất đi một cái bảo vật. Nặng thì phản phệ, thân vẫn đạo tiêu. Tất cả vì lẽ đó mà nói, linh hỏa từ cấp bảy trở lên đều là vật chỉ có thể cầu chứ không thể muốn là có. Vậy nên, một đoá linh hỏa tồn tại trước mắt xem chừng cũng đủ khiến cho thế lực khắp nơi nhìn đến đỏ mắt. Mà xem chừng, hỏa này có linh, đang muốn tự mình để thăng lên thành thân hỏa cấp tám, tự mình diễn hóa ra một hỗn thể đặc thù. Chuyện này không ai biết, nhưng cũng chẳng ai dám bước vào trong này để biết. Vì ngay giữa hồ dung nham, có một con vật đầu rồng, mình cá sấu, chân sư tử đang nằm phơi bụng mà ngủ. Tất cả linh hỏa dường như đều xem nó là chúa tể, không có bất kỳ ngọn lửa nào dám tiến gần đến nó. Con vật nằm ngủ ở giữa hồ dung nham không phải là do hỏa thần hóa thân mà thành, Hỏa Kỳ Lân đó sao?

Quay lại việc A Khò giả trang tu sĩ Tây Thục Đế quốc trà trộn vào trong hàng ngũ của Sở Kỳ. Vấn đề là do Tổ Tổ làm loạn nên tu sĩ trong đội tuần tra cũng không phát hiện ra sự xuất hiện của hắn có sự khác thường gì. Với lại, đây là tu sĩ được chọn từ trong các tòa thành trấn của Sở quốc (vương quốc trực thuộc Tây Thục Đế quốc) gom về một chỗ, làm thành một đội dưới sự chỉ huy của Sở Kỳ. Mà Sở Kỳ này là con em trong hàng ngũ quý tộc của Sở quốc, được đưa đến đây để tích lũy kinh nghiệm. Hắn vốn từ trước đến nay quen thói ăn chơi, cũng không có tài cán gì. Chỉ là nghĩ rằng lần này đến đây mượn danh nghĩa quân đội Tây Thục Đế quốc làm cho oai phong lại không gặp bất kỳ chuyện nguy hiểm gì nên mới dám đi. Vừa rồi gặp phải sự cố còn là lần đầu tiên nên hắn ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng lại rất lo lắng. Thực lực của hắn mặc dù là đại tông sư cấp tám, lại là chiến sĩ luyện thể. Nhưng thực chất hắn toàn là dựa vào danh vọng gia tộc và đan dược cung cấp mà mới thăng cấp được. Nhìn bề ngoài trông hắn chừng hai tám, hai chín tuổi mà nhâm lẫn tuổi thật của hắn. Hắn hiện tại tuổi cũng phải gần hai trăm. Dù sao tu sĩ đạt đến tông sư cảnh là thọ nguyên tăng tới hai, ba trăm tuổi. Còn đại tông sư như hắn còn có thể sống đến ba trăm năm mười năm mới có thể hết được thọ nguyên. Phải nói, nếu ngay từ đầu A Khò thật sự mà để cho Tổ Tổ đánh vào, với mấy tên tu sĩ cấp bậc tầm thường, đội ngũ rồi rạc thế này thì không đến vài hơi thở liền tan tác ngay. Cũng may là A Khò không muốn làm thế, mục đích của hắn là trà trộn vào trong đội ngũ của Tây Thục Đế quốc, mượn đó mà tìm cách xâm nhập vào sâu bên trong Vạn Hóa sơn. Bằng vào liên hệ đặc thù của hắn và quả trứng rồng còn chưa nở, hắn đương nhiên là biết cách tìm đến. Chỉ là hiện tại đám người Sở Kỳ này quá vô dụng, chỉ lòng vòng mãi bên ngoài, không biết bao giờ mới có cơ hội tiến vào bên trong.

Trong lúc hắn còn đang lo lắng, đột nhiên bên Vạn Hóa sơn liên tục phun ra dung nham, đồng thời linh hỏa cũng bay đầy trời. Giống như là hỏa thần đang muốn ban phát thiên ân cho toàn bộ chúng sinh. Chuyện này trở thành một cái náo nhiệt của toàn bộ khu vực mấy vạn dặm quanh Vạn Hóa sơn. Ngay cả mấy bộ lạc yêu tộc cũng bắt đầu nhen nhóm cho người dò la. Trong đại bản doanh của Hoàng Kim Sư Hồ kỵ binh đoàn, một người đàn ông trung niên nhìn lên bầu trời mà thở dài:

- Ài, xem chừng bên trong Vạn Hóa sơn hóa thần đã tỉnh giấc rồi!

Nếu như A Khờ mà đứng ở chỗ này hẳn ắt hẳn sẽ rất kinh ngạc. Vì người này tướng mạo tương đối giống với nữ nhân Xuân Nhi trong mộng mà hắn thấy qua. Bên cạnh còn có một nữ tử thân mặc lục y, chính là nữ nhân làm hắn tỉnh giấc mộng say, Nhược Từ. Nàng ánh mắt thâm trầm mà nói:

- Bầu trời bay đầy linh hỏa trông như là hỏa thần muốn dâng tặng linh hỏa lên cho người, còn không bằng nói là hỏa thần đang muốn đuổi khéo chúng ta. Ta nghe nói mấy ngàn năm trước, có một đóa linh hỏa cấp tám sinh ra, chính lúc đó bầu trời Vạn Hóa sơn cũng rơi đầy linh hỏa. Thậm chí ngay cả linh hỏa cấp bảy cũng rơi ra hai cái. Lần này tuy không có linh hỏa cấp bảy rơi ra, nhưng ta xem chừng linh hỏa lần này xuất thế e rằng đẳng cấp không thấp hơn lần trước là mấy. Còn có khả năng hóa để ra đời cũng nên.

Lời nàng nói Lê Đạo Hạnh cũng không phản đối, mà hơi cười khê:

- Quả nhiên là khéo trùng hợp a! Trùng trùng hiện, hóa để ra. Đây là cơ duyên hay là một hồi tai nạn. Trận tranh đoạt này, e rằng không chỉ đơn giản như vậy?

- Đại ca, theo ý đại ca thì mấy lão quái vật bên kia sẽ có động tĩnh gì hay là không?

Nghe nàng gọi mình hai tiếng đại ca, Đạo Hạnh có chút cười khổ:

- Công chúa điện hạ, người dù sao cũng là em gái của đế hoàng, xin người đừng tùy tiện gọi hạ thần như vậy! Vội lại, tu vi của người cũng hơn ta, theo như cách nói của tu sĩ như chúng ta mà nói, ta còn phải gọi người hai tiếng tiền bối đây!

Nàng có vẻ không được vui lắm, nói:

- Hừ, ta đã bái quốc sư làm nghĩa phụ, ta không gọi người bằng đại ca thì ta gọi như thế nào? Không được, nghĩa phụ ông ta mà biết ta trốn ra khỏi cung chạy đến đây, chắc hẳn sẽ kêu hoàng huynh đem ta trở về. Cái hoàng cung đó, ta sống suốt mấy trăm năm nay, có gì thú vị đâu chứ! Mà khoan đã, chính sự, chúng ta tiếp tục bàn đến chính sự!

Đạo Hạnh nhìn nàng chỉ biết lắc đầu cười khổ. Công chúa này là người mà hắn sợ chột dạ nhất trên đời. Nàng ta tính tình rất cổ quái, nhìn đáng vẻ đôi lúc y như trẻ con, nhưng sự thông minh của nàng còn hơn hẳn mấy trăm vạn người trong thiên hạ cộng lại. Ngoài quốc sư, cha của tá tể tướng Lê Đạo Hạnh thì hầu như ở khắp Đại Việt Đế quốc nàng ta chưa bao giờ tin phục bất kỳ ai. Cho nên mới có chuyện truyền lưu công chúa tự mình đến phủ quốc sư bái người làm nghĩa phụ. Chuyện này đồn ra, đế hoàng cũng chỉ biết âm thầm thờ dài mà thừa nhận. Nàng ngoài việc có tốc độ tu luyện kinh người, lại có đầu óc thông minh tuyệt phẩm, còn là một siêu cấp trận pháp sư. Nàng đã đọc hết toàn bộ trận pháp trong thiên hạ, lại còn tự tay chỉnh sửa suy diễn ra hàng vạn phép biến hóa. Nếu như trong giấc mộng A Khờ nàng chỉ là một trận pháp đại tông sư bình thường, thì ở bên ngoài nàng chính là đế phẩm trận pháp sư hiếm có trên toàn bộ Âu Lạc giới. Năm nàng còn là một thần cấp bốn sao, từng dùng trận pháp vây nhốt một cường giả đế cấp bảy ngày bảy đêm không thể phá trận ra ngoài. Đặc biệt, người này còn là đại thống lĩnh Hoàng Kim Sư Hồ Kỳ lừng danh Đại Việt Đế quốc, Ngô Bán. Chính vào một trận đánh đó, danh tiếng của nàng chấn động toàn bộ giới điện. Sự xuất hiện của nàng làm cho rất nhiều đế quốc và các đại gia tộc có âm mưu với Đại Việt đều dè chừng mà không dám manh động. Hiện nay nàng lại tự mình đến Vạn Hóa sơn xuất trận, e rằng A Khờ muốn đoạt trùng trùng rồi đi quá thật không dễ. Nhưng chuyện đó sau này hẳn tính, bây giờ Vạn Hóa sơn đột ngột xuất hiện kỳ biến làm cho toàn bộ các thế lực đều rơi vào trong suy tính. Tin tức cũng từ đó mà rầm rập truyền đi các phía. Điều kỳ lạ là, linh hỏa mặc kệ bay ra nhiều đến bao nhiêu, tất cả tu sĩ của các thế lực đều không động đến, mà cứ như thế an bình bất động, hình thành tầng tầng vây ráp. A Khờ nhìn lên bầu trời tràn đầy hỏa diễm mà lòng bồn chồn không rõ:

- Rốt cuộc là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Vú Núi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Gặp gỡ (4)

Linh hỏa hiện, toàn bộ Âu Lạc giới chấn động. Tin tức về linh hỏa nhanh chóng lan tràn ra toàn bộ giới điện, các phương thế lực ẩn mình cũng bắt đầu rục rịch đem người kéo đến. Ngay cả mấy thần quốc trực thuộc các đại đế quốc cũng chen chân vào. Chuyện này cho dù là các đại đế quốc và nghiệp đoàn gia tộc muốn che dấu cũng là lực bất tòng tâm.

Long Tinh Nguyệt dẫn theo chúng nữ ẩn nấp ở gần đó tâm trạng rất nặng nề. Nàng biết bây giờ mình có liều mạng xông vô cũng là điều vô ích. Đừng nói bây giờ thực lực của nàng chỉ khôi phục hơn phân nửa, cho dù bằng vào thực lực lúc trước nàng cũng không dám liều mạng đi vô. Lục Thanh Y nhìn tình hình trước mắt lại cười rất vui vẻ:

- Nguyệt tỷ, ta thấy chuyện này chưa hẳn đã là chuyện xấu! Người xem, mấy người của yêu tộc cũng đến rồi. Ta vừa rồi còn nghĩ thấy mùi của Xà Nhân tộc, e rằng bọn họ đến đây không phải là để xem náo nhiệt, mà còn muốn phân một chén canh. Trùng trùng thì chỉ có một quả, linh hỏa dù nhiều cũng không có giá trị bao nhiêu. Trừ phi có thần hỏa hoặc là để hỏa trong truyền thuyết xuất thế, nếu không cũng không thể dẫn động bọn họ tới đây. Mà có một cái vấn đề, yêu tộc từ trước đến nay ngoại trừ tứ đại yêu tộc, toàn bộ các bộ tộc khác đều không dám đắc tội với Long tộc. Vậy bọn họ đến đây lẽ nào là vì linh hỏa? Mà người thử nghĩ xem, liệu một đóa thần hỏa có đủ để động chúng như vậy hay không?

- Người nói là...

Long Tinh Nguyệt nghe đến đây hai mắt liền như sáng lên. Cổ nhân quả thật nói rất là đúng, người trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc thì tỏ tường. Lục Thanh Y khẳng định gật đầu nói tiếp:

- Đúng thế, rất có khả năng là hỏa đề xuất thể mới làm kinh động như vậy. Đã mấy vạn năm rồi, từ sau thần - ma đại chiến toàn bộ giới này chưa từng thấy qua đề hỏa. Như vậy người nói xem, bọn họ lần này có thể không đến được sao?

- Cũng đúng! Đề hỏa hiện nay ngoài long tộc chúng ta đang có một cái, cả giới này không ai có thể sở hữu cái thứ hai. Đề hỏa lợi hại ra sao thì ta là người hiểu rõ nhất. Người có thể cầm giữ đề hỏa trong tay, chính là tồn tại viên siêu dưới tôn cấp. Đây cũng là nguyên nhân tại sao long tộc hùng mạnh suốt mấy trăm vạn năm nay, mà chưa hề có bất kỳ thế lực nào dám động đến! Ta cũng là vì tàn dư của đề hỏa mà trọng thương đến nay mới hết, uy lực của nó rất đáng sợ!

Nhìn về mặt còn đang sợ hãi của nàng Lục Thanh Y cũng có chút run sợ.

- Vậy bây giờ chúng ta chỉ cần chờ đợi một cái thời cơ, một cái thời cơ tất cả các thế lực đều cùng nhau tranh giành đề hỏa đến người sống ta chết. Đó cũng chính là lúc chúng ta đoạt lại trứng rồng!

Chúng nữ nhìn nhau, ánh mắt càng thêm thâm trầm sâu sắc. A Khờ lẫn lộn bên trong hàng ngũ của Sở Kỳ, hẳn đã nhìn ra được tên đội trưởng này rất nhát chết, lại là một kẻ bất tài vô dụng. Nếu như không phải vì chờ đợi một cái cơ hội, hẳn thật muốn trời tên này lại đánh cho mấy trăm roi, cho chừa cái tội đòi lột da Tổ Tổ lúc trước. Cũng may cơ hội này đến rất nhanh, sau khi linh hỏa xuất thể các loại thế lực tập trung kéo đến, đội tuần tra của Sở Kỳ trở thành một cái trang trí hình thức, không chút tác dụng gì. Vì vậy thống lĩnh lần này của Tây Thục Đế quốc liền triệu hồi bọn người Sở Kỳ về lại đại bản doanh.

Với thực lực của A Khờ hiện tại, nếu kêu hắn tự mình xâm nhập vào trong Vạn Hóa sơn trộm trứng rồng, đó chính là người mơ nói mộng. Nhưng hắn biết, cho dù là ai trong số chúng nữ đi cùng, đều không có bất kỳ người nào có thể đi vào an toàn. Chính vì cái điểm này nên hắn mới liều mạng mà xung phong đi trước. Lại nói, A Khờ cũng không phải ngốc, hắn tự nhiên biết tính toán thời cơ nào tốt nhất để đem trứng rồng trộm đi. Thứ nhất, trứng rồng thì chỉ duy nhất một quả, mà các phương thế lực thì tới năm, sau cái. Thứ hai, linh hỏa đột nhiên xuất thể, A Khờ cũng đại khái đoán được e rằng chuyện linh hỏa xuất thể không phải là ngẫu nhiên mà có. Chuyện này rất có khả năng liên quan đến hắn, cũng không thể không nói là hỏa thần cố tình lựa chọn thời cơ mà đi ra. Chuyện này hầu như đã kinh động đến toàn bộ Âu Lạc giới, hai ngày liên tục đều có tu sĩ đi đi về về. Lần này nhóm người Sở Kỳ được triệu tập đi đến một cái tỉnh diệu không gian pháp bảo, như tòa cung điện hiên ngang đặt giữa rừng núi hoang vu. Bên trong cung điện tập hợp có đến mấy ngàn tu sĩ. Tu vị thấp nhất cũng chính là tông sư cấp. Phía trên còn đứng mấy cái tướng lĩnh tu vị dao động vô cùng khủng bố. Nhưng khủng bố nhất chính là nữ nhân ngồi trên chính giữa đại điện. Người này đáng người xinh đẹp, trẻ trung. Nhưng không hiểu sao lại thần bí quý dị vô cùng. Nàng nhìn như không có mang bất kỳ vật gì che dấu thân hình, nhưng người khác nhìn lại tựa mơ hồ không được rõ ràng. Bản tính Sở Kỳ vốn dĩ háo sắc nhưng vừa bước chân vào bên trong không gian pháp bảo, tâm tính nhất chết của hắn làm hắn không dám ngó nhìn lung tung. Duy nhất có tên A Khờ thực lực chưa đạt đến tông sư cấp, lại cái trang ẩn ẩn không ai nhận ra tu vị thật sự của hắn. Hắn cũng không phải cố ý nhìn nàng, mà vì không hiểu tại sao bên cạnh nàng đứng một con thỏ trắng ở đó. Con thỏ trắng này vốn dĩ nên phải đi theo Nhục Lan mới đúng, làm sao nó lại ở trong tay của nữ nhân này. Nhưng nhìn kỹ lại mới thấy, con thỏ trắng này dường như cố ý không nhìn đến hắn, mà ở trong ngực nữ nhân an tĩnh nằm ngủ không có nhúc nhích. A Khờ không hiểu, lại càng lo lắng hơn cho nhóm người Nhục Lan.

Nữ nhân đang ngồi bên trong đại điện chính là đương kim hoàng hậu của Tây Thục Đại Đế quốc, tu vị đã đạt đến thần cấp đại viên mãn. Nghe có lời đồn đãi rằng, nàng làm hoàng hậu đã ba trăm năm, nhưng vẫn còn là một thân xử nữ, mà hoàng đế Tây Thục Đế quốc lại rất sợ nàng. Mọi thứ quyền hành trong cung là một tay nàng nắm giữ. Và lại, nàng còn là em gái của thần bí tộc trưởng Hạ Hầu gia tộc, Hạ Hầu Bá. Nàng tên gọi là Hạ Hầu Khuynh Thành, được người đời xưng tụng đệ nhất danh mỹ nhân bang của Âu Lạc giới. Nàng lần này đi đến Vạn Hóa sơn cũng chính là muốn tranh đoạt đề hỏa bên trong truyền thuyết. Đừng cho rằng nàng tu vị thần cấp đại viên mãn mà vội xem thường nàng. Từng có đề cấp cường giả bị nàng đuổi giết mấy trăm vạn dặm mà không có sức hoàn trả, cuối cùng bị bắt đưa về Tây Thục Đế quốc chịu trọng hình, hồn phách còn đang lưu lại chịu sự tra tấn suốt hơn trăm năm. Chuyện này đồn đãi ra ngoài, càng làm cho danh vọng của nàng lên cao. Không ai không biết nàng chính là một hồn sư, chuyên dùng hồn của tu sĩ và ma thú mà tự đề thăng thực lực. Nàng phải chăng đến đây là muốn thu hồn hỏa, một bước đạp vào đề cấp. Chuyện này không ai biết rõ, nhưng tạm có thể suy đoán qua.

Nàng lúc này đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn những người bên dưới, ánh mắt sâu thẳm như sao trời. A Khờ cũng bị ánh mắt nàng làm cho hồn phi phách lạc, vội vàng mà thu hồi lại cúi gập đầu xuống. Nếu như lúc này có người để ý thấy, khe mỉm của nàng hơi nhếch lên cười. Không biết là nàng cười ai, hay cười cái gì. Chỉ có điều một thứ thanh âm lãnh lẽo của nàng vang lên, làm cho không khí tĩnh lặng nơi đây càng thêm băng hàn rét lạnh:

- Bọn hậu vừa nhận được tin, bên trong Vạn Hóa sơn xuất hiện linh hỏa làm cho đất trời biến đổi. Mấy phương thế lực của Âu Lạc giới đều bàn bạc đi ra, muốn đưa tu sĩ đi vào bên trong thu hái linh hỏa. Chỉ có điều, linh hỏa thì rất nhiều, mà người thì lúc này lại không đủ. Vì vậy, mỗi phương thế lực đều sẽ đưa hết toàn bộ tu sĩ đi vào bên trong. Ngoại trừ thần cấp tu sĩ trở lên không thể tiến vào, từ dưới thần cấp đi xuống tông sư cấp đều sẽ tiến hành tranh đoạt linh hỏa. Tùy vào khu vực mà phân chia cấp bậc khác nhau. Chúng ta đã liên hệ với hỏa thần, phân ra thành ba khu vực phù hợp cho thực lực của từng người mà đến. Khu vực thứ nhất, từ trung tâm Vạn Hóa sơn, bên trong Phụng Hoàng đình, nơi đó sẽ là nơi giành cho tu sĩ thánh cấp gạt hái linh hỏa. Còn khu vực thứ hai, bên trong tòa Ngũ Hành sơn, chính là khu vực của tu sĩ đại tông sư. Còn lại các khu vực khác, tu sĩ tông sư cấp có thể tùy ý đi lại mà thu hoạch linh hỏa. Nhưng nhớ, bên trong những nơi đó rất có thể tùy tiện xuất hiện một vài loại linh hỏa vượt cấp. Nên là các người có thể tránh đi thì tránh đi, đừng có cậy mạnh mà thiệt thân. Lời ta đã nói xong, các người cứ thế mà phân chia người đi đi!

Nàng vẫn ngồi ngay ngắn bên trên đại điện, không thấy nàng làm sao động, đột nhiên như làn khói trắng tan biến đi mất. Mà con thỏ trắng lúc này cũng đưa mắt nhìn về phía A Khờ, mới kịp thời tan đi. Đây không phải là thuật pháp, đây chỉ đơn giản là một cái phản ánh. Một cái ohaan ảnh cũng đủ chấn nhiếp toàn bộ người đứng bên trong đại điện. A Khờ rốt cuộc mới biết, mình thật sự ấu trĩ đến như thế nào. Nơi này, chỉ cần một chút hơi thở của bọn họ, hẳn cũng tan biến không còn gì. Nếu như trong mơ thực lực của hắn có thể đạt đến thần cấp, như vậy cũng còn không đáng mà đề nhắc đến. Huống

hồ thực tại hần mới chỉ là đại sư cấp đại viên mãn, cường độ thân thể đạt đến ba sao tông sư. Tổng qua thực lực mà tính hần cũng chỉ đạt đến tông sư cấp ba. Như vậy chẳng phải quá sức yếu ớt hay sao?

- Làm sao, làm sao mọi chuyện đều không hoàn mỹ như trong giấc mơ ngày ấy? Rốt cuộc phải chăng hiện thực quá tàn khốc hay là không?

Hần lắc đầu mơ hồ đi theo nhóm người Sở Kỳ mà rời đi. Chuyến này là họa là phúc còn để hỏi sau mới rõ!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Một hồi tranh đoạt

Sở Kỳ vốn dĩ nhất gan nên cũng không dám đi vào Ngũ Hành sơn tranh đoạt linh hỏa với đám tu sĩ đại tông sư các thế lực khác, mà hắn dẫn theo hai tên phó thống lĩnh cùng với hơn trăm tên tu sĩ thủ hạ dưới trướng đi vào một cái nhánh núi nằm trong số gần vạn nhánh núi còn lại. A Khò cũng đi cùng theo hướng ấy mà vào. Hắn biết, bây giờ mà mình tách ra sẽ bị kẻ khác sinh nghi, và lại thực lực của hắn còn không dám tùy ý đi lại trong Phụng Hoàng đỉnh và Ngũ Hành sơn. Thấy sự xuất hiện của Sở kỳ cùng với hai tên phó thống lĩnh đại tông sư cấp đi vào một nhánh núi khác chứ không phải là Ngũ Hành sơn ánh mắt không ít tu sĩ chăm chú nhìn đến. Có kẻ thì hiếu kỳ thấy lạ, có kẻ lại khinh bỉ ra mặt. Ai đời ba tên tu sĩ cấp đại tông sư lại đi tranh đoạt linh hỏa cấp bốn, cấp năm với những tu sĩ tông sư khác. Trò cười của Sở Kỳ cũng gây không được sự chú ý lâu của mọi người. Vì ngay lúc này có một kẻ ngang trời mà đến, miệng không ngừng kêu lên:

- Bàn tôn đến đây, còn ai dám tranh linh hỏa với bản tôn?

A Khò nhìn thấy một con khi đầy lông lá, vẻ mặt dữ tợn cười mà đến, trên vai vác một cây gậy sắc rất chói mắt. Mà y phục của con khi này lại xa hoa không hợp thói thường. Ánh mắt A Khò chăm chú nhìn lên con khi, miệng quai dạng nói thảm:

- Không phải chứ? Cái kiểu hình tượng này rất giống ta a! Con khi này chẳng lẽ cũng mơ thấy ta oai phong như vậy nên bắt chước sao? Không được, ta phải nghĩ cách tịch thu cây gậy sắt đỏ mới được. Không thể để cho hình tượng đẹp đẻ của ta bị con khi đó làm hỏng được!

Con khi này chính là Mỹ Hầu Vương trại chủ của Hoa Quả sơn, cách Vạn Hóa sơn không tính là xa lắm. Đám mây mà nó cười là một món phi hành thần khí, mỗi một đòn có thể vượt qua ba ngàn bảy trăm tám vạn dặm. Là một món bảo vật phi hành có từ thời khai sơ, là tiên thiên thần khí hiếm thấy trên Âu Lạc giới. Mấy món hậu thiên thần khí sau này còn lâu mới có thể sánh bằng nó. Mỹ Hầu Vương đến rồi, các tộc của yêu tộc cũng lần lượt đến theo. Trong đó khiến cho mọi người đều chú mục nhiều nhất là một nhóm nữ nhân xinh đẹp tuyệt luân của Xà tộc. Nhóm người này chỉ có sáu người, một là nữ nhân hơi chút lớn tuổi, tầm khoảng ba mươi, ba bốn tuổi mỹ phụ. Tuy nàng có chút lớn hơn so với nhóm năm nữ xà nhân đi theo phía sau, nhưng thần vận của nàng cũng đủ để cho bao kẻ dục hỏa bốc lên, kiềm không được mà lần đường ra ngất xỉu. Nàng có thể không phải là tuyệt sắc giai nhân nằm trong danh sách thập đại mỹ nhân đương thời, nhưng nhờ đặc tính xà nhân tộc, thân hình uốn lượn đường cong lồi lõm hết sức tình mỹ. Lại còn bản thân xà nhân tộc tự có mị thuật mà không cần phát, đủ cho chúng sinh nhìn đến điều linh không muốn rời mắt đi. Đặc biệt, một cái tuổi trẻ mỹ nữ xà nhân đi ở phía sau, mặc dù đã đeo mạng che đi mất dung nhan, nhưng thần vận vừa mị hoặc vừa thoát tục của nàng làm cho toàn bộ nam nhân có mặt ở đây đều không dám nhìn lâu, vì bọn họ sợ tâm hồn mình sẽ bị nàng câu dẫn đi mất. Mà tên háo sắc Sở Kỳ thì mắt nhìn đã dại ra, nước miếng chảy dài xuống thành dòng. Hắn lúc trước là sợ Hạ Hầu Khuynh Thành mà không có quá nửa điểm bất kính, nhưng loại mỹ nữ trước mắt không nhìn thật không phải phong cách làm người của hắn. A Khò tuy rằng không có chú ý nhiều như vậy, nhưng một cái thoáng nhìn cũng khiến tâm thần hắn chấn động không thôi. Nữ nhân đeo khăn che mặt sao có chút quá quen thuộc. Hình như hắn từng gặp nàng ở đâu rồi thì phải, nhưng hắn nghĩ mãi lại nghĩ không ra. Cuối cùng chỉ có thể thở dài mà lắc đầu không quan tâm nữa.

Không phải là hắn không có nhớ ra, nhưng thân phận của nàng lúc này khác hẳn trong giấc mơ của hắn, nên hiện tại hắn cũng không biết nàng chính là nữ Xà Linh ở trong mơ đi ra. Mà tên của nàng hiện tại là U Lan thánh nữ của Xà Linh nhất tộc, cháu gái của nữ đế Xà Linh Lan. Hắn có thể không nhìn đến nàng, nhưng ánh mắt của nàng đã bao chặt lấy hắn.

- Người đó, làm sao lại quen mắt như vậy? Ta... ta hình như đã gặp qua hắn rồi! Thật kỳ lạ, ta ở bên trong xà tộc suốt hai trăm năm nay, lại sao có thể quen biết được gã nam nhân nhân loại đó? Hình như là, ta từng gặp hắn trong mơ?

Nàng bắt giác đem hình ảnh của A Khò lưu lại bên trong trí nhớ. Bên trong giới này người từng gặp qua hắn ở trong mơ, không ít thì nhiều cũng đều thật thật mà lưu nhớ ký ức về hắn. Đặc biệt là những nữ nhân từng cùng với hắn có quan hệ qua.

- Thánh nữ đại nhân, người làm sao tâm thần của lại có dao động như vậy? Trong người của đại nhân có gì không khỏe hay sao?

Nữ xà nhân dẫn đầu đám tộc nhân của xà tộc lên tiếng truyền âm hỏi thăm U Lan. U Lan nghe nàng hỏi thì vội truyền âm lại, nói:

- Linh Diễm Thiên Vương, ta cảm thấy đi theo người này ắt sẽ tìm được cơ duyên của mình. Nên ta không muốn đi vào trong Phụng Hoàng đỉnh nữa, mà sẽ đổi hướng đi theo hắn!

Nàng vừa truyền âm vừa ghi lại hình ảnh của A Khò mà truyền sang cho Hòa Minh Linh Diễm Thiên Vương. Hòa Minh Linh Diễm Thiên Vương mặc dù là đế cấp cường giả, địa vị trong tộc chỉ dưới nữ đế, nhưng cũng không dám vô lễ với thánh nữ. Địa vị của thánh nữ trong xà tộc có tính đặc thù rất cao, phải là người có huyết mạch của xà tổ, còn là thiếu thân, tu luyện ra được đế thân xà tổ mới có thể tôn làm thánh nữ. Trải qua mấy vạn năm, xà tộc có

được sự tồn tại và địa vị của ngày hôm nay đều là nhờ vào lực lượng của những thánh nữ này. Ngay cả chính nữ đế cũng từng là thánh nữ của xà tộc, một thân tu vì mấy ngàn năm vẫn còn hoàn bích chưa từng trải qua chuyện nam nữ ái ân. Phải biết, xà tộc tuy tôn thờ đạo lý một vợ một chồng, nhưng bản tính dục vọng rất cao. Mấy ngàn năm một thân thánh nữ chưa hề trải qua việc nam nữ là một chịu đựng cực hình như thế nào. Nhưng đó chính là cái giá cho địa vị cao quý của các nàng, sự hy sinh đó chính là sức mạnh để cho xà tộc trường tồn. Chỉ có điều, sợ rằng thánh nữ đời này của xà tộc e là không giữ mình được rồi. Thấy thánh nữ có ý đi theo gã nam nhân xa lạ này vào trong núi để thu linh hóa, Linh Diễm Thiên Vương có chút chân chừ lo lắng. Nhưng cũng không dám làm khó nàng, mà cẩn thận nói:

- Thánh nữ đại nhân, chuyện này người phải cẩn thận mới được! Việc thu linh hóa chỉ có thể cầu không thể miễn cưỡng làm việc. Phải nhớ, người là cội nguồn sức mạnh của Xà tộc chúng ta, an toàn của người mới là trên hết.

- Ta biết rồi, người cứ yên tâm!

Nghe nàng dặn dò U Lan cũng không thấy gì phản cảm, dù sao tất cả đều là vì lo lắng cho sự an toàn của nàng. Lúc này, lại có một tiếng ồm ồm như trâu rống từ đằng xa vọng lại:

- Đại thánh, người đi lấy hỏa sao còn không rủ theo người anh em này, thật là làm ta có chút đau lòng a!

Một con trâu to xác hình người chạy đến làm cho mặt đất như muốn nghiêng ngã không thôi. Ngưu Ma Vương vừa đến nét mặt của Mỹ Hầu Vương có chút vui vẻ kêu lên:

- Ngưu Ma Vương, người chẳng phải nói hôm nay muốn chạy đến Động Đình hồ để cướp Thiết Phiến công chúa về làm áp trại phu nhân hay sao? Bây giờ lại chạy đến đây tranh hòa với ta làm gì?

Ngưu Ma Vương thò ra phì phò, tức giận mắng:

- Con mẹ nó, nhắc đến chuyện này lão ngưu ta thật tức đến muốn lộn ruột! Con ả Thiết Phiến công chúa gì đó nhờ vào cái lão già chết tiệt quốc vương Tây Việt quốc Cầm Mã Nhi đem binh tới trợ, muốn cướp mỹ nữ trong tay của ta về làm cái gì vương phi. Ta đánh không lại lão nên mới chịu thiệt mà chạy về. Lúc này mới nghe được tin lão đệ người chạy đi Vạn Hóa sơn ăn mảnh một mình, thật là làm ta đau lòng a!

- Lão ca, người như vậy là không được a! Lát nữa giúp ta thu lấy linh hỏa, ta sẽ giúp lão ca đi đòi lại người. Cái gì quốc vương Tây Việt quốc chứ, lão đệ đây một gậy là đập chết hần!

- Ách, lão đệ! Người sao lại khoác lác như vậy rồi, tên Cầm Mã Nhi đó còn là thần cấp tám sao đấy! Người với ta gộp lại còn không đủ nhét kẻ răng của lão!

Mỹ Hầu Vương không cho là phải, liền vung gậy sắt đập nát một tòa núi ở gần đó, làm cho toàn bộ Vạn Hóa sơn đều lung lay dữ dội. Một số tên tu sĩ xấu số bị núi đất rơi xuống đè chết. Giọng của Mỹ Hầu Vương lại vang lên:

- Cái gì thần cấp tám sao với chả chín sao chứ? Chỉ cần lão tôn ta lấy được linh hỏa tới tay, thì dù là đế cấp đến đây ta cũng đập tắt! Lão ca, chúng ta đi vào trong lấy hỏa thôi!

Mỹ Hầu Vương cái người này tính khí ngang ngược thành thói, hần lại từ đá tu luyện suốt trăm vạn năm mới thành hình. Tuy nói con khi này thực lực chỉ đạt đến thánh cấp đại viên mãn, chỉ là một cái bán thần cấp. Nhưng từ trước đến nay không ai nguyện ý đi trên chọc hần. Vì hần không chỉ bắt từ bắt diệt giống như hòa thân, còn là một cái cứng rắn có thể đánh ngang tay với thần cấp ba, bốn sao. Chỉ cần không phải là đế cấp, thì tuyệt đối không diệt được hần. Thấy Mỹ Hầu Vương và Ngưu Ma Vương đã chạy vào trong đỉnh núi Phượng Hoàng, mấy đầu thủ lĩnh của các thế lực cũng đều đưa mắt nhìn nhau. Rồi một tiếng hiệu lệnh vang lên, toàn bộ mấy chục vạn tu sĩ ào ạt xâm nhập vào khắp các ngõ ngách bên trong của Vạn Hóa sơn. Bên ngoài lúc này chỉ còn lại không tới trăm người, nhưng tất thấy bọn họ đều có thực lực cường hãn vô cùng. Thực lực yếu nhất cũng chính là vài vị thần cấp ba, bốn sao. Còn lại có tới sáu vị đế cấp, mười hai vị thần cấp đại viên mãn, thần cấp tám, chín sao thì có đến mấy chục người. Bọn họ đứng ở đây không phải là để cạnh lúc này, mà đang chờ đợi một cái cơ hội, một cái cơ hội để hóa xuất thế, lập tức sẽ tự mình ra tay động thủ mà tranh đoạt. Nằm trong giữa hồ dung nhan của này, Hỏa Kỳ Lân hai mắt đang khép hờ cũng đột nhiên mở ra. Ngọn lửa màu tím nhạt lúc này sau khi thu nuốt mấy ngàn linh hỏa cấp năm, cấp sáu đã chuyển sang màu trắng tinh khiết. Hia Kỳ Lân vừa mở mắt ra nhìn, hơi thở liền phả ra liên tiếp mấy ngọn lửa màu sắc có phản tương tự như vậy. Ngọn linh hỏa màu trắng vừa mới thành hình như nhặt được báu vật, lập tức lao vào cắn nuốt mấy ngọn linh hỏa mà đánh ợ lên một tiếng. Đường như con Hỏa Kỳ Lân này rất hài lòng mà nhìn ngọn lửa trước mắt gật đầu mỉm cười. Nó cũng không gấp gáp lắm, mà hình như lại đang chờ đợi thứ gì đó.

Nếu như lúc này có người lặn sâu xuống hồ dung nham, ắt hẳn sẽ để ý thấy một viên đá hình tròn to đến nửa cái hình người, bên trong viên đá dường như đang dao động vài tia khí tuốc sinh mệnh. Nếu như để ý kỹ hơn, thì hóa ra viên đá này lại là một cái quả trứng. Một cái quả trứng rồng nằm sâu dưới hồ dung nham.

Chẳng phải nói, quả trứng rồng được các tu sĩ trong lúc thu hoạch linh hỏa mà vô tình trông thấy? Làm sao lúc này nó lại nằm dưới lòng đất trong hồ dung nham? Có kẻ nào đó có thể lặn xuống hồ dung nham mà không kinh động đến Hỏa Kỳ Lân đang nằm ngủ hay là sao? Chuyện này phải chăng là một cái đại âm mưu???

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Phá giới cấm thạch

Vạn Hòa sơn, vạn núi liên miên không thấy đầu đuôi. Ở đây mỗi một tòa núi cao thấp khác biệt, rộng dài cũng không giống nhau. Có ngọn thì cao vạn trượng dài mấy vạn dặm. Có ngọn chỉ cao không quá một ngàn, rộng lớn không quá một trăm dặm đường. Nhưng chúng lại có một cái điểm chung, chính là mỗi một tòa núi đều có dung nham nóng chảy. Có nơi thì chảy thành dòng như từng con suối đỏ lỏm uốn lượn quanh thân. Có nơi tụ lại thành hồ, có khi rộng lớn như một con sông dung nham nóng chảy vạn vật. Chính vì đặc điểm này của vạn hòa sơn nên mới thành hình trăm vạn linh hóa, cũng vì cái tính hỏa mạnh hung liệt mà bên trong này ẩn chứa vô số ma thú hung tính bạo liệt. Có cây cũng có thể hóa một tên tu sĩ thấp kém thành hạt bụi phấn rơi xuống đất làm chất dưỡng, dung nham có thể vô tình cuốn bạo mà cuốn phăng hết tất cả những vật cản đường.

Sở Kỳ nhát chết, mặc dù đã trốn đi đến bên ngoài khu vực trung tâm của Vạn Hòa sơn, hắn cũng không dám lơ là mà liều mạng. Chỉ khi nào thấy có sự an toàn tuyệt đối, hắn mới ra tay thu hái linh hóa, bắt giết ma thú, lấy đi ma hạch. Phải nói, tuy bên trong này hỏa tính tràn miên không dứt, nhưng giống sinh vật ở đây không chỉ có một loại thuộc tính duy nhất. Có thể ma thú đồng thời vừa là hỏa tính vừa là thổ tính. Hay cũng có ma thú song kim - hỏa hai thuộc tính. Nói chung, trừ thủy thuộc tính hầu như không hề tồn tại trong Vạn Hòa sơn, các loại thuộc tính ngũ hành ma thú đều có thể xuất hiện qua.

A Khờ đi chung với nhóm người Sở Kỳ một lúc, lại cố ý tách ra mà đi riêng lẻ. Ở đây không có đại tông sư cấp bậc khác, nên hắn cũng không sợ có kẻ tìm đến gây ra phiền toái. Chỉ cần cẩn thận, hắn có thể an toàn đi lại. Vừa tách đi ra không được bao lâu, đột nhiên hướng phía trước mặt A Khờ xuất hiện một con chim lửa, đôi cánh của nó đỏ ầu giống phượng hoàng, nhưng thân hình chỉ dài đến vài trượng là nhiều. Con chim lửa này dường như là đang bị thương, bên cạnh ngay chỗ nó đứng còn có một cái xác rắn hỏa thuộc tính nằm ở đó. Hắn nhìn nó mỉm cười, con chim này chỉ bất quá là ma thú cấp năm sơ kỳ, tính tổng ra cũng chỉ ngang với tu sĩ cấp bậc tông sư hai, ba sao. Con chim nhận ra ánh mắt của hắn, có chút sầu khổ mà kêu lên. Dường như nó muốn cầu xin A Khờ tha cho nó một mạng, nó còn như muốn báo đáp cho hắn một thứ gì đó. A Khờ tuy nghe không hiểu, nhưng tâm trí của hắn lại không phải ngốc. Hắn khẽ gật đầu mà bước đi tới, miệng lầm nhảm nói:

- Con chim nhỏ ơi con chim nhỏ, ta cũng không muốn giết ngươi! Chỉ cần ngươi chịu giao ra thần niệm, làm một cái linh sủng cho ta sai khiến, ta sẽ đảm bảo cho ngươi được sống sung sướng!

Hắn không biết lời mình nói ra nó nghe có hiểu hay không, nhưng con chim lửa này dường như linh tính không thấp. Nó biết mình tránh không thoát khỏi tay hắn liền kêu ré lên một tiếng, rồi khẽ cúi người như muốn quỳ xuống quy phục. A Khờ rất là hài lòng, hắn đem chỉ ấn lên đầu con chim lửa, đem máu của mình dung vào trong huyết mạch của nó, cảm cố nó bọc nó trở thành linh sủng của mình. Sau khi hoàn thành xong việc này, thần thức của hắn có thể cảm nhận được sự dao động bất an trong lòng nó. Thì ra, con chim lửa này vì bảo vệ tổ của chim non nên mới đánh nhau với con hỏa xà, cuối cùng thì nó bị thương rồi thành ra tiện nghi cho A Khờ hắn. A Khờ không nói tiếng nào, thu xác con rắn vào trong cái túi trữ vật, rồi đem đan dược nhét vào miệng con chim lửa. Nó ăn đan dược sau hơn nửa khắc, thương thế lập tức khôi phục tới bảy tám phần, hưng phấn lại kêu ré lên rồi cọ đầu vào tay A Khờ. A Khờ liếc mắt lườm nó, sau lại bấm bụng đem ra một viên đan dược khác cho nó nuốt xuống. Số đan dược này là hắn lấy từ trong tay của Long Tinh Nguyệt, đa số đều chỉ là loại đan dược cấp năm, cấp sáu. Chủ yếu dùng để chữa thương và khôi phục linh lực. Mà A Khờ hắn thì không dùng đến thứ này để tu luyện, vì mấy thứ đan dược này với hắn bây giờ tác dụng cũng không có bao nhiêu. Hắn chủ yếu là để ở bên người mà phòng thân.

Con chim lửa vui mừng nhảy nhót một hồi, lại bay lên phía trước dẫn đường. Đi đến một cái ngã rẽ, lại qua một khúc dung nham nóng chảy A Khờ nhìn thấy trên một tảng vách đá to lớn, đang có ba, bốn cái đầu chim nón riu ra riu rít kêu lên. Mẹ chúng trở về nên chúng rất là vui mừng, cũng may bầy chim non này không có bị tổn hại gì. A Khờ cũng tỏ ra phóng khoáng, đem lấy ra mấy chục viên đan dược cấp ba, cấp bốn ném cho bọn chúng làm quà ra mắt. Hắn tính ra loại đan dược này ở trên người cũng không nhiều, lại chẳng có được bao nhiêu tác dụng nên rất hào phóng. Đám chim non ban đầu còn som hắn, nhưng sau đó nghe mẹ của nó kêu lên mấy tiếng đều vui mừng mà nhảy nhót nuốt xuống đan dược. Mấy thứ đan dược này nếu như là tu sĩ cấp thấp dùng đến đương nhiên là không cách nào thừa nhận nổi. Nhưng mấy con chim non lại chẳng hề hấn gì, thậm chí coa một con chim non lông cánh cũng mọc nhiều ra thêm tận ba, bốn cái, thực lực cũng vì thế mà tăng mạnh lên. Mấy con chim non còn lại dường như cũng rất háo hức, nó đưa mắt nhìn hắn như muốn khẳng định ta cũng cần phải tăng cấp. A Khờ có chút đau đầu, vừa rồi là hắn ném đại ra một viên thăng linh đan cấp bốn, nên con chim non vừa rồi mới như vậy đột phá. A Khờ nhìn lũ chim non, lại ném ra ba viên khác cho ba con còn lại. Chúng nuốt xong đan dược liền đồng thời mọc thêm ra nhiều mấy cái lông. Mặc dù vẫn không bằng con chim non khi này. A Khờ lúc này mới nhìn con chim lửa mà hỏi đến:

- Ngươi nói chỗ này có một thứ đồ muốn dâng lên cho ta, vậy thứ đồ đó đang ở đâu?

Ban đầu là con chim mẹ muốn dùng vật này để bảo toàn tính mạng cho mình, nay nó đã là linh sủng của hắn, cũng không có giấu giếm cái gì, liền lập tức để cho hắn thu tổ chim non vào trong động thiên pháp bảo, rồi dẫn đến chỗ một cái động bên sau vách núi. Cái động này bị một cửa đá che lấp đi, bên trong lại có một tầng kết giới bảo trì, che dấu. Nếu như không để ý đến, tuyệt không nhận biết có gì khác thường. Nhìn kết giới bên ngoài A Khờ không khỏi trừng mắt nhìn con chim lửa:

- Ngươi đùa ta hay sao hả? Cái kết giới này đẳng cấp ít ra cũng phải đột phá thánh cấp mới mở được. Ta làm sao mà mở nó ra đây?

Hắn nghĩ đến đây hai mắt liền lóe sáng lên:

- Khoan đã, nơi này có cấm chế kết giới lợi hại như vậy, không phải bên trong ẩn giấu bảo tàng gì đó chứ? Không đúng a, nơi này bình thường từ thần cấp trở lên đều không được phép đi vào, thánh cấp thì có thể. Nhưng bảo tàng của thánh cấp tu sĩ thì có đồ gì tốt? Còn không bằng mấy thứ ta lấy được từ chỗ của Tinh Nguyệt nha!

Nếu lời này mà để tu sĩ cấp bậc tông sư khác nói ra e rằng sẽ bị người ta khinh bỉ mà mắng hắn đang nói khoác. Nhưng quả thật bây giờ với hắn mà nói, trừ mấy món đồ thần cấp trở lên, tất cả bên dưới chỉ là đồ bình thường, không có đáng tiền. Con chim mẹ hai mắt mở to, nó cũng không biết tại sao bảo tàng của thánh cấp tu sĩ lại không lọt nổi vào mắt của vị chủ nhân mới đạt đến tông sư cấp này. Không phải chủ nhân đang bị ám đầu, thì người này ắt hẳn sau lưng là một cái thế lực lớn, không phải tầm thường. Nếu không thì làm sao có thể chường mặt động phủ bảo tàng của thánh cấp. Nó nghĩ như

vậy, nên cũng không có ý định đi vào bên trong mở bảo tàng nữa. Nhưng A Khờ làm người há có thể như vậy mà bỏ qua một cái bảo tàng ngay ở trước mắt hay sao. Hắn nhìn con chim lửa, lại nhớ đến cái gì, nên lục lọi trong túi trừ vật một lúc, mới lôi ra một viên đá bảy màu. Viên đá này là một viên phá giới cấm thạch. Chúng theo số lượng màu sắc mà tương ứng với đẳng cấp phá giải trận pháp kết giới. Viên đá này có bảy màu, nên vừa khéo đủ để phá vỡ trận pháp thánh cấp. Cái này không phải hắc lấy từ tay của Long Tinh Nguyệt, mà nó là thứ được tìm trong thất tinh động thiên mà hắn đã gặp qua tam nữ. Cái này cũng là do hắn đem nước linh dịch trong hồ ngũ sắc rút đi đến cạn đáy mới vô tình mà tìm thấy được. Đáng tiếc, ngoài viên thất sắc phá giới cấm thạch này ra, thì đa phần số đá còn lại nhiều nhất chỉ có năm màu. Tuy nói loại đá này tương đối quý hiếm, nhưng trong mắt hắn cũng chẳng kém bao nhiêu so với mấy viên đan dược cấp thấp. Một viên phá giới cấm thạch này có thể sử dụng liên tục rất nhiều lần, trừ phi năng lượng bên trong của nó tiêu hao hết, nếu không thì nó coi như là vật bất toái. A Khờ nhìn lên trên trận pháp, hắn cũng không hiểu trận pháp cho lắm, nhưng được cái có kinh nghiệm phá trận mấy lần, nên nhanh chóng tìm ra được cái mắt trận. Hắn đem viên đá bảy màu đặt vào trong mắt trận, trận pháp liền như một cái mạng nhện mà tan vỡ đi rất nhanh chóng. Hắn xuyết xoa đem viên đá cất vào trong túi:

- Chắc chắn, không nghĩ thứ này cũng là đồ tốt như vậy? Xem chừng lần sau ta phải tìm kiếm thêm mấy viên bát sắc, cửu sắc, thập sắc mà để ở trong người. Sau này cần thiết thì đánh cắp hết toàn bộ mấy cái bảo tàng thần cấp, đế cấp, tôn cấp. Rồi đem đi ra ngoài đấu giá, như thế ta sẽ là đệ nhất phú thương. Cái gì cổ tộc Lý gia, Hạ Hầu bá nghiệp đoàn, ta toàn bộ đều đập nát hết!

Hắn đắc ý tự sướng trong lòng rồi nhanh chân mà đi vô bên trong động phủ. Con chim lửa ánh mắt cũng rất phức tạp, nó còn nghĩ là mình sẽ phải một phen dùng đến thần thông phép thuật, khoe khoang thủ đoạn độc đáo của bản thân để chủ nhân lau mắt mà nhìn. Nào ngờ có đầu đơn giản như hắn đem một viên đá nhắm ngay mắt trận mà đặt xuống, trận liền vỡ ra. A Khờ và con chim lửa vừa đi vào bên trong, một nữ xà yêu hai mắt lộ tình quang mở miệng khẽ cười:

- Quả nhiên là hắn! Cái tên này, không nghĩ đến lại lợi hại như trong giấc mơ kia vậy. Đáng tiếc, hắn bây giờ vẫn còn chưa đạt đến một cái thực lực kia, nếu không thì...

Nàng không biết đang nghĩ đến cái gì mà khóe môi hơi nhếch lên, hai má ửng hồng lên kiều diễm vô cùng. Bốn bên từ ánh mắt quái lạ đều nhìn đến nàng:

- Thánh nữ đại nhân, chúng ta tại sao lại phải đi theo tên đó làm gì? Bên này lại không có thánh hóa, lẽ nào thánh nữ đại nhân quen biết người đó hay sao?

Nhìn ánh mắt kỳ lạ của tứ nữ nhìn mình, U Lan có chút chột dạ, vội vàng sửa sang lại sắc mặt, nghiêm nghị nói:

- Các người không cần phải hỏi nhiều, nếu như muốn đi tìm thánh hòa thì cứ tự mà đi tìm đi! Với ta, đi theo hắn chính là cơ duyên!

Tứ nữ nghe giọng nói của nàng có ý trách cứ, tứ nữ đều không dám nhiều lời, vội vàng mà nói ra:

- Thánh nữ đại nhân, bọn thuộc hạ sẽ làm theo sự sai phò của ngài! Xin ngài đừng đuổi chúng thuộc hạ đi!

Nàng dường như cũng không muốn nhiều lời với các nàng, mà phát tay nói:

- Được rồi, có người cứ việc đi theo ta, nhưng đừng có để lộ ra hành tung. Cái người này rất giao hoạt, để hắn biết có người theo dõi hắn, chắc chắn hắn sẽ tính kế mà gây bất lợi cho chúng ta!

Các nàng không hiểu thánh nữ tại sao lại quan tâm và lo lắng vì tên tu sĩ còn chưa đạt đến tông sư cấp như vậy. Nhưng rút kinh nghiệm lúc này nhiều lời bị trách phạt, nên cứ như thế mà lẳng lặng đi theo. A Khờ đang lúc đắc ý, hắn cũng không biết sau lưng mình còn có người đi theo. Thật ra mà nói, các nàng đều không có ác ý, nên hắn càng không có chút cảnh giác nào.

Nhưng liệu rằng bên trong tòa động phủ này thật sự có thứ cơ duyên gì có thể giúp hắn một bước thăng thiên hay sao? Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo nhé, bí mật của tòa động phủ sẽ được hé lộ.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ngục Hỏa U Hồn tháp (1)

Bên trong động phủ lối đi trải dài mà chật hẹp, ánh sáng lại yếu ớt vô cùng. Cũng may hắn là tu sĩ cấp bậc không thấp, nên đoạn đường này đi lại tương đối bình thản. Mà con chim lửa thì như ngọn đuốc lao nhanh đi ở phía trước, hắn dường đi lại càng thêm thông thuận hơn ít nhiều. Chúng đi hết mấy nghìn trượng, phía trước ánh sáng hiu hắt như có như không. Một tầng kết giới ẩn hiện lộ ra trước mặt. A Khờ nhìn mà đánh giá kết giới. Hắn ẩn ẩn như có một tia cảm giác nguy cơ bên trong. Con chim lửa lúc này kêu lên oan oác báo hiệu cho hắn là không nên tới gần đó. A Khờ đem viên đá bảy màu cầm trên tay, hắn hơi có chút do dự không biết lần này viên đá có phá được cái kết giới trước mặt hay không. Chân hắn còn chưa kịp bước tới đã nghe có tiếng người kinh hô phía sau:

- Không được, mau dừng lại!

A Khờ giật thốt quay người lại nhìn. Hắn hơi kinh hãi khi có nhiều người như vậy đuổi theo phía sau lưng mình. Mà con chim lửa thì như đám phải đỉnh kêu lên oan oác không ngừng. Cũng may những người đi đến đều là nữ nhân, mà lại không có một chút sát ý nào đối với hắn. U Lan khẽ nhủ mảy mìn nhìn hắn:

- Người không biết nơi đó còn có sát trận bên trong hay sao? Cái phá giới cấm thạch kia chỉ là thánh phẩm, muốn phá được trận này thì cần phải có thực lực thần cấp mới làm được. Mà người chẳng lẽ không biết chữ chết viết như thế nào?

A Khờ kỳ quái nhìn nữ nhân đang đứng đối diện trước mặt. Nghe lời nàng đang trách cứ như là quan tâm đến hắn vậy. Mà hắn có quen biết qua nàng sao? Hắn lúc này đương nhiên là không có nhận ra nàng. A Khờ kinh ngạc như thế thì tứ nữ càng khiếp sợ hơn. Bình thường thánh nữ là tâm vô lai khứ, tâm vô tạp niệm (tâm không có tương lai quá khứ, không có tạp niệm hay là tâm không vướng bụi hồng trần - tác giả). Từ khi gặp người nam nhân này, nàng dường như đã thay đổi rất nhiều. Càng nghĩ, tứ nữ càng không dám nghĩ. Bởi vì các nàng đều chung một cái suy nghĩ:

- Thánh nữ, động lòng phạm rồi!

Chuyện này nếu như để lộ ra ngoài, chính là tội nhân của Xà tộc. Các nàng là thị tì của thánh nữ đương nhiên là không dám nhiều chuyện mớ lời. Ánh mắt bốn nàng nhìn nhau, đều khe khẽ thở ra một tiếng. A Khờ không biết, vì mình mà Xà tộc sắp có một hồi tai ương rồi. Nhìn về kỳ quái của mọi người U Lan có chút túng quẫn, nàng vội lên tiếng mà nói:

- Ta nghĩ bên trong ắt hẳn là một cái động phủ của một vị thần cấp tu sĩ nào đó! Nếu lỡ như người động đến, lại phá hủy mất thần tàng thì không phải rất uổng phí hay sao?

Nàng lời nói ra càng làm cho chúng nữ tin vào sự suy đoán của mình. Còn A Khờ thì gật đầu mà chấp tay nói:

- Ta không biết chư vị làm sao mà đến được đây! Thế nhưng đã đến cũng coi như là một hồi cơ duyên. Ta cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần các vị có thể mở ra tầng bảo này, cho ta kiến thức qua một chút là được rồi! Còn nếu như các vị có chỗ khó xử thì ta xin phép tự mình thoái lui, hy vọng các vị cũng không làm khó ta!

Với thực lực hiện tại A Khờ cũng không dám cậy mạnh, chỉ là khôn khéo nói ra ý định muốn rời đi của mình. Hy vọng của hắn là không để đám người này động thủ với hắn. Mặc dù hắn không cách nào đánh lại các nàng, nhưng trên người hắn cũng có kha khá đồ vật bảo mệnh. Như bộ đồ mà hắn đang mặc, là một món cao cấp thánh khí làm từ lớp da rắn của Lục Thanh Y. Nàng là sau khi lột xác hóa thành bán thần bảo lưu lại, rồi tự mình tay làm y phục cho hắn. Riêng một bộ đồ này đủ để cho hắn chống lại một đòn toàn lực của thánh cấp chín sao tu sĩ mà không chết. Chứ chưa nói đến hắn còn kha khá các món đồ bảo mệnh khác nữa. Nói chung lại, dưới thần cấp muốn giết hắn không phải dễ. U Lan làm sao không biết suy nghĩ của hắn, nàng liếc hắn rồi nghiêm mặt lại:

- Hừ, người nghĩ ta đến đây là để đoạt bảo tàng với người sao? Người không biết ta là...

Nàng nói đến nửa chừng lại ngưng lại, nhìn sang tứ nữ ở phía sau. Tứ nữ làm như không thấy, tăng lơ mà nhìn sang chỗ khác. Nhưng trên thực tế thần thức của các nàng lúc nào cũng đảo quanh để mà nhòm ngó. U Lan khẽ hừ lên một tiếng, rồi lấy từ trong người ra mấy tờ phù lục. A Khờ hai mắt đột nhiên tỏa sáng:

- Ô, là phá cấm phù! Mà còn là thần phù nữa nha! Tiền bối quả nhiên là lợi hại a!

Hắn hứng thú mà cười lên. Tứ nữ cũng tròn mắt lên nhìn hắn.

- Tên này vậy mà rất biết nhìn hàng a! - Các nàng đều tự chung một cái ý nghĩ như vậy.

U Lan lại nhìn hắn, nàng không có nhiều lời, mà trực tiếp đem phù lục đánh lên bên trên kết giới. Tờ phù lục lập tức bị đốt cháy, kết giới cũng bị nhật đi hơn phân nửa. Phù lục qua chừng nửa khắc liền tan biến đi mất. A Khờ và tứ nữ đều tròn mắt lên nhìn. Cái kết giới này vậy mà còn chưa bị phá ra, còn như đang muốn khôi phục lại một ít. U Lan cắn răng mà đem hai tờ phù lục cấp tám cuộn cùng ném lên bên trên kết giới. Lần này kết giới chống cự không được bao lâu liền tan rã đi. Mà hai tờ phù lục cũng coi như bị hủy. Loại phù lục này không phải ai cũng có thể lấy ra sử dụng được. Nàng một lần dùng hết ba cái, nói không đau lòng mới là lời thừa. Nàng hừ lên một tiếng, cũng không đợi cho A Khờ đi vào mà trực tiếp đi ở phía trước dẫn đường. Con chim lửa rất sợ các nàng, nên chỉ bay vòng bên cạnh A Khờ, mà không dám chạy lên phía trước như lúc này. A Khờ bắt đầu đi cũng đuổi đi theo. Vì dù sao lời mình cũng đã nói ra, mà các nàng thì không có đuổi hắn đi. Ngoại trừ tứ nữ nhìn hắn có chút không thuận mắt, nhưng căn bản các nàng không có lộ ra sát cơ. Hắn cũng là người gan lớn, chẳng chút sợ hãi mà đi theo. Tứ nữ ban đầu còn có chút khinh thị hắn, nhưng thấy hắn không tỏ ra chút nào sợ hãi thì có mấy phần coi trọng hơn.

Vẫn là con đường dài và nhỏ hẹp, chỉ khác là mấy ngàn trượng trước mắt lại như đi xuyên xuống lòng đất nên độ dốc thả xuống. Cuối cùng mọi người đi vào bên trong một cái sảnh lớn. Xung quanh cái sảnh này được gắn rất nhiều thủy tinh lưu ly để thấp sáng. Mà hình như nơi từng có một trận đánh lớn nào đó, khiến cho đồ đạc xung quanh có rất nhiều thứ đổ nát. Một vài bộ hài cốt còn lưu lại trên mặt đất, các loại pháp khí, pháp bảo vỡ vụn rơi rải khắp nơi. A Khờ nhìn đến một món đồ còn tương đối nguyên vẹn, hắn cầm lên tay mà kinh ngạc kêu lên:

- Thần khí, là một món tàn binh thần khí! Phát tài, quả nhiên là phát tài rồi a!

Hắn kinh hi hô lên, chân tay lại nhanh nhẹn nhấc lên mấy khối tàn binh thần khí ở xung quanh. Hắn không ngờ đến nơi này vậy mà toàn là tàn binh, tàn bảo cấp thần khí. Những thứ này nếu mà đem ra ngoài giá trị đều không phải nhỏ. Với lại, hắn còn có thể đem những thứ này nhờ người tái chế lại thành một cái thần binh vừa tay. Như thế sau này hắn cũng không cần đi tìm tên Mỹ Hầu Vương kia mà đoạt đồ nữa. Nhìn thấy vẻ mặt hơn hớn tham lam của hắn, tứ nữ thật muốn đem hắn đập cho mấy phát. Nhưng nhìn về mặt bình thần không chút gợn sóng mà đứng đó của thánh nữ, các nàng cũng không dám lại làm ra cái động tác gì. Đợi cho hắn hầu như lấy hết toàn bộ tàn binh, tàn khí trên mặt đất. Lúc này, nàng mới lên tiếng hỏi:

- Ngươi đã thu đủ rồi chưa?

Hắn hơi giật mình ngẩng đầu lên nhìn nàng, lại làm động tác gãi đầu đầy áy náy:

- Ài, thật là ngại quá! Ta từ nãy đến giờ lấy nhiều đồ như vậy mà quên mất chư vị. Đây, ta đã thu chúng bỏ cả vào trong túi trữ vật rồi đây! Nếu như các vị muốn lấy lại thì ta sẽ lập tức giao ra!

Hắn nói như vậy nhưng trong tâm thì cười lạnh. Hắn lúc vừa nãy ra tay thu tàn binh, tàn bảo nhưng tinh thần lúc nào cũng luôn đề cao cảnh giác, chỉ cần các nàng động thủ, hắn cũng không ngại mà ra tay. Đánh không lại, hắn có thể chạy. Chạy không được hắn có thể trốn. Bên trong không gian pháp bảo của hắn còn có Bạch Tố Tố ẩn mình trong đó. Chỉ cần một lệnh của hắn là nàng có thể xông ra ngoài. Với thực lực của nàng, tuy đánh không lại chúng nữ, nhưng vẫn có thể an toàn mà rời đi. Cho nên từ đầu đến cuối hắn đều không sợ đối đầu với các nàng, mà chỉ tìm cách tránh đi rắc rối cho mình mà thôi. U Lan có vẻ rất quen thuộc với tính cách này của hắn, nên nửa cười nửa không mà nói:

- Nếu như ngươi đã hứng thú với mấy thứ rách nát đó, thì cứ việc mà lưu lại sử dụng. Ta cảm thấy vật bên trong kết giới này mới là vật mấu chốt ở đây!

Nàng nói, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn đến. A Khờ làm sao không nhận ra vật bên trong kết giới này có bao nhiêu lợi hại. Mà nhìn bố trí bên ngoài, bên trong kết giới ắt hẳn là một căn mật thất. Lại nhìn dao động trên tầng kết giới, xem chừng nó còn muốn mạnh hơn tầng kết giới thứ hai không biết là bao nhiêu chục lần. A Khờ nhận ra, chúng nữ làm sao lại không nhận ra. Hắn nhìn các nàng mà cười nói:

- Ta tự thấy năng lực của mình không đủ, các vị nếu có ý muốn đi vào thì cứ tự nhiên! Ta không có muốn đi vào bên trong đó làm gì, dù sao ta cũng rất quý cái mạng nhỏ này của ta a!

Tứ nữ đều bĩu môi khinh thường hắn. Lúc này hắn thu tàn phiến sao chẳng thấy hắn nói mấy câu như vậy. U Lan nhìn hắn cười cười. Nàng cũng không có cường cầu, mà chậm rãi bước tới bên cạnh kết giới. Nàng dùng thần thức tấn ra một lúc, rồi chau mày lắc đầu than nhẹ đầy tiếc nuối:

- Tầng kết giới này gần như đã đạt đến đề cấp rồi! Ta quả thật là không cách nào phá giải được. Xem chừng bảo vật lần này với bọn ta mà nói là vô duyên rồi!

- Thật sao?

A Khờ vốn dĩ lời kia chỉ là nói cho suông miệng, không muốn cho các nàng nghi ngờ. Bây giờ nghe nói một tầng kết giới này như vậy mà đã chạm đến đề cấp. Đề cấp, một cái bảo tàng của đề cấp đầu phải là dễ dàng gặp được. Hắn không cam lòng mà chân vô thức bước đi tới gần. Bàn tay hắn như muốn chạm lên kết giới để kiểm tra. Chúng nữ đều kinh hãi kêu lên. Mà U Lan thì sợ đến hết hồn:

- A Khờ, ngươi muốn làm gì? Ngươi thật sự không muốn sống nữa hay sao?

Hắn chỉ là giơ tay lên để cảm nhận một chút khí thế bên trên ai ngờ một câu nói kia của U Lan làm hắn giật mình mà để tay chạm vào kết giới. Hắn nhìn nàng, ban đầu là kinh ngạc, sau đó cười khổ kêu lên:

- Ngươi làm sao lại gọi tên ta?

Rồi cả thân hình của hắn bị tầng tầng kết giới nuốt chửng, biến mất không thấy đâu nữa. U Lan hai mắt thần thờ nhớ lại câu nói trước lúc biến mất của hắn. Bây giờ nàng càng cảm giác nặng nề trong lòng.

- Thì ra là hắn không phải muốn đặt tay lên trên kết giới, là ta đã hại hắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Ngục Hỏa U Hồn tháp (2)

A Khờ bị cuốn vào kết giới, rơi vào bên trong vô tận hư không. Hóa ra, cái kết giới này lại là một cái siêu cấp truyền tống trận. Hắn cũng không biết rốt cuộc mình bị truyền tống đi đến chỗ nào. Chỉ thấy toàn bộ thân hình nhẹ bổng, rồi chợt rơi xuống một mảnh mặt đất không có trọng lực. Nơi đó có một tòa tháp cao mười vạn tám ngàn trượng, tương ứng với mười tám tầng phiêu phù ở giữa hư không. Mà quanh thân tháp lại có tổng cộng một trăm bốn mươi bốn sợi dây xích buộc chặt, kết nối với toàn bộ không gian bên ngoài. A Khờ ngây ngốc đứng nhìn, hắn cảm nhận thấy mi tâm có chút nóng lên. Không biết vì sao cái ấn ký hình hoa bảy màu lúc này lại linh động như vậy. Mà cái ấn ký đầu rồng màu đỏ trên tay hắn chỉ lóe lên một chút liền yên tĩnh trở lại.

A Khờ thân hình phiêu phù trên không, phải vất vả lắm hắn mới có thể chậm rãi di chuyển được trong tình cảnh chân không. Hắn mặc dù từng có kinh nghiệm dựa vào một giấc mơ hóa thân, nhưng chung quy là thực lực hiện nay còn chưa đạt đến cấp bậc có thể tự ý phi hành thoải mái được. Nhìn về phía bên trên mười tám tầng tòa tháp, xung quanh chỉ là một mảnh trống không mờ ảo. A Khờ không tự tìm thấy lối ra, lại chợt nhìn thấy tầng một của tòa tháp trước mặt phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Có lẽ bởi vì tầng không gian này có chút hư vô nên ánh sáng của tầng một tòa tháp cũng trở nên hiu hắt

như thế.

- Lễ nào cửa ra lại nằm bên trong tòa tháp này hay sao?

A Khò suy nghĩ, rồi lại do dự đắn đo vài lần. Cuối cùng thì hần lắc đầu cười khổ:

- Đã đến đây rồi, do dự hay không do dự thì có ích gì? Đi hay không đi cũng chẳng khác gì nhau, chẳng qua chỉ là sống lâu thêm một ít thời gian mà thôi!

A Khò theo cánh cửa của tầng một mà đi vào. Một luồng nhiệt hỏa đập vào trong mặt làm hần giật mình thối lui lại vài bước chân. Hần nhanh chóng nhìn thấy một mảnh trùng điệp ánh lửa. Tuy không gian này không quá rộng lớn, chỉ chừng mấy ngàn thước vuông, nhưng đâu đâu cũng thấy lửa bay ngợp trời. Bên trong ánh lửa còn như tàn chứa linh hồn, vang lên những tiếng kêu khê, rên la, gào khóc. Nhìn hơn mấy vạn ngọn lửa trước mặt, A Khò cảm giác như vừa đặt một chân bước xuống A Tu La địa ngục. Hần thử bắt lấy một cái ngọn lửa vào trong tay. Ngọn lửa như có linh tính mà muốn chạy thoát đi ra, chỉ đáng tiếc nó quá nhỏ yếu nên không cách nào trốn thoát đi được. A Khò lưu ý phát hiện ra lửa này cũng chỉ là loại bình thường nhất, chỉ vừa đạt tới cấp một linh hỏa, không có đủ gây sát thương cho hần. Đừng nói là một ngọn linh hỏa nho nhỏ này, cho dù vạn đóa hỏa diễm lao tới hần cũng không sợ. Trên người hần có bảo, làm sao lại đi sợ loại hỏa đẳng cấp thấp đến như vậy.

A Khò hướng ánh mắt nhìn đến một khoảng trống vừa một lối đi bên phía đối diện. Tuy không thấy cánh cửa ở đó, nhưng hần cảm giác được nơi đó chính là lối đi lên tiếp tầng hai. Hần không biết bên trên có phải lại là một đám linh hỏa cấp hai vây quanh hay không. Nếu cứ tiếp tục như vậy mà tính, hần e là đi không quá bốn tầng đã không thể đi thêm được nữa. Lễ nào đời này của hần sẽ bị giam cầm ở không gian này hay là sao?

Bên ngoài kết giới A Khò vừa bị cuốn vào, U Lan đứng lặng người một hồi lâu, rồi như làm ra quyết định mà bước đi tới vài bước. Tứ nữ kinh hoàng cùng hô lên:

- Thánh nữ, người định làm gì? Người không được đi vào bên trong đó!

Mặc cho các nàng kêu la thế nào, tay của U Lan đã đặt lên trên vòng sáng kết giới. Một lực hút vô hình kéo nàng biến mất ngay trước mặt tứ nữ. Con chim lửa cũng mau chóng lao đi theo. Nó vừa rồi thông qua ấn ký mà biết được A Khò vẫn còn sống, nên nó không có nhiều do dự đến như vậy. Tứ nữ thấy một người một chim đã đi vào rồi, chỉ còn biết đưa mắt mà nhìn nhau. Cuối cùng các đành phải cắn môi mà đi.

A Khò bước qua khoảng trống trước mặt, lại đi lên một cái bậc thang vô hình. Như thế chậm rãi đến một không gian khô cằn, đất đai nứt ra thành từng đường nhỏ như những con rắn chạy ngang dọc khắp nơi. Nơi này tuy rất hoang vu và khô cằn, chỉ ít A Khò còn cảm nhận được vài tia khí tức sinh mạng. Không biết có phải là gặp ảo giác hay không, mà khi đi ngang qua một chỗ thân cây khô ngã xuống đất, hần cảm nhận được có vài ánh mắt nhìn đến mình. Hần lại nghĩ đến những cái linh hồn bị nhốt bên trong mấy vạn linh hỏa cấp một ở tầng thứ nhất. Lòng khắp toàn thân như muốn dựng ngược:

- Cái nơi quý quái này là nơi nào? Làm sao lại chứa nhiều thứ oan hồn như vậy?

Hần đi thêm được vài bước, bỗng nhiên cũng không bước tới nữa. Vì ngay trước mặt hần là một hồ linh dịch dung nham nóng chảy. Trong hồ còn có mấy ngàn linh hỏa cấp hai chập chồn bay lên bay xuống. Hần tự mình nuốt xuống một ngụm nước bọt. Vì hần thấy được trong hồ dung nham có rất nhiều bộ xương nối lại với nhau thành một cây cầu xương trắng bất ngang qua hồ dung nham. Phiêu phù quanh đó là những linh hồn thay nhau kêu gào, khóc thê rất là quý dị.

- Địa ngục, đây rất giống như địa ngục a!

Tuy A Khò biết những linh hồn này không mấy uy hiếp được đến hần, nhưng hần cũng không dám bất cứ mà đi qua. Nhìn lối đi ở cuối cây cầu xương, coa một khoảng trống y hệt như ở tầng thấp thứ nhất. Hần có một chút đau đầu mà chừi thẳm:

- Con bà nó! Đây là không muốn chơi chết ca sao?

A Khò thừa biết lúc này mình còn không có lựa chọn. Hần nắm chặt tay rồi cắn răng mà đi qua. Mấy ngọn linh hỏa dường như hiếu kỳ mà nhảy lộn nhào quần quanh thân hần. Cũng may y phục của Lục Thanh Y làm ra có mang theo chút âm hàn nên đám linh hỏa này nhanh chóng lui đi ra xa. Mà đám oan hồn thì như quỷ đói nhào đến cắn lên trên người của hần. Hần thật vất vả lắm mới chen lấn đi về phía trước. Tay hần giờ lên chộp lấy một cái oan hồn còn chưa chịu buông tha mà bám lên gấu quần của hần cắn liên tục. Cũng may thứ đồ hần đang mặc là thánh khí cao cấp, nên mặc cho lũ oan hồn cắn xé thế nào cũng không ảnh hưởng đến hần. Một cái oan hồn cuối cùng bị hần nắm ở trong tay, một luồng lực lượng tinh thần từ trên ấn ký đầu rồng bê tay phải không chế, rồi biến nó thành một cái hồn bặc tay sai. A Khò hơi chút kinh ngạc, rồi hai mắt sáng lên rực rỡ:

- Ha ha ha, chuyện tốt! Thật sự là chuyện tốt a! Linh hồn có thể thu, hỏa này làm sao không thể thu được!

Hần hưng phấn đem mấy ngọn linh hỏa gần đó chộp vào trong tay. Hần thử dùng đến lực lượng ấn ký bên trong tay phải mà thu lấy chúng. Đáng tiếc dù hần thử đến thế nào, tất thấy đều chỉ là vô ích. Mặt hần còn đang tươi cười, lúc này đã ỉu xiu như một cái bánh bao chiều. Hần đang lúc chán nản muốn xoay lưng đi tiếp, đột nhiên nghe tiếng con chim lửa từ phía xa kêu lên oan oác. Hần ngơ ngác nhìn con chim lửa vui mừng vỗ cánh đập đến. Mấy ngọn linh hỏa dường như sợ hãi mà đều né tránh bay đi. Con chim lửa khinh bỉ đem chúng nuốt ngay vào bụng. Nuốt chừng hơn chục cái, nó mới đánh ợ lên một tiếng mà hài lòng. Từ lúc nó theo U Lan đi vào bên trong kết giới, thông qua tầng thứ nhất của hỏa tháp. Nó đã nuốt đi không ít linh hỏa, nhưng đám linh hỏa đó thật không được vừa mắt của nó. Đến khi chạy lên tầng hai, cảm nhận được khí tức của A Khò nên nó rất là vui mừng bay tới. Lúc này ánh mắt nó mới tham lam ngược nhìn lên tầng thứ ba. A Khò làm sao không biết ý định của con chim tham ăn này.

- Thánh nữ đại nhân, người chờ bọn ta với!

Lúc này nghe thấy âm thanh của các nàng lan đến, A Khò có chút cảm giác không được vui. Nhưng miệng thì vẫn toét cười:

- Mấy vị tiền bối! Các người cũng chạy đến đây để góp vui a!

- Ai thêm đến để góp vui với người! Còn không phải là...

Nàng nói đến đây miệng có chút mím lại. U Lan nhìn thiếu nữ trước mặt, ánh mắt có chút trách cứ. Nhưng mà nàng nhìn qua hắn, giọng nói không biết là đang có cái gì cảm xúc:

- Người còn không nhận ra ta?

A Khờ bị nàng hỏi đến một câu, nét cười lập tức liền thu lại:

- Nói đi, người rốt cuộc là ai? Làm sao biết được tên của ta?

Hắn là giả mạo mà đến, người có thể biết được tên hắn thì ngoại trừ mấy nữ nhân cùng hắn lẫn lộn một chỗ, cũng chỉ có vài người ở thôn trấn mới biết được. Mà hắn đương nhiên là không thể nào liên tưởng các nàng với đám thôn dân phạm nhân vài năm một chỗ. Vậy thì chỉ có thể là đám người mà hắn đã từng mơ thấy. Điều này mới là thứ hắn thật sự lo lắng. Cảm nhận được dao động tinh thần của hắn, Bạch Tố Tố đang ngồi tu luyện trong không gian pháp bảo liền mở mắt ra truyền âm:

- Phu quân, chàng đang lo lắng chuyện gì?

Hắn nghe Bạch Tố Tố truyền âm, liền vội mà trấn an nàng:

- Không có việc gì, ta chỉ gặp chút rắc rối. Chuyện này ta tự sẽ giải quyết được, nàng cứ yên tâm!

Thấy hắn cố ý không muốn nàng nhúng tay vào, nàng cũng không có ép buộc, mà nhẹ nhàng dằn dò qua:

- Nếu như giải quyết không được, chàng cứ gọi ta đi ra! Lâu rồi ta còn chưa có gặp chàng!

- Ủ, ta biết rồi! Ta cũng lâu rồi không có song tu với nàng a!

Hắn trong lúc truyền âm còn cố ý trêu chọc, làm nàng vừa giận vừa xấu hổ xì lên một tiếng. U Lan đứng một bên hồi lâu mà không nghe được câu trả lời của hắn. Nàng có chút sốt ruột muốn nói lên. Hắn lúc này cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng, khóe môi nhếch lên một nụ cười khế. Nàng giật mình mà vội lui lại phía sau. Cái nụ cười này của hắn là mang ý vị gì sao nàng lại không biết. Nàng sợ nhất chính là nụ cười này của hắn, cũng là thứ mà nàng không thể nào quên sau cái đêm mộng không rõ ràng đó.

- A Khờ, ta...

Nàng hốt hoảng vội lên tiếng giải thích. Lần này không biết là do nàng sợ hãi hay là cố tình, mà giọng của nàng có chút giống với Xà Linh lúc A Khờ mới cứu trở về trong mơ. Hắn lúc này vẻ mặt kinh ngạc nhìn lên:

- Người... người chính là Xà Linh?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Ngục Hỏa U Hồn tháp (3)

Cảm giác ánh mắt của hắn nhìn đến như lửa nóng, nàng kinh hãi vội quay mặt tránh đi:

- Ta... ta... không phải là Xà Linh... tên ta là U Lan, thánh nữ của Xà Linh nhất tộc!

A Khờ nghe nàng giải thích, sự nghi hoặc trong đầu càng nhiều thêm một tầng:

- Vậy người làm sao biết được tên ta?

Lần này hắn hỏi, U Lan cũng không trực tiếp trả lời, nàng nói:

- Ta thấy nơi tháp này là một tòa không gian rất kỳ quái! Chúng ta hay là cùng nhau kết thành một đội đi với nhau có được không?

Nàng đột nhiên chuyển hướng hỏi sang vấn đề khác, hắn có chút không nắm chắc ý định của nàng, nên lắc đầu nói:

- Ta đi đường ta, người đi đường người! Tuy nói thực lực của các người cao hơn ta đến mấy tầng, nhưng ta cảm thấy nơi này với ta rất thích hợp! Với lại,

ta với các người là thù là địch, còn không biết chừng. Ta không muốn phải giao tính mạng của mình cho người khác.

Nàng đã không muốn nhận mình là Xà Linh hẳn cũng không ngại đường ai nấy đi với nàng. Vì dù sao, vị trí của Xà Linh còn không bằng báo chị và Ba Đặc Lạp ở trong lòng của hắn. Nếu là Tiêu Lăng ở đây, thái độ của hắn đương nhiên là sẽ khác xa hoàn toàn. Vì nàng ở trong lòng hắn có vị trí rất lớn. Còn những người khác, nếu đã không nhận thì hẳn cũng chẳng muốn bận tâm đến. Thấy hắn không chút tôn kính với thánh nữ, lại còn thẳng thừng từ chối ý tốt của nàng. Một nữ thị tỳ tức giận mà đứng ra ngăn lại:

- Tên không biết tốt xấu này, người tương người là ai hả? Một lời nói xong liền muốn đi là đi được hay sao?

Thiếu nữ này tên là Bạch U, tướng mạo của nàng và ba người còn lại đều khá tương đồng. Nếu ở bên ngoài các nàng đều là hạng người quốc sắc thiên hương, chỉ vì đứng bên cạnh U Lan nên mới bị ánh sáng của nàng che mờ đi. A Khờ nhìn nàng một chút, mày khẽ nhướn lên. U Lan vội lên tiếng quát:

- Hồn xược! Chỗ này là ta làm chủ hay các người làm chủ? Lui hết ra cho ta! Hắn muốn đi thì cứ mặc xác hắn!

Nàng lần này tức giận không phải vì tứ nữ thái độ mà tức giận. Nàng giận là vì cảm nhận được vị trí của mình trong tim hắn không có được bao nhiêu giá trị. Hẳn rõ ràng đã đoán ra được nàng là ai, nàng cũng biết được giấc mơ kỳ lạ kia cũng không phải là giả. Vậy mà, hắn thà tự mình đi đường của mình, không cần quan tâm đến thái độ của nàng, chẳng để nàng ở trong tim của hắn. Hắn làm như vậy chẳng phải muốn nói rằng, người là Xà Linh đúng không, người không nhận thì ta mặc xác người. Sau này chúng ta không ai biết ai, vậy thì cứ đường người người đi, đường ta ta đi. Tâm tình thiếu nữ phức tạp, A Khờ làm sao hiểu thấu. Hắn thấy các nàng đã không còn cản trở nữa, liền cảm oan hồn vừa mới thu phục lên tay, lại gọi con chim lửa đến tiếp tục hướng về cánh cửa vô hình ẩn hiện phía cuối cây cầu xương mà đi.

- Thánh nữ đại nhân, hắn...

Một thị tỳ khác tên là Bạch Liên đi đến nhìn về mặt xám như tro tàn của thánh nữ mà mấp máy môi mở lời. Lời nàng còn chưa nói hết đã bị thánh nữ cắt ngang:

- Mặc xác hắn! Từ nay về sau sống chết của hắn không có liên quan gì đến ta!

Nàng đột nhiên tức giận đùng đùng, tâm tình tứ nữ đều bị dao động kịch liệt.

- Thánh nữ quả nhiên là thích hắn!

Các nàng không hiểu cái tên nhân loại đó có điều gì đặc biệt, mà một thánh nữ cao cao tại thượng như nàng, thường ngày lạnh lùng vô tình, vậy mà vừa gặp đã thích? Chuyện này nói ra thật quá sức là hoang đường, chẳng lẽ đây chính là cái này gọi là duyên tiền định từ kiếp trước trong truyền thuyết hay sao?

A Khờ lần này đi qua cầu xương hết sức thanh thản. Vì sự xuất hiện của con chim lửa nên đám linh hỏa đều rất sợ hãi mà tránh đi. Còn cái oan hồn hắn vừa thu phục được, cũng như có thêm một tia linh trí mà đem mấy cái oan hồn yếu ớt khác cắn nuốt vô, tự mình tăng cường lấy thực lực của chính mình. Một lần như vậy, cái oan hồn mà A Khờ vô tình thu được đã đạt đến trình độ nhị giai đại viên mãn. Nếu như lúc này nó có thể nuốt thêm được một cái oan hồn tam giai, nó nhất định sẽ thăng cấp. A Khờ từ đầu đến đuôi đều không để ý đến, đến khi cảm nhận được sự dao động đầy hưng phấn của nó thì hắn mới chú ý.

- Ô, người muốn ta bắt cho người một cái oan hồn cao cấp hơn à! Thôi được, để lên tầng ba ta thử bắt đến cho người một cái. Nhưng mà người tăng cấp lên rồi thì có tác dụng gì chứ? Ta có thể sử dụng người được hay sao?

Hắn hỏi, oan hồn đương nhiên không có trả lời hắn được. Mà nhờ thông qua thần niệm ẩn ký mà hắn cảm nhận được dao động của nó. Hắn hiểu ra thì lập tức xạm mặt lại:

- Cái gì? Người cũng không biết hay sao? Người...

Hắn thật muốn đem nó bóp chết ngay tại chỗ, nhưng lại không nỡ mà buông tha cho nó:

- Thôi được rồi, có thể do người thực lực còn thấp nên không nhớ ra được. Vậy cứ lên thử tầng ba xem sao, nếu ta bắt được thì ta lại cho người ăn!

Cánh cửa tầng ba như có như không, hắn vừa bước đến đã biến mất rồi. Mấy nữ nhân theo ở phía sau, cũng không một chút chậm trễ mà đi theo. Trên tầng thứ chín của tòa tháp u hồn, một con thỏ trắng không biết từ đâu đi đến, mà đang vui vẻ gặm lấy một cây dược thảo mang hai màu sắc vô cùng đối lập. Nửa thân của nó là màu đỏ như ánh lửa, nửa thân phảng phất màu đen ảm đạm vô cùng khó ngửi. Thứ cỏ này có tên là U Minh thảo, nó chỉ xuất hiện ở trong Tu La tràng, chưa ai từng thấy qua nó xuất hiện trong nhân gian. Con thỏ trắng này làm sao lại có thể đi đến được chỗ này?

Cánh cửa tầng thứ ba của tháp mở ra, A Khờ rơi vào bên trong một cái hố sâu vạn trượng. Cũng may là con chim lửa kịp thời bay đến kéo hắn đi lên. Lúc này nhìn thấy mới biết, cái hố này thật ra là một đầu của miệng núi lửa. Thỉnh thoảng lại có một vài oan hồn bay lượn từ trong hố sâu đi lên, vài ngọn linh hỏa cũng vờn quanh theo. Con chim lửa hai mắt sáng lên, nó lượn một vòng liền đem hơn ba, bốn cái linh hỏa nuốt trọn. A Khờ cũng nhanh tay hái được một cái oan hồn, đem nó gieo xuống ẩn ký rồi giao cho cái oan hồn bắt được ở tầng hai nuốt xuống. Một tiếng ồm ồm như ăn một món thức ăn làm cho hắn cảm giác có một chút gai ốc. Năm nữ xà tộc cũng đã đi lên tầng ba, các nàng không giống như hắn mà bị rơi xuống dưới, chỉ là đứng lơ lửng trên không mà nhìn. U Lan hơi liếc mắt nhìn hắn một chút, rồi tự mình phi hành hướng lên cửa thứ tư mà đi. A Khờ cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau. Một đoạn đường này hắn còn tiện tay thu thêm được hơn chục cái oan hồn, oan hồn thu được từ tầng thứ hai nhờ vậy mà thực lực đột phá lên tam giai cao đẳng, sắp bước vào đến tứ giai. Sau khi thăng cấp, oan hồn này cũng có vẻ như nhớ ra nhiều thêm một ít. Mà còn có thể như đứa trẻ nít quần nhảy hắn hơn hờ vui mừng. Hắn vừa buồn bực vừa tức cười:

- Cái tên tiểu tử nha người cũng rất biết nịnh a! Được rồi, lên tới tầng bốn ta sẽ gọi Tổ Tổ ra bắt thêm cho người mấy cái oan hồn nữa.

Hắn nói xong rồi cũng trực tiếp đem Bạch Tổ Tổ gọi ra bên ngoài. Nàng nhìn nơi này âm u tràn ngập quỷ khí, thỉnh thoảng còn có linh hỏa, oan hồn cùng nhau đi lại. Nàng rất hiếu kỳ mà hỏi:

- Phu quân, nơi này là nơi nào?

A Khờ đại khái lược giản cho nàng một chút, lại cười gian xảo ôm lấy eo nàng:

- Nương tử, nơi này có phải rất thích hợp để cho chúng ta song tu hay không?

Nàng lườm hắn mà cười:

- Phu quân lại nghĩ đầu đầu, không sợ cả đời này sẽ bị nhốt luôn ở trong này hay sao?

Lời nói của nàng như trách như hờn mà ánh mắt lại mỉa mai như tơ. Hắn nhìn không được đưa tay bóp nhẹ lên trên người nàng:

- Tiểu yêu nữ, nàng muốn dụ dỗ ta sao?

Nàng cười hi hi mà tựa bên trong lồng ngực của hắn về loạn. Hắn vén mái tóc của nàng lên, rồi cắn nhẹ vào tai nàng:

- Nương tử, phía trước còn có mấy nữ nhân xà tộc nữa! Nàng một lát nữa giúp ta thu thập bọn họ!

Nghe lời này của hắn, nàng vội đẩy ra mà liếc mắt nhìn:

- Phu quân lại nghĩ cái gì xấu xa?

Hắn trừng mắt nhìn nàng mà gõ lên đầu nàng mấy cái:

- Cái gì là xấu xa? Ta là sợ bọn họ gây phiền phức nên muốn thu về dưới tay để khỏi gặp rắc rối thôi! Nàng lại muốn nghĩ đi đâu đấy hả?

Nàng bĩu môi ra điều khinh thường hắn:

- Tâm chàng nghĩ thế nào có thể giấu được thiếp hay sao?

Hắn mặt mo lúc này đỏ ửng lên, hơi có ý xấu hổ cười:

- Được rồi, được rồi! Là ta xấu xa, là ta mê tiện! Như vậy được chưa?

Nàng cười hi hi rồi hôn nhẹ lên má hắn:

- Hi, thiếp chỉ nói đùa thôi! Mấy nữ xà nhân đó lúc nãy dám lớn tiếng với phu quân, ta sẽ giúp phu quân thu phục các nàng!

Hắn không hiểu sao nghe mấy lời nói của nàng mà có cảm giác như làm chuyện gì đó sai sai. Như thế là một nam một nữ, một chim một hờn lại tiếp tục từ tầng ba đi lên tầng bốn của tháp. Tầng bốn lúc này là một mảnh sa mạc dài đến tít tắp, nơi phía xa xa chân trời còn nhìn thấy được một cái ốc đảo nhỏ. Tổ Tổ nhìn khung cảnh ở xung quanh mà hiếu kỳ hỏi đến:

- Nơi này thật kỳ lạ nha! Rõ ràng bên trong này so với không gian pháp bảo của Tinh Nguyệt tỷ còn muốn cao cấp hơn. Chẳng lẽ cái này là một cái đế phẩm pháp bảo hay sao?

Sự nghi ngờ của nàng còn chưa có dứt thì phía dưới chân mọi người mặt đất đột nhiên rung lên dữ dội. Tổ Tổ cảnh giác mở ra một mảng phòng hộ bảo vệ A Khờ đi vào bên trong. Còn nàng thì chăm chú nhìn dưới mặt đất đang trồi lên một vật khổng lồ nào đó. Hai người ánh mắt nhìn nhau đều thấy kỳ lạ. Vì ngay lúc này xuất hiện trước mặt họ là một con rết khổng lồ dài đến vạn trượng, số chân của nó cũng phải đến mấy vạn cái. Phải nói đây là lần đầu tiên A Khờ đi vào trong tháp phát hiện ra được một sinh vật sống. Hai mắt hắn lóe lên ánh sáng kỳ dị. Đây là lần đầu hắn muốn động thủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Ngục Hỏa U Hồn tháp (4)

Con rết hình tượng tuy có chút khổng lồ, nhưng thực lực của chỉ có thể so với một con tứ giai ma thú đại viên mãn. A Khờ đương nhiên lúc này hưng phấn rất nhiều, muốn dùng nó để luyện tay luyện chân một chút. Hắn không đợi cho Tổ Tổ kịp lên tiếng nhắc nhở, cả thân hình của hắn đã lao nhanh về

phía trước. Con rết khổng lồ thấy có kẻ địch tấn công, miệng liền kêu ré lên đầy giận dữ. Cái miệng của nó vậy mà phun ra một đám lửa lớn. A Khờ giật mình vội xoay người tránh đi. Hắn chặt vật đứng dậy, rồi tức giận nhỏ ra một bãi nước bọt:

- Con bà nó, lão tử thiếu chút nữa là bị nguoi đốt cháy xém lông mày rồi!

Hắn không để cho con rết kịp tiến lên, quyền phong đã đánh ra như vũ bão. Cả bầu trời rợp trong ánh quyền tạo thành một cái kỳ tượng vô cùng đẹp mắt. Đây là tuyệt kỹ mà hắn tự sáng tạo ra, vô ảnh quyền. Bị đánh đến không kịp tránh né, con rết khổng lồ đau đớn mà kêu lên không ngừng. A Khờ nhanh chân nhảy lên trên thân mình khổng lồ của nó, bám chặt lên lưng nó, quyền nhắm ngay đỉnh đầu của nó mà nện xuống.

Àm! Âm! Âm!

Những thứ âm thanh như muốn chấn vỡ không gian làm cho lớp giáp chắc chắn bên ngoài của con rết bị vô số vết rạn. Con rết cuối cùng chịu đựng không nổi mà nằm gục xuống, hóa thành vô số đốm lửa chạy bay đi. A Khờ tròn trĩnh mắt để nhìn theo, nhưng ngay sau đó mặt đất lại liên tiếp vang lên âm thanh chấn động. Những thân hình khổng lồ của những con rết nổi lên trên khỏi mặt đất. Tuy không phải con nào cũng lớn đến vạn trượng, nhưng số lượng cũng phải nhiều đến mấy trăm con. A Khờ miệng khẽ nuốt xuống một ngụm nước bọt:

- Đùa sao? Ta không có chơi lớn như vậy a!

Hắn đang định lui lại, thì con chim lửa thân hình lao đến hóa thành hình ảnh to lớn liên tục nhắm lên những cái thân hình khổng lồ của bầy rết mà mổ xuống. Bạch Tố Tố thì như dải lụa trắng bay phấp phới giữa không trung. Nơi nàng đi đến liền có một vài con rết khổng lồ hóa trở lại thành linh hòa chạy trốn. Ân ân bên trong bầy linh hòa này là vô số oan hồn lẫn trốn trong đó. Nàng dứt khoát đưa tay thu lấy oan hồn, giao lại cho hồn nô thủ hạ của A Khờ. Nó hưng phấn như một đứa trẻ nhận được quà, lao nhanh đến bắt oan hồn cho vào miệng nuốt nhai rôm rốp. Số lượng oan hồn càng nhiều, khí thế của nó cũng càng tăng nhanh. Rốt cuộc nó từ tam giai hồn thể đột phá lên đến tứ giai hậu kỳ. Mảnh không gian tăng bốn cú như vậy triệt để bị đám người của A Khờ phá đến tan nát.

- Thánh nữ đại nhân, chúng ta mau đi thôi!

Thấy U Lan thánh nữ đứng ngây người hồi lâu mà chưa chịu rời khỏi tầng bốn, Bạch Liên liền lên tiếng nhắc nhở. Mà ba nữ thị tỳ còn lại trong lòng đều chỉ còn biết thờ dài. Xem chừng, thánh nữ đời này của Xà tộc đã rơi vào trong hố tình mất rồi. Đám người U Lan vừa rời đi không được bao lâu, nhóm người của A Khờ cũng vừa xông ra hoang mạc, tiến vào bên trong ốc đảo. Nơi này nhìn đến cùng không có gì đặc biệt, nên đám người bọn họ cũng nhanh chóng tìm được lối ra thông đến tầng thứ năm.

Tầng thứ năm là một dòng sông dung nham rộng lớn, chiếm hầu như gần hết diện tích không gian xung quanh. Lối ra duy nhất nằm ở phía bên kia sông, mà thứ duy nhất qua sông chỉ độc một chiếc thuyền đơn nhỏ nhỏ. Nhóm nữ nhân xà tộc đã kịp leo lên trên thuyền mà đi sang sông, không biết là bởi vì khí tức thánh cấp của các nàng tỏa ra làm cho đám oan hồn và linh hòa ở nơi này đều kiêng kỵ tránh xa, hay căn bản nơi này không có tồn tại hai thứ vật thể kỳ lạ đó. Nhóm nữ xà nhân này đã đi đến cách bờ không đến trăm trượng. A Khờ vừa lúc thở nhẹ ra một tiếng quan tâm, đột nhiên nước sông cuộn lên cuộn cuộn như muốn đem nhóm nữ xà nhân ngồi ở trên thuyền nhấn chìm xuống dưới. Các nàng tuy hơi giật mình lúng túng, nhưng chỉ qua vài nhịp thở liền lấy lại được bình tĩnh mà đứng vững. Lúc này bên dưới mặt sông dung nham, có vô số loại sinh vật kỳ dị xuất hiện. Bọn chúng nhảy lên trên khỏi mặt nước lao đến trên thuyền mà cắn xé các nàng. Các nàng vừa giữ vững thuyền không lật, vừa lấy thuật pháp, pháp bảo ra mà đánh trả. Mỗi một thuật pháp, pháp bảo công kích đi qua là một cái xác sinh vật kỳ dị lại hóa trở về linh hòa, hoặc là hồn thể phiêu tán bay đi. Nơi này bọn chúng dường như chính là bắt tử. Trừ phi các nàng có thể như A Khờ vậy, đem hồn biến thành nô bộc, rồi lấy nô bộc cắn nuốt hồn khác tự tăng thực lực. Hay là như cách của con chim lửa, cắn nuốt linh hòa làm thức ăn, thực lực cũng tự mình chậm rãi tăng lên. A Khờ thấy các nàng chỉ còn cách mép bờ sông không đến trăm trượng, mà đường đi dường như không có lối ra. Mặc dù nói hắn không có để ý đến các nàng, nhưng nghĩ đến U Lan thánh nữ rất có thể chính là Xà Linh nữ tỳ gặp trong giấc mơ của hắn, hắn làm sao cũng không bỏ mặc được.

Tố Tố với hắn tâm ý liên thông, nàng từ trong người lấy ra một tấm lụa trắng, ném nó xuống dưới dòng sông dung nham. Rồi tự tạo ra lồng khí bảo hộ hắn vào bên trong, còn con chim lửa thì tự mình bay lên phía trước, miệng không ngừng ré lên một tràng dài đầy hưng phấn. Có Tố Tố làm chủ, công kích của nàng làm cho đám ma thú do oan hồn và linh hòa hóa thành trở nên suy yếu, con chim lửa chỉ còn mỗi việc đem bọn chúng nuốt vào trong bụng mà vui tái. A Khờ tay chân cũng không ngừng làm, hắn đem đám oan hồn bay ra thu vào trong tay, rồi giao lại cho hồn nô của hắn chậm rãi ăn uống. Hình ảnh này rơi vào trong mắt mấy nữ tỳ của U Lan đã trở thành một cái hình ảnh vô cùng trung mỹ. Giống như các nàng là mấy con rắn nhỏ, bị bày đã lang hung hãn nhào vô cắn xé. Còn đám người của A Khờ là mấy con hổ đói, ở phía sau lưng thu lượm đã lang làm thức ăn ngon trong miệng. U Lan thấy bên cạnh A Khờ còn xuất hiện thêm một nữ nhân khác, tướng mạo của nàng thậm chí còn có mấy phần muốn thoát tục, phi phàm hơn. Nàng hừ lên một tiếng, xuất xứ toàn bộ thuật pháp, mở ra lĩnh vực mà đánh giết. Lần này không biết nàng dùng thủ thuật gì, lại làm cho đám oan hồn triệt triệt để để bị tiêu tan. Linh hòa cũng bị phiêu tán, cách vài hơi thở liền hóa trở thành tro bụi. Mấy nữ tỳ đi bên cạnh nàng cũng bị dọa cho chết khiếp. Nàng đây là muốn liều mạng giết đi ra ngoài hay sao?

- Cái này không đúng a! Nàng ta đánh như vậy không phải sẽ hủy hết linh hòa và oan hồn để cho hồn nô của ta thăng cấp hay sao? Nữ nhân này thật là quá đáng! Tố Tố, nàng mau mau đưa ta đi đến gần chỗ đó, ta muốn thương lượng với nàng ta một lần!

Tố Tố tâm tính vốn rất đơn giản, nàng nghe hắn yêu cầu thì liền tăng tốc mà thực hiện theo. Con chim lửa lúc này thực lực cũng đã bạo tăng, từ ngũ giai ma thú sơ kỳ trực tiếp đột phá lên ngũ giai trung kỳ, gần với hậu kỳ rồi. Mà nô hồn bên cạnh A Khờ còn muốn phô trương hơn thế rất nhiều. Không biết là nó đã cắn nuốt hết thấy bao nhiêu oan hồn, mà thực lực bây giờ đã trực tiếp đột phá lên ngũ giai trung kỳ, so ra còn muốn nhanh hơn với con chim lửa rất nhiều. Phải biết rằng bản thân con chim lửa là từ ngũ giai sơ kỳ tăng cấp lên ngũ giai trung kỳ. Mà nô hồn của A Khờ là trực tiếp từ nhị giai thăng cấp lên. Chuyện này làm A Khờ rất là phiền muộn, hắn như vậy coi như là đã trực tiếp rút lại ở phía sau, tu vì mãi không thể thăng tiến lên một bước kia được. Nhìn thấy đám người A Khờ lao nhanh đến, U Lan sắc mặt không tốt hết lên:

- Đứng lại, ta không cần các nguoi giúp!

Nghe nàng la lối om sòm, hấn thật tức muốn lộn ruột:

- Bà nương thúi, nguoi nóng cái gì lại nóng chứ? Nguoi cứ làm như vậy là sẽ hủy hết bảo bối của ta rồi a! Ta cầu xin nguoi, việc nguoi cần làm là ngay lập tức đi lên tầng sáu dùm ta, chỗ này cứ để cho bọn ta xử lý là được rồi!

- Nguoi... nguoi vừa gọi ta cái gì? Nguoi... nguoi có gan thì nói lại một lần nữa xem!

Nàng tự nhiên tỏa ra sát khí nhìn về phía hấn, làm cho lông tóc của hấn dựng đứng lên, trong lòng thầm mắng to:

- Con bà nó, tại sao ta gặp ngay cái nguoi điên này chứ? Ta chỉ là chủ nguoi có một câu, nguoi thật sự muốn giết nguoi hay sao?

- Hi hi, thương lượng, thương lượng! Chúng ta tốt nhất là nên thương lượng với nhau đi nha! Nguoi dù sao cũng là nữ nhân, cũng không nên hờ một chút lại muốn động thủ giết nguoi như vậy? Thế thì hình tượng sẽ rất xa nha, ta nói rồi, chỉ cần các vị tự tiện rồi đi khỏi tầng năm, bọn ta tự nhiên là sẽ hỗ trợ các nguoi chặn hậu nha!

Mấy lời của hấn lúc này không chỉ chọc đến U Lan sắc mặt rất là khó coi, ngay cả bốn nữ thị tỳ cũng lộ ra vài tia sát khí. Hấn cảm nhận thấy sát khí từ các nàng tỏa ra ngoài, có chút gấp mà la lên:

- Đây, đây! Các nguoi đừng có động thủ ở đây nha! Chúng ta dù sao cũng là người chung đường, các nguoi nếu thấy không hợp ý thì để cho bọn ta tránh lui là được. Chứ bây giờ mà đánh nhau, không chỉ khkong giải quyết được vấn đề, còn sẽ dẫn đến cái họa sát thân a!

- Cút! Nguoi mau cút đi cho ta!

U Lan hai mắt đỏ lên vì tức giận, một chương của nàng trực tiếp vỗ lên nguoi hấn. Hấn tròn trĩnh hai mắt mà kêu lên:

- Xà Linh, nguoi đây là giết nguoi a!

Hấn miệng thì hô, tay chân lại nhanh nhẹn né đi.

Ầm!

Một chương này vỗ xuống vậy mà đánh cho mặt hồ dung nham nổ lớn tạo thành một cái cột sóng không lồ. A Khò nhìn thấy một cảnh như vậy mà nuốt xuống một miếng, rồi la lớn:

- Xú bà nương, ta không chơi với nguoi nữa! Nguoi muốn làm cái gì thì cứ làm đi, ta không có liên quan gì đến nguoi!

Lời hấn vừa dứt, Bạch Tố Tố liền đem khăn lụa cuốn theo hấn mà rời đi. Con chim lửa đang cắn nuốt một đóa linh hỏa trong miệng, thấy chủ nhân bỏ chạy thì hốt hoảng nuốt vội xuống bụng rồi chạy theo sau.

- A Khò, nguoi mau đứng lại cho ta!

Nhìn thấy dáng vẻ chạy trốn của hấn, U Lan tức đến trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, rồi lập tức phi thân mà đuổi theo. Bốn nữ tỳ của nàng ánh mắt nhìn nhau, ần ần có tia bất an trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ngục Hỏa U Hồn tháp (5)

Rời khỏi tầng tháp thứ năm, A Khò bước chân đi vào tầng sáu. Tầng thứ sáu này bọn họ còn chưa bước đi ra, đã thấy khắp nơi mưa lửa rơi xuống như trút nước. Ẩn ẩn bên trong tồn tại rất nhiều linh hỏa cấp bậc khác nhau. Càng đi sâu vào hỏa khí càng lớn, cấp bậc linh hỏa xuất hiện cũng càng cao hơn. Bạch Tố Tố cẩn thận đem linh lực của mình tạo thành một tầng kết giới, bao bọc nhóm người A Khò vào bên trong cách ly với thế giới mưa lửa bên ngoài. Không nhìn thấy hồn thể nào xuất hiện ở tầng thứ sáu này, A Khò có chút tiếc rẻ mà kêu lên:

- Ài, nơi này không có hồn, hồn nô của ta làm sao thăng cấp được đây?

Con chim lửa mặc dù rất thèm muốn linh hỏa bên ngoài, nhưng nhìn bầu trời tràn đầy mưa lửa, thỉnh thoảng còn có vài tia khí tức kinh khủng. Nó sợ hãi nép sát thân hình ở bên trong kết giới, không dám một chút thò đầu ra ngoài. A Khò bất mãn mà tóm lấy nó, mắng:

- Đây, nguoi dù sao cũng là một con hỏa điều, làm sao lại nhát gan, sợ lửa như vậy chứ hả?

Nó bị hấn tóm lấy rồi giơ lên cao, trong lòng rất là bất mãn kêu to. Đương nhiên âm thanh của nó không có phát ra thành tiếng, chỉ có A Khò và nó tâm thần liên hệ nên mới hiểu được. Hấn đang muốn mắng nó một hồi, lại nghe tiếng của U Lan từ xa gọi đến:

- A Khò, người đứng lại đó cho ta!

Nàng lần này không đợi cho hắn lên tiếng, thân hình thoáng cái đã cách kết giới không đến một trượng. A Khò muốn thúc dục để cho Tổ Tổ tăng tốc chạy đi, mà U Lan đã chạy lên trước chặn lại:

- Người mà còn chạy, ta liều mạng với người!

Nàng dùng lời lẽ ấy đe dọa A Khò làm cho Tổ Tổ hiềm thấy tức giận, lớn tiếng nói ra:

- Người là ai? Làm sao lại muốn dồn ép phu quân của ta như vậy? Nếu người còn không tránh ra thì đừng trách ta tại sao lại ra tay động thủ!

Nhìn thấy hai nữ nhân này chuẩn bị đánh nhau, A Khò vội lớn tiếng kêu lên:

- Khoan, các người chớ có động thủ ở đây! Ta thấy chúng ta tốt nhất là nên thương lượng, thương lượng cho thật tốt a!

A Khò đã lên tiếng hai nàng cũng chỉ hậm hực nhìn nhau mà thu hồi lại khí thế trên người.

- Người nói muốn thương lượng, vậy người nói sẽ thương lượng như thế nào?

U Lan nói ra lời này ần ần có chứa một chút mùi vị khó hiểu. A Khò cười khổ nhìn nàng:

- Linh nhi!

- Ta không phải là Linh nhi, ta là U Lan!

Nghe hắn gọi đến cái tên Linh nhi nàng ngay lập tức ngắt lời, bề ngoài có vẻ là đang tức giận, nhưng tâm tình bên trong lại hỗn loạn phức tạp không thể tả nổi. Nàng và hắn, là cái gì thân phận?

- Được rồi, U Lan thì U Lan! - A Khò lắc đầu cười khổ, hắn làm sao cũng không giải được cái tính tình của nàng, Xà Linh mà hắn biết tâm tính tuy rất giao hoạt, nhưng để nói chuyện hơn nhiều - Ta thấy tình hình hiện tại, nếu như chúng ta cứ tiếp tục tiến lên tầng tháp phía trên. Ta e là sẽ gặp một khó đi. Ta nghĩ, hay là các nàng hợp sức lại cùng với ta, thu lấy linh hỏa và hồn thể ở đây. Để cho sùng thú của ta và hồn nô cùng tiến giai, như vậy thì mới đảm bảo thực lực mà lên trên cao hơn được.

- Hừ, người cũng thật giỏi tính toán! Nếu nói như người vậy, thì ta chẳng phải là đi giúp người không công, tương lai còn phải phụ thuộc vào người nữa hay sao?

A Khò bị nàng hỏi đến vấn đề này, hơi bất giác có chút khó xử. Hắn lại nói ra:

- Ta hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ ra cách này, nếu người có cách nào khác thì cứ đưa ra mà thảo luận đi!

Hắn lời này là không có nói dối, tình hình hiện tại trước mắt, hắn thật sự không có nghĩ ra được cách nào khả thi hơn. Mà bốn nữ tỳ của U Lan cũng đã đi đến bên cạnh. Các nàng đều đưa ánh mắt sợ hãi nhìn lên bầu trời đầy lửa xung quanh. Lời của A Khò vừa nãy nói ra các nàng đều nghe rất rõ.

- Thánh nữ đại nhân, tòa tháp này có mười tám tầng, vậy làm sao mỗi một tầng đều có một cấp bậc linh hỏa khác nhau tồn tại. Lễ nào trên đời này thật sự có tới mười tám cấp linh hỏa hay sao?

Người vừa lên tiếng lại là Bạch U thiếu nữ, sự nghi ngờ của nàng chính là sự nghi ngờ trong lòng của tất cả mọi người. A Khò không nói, U Lan không nói, Tổ Tổ cũng im lặng, tứ nữ càng thêm trầm mặc. Chỉ có con chim lửa là ánh mắt xoay tròn đảo quanh. Trong con người của nó hiện lên một tia ánh lửa tham niệm. Nó nghe A Khò nói ra kế hoạch của hắn thì hưng phấn không cách nào diễn tả được. Nếu là ở bên ngoài Vạn Hỏa sơn, nó cũng không thể tùy tiện mà đi nuốt hỏa thăng cấp giống như ở đây. Thứ nhất, nó rất sợ hỏa thần. Thứ hai, linh hỏa cấp bậc càng cao, linh tính càng nhiều. Nếu nó muốn thu phục được bọn chúng để cho mình dùng là điều rất tốn công sức. Còn ở đây, có người cho nó linh hỏa, nó chỉ có mỗi việc là đem chúng nuốt xuống mà chậm rãi thăng cấp. Cái cảm giác mỹ mãn này khiến nó cảm thấy thật hạnh phúc vô cùng. Nó càng mong ngóng đám nữ xà nhân kia gặt đầu đồng ý. Nếu mà như thế, không chừng nó thật có thể đạt đến thần cấp, tự mình huyền hóa ra nhân hình. Lúc đó nó sẽ dọa cho chủ nhân ngốc của nó sợ chết khiếp cho mà coi. Nó hưng phấn nghĩ lung tung, không biết từ khi nào ánh mắt của A Khò nhìn nó. Rồi một tay hắn đem nó xách lên không trung:

- Con chim nhỏ, người là đang nghĩ cái gì trong đầu? Làm sao ta thấy người rất vui vẻ nha!

Nó bị hắn tóm lấy lông đuôi xách lên thì chút nữa ngắt xiu. Chủ nhân của nó thật quá vô lại, cái đuôi đẹp đẽ của nó lỡ như bị hắn xách lên cho rụng hết thì làm thế nào. Nó uất ức nhìn hắn mà kêu lên oan oác. Chúng nữ lúc này cũng không có tâm trạng để mà để ý đến nó. U Lan ánh mắt phức tạp nhìn lên bầu trời đầy lửa, nàng khẽ thở ra một hơi thật dài:

- A Khò, nếu như có thể rời khỏi không gian tòa tháp này, trở về với thế giới trước đây, ta muốn người làm cho ta một việc. Người có đáp ứng ta hay là không?

Đang lúc này nàng lại nói ra một cái yêu cầu như thế, không khỏi khiến cho mọi người ánh mắt kỳ quái nhìn đến. Nàng cũng không để ý mấy cái ánh mắt phức tạp của chúng nữ, mà nhìn thẳng vào A Khò nói chuyện. Hắn hơi do dự muốn mở lời, nàng như tâm tư tương thông mà giành nói trước:

- Người yên tâm, yêu cầu này của ta sẽ không bắt ép người đi chết, hay làm chuyện gì mà người cho là không hợp với đạo lý. Ta chỉ muốn yêu cầu người một việc, mà việc này phải đợi đến khi ta cảm thấy thời cơ thích hợp, ta sẽ tìm đến người. Thời gian có thể là rất lâu, cũng có thể lại rất nhanh. Nhưng mà việc này, ngoại trừ người ra tuyệt không có người thứ hai làm được cho ta.

A Khò lúc còn là một phạm nhân, hẳn có nghe qua mấy chuyện nữ nhân thích yêu cầu nam nhân của mình làm cho bọn họ những chuyện kỳ quặc. Nhưng hẳn không nghĩ đến chuyện này bây giờ lại rơi vào trên đầu hẳn. Với lại, hẳn không cho rằng hẳn và nàng thánh nữ xà tộc này có cái gì tình cảm sâu nặng. Chẳng lẽ là nói, sau khi cái bốt màu đỏ trên mặt mất đi, hẳn lại "soái" đến như vậy hay sao? Trong lúc hẳn còn đang mãi tự sướng trong lòng, thì âm thanh của Bạch Tố Tố đã nói ra:

- Hừ, trên đời này làm gì có cái việc gì mà chỉ có một mình người mới làm được? Người như vậy là đang cố ý làm khó dễ phu quân của ta hay sao?

Mấy nữ tỳ lúc này không hiểu làm sao cũng rất đồng tình với lời nói của Tố Tố. Các nàng cũng cho rằng điều kiện mà thánh nữ đưa ra có phần hơi chút mờ ám. Mấy loại chuyện như vậy thông thường là một người đồng giai cùng cấp yêu cầu với nhau, hoặc là giữa hai người tình nhân nói ra yêu cầu. Cái này không phải như là một lời hẹn ước, cả đời này người nhất định phải làm cho ta một việc, nếu không ta mãi mãi sẽ nhớ đến người hay sao? Chứ nào đâu có lý một người vừa không phải là tình nhân, cũng không phải là đồng giai cùng cấp mà đưa ra loại yêu cầu như thế. Chẳng lẽ nàng lại cho rằng, tên nhân loại này sẽ có một ngày vượt qua tất cả, đứng trên tuyệt đỉnh thiên hạ nên mới thực hiện được loại yêu cầu này của nàng hay sao?

A Khò nhìn nàng, ánh mắt có chút thâm trầm nói ra:

- Được, chỉ cần yêu cầu này của người không quá phận, ta nhất định sẽ thực hiện cho người. Nhưng trước hết ta muốn nhắc nhở người, tòa tháp này có thể là một tồn tại mà tất cả các người đều không thể nào tưởng tượng được. Nó có thể là một bảo vật từ thiên ngoại rơi xuống, hoặc cũng có thể không gian tồn tại của nó không thuộc về thế giới từng là nơi chúng ta sinh sống. Lựa chọn duy nhất của các người lúc này, chính là tin tưởng ta! Ta nhất định sẽ đưa các người trở về, nên tốt nhất là đừng có ai giờ trở sau lưng của ta!

Hắn nói xong ánh mắt lạnh băng nhìn đến, khiến chúng nữ không hiểu sao cảm thấy rét lạnh trong lòng. Sau một lần nói chuyện này, chúng nữ cũng không nghĩ kỹ gì nữa, mà cố hết sức hỗ trợ lẫn nhau thu lấy linh hỏa. Nơi này thỉnh thoảng cũng có thể bắt gặp được một ít hồn thể. Đám hồn thể này vậy nhưng lại rất có linh tính, chỉ cần thoáng cảm nhận được khí tức của mọi người, bọn chúng liền tản đi ra. Diện tích tầng tháp này vậy mà rộng đến mấy dặm. A Khò phải mấy lần giả trang đi lạc hướng mới dụ được đám hồn thể đi ra ngoài cho chúng nữ hợp lực đem bắt lại. Rồi đi tầng sáu, thực lực của con chim lửa đã đột phá lên lục giai, chỉ còn cách thất giai thánh thú không còn bao xa nữa. Mà lông đuôi của nó từ năm cái ban đầu cũng mọc ra nhiều thêm một cái. A Khò bây giờ mới biết, hóa ra lông đuôi của con chim lửa này là biểu thị cho thực lực của nó. Hẳn thử tưởng tượng nếu lỡ như chẳng may hắn làm rụng của nó một cái lông đuôi, liệu thực lực của nó có bị giảm xuống một cấp hay không? Cái suy nghĩ này vừa mới lóe lên trong đầu hẳn đã dọa cho con chim lửa sợ hãi mà thét lên chói tai.

Tầng thứ bảy được mở ra, ánh mắt mọi người đều phức tạp nhìn nhau. Nơi này không giống như trong tưởng tượng của bọn họ, linh hỏa không thấy, hồn thể cũng không tồn tại. Thứ cảnh tượng trước mắt là một mảnh băng son trải dài mấy mươi dặm, từng luồng khí tức lạnh lẽo như muốn tê cóng linh hồn. A Khò kinh ngạc nhìn lên:

- Đây rốt cuộc là cái gì băng?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ngục Hỏa U Hồn tháp (6)

Nhìn lớp băng sương phủ đầy mặt đất, ý thức được chuyện không phải tầm thường, A Khò đưa mắt nhìn chúng nữ mà hỏi dò:

- Ta nghe nói trên thế gian này có một loại linh hỏa, có thể làm cho mặt đất đóng băng hàng chục dặm. Không biết lời đó là thật là giả?

Tố Tố tuy rằng tu luyện suốt mấy ngàn năm, nhưng nàng kiến thức không ra được khỏi vùng rừng núi U Minh Hạ, chứ nói chi là những thứ dị vật hiếm có trên thế gian này. Tố Tố không biết, tứ nữ cũng không am hiểu nhiều lắm. Nhưng U Lan thì kiến thức khác hẳn các nàng:

- Trên đời này nếu nói về một thứ hỏa có thể đóng băng khu vực hơn mười dặm, thì chỉ có thể là loại linh hỏa cấp bảy Thiên Băng Địa Liệt Hỏa. Nhưng ta nghe mấy vị tiền bối trong tộc, và trong thư tịch cổ lưu lại nói rằng, vào ba vạn năm trước trong trận thần - ma đại chiến, linh hỏa này theo một vị đại đế toái diệt mà tiêu tan không còn tồn tại nữa. Lẽ nào hỏa này lại xuất hiện ở đây? Vậy bảo tháp này có lai lịch như thế nào?

Những lời nàng nói ra khơi gợi trong lòng tất cả mọi người rất nhiều ý niệm xoay quanh. Nhưng riêng A Khò thì thật sự bị chấn động mạnh. Từ khi trở về với thực tại, rồi xa giấc mộng hoang đường ngày đó, đây là lần thứ nhất hắn nghe nói về thần - ma đại chiến.

- Thần - ma đại chiến rốt cuộc có liên quan như thế nào đến thân thể thật sự của ta? Lẽ nào, tòa tháp đang bị giam cầm trong không gian này là bảo vật của một vị tiền đế? Những chuyện này rốt cuộc có bí ẩn gì ở phía sau? Và ta rốt cuộc là ai?

Đầu hẳn ong ong kêu lên như bầy ong vỡ tổ. Những miếng hình ảnh rời rạc, chấp vá cứ trôi đi từng giây, từng phút khiến cho hẳn đau nhức khó chịu mà ôm lên kêu to:

- Aaaaaa... ta là ai? Ta rốt cuộc là ai?

Tiếng kêu la của hắn làm cho chúng nữ rất là sợ hãi. Cuối cùng chỉ có một mình Tổ Tổ là lao nhanh đến ôm hắn vào ngực:

- Phu quân, chàng bị làm sao? Đừng dọa thiếp sợ!

Hắn lúc này đã hoàn toàn mất đi ý thức. Đầu óc rất loạn, hắn không biết rốt cuộc mình đang ở đâu, nơi này là nơi nào. Xung quanh hắn chỉ là những tiếng nói cười vô nghĩa, kèm theo trong đó là những tiếng kêu la kinh hoàng sợ hãi. Nhưng tất cả những hình ảnh, âm thanh đó đều không có thực tại. Chúng chỉ là một hồi mơ hồ không rõ ràng. Một giọng nói ấm áp từ đâu đó truyền vào trong tai hắn, giọng nói quen thuộc này làm hắn cảm giác rất dễ chịu. Hắn cảm nhận bên trong cơ thể tuôn ra một dòng suối ấm áp hòa vào từng đường kinh mạch, chui vào bên trong lục phủ ngũ tạng, rồi đi vào trong tinh thần ý thức của hắn. Dòng suối ấm áp này hóa ra là dòng năng lượng từ bên trong ấn ký trên cánh tay phải chảy vào cơ thể. Ngoài ra Tổ Tổ cũng dùng linh lực của mình mà điều hòa khí tức cho hắn. Hắn hai mắt mở ra, miệng có chút khô khốc khó chịu. Đầu hắn hơi khê động, không biết là do vô tình hay cố ý mà miệng hắn lại cắn nhẹ lên hai hạt đậu nhỏ trước ngực của nàng. Nàng hơi giật mình đem hắn đẩy ra nhìn. Ánh mắt của nàng chan chứa nhu tình và lo lắng:

- Phu quân, lúc này chàng dọa thiếp rất sợ!

Thấy mắt nàng long lánh mấy hạt châu rơi, hắn kiềm lòng không được mà đem nàng kéo lại gần rồi hôn nhẹ lên trên môi:

- Xin lỗi nàng! Ta đã làm nàng lo sợ rồi!

Nếu chỉ là hai người nàng cũng không ngại cùng hắn trải miền một chỗ, nhưng dù sao ở đây cũng có rất nhiều ánh mắt nhìn đến. Nàng hơi cúi đầu tránh qua một bên, rồi mới quan tâm hỏi tiếp:

- Phu quân, vừa rồi chàng bị làm sao? Ta thấy dường như tâm thần của nàng dao động rất kịch liệt?

Nàng hỏi đương nhiên là hắn không muốn giấu giếm, nhưng trước mặt người ngoài hắn cũng không tiện nói đến rõ ràng:

- Là ta vừa mới nghĩ đến một chuyện, bỗng nhiên bị hàn khí ở đây xâm nhiễm đi vào, khiến cho đầu óc có chút rối loạn! Nhưng ta nghĩ cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ cần đoạn đường này chúng ta cẩn thận hơn một chút là được.

Thấy hắn nói vậy các nàng cũng không còn nghi ngờ gì nữa, mà tiếp tục đi về phía trước. Các nàng thử dùng thần thức tản ra bên ngoài để tìm kiếm xung quanh, đáng tiếc là thần thức của các nàng dường như bị hàn khí ở đây đóng băng lại, không cách nào rời xa quá mười trượng xung quanh. Với điều kiện hoàn cảnh hiện tại, thần thức lại không có tác dụng, các nàng chẳng khác chi là người phàm đưa ánh mắt đây lo lắng nhìn bốn phía. A Khờ rất muốn đem các nàng bảo hộ một lần, nhưng rất tiếc là hắn hiện tại không có cái năng lực đó. Hắn chỉ có thể tự mình đi về phía trước, đem toàn bộ tinh thần quan sát xung quanh. Chỉ cần bên ngoài hơi có một chút động tĩnh, hắn sẽ tạm thời đứng lại mà quan sát. Con chim lửa mấy lần trước đều xung phong đi đầu, nhưng từ khi tiến vào tầng bảy nó đã tự ý chui vào trong ngực áo của hắn mà núp. Nó không biết làm sao, nhưng hơi ấm từ trong lòng ngực của vị chủ nhân này làm nó rất an tâm. Hắn đương nhiên là không bị lửa của nó làm ảnh hưởng đến, thậm chí con chim lửa này đã tự mình thu nhỏ chỉ còn lớn bằng bàn tay, tất cả lửa ở trên người đều tự hóa thành những cái lông chim màu đỏ ánh cam rất đẹp mắt.

Mất thấy phía trước lờ mờ vài cái ánh sáng chớp nháy, A Khờ cảnh giác nhìn chúng nữ dặn dò:

- Ta muốn đi lên phía trước, các người ở đây phải cẩn thận!

- Nhưng mà...

U Lan đang muốn mở lời, bị ánh mắt hắn nhìn đến thì không lên tiếng nữa. Đám nữ nhân còn lại cảm giác đều rất kỳ quái, hắn thực lực không bằng các nàng làm sao lại giống như là hắn đang bảo hộ các nàng vậy. A Khờ đương nhiên không phải là làm ra vẻ, mà hắn trên người có bảo, lại rất biết cách đối phó oan hôn. Chỉ cần thực lực của đối phương không đạt đến thần cấp, hắn vẫn có thể tự tin mà an toàn đào mạng thoát đi. Phía trước ánh sáng lập lòe, vài cái bóng đáng hung ác nhìn thấy có kẻ to gan đến gần thì xông ra mà bủa vây. Hồn này tổng cộng có ba cái, hai nam và một nữ. Nữ thì tương đối xinh đẹp, nam thì một như đứa trẻ, một như ông lão già khom, lưng còng. Hồn thể lần này không giống như những tầng khác, bọn họ thân hình không khác gì mấy so với người bình thường. Chỉ có điều nhìn về mặt tham lam và tà ác của bọn họ, thật không thể nào liên tưởng được đến hình dáng bên ngoài. Lão già tóc bạc nhìn A Khờ mà cười lên khặc khặc:

- Khặc khặc, không biết đã bao lâu rồi mới có một món thịt tươi đưa đến chỗ này. Máu huyết của người mùi vị ắt hẳn rất ngon. Ta còn có thể ngửi được mùi vị linh hồn tươi ngon ở bên trong lớp da thịt này nữa. Quả nhiên là một cái té phẩm rất tốt a!

Nghe lời lão nói mà nữ hồn có vẻ không vui nên chen vào:

- Đầu lại có lý đó! Lão đầu từ, ta đã nói trước với người, cái người này cần phải cho ta hưởng dụng một đêm, sau đó thì mới cùng nhau chia ra mà ăn. Các người mà dám giết hắn trước khi lão nương được chơi hắn, lão nương sẽ cho các người biết được bản sự của lão nương!

Nữ hồn này nhìn thế nào cũng còn rất trẻ, nhưng cách nàng nói chuyện lại chẳng khác nào một trung niên nữ phụ ba, bốn mươi tuổi. Còn hồn của đứa trẻ nhỏ, chỉ là khanh khách cười lên:

- Hai vị lão đại, chẳng phải phía sau tên tiểu quỷ này còn có mấy cái nữ nhân nữa sao? Lão đầu từ ông ta khi còn sống rất thích đám nữ nhân thịt tươi nha, ta thì không có hứng thú với bọn chúng. Hai người các người muốn chơi thế nào thì chơi, lát nữa nhớ để lại phần cho ta là được! Đối với ta thì có

linh lực và hồn lực của bọn chúng mới là thức ăn ngon nhất, còn lại đều là những thứ dơ bẩn không đáng tiền!

A Khờ ban đầu bị ba cái oan hồn trước mặt khinh thường lờ đi thì đã thôi, nay cái oan hồn đứa nhỏ này còn dám đánh chủ ý lên người nữ nhân của hắn, hắn không khỏi tức giận mà quát lớn:

- Con bà nó, bọn ngươi khinh ta thì thôi đi, còn dám đánh chủ ý lên người nữ nhân của ta! Thật xem A Khờ này không ra gì hay sao?

Oan hồn đứa trẻ đang nói bị lời của hắn chen ngang, vẻ mặt của nó có vẻ rất khó chịu. Mà nữ hồn trẻ tuổi thì đưa tay che miệng cười lên khanh khách. Giọng cười của nàng làm cho bộ ngực căng tròn đánh lên vài cái, dáng vẻ phong tao của nàng càng thêm mị hoạt:

- Công tử, ngươi thật là có phong cách nha! Lão nương thích nhất là loại người như công tử vậy a, nào, công tử mau mau lại đây với lão nương nào!

Nữ hồn mắt chớp chớp như muốn câu hồn đoạt phách A Khờ. Nhưng mà trên đời này còn có nữ nhân có thể câu dẫn được hắn hay sao? Hắn chớp mắt nhìn nàng mấy cái, rồi ánh mắt mờ mờ theo cái ngoắc tay của nữ hồn. Nàng thấy hắn càng đi lại gần, càng vũ mị lộ ra từng đường tơ nhện, giọng cười lại kịch liệt vang lên, hai con thỏ ngọc trong người nàng như muốn tung lụa mà nhảy ra ngoài. Mười trượng, chín trượng, tám trượng, bảy trượng... ba trượng, một trượng. Ngay khi chỉ còn cách nữ hồn hơn một gang tay, A Khờ từ trong mơ màng tỉnh dậy, miệng hắn nhếch lên một nụ cười gian xảo đạt thành mưu kế. Nữ hồn lúc này cũng phát hiện ra điều bất thường, vội muốn vận lực bay đi. Nhưng A Khờ nào có dễ dàng để nàng chạy thoát như vậy. Hắn một tay chụp lên cánh tay nàng, miệng lại quát lớn:

- Chim nhỏ, hồn nô! Các ngươi mau ra trợ ta!

Nữ hồn bị hắn nắm tay, nàng vốn đang muốn cười lên một tiếng, ai ngờ hồn thể của nàng vậy mà bị giữ rất chặt. Một luồng tinh thần lực lượng vô cùng khủng khiếp từ cánh tay phải của hắn chạy dọc theo cánh tay của nàng mà phong tỏa toàn bộ lực lượng bên trong. Một cái nắm tay này chỉ diễn ra chưa đầy chớp mắt, vậy mà nữ hồn bị hắn trực tiếp nô ấn, mơ mơ màng màng mà quý xuống đất vũ mị hô lên:

- Nô tì tham kiến chủ nhân!

Một già một trẻ còn mới đứng đó, hai mắt tròn tròn vội lùi lại phía sau. Giọng nói lấp bắp của ông lão:

- Hắn... hắn... hắn chính là hồn tu... hắn nhất định là hồn tu...

Không đợi lời lão nói hết câu, hồn thể của đứa bé trai đã lăn không mà chạy đi mất. Lão nhìn đến mà giận tím hết ruột gan. Lão muốn mắng thêm mấy câu nữa, nhưng lúc này một con chim lửa thì đang nhìn hắn, nữ hồn khi nở nụ cười khanh khách đứng đó chắn ngang, một cái hồn thể khác cũng đang nhìn hắn liếm mép cười. Từ xa mấy nữ nhân kia cũng kịp chạy đến mà nhìn hắn chăm chăm. Cái biến cố này làm lão mặt như muốn khóc! Lão cuối cùng quý lạy xuống đất, miệng không ngừng kêu lên:

- Chủ nhân! Xin người hãy tha mạng cho lão nô! Lão nô xin nguyện cả đời này đi theo hầu hạ chủ nhân, quyết không dám nuốt lời!

A Khờ làm người ngoài thực lực và bản thân mình ra, hắn tuyệt đối không bao giờ tin kẻ khác. Mà đặc biệt còn là một cái xảo trá oan hồn như lão. Tay hắn đưa ra đặt lên đỉnh đầu của lão. Lão ban đầu còn có ý định chống trả, nhưng khi thấy chúng nữ cùng nhau thả ra uy áp, lão biết chắc mình không có đường thoát, cho nên khổ sở mà chấp nhận cho hắn đặt xuống nô ấn.

- Thuộc hạ xin ra mắt chủ nhân!

Linh hồn của đứa trẻ con đang ẩn nấp bên trong một tảng băng, nó thấy một màng như vậy liền bị dọa cho sợ hãi không dám chui ra. A Khờ khòe miệng hơi liếc mắt nhìn nó cười khê:

- Hề hề, nếu ngươi đã muốn chơi trò trốn tìm, vậy để ta cùng với ngươi chơi đùa một chút vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Ngục Hỏa U Hồn tháp (7)

Đang ẩn nấp phía sau một khối băng lớn, hồn thể đứa trẻ đột nhiên cảm giác có thứ gì đó ở phía sau lưng. Nó hơi kinh hãi quay lại thì thấy một con thỏ trắng đang đứng ở đó gặm lấy một thứ quả hình thù rất quái dị. Nó hai mắt mờ mờ khi biết thứ mà con thỏ đang ăn chính là U Minh quả, loại quả này vốn dĩ chỉ có thể mọc ở trên tầng thứ chín. Trên đó có những thứ tồn tại rất đáng sợ, làm sao con thỏ trắng này lên trên lại muốn trở về.

Con thỏ trắng ánh mắt từ trong suốt bắt đầu chuyển sang màu đỏ nhàn nhạt. Hồn thể đứa trẻ run lên lông bẩy mà chạy đi ra. A Khờ còn đang tính toán nên phải chơi đùa thế nào với nó nay đột nhiên thấy nó từ bên trong chỗ ẩn nấp mà chạy đến, miệng còn không ngừng kêu lớn:

- Cứu mạng! Cứu mạng a! Có quý, mau cứu mạng a!

Nghe nó kêu lên như vậy, tất cả mọi người đều rất làm quái lạ. Đặc biệt là A Khờ mở miệng ra còn nói to:

- Ở chỗ này chỉ có một con tiểu quỷ là ngươi, ngươi làm sao lại còn sợ quỷ?

Hồn thể đưa nhỏ lúc này đã gặp đến độ kêu loạn, bất chấp lời nói chọc tức của A Khờ:

- Quy Lão Tiên Sinh, Mẫu Dạ Xoa! Hai người mau tới đây cứu ta, ta thật sự là vừa thấy quỷ a!

Quy Lão Tiên Sinh và Mẫu Dạ Xoa đây là lần đầu thấy Lục Tiểu Linh Đồng sợ hãi như vậy. Nhưng hai người bọn họ còn chưa có lệnh của chủ nhân, nào dám ra mặt mà đứng nói chuyện. Con thỏ trắng nhảy ra khỏi chỗ tàng băng, một khối U Minh quả cuối cùng đã bị nó nuốt xuống bụng. Con người màu đỏ của nó cũng chuyển thành trong suốt trở lại như lúc bình thường. A Khờ nhìn thấy nó thì kinh ngạc hô lên thành tiếng:

- Ô, là con thỏ trắng! Ngươi làm sao lại chui vào được trong này?

Con thỏ trắng vốn dĩ không hiểu mấy lời hắn nói, nó chỉ cảm thấy người này khí tức rất là quen thuộc. Một cỗ tinh thần thân thiết làm nó vui mừng mà nhảy thẳng lên ngực của hắn. Lục Tiểu Linh Đồng lúc này đã bị dọa sợ đến kêu lên lấp bắp:

- Nó... nó...

Thấy nó cả buổi cũng không nói ra thành lời, A Khờ tinh ý phát hiện hóa ra là tên tiểu quỷ này rất sợ thỏ. Mọi người cũng đều nhìn Lục Tiểu Linh Đồng với ánh mắt rất hiếu kỳ.

- Ai da, làm sao một tên tiểu quỷ như ngươi lại đi sợ thỏ, thật là quá mất mặt đi a!

Mẫu Dạ Xoa và Quy Lão Tiên Sinh ánh mắt nhìn nhau. Trong đầu bọn họ đều có chung một cái ý nghĩ nghi ngờ:

- Con thỏ trắng này từ đâu mà đến?

A Khờ đưa tay vuốt nhẹ lên đầu thỏ trắng, lại kéo nó đưa tới trước mặt Lục Tiểu Linh Đồng:

- Ngươi làm sao lại sợ nó?

Lục Tiểu Linh Đồng bị hành động của hắn dọa cho chết khiếp, vội nhảy lùi lại nấp phía sau lưng Mẫu Dạ Xoa:

- Dạ Xoa tỷ, các ngươi phải tin ta! Con thỏ đó quả thật rất đáng sợ!

Con thỏ dường như không có quan tâm đến thái độ của Lục Tiểu Linh Đồng, nó hai tai nhếch lên nhếch xuống mấy lần rồi lại cuộn tròn nằm ngủ trong ngực của A Khờ. Tổ Tổ dù sao cũng là xà yêu, lại là một nữ nhân, nằng cảm cảm thấy con thỏ này có cái gì đó không đúng. Nàng muốn tiến lại gần để thử kiểm tra nó. Bỗng nhiên tầng thấp thứ bảy lúc này lại lay động lên rất dữ dội. Mấy cái bóng đen từ phía không trung mà hạ đáp xuống, khí thể của bọn chúng đủ để nghiền nát mấy dặm băng phong thành một mảnh đất đá lồi chỏm. Một người nam tử đầu đội mũ quan, một tay cầm bút, một tay cầm một quyển sách. Tướng mạo người này tuy không nhìn thấy rõ ràng, nhưng cũng đường đường chính chính lắm nhien. Khác hẳn với mấy tên quỷ sai đứng ở phía sau, mặt mày tên nào tên nấy như là hung thần ác sát. Giọng nói uy nghiêm của nam tử đầu đội mũ quan làm chấn động toàn bộ không gian xung quanh:

- Là kẻ nào vừa mới lấy trộm U Minh quả chín vạn chín ngàn chín trăm năm của Tần Quảng Vương điện hạ? Mau mau giao nộp kẻ đó ra cho bản quan, bản quan sẽ tha mạng cho các ngươi!

Khí thể người này áp xuống dường nói là đám người A Khờ, cho dù là linh hóa ở tầng này cũng không dám dao động. Mà mấy hồn nô của A Khờ đều sợ hãi run lên. Còn hồn thể của Lục Tiểu Linh Đồng thì trực tiếp quỷ xuống mặt đất hô lên:

- Thảo dân tham kiến Phán Quan đại nhân!

Hai từ "Phán Quan" vừa rời khỏi miệng của nó làm cho đám người A Khờ đều phải kinh ngạc nhìn nhau. Cái danh tự này lúc còn là phạm nhân A Khờ đã từng nghe qua rất nhiều lần. Còn trong sách cổ chúng nữ cũng từng thấy được, danh tự này là dùng để chỉ những người có chức quan bên trong U Minh giới. Giới này đến từ một cái khe nứt của thiên địa, kết nối với rất nhiều giới diện khác nhau. Người ở giới này đa phần đều là hồn tu tu sĩ. Người đó có thể là một cái linh hồn trong lúc vô tình mà luyện ra hồn thể, rồi từ hồn thể thông qua cắn nuốt linh hồn của ma thú, tu sĩ mà tiến giai lên cấp cao hơn. Hoặc giả là một tu sĩ bình thường, thông qua phương pháp luyện hồn đặc thù, mà hấp thu linh hồn của vạn vật tu luyện ra các loại thuật pháp thần thông. Mà người có chức vụ ở trong U Minh giới đều có thực lực vô cùng thông thiên, khí thể vừa rồi ít nhất cũng là để cấp hồn tu. Mà mấy tên quỷ sai đi ở bên cạnh vị Phán Quan này thực lực thấp nhất cũng phải đạt đến thánh cấp đại viên mãn, còn lại đều là thần cấp từ năm sao trở xuống. Một đám hồn tu tu sĩ thực lực cường đại đột nhiên xuất hiện, lại muốn truy tìm một kẻ nào đó ăn trộm U Minh quả. A Khờ còn chưa tìm ra lời lẽ để nói, hồn thể Lục Tiểu Linh Đồng đã vội chỉ tay vào con thỏ trước ngực A Khờ mà kêu lên:

- Phán Quan đại nhân! Là tiểu nhân lúc nãy trông thấy con vật này ăn U Minh quả, lời của tiểu nhân nói ra tuyệt đối không có nửa điều dối trá! Xin đại nhân hãy bắt lấy thủ phạm!

Con thỏ trắng bị kẻ khác mách tội, nó cũng không có lấy làm kỳ quái, mà vẫn bình thản nằm ở trong ngực A Khờ. A Khờ lúc này hai mắt thật đã mở to. Hắn đang rất muốn đập cho tên Lục Tiểu Linh Đồng này mấy chục cái, nó làm sao không chỉ đồng chỉ tây, lại chỉ về phía con thỏ trong ngực của mình làm gì? Hắn còn chưa kịp mở miệng, Phán Quan đã quát lên một tiếng:

- Người đầu, đem bọn chúng giải về gặp Tàn Quảng Vương điện hạ, để cho ngài tự mình xét xử!

Lệnh của Phán Quan vừa ra, hơn hai mươi tên quý sai lao nhanh mà đi vây đám người A Khờ ở bên trong. A Khờ biết lúc này mà phản kháng ắt hẳn sẽ bị bọn họ đánh thành tro bụi. Hắn ra hiệu cho chúng nữ tùy ý để cho bọn quý sai giải đi, ánh mắt lại như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn Lục Tiểu Linh Đồng.

- Hừ, ta sẽ còn trở lại để tìm người tính sổ!

Nhìn ánh mắt hung ác của hắn nhìn mình lúc rời đi, Lục Tiểu Linh Đồng có chút khinh thường mà nhếch mũi lên cười:

- Hi hi, người đi lên đó còn muốn trở về hay sao? Thật là nhảm nhí!

Đột nhiên lúc này giọng nói lạnh băng của Phán Quan lần nữa vang bên tai của nó:

- Người cũng theo ta trở về gặp Tàn Quảng Vương điện hạ luôn đi!

Lời của Phán Quan nói ra, Lục Tiểu Linh Đồng còn chưa kịp phản ứng đã bị trực tiếp cuốn đi. Khi một lần nữa xuất hiện, bọn họ đã thấy mình đứng ở trên một cái công đường. Xung quanh công đường có rất nhiều quý sai. Phía trên công đường là một cái bàn quan án, ngồi ngay ngắn ở đó là một vị trung niên nam nhân mặt mày uy nghiêm. Người này trên thân mặc một bộ quan phục màu đỏ, đầu đội một cái vương miện có đính hạt ngọc. Đây không phải là Tàn Quảng Vương, người chủ tọa tòa ngục thất thứ chín này thì còn là ai. Đứng hai bên cạnh của Tàn Quảng Vương còn có hai cái quý hôn, một mặc đồ trắng, một mặc đồ đen. Hai cái quý hôn này tương ứng mỗi người tay đều cầm thước gỗ một đen, một trắng rất là tà dị.

Phán Quan vừa đi vào cửa người đã khom xuống vái chào:

- Thuộc hạ tòng mệnh đại vương đã bắt giải về đám người trộm quả! Xin đại vương tự mình định đoạt trách phạt!

Tàn Quảng Vương râu dài khế vuốt, đột nhiên ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía người A Khờ. Tàn Quảng Vương lúc này giọng nói khẽ có chút run lên:

- Lão thần cung nghênh cung chủ tiền bối giá lâm!

Biến cố đột ngột này làm cho tất cả mọi người đứng trong cung điện đều ngơ ngẩn không hiểu chuyện. Mà A Khờ thì có chút không biết phải nói làm sao? Hắn là cái gì cung chủ chứ? Chẳng phải lão Tàn Quảng Vương này cái quần cái chỗ này lâu đến nỗi đầu óc cũng hư luôn rồi hay sao? Sự nghi ngờ của mọi người còn chưa tiêu tán, một giọng nói của nữ tử lười biếng nói ra:

- Quảng Vương điện hạ, đây chỉ là một cái phân thân của bản tọa! Năm xưa vì muốn thực hiện lời hứa của mình nên mới ủy thác vào nơi này! Ta lúc này vì muốn khôi phục lại hồn lực nên đã ăn mất của người một trái U Minh quả. Sau này bản tọa trở về gặp lại chân thân, bản tọa sẽ đem đồ đến gửi lại cho người!

Giọng nói này vậy mà phát ra từ trong miệng của con thỏ trắng đang nằm trong ngực của A Khờ. Tàn Quảng Vương dường như chẳng có một chút nghi ngờ hay tức giận gì, thậm chí còn rất cung kính vái một vái thật sâu, miệng thì cười khà khà lấy lòng:

- Tiểu nhân được cung chủ đề mắt đến đây là một điều vạn hạnh, nào dám vì một trái U Minh quả mà đòi công lao. Không biết bộ phận thân này của cung chủ tiền bối dự định ghé thăm chỗ này bao lâu?

Một câu cuối cùng này của Tàn Quảng Vương nói ra hết sức thận trọng. Mà lòng tôn kính của lão đối với con thỏ trắng này làm cho mọi người đều hết sức giật mình. Nói đùa gì chứ, với thực lực của lão hiện tại, nếu đem ra ngoài thì cả Âu Lạc giới đều không có kẻ thứ hai dám lớn tiếng ở trước mặt lão. Vậy mà lão lại đi sợ lấy một con thỏ. Cuối cùng thì con thỏ này có cái lai lịch ra sao? Liệu mục đích của nó xuất hiện ở nơi này là vì cái gì?

Mời các bạn đọc giả tiếp tục theo dõi phần tiếp theo của câu chuyện! Chương tới tác sẽ gỡ víp, tặng miễn phí cho nhưng bạn đã ủng hộ tác một thời gian qua! Hãy theo dõi và ủng hộ tác trong thời gian tiếp theo!

Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Thu bảo tháp (1)

Con thỏ trắng lúc này hơi uốn mình đứng dậy, nó nhảy ra khỏi lồng ngực A Khờ mà rơi xuống đất. Chỉ thấy nó xoay nhẹ một cái đã từ cốt thỏ hóa thành một thiếu nữ thanh phạm, thoát tục tựa như thiên tiên. Nàng đem tay che miệng ngáp dài một tiếng, giọng nói vẫn kèm theo một chút dư vị uể oải:

- Ài, đã mấy vạn năm rồi cái bộ phận thân này của ta mới có thể trở về hình người được. Cũng may là có một trái U Minh quả hơn chín vạn năm của

ngươi, cho nên bây giờ ta mới tạm thời khôi phục được một ít thực lực.

Nàng nói đến đây thì xoay người lại, bàn tay trắng mịn khẽ phát nhẹ lên không trung. Nhìn một cái động tác đơn giản như vậy mà nàng làm đến mỹ lệ vô thường. Không biết từ lúc nào tay nàng đã cầm một cái hộp ngọc mà đưa cho Tần Quảng Vương:

- Như vậy đi, một cỗ phân thân này chỉ có được một vài thứ đồ còn xem được một chút. Bên trong đó là một viên mệnh hồn đan cấp mười, ta coi như lấy ra làm vật bồi thường cho ngươi. Thương thế trên người ngươi sau khi dùng xong đan dược này ắt là sẽ khỏi hẳn, đồng thời thực lực của ngươi cũng có thể tăng tiến thêm lên một ít.

Nhìn hộp ngọc trong suốt trước mặt, hai tay Tần Quảng Vương run run mà cầm lấy, miệng lão có chút nói không nên lời:

- Cái này... cái này thật rất quý giá! Tiểu nhân đa tạ cung chủ đại nhân tặng cho bảo vật!

Tần Quảng Vương cảm nhận được hương dược khí bên trong thì cũng không kịp nhìn đến xung quanh, hai gối đã quỳ rạp xuống đất mà lạy:

- Ôn này của cung chủ đại nhân, tiểu nhân xin nguyện ghi nhớ suốt đời!

Lão từ mấy vạn năm trước đã bị thương tổn rất nặng, vết thương cứ cách một vài thời kỳ là lại tái phát khiến lão vô cùng đau đớn. Khoảng thời gian gần đây không biết vì có gì mà quá trình phát thương lại rút ngắn đi rất nhiều. Do đó lão khi bị trộm mất U Minh quả mới nổi giận đến như vậy. Lão là hồn tu, thân có thể hủy nhưng hồn một khi bị thương chính là vô cùng trầm trọng. Nay nhìn viên đan dược trước mắt, đừng nói là thương thế của lão chắc chắn sẽ khỏi, thậm chí lão còn ẩn ẩn một cái vách ngăn mấy vạn năm nay không thể nào đột phá được, e rằng cũng sắp mở ra trước mắt rồi. U Minh quả tuy là vật quý hiếm, nhưng cũng không quý bằng một viên đan hiện tại. Lão cũng không biết nàng cố vì sao không dùng đến đan dược, lại đi ăn quả U Minh của lão. Nhưng chuyện này với lão cũng không phải là chuyện xấu, lão chỉ có thể tùy ý mà cho nàng sắp đặt là được rồi.

Nàng có vẻ lười biếng mà phát tay nói:

- Được rồi! Ta đến đây là có việc cần đến ngươi, nên ngươi không cần phải khách khí làm gì!

Tần Quảng Vương thừa biết chuyện tốt không phải tự nhiên mà rơi xuống thân. Cũng đừng nhìn thấy dáng vẻ nhu nhược của nữ nhân trước mắt mà vội xem thường đến nàng. Phải biết, bản tôn của nàng là Mị Nguyệt cung chủ Minh Nguyệt cung, một trong tứ đại thiên cung tồn tại đứng trong vạn giới. Nói như thế cũng đủ biết được vị cung chủ này cường đại đến như thế nào. Tần Quảng Vương nghe nàng nói đến có việc muốn dùng người, từ trong thâm tâm không những không bất mãn, mà mặt mày hớn hở khác thường:

- Được cung chủ đề mắt đến đó là vinh hạnh của tiểu nhân! Chỉ cần là việc cung chủ muốn, tiểu nhân nhất định sẽ dốc hết toàn lực mà đi hỗ trợ!

Nàng hơi khẽ gật đầu, rồi chậm rãi nói tiếp:

- Được rồi, chuyện này cũng không phải là khó khăn gì, ta chỉ muốn ngươi giúp ta trợ phụ quân của ta đem khí linh của tòa tháp này thu lại. Còn chuyện sau đó thì ngươi tự biết phải làm sao rồi!

Nghe nàng nói ra đến rất nhẹ nhàng, mà Tần Quảng Vương nghe xong thì mở hô hấp đầy đất:

- Cung chủ đại nhân, chuyện này... chuyện này...

- Hử?

Thấy Tần Quảng Vương ấp úng khó xử nàng liền nhướn mày nhìn đến, dọa cho lão sợ hết hồn mà sụp xuống đất lạy.

- Cung chủ đại nhân, xin người chờ có hiểu lầm! Không phải nô tài không muốn làm, mà là cái khí linh này từ mấy vạn năm trước trong lúc chủ nhân ngã xuống đã không thấy tâm hơi đâu nữa. Nô tài thật sự không biết phải tìm nó ở đâu đây!

Nàng nghe lời lão giải thích, mày mới dần ra, nói:

- Ngươi cứ yên tâm! Cái khí linh này ta tự có cách tìm ra được, ngươi chỉ cần trợ phụ quân của ta là được rồi!

Tần Quảng Vương lúc này mới thở nhẹ ra, nhưng lão lại thấy thắc mắc trong lòng:

- Phụ quân của cung chủ? Cuối cùng ai là phụ quân của cung chủ?

Cả đời lão sống cho tới bây giờ còn chưa nghe nói đến cung chủ Minh Nguyệt cung từng trải qua chuyện hôn nhân. Bây giờ đề ý mới thấy, cỗ phân thân này của cung chủ làm sao lại có vẻ rất thân mật với tên nam nhân đi cùng với nàng. Mà nhìn đi nhìn lại, ngoại trừ tướng mạo của hắn có chút dễ nhìn, cũng chẳng thấy qua có cái gì rất lợi hại. Thậm chí tu vi của người này còn không bằng với đám quý sai của lão. Không đợi cho lão thắc mắc trong lòng, thiếu nữ lúc này trên môi nở ra nụ cười rất tươi, nàng khẽ đưa những ngón tay thon dài của mình điều chỉnh lại chút quần áo trên người A Khờ, giọng nàng dịu dàng mà nói:

- Phụ quân, đã lâu không gặp, chàng có nhớ thiếp không?

Lời nàng nói ra, toàn chúng đều chú mục nhìn. A Khờ lúc này mồm miệng đã muốn mở to hết cỡ. Vì nữ nhân này tướng mạo, dáng vẻ, cử chỉ làm sao

cũng đều rất giống với Tiêu Lăng, thậm chí khí chất trên người của nàng không khác là mấy. Nhưng bây giờ nhìn tình cảnh Tần Quảng Vương đứng một bên cung cung kính kính. Mà đám quý sai vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ bắt người giải đi, lại sợ hãi không dám thở mạnh một hơi. Cái này là cái gì khái niệm? A Khờ đột nhiên ngửa mặt lên trời mà cười to:

- Ha ha ha, nữ nhân của ta đều rất lợi hại! Thật sự là rất lợi hại a!

Lần này không biết là hấn vui quá mà cười, hay là xấu hổ mà cười. Vì cho đến bây giờ, ngoại trừ Nhược Lan là nữ nhân nhu nhược, thực lực thấp kém hơn hấn. Thì toàn bộ nữ nhân mà hấn quen biết đều có tu vi cao đến không hợp thói thường. Hấn có cảm giác cho đến lúc này mình làm người quá thất bại.

- Chẳng lẽ A Khờ ta cả đời này đều phải dựa vào nữ nhân mà sống hay sao?

A Khờ trong lòng cảm thán không thôi, chúng nữ ánh mắt cũng rất phức tạp nhìn hấn. Đặc biệt là ánh mắt của U Lan, còn Bạch Tổ Tổ thì lạng lẽ đi đến bên cạnh A Khờ:

- Phu quân, nàng ta làm sao lại nhận chàng là phu quân? Nàng ta rốt cuộc là ai?

Tiêu Lăng chỉ nhìn nàng mỉm cười, tay vẫn đang đặt ở trên người A Khờ:

- Phu quân, chàng nói xem chúng ta làm sao mà quen biết nhau đây?

Lời này nàng nói ra làm hấn mặt mày vô cùng khó coi. Cái này hấn làm sao mà giải thích, hấn không thể nào nói ra hai người gặp nhau trong một giấc mơ. Chuyện này liệu có ai tin hay không? Tổ Tổ chắc chắn không tin, đám người kia hấn cũng sẽ không tin. Nhưng U Lan thì có thể sẽ tin, đúng rồi, chính là U Lan. Hấn như nắm được một cái cọng rom cứu mạng, vội xoay người đi đến chỗ U Lan:

- U Lan, người nói có phải là người từng gặp qua ta từ trong một cái giấc mơ, rồi từ đó mới quen biết ta. Trong giấc mơ đó ta cũng từng gặp qua Tiêu Lăng, người cũng biết nàng mà phải không?

U Lan hai mắt tròn ngược, vội gạt tay hấn ra khỏi người, vẻ mặt khó hiểu nói ra:

- Ta với người làm sao có quen biết với nhau? Còn Tiêu Lăng mà người nói là ai? Ta không biết người, cũng không biết Tiêu Lăng?

Nàng nói chuyện như vậy làm cho hấn hai mắt tròn ngược.

- Nữ nhân này, làm sao lại tráo trở như vậy? Lúc trước còn là ai cứ năng nặc đi theo bên cạnh nhận làm người thân, bây giờ còn nói là không hề quen biết?

Hấn thật muốn đem nàng cho nằm xuống đất mà đánh mông mấy cái.

- Nữ nhân này thật sự quá không biết cách làm người a!

Hấn đang tự lẩm bẩm ở trong miệng, Tổ Tổ lại nói ra:

- Phu quân, rốt cuộc chàng với nàng ta làm sao lại quen biết nhau? Chẳng phải từ trước đến giờ chàng đều nói qua chỉ có Lan tỷ cùng ta với Lục tỷ mới là cùng chàng làm vợ chồng thôi hay sao? Sao bây giờ lại có thêm một người nữa nhận chàng làm phu quân?

Bình thường nàng là một cái thiện lương thiếu nữ, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, thiện chân vô tà. Hấn nhìn rất là ưa thích. Nhưng hôm này làm sao hấn thấy nàng quá mức ngây thơ, ngây thơ đến độ làm hấn rất đau đầu:

- Tổ Tổ, chuyện này chúng ta tạm thời bỏ qua có được không?

Hấn nói rồi quay sang Tiêu Lăng mà cười khổ:

- Tiêu Lăng, chúng ta hay là bàn về chuyện khí linh vừa nảy đi có được không? Ta thấy bây giờ bàn đến chính sự là quan trọng nhất! Với lại, ta còn phải rời khỏi đây, đi cứu đứa nhỏ Tiểu Long kia nữa!

Nghe hấn nhắc đến Tiểu Long, khóe mắt nàng hơi nheo lại, khó hiểu mà hỏi ra:

- Tiểu Long, Tiểu Long là ai? Là con của chàng với nàng ta sao?

Bị nàng tự nhiên nhìn đến, Tổ Tổ mặt hơi có chút đỏ, vội xua tay nói:

- Không phải, ta với phu quân là muốn đến đây để lấy một quả trứng rồng. Tiểu Long là cái con rồng nhỏ trong quả trứng mà chúng ta muốn lấy ra ngoài!

- Ô, thì ra là thế! Vậy thì cũng không khó gì! Chàng mau gọi cái hồn nô kia của chàng ra đi, nó chính là một trong ba cái tàn hồn của khí linh kia. Cái thứ hai là tên tiểu quý đứng ở đằng kia. Còn một cái nữa thì đang nằm ở tầng thứ tám. Tầng này đáng ra cũng không có cái gì khó khăn, mà không hiểu sao mấy ngày trước có một con chuột nhắt từ tầng thứ mười ba bỏ chạy xuống đây. Hiện nay năng lực của ta chỉ có thể không chế được mười tầng Ngục

Hỏa U Hồn này, còn mấy tầng kia ta quân không tới. Trừ phi chúng ta có thể thu lấy toàn bộ tàn hồn của khí linh bảo tháp, nếu không thì không cách nào khống chế được mấy lão quái vật đó. Với lại, tòa tháp này đã bị người ta phong ấn bên ngoài một cái không gian đặc thù, chỉ có một người duy nhất mới có thể phá gian được cái phong ấn này.

Nàng nói đến cuối cùng thì nhìn sang A Khờ, dù nàng không nói rõ ràng thì tất thấy mọi người đều hiểu rất rõ ràng ý của nàng. Ngay tại lúc này, đột nhiên cái hồn thể Lục Tiểu Linh Đồng cười lên khặc khặc mà nhào đến nô hồn của A Khờ:

- Khả khả, bồn tọa đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi! Cái tàn hồn thứ ba này vậy mà ẩn tàng ở đây lâu như vậy, ta chỉ cần nuốt lấy hồn này, lại tìm đến cái tên lão đại kia thì có thể ngao thị thiên hạ, tiếp tục chương không tòa Ngục Hỏa bảo tháp này rồi! Ha ha ha, ta thật sự rất biết ơn tên tiểu tử nhà ngươi giúp ta một việc tốt như vậy a!

Nói xong hồn thể Lục Tiểu Linh Đồng lao đến đem hồn nô của A Khờ nuốt xuống. Chuyện này diễn ra quá nhanh nên không ai kịp phản ứng đến. Đến khi nuốt xong hồn nô, hồn thể của Lục Tiểu Linh Đồng đã trực tiếp hóa vào hư không mà biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Thu bảo tháp (2)

Sự cố bất ngờ diễn ra làm cho mọi người kể cả là Tần Quảng Vương cũng kinh hãi kêu lên:

- Mau, tất cả mau đem tên tiểu quỷ kia truy tung cho ta!

Lệnh của lão vừa ban xuống đám quỷ sai dưới sự chỉ huy của Phán Quan và Hắc Bạch Vô Thường chạy đi như tên bắn. Tiêu Lăng lúc này đột nhiên nhìn đến sắc mặt lo lắng của Tần Quảng Vương mà cười khê:

- Đi, chúng ta đi đến chỗ của nó thôi!

Lời nàng nói ra làm cho lão ngớ người một lúc lâu, mãi đến nửa khắc sau lão mới ngộ ra mà vỗ tay đánh đét một cái, cười lên đầy vẻ đắc ý!

- Diệu kế, quả nhiên là diệu kế a! Cung chủ đại nhân đúng là anh minh thần võ, một kế này tên đó làm sao mà chạy cho thoát!

Nghe thấy lão đứng ra vuốt mông khen ngợi, nàng chỉ cười nhẹ mà không nói gì. Bạch U tính tình nóng nảy, có chút khó chịu mà hỏi đến:

- Thánh nữ đại nhân, chuyện này là như thế nào? Làm sao bọn họ có vẻ vui mừng như vậy? Không phải vừa rồi cái hồn thể kia cướp được hồn nô, thực lực đại tăng, lại có thể một lần nữa phục sinh hay sao?

Ba nữ tỳ còn lại cũng đều đồng tai lên mà lắng nghe một cái đáp án. U Lan hơi liếc mắt nhìn các nàng, rồi lại cười khê thần thần bí bí nói ra:

- Chúng ta cứ đi theo bọn họ xem kịch hay là được rồi!

Từ nữ tám mắt tròn tròn không hiểu chuyện đâu ra đâu cả. Mà Bạch Tổ Tổ lúc này một tay giữ lấy tay của A Khờ, ánh mắt không ngừng quan sát Tiêu Lăng. Không cần dùng đến ẩn ký khế ước phu thê, bằng vào trực giác và linh cảm của một nữ nhân, nàng cũng có thể ẩn ẩn đoán ra nữ nhân trước mặt chính là một cái đại địch đối với nàng. Nữ nhân này nhìn như đơn giản, nhưng đã tạo ra sức ép không nhỏ trong lòng của nàng. Đường như từ lúc A Khờ nhìn thấy nữ nhân này, ánh mắt và thần trí của hắn đều đặt ở trên người nàng ta. Mặc dù nói Bạch Tổ Tổ cũng không phải là chính thể của A Khờ, nhưng chỉ bằng vào một cái khế ước kia, nàng xem như mới thật sự là vợ hắn. Trừ Nhược Lan đang mang cốt nhục của hắn, còn lại là tỷ tỷ Thanh Y, nàng tuyệt nhiên sẽ không chấp nhận có thêm một nữ nhân khác giành lấy nam nhân của mình. Đừng nói là nàng thiện lượng vô tà, chỉ cần là một nữ nhân làm sao nàng có thể dễ dàng chia sẻ tình cảm nam nhân của mình cho một người khác. Vạn vật vốn luôn luôn là ích kỷ như vậy, nàng tuy không phải vì thế mà đi ghen tuông, nhưng tâm của nàng có mùi vị rất là khó chịu. A Khờ biết được điểm này, hắn cũng cảm thấy khó xử. Nếu nói là trên thực tế, hắn và Tiêu Lăng hoàn toàn không có bất kỳ một mối quan hệ chính thức nào. Chỉ có điều qua một giấc mơ kỳ lạ kia, chính hắn cũng đang lẫn lộn giữa hai thế giới thực tại và mộng ảo. Rốt cuộc hắn vì cái gì mà yêu nàng, hắn vì cái gì mà phản bội lại Nhược Lan, phản bội lại Thanh Y, phản bội lại Tổ Tổ. Một cái cảm giác đau nhói từ trong linh hồn làm hắn kêu lên khe khẽ. Tâm tính của hắn dao động, Tổ Tổ cũng hốt hoảng kêu lên:

- Phu quân, chàng bị làm sao? Tại sao lúc này cái ẩn ký trong người của thiếp cũng sáng lên rồi. Thiếp cảm thấy rất đau, đau ở trong này này!

Không biết làm sao mà mặt mày nàng cũng nhăn nhó lên rất khó chịu, tay nàng đem tay của hắn kéo lên đặt ở trước ngực. Tâm hắn đau, tâm nàng cũng rất khó chịu. Đây chính là hiệu ứng của phu thê khế ước. Tiêu Lăng dù sao cũng là người kiến thức phi phàm, nàng vừa nhìn đến dị trạng của hai người đã đoán ra được nguyên nhân:

- Hừ, yêu nữ! Thì ra là ngươi đã đem loại khế ước này gieo vào trong người của phu quân ta, chà trách chàng lại quan tâm đến ngươi như vậy!

Tổ Tổ dù có đang bị cảm giác đau nhói trong tâm hồn làm cho thần trí cảm giác mê muội, nhưng lúc này nàng cũng không chịu yếu thế mà nói ra:

- Ngươi, ngươi đừng có nói bậy! Đây là ta với chàng cùng nhau thương yêu mà làm ra cái ký kết! Từ đây trở đi ta không cho phép ngươi đến gần chàng, chàng là phu quân của ta, không phải là phu quân của ngươi!

Tiêu Lăng ánh mắt lúc này lạnh lẽo ác liệt:

- Ngươi im miệng cho ta, ta muốn thay chàng phá giải cái khế ước này! Xem thử sau này ngươi lấy cái gì mà ràng buộc phu quân của ta?

Tổ Tổ bị nàng nói đến điểm này sắc mặt lập tức tái xanh. Đúng như lời của Tiêu Lăng nói ra, nếu như không có khế ước ràng buộc, nàng với hắn sẽ thật sự mà yêu nhau sao? Ý nghĩ đáng sợ ấy vừa lóe lên, nàng ngay lập tức chấn ở trước mặt A Khờ mà lắc đầu nói:

- Ngươi đừng có nói bậy, ta cả đời này nhất định chỉ yêu duy nhất một mình chàng, cũng tuyệt không để cho một nữ nhân như ngươi phá hoại hạnh phúc của chúng ta!

Nàng nói xong lại ngoảnh đầu nhìn sang A Khờ:

- Phu quân!

Dù hắn tâm trí kiên định thế nào, nhìn thấy nước mắt của nàng đột nhiên rơi xuống, lòng cũng muốn đau thêm một khắc. Hắn nhìn không được đem nước mắt của nàng lau đi, sau lại quay về phía Tiêu Lăng, nói:

- Lăng Nhi, cái khế ước này quả thật là do tự tay ta gieo xuống! Nể mặt ta, đừng đem cái này giải trừ đi! Sau này có gì ta sẽ từ từ giải thích với nàng, được không?

Hắn bây giờ mới thật sự hiểu, cái gọi là thế thiếp đầy nhà chỉ là một cái ham muốn sĩ diện, rõ ràng hắn hiện tại chỉ có mấy cái nữ nhân bên cạnh, đầu đã muốn rồi đến không thể rồi hơn được nữa. Cái gì nhiều vợ là tốt, chỉ toàn là lời dối trá, vô trách nhiệm. Với hắn, nữ nhân là thứ dùng để yêu thương, bảo vệ và chăm sóc. Các nàng không phải là bình gốm trong nhà muốn đặt nơi nào thì đặt, muốn vứt nơi đâu thì vứt. Cho nên, càng như thế thì càng nhiều ra một cái tâm lực, càng không có đủ hơi sức để mà bài trí. Tiêu Lăng nhìn hắn liếc nhẹ một cái, rồi cười hi hi nói ra:

- Phu quân, là ta chỉ vui đùa một chút! Làm sao với bản lĩnh của phu quân lại để cho một cái nữ yêu như vậy lừa gạt gieo xuống cảm niệm được chứ. Ta e rằng cái nữ yêu này là cố tình để cho chàng gieo cảm niệm, để cả đời có thể quấn lấy chàng mà thôi!

Hắn đầu càng lúc càng to. Tiêu Lăng này sao có mùi vị không giống với Tiêu Lăng kia một chút nào nhỉ? Nếu như không phải tướng mạo, khí chất của nàng giống y hệt Tiêu Lăng mà hắn từng thấy, hắn có khi còn nghĩ nàng là một cái người nào đó giả dạng đi ra. Cũng may tính tình Tổ Tổ không phải như Lục Thanh Y, nếu không có khi các nàng lại đánh nhau to rồi. Tổ Tổ lúc này khi nghe thấy Tiêu Lăng không có ý định đem khế ước xóa đi tâm tính mới hơi buông lỏng một chút. Nhưng mà tay nàng vẫn giữ chặt lấy tay hắn đặt ở trước ngực:

- Phu quân, sau này nếu như chàng muốn cưới thêm thế thiếp thiếp sẽ không phản đối nữa, nhưng mà chàng không được phép cho nữ nhân kia xóa đi khế ước của chúng ta. Nếu không thiếp dù chết cũng sẽ tuyệt đối không có tha thứ cho chàng!

Nghe giọng giận hờn của nàng, hắn thật muốn ngay lúc này ngắt đi cho xong. Cũng may Mẫu Dã Xoa thấy hắn gặp phải chuyện khó xử nên liều mạng mà đi ra nói đỡ:

- Chủ nhân, phía trước hình như không còn đường nữa, chúng ta phải làm thế nào để tiếp tục đi đây?

A Khờ nghe Mẫu Dã Xoa lên tiếng, tính khí bộc phát lại lẫn nhiên mà hô lên:

- Để ta, ta không tin đường này lại không thể thông!

Thấy hắn rồi đi, hai nàng Tiêu Lăng và Bạch Tổ Tổ cùng nhau nhìn đến Mẫu Dã Xoa, dọa cho nàng ta sợ đến hết hồn. Quy Lão Tiên Sinh thì đã lên đi mà chạy theo phía sau A Khờ từ lâu. Chỉ có con chim lửa là bay quanh bên cạnh Tổ Tổ, miệng không ngừng kêu lên như muốn lấy lòng. Tiêu Lăng có vẻ nhìn nó rất không vừa mắt, mà con chim lửa này lá gan cũng rất lớn. Nó còn cố tình uốn ngược ra nhìn Tiêu Lăng đầy vẻ khiêu khích.

- Hừ, ta có chủ nhân làm chỗ dựa, còn có xà nữ nhân ngọc này hậu thuẫn, một mình con thỏ nhà ngươi có thể dọa được ta sao?

Tiêu Lăng thấy cái kiêu cách của nó nàng rất lấy làm lạ, sau lại thâm ý mà cười:

- Hóa ra ngươi cũng là một cái giống cái, thảo nào...

Lời này nàng cố tình nói ra làm cho con chim lửa rất là sợ hãi, nó vội cọt cọt cái đầu vào người Tổ Tổ. Tổ Tổ cũng không để ý đến thái độ nói chuyện của Tiêu Lăng lúc này mà trực tiếp đi đến chỗ của A Khờ.

- Phu quân, tình hình thế nào rồi?

Nhìn thấy một tầng không gian trước mặt như có như không, A Khờ lắc đầu mà than khẽ:

- Loại thủ đoạn phong ấn không gian này ta lần đầu thấy qua, không có cách nào có thể phá giải được!

Tần Quảng Vương từ nãy đến giờ đã ở đây quan sát thật lâu, lão cũng không nghĩ ra được cách thức đi vào bên trong vùng cấm không gian. Lão có chút

xấu hổ mà lắc đầu thờ dài. Tiêu Lăng lúc này chậm rãi đi đến, khoe môi hơi nhếch lên cười:

- Quả thật bên trong tòa tháp này có một cái lỗ hổng, hèn gì lâu như vậy rồi mà ta cũng không tìm được cái tên khí linh đó! Đợi thôi, thứ cấm chế này với ta mà nói chỉ là đồ vật dùng để trang trí, cái khí linh này cũng chạy không đi xa được. Chủ hôn của nó còn ở bên dưới tầng tám, chúng ta phải tranh thủ tìm ra được nó trước khi nó với chủ hôn dung hợp lại với nhau!

Nàng phát tay, vùng cấm không gian giống như một tờ giấy mỏng, bị nàng xé rách tạo ra một cái lỗ thủng, rồi tất cả cùng nhau mà đi vào. Tổ Tổ mặc dù không thích nữ nhân này, nhưng trong thâm tâm vẫn rất ngưỡng mộ năng lực của nàng.

- Không được, ta nhất định phải có một ngày thực lực vượt qua nàng ta. Nếu không sau này phu quân lại không cần đến ta, ta làm thế nào để đi bên cạnh chàng được!

Nàng nghĩ đến đây hai mắt đột nhiên tỏa sáng, răn khê cắn chặt làm ra một cái quyết định lớn mật:

- Song tu, chẳng phải phu quân mấy lần trước đều là cũng ta song tu mà thắng cấp hay sao? Mặc dù ta cũng không có như vậy phô trương, nhưng chí ít một lần cùng với phu quân song tu vì của ta đều tăng thêm mấy năm công lực. Sau này chỉ cần bắt phu quân cùng ta song tu nhiều hơn một chút, chắc chắn tu vi của ta sẽ tiến rất nhanh!

A Khờ không biết lúc này vì sự xuất hiện của Tiêu Lăng mà đã làm cho một thiếu nữ thuần lương như Tổ Tổ đem theo một cái ý nghĩ xấu xa trong lòng. Chuyện này ở một hồi phía sau là tốt là xấu A Khờ còn chưa có rõ. Nhưng vùng cấm không gian trước mắt đã thật sự mở ra một con đường đi vô cùng tươi sáng cho bản thân hắn. Rốt cuộc một tòa bảo tháp này có thật sự sẽ về tay A Khờ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Thu bảo tháp (3)

Lục Tiểu Linh Đồng còn không hay biết là mình đang bị người khác tính toán. Nó sau khi dung nhập với nô hồn của A Khờ thì khí tức đã cường đại hơn trước rất nhiều. Nó bây giờ đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của chủ hôn ở ngay bên trong vùng cấm không gian. Cái vùng cấm không gian này là một lỗ hổng của tòa bảo tháp sau khi chủ nhân của bảo tháp ngã xuống, khí linh cũng chính vì thế mà bị phân chia thành ba cái hồn thể. Đến cuối cùng dung nhập được hồn nó, Lục Tiểu Linh Đồng mới khai mở được những ký ức xưa cũ đó ở trong đầu. Nó lang thang trong vùng cấm không gian khoảng chừng nửa khắc, đột nhiên bước chân nó hơi cảnh giác mà dừng lại:

- Ai, mau ra đây cho ta?

Âm thanh của Lục Tiểu Linh Đồng rất lớn, nhưng đáp lại nó chỉ là một hồi im lặng, không có bất kỳ một cái tiếng động nào. Nó hầm hè vùng chân đá tan một cái tảng đá so với nó còn muốn to hơn nửa đầu. Tảng đá vỡ ra, không gian xung quanh vẫn không hề tồn tại bất kỳ một cái âm thanh nào khác. Nó liếc mắt nhìn quanh rồi lại thờ dài:

- Ài, xem chừng là tại do ta quá lo lắng mà thôi!

Nó nhìn trước nhìn sau một lúc, lại tiếp tục đi đến phía trước vài bước. Đầu nó đột nhiên quay phát lại, đúng lúc này có một tiếng kinh hãi kêu lên:

- Ai ui, lại bị phát hiện rồi!

Nó chỉ nhìn thoáng thấy một thân hình gần như tương đồng với nó tan biến vào trong hư không. Lần này nó thật sự bị dọa đến muốn nhảy dựng:

- Là ai? Mau mau ra đây cho ta, nếu là hảo hán thì đi ra đây, đừng có lấp ló mà giả thần giả quỷ dọa người!

Một giọng nói chán ghét như gần như xa:

- Có người mới là quỷ, ta không phải là quỷ! Người mới chính là quỷ, người không nhìn thấy được ta, là do người không nhìn thấy ta, chuyện đó có phải là ta dọa người đâu. Đồ quỷ nhất gan!

Lục Tiểu Linh Đồng bị cái âm thanh này máng cho một hồi, miệng có chút khô khốc mà xoay quanh nhìn đến muốn nổ tung cả hai mắt:

- Người là ai, người rút cuộc là ai? Tại sao người có thể nhìn thấy ta, ta lại không thể nhìn thấy được người? Chắc chắn là người có ý dùng đến thuật pháp để ẩn mình, nếu không thì ta nhất định sẽ nhìn thấy người.

- Hừ, hừ! Người nói vậy! Ta không có dùng thuật pháp, ta là quỷ ảnh! Không phải, không phải, ta là vô ảnh. Ta là vô ảnh chứ không phải là quỷ ảnh. Vì ta vô ảnh nên người mới không nhìn thấy được ta, mắt không nhìn thấy được ta, thần thức cũng không nhìn thấy được ta. Nói tóm lại, người nhất định sẽ không nhìn thấy được ta - Giọng nói từ bất mãn rồi chuyển sang hưng phấn kêu lên.

Lục Tiểu Linh Đồng mặt mũi lúc này đã khó coi đến cực độ. Nó nghe âm thanh thì kẻ này đang đứng ở rất gần, thậm chí có thể là ở ngay bên cạnh nó. Vậy nhưng nó không cách nào cảm nhận được hơi thở của giọng nói, cũng không cách nào xác định phương hướng tồn tại của giọng nói. Chuyện này đối với nó là một cái bất lợi vô cùng to lớn. Nó muốn tiến lên đem cái giọng nói này thử bắt vào trong tay, nhưng mọi thứ đều không có gì khác biệt. Giọng nói càng thêm đặc ý mà cười to:

- Ha ha ha, ta nói rồi mà tên tiểu quỷ nhà ngươi không tin, ta là vô ảnh. Chính là đến vô ảnh, đi vô tung. Trên thế gian này không có bất kỳ một ai có thể nhìn thấy được ta, đem ta bắt đi được.

- Thật sao?

Trong lúc nó đang đắc ý, đột nhiên nghe có âm thanh của một nữ nhân bên cạnh. Giọng nói có hơi chút hoảng mà chạy lùi ra xa:

- Quý, quý! Ngươi là một cái nữ quý! Ta rất sợ nữ quý, mau mau tránh xa ta ra!

- Hừ, ngươi chẳng phải nói rằng không ai có thể nhìn thấy được ngươi hay sao? Vậy sao ngươi lại còn sợ ta?

Tiêu Lăng lúc này đang đứng cùng với A Khò ở chung một chỗ, mà đám người Tần Quảng Vương đã vây Lục Tiểu Linh Đồng vào bên trong. Giọng nói kia lúc này lại cười lên khanh khách:

- Khách khách, là ta vui đùa một chút thôi! Ta không thích nữ quý, ta đi đây!

- Muốn đi!

Giọng nói vừa ngưng lại tay của Tiêu Lăng đã chop vào trong khoảng không trước mặt. Một tiếng hét thảm kêu lên:

- Aaaaa... mau thả ta ra, mau thả ta ra! Ngươi là một cái nữ quý, mau thả ta ra! Mau thả ta ra đi!

- Quý Vô Ảnh, ngươi không ở trên tầng mười ba với Diêm La Thiên Tử, lại chạy xuống dưới đây cả gan làm loạn! Ngươi có biết tội của ngươi hay là chưa?

Tiêu Lăng một tay nắm chặt, nét mặt uy nghiêm nói ra. Âm thanh của Quý Vô Ảnh yếu ớt vô cùng:

- Mị Nguyệt cung chủ, người... người tha cho ta đi! Ta chỉ là muốn trốn nhà đi chơi một chút! Cung chủ tha cho ta đi!

Nàng mặt vẫn là lạnh băng, nói:

- Hừ, ngươi muốn ta tha cho ngươi, vậy thì phải xem ngươi có tìm ra cái khí linh kia ở đâu hay là không đi!

Cái giọng nói của Quý Vô Ảnh lúc này có vẻ rất là đau khổ kêu lên:

- Cung chủ đại nhân, cái tên khí linh đó rất giao hoạt, muốn bắt được nó không phải là chuyện dễ dàng. Đã nhiều năm như vậy rồi mà tung tích của nó có ai tìm thấy được đâu?

Tiêu Lăng lúc này tay hơi nói lỏng một chút, miệng thì cười nhạt:

- Nếu ngươi đã vô dụng như vậy thì cứ sau này theo bên cạnh trợ phụ quân của ta đi!

Nàng nói xong bàn tay đột nhiên phát ra một luồng dao động tinh thần mãnh liệt. Đến cuối cùng, một cái quỷ hồn nhỏ thó như một đứa trẻ, mà khuôn mặt thì già nua đứng ra trước mặt mọi người. Quý Vô Ảnh này thực lực đã đạt đến cấp chín sao, chỉ có điều tính nết rất quái gở, hay thích chơi trò biến mất trước mặt mọi người để hù dọa. Lão nhìn thấy A Khò thì liền quỷ xuống đất khấu đầu:

- Lão nô tham kiến chủ nhân!

Tự nhiên nhận được một cái thủ hạ đẳng cấp thông thiên như vậy, hẳn có chút cảm giác mình thật là làm người quá mức sáng khoái. Nếu như lúc này mà không có người ngoài, hẳn có thể đã đem Tiêu Lăng ôm hôn nhiệt tình rồi. Mà Bạch Tổ Tổ và U Lan mặt mày đều là một bộ vô cùng khó coi. Nữ nhân Tiêu Lăng này quá mức lợi hại, lật tay một cái liền tặng cho hắn một tên thủ hạ mà đến ngay cả các nàng thường ngày cũng chỉ có thể cúi đầu kính ngưỡng không dám nói ra nửa lời bất kính. Tiêu Lăng dường như nhìn thấy vẻ mặt đầy đắc ý của hắn, nên mới che miệng mà cười khanh khách:

- Chẳng dừng có mà quá mức vui mừng! Hiện tại tuy nói hồn lực của chàng rất mạnh, nhưng vì hạn chế tu vi nên chàng chỉ có thể mượn nhờ khí tức của hắn mà dọa người một chút. Còn không thì không có cách nào gọi hắn đi ra trợ trận được. Trừ phi, thực lực của chàng sớm đột phá đến thánh cấp đại viên mãn. Có như vậy mới xem như là miễn cưỡng dùng được quỷ hồn.

Hắn đang vui sướng trong lòng, đột nhiên bị nàng dội cho một gáo nước lạnh, sắc mặt hắn liền trở nên rất là khó coi. Lúc này Tiêu Lăng lại còn nói thêm vào:

- Nhưng trước lúc đó, chúng ta cần phải bắt lấy cái tên tiểu quỷ kia trước, sau đó thì dụ cái chủ hồn của nó đi ra. Còn chuyện thu hồi lại cái bảo tháp này thì còn phải xem đến bản lĩnh của phụ quân rồi!

Nàng còn cố tình nhìn hẩn chớp chớp mắt đến mấy lần. Mà Tần Quảng Vương cũng không đến mức vô dụng, lão cùng với thuộc hạ của lão đã đem hồn thể Lục Tiểu Linh Đồng mà bắt lại. Lúc này, Tiểu Lăng mới khoát tay tiếp tục nói ra:

- Đi thôi, ta không tin là đến lúc này rồi mà cái khí linh kia còn không chịu chui đầu lộ ra ngoài.

A Khờ lúc tuy vẫn còn một chuta buồn bực trong lòng, nhưng vẫn không ngừng chậm bước đi theo. Ở cách lỗ hồng vùng cảm không gian một khoảng không xa, một cái hồn thể so với tướng mạo của Lục Tiểu Linh Đồng rất là tương đồng. Nó ngồi loay hoay ở trên mặt đất, miệng thì không ngừng lầm bầm tự nói một mình:

- Không xong rồi, không xong rồi! Tại sao nữ nhân đó lại chạy đến đây làm gì? Đã mấy vạn năm rồi a, chủ nhân cũng đã không còn, ta thật không muốn bị rơi vào tay kẻ khác nữa đâu. Ta phải làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ?

Nó đến lúc này vẫn đang suy nghĩ lung tung trong đầu, đột nhiên nghe thấy một thứ âm thanh nào đó vang vọng từ trong hư không gọi về:

- Linh Đồng, tuy duyên phận của ta với ngươi đã hết, nhưng ước nguyện của ta ngươi nhất định phải thay ta hoàn thành. Ngươi kia với ta có một hồi ân oán không rõ ràng, ngươi nhất định phải đi theo bên cạnh mà trợ hần. Sau này hần chính là chủ nhân của ngươi, cũng chính là sứ mệnh được sinh ra trên đời này! Lời ta nói ra, xin ngươi hãy ghi nhớ! Một tia ý niệm này ta đã chờ đợi rất lâu rồi, cuối cùng sự mệnh của nó cũng coi như là hoàn thành.

Giọng nói đến đây tan biến hoàn toàn. Lục Tiểu Linh Đồng ngồi ngay ngắn ở dưới mặt đất, hai mắt đỏ hoe mà kêu lên:

- Chủ nhân, chủ nhân!

Dựa vào một tia cảm ứng linh hồn liên hệ giữa hai phần tàn hồn hợp lại của Lục Tiểu Linh Đồng và hồn nô, cuối cùng thì nhóm người A Khờ cũng tìm đến được chỗ của chủ hồn khí linh đang ngồi. Nó đang ngồi khóc một mình, cảm nhận được khí tức của nhiều người áp đến, ánh mắt nó hơi có chút giương lên mà nhìn. Nó thấy một cái hồn thể so với mình đều giống như đúc, miệng nó hờn hờ nở ra một nụ cười đầy sáng lạng.

- Khắc khắc khắc, cuối cùng chúng ta cũng có thể trở về thành một thể rồi!

Ánh mắt hai phần hồn thể của Lục Tiểu Linh Đồng đều sáng lên như sao trên trời. Không ai kịp chạy đến để mà ngăn cản, hai cái hồn thể đã tự ý dung nhập lại thành một thể. Một luồng ánh sáng tinh thuần từ hai phần hồn tỏa ra làm rung động cả tòa tháp mười tám tầng. Từng cái, từng cái lão quái đang ngồi yên ổn trong cung điện của chính mình bắt đầu mờ ra sáng như ánh sao trên trời.

- Cuối cùng, cuối cùng ngày mà chúng ta chờ đợi cũng đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Sở Kỳ, người dám (1)

Không biết trải qua bao lâu thời gian, cả mười tám tầng không gian bảo tháp đều như im lặng nín thở. Hai cái hồn thể khí linh chậm rãi tan rã, chậm rãi mà dung hợp lại với nhau. Ngay tại lúc này, không có bất kỳ một ai dám đến quấy rầy sự tĩnh lặng của nó. Rốt cuộc, quá trình dung hợp cũng thuận lợi hoàn thành, hai mắt khí linh lúc này chậm rãi mở ra. Ánh mắt của nó vô cùng phức tạp nhìn về phương hướng mà A Khờ đang đứng. Trong người nó vẫn còn lưu lại một phần ấn ký của hần, một phần này là do lúc hồn nô bị hần gieo xuống nô ấn. Cái khí linh lại nhớ đến những lời còn lưu lại quanh quẩn trong đầu của chủ nhân trước đây lưu lại cho nó. Rốt cuộc nó cũng đi đến trước mặt A Khờ, một gối quý xuống dưới đất:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Nhìn đến cảnh này trong lòng A Khờ rất là hưng phấn. Hần một tay đặt lên đỉnh đầu của nó, miệng lại ho khẽ một cái:

- E hèm, sau này ngươi chính là thuộc hạ của ta, phụng ta làm chủ nhân, vì ta mà sinh, vì ta mà diệt! Lòng trung thành của ngươi chính là vinh quang mà cả đời này ngươi xứng đáng có được. Ngươi hãy đứng lên đi!

Hần làm ra cái điệu bộ như một nhà giảng đạo, lời lẽ nói ra rất là khí khái. Nhưng mọi người nhìn đến sao vẫn cảm giác có cái gì đó rất buồn cười, mà tất thấy lại không có ai dám mở miệng ra cười. Sau khi bị hần gieo xuống ấn niệm, khí linh Lục Tiểu Linh Đồng mới chậm rãi đứng lên mà nói:

- Từ đây về sau cả tòa bảo tháp này chính là bảo vật bên người của chủ nhân, chủ nhân có cần ta gọi mấy lão quái vật kia ra diện kiến người hay là không?

Không đợi cho lời của nó nói xong, bên trong mười tám tầng tháp sau khi nhận thấy khí linh hoàn thành nhận chủ đều không ngừng truyền đến:

- Chúng thuộc hạ xin ra mắt chủ nhân!

Lời này là lời của mười vị thập điện điện chủ, bao gồm cả lão Tần Quảng Vương ở trong đó. A Khờ nghe mấy lời này thì rất là đắc ý, lại chỉnh lại âm

thanh mà truyền đi:

- Được rồi, từ đây về sau ta chính là chủ nhân của Ngục Hỏa U Hồn tháp, đồng thời cũng là chủ nhân của các người. Những ngày vinh quang của các người, cũng kể từ ngày hôm nay mà bắt đầu lại tiếp tục được khai sáng. Ta, A Khò một lời đã nói ra là thiên thu vạn cổ, lưu truyền lại khắp trong thiên hạ!

Lời hấn quá mức phô trương, mấy lão quái đều chỉ biết đồng thanh hô lên:

- Chúng thuộc hạ nguyện vì chủ nhân tái tạo vinh quang!

Một hồi này cuối cùng cũng coi như là kết thúc. Sau khi thu được khí linh của tòa bảo tháp, lại nhờ lực lượng bên trong của toàn bộ mười vị thập điện điện chủ, cùng với Tiêu Lăng và ấn ký trên cánh tay phải của A Khò. Cuối cùng, phong ấn của bảo tháp cũng được mở ra, một luồng ánh sáng trắng cuốn đi toàn bộ đám người A Khò biến mất khỏi vùng không gian giam cầm, trở về với tầng thạch động lúc vừa đi tới.

A Khò nhìn con thỏ trắng nằm ngủ trên tay, lại nội thị đến một tòa bảo tháp xuất hiện bên trong không gian não hải. Hấn có chút tiếc nuối thở ra:

- Ài, bảo vật đã lấy đến tay, nhưng mà hiện tại cũng dùng không được. Một tháng, chỉ ít phải cần một tháng nữa thì ta mới có thể đem nó gọi ra bên ngoài được.

A Khò đem con thỏ trắng bỏ vào bên trong không gian pháp bảo, lại nhìn năm nữ xà tộc quỳ dưới mặt đất. Ánh mắt U Lan lúc này rất phức tạp nhìn hấn:

- Chủ nhân, ta dù sao cũng là thánh nữ của xà tộc, người có thể hay không là...

- Không được, hiện tại trên người của ta có rất nhiều bí mật, liên quan đến rất nhiều thứ, ta tuyệt không thể giải khai cấm chế trên người bọn người được. Tốt nhất là người nên ngoan ngoãn mà nghe lời, đừng tưởng vì người và Xà Linh là một người, thì ta sẽ không dám xuống tay với người!

Bị hấn trực tiếp cắt ngang lời nói, nàng có chút bất mãn mà nói ra:

- Hừ, căn bản là người vốn dĩ không có đề ta ở trong lòng!

Nhìn thấy nàng u oán nhìn đến, hấn không những không có tức giận, mà còn cúi xuống đem khuôn mặt của nàng nâng lên cười ha hả:

- Cái này là người không biết đó nha, chỉ cần làm một cái nữ nhân của ta, ta nhất định sẽ bảo vệ cho người. Tuyệt đối không để cho người bị người khác ức hiếp! Nhưng mà hiện tại người còn chưa thành nữ nhân của ta, ta chỉ có thể dùng đến cái biện pháp này mà thôi! Chỉ cần người đồng ý, thì ta nhất định sẽ suy xét lại!

- Phi, phi, phi! Ai thêm đồng ý với người, người đừng có mà mơ tưởng! Nếu người muốn ta làm nữ nhân của người, vậy thì người đem đám nữ nhân kia bỏ hết đi! Đến lúc đó ta sẽ suy nghĩ lại!

Nghe nàng nói đến đó hấn liền khinh thường nói ra:

- Hừ, nữ nhân của ta chỉ có thêm chứ tuyệt không cơ bỏ bớt! Ta là vì nể tình một cái quan hệ kia nên mới nói đùa với người một chút vậy thôi! Người nghĩ là ta thật sự dễ mất đến người sao, nữ nhân như người vậy, thật là không có thuốc chữa a!

- Người... người... người có gan thì giải trừ phong ấn trong người ta đi!

Hấn lại nhếch môi khinh khinh mà cười:

- Người tưởng ta là đồ ngốc hay sao? Hừ, ta không rảnh để chơi với người! U, Linh, Liên, Lan! Các người mau đem nàng ta trói lại cho ta! Ta muốn đánh mông của nàng!

Hấn quay sang tứ nữ quỳ ở bên cạnh mà ra lệnh. Các nàng hơi do dự nhìn nhau một chút, lại bắt gặp ánh mắt của hấn thì sợ hãi vội đứng lên đem U Lan trói chặt, dọa cho nàng ta kinh hãi mà kêu lên:

- A Khò, ta hận người! Người mà dám đánh vào mông của ta, ta nhất định sẽ hận chết người!

Hấn bĩ ối đem nước miếng nhổ vào hai lòng bàn tay, xoa xoa lại với nhau cười rất thích ý:

- Thật sao, vậy thì người cứ hận chết ta đi, để ta xem là người lợi hại hay là ta lợi hại.

Hấn đang trong lúc vô cùng đắc ý với ý đồ trong lòng của mình, Bạch Tố Tố có chút nhìn không quen mắt mà đi đến bên cạnh hấn nói ra:

- Phu quân, bây giờ chúng ta còn phải đi kiểm quả trứng rồng nữa đây! Chẳng không lo lắng cho Lan tỷ ở ngoài chờ đợi sốt ruột hay sao mà còn muốn đi trêu chọc nữ nhân khác?

Hấn bị nàng lên tiếng nhắc nhở thì có chút xấu hổ mà gãi đầu nói:

- Hi hi, ta suýt chút nữa thì quên mất!

Hắn nói xong thì nhìn đến tứ nữ:

- Thôi được rồi, lần này là coi như ta nể mặt phu nhân của ta mà tha cho ngươi một lần! Nếu mà lần sau còn không có chịu nghe lời, thì cứ đưa mông ra cho ta đánh đi là vừa!

Hắn hung hãn trợn mắt nhìn nàng làm nàng uất ức mà khóc thành tiếng:

- A Khờ, là ngươi ăn hiếp ta!

Thấy nàng khóc to, hắn đột nhiên cũng cuống lên:

- Này, này! Ta chỉ đùa vui một chút, ngươi khóc cái gì mà khóc?

Đang lúc hai người ồn ào thì nghe có tiếng hơi thở khe khẽ từ trên tầng một thạch động phát ra. U Lan lúc này cũng nín bật, không có dám lung tung khóc lóc nữa. Còn A Khờ thì hai tai dựng đứng, tinh thần vô cùng tập trung. Thậm chí là hai cái hồn thể của Quy Lão Tiên Sinh và Mẫu Dạ Xoa bên trong không gian pháp bảo cũng bị hắn gọi ra ngoài. Tổ Tổ lúc này thấy thế mới nói:

- Đám người này tuy đông, nhưng thực lực lại không đáng nhắc tới! Phu quân không cần phải lo lắng như thế!

Nghe nàng nói xong, hắn có chút xấu hổ trong lòng, nhưng miệng thì rất ba hoa khoác lác:

- Ài, cái này là ta lo lắng cho sự an toàn của các nàng nên mới làm ra như vậy thôi!

- Xi, là tự mình dọa mình còn bày đặt!

U Lan vẫn còn một bụng tức khí, hắn vừa nói ra nàng liền chen vào.

Bộp! Bộp! Bộp!

Hắn không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng của nàng, tay vung lên mà đánh mạnh ở trên mông của nàng ba cái. Bị đánh ngay chỗ xấu hổ của nữ nhân, nàng vừa tức giận, vừa tủi nhục mà nước mắt lã chã rơi xuống lần nữa. Hắn hung hãn đem nàng đặt ở trong ngực, miệng khẽ nói ra:

- Ngươi mà còn nói lung tung nữa thì..

Hắn còn chưa nói hết câu đã bị nàng đem miệng cắn xuống bả vai. Phải cố hết sức hắn mới không kêu ra thành tiếng. Tổ Tổ liền muốn vung chưởng đánh vào người của nàng, nhưng nàng đã nhanh chóng né đi, trên miệng vẫn còn vết máu lưu lại:

- Hừ, đáng đời! Ngươi dám đánh mông của ta, ta sẽ cắn ngươi!

Dù bị l nàng cắn đau đến thấu xương, hắn cũng không dám để cho hai nữ nhân này đánh nhau. Hắn vội đưa tay kéo Tổ Tổ lại:

- Là lỗi của ta, không nên cùng nàng ta động thù! Trên người của nàng có cấm niệm của ta, vừa rồi nàng ta không có ý muốn hại ta. Nếu không thì ta đã dùng đến ấn niệm không chế lại rồi!

Hắn đã nói đến như vậy, nàng cũng chỉ biết hung hãn trừng mắt U Lan một cái. Còn trong lòng U Lan thì lại cười thầm không ngừng:

- Hừ, rõ ràng sợ ta với nữ nhân kia đánh nhau! Trong lòng cũng có quan tâm đến ta, lại còn giả vờ mà lừa gạt ta! Để ta xem, sau này ngươi làm sao thoát khỏi tay của ta!

Nàng lúc này dường như cũng đã quên mất mình là một thánh nữ của xà tộc. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, mà giọng nói của một tên nào đó rất là đặc ý nói ra:

- Bốn công tử nói đâu có sai? Hừ, đi theo tranh đoạt cái gì linh hóa thì có ích gì, cứ như ta vậy mà có thể tìm thấy được bảo tàng hay sao? Các ngươi thử nói xem, bảo tàng này liệu có phải là một cái thần bảo tàng của một vị đại năng thần cấp nào lưu lại hay không?

Giọng nói này A Khờ nghe đến rất là quen tai, cho đến khi một gã đàn ông cao lớn đi cùng với một nam, một nữ bên cạnh. Phía sau còn có hơn mấy chục tu sĩ khí thế rất là hiên ngang.

- Là ngươi, Sở Kỳ!

- Trương Tam, sao ngươi lại ở đây?

Cả A Khờ và tên nam nhân Sở Kỳ đều cùng hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Sở Kỳ, người dám (2)

Nhìn thấy đứng giữa thạch động là một tên thanh niên trẻ tuổi, từng là thuộc hạ của mình. Bên cạnh tên thanh niên này lại có năm, sáu cái nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Sở Kỳ hai mắt muốn rớt ra ngoài, nước miếng lại không ngừng chảy ra khỏi miệng:

- Ha ha ha, quả nhiên là ông trời rất biết chiều đãi Kỳ mỗ a! Trương Tam, lần này ngươi đã lập được công lớn rồi a! Đám nữ nhân này, tất cả đều thu hết cho ta! Ta muốn đêm nay cùng với mấy vị mỹ nhân đều ở chung một chỗ!

Sở Kỳ vừa tới nhìn thấy nữ nhân của mình thì sáng mắt lên, A Khờ có chút bức mình, lại có chút tự đắc trong lòng:

- Hừ, nữ nhân của ta ngươi nhìn mà không rớt mắt mới là lạ!

Hắn lúc này cũng muốn trêu đùa Sở Kỳ một tí, nên mới nói ra:

- Sở Kỳ, nếu ngươi đã yêu thích các nàng như vậy thì ta cũng không có hẹp hòi. Thôi được rồi, trong năm người kia ngươi có thể chọn lấy một người! Chỉ cần ngươi hứa với ta là sẽ yêu thương, chăm sóc các nàng, thì ta sẽ tặng miễn phí cho ngươi!

A Khờ vừa nói tay vừa chỉ về phía đám người U Lan, các nàng lúc này bị hành động của hắn dọa cho sợ chết khiếp. Hiện tại trên người các nàng đều có ấn ký của hắn, chỉ cần hắn muốn, các nàng đương nhiên là không thể nào phản kháng được. Sở Kỳ lúc này thần hồn đã là điên đảo. Mắt hắn không ngừng tham lam đảo lên thân thể từng người một. Cái ánh mắt này như có thể nhìn xuyên thấu hết thảy. Hắn vuốt vuốt tay cười lên hà hà:

- Trương Tam huynh đệ, ta làm người rất là rõ ràng! Đám nữ nhân này đều rất vừa mắt của ta. Đừng nói là ta hẹp hòi, mà vì bốn công tử thương tình ngươi, muốn đem tất cả bọn họ đều thu về hết. Ngươi đừng nghĩ là ta tham lam, mà ta là đang nghĩ cho ngươi thôi! Ngươi xem, đám nữ nhân này xinh đẹp như vậy, đi bên cạnh một tên nhà quê như ngươi không phải là rất không có hình tượng hay sao? Và lại, đám nam nhân khác sẽ đánh chủ ý lên người các nàng, ngươi có thể bảo vệ được các nàng hay sao? Cho nên ta mới nói, đám nữ nhân này ta nhất định phải thu hết, để cho ngươi tránh đi phiền phức! Với lại ta cũng sẽ không hẹp hòi, cứ mỗi người ta sẽ trả ngươi một vạn từ linh thạch, vị chi hết thảy có bảy người, ta sẽ đưa cho ngươi bảy vạn.

Sở Kỳ cho rằng một tên tu sĩ như A Khờ khi nghe đến cái số bảy vạn từ linh thạch mắt ắt hẳn sẽ sáng lên, không chút do dự mà giao người ra. Nhưng hắn không biết, lần này hắn đã chọc đến sát tính rồi.

- Ha ha ha, hay, hay lắm! Sở Kỳ ngươi hay lắm! Cái giá này ta nhận, ngươi một tay giao từ linh thạch, ta một tay giao người!

Lời hắn nói ra làm cho chúng nữ đều mặt mày xanh mét. Tổ Tổ hai mắt đỏ hoe kêu lên:

- Phu quân!

- Im miệng!

Hắn lời này quát ra đã là nộ khí xung thiên. Sở Kỳ không biết còn tưởng là tên "Trương Tam" này rất biết chuyện. Hắn không có sai người đem từ linh thạch đưa cho "Trương Tam", mà tự bản thân mình đi đến trước mặt "Trương Tam". Sở Kỳ vỗ vỗ vai "Trương Tam" đắc ý cười lên khà khà:

- Trương Tam, ngươi quả nhiên là rất biết làm người! Sau này trở về Sở quốc, ta sẽ nói với cha ta thăng cho ngươi làm chức đội trưởng, tha hồ mà hưởng lộc.

Khóe miệng A Khờ lần này lại nhếch lên cười khê:

- Vậy sao? Thế thì ta phải rất biết ơn Sở gia nhà ngươi a!

Lời này của A Khờ nói ra làm cho nét mặt Sở Kỳ rất khó coi. Hắn có thể không chấp nhất chuyện A Khờ thiếu sự tôn trọng với hắn, nhưng nếu như A Khờ có ya khinh miệt gia tộc của hắn thì hắn sẽ không thể nào bỏ qua. Sở Kỳ đang muốn nói gì đó, bàn tay của A Khờ đột nhiên vỗ mạnh lên đỉnh đầu của hắn một cái. Sở Kỳ kinh hoàng mà đưa tay ra để ngăn lại. Nhưng một chương này chỉ là hư chiêu, một tay còn lại của A Khờ vận toàn bộ công lực, xuất xử ra tuyệt kỹ "vô ảnh quyền". Giọng A Khờ lúc này cũng hét lớn lên:

- Quy Lão, Dạ Xoa! Bất kể tên nào dám tiến lên hỗ trợ liền lập tức giết cho ta!

Hắn kỳ thực cũng không cần thiết phải hô to như vậy, mà tiếng hô này là để trợ uy. Sở Kỳ mặc dù tu vi thực lực cao hơn hẳn A Khờ một đoạn lớn, nhưng hắn thứ nhất là ngươi chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu. Thứ hai là đương lúc đắc ý thì bị đánh cho bất ngờ. Chuyện này là hoàn toàn ngoài khả năng dự liệu của hắn. Sở Kỳ phun ra một bùm máu tươi, nét mặt rất là khó coi. Hắn đưa tay lên chỉ vào mặt A Khờ mà nói:

- Trương Tam, ngươi dám!

A Khờ lúc này ánh mắt vô cùng lãnh khốc nhìn đến Sở Kỳ, hắn ngửa cổ lên trời mà cười to:

- Ha ha ha, không dám! Con bà nó, ta có gì mà không dám? Sở Kỳ, người dám nhìn đến nữ nhân của ta, dám có ý định cướp nữ nhân của ta. Ngươi nói? A Khò ta có gì mà không dám?

A Khò rống lên một tiếng, khí thế trên người bạo tăng. Ngay một khắc này, toàn trường đều chấn tĩnh đến kỳ lạ. Đường như trong cõi thiên địa này chỉ tồn tại một mình hắn, một chiến thần bất bại A Khò.

Đột phá, A Khò cuối cùng một lần tức giận mà đột phá tu vi bước vào tông sư cấp. Khí thế trên người A Khò không những không có chậm lại, mà còn nhanh chóng tăng lên như vũ bão. Tông sư cấp một sao... tông sư cấp hai sao... tông sư cấp ba sao. Đến cuối cùng, khi chạm vào cảnh giới tông sư cấp đại viên mãn thì khí thế này mới dừng lại. Đây đều là nhờ được lực tích chứa từ vô số long quả mà hắn ăn xuống, chỉ chờ một lần mà mới bạo tăng. Cùng với tu vi tăng lên, cường độ thân thể A Khò cũng liền đột phá lên đại tông sư cấp một sao. Sở Kỳ nhìn đến tình cảnh phô trương như vậy, mặt có chút xanh đen. Nhưng rồi hắn cũng phá lên cười to:

- Ha ha ha, ngươi rốt cuộc cũng chỉ là một cái tông sư cảnh giới, như vậy thì có gì lợi hại. Ta một tay sẽ bóp chết ngươi như bóp chết một con kiến.

Nhìn vẻ đắc ý của hắn A Khò chỉ liếc mắt nhìn đầy khinh thường. Còn đám thủ hạ, mà đặc biệt là một nam, một nữ đội phó kia có khổ không thể nói ra lời. Bọn họ đều bị khí thế của Quy Lão và Mẫu Dạ Xoa dọa cho chết khiếp. Cái thực lực này của hai tên thủ hạ A Khò đã ngoài quá sức tưởng tượng của bọn họ. Nữ đội phó mặt mày ửng đỏ mà thở ra:

- Ài, cái tên Sở Kỳ này làm sao lại chọc ra một địch nhân lớn như vậy làm gì?

Trong lúc nàng còn đang than ngắn thở dài, thì quyền cước của A Khò đã đập thẳng vào người Sở Kỳ. Sở Kỳ này trên người toàn là bảo vật, nên hắn không chút do dự mà lao lên ứng chiến. Mới đầu nhờ vào lợi thế tu vi, Sở Kỳ còn chiếm lợi ích một hai. Nhưng chỉ sau vài chục hiệp giao đấu, Sở Kỳ tay chân luống cuống đã bị A Khò đánh đến không có đường hoàn thủ. Đến cuối cùng, tên Sở Kỳ này bị A Khò đánh đến không ra hình thù, mặt mũi sưng vù như một cái đầu heo. A Khò một chân dẫm lên người hắn, miệng thì nói ra:

- Ngươi ngay lập tức dập đầu tạ tội trước mặt các nàng! Nếu không thì ta sẽ đem cái "chân" kia của ngươi cắt xuống, để xem sau này ngươi lấy cái gì mà lộ hành!

Sở Kỳ bị dọa đến sợ đái trong quần, hắn liền tiếp dập đầu kêu lên "bình, bình".

- Mấy vị cô nương, xin các vị tha cho ta một mạng đi a!

- Hừ, giết ngươi chỉ là làm bẩn tay bọn ta mà thôi!

U Lan ánh mắt lạnh lẽo nhìn đến tên Sở Kỳ đang không ngừng quỳ lạy dưới đất. Nàng vẫn còn rất tức giận A Khò lúc này làm ra sự tình. Nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ:

- Hừ, xem ra ngươi còn có chút lương tâm! Dám nói là không để ý đến ta, lúc này vừa nghe cái tên đầu heo kua cướp người đã giận như vậy, để xem sau này ngươi có còn không thừa nhận ta là hay không?

U Lan thì xem thường không có để ý đến tên Sở Kỳ, nhưng mấy nữ tỳ của nàng thì suýt nữa bị dọa đến chết khiếp, nào có như nàng tìm tên A Khò kia mà tức giận. Cho nên, các nàng không chút hình tượng đem cái tên Sở Kỳ không có mắt này đánh đến kêu cha gọi mẹ.

- Hừ, hừ! Bằng vào ngươi mà cũng dám đụng đến bọn ta sao? Đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!

Bạch U là người hăng hái đánh nhất, nàng cũng thuận miệng nắc nứu mấy câu như thế. A Khò lúc này tâm tình đã tốt kên một chút, lại xem Bạch U nắc nứu người mà nói ra:

- Thật là không có một chút sáng tạo, đến nắc nứu người mà cũng tẻ như vậy. Biết thế lúc này ta đem ngươi giao hắn cho đỡ phải phiền phức!

- Ngươi...

Nàng đang khí thế dọa người, nay bị hắn làm cho mất hứng nhưng lại không dám nói lại. Nàng quả thật rất sợ hắn đem nàng bán đi, như thế thì thà chết không bằng sống.

- Phu quân, đừng chọc bọn họ nữa! Chúng ta mau đi ra ngoài xem tình hình thế nào đã!

Tổ Tổ lúc này đi lại gần mà nói. A Khò nhìn nàng, không chút cố kỵ đem nàng ôm trong ngực, miệng thì thủ thủ:

- Thế tử, lúc này ta mừng nàng, nàng có giận ta không?

Nàng tình tình vốn thiện lương, và còn có cả khế ước trên người, nên tâm của nàng toàn bộ đều chỉ có hắn. Nàng làm sao mà giận được hắn:

- Tướng công, vừa rồi chàng có bị thương ở chỗ nào hay không?

Hắn thừa biết là nàng vừa rồi ắt hẳn rất thương tâm, nhưng nàng không những không trách hắn, còn quan tâm đến hắn. Hắn làm sao cũng nhịn không được mà hôn lên mặt nàng mấy cái. Nàng hơi xấu hổ gục đầu vào ngực hắn cười rất là hạnh phúc.

- Nữ nhân này, ta nhất định cả đời phải yêu thương nàng hết mực mới được!

Suy nghĩ một chút, A Khờ lại quay sang nhìn đám người của Sở Kỳ:

- Được rồi, bây giờ việc cần làm rất nhiều, chúng ta không thể nào dây dưa ở đây được. Quy Lão, Dạ Xoa! Hai người các ngươi đem bọn họ thu thập hết đi! Kê nào phản kháng thì cứ trực tiếp luyện hồn cho ta. Còn lại thì hai người các ngươi chia ra mà gieo cảm niệm xuống. Tuy đám người này chẳng ra gì, những cũng có thể làm tay chân chạy việc cũng không tệ.

Sau khi bọn người Sở Kỳ bị gieo xuống cảm niệm, liền theo A Khờ mà rời khỏi hai tầng mật thất đi lên chỗ cái khe hở lúc trước. Bên ngoài lúc này vang lên những tiếng chém giết không ngừng. Mà dường như cả Vạn Hóa sơn đều chấn động vô cùng kịch liệt. Cuối cùng, Hỏa Đế cũng xuất thế rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Linh Diễm Thiên Vương

Nhóm người A Khờ vừa mới xuất hiện liền khiến nhóm người bên ngoài kinh hô lên:

- Có người, còn có người ở đây! Nhanh, nhanh đem bọn chúng vây lại!

Lúc này bên ngoài đã là một mảnh hỗn loạn không thôi, ba bốn nhóm người này hóa ra là vì một đóa linh hỏa cấp sáu mà tranh đoạt với nhau. Đóa linh hỏa này đối với đám tu sĩ cấp bậc tông sư thì quả là một cái bảo vật. Nhưng ở trong mắt bọn người A Khờ thì lại không có bao nhiêu giá trị. Đừng nói là một cái linh hỏa cấp sáu, dù là để hỏa, hiện tại A Khờ cũng có thể lấy ra bên ngoài. Chỉ là hắn làm người không thích phô trương, nếu không có thể tiện tay ném ra một đồng linh hỏa để dọa người rồi. Sở Kỳ sau khi bị A Khờ thu phục, biết được bên cạnh người chủ nhân này đều là một đám thủ hạ cao cường. Nay thấy bọn người trước mặt có mắt không trông, dám đi trêu chọc chủ nhân của hắn. Hắn đương nhiên là nhảy ra ngoài mà gân cổ lên rống:

- To gan! Có chủ nhân ta ở đây, các ngươi cũng dám lớn lối như vậy sao? Còn không mau cút!

Mấy nhóm người đang lúc tranh đấu, đột nhiên bị khí thế của Sở Kỳ làm cho giật bắn người. Bọn họ dù sao cũng chỉ là một đám tông sư cấp, không giống như là cái tên Sở Kỳ nhất gan như vậy không mảy mẩn thân phận chui đến chỗ này. Thấy mình vừa mới ra mặt đã dọa lui được mấy đám người bọn họ, Sở Kỳ rất là đắc ý ngênh ngang đi tới đoạt hỏa. Còn cẩn thận cúi người đứng ở trước mặt A Khờ mà nói:

- Chủ nhân, hỏa này thuộc hạ đem về cho chủ nhân rồi!

A Khờ nhìn biểu hiện của Sở Kỳ thì rất là hài lòng:

- Được rồi, hỏa này ta cũng không có cần đến, ngươi đem cất giữ ở trong người đi! Sau này mà phân phó cho đám người ở dưới.

Sở Kỳ nghe vậy thì rất vui mừng, tuy nói hỏa này ở trong mắt của A Khờ không có bao nhiêu giá trị, nhưng đem so sánh bên ngoài cũng không phải là nhỏ nhặt. Mà mấy đám người vừa rồi tranh đoạt linh hỏa, nay thấy linh hỏa bị cướp đi, còn không lọt nổi vào mắt người nọ. Trong lòng bọn họ đều thấy rét run.

- Cũng may bọn họ vừa rồi không có tính toán với ta, nếu không thì mạng ta xong rồi!

- Ngươi, chính ngươi! Lại đây cho ta!

Tên nam tử vừa mới thở ra, đột nhiên bị Sở Kỳ gọi đến thì sợ hết hồn mà dập đầu xuống lạy:

- Tiền bối, xin các vị tiền bối tha cho ta một mạng!

- Hừ, ngươi chẳng phải vừa rồi kêu lên rất to hay sao? Mau lăn lại đây cho ta?

Sở Kỳ lúc này hống hách kêu to làm cho tên nam tử trước mặt không dám một chút nào mà phản kháng. Thấy hắn quả nhiên là tự mình lăn đến, Sở Kỳ đắc ý không ngừng. A Khờ có chút không vui, lên tiếng nhắc nhở hắn:

- Được rồi, ngươi cũng không cần làm khó bọn họ!

A Khờ nói đến đây thì tiến lên mấy bước mà nhìn:

- Ta không có làm khó các ngươi, chỉ cần các ngươi trả lời xong câu hỏi của ta thì có thể lui đi!

Nghe A Khờ nói vậy, cả đám người thi nhau thở ra một hơi. Thì ra thời gian nhóm người rời vào bên trong bảo tháp đã là một tháng hơn, trong khoảng

một tháng này có rất nhiều chuyện xảy ra. Chuyện thứ nhất là việc quả trứng rồng đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa. Một nhóm thế lực lớn đều đã cho người điều tra gần một tháng rồi nhưng đều không thấy kết quả. Chuyện thứ hai là linh hỏa xuất thế so với dự kiến còn muốn kinh động hơn rất nhiều. Bây giờ hiện tại đã có ba cái thế lực thu được thần hỏa cấp tám vào trong tay. Còn thánh hỏa cấp bảy thì mỗi một cái thế lực lớn đều đã thu được ít nhất cũng là một cái. Phổ trương nhất chính là người của Lý gia, bọn họ tổng cộng đã thu được ba đóa linh hỏa cấp bảy và một đóa linh hỏa cấp tám. Thế nhưng tất cả các thế lực lớn nhỏ ở đây đều đang chờ đợi một thứ, đó chính là để hỏa xuất thế. Một ngày gần đây năng lượng dao động bên trong cấm khu của Vạn Hóa sơn mỗi ngày một lớn. Điều đó chứng tỏ là thời gian để hỏa xuất hiện cũng không còn lâu nữa.

Nghe bọn họ nói đến tường tận, trong lòng A Khờ có chút buồn phiền. Hắn đến đây là vì quả trứng rồng kia, còn linh hỏa chỉ là đồ vật hoàn toàn không có để ý đến.

- Làm sao, ta phải làm sao bây giờ? Thật không nghĩ đến một lần đi vào không gian bảo tháp đã là một tháng hơn. Không biết trứng rồng là bị người khác lấy được, vẫn là nữ bạo long kia lấy được. Không được, ta phải đi tìm bọn họ mới được!

A Khờ suy nghĩ cẩn thận đầu đó nên là quyết định dẫn theo Tổ Tổ và hai quý nô đi trở về chỗ hẹn với nhóm người Long Tinh Nguyệt. Còn đám thủ hạ Sờ Kỳ thì cho triệu hồi về đại bản doanh của Tây Thực Đế quốc mà dò la tin tức. Năm nữ xà nhân cũng đi theo trở về gặp mặt Hỏa Y Linh Diễm Thiên Vương. Linh Diễm Thiên Vương sau khi thấy các nàng trở về thì nhẹ nhõm thở ra một hơi. U Lan thánh nữ nhìn thấy sắc mặt của nàng không tốt, liền lên tiếng hỏi:

- Linh Diễm Thiên Vương, hình như sắc mặt của ngài không được tốt cho lắm?

Linh Diễm Thiên Vương nhìn nàng mà thở ra:

- Ài, chuyện tranh đoạt để hỏa lần này e là không có dễ dàng như là trong tính toán của ta! Cái tên Hỏa Kỳ Lân đó vậy mà thật rất gian xảo, là hắn đem trứng rồng giấu đi rồi.

U Lan vô cùng kinh ngạc kêu lên:

- Ngài... ngài làm sao biết chuyện này?

Linh Diễm Thiên Vương lắc đầu nói:

- Chuyện này tạm thời ta không thể tiết lộ cho thánh nữ biết được! Thật tình là ta có phương pháp riêng nên điều tra ra được. Ta nghĩ là đám người kia cũng đã nhìn thấu cái thủ đoạn này. Ta tốt cuộc cũng không có suy nghĩ ra là cái tên Hỏa Thần này thật tình đang tính cái gì trong bụng. Ta cảm giác như chuyến đi lần này tiềm ẩn rất nhiều nguy cơ. Thánh nữ, người hay là đem bốn tỷ nữ của người đi trở về lại trong tộc đi! Ta đã truyền tin vội cho nữ đế, chắc là ít hôm nữa sẽ có người đến đưa thánh nữ trở về trong tộc.

U Lan xưa nay rất hiểu tính tình của Linh Diễm Vương, nàng thường ngày trời không sợ, đất không sợ. Lần này nàng lại lo lắng như vậy e rằng không chỉ đơn giản như là mấy lời nàng nói ra. Thấy thánh nữ lo lắng nhìn mình, Linh Diễm Vương cũng hiếm khi nở ra một cái nụ cười an ủi:

- Lan nhi, cô cô ta cả đời không có đụng qua nam nhân, từ trước đến giờ luôn xem người là một cái người thân. Tuy người là thánh nữ, địa vị trong tộc rất cao; nhưng đồng thời trách nhiệm của người rất lớn. Cả đời này của người chỉ có thể vì tộc nhân của mình hy sinh, tuyệt đối không để mấy chuyện tình cảm chen lấn đi vào. Lời ta nói là lời thật tâm, người cũng biết hậu quả của việc thánh nữ xà tộc chúng ta thất thân là có kết cục như thế nào rồi phải không?

Đột nhiên nghe nàng nhắc đến chuyện này, trái tim của U Lan đánh thịch lên một cái. Linh Diễm Vương lại nói tiếp:

- Xà tộc chúng ta xưa nay vì có nữ đế tọa trấn mà địa vị của nữ xà nhân được coi trọng hơn nam xà nhân. Nhưng người cũng biết, trong bốn vị thiên vương, thì có hai vị là nam nhân. Bọn họ sẽ vì nữ đế mà thật sự phục tùng hay sao? Không có đâu, ta chuyến đi này mạo hiểm muốn đoạt để hỏa đem về xà tộc chính là để đề phòng một điểm này. Xưa nay, người kế vị đế vương xà tộc đều là dùng phương thức dung hòa băng - hỏa mà thành đế vị. Nữ đế bây giờ tuy rằng địa vị cao siêu, thực lực lại cường hãn nên không có kẻ dám dòm ngó đến. Nhưng năm tháng không có chừa qua bất kỳ một ai. Ngán năm sau, vạn năm sau liệu rằng nữ đế còn có thể đảm bảo địa vị vững chắc của mình trong xà tộc hay sao? Người phải biết, phạm là tu sĩ không thể vượt qua bước cuối cùng đạt đến tôn cấp, thọ nguyên cũng chỉ kéo dài rồi sẽ hao hết mà tọa hóa. Đời này nữ đế đã sống hết chín ngàn chín trăm năm rồi. Người cũng chỉ có thể sống nhiều nhất là thêm một ngàn năm nữa. Trong một ngàn năm đó, nếu như không có người khác thay nàng kế vị, thì xà tộc của chúng ta sẽ chia rẽ mà phân tán lưu lạc khắp nơi. Trách nhiệm của thánh nữ, chính là để ổn định cục diện này. Còn ta, ta đi đoạt hỏa là vì người kế thừa đế vị của nữ đế. Cho nên, hỏa này dù là một cái bẫy chết người, ta cũng nhất định phải đi đoạt cho đến tay!

Nhìn Linh Diễm Vương khí thế như vậy, tâm của U Lan không biết diễn tả sao để thành lời. Nàng thở ra một hơi rồi lui đi ra ngoài. Linh Diễm Vương nhìn bóng lưng thâm trầm của nàng mà cũng thở dài không thôi:

- Thánh nữ, ta là vì người mà làm như vậy, người cũng đừng oán trách ta! Cả đời này, người tuyệt đối không thể cùng bất kỳ nam nhân nào ở chung một chỗ! Có như vậy, xà tộc của chúng ta mới không bị chia rẽ, nữ đế cũng sẽ không khổ tâm, ta cũng có thể yên tâm mà rời đi được!

Bầu trời Vạn Hóa sơn như có mây đen vần vũ bay tới, sắc trời đột nhiên chuyển sang tối sầm, từng tia lôi điện uốn lượn như những con rắn xanh, trắng bay lượn bên trên bầu trời. A Khờ đang cùng chúng nữ hội tại một chỗ, bỗng nhiên hắn nhìn lên trên bầu trời mà cảm giác có chút bất an.

- Tổ Tổ, Nhược Lan, Thanh Y! Hôm nay ta cảm giác rất là lạ! Các người hay là tạm thời lui vào bên trong không gian pháp bảo của ta mà tạm thời trốn tạm một lát đi! Tinh Nguyệt, người cũng vào trong đó luôn đi!

Chúng nữ nhìn thấy biểu hiện lo lắng khác thường của hắn, trong lòng đều đánh lên những tiếng lộp bộp.

- Phu quân, có phải chàng cảm nhận được nguy hiểm gì rồi không? Nếu như vậy thì thiếp sẽ không đi đâu hết, thiếp muốn cùng chàng ở lại đối mặt với nó!

Tổ Tổ ánh mắt cương quyết không chịu đi vào không gian pháp bảo. Nhược Lan cũng xoa xoa bụng mà không chịu vào. Lục Thanh Y thì vẫn y nguyên đứng ngau tại chỗ. Lần này một hồi cảm giác quả thật là rất mơ hồ, hắn cũng không biết đó là thật là giả. Nhưng nghĩ đến một hồi nguy cơ có thể ập đến bất kỳ lúc nào, A Khò lần lượt đem các nàng ôm vào trong lòng, hôn nhẹ lên trán mỗi người một cái:

- Ngoan, nghe lời ta! Sau khi xong việc ta sẽ đem các nàng gọi ra sau!

Hắn biết càng nâng với hắn tình thâm, trong lòng cũng dâng lên một cỗ ám áp. Nhưng cảm giác nguy cơ lúc này càng gấp, hắn không chút chần chờ đem hai nữ Tổ Tổ và Thanh Y cưỡng ép đi vào. Còn Nhược Lan thì hắn trực tiếp đánh ngất mà thu vào.

- Tinh Nguyệt, ngươi cũng tạm lánh đi!

- Hừ, ta vì sao phải trốn? Kẻ đó đến là để tìm ngươi, không phải là đến tìm ta!

Long Tinh Nguyệt miệng thì nói vậy nhưng ánh mắt lại lộ ra sắc thái lo âu rất rõ ràng. A Khò nhìn nàng hơi nghiêm mặt lại:

- Ngươi cũng cảm nhận được rồi sao?

- Ừ!

Nàng khẽ gật đầu. Bầu trời tối sầm đầy những tia chớp kỳ dị, một thân sắc đỏ như ẩn như hiện chậm rãi bay tới. A Khò mắt lúc này đã nhìn đến rất rõ ràng, người đến tìm hắn vậy mà lại là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, kiều diễm. Nàng ăn mặc tương đối phóng túng, bộ ngực căng tròn dường như đã không có cách nào che đậy được mà lộ ra bên ngoài. Cái mông căng tròn của nàng thì bị bộ chiến bào bó chặt đến căng cứng. Nhưng mà hắn lúc này cũng không có tâm tình để quan sát đến cái mỹ cảnh như vậy. Bởi nữ nhân này đến đây là để giết hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Bắt Linh Diễm Vương, hung hăng đánh nàng vài cái (1)

Linh Diễm Vương đến sắc mặt không có chút nào giấu giếm mà lộ ra sát khí đằng đằng. Long Tinh Nguyệt lúc này hơi thở đã có mấy phần gấp gáp nói ra:

- Đề cấp, nàng ta là một cái đề cấp! A Khò, rốt cuộc là ngươi trêu chọc ra cái chuyện gì, làm sao lại để cho một nữ nhân đề cấp đến đây truy sát chúng ta?

A Khò quả thật là không có nhìn ra nàng, hắn cũng không biết rốt cuộc mình chọc qua nàng lúc nào:

- Ta... ta thật không có quen biết nàng ta nha! Ngươi thử nghĩ đi, ta tu vi ra sao, lại đi chọc người như thế nào?

Long Tinh Nguyệt liếc xéo mà nhìn hắn:

- Ai biết đâu được, ngươi chính là một cái tai họa, chọc ra chuyện gì thì có trời mới biết!

A Khò biết là lúc này có đi giải thích lời nào cũng đều vô ích. Tuy nói nữ đề này rất đáng sợ, nhưng A Khò cũng không phải là không có phương pháp bảo mệnh. Cái khí linh của tòa bảo tháp này từ lâu đã mờ to hai mắt mà nhìn, là nó đã thông báo cái nguy cơ này cho hắn biết.

- Chủ nhân, nữ nhân này cùng lắm chỉ là đề cấp một sao, trên thân nàng ta còn có khí tức của xà nữ nhân. Ồ, nàng ta tuổi đã lớn như vậy rồi mà hình như vẫn còn là xữ nữ nha! Chà chà, chủ nhân! Nữ nhân này người nhất định phải thu, tuyệt đối phải thu!

A Khò nghe nó la hét hưng phấn như vậy thì không khỏi trợn trừng hai mắt lên:

- Lục Tiểu quý, ngươi là đang nghĩ cái gì chứ ỷ? Còn không mau nói ra biện pháp cho ta?

Sắc mặt khí linh lúc này thật sự hiện rõ hai chữ "vô sỉ" rất to, nó lại ti tiện cười lên:

- Chủ nhân, nữ nhân này thật tình cũng không khó đối phó, chỉ cần người giờ chút thủ đoạn mỹ nam kế, là sẽ thu phục được nàng ta ngay thôi!

A Khò lúc này đã mặt đã sa sầm lại, cái khí linh sợ hãi tức giận cái gì cho nên lập tức nói thêm vào:

- Chủ nhân đừng có tức giận, đây quả thật là cái kế sách hoàn mỹ nhất lúc này a! Chủ nhân tu vi lúc này rất thấp, chỉ có thể triệu hồi được quỷ hồn thân cấp một sao trở xuống, muốn đối phó với nữ nhân này thì chỉ có cách đó mà thôi. Với lại ta nói rất là nghiêm túc, nhìn dáng vẻ của nàng mà coi. Lẽ nào chủ nhân chê nàng ta tuổi tác có chút lớn hay là sao? Nữ nhân này chỉ mới có hơn một ngàn tuổi, so với hai nữ chủ nhân còn muốn nhỏ hơn mấy trăm. Hãy tin ta đi, ta tuyệt đối nhìn không có lầm đâu. Chủ nhân mà thu được nàng vào tay, tương lai tu vi nhất định sẽ nhanh chóng tăng lên. Ít nhất là trong vòng một tháng có thể chính thức bước vào thánh cấp. Lúc đó thì tầng thứ chín chủ nhân có thể tha hồ triệu hồi thủ hạ tay chân ra rồi nha! Ở cái giới diện nhỏ nhỏ này, còn ai dám khinh thường chủ nhân được nữa?

A Khò nghe nó luyên thuyên một hồi đầu có chút to ra, nếu như lời nó là thật thì chẳng phải hắn sẽ nhanh chóng trở thành một cái cường giả rồi sao? Khí linh lúc này thần tình đã là vô cùng đặc ý. Nó thấy hắn đã động tâm thì sợ rên sất không kịp nóng mà nói ra:

- Ở dưới ngực nàng, cách chừng ba phân có một cái nốt ruồi son. Cái nốt ruồi này chính là do nàng ta tu tập công pháp có vấn đề nên để lại biến chứng, chỉ cần chủ nhân có thể đem linh lực rót một chút vào chỗ đó, thuộc hạ bảo đảm là nàng ta sẽ phải thần phục chủ nhân. Mặc cho chủ nhân muốn sai bảo thế nào thì sai bảo thế đó?

- Thật không?

A Khò nửa tin nửa ngờ mà nhìn nó. Nó lập tức vỗ ngực cam đoan:

- Thuộc hạ là ai cơ chứ? Chỉ là một nữ xà nhân để cấp thì có gì là lợi hại, ta chỉ liếc mắt một cái là liền nhìn ra nàng ta mệnh yếu chỗ nào rồi! Chủ nhân cứ yên tâm, chỉ cần có thể đem linh lực rót vào trong cái nốt ruồi son đó, thuộc hạ đảm bảo sẽ bắt được nàng!

Nhìn nó chắc chắn cam đoan như vậy hắn cũng hơi có chút động tâm, nhưng rồi lại dờ khóc dờ cười mà nói ra:

- Nhưng ngươi nói ta thì làm sao mà chạm vào một chỗ như thế trên người nàng ta? Ngươi không phải là không nghĩ ra biện pháp lại nói mấy lời bậy bạ lừa gạt ta đấy chứ?

Khí linh nghe hắn nghi ngờ thì có chút bất mãn mà khoanh tay trước ngực, ưỡn cổ lên nói:

- Chủ nhân, lời ta nói ra là thật! Nếu người không tin vậy thì cứ tự mình chạy trốn đi! Ta không còn biện pháp nào khác nữa đâu!

Thấy nó bày ra dáng vẻ cao điệu như vậy hắn thật muốn đem nó đánh cho một trận.

- Cái khí linh này càng lúc càng rất đáng ghét!

Long Tinh Nguyệt thấy hắn cứ đứng ngậy người nhìn lên bầu trời hồi lâu, còn tưởng là hắn mê luyến sắc đẹp của nữ nhân kia mà không có nhúc nhích, nên rất là bất mãn nói ra:

- Nay, ngươi không phải là nhìn đến ngu ngốc luôn rồi đấy chứ?

Nghe nàng gọi đến, hắn lúc này mới giật mình quay lại:

- Tinh Nguyệt, ta nghe nói qua tốc độ của long tộc của các ngươi chính là đệ nhất thiên hạ phải không?

Đột nhiên nghe hắn hỏi đến chuyện này, nàng có chút kỳ kỳ, nhưng cũng rất là tự đắc nói ra:

- Đương nhiên rồi! Long tộc chúng ta đừng nói là tốc độ, mà ngay cả thuật pháp, cường độ thân thể đều vượt xa tu sĩ cùng cấp. Dù là cỏ ma thú cũng không thể sánh bằng!

Hắn hơi gật gật đầu, rồi lại hỏi tiếp:

- Vậy nếu như so với nữ xà nhân kia thì ngươi vẫn nhanh hơn hay là nàng ta nhanh hơn?

Nàng nghe đến đây đã ần ần đoán ra được cái gì đó:

- Ngươi là đang tính cái chủ ý gì đó? Chẳng phải vừa rồi ngươi nói là có biện pháp đối phó được nữ nhân này hay là sao?

Bị nàng truy vấn hắn có chút xấu hổ nhìn nàng cười cười:

- Thật ra không phải là không có biện pháp, mà căn bản là biện pháp này có chút vấn đề, nên muốn mượn nhờ tốc độ của ngươi chạy trốn một đoạn! Ngươi yên tâm đi, biện pháp của ta đảm bảo là có thể bắt được nữ xà nhân này!

Hắn sợ nàng không tin còn khẳng định như thế. Nàng lúc này có vẻ mới tin mấy lời của hắn.

- Ngươi...

Nàng cắn răng dậm chân một cái, rồi không một chút nào do dự hóa trở về long thân để cho A Khờ trèo lên ôm chặt mà lao đi. Linh Diễm Thiên Vương ý định là đến chậm rãi dò la tình hình xung quanh một chút, nàng cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà kinh động đến mấy lão quái kia. Nhưng không nghĩ đến khoảng cách chỉ còn một đoạn lại thấy một con kim long màu vàng hóa thân đem theo hấn bay đi mất. Nàng lúc này mới ngó người nhìn ra:

- Ô, long tộc cũng đã có người đến đây rồi sao? Nhưng tại sao bọn họ lại đi cùng với tên tiểu quỷ này?

Nàng thấy có sự xuất hiện của một con kim long thì không dám quá mức phô trương đuổi theo, chỉ có thể chậm rãi mà giữ khoảng cách với hai người. A Khờ nhìn ra điểm này nên khả nghi nói ra:

- Quái thật! Nàng ta làm sao cứ như là đang giữ một cái cự li khoảng cách nhất định như vậy? Không phải nàng ta lại thích chơi trò mèo vờn chuột đấy chứ?

Long Tinh Nguyệt đang là nguyên thân, giọng nói có chút buồn bực kèm theo một tia tức giận:

- Hừ, còn không phải do ta hiện thân nên nàng ta không dám xông bừa lên hay sao? Nhưng mà đợi một lát nữa nhìn thấy chỉ có một mình ta đi với người, nàng ta giá nào cũng sẽ tăng tốc mà đuổi theo. Cái tên chết bầm nhà ngươi, rốt cuộc là có nghĩ ra biện pháp gì hay là không? Nếu không thì ngươi tự đi mà tính sổ sách với nàng đi!

- Ài, ngươi làm người cũng không nên tuyệt tình như vậy a? Ta dù sao cũng có sinh tử ký, ta mà có chuyện gì thì ngươi cũng sống không được yên ổn đâu?

- Ngươi...

Hấn còn không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc lại chuyện này làm nàng tức muốn điên người:

- Nói, rốt cuộc là ngươi chọc gì nàng ta? Lại để cho nàng ta không giết ngươi cũng không được như vậy?

Đột nhiên nghe nàng gầm lên đầy giận dữ, hấn mới luống cuống tay chân mà đem hai cái sừng của nàng ôm chặt:

- Ta làm sao mà biết được nàng ta vì chuyện gì mà đuổi giết ta? Ta chỉ là lúc trước tiện tay thu lấy năm cái nữ xà nhân làm nữ nô, trong đó có cái gì đó là thánh nữ. Chỉ là mấy nữ nhân thánh cấp thực lực, có cần phải đuổi giết ta như vậy hay là không? Cùng lắm thì ta xóa bỏ đi nô ấn trên người của mấy nàng là được chứ gì?

Long Tinh Nguyệt lúc này nghe xong tin tức của hấn mà chao đảo muốn rớt:

- Ngươi... ngươi còn nói là không có làm chuyện gì nghiêm trọng nữa hay sao? Tự nhiên ngươi lại đem thánh nữ của bọn họ nô ấn làm gì? Ngươi có biết là địa vị của thánh nữ trong xà tộc quan trọng như thế nào hay không? Mấy ngàn xà nhân lúc này còn chưa truy sát ngươi đã là may mắn cho ngươi lắm rồi! Ngươi... ta làm sao lại quen biết một tên sát tinh gây họa như ngươi vậy chứ!

Hấn nghe nàng nói đến nghiêm trọng như vậy thì có chút ngớ người:

- Đây, đây! Ngươi nói đến không phải nghiêm trọng như vậy đấy chứ? Toàn bộ tộc nhân của xà tộc chỉ ít cũng mấy ngàn vạn người lận a, ta làm sao lại bị bọn họ truy sát được chứ.

Chỉ vừa nghĩ đến hình ảnh một đoàn xà nhân mấy trăm triệu người liên tục truy theo đuổi giết dù cho là hấn có gan lớn đến mấy cũng thấy lạnh toát sống lưng. Long Tinh Nguyệt đã là tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thật tình bây giờ không bị khế ước của hấn ảnh hưởng nàng đã tự tay mình đem hấn đi giao nộp cho đám người xà tộc. Mà chuyện thánh nữ xà tộc bị nô ấn quả thật là Linh Diễm Vương không có biết đến. Nàng là nhìn thấy thánh nữ vì tên nhân loại này không nghe lời khuyên lại đi theo bên cạnh hấn, sợ sau này vì vậy mà ảnh hưởng đến danh dự của thánh nữ. Nên nàng mới làm ra cái quyết định trừ đi hậu họa. Còn cái khí linh thì lúc này lại đang đắc ý ngồi ở bên cạnh Tàn Quang Vương mà cười:

- Đây lão quỷ, lão nói thử xem chuyện này chủ nhân có đắc thủ đem nữ xà nhân kia thu đến hay không?

Tàn Quang Vương lúc này mắt có chút mờ to nhìn lên cái hình chiếu một nữ xà nhân nóng rực khí tức chạy đuổi theo A Khờ phía sau. Lão hơi nuốt xuống một ngụm nước bọt. Khi linh thấy vậy thì rất là bất mãn đem lão đá cho một phát:

- Đây, lão quỷ! Đây là vật phẩm ta tìm đến cho chủ nhân, ngươi nhìn như vậy là có ý gì? Có tin là ta đem chuyện này nói ra với chủ nhân hay không?

Tàn Quang Vương lúc này đã lóp ngóp đứng dậy mà cười khò nói ra:

- Cái này không thể trách ta được a! Đã mấy vạn năm nay rồi ta không có gần nữ nhân, mà cái nữ nhân này cũng quá mức câu dẫn a! Với lại, tên quỷ nhà ngươi nói chủ nhân làm sao đem nàng thu phục được?

Nghe đến điểm này, khí linh mới cười ti ti mà nhìn lão. Lão ngay lập tức như sợ hãi chuyện gì mà vội tránh đi xa.

- Đây, đây! Tên quỷ ngươi không phải là tính toán gì trên đầu ta đấy chứ?

Khí linh nghe thế mặt lập tức nghiêm lại:

- Lão quý! Đây là chuyện liên quan đến tiền đồ của chủ nhân, người không thể không nghĩ đến đại cục! Người phải biết, bây giờ mười tám tầng tháp chỉ có một mình người là có thể giúp được chủ nhân! Cho nên, ta muốn người nhịn đau một chút, đem cái linh hỏa kia giao ra cho ta đi!

- Người... người... tiểu quý! Người cũng không quá đáng như vậy a! Trên người ta chỉ có một đóa linh hỏa đó là vật quý giá nhất! Với lại, là ta nhờ nó mới duy trì được tầng hỏa tháp này. Người nghĩ cũng đừng nghĩ lấy nó từ tay ta!

Khí linh lúc này chỉ neho mắt lại đứng chấp tay mà cười. Tần Quảng Vương cuối cùng cũng phải cắn răng mà lấy một đóa linh hỏa trong suốt đem ra đưa cho khí linh. Tay lão có chút run run nói ra:

- Ta là vì chủ nhân nên hy sinh không phải ít a! Người tốt nhất là nên bảo quản nó cho tốt! Nó dù sao cũng đã đi theo lão phu mấy chục vạn năm nay rồi!

Tần Quảng Vương sau khi lấy ra linh hỏa, khi thể tôn cấp vừa mới thăng cấp của lão suy tụt chút nữa là rơi xuống. Khi linh cầm linh hỏa của lão mà cười khi khi:

- Được rồi, sau này ta sẽ nói chủ nhân kiếm cho người một cái linh hỏa khác mà dùng!

Nó nói xong rồi đem linh hỏa nuốt xuống bụng nhanh chóng biến đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Bắt Linh Diễm Vương, hung hăng đánh nàng vài cái (2)

Thấy khí linh đem linh hỏa của mình trực tiếp nuốt xuống rồi biến mất, Tần Quảng Vương hai mắt như tối sầm lại. A Khờ lúc này tinh thể càng gấp, Linh Diễm Vương đã tăng tốc đuổi theo, chẳng qua mấy chốc là sẽ bị bắt kịp.

- Tinh Nguyệt, chẳng phải người nói long tộc của các người tốc độ lợi hại lắm hay là sao? Còn không mau tăng tốc lên đi!

Hắn gấp nàng cũng muốn gấp không kém:

- Người tưởng là ta muốn chậm lắm hay sao? Nữ xà nhân đó cấp bậc cao hơn ta tới mấy tầng, người nói ta có thể chạy thoát được hay sao?

Trong lúc hai một người một rồng còn đang giằng co qua lại, thì hư không phía trước mặt đột nhiên bị mở ra. Nữ nhân như có lửa diễm quán quanh thân người, phối hợp với một vốc người vô cùng bóng mắt. Hắn nuốt xuống một ngụm nước bọt, miệng đắng khô nói ra:

- Tiền bối, chúng ta chỉ là đi ngang qua chỗ này, không biết người có chuyện gì dặn dò hay không?

Linh Diễm Vương ánh mắt như có như không nhìn hắn, lại nhìn con rồng ở ngay trước mặt:

- Long tộc tiểu hữu, ta với người này có chút ân oán, người có thể hay không để ta tính toán nói chuyện với hắn một lúc?

Long Tinh Nguyệt lúc này trong lòng không biết là nghĩ cái gì. Nàng nếu như không có liên hệ khế ước với hắn thì nàng việc gì lại vất vả chạy tới chạy lui như vậy.

- Người khác ta có thể không quản, nhưng người này ta tuyệt không thể giao ra cho người! Người tốt nhất là đừng có làm khó ta!

Linh Diễm Vương khóe môi hơi nhếch lên một cái nụ cười khê. Nàng như đã đoán ra được một điều gì đó, mới cười nói:

- Long tộc xưa nay không có qua lại đến lục địa này, mà cái trứng rồng đột nhiên lại ẩn bên trong của Vạn Hóa sơn. Người nói xem, các người và quả trứng rồng đó có liên hệ thế nào? Lễ nào đó là nghiệt chủng của người và hắn hay sao?

Nàng lại dựa theo tính cách của long tộc mà suy đoán đến, cũng không biết làm sao nghĩ đến điểm này, làm cho Long Tinh Nguyệt suy tụt chút nữa tức đến hộc máu:

- Cái gì là nghiệt chủng với không nghiệt chủng? Có người mới là nghiệt chủng!

Linh Diễm Vương thấy nàng phản ứng lớn như vậy thì cười càng lớn hơn:

- Ha ha ha, quả nhiên là bị ta đoán đúng! Chỉ có nghiệt chủng do long tộc và nhân loại sinh ra mới không dám ở trên Long đảo mà chạy trốn về lục địa sinh nở. Xem ra hai người các người cũng là một cái nghiệt đồ của long tộc. Vậy thì hôm nay bốn tọa sẽ giúp long tộc các người thanh lý môn hộ môn

lần!

Linh Diễm Vương toàn thân lúc này hỏa diễm vây quanh, bùng phát mà uốn lượn tạo thành một đầu mãng xà to lớn. Đầu mãng xà do linh hỏa tạo thành hóa ra miệng to lao đến muốn nuốt chửng một long một người vào trong bụng. Hỏa này tuy chỉ là thần cấp linh hỏa, nhưng thuật pháp là do đế cấp tu sĩ phát động, uy lực vô cùng khủng bố. Long Tinh Nguyệt thấy tình thế nguy cấp thì há miệng phun ra một đầu rồng bằng nước ngăn lại hỏa thuật của Linh Diễm Vương. Chỉ nghe xèo xèo mấy tiếng, đầu hỏa xà tuy có bị tiêu hao một ít nhưng khí thế vẫn hung hãn lao đến. Mà đầu thủy long đã coi như tan biến hóa thành hơi nước bay đi mất. Hỏa xà lao đến, sức nóng khủng khiếp phả vào trên mặt, A Khờ có chút như bị lửa này thiêu chín thành con heo nướng. Mà mấy cái lớp vảy trên người long thân của Long Tinh Nguyệt đã muốn bong tróc ra ngoài. Ngay vào lúc này, tòa tháp mười tám tầng như có ánh sáng phát ra, một luồng khí tức cổ xưa mà tang thương vọng lại hư không, đem toàn bộ con hỏa xà do thuật pháp của Linh Diễm Vương nuốt chửng. Nhìn một mảng đột ngột xuất hiện Linh Diễm Vương kinh hãi mà kêu lên:

- Không thể nào, làm sao có thể như vậy được?

Nàng hét lên một tiếng, rồi những ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay quanh. Một tia tham niệm trong lòng nàng dâng lên, khiến cho nụ cười trên mặt của nàng càng thêm quỷ mị vô cùng. A Khờ hốt hoảng mà nói ra:

- Nguy rồi, nàng ta muốn cướp bảo tháp của ta!

Long Tinh Nguyệt đây là lần đầu thấy cái bảo tháp trên người của A Khờ. Nàng không nghĩ đến hẳn như vậy mà có đồ tốt như thế để ở trên người. Mà A Khờ cũng lần đầu chứng kiến được uy lực thật sự của bảo tháp. Trong lúc hấn đang lo lắng, khí linh trong hình hài Lục Tiểu Linh Đồng đã phiêu phù ra trước ngọn tháp mà đứng chấp tay cười khinh thường:

- Hừ, chỉ là một cái nữ xà nhân đế cấp một sao mà cũng dám ở trước mặt bản tọa can quấy hay sao? Ngươi còn không mau mau quỳ xuống cho bản tọa!

- Ngươi là ai?

Linh Diễm Vương bị cái khí thế này của nó trấn áp không nhỏ, nàng cẩn thận mà dò chừng hỏi ra. Khí linh lại làm như cái lão nhân cao thâm mặt trầm thờ dài một hơi:

- Ài, thế sự xoay vần đổi thay, không biết ta đã ngủ say mấy cái vạn niên rồi! Xà nhân, ngươi dù sao cũng là người tu đạo, một đường tu hành cũng không dễ dàng gì, còn không biết tự lượng sức mình mà quỳ gối nhận thua!

Linh Diễm Vương tuy bị khí thế của nó áp đảo, nhưng nàng cũng không dễ dàng bị nó dọa sợ.

- Hừ, ngươi nói nhiều như vậy cũng không dám ra tay, ta e là ngươi chỉ muốn dọa người. Được rồi, vừa nãy ta chỉ dùng có ba thành thực lực. Bây giờ ta thử dùng đến bảy thành, xem ngươi làm thế nào thu được hỏa của ta!

Nàng nói xong hai tay thay đổi liên tục, pháp quyết vừa ra lại là ba đầu hỏa xà khí thế so với lúc nãy mạnh hơn rất nhiều. Khí linh lúc này vẫn làm một bộ điềm đạm xem thường:

- Hừ, nếu ngươi thích chơi hỏa như vậy, thế thì ta cũng chơi đùa với ngươi một chút!

Nó nói xong, lại từ trong bảo tháp lấy ra con hỏa xà vừa mới thu vào lại ném đi ra, nhưng uy lực dường như lại lớn hơn trước rất nhiều. Ba con hỏa xà của Linh Diễm Vương vừa lao đến, còn chưa kịp chạm đến chéo áo của nó đã bị tầng thứ chín bảo tháp thu vào bên trong. Mà con hỏa xà do khí linh gọi ra từ bảo tháp lại lao thẳng đến chỗ của Linh Diễm Vương. Nàng lúc này hai mắt đã tròn lớn đến hết cỡ.

- Điều này... điều này làm sao có thể?

Nàng kinh hãi mà vội tạo ra tầng tầng kết giới bằng linh hỏa bao vây lấy mình. Hai luồng khí thể chạm nhau tạo nên một cái áp lực vô cùng khổng lồ. Hỏa khí bay ra tứ tung dường như đã thiêu rụi một mảnh không gian xung quanh. A Khờ lúc này kinh hãi mà hô lên:

- Lợi hại, quả nhiên là lợi hại a!

Hắn còn chưa kịp vui mừng quá lâu đã nghe khí linh gấp gáp kêu lên:

- Chủ nhân, người mau đem nàng thu phục! Ta chỉ có thể duy trì một chút, không thể nào ở ngoài này lâu!

Khí linh vừa nói xong đã cũng với hỏa khí xung quanh biến mất. A Khờ hốt hoảng mà giục Long Tinh Nguyệt lao tới chỗ của Linh Diễm Vương. Mấy tầng kết giới phòng hộ trên người nàng lúc này đã hoàn toàn bị phá vỡ, mà y phục trên người nàng mấy chỗ cũng bị đốt cháy. Nàng khí tức đã suy yếu đi hết mấy phần, thân hình hơi lão đạo lui xuống. A Khờ từ trên người của Long Tinh Nguyệt vừa mới áp sát tới thì liền lao ra. Linh Diễm Vương kinh ngạc ngược mắt lên nhìn hắn:

- Ngươi muốn làm gì?

Nàng đang tính đem linh lực xuất xử ra ngoài, đột nhiên cảm giác cả người có chút uể oải, mất lực.

- Không đúng, một đầu hỏa xà vừa rồi làm sao không giống với thuật pháp ta từng sử dụng ra.

Lời này nàng nói ra, thì cái khí linh đang ở chỗ nào đó bên trong tòa bảo tháp hí hửng che miệng cười một mình:

- Khắc khắc khắc, nữ nhân đó đúng là quá ngốc nghếch! Thuật pháp của nàng bị thu vào rồi làm sao ta có thể lấy ra sử dụng được. Đây là linh hỏa ta lấy từ chỗ của lão Tàn, bên trong ta đã cho thêm một chút thứ không được sạch sẽ. Dù không có thể nguy hại gì đến tính mạng, nhưng mà đồng thời nửa khắc suy nhược là khó tránh khỏi. Chuyện còn lại phải xem vị chủ nhân này của ta có bao nhiêu phần bản lĩnh mà thôi!

Nó lăm bắm một hồi lại sợ A Khờ phát hiện ra được chuyện gì nên bí mật trốn ở một chỗ khác. A Khờ cũng không biết tính toán của khí linh, tay hấn lúc này y như lời của nó mà nhắm đúng vị trí ba phân dưới ngực của nàng điểm xuống. Linh Diễm Vương cũng không biết ý định của hấn là gì, chỉ khi thấy hấn cách ngực mình gần trong gang tấc thì đỏ mặt tức giận mắng:

- Vô sỉ!

Nàng vừa mắng xong cả thân người chợt run lên một hồi. Một trận cảm giác tê dại từ chỗ tiếp xúc giữa ngón tay trỏ của A Khờ và phần da thịt mềm mịn dưới ngực làm nàng không nhị được mà khẽ rên nhẹ một tiếng. Âm thanh vừa phát ra nàng đã xấu hổ muốn chết. Mà ánh mắt A Khờ lúc này cũng đại ra:

- Cái này... cái cảm giác này có gì không đúng a!

Khí linh canh đúng tại thời điểm này mà bí mật truyền âm cho hấn:

- Nhanh, chủ nhân nhanh đem linh lực từ nơi đó hút đi ra ngoài. Đây là chỗ yếu điểm của nàng ta. Chỉ cần có thể đem nó rút ra ngoài, chủ nhân sẽ hấp thu được linh lực của nàng, tu vi vì thế cũng sẽ tiến lên một tầng đẳng cấp nữa!

A Khờ lúc này có chút bán tín bán nghi, lại hơi chần chờ mà đem linh lực thông qua một điểm tiếp xúc truyền đi vô. Linh lực của hấn vừa chạy vào trong người nàng, nàng như trúng phải xuân dược, cả người nóng bức khó chịu. Ngay nơi hạ thể cũng bắt đầu ướt át khó chịu.

- Ngươi... ngươi muốn làm gì? Mau... mau buông tay ra!

A Khờ không biết cảm giác lúc này của nàng. Hấn cứ cho là nàng bị hấn hút đi tu vi tu luyện mà sợ hãi kêu la. Cho nên hấn càng bạo dạn mà đem linh lực vừa mới truyền vào trong người nàng, chạy theo một vòng bên trong rồi rút trở về trong người hấn. Phương pháp này cũng gần tương tự với phương pháp song tu mà hấn đã tu luyện qua. Chỉ có điều lần này là hấn triệt triệt để để dẫn dắt linh lực trong người của nàng đem rút ra cho hấn sử dụng. Mà thứ công cụ để hấn dùng đến chỉ là một ngón tay trỏ, còn nơi tiếp xúc với nàng lại là vùng da thịt dưới ngực ngay chỗ trên nốt ruồi son màu đỏ.

Một mặt linh lực nhanh chóng tiêu hao, một mặt thân thể phản ứng khác thường. Đừng nói là nàng tu luyện mấy ngàn năm, cho dù là nàng mới vừa tu luyện một vài năm cũng biết tình cảnh mình nguy hiểm đến như thế nào. Chỉ có điều, phản ứng của thân thể và một chút suy yếu do bị trúng ám chiêu của cái khí linh ma mãnh kia mà nàng chỉ có thể cố nhịn không để bản thân phát ra những tiếng âm thanh ma mị kia nữa. Đến cuối cùng, không biết là qua bao lâu thời gian, linh lực của nàng mười thành đã tiêu hao hết bốn thành. Mà A Khờ sau khi hấp thu đã đem tu vi trực tiếp đột phá lên đại tông sư cấp, sau khi đạt đến thánh cấp ba sao thì bắt đầu như có hiện tượng bão hòa, căng cứng, không cách nào hấp thu được nữa. Đến lúc này, hấn mới thật sự buông tha cho nàng. Nàng yếu ớt ngã nhào xuống đất, mà da thịt trên người đã trần trụi đỏ ửng như vừa trải qua một phen nam nữ điên cuồng. Lúc này khó khăn của nàng quả thật lấy lợi đến rất khó chịu. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái. Hấn hơi giật mình muốn tránh đi. Nhưng khi thấy nàng không có nhúc nhích đứng dậy, hấn mới đắc ý mà cười lớn lên:

- Ha ha ha, vừa rồi chẳng phải ngươi rất hung hăng càng quấy hay sao? Sao thế, sao ngươi bây giờ lại không dám đứng lên đánh nhau với ta một trận?

Nàng thật nếu như có thể mắng chết ngươi, nàng đã đem hấn đi mắng đến ba ngày ba đêm rồi. Khí linh lúc này lại thò đầu ra khỏi không gian bảo tháp mà thì thầm to nhỏ với A Khờ:

- Chủ nhân, nàng ta bây giờ tu vi đã rơi xuống thần cấp, nhưng chỉ cần một thời gian không lâu nữa là có thể khôi phục lại. Ngươi mau mau đem nàng ta đặt xuống ần ký, sau này nàng ta có thể giúp chủ nhân được rất nhiều việc!

Nghe nó nhắc nhở, A Khờ mắt liền tỏa sáng, miệng lại nhếch lên cười khế mà chậm rãi đi đến. Nàng lúc này bị hấn làm cho khổ sở không có lời nào để ta. Nàng không nghĩ đến mình đường đường là một cái tu sĩ để cấp, lại bị một tên nhân loại nhỏ bé đùa bỡn đến tiết thân. Mà còn kỳ lạ là chỗ mật huyết, yếu điểm trên người của nàng vậy mà bị hấn phát hiện ra. Hiện tại nhìn từng bước chân của hấn tiến gần, lại nhìn nụ cười ti tiện trên mặt hấn. Nàng có chút sợ hãi che tay trước ngực:

- Ngươi... ngươi muốn làm gì ta?

Hấn bước chân vẫn rất thong dong mà đi, tay khẽ nâng nhẹ cái cằm nhĩ của nàng lên:

- Ta, ta đương nhiên là muốn hung hăng giáo huấn ngươi một phen rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Hỏa Đế hiện, biển lửa triền miên

Bị A Khờ đem ngón tay trở đặt lên mi tâm, nàng cố hết sức muốn tránh thoát ra. Một luồng lực lượng tinh thần khổng lồ từ trên cánh tay của hắn ầm ầm như ngựa phi. Nàng kinh hãi kêu lên thất thanh:

- Ngươi... ngươi làm sao lại có lực lượng tinh thần mạnh như vậy?

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận đến một cái nguy cơ sinh tử trong chớp mắt. Thế nhưng thứ lực lượng này quá mức hùng hậu. Nàng cũng không biết là hắn tu luyện qua mấy cái vạn niên mới đạt đến mức độ như thế. A Khờ nghe nàng hoảng hốt kêu lên thất thanh hắn cũng chẳng lấy gì làm kỳ. Vì câu nói này không biết là có bao nhiêu lần hắn đã nghe qua rồi. Một cái ẩn kỵ như ẩn như hiện, mang theo màu sắc hình tượng cổ quái, đem tinh thần và linh hồn của nàng giam cầm vào bên trong. Kể từ nay, một trong tứ đại thiên vương của xà linh nhất tộc chính thức trở thành nô bộ của A Khờ. A Khờ lúc này vẻ mặt rất thỏa mãn nhìn nàng. Nàng có cảm giác như vừa bị hắn ăn đến sạch sẽ, vội vàng vàng đưa tay che ở trước ngực:

- Chủ... chủ nhân... người... người đừng có... có ăn ta được không...

Nàng nói ra lời này càng có cảm giác như là hồng mắt, còn hắn thì suýt chút nữa nghe đến ngã vật ra đất.

- Đây là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ sau khi bị ta nô ấn lại muốn câu dẫn ta nữa hay sao? Thật là quá đáng, ta phải dạy dỗ nàng một chút mới được!

Hắn nghĩ nghĩ xong xuôi lại đem nàng kéo lại, rồi ra lệnh:

- Nhanh nằm sấp xuống cho ta!

Nàng nghe hắn ra một cái lệnh kỳ cục như vậy thì vừa sợ vừa xấu hổ mà làm theo. Hắn rất vừa ý gật đầu:

- Tốt! Bây giờ thì chủ nhân ta đây sẽ dạy dỗ lại ngươi một chút! Ngươi lần sau có còn dám đuổi đuổi giết giết ta nữa hay không?

Hắn vừa nói vừa đem bàn tay thô bỉ của mình đánh lên mũi nàng một cái. Nàng có cảm giác như trời đất quay cuồng trước mặt.

- Đây là... đây là...

Cả đời nàng tu luyện suốt hơn ngàn năm, chưa từng bị một nam nhân nào khác chạm đến trên người. Hôm nay A Khờ vậy mà đem chỗ nhạy cảm trước ngực của nàng chạm qua, bây giờ còn đem cái mũi đẹp đẽ của nàng hung hăng đánh xuống. Nàng vừa uất ức lại vừa cảm giác xấu hổ trong lòng. Mà A Khờ hắn tay vẫn không ngừng đánh liên tiếp mấy, miệng thì mắng:

- Hừ, hừ! Lúc này chẳng phải ngươi rất hung hăng dọa người hay sao? Sao bây giờ thì không lên tiếng trả lời ta? Nói, sau này còn dám như vậy đuổi giết ta hay là không?

Đây rõ ràng là một lời nói thừa, nàng đã bị hắn nô ấn, còn dám nảy sinh ý niệm đuổi giết hắn được hay sao? Rõ ràng hắn chỉ là lấy cái cơ đó để trả thù nàng, nàng thật sự muốn chết luôn cho xong, làm sao lại có thể chịu nhục nhã được như vậy. Nhưng kỳ lạ là, càng bị hắn đánh vào mũi sắc mặt của nàng lại thêm một chút hồng hào, mà da thịt trên người của nàng cảm giác lại rất thư sướng. Thậm chí trong miệng nàng còn phát ra vài thứ âm thanh xầu hổ khe khẽ. Long Tinh Nguyệt đứng ở gần đó nhìn một cảnh như vậy thật muốn đem cả hai người bọn họ đập một cái cho bay đi thật xa. Cũng may là trời lúc này nghe thấu tâm trạng của nàng, mà khiến cho mấy trăm vạn dặm Vạn Hóa sơn rung chuyển liên hồi. Rốt cuộc A Khờ cũng bị làm cho lắc lư mà té nhào xuống, đem thân thể vô cùng nóng bỏng của Linh Diễm Thiên Vương ôm vào một chỗ. Nàng cảm nhận được hơi ấm từ trên người hắn, lại ấn ấn thấy có vật gì đó cứng rắn chạm vào trên người, không khỏi sợ hãi mà kêu lên:

- Chủ nhân, xin người đừng có giết ta!

Hắn không hiểu tại sao nàng lại kêu lên như vậy, mới trừng lớn mắt nhìn nàng:

- Ta làm sao lại muốn giết ngươi? Hừ, một nữ nô như ngươi ta còn chưa có trừng phạt xong!

Nàng lúc này bị hắn ôm rất chặt, lại nhìn dáng vẻ hung ác của hắn nàng không dám trở mình nhúc nhích, chỉ có thể mở miệng nói ra:

- Nhưng mà... nhưng mà... cái hung khí trên người chủ nhân đang đâm vào trên người của ta!

Hắn nghe nàng la hoảng mới chú ý đến một điểm này, mặt mày có chút đỏ lại. Trong lòng thì thầm nghĩ:

- Nữ nhân này thật là không biết chút gì về chuyện nam nữ hay sao? Uống công cho nàng ta tu luyện nhiều năm như vậy mà vẫn rất là ngốc! Thời được rồi, dù sao ta vẫn là người tốt! Ta không thể bắt nạt nàng lúc này được. Đề sau này ta cho mấy nữ nhân của ta dạy dỗ nàng là được rồi!

Hắn nghĩ xong lại hung hăng đánh lên mũi nàng mấy cái, mới vội dừng dậy chỉnh chu quần áo nói:

- Bốn đại nhân tạm thời tha cho ngươi một mạng! Sau này ngươi còn không biết nghe lời, thì ta sẽ hung hăng giáo huấn cho ngươi một trận.

Hắn nói xong lại phui phui quần áo đem nàng kéo lên:

- Tốt rồi, tạm thời thực lực của ngươi bị tiêu hao rất nhiều. Cho nên ngươi tạm thời lánh vào trong không gian pháp bảo của ta, sau này có việc ta lại gọi ngươi đi ra!

Nàng lúc này nào còn dám nửa lời trái ý hấn, chỉ còn biết đường vâng dạ mà để cho hấn thu vào pháp bảo. Lúc này Long Tinh Nguyệt mới lên tiếng nhắc nhở hấn:

- Ta cảm giác như sắp có một hồi huyết tinh đại chiến! Ngươi cũng nên chuẩn bị chút tinh thần đi!

Hấn gật đầu. Lần này thực lực đã tăng lên đến thánh cấp ba sao, hấn có thể từ trong bảo tháp triệu hồi ra mấy tên quỷ hồn để cấp ba sao trở xuống. Như vậy một hồi tranh đoạt tiếp theo hấn cũng không sợ gặp chuyện gì bất trắc. Bầu trời lúc này từ mây đen chuyển sang màu đỏ, lửa trong vạn tòa hỏa sơn đều muốn đồng loạt phun lên. Vô số linh hỏa theo đó mà bay ra. Đang tu sĩ còn đang ẩn mình bên trong vạn tòa núi lửa đều hốt hoảng chạy loạn ra ngoài. Có kẻ may mắn thì được những người đứng đầu trong phe của mình cứu sống. Còn không thì dễ bị cái "hỏa triều" nuốt mất không còn xương cốt.

- Hỏa triều, làm sao lúc này lại có hỏa triều? Không xong rồi, để hỏa đã hóa linh nó đang điều khiển toàn bộ linh hỏa trong vạn hỏa sơn để công kích chúng ta. Mau, mau truyền lệnh xuống đem toàn bộ những người dưới thánh cấp đều lùi ra ngoài một trăm vạn dặm! Nhanh lên!

Một người nào đó trong số các cao tăng của toàn bộ các thế lực lớn nhất lục địa Âu Lạc giới truyền xuống mệnh lệnh. Nhưng có lẽ lệnh này truyền đi quá mức chậm chạp. Từ sâu bên trong mặt biển dung nham dài mấy vạn dặm, một gã thanh niên toàn thân màu đỏ hỏa diễm, đôi mắt đen huyền chứa đựng một sự cuồng bạo vô cùng dã tính. Gã cười trên mình bán tôn thần thú Hỏa Kỳ Lân, một tay cầm lấy thanh kiếm lửa dài hơn mười trượng, rộng bằng gang tay. Một tay thì cầm một viên đá có màu sắc đen tuyền ẩn ẩn vài sợi kim quang. Không biết hấn truyền đạt lời nói gì với Hỏa Kỳ Lân, mà lại khiến nó hưng phấn gào rống rồi nhảy lên tận không trung của Vạn Hỏa sơn, đưa ánh mắt khinh thường nhìn xuống toàn bộ chúng sinh.

Run sợ, toàn bộ tu sĩ đang có mặt trên Vạn Hỏa sơn đều thật sự run sợ. Một tu sĩ có tu vi để cấp của một trong tam đại gia tộc khẽ kêu lên một tiếng:

- Bán tôn cấp! Thần thú Hỏa Kỳ Lân lại là bán tôn cấp! Nguy rồi, chúng ta suốt mấy ngàn năm qua đều bị nó lừa rồi! Rốt cuộc người ngồi trên lưng nó là ai? Thực lực người này mạnh đến mức nào lại khiến cho một bán tôn mà thú phải quy phục!

Lời của người này tuy không lớn, nhưng cũng đủ để chấn toàn bộ tu sĩ đang có mặt tại đương trường. Nhìn hình tượng chói mắt của gã thanh niên ngồi trên lưng Hỏa Kỳ Lân, A Khờ có chút cảm thán mà nói ra:

- Ài, một cái tư thế oai phong như vậy làm sao không phải xuất hiện lên người của ta chứ!

Long Tinh Nguyệt lúc này mắt đã không rời khỏi viên đá màu đen có ánh kim trên tay phải của gã thanh niên xuất hiện trên bầu trời Vạn Hỏa Sơn.

- Là... là đệ đệ của ta! Đệ ấy đang nằm trong tay của hấn!

A Khờ từ lâu đã chú ý đến điểm này. Thông qua một tia liên hệ đến từ huyết mạch vô cùng kỳ lạ, hấn cũng biết được thời khắc con rồng nhỏ này sắp phá vỏ chui ra đã đến. Nếu như lúc nó sinh ra, hấn không thể cướp được quả trứng từ trong tay của gã thanh niên bán tôn cấp kia, thì chính là cả đời này hấn sẽ không bao giờ có cơ hội đem nó cứu trở về nữa. Ngay lúc hấn còn đang lo lắng, từ trong hư không đi ra sáu cái thân ảnh. Sáu người này già có, trẻ có. Nhưng khí tức trên người bọn họ đều mang theo vẻ tang thương của năm tháng, mệnh mỏng mà thực tại. Ở bên dưới, đã có người bắt đầu hô lên:

- Lão tổ, là lão tổ của Lục gia chúng ta!

- Kia, kia không phải là lão thái tổ của Tây Thục Đế quốc hay sao?

...

Những tiếng nghị luận xôn xao không ngừng. Mà trên bầu trời của Vạn Hỏa sơn, Hỏa Kỳ Lân ánh mắt cũng rất kiêng kỵ nhìn mấy lão quái trước mặt. Còn gã thanh niên tóc đỏ thì nhàn nhạt cười:

- Bán tôn đã trở về, các ngươi có cần phải nhiệt tình chào đón ta như vậy hay không?

- Hỏa đế, ngươi cũng chỉ là một phần phân thân của Hỏa Thần mà thôi, có cái gì mà kêu ngao?

Người đứng ra nói chuyện là một lão giả mặc thanh y, tay cầm một quyển sách rất cổ xưa. Người này là lão tổ Nam An Đế quốc, Trần Thủ Độ. Quyền sách trên tay lão nghe nói là Nam Quốc Sơn hà đồ, là một quyển thiên thư từ trên trời rơi xuống. Sau được các đời lão tổ của Trần gia gia tộc lưu giữ làm vật trấn quốc chi bảo. Thường ngày thì vật này rất hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác. Đứng bên cạnh lão là một lão tổ khác, thuộc về cô tộc họ Nguyễn cũng thuộc về một phần thế lực Nam An Đế quốc, Nguyễn Gia Long. Người này tướng mạo tương đối trẻ tuổi hơn so với lão tổ của Trần gia.

- Hỏa đế, ngươi dù sao của chỉ là một phần phân thân, tốt nhất là nên ngoan ngoãn mà quy phục Nam An Đế quốc chúng ta, nhận sự thờ phụng từ Nam An tộc người, đời đời sẽ hưởng phước lộc không bao giờ hết!

Thấy lão tổ Nguyễn gia gia tộc hiện ngang trước mặt sáu người đem lời chiêu dụ hỏa đế, mấy người còn lại của bốn thế lực khác đều tức giận mà nói chen vào. Ánh mắt Hỏa Đế có chút xwm thương bọn họ. Mà ngay lúc này, khí linh từ trong bảo tháp chui ra nhắc nhở cho A Khờ biết:

- Chủ nhân, thời cơ của chúng ta tới rồi! Người đừng bận tâm đến cái phân thân tàn hồn của Hỏa Thần, hãy nghe lời ta mà thu phục lấy cái con Hỏa Kỳ Lân kia. Nó chính là một trong ngũ đại thượng cổ thần thú. Huyết mạch của nó cũng rất tinh thuần, tương lai sẽ không chỉ có một cái giới diện nho nhỏ

này ràng buộc như vậy.

A Khờ hai mắt sáng lên. Mà trên bầu trời của Vạn Hòa sơn, Hỏa Đế và sáu vị lão tổ của sáu đại gia tộc cũng đã xuất thủ. Toàn bộ mấy trăm vạn dặm Vạn Hòa sơn chính thức lâm vào hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Loạn chiến tam yêu

Kẻ vì tranh đoạt linh hỏa mà chiến, kẻ vì tư thù cá nhân mà giết. Tam đại cổ tộc, ba đại đế quốc, yêu tộc, các loại phân tranh không nơi nào mà không diễn ra. Lúc này ngay tại đương trường, thực lực yếu nhất cũng là thánh cấp tu sĩ. Với những tu sĩ này, cái gì là biển lửa triền miên không dứt, cái gì là linh hỏa ngập trời. Tất thấy chỉ có tranh đoạt, không có bất kỳ một tia sợ hãi nào xuất hiện qua. Cuộc chiến trên trời ác liệt bao nhiêu thì cuộc chiến bên dưới này càng tàn khốc bấy nhiêu.

Trong đám hỗn loạn, năm nữ xà nhân cũng không thể nào mà tránh khỏi. Hiện tại bên người các nàng không có Linh Diễm Vương lại bị ba tên yêu tộc vây công, đánh đến rất chật vật.

- Thánh nữ đại nhân, người mau đi tìm chủ nhân đến để trợ giúp đi! Có chúng ta ở đây yểm hộ cho người rồi!

Các nàng lúc này bị thương không phải là nhẹ. Trong lúc nguy cơ lại chỉ có thể nghĩ đến cái tên chủ nhân vô cùng tiện nghi kia. U Lan thần sắc phức tạp nhìn các nàng. Tứ nữ là cùng với nàng lớn lên, địa vị tuy có khác biệt, nhưng tình cảm lại không khác gì là thân tỷ muội. Thấy các nàng muốn liều mạng yểm trợ cho mình nàng làm sao có thể chấp nhận được:

- Ta với các người, có chết cùng chết, có sống cùng sống! Tam yêu, mau bỏ mạng lại cho ta!

Nàng nói xong liền mở ra một tầng kết giới quyết đem tam yêu giam vào bên trong. Tam yêu hình thù nửa người nửa thú, trông rất quái dị. Một tên yêu nhân hình người thân chim, nhếch miệng cười lên đầy vẻ tà ác:

- Nữ xà nhân, người đã có ý chiếu cố với ba lão yêu chúng ta như vậy, thế thì hôm nay để cho bọn ta thưởng thức thân thể của người một phen đi!

Lời hấn nói ra, hai yêu nhân kia cũng cười lên đầy man rợ. Tứ nữ thấy thánh nữ bị bọn chúng lời nói làm nhục, liền lớn tiếng mắng:

- Vô sĩ, mau đi chết cho ta!

Các nàng lúc này không nhận được mà cùng nhau công kích đến. Đây là một cái kết giới linh vực. Bên trong vừa có hàn khí âm lãnh, lại có hỏa khí nóng bức như muốn thiêu đốt vạn vật. Thánh nữ xà tộc, mỗi một đời đều dựa vào chính là băng - hỏa linh khí mà luyện ra một bộ thuật pháp băng hỏa song hệ vô cùng khủng bố. Nàng dù hiện tại chỉ là thánh cấp đại viên mãn, vẫn có thể chống lại tu sĩ đạt đến thần cấp một, hai sao. Đáng tiếc, lúc này đối đầu là ba cái yêu nhân thần cấp hai sao, nàng dù có cố hết sức cũng chỉ có thể ngăn cản được một lúc, càng đánh về sau thì càng bất lợi. Mà tứ nữ cho dù có thuật hợp kích, cùng lắm là đối phó được với một cái trong số ba cái yêu nhân này. Một gã yêu nhân thân người, đầu sư tử miệng gầm lên một tiếng. Thanh âm như có ngàn vạn lợi điện theo bên trong thần thức đánh vào. Tứ nữ tu vi thấp kém, tinh thần lực cũng không đủ để chống đỡ một đòn công kích vừa rồi. Các nàng thân sắc tái nhợt, miệng liên tục phun ra máu tươi. Mà U Lan lúc này sắc mặt thật sự cũng không tốt. Nhìn thấy nguy cơ trước mắt, các nàng đều hiểu rõ, nếu như các nàng bây giờ rơi vào trong tay tam yêu, tính mạng tuy có thể bảo toàn một lúc, nhưng sự trong sạch của các nàng sẽ bị bọn chúng mặc sức mà chà đạp.

A Khờ cùng với Long Tinh Nguyệt lúc này đang ẩn mình ở một chỗ để quan sát trận đại chiến cấp bán tôn trên trời. Hiện tại trận chiến này dường như còn chưa muốn kết thúc. Không phải là do thực lực của Hỏa Đế và Hỏa Kỳ Lân quá mạnh, mà căn bản là đám người của tam đại đế quốc đều tự có tính toán riêng của mình. Bọn họ sáu người còn chưa thật sự tung ra hết sức. Nếu không thì một người một lần kia từ lâu đã thất thủ rồi. Nhìn thấy trận chiến này vẫn còn thiếu một tia đột biến để chấm dứt, A Khờ chỉ có thể bình tĩnh lặng yên ngồi xuống quan sát. Ngay lúc này, ấn ký hình đầu rồng trên tay của hắn đột nhiên có linh động. Là thần niệm ấn ký trong người của năm nữ xà nhân báo động cho hắn.

- Ô, đám người này làm sao lại bị người ta truy sát? Nếu cần đến linh hỏa thì nói với ta một câu là được rồi hay sao?

Hắn ngoài miệng thì nói như vậy nhưng cũng không dám chần chừ mà truyền âm cho Long Tinh Nguyệt dặn dò:

- Tinh Nguyệt, ta cần phải đi cứu người, người cứ ở đây đợi ta. Ta đi rất nhanh rồi sẽ quay trở về.

Hắn lúc rời đi còn cố ý lưu lại hai quý hồn Hắc Bạch Vô Thường làm trợ thủ cho nàng. Nàng hơi liếc mắt nhìn theo bóng lưng của hắn một chút, miệng hơi nhếch lên cười. A Khờ tự mình gọi ra khí linh tìm kiếm khí tức của năm nữ xà nhân. Hiện tại cả mấy chục vạn dặm Vạn Hòa Sơn như là một lò hỏa thiêu, khắp nơi đều là tu sĩ tranh nhau đánh giết. A Khờ muốn tìm được các nàng không phải là chuyện dễ dàng. Khí linh sau một hồi tự mình tản ra thần thức, rốt cuộc nó cũng xác định được một cái phương hướng. Không biết có phải là do năm nữ xà nhân này sắc nước hương trời làm cho một nam yêu nhân động tình hay không. Mà ngay lúc các nàng sắp bị tam yêu khống chế thì một gã ngư đầu, thân to mười tám thước, cầm cây rìu lớn nhảy ra hô lên:

- Ài... ài... có lão Nguru ta ở đây, lũ yêu quái các ngươi còn không biến ngay cho khuất mắt?

Tam yêu thấy kẻ này bộ dạng nửa người nửa trâu, so với bọn họ cũng không khác biệt là mấy, lại dám thẳng miệng gọi bọn họ là yêu quái. Một gã yêu nhân thân chó, có ba đầu người ngựa cổ lên trời rống to:

- Lão Nguru, đám nữ xà nhân này là người của tam yêu bọn ta, ngươi mau cút đi cho ta!

Một con khi người đầy lông lá, vai gác gậy sắt hiện ngang đứng dựa vào một tảng đá gần đó, một tay ngoáy mũi, một tay đưa cọng cỏ ngậm ở trong miệng. Nguru Ma Vương đang tính xông lên đánh nhau một trận, lại thấy Mỹ Hầu Vương còn không chịu đi ra, hơi có chút gấp kêu lên:

- Này, Đại Thánh! Ta là nhờ ngươi đến giúp ta cứu người, không phải là đến đây để xem vui a!

Mỹ Hầu Vương miệng nhả cọng cỏ, lúc này mới lười biếng vươn vai ngáp dài một cái:

- Oai, lão Nguru đầu, ngươi làm sao lại đi tìm phiền phức như vậy làm gì? Còn không bằng đi với ta lấy mấy cái linh hỏa, đem về đổi với mấy cái lão quái kia đạt đồ tốt. Còn đám nữ nhân này thì đổi ra được món gì tốt chứ? Thật muốn phiền chết ta đi được!

Tam yêu nhìn thấy Mỹ Hầu Vương đứng ở gần đó, mặt mày đều có chút khó coi. Nay nghe con khi này nói như vậy, tên yêu nhân người chim vô cùng hớn hờ nói ra:

- Đúng, đúng! Mỹ Hầu ca, chúng ta chỉ là muốn đem mấy nữ xà nhân này về làm áp trại phu nhân, vui đùa một phen. Nếu đem các nàng ra đổi cũng chẳng đổi được một cái gì tốt. Mỹ Hầu ca, ta thấy hay là huynh khuyên vị Nguru đầu ca này rời đi có được không?

Tam yêu lúc này trên tay đã đem năm nữ khổng chế, bọn họ đang rất nóng lòng muốn rời khỏi Vạn Hóa sơn, quay về lại núi của mình cư ngụ. Mà Mỹ Hầu Vương lúc này đột nhiên nhảy ra đem gậy đánh xuống.

- Ài, là Nguru đầu lão huynh của ta đã để mắt đến năm nữ nhân này rồi, các ngươi muốn đi thì ta mặc kệ. Nhưng năm nữ này nhất định phải lưu lại!

Bị Mỹ Hầu Vương bắt ngờ đánh tới, Kim Mao Sư Vương vô cùng tức giận rống lên. Âm thanh này là một môn thần thông công kích tinh thần và linh hồn. Bình thường không có bất kỳ vật gì có thể phòng ngự được công kích của nó. Nhưng Mỹ Hầu Vương lại làm như không thấy, đem gậy đập cho Kim Mao Sư Vương lăn đùng ra đất. Hai yêu còn lại kinh hãi mà nhảy ra đánh trả. Nguru Ma Vương nhanh chân chạy đến đem năm nữ thu vào bên trong một cái túi vải đeo ở bên hông. Đây là một món thần khí mà hắn rất là đặc ý, lúc nào cũng mang theo trên người. Tam yêu vừa mới có người bị thương, nay người cũng bị Nguru Ma Vương thu mất. Tam yêu lúc này đã thật sự nộ khí xung thiên, mà đều điên cuồng lao lên tấn công. Kim Mao Sư Vương cùng với Điều Nhân hợp công đối phó Mỹ Hầu Vương. Mà Tam Đầu Khuyển thì công kích Nguru Ma Vương. Năm yêu đánh nhau, đánh đến long trời lở đất. A Khò lúc này cũng vừa hay chạy đến, khí linh đã truyền âm nói cho hắn biết:

- Chủ nhân, năm nữ xà nhân là bị cái túi không gian pháp bảo trên người cái tên đầu trâu kia thu vào bên trong.

Nghe nó nhắc nhở, A Khò không chút chần chừ lao lên. Lúc này bên trong bảo tháp cũng đã gọi ra một gã trung niên quý hờn, một tay cầm bút, một tay cầm sổ. Đây là quý hờn Phán Quan, thuộc hạ dưới trướng của Tàn Quang Vương. Bút trên tay của gã là bút thần, sổ trên tay là sổ sinh tử. Thuật pháp mà quý hờn Phán Quan sử dụng chính là sinh tử chi thuật, một chữ định sinh tử, một chữ khôn càn khôn. Năm yêu đang đánh đến bất phân thắng bại, đột nhiên bị A Khò một bút chen ngang, sắc mặt đều vô cùng giận dữ. Nhưng khi thấy quý hờn Phán Quan hiện thân, một bút viết ra, làm cho từng tia sinh mệnh bị lấy đi, thì tất thấy đều kinh hãi lui ra.

- Ngươi... ngươi là ai?

Nguru Ma Vương lúc này không hiểu làm sao cái túi càn khôn đeo ở trên người bị đoạt đi. Hắn không biết, bên cạnh A Khò có một tên quý ảnh rất giỏi trò này. Tuy nói là hiện tại A Khò còn chưa để cho Quý Vô Anh đi ra khỏi bảo tháp, nhưng mượn nhờ thuật pháp của hắn trộm chút đồ cũng không có gì quá khó. A Khò đương nhiên là không thêm để đám yêu nhân này ở trong mắt. Hắn đem năm nữ xà nhân từ trong túi càn khôn gọi ra. Các nàng lúc này thần trí đã hôn mê, A Khò phải đem linh lực rót vào mới có thể gọi các nàng tỉnh lại. Bạch U vừa nhìn thấy hắn thì nước mắt giàn dụa nói ra:

- Chủ nhân, bọn họ ăn hiếp tiểu U!

Nàng lúc này cũng bất chấp mà lao vào trong ngực hắn khóc nức nở. Hắn hung hăng đem cái miệng nhỏ của nàng đánh lên vài cái, nàng càng xấu hổ ôm chặt lấy hắn. Miệng nhỏ khẽ chu lên:

- Chủ nhân thật xấu!

Tam yêu, Nguru Ma Vương lúc này mắt đã mở to tròn trũng. Đây là cái gì công lý a, năm người bọn hắn đánh đánh giết giết, cuối cùng thành ra tiện nghi cho tên nhân loại này. Đám tam yêu thì không nói gì, nhưng Nguru Ma Vương lúc này đã tức đến muốn lộn ruột:

- Tiểu tử, mau trả lại túi càn khôn cho ta!

A Khò xách cái túi càn khôn cầm trên tay, nhếch mép lên cười khẩy:

- Đồ này từ khi nào là của ngươi? Đồ ở trong tay ta chính là của ta, ngươi có bản lĩnh thì cứ xông lên mà đoạt!

Nguru Ma Vương đương nhiên là không sợ A Khò, mà con trâu này e ngại nhất chính là quý hờn Phán Quan đang đứng bên cạnh hắn. Thấy bọn họ

không có tên nào dám xông lên, A Khờ lúc này mới phui tay bỏ đi.

- Được rồi, đã các người không muốn lên, vậy thì ta đi đây!

Thật tình nếu như lúc này hẳn không có việc trong người thì đã đem ba tên yêu nhân khi nãy khi dễ các nàng ra hung hăng đánh cho một trận. Còn tên Nguru Ma Vương và Mỹ Hầu Vương còn có thể tha cho một lần. Nhưng mà bước chân hẳn chưa rời quá nửa bước, con khi đã đang đứng nghênh ngang nhìn trời đột nhiên xông tới:

- Có lão hầu ta ở đây, người còn dám cướp đồ của lão nguru huynh đệ với ta hay sao? Mau đem đồ giao lại cho ta!

A Khờ vốn dĩ là không muốn rước thêm phiền phức, nay phiền phức tìm đến trước cửa thì đành phải tiếp ứng một trận vậy. A Khờ lúc này trên môi ẩn chứa một tia khoái hoạt. Mà Mỹ Hầu Vương thì thâm tính toán một phen. Rốt cuộc, trận đánh này ai sẽ là người giành được chiến thắng sau cùng đây?

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đánh nhau với Mỹ Hầu Vương (1)

Mỹ Hầu Vương khí thế trên người bạo tăng, thực lực hầu như đã tiệm cận đến thần cấp đại viên mãn. Cái con khi này quả nhiên là có ẩn tàng. Nguru Ma Vương quen biết với Mỹ Hầu Vương đã hơn tám trăm năm, cũng không nghĩ đến con khi này lại ẩn tàng sâu đến như vậy. Đám tam yêu cũng hít thở không thông. Mà quý hôn Phán Quan lúc này đã có một chút do dự:

- Chủ nhân, con khi này thực lực rất mạnh! Chủ nhân hay là tạm thời lui đi để cho thuộc hạ ngăn hẳn một lúc.

A Khờ từ lâu ẩn ẩn đã đoán ra được thực lực của Mỹ Hầu Vương, nên hẳn không những không sợ mà còn rất hài lòng gật đầu:

- Vốn dĩ ta còn không có ý định thu lưu người, chỉ lấy vài món đồ vật trên người của người. Nhưng xem chừng người lại rất phù hợp làm tay chân cho ta. Cũng tốt, ta hiện tại cần nhất là nhân tài. Được rồi, Phán Quan, người đem ba tên tam yêu kia diệt sát cho ta! Còn con trâu Nguru Ma Vương thì tùy vào nhận thức của hẳn. Nếu hẳn ngoan ngoãn chịu quy phục thì có thể thu lại, còn nếu như phản kháng thì cứ giết đi là được!

Nhận được mệnh lệnh của A Khờ, Phán Quan trong lòng tuy có một chút bất an, nhưng cũng chỉ nghĩ thoáng qua liền xông đến chỗ của tam yêu mà thu thập. Tam yêu lúc này tên nào tên nấy đều sợ đến hồn phi phách tán. Thực lực của tam yêu chỉ đủ để dọa mấy nữ xà nhân, chứ làm gì đủ sức ngăn cản quý hôn Phán Quan. Bút trên tay Phán Quan vẽ ra từng nét, như ẩn chứa một tia lực lượng nào đó đem tam yêu giam lại. Rồi một lực hút cường đại trên sở sinh tử, đem từng tia sinh mệnh của tam yêu như lũ lượt kéo ra ngoài. Chưa đến mười mấy hơi thở đã thấy tam yêu trở nên già nua rũ rệ. Nguru Ma Vương đứng một bên, lúc này đã vội quỳ xuống mà hô lên:

- Đại nhân tha mạng, tiểu nhân xin nguyện trở thành nô bộc cho ngài tùy thời sai khiến!

Thấy tam yêu đã được thu thập, mà Nguru Ma Vương cũng sợ hãi cúi đầu. A Khờ lúc này mới nhìn sang Mỹ Hầu Vương:

- Mỹ Hầu Vương, người là quý vẫn là không quý?

Mỹ Hầu Vương nghe A Khờ hỏi đến mà tưởng như nghe một câu chuyện rất buồn cười. Nó cười khặc khặc lên một tiếng:

- Khặc khặc! Bọn chúng có thể sợ sinh tử thuật, nhưng lão tôn ta từ lâu đã bỏ qua hai chữ sinh tử, lẽ nào còn sợ sinh tử hay sao?

Mỹ Hầu Vương nói đến liền đem kim cô bổng đánh ra. Mà A Khờ đã như một cái tàn ảnh biến mất không thấy đâu. Đây là một cái tuyệt kỹ thành danh của Quý Vô Ảnh, vô ảnh thuật. Mặc dù A Khờ hiện tại không thể triệu hồi Quý Vô Ảnh ra ngoài, nhưng hẳn có thể thông qua bí kỹ phụ thể thuật của long tộc mà mượn nhờ sức mạnh của quý hôn. Đây chính là điểm lợi hại mà dù người đã từng sở hữu qua Ngục Hòa U Hồn tháp cũng không cách nào nghĩ ra. Hẳn một chiêu vừa rồi biến mất ngay trước mặt làm cho Mỹ Hầu Vương vô cùng tức giận.

- Tiểu tử, người trốn ở đâu mau chui ra cho lão tôn!

Mỹ Hầu Vương lớn lối kêu la, rồi đem một nhúm lông trên người thổi ra thành vô số phân thân.

- Trăm vạn biến thân! Chết tiệt, cái con khi này lấy đâu ra thuật pháp lợi hại như vậy?

A Khờ lúc này ở trong một chỗ ẩn nấp mà chửi thầm trong bụng. Quý hôn Phán Quan sau khi thu thập xong tam yêu thì đem theo Nguru Ma Vương cũng lao nhanh đến:

- Con khi kia, người mau mau chịu trối cho ta!

Phán Quan nói đến đây liền đem bút viết lên trời:

- Sinh tử cấm, giam cầm!

Bị cái lồng giam vô hình đem bản thân và toàn bộ phân thân vây nhốt bên trong, Mỹ Hầu Vương vùng dậy đập mạnh. Hòn vạn cái phân thân cũng hành động tương tự. Từng cái, từng cái lồng giam như bọt biển mà tan vỡ ra giữa không trung. Quỷ hồn Phán Quan bị phản phệ nên nôn ra ba ngụm máu tươi, lùi về phía xa mấy nghìn trượng. Mỹ Hầu Vương lại được thể đánh tới làm cho Phán Quan buộc lòng phải đem sổ sinh tử ném ra ngoài. Từng cái chữ nhỏ như đang nhảy múa, hóa thành từng đạo ấn ký lưu trên người Mỹ Hầu Vương, đem sinh cơ của nó hút ra từng chút một. Tuy nói Mỹ Hầu Vương do đá sinh ra, tu luyện ba vạn bốn ngàn tám trăm năm mới thành hình, sinh tử hầu như đã vượt khỏi giới hạn của một tiểu giới diện. Nhưng như thế cũng không có nghĩa là nó bất tử. Từng luồng sinh cơ trôi đi, chính là từng luồng sinh mệnh lực tiêu tan. Khí thể của Mỹ Hầu Vương vì thế cũng giảm đi ít nhiều, mặt dù là nhìn như không đáng kể gì.

Chỉ đợi cho một cái sai sót này xuất hiện, A Khờ đã từ trong chỗ ẩn nấp lao ra. Nhưng đột nhiên trăm vạn hóa thân của Mỹ Hầu Vương cùng lóe lên tinh quang, giọng cười của con khỉ đá vang vọng vào hư không:

- Ha ha ha, rốt cuộc con chuột nhắt nhà ngươi cũng chui ra, vậy thì đi chịu chết đi!

Sinh tử cấm trên người con khỉ đá lần nữa bị phá vỡ, quỷ hồn Phán Quan lại phun ra máu tươi nhọt nhọt mà lui xuống. So với sắc mặt khủng hoảng của Phán Quan, sắc mặt A Khờ tươi cười hơn hẳn:

- Đúng là lúc này, mau thu cho ta!

Một lời nói ra, phi hành pháp bảo Cân Đầu Vân dưới chân của Mỹ Hầu Vương đột nhiên lại không thấy đâu, làm cho nó chao đảo suýt nữa thì ngã nhào xuống đất. Mỹ Hầu Vương bị một phen mất mặt, giận đến tím tái mặt mày quát lên:

- Bọn chuột nhắt phương nào? Mau mau trả đồ cho lão tôn!

Quý Vô Ảnh đang ngồi cùng với khỉ linh bên trong bảo tháp, mở miệng khinh thường nói:

- Hừ, không phải bản đại gia ta không thể triệu hồi ra ngoài, cái con khỉ đá nhà ngươi đã bị ta lột sạch sẽ rồi!

Khỉ linh nghe hẳn nói thế thì bất mãn, chê bai:

- Ta nói là ngươi đi trộm Kim Cô Bồng, ngươi lại đi trộm Cân Đầu Vân làm gì?

Quý Vô Ảnh về mặt lẩm nhẩm nói ra:

- Lúc này là ta đã trộm được rồi, chỉ là ta nghĩ để cho chủ nhân vui đùa một chút, nên chỉ trộm có Cân Đầu Vân. Một lát nữa ta sẽ lột luôn chiến giáp của hắn, còn Kim Cô Bồng thì cứ để đến cuối cùng ta sẽ thu lại.

Quý Vô Ảnh là ngoài miệng nói suông, chứ thật ra Kim Cô Bồng trên người Mỹ Hầu Vương là một món bản mạng thần binh, hẳn quả thật muốn trộm mà trộm không được. Khỉ linh làm sao không nhìn ra mảnh khỏe của hắn, nó tức giận mắng to:

- Vô dụng! Tên Quý Vô Ảnh ngươi quá vô dụng! Chỉ có một việc nhỏ nhỏ như vậy mà ngươi cũng làm không được. Được rồi, Diêm La Thiên Từ đã tìm kiếm ngươi mấy trăm năm rồi, ta đem ngươi giao lại cho lão. Xem như là một cái lễ gặp mặt của ta với lão vậy!

Nghe nhắc đến Diêm La Thiên Từ sắc mặt Quý Vô Ảnh kinh hãi kêu lên:

- Đứng nha, đứng nha! Ta không muốn về gặp lão Diêm La đó đâu! Lần trước ta chỉ trộm có một ít hạt sen, lão đã cho người truy sát ta mấy trăm năm. Ngươi mà đem ta giao cho lão, lão sẽ đem ta ra lột da mất!

Quý Vô Ảnh vừa quỳ dưới chân khỉ linh, vừa ôm lấy nó mà khóc nức nở. Khỉ linh lúc này quả thật muốn đem hắn đá cho vài cái:

- Ngươi còn nói là chỉ trộm một ít hạt sen, sao ngươi không nói là đem cả hồ sen của người ta trộm sạch. Và lại sen đó là lão dùng để luyện đan, lão phải chuẩn bị hơn mấy vạn năm mới xong. Ngươi lại đem hạt sen của lão trộm sạch, lão không trực tiếp đem ngươi đập chết đã là nhân từ cho ngươi lăm rồi!

Nghe mấy lời này Quý Vô Ảnh có chút không vui:

- Căn bản là lão Diêm La kia không có tìm thấy ta, chứ với tu vi của lão, ngươi nghĩ ta chạy thì có thể chạy được hay sao?

Một linh một quỷ nói chuyện đến đây, bên ngoài A Khờ đã lần nữa biến mất. Mà Mỹ Hầu Vương một hồi tức giận đã đem một mảnh diện tích mấy trăm dặm xung quanh san thành bình địa.

Phán Quan lần nữa được triệu hồi trở lại trong tháp, nhìn thấy ba người Tàn Quang Vương, Lục Tiểu Linh Đồng, Quý Vô Ảnh ở chung một chỗ thì cung kính vái chào:

- Thuộc hạ tham kiến ba vị đại nhân!

Tàn Quang Vương không nói gì, chỉ phất tay cho Phán Quan lui xuống. Mà Quý Vô Ảnh sắc mặt hơi chút khó coi nói ra:

- Cái con khi đá đỏ thật khó đối phó, lão Tần, ông không còn một tên thuộc hạ nào có thể triệu ra giúp chủ nhân hay sao?

Tần Quảng Vương thở dài một hơi:

- Thủ hạ của ta lợi hại nhất chỉ có ba người Phán Quan và Hắc Bạch Vô Thường. Nay hai người Hắc Bạch Vô Thường đang ở bên kia bảo hộ cho tiểu nữ nhân của chủ nhân, ta có ý muốn triệu về cũng không thể triệu được!

- Ài, vậy chúng ta phải tính làm sao bây giờ?

Quý Vô Ảnh nói xong thì nhìn sang Lục Tiểu Linh Đồng, mà Lục Tiểu Linh Đồng liếc mắt lờm lờm:

- Hừ, còn không phải tại ngươi? Nói đi, rốt cuộc bây giờ ngươi có lấy được thần binh trên tay của con khi đá đỏ hay là không?

Lão Tần này tự tin vỗ ngực mà cam đoan:

- Ngươi cứ yên tâm, ta lần này nhất định sẽ không có tay không trở về đâu!

Lão nói xong liền ngồi xuống nhắm mắt lại mà đá tọa. Hai người Tần Quảng vương và Lục Tiểu Linh Đồng chỉ có thể yên lặng chờ đợi. A Khò lúc này miệng đã đắng chát không thôi, cái con khi đá kia quả thật quá điên cuồng. Một mình nó đã san bằng mấy trăm dặm, hắn còn mấy lần suýt nữa thì bị đập trúng. Ngậm một bụng đầy hỏa khí, A Khò tức giận mà kêu lên:

- Chết tiệt, cái tên khí linh kia! Ngươi mau mau chui ra đây cho ta!

Khí linh nghe hấn gọi đầu có chút to ra. Nó thò đầu ra ngoài bảo tháp mà nhìn hấn:

- Chủ nhân!

A Khò vừa trông thấy nó mắt đã tròn trũng:

- Tiểu quý, vừa rồi chẳng phải ngươi nói là đã có cách lấy trộm thần binh trên tay của con khi đá đỏ hay sao? Làm sao đồ thì trộm không được còn chọc giận hấn đánh ta chạy đến không có chỗ trốn nữa hả?

Khí linh xấu hổ liếc mắt nhìn quanh, mới ho nhẹ một tiếng, nói ra:

- Thật tình, vừa rồi là ta có chút sai sót! Nhưng chủ nhân yên tâm, ta bây giờ sẽ đi lấy thần binh kia về ngay thôi!

Nó nói xong không đợi cho hấn nói thêm lời nào đã chui trở về bảo tháp chạy trốn. Ánh mắt thì như có lửa nhìn chăm chăm Quý Vô Ảnh ngồi bên dưới. Dù đang nhập định, Quý Vô Ảnh cũng cảm thấy có chút rung mình. Mỹ Hầu Vương vừa nhìn thấy A Khò chui ra từ trong một cái hốc đá, mắt đã đỏ bừng kêu lên:

- A, hóa ra là con chuột nhắt nhà ngươi trốn ở trong này! Mau đi chịu chết cho ta!

A Khò lần này trông mắt như muốn rớt ra ngoài. Hấn không biết làm sao mà kêu lớn lên:

- Ôi, cha mẹ ơi! Cái con khi điên kia làm sao lại tìm ra ta? Chạy, chạy nhanh thôi!

Cân Đầu Vân từ bên trong túi trữ vật được A Khò triệu hồi đi ra. Pháp quyết vừa niệm Cân Đầu Vân đã lộn nhào bay ra ngoài tám mươi dặm. Mỹ Hầu Vương lúc này quả thật là muốn phát điên:

- Hóa ra là con chuột nhắt nhà ngươi trộm đồ của lão tôn!

Ầm! Ầm! Ầm!

Trời đất lúc này như muốn quay cuồng, đảo điên. A Khò chạy trước, Mỹ Hầu Vương cầm gậy mà đuổi theo phía sau. Một lần đuổi này, vậy mà chạy ra ngoài hơn mười vạn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Đánh nhau với Mỹ Hầu Vương (2)

A Khò đang chạy, chợt phát hiện ra phía trước có một nhóm người. Nhìn đám bọn họ che che dấu dấu, trông có vẻ rất là cẩn thận. Đám người này là

một nhóm người của Đại Việt Đế quốc, nữ nhân đi trước dẫn đầu lại là "một nửa" người quen với A Khờ.

- Nhược Tử!

Trong lòng hấn đánh động hô lên. Lần trước là gặp nàng nên hấn từ trong giấc mơ mà tỉnh lại, lần này đang lúc gặp phải nguy cơ thì nàng vừa hay lại chạy đến. Không phải là trùng hợp quá mức đến như vậy chứ? A Khờ đang muốn tránh nàng, thì nàng đã nhìn ra hấn. Nhưng không giống như trong suy nghĩ của A Khờ, ánh mắt của nàng vô cùng sắc lạnh nhìn hấn:

- Người đến là ai? Nhanh tránh chỗ ra cho ta!

Nàng nghĩ chỉ cần hiện lộ ra chút khí thế để cảnh cũng sẽ dọa lui được hấn. Nào ngờ hấn lại làm như không hề nghe thấy, còn cố tình hét lên:

- Nhược Tử, mau cứu ta!

A Khờ vốn dĩ ban đầu đã muốn tránh đi, nhưng thấy nàng không nhận ra hấn, lại lớn tiếng dọa người. Hấn liền không vừa mắt, tìm cách đem nàng gần vào một chỗ, cho con khi kia hiểu nhầm là tốt nhất. Nàng nghe hấn gọi đến danh tự của mình, có chút kinh nghi bất định. Ở Đại Việt Đế quốc, người dám trước mặt gọi nàng như thế, quả thật không có mấy người. Kể cả là người nghĩa huynh Lê Đạo Hạnh đang cầm binh ở phía sau cũng chưa từng dám gọi như vậy. Huống hồ người này nhìn đến rất là trẻ tuổi, so với nàng không lớn hơn là bao nhiêu. Mà nàng thì chưa từng nhớ qua là có quen biết gì với hấn. Lê Đạo Hạnh cũng kinh ngạc tiến lên hỏi:

- Công chúa, người này với công chúa quen biết nhau hay là sao?

Nàng lắc đầu trả lời không biết, mà phía bên kia Mỹ Hầu Vương đã chạy tới nơi. Mỹ Hầu Vương thấy nhóm người phía trước là một chi quân đội đế quốc, khí thế uy nghiêm. Người dẫn đầu lại là một nữ tử trẻ tuổi, tu vi đã đạt đến đệ cảnh một sao. Mỹ Hầu Vương có chút do dự chưa dám xông tới. A Khờ càng thấy như thế càng lớn tiếng kêu lên:

- Mỹ Hầu Vương, cứu binh của ta tới rồi, ngươi còn không mau cứu đi!

Mỹ Hầu Vương ánh mắt vừa mới hiện lên một tia chần chờ cũng liền biến mất.

- Hừ, lão tôn ta từ trước đến nay còn chưa có bị người khác khi dễ qua! Con chuột nhắt nhà ngươi có cứu binh thì thế nào, đồ của ta ta nhất định sẽ đoạt lại. Kê nào ngăn cản, thì chết!

Mỹ Hầu Vương lời nói ngông cuồng, Lê Đạo Hạnh nào có dễ dàng bỏ qua:

- Hừ, trước mặt bản tướng quân mà con khi nhà ngươi lại dám ngông cuồng như vậy sao?

- Binh, dàn trận! Đem con khi đó bắt trời lại cho ta!

Một chi quân đội này là Hoàng Kim Sư Hồ Kỳ nổi danh của Đại Việt Đế quốc, mặc dù hiện tại số lượng chỉ chừng hai trăm người, thực lực thánh cấp. Thế nhưng khí thế của bọn họ cũng đủ nghiền ép một vị đế cấp cường giả, huống chi chỉ là một con khi đá thực lực thần cấp đại viên mãn. A Khờ đương nhiên là không ngốc mà đứng yên nhìn đến bọn họ giao tranh. Hấn nhảy chơi chơi như một con khi, lượn qua lượn lại mấy lần rồi tránh ra bên ngoài. Mà Mỹ Hầu Vương lần này đem Kim Cô Bông biến lớn ra mấy nghìn trượng, múa thành một vòng tròn, hể có bất kỳ một tên binh sĩ Hoàng Kim Sư Hồ Kỳ nào tới gần đều bị đánh văng đi, làm cho bọn họ không thể nào bày trận được. Lê Đạo Hạnh hai mắt nhú chặt lại:

- Không nghĩ đến trên người hấn còn có một món thần binh lợi hại như vậy, xem ra phải phiền công chúa phối hợp cùng ta đến thu thập hấn rồi!

Nhược Tử lúc này ánh mắt đang để ý đến A Khờ, nghe Lê Đạo Hạnh hỏi đến thì hơi có chút giật mình.

- Công chúa, người làm sao vậy?

Thấy phản ứng của nàng Lê Đạo Hạnh có chút quan tâm hỏi. Nàng hơi nhíu mày lắc đầu:

- Ta cảm thấy tên nam nhân đó có chút quen mắt, nhưng ta lại không biết là đã từng gặp hấn ở chỗ nào. Mà thôi, ta giúp đại ca đem con khi kia thu thập vậy!

Nàng lật tay đem ra một cái la bàn hình bát quái. Nó vừa xuất hiện trên tay của nàng đã hóa lớn ra mấy vạn trượng, rồi nhanh chóng đạt đến mười dặm, đem toàn bộ khu vực bên trong thu vào một cái kết giới. Lê Đạo Hạnh lúc này cũng xách theo trường thương nhảy vào trong trận, giọng ông ta hô lớn:

- Con khi kia, còn không giao tay chịu trói?

Tu vi của Lê Đạo Hạnh vốn dĩ ngang nhau với Mỹ Hầu Vương, chỉ có điều không có hùng hậu bằng. Mà trường thương trên tay của Lê Đạo Hạnh cũng là một món bán thần binh. Chỉ kém hơn cây Kim Cô Bông của Mỹ Hầu Vương nửa bậc. Trường thương đánh ra, như có trăm vạn sóng biển xô đến ầm ầm. Mà Kim Cô Bông của Mỹ Hầu Vương cũng như trăm ngàn ngọn núi ầm ầm đè xuống. Hai món thần binh chạm nhau, làm cho khắp nơi núi sông muốn đổ sập. Gần hai trăm binh sĩ Hoàng Kim Sư Hồ Kỳ bay đến xung quanh bao vây lại. Nhược Tử lúc này hai tay mở ra, khung cảnh xung quanh mười dặm đều hoàn toàn biến đổi. Biển lửa dung nham đã biến mất, mà trăm núi như hóa thành biển rộng bao la vạn dặm. Trận này mở ra, Lê Đạo Hạnh thuật pháp dường như mạnh hơn đến mấy lần. Mà Mỹ Hầu Vương thì như bị trận pháp trói buộc, tốc độ di chuyển đã bị hạn chế rất nhiều. Biết được trận pháp lợi hại, Mỹ Hầu Vương cũng không dám cậy mạnh mà tìm đến tâm trận để phá. Nhưng đáng tiếc, tâm trận này vốn dĩ không có tồn tại. Muốn

phá được trận chỉ có thể đánh bại người giữ trận, hoặc đem pháp trận đánh hư.

A Khò đứng ở bên ngoài, miệng cười vô cùng vui vẻ:

- Hè hè, dám chơi ta sao? Vậy thì ta chơi với các ngươi!

Khí linh lần này lại được A Khò triệu hoán đi ra. Nó từ nãy giờ đã nhìn ra toàn bộ diễn biến sự việc, mắt nó cũng không khỏi lộ ra một tia ti tiện giống như tên chủ nhân của nó.

- Thế nào, ngươi có cách gì thu thập toàn bộ mấy món đồ này về tay hay không? Cả nàng ta nữa, ta nhất định phải thu thập nàng một phen mới được. Nàng đã mấy lần gây cho ta không ít phiền toái, ta không thể bỏ qua cho nàng.

Nghe hán nói thế, khí linh không khỏi tròn mắt lên mà nhìn:

- Chủ nhân, ta càng lúc càng phát hiện ra người rất ti tiện nha!

- Nói nhảm, ngươi có tin là ta đem ngươi đi nấu thuốc hay không?

A Khò mặt mo có chút đỏ lên. Khí linh đương nhiên là khinh thường mấy lời hăm dọa của hán.

- Chủ nhân, được rồi, lần này là người muốn thu cái trận bàn này trước, hay là muốn thu cây thương kia trước?

Lúc này Quý Vô Ảnh hai mắt mở ra, vẻ mặt vô cùng hớn hờ. A Khò tròn trừng mắt muốn ngay lập tức đem hán lôi ra ngoài.

- Nói nhảm, ta là muốn thu hết toàn bộ! Đặc biệt là cây thương băng kia, ta nhất định phải thu!

Quý Vô Ảnh vẻ mặt còn đang tươi cười có chút nhăn lại. Đồ hán có thể trộm được rất nhiều, duy chỉ có cây Kim Cô Bổng kia là hán trộm mãi vẫn trộm không được. Đây mới chính là chỗ làm hán rất buồn phiền.

- Được rồi, ngươi thu nhanh đi! Ta thấy trận này cũng sắp chóng đỡ không nổi rồi! Cái con khi này quả nhiên là phi phạm, ta mà thu được hán thì có thể tốt hơn nhiều rồi!

- Chủ nhân, thật ra muốn thu phục con khi này, chuyện cũng không khó. Bên trong tòa tháp thứ mười có một món bảo vật, tên là Vòng Kim Cô. Chỉ có điều lão Sở Giang Vương kia rất keo kiệt. Mà chủ nhân hiện thời cũng không khống chế được bọn hán, chỉ có thể đợi khi nào chủ nhân đạt đến thần cấp. Lúc đó thuộc hạ sẽ đem toàn bộ tấn tháp thứ mười gom lại hết. Đề cho lão ta sót của một phen.

Khí linh nói ra chuyện này về mặt rất ti bỉ. Mà Sở Giang Vương đang ở bên trong tầng tháp thứ mười vội truyền âm nói ra:

- Tên khí linh chết tiệt kia, ai nói với ngươi là bản vương keo kiệt hả? Rõ ràng cái vật đó hiện thời lấy ra không được, ngươi là muốn hại chết ta hay sao?

- Ô, Sở lão ca, ngươi không phải là đang bế quan hay sao? Làm sao lúc này lại truyền âm cho ta vậy?

Về mặt khí linh làm ra rất là ngạc nhiên, khiến cho Sở Giang Vương tức đến suýt hộc máu:

- Ngươi còn không phải cố ý kêu ta ra ngoài hay sao?

- Ài, là chủ nhân cần tới mấy món đồ của ngươi a! Ta chỉ là đang giúp chủ nhân làm việc mà thôi!

Sở Giang Vương thật muốn đem cái tên khí linh này hung hăng đánh cho một trận. Lão mặt mày khó coi hừ lên một tiếng rồi không có truyền âm nữa. Khí linh lúc này mới che miệng cười đầy vẻ đắc ý. Vì lão Sở Giang Vương rốt cuộc cũng cho người đem Vòng Kim Cô giao cho nó. A Khò cầm cái vòng như cái vòng cổ trên tay, hán lật qua lật lại rồi hỏi khí linh:

- Cái này có thể đem con khi đá đó thu phục được hay sao?

Khí linh rất chắc chắn gật đầu. A Khò lúc này mới an tâm mà đem nó bỏ vào trong ngực áo. Quý Vô Ảnh lúc này cũng đã truyền âm đến:

- Chủ nhân, ta bây giờ sẽ thu lại trận bàn, rồi cưỡi luôn bộ chiến giáp của con khi kia. Sau đó là phải xem bản lãnh của chủ nhân rồi. Cái Kim Cô Bổng kia là bốn mạng pháp bảo của con khi đó, thuộc hạ quả thật mấy lần đã ra tay nhưng vẫn không có lấy được.

Nghe hán lúc này mới chịu nói ra lời thật A Khò mới hung hăng trừng mắt nhìn hán:

- Nhanh lên!

- Dạ!

Quý Vô Ảnh không chút chần chờ hóa ra một cái bàn tay vô hình bằng thần niệm, đem ấn ký pháp lực trên trận bàn của Nhược Tử mạnh mẽ xóa đi. Nhược Tử đang vận khởi linh lực để bố trận, đột nhiên bị phản phệ mà phun máu lui ra xa, trận bàn trên tay cũng biến mất không thấy. Mỹ Hầu Vương vừa thoát khỏi trận pháp, còn chưa kịp mừng hô lên, bộ chiến giáp trên người không cánh mà bay, lộ ra một bộ toàn thân lông lá trước mặt mọi người.

Lần đầu tiên trong đời Mỹ Hầu Vương cảm thấy mình làm người quá mức thất bại:

- Con chuột nhất, lão tôn liều mạng với người!

Đồ đã trộm đến tay, A Khò nào có ngại ngốc đứng lại để cho bọn họ lột da. Hắn mượn nhờ thuật pháp của Quỷ Vô Ảnh mà biến mất không thấy. Đám người Nhược Tử cũng liên tiếp nổi giận mà truy tung.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Thu phục

A Khò chạy, chạy rất hăng hái. Hắn vừa chạy vừa đem bộ chiến giáp của Mỹ Hầu Vương mặc lên trên người, lại cầm trận bàn trên tay mà câu thông với khí linh để hỏi cách thức sử dụng. Khí linh đem toàn bộ kiến thức của nó ra mà giải đáp thắc mắc cho hắn. Nắm bắt được phương pháp sử dụng trận bàn, A Khò lại rầu rĩ hỏi:

- Người nói cái trận bàn này có từ thời thượng cổ, là cái gì Cửu Cung Bát Quái trận đồ sao? Phải cần đến cực phẩm linh thạch mới đem nó mở ra được? Vậy tại sao lúc này nâng ta chỉ rót linh lực vào bên trong là có thể mở ra?

- Chủ nhân, ta quả thật không có gạt người! Nàng ta là để cấp đương nhiên có đủ linh lực để khởi động trận bàn này. Còn chủ nhân mới vừa đột phá đến thánh cấp ba sao, làm sao mà so sánh với nữ nhân đó được?

- Nhưng cực phẩm linh thạch là thứ vô cùng quý hiếm, trên người ta không có lấy một khối, chứ nói chi đến ba mươi sáu khối như cái yêu cầu của người?

- Chủ nhân yên tâm! Cực phẩm linh thạch ở cái tiểu vị diện này đương nhiên là hiếm thấy, nhưng trên mỗi một cái đại vị diện khác thì sẽ không thiếu. Mà lão Tần trên người cũng có không ít cực phẩm linh thạch, chỉ lấy vài chục khối thì lão sẽ không keo kiệt mà không chịu đem ra!

Tần Quảng Vương ở bên trong bảo tháp đương nhiên là nghe đến rất rõ ràng. Quả thật trên người của lão có trữ không ít cực phẩm linh thạch, nhưng không phải nói theo cách của cái khí linh kia nghe đến rất nhẹ nhàng như vậy. Thật ra cực phẩm linh thạch cũng không có dễ kiếm, một khối cực phẩm linh thạch thậm chí còn có thể đổi được hai, ba khối hạ phẩm thần thạch. Mà hạ phẩm thần thạch là loại vật dụng dùng để lưu thông ở trên những cái vị diện lớn, giống như là một loại tiền tệ hiện hành của phẩm nhân. Thần thạch thì cũng giống như linh thạch, nhưng bên trong thần thạch không phải uẩn dưỡng linh khí, mà nó uẩn dưỡng một loại vật chất năng lượng giống như là thần cách của tu sĩ. Tu sĩ có thể dùng thần thạch để khám nam lên thần binh, thần khí, cũng có thể luyện chế ra pháp bảo, pháp khí thần cấp. Nói đến như vậy, có thể thấy thần thạch đã quý mà cực phẩm linh thạch còn quý hơn. Tại sao nói cực phẩm linh thạch lại quý hơn hạ phẩm thần thạch. Là bởi vì cực phẩm linh thạch bên trong uẩn dưỡng linh khí rất nồng đậm và thuần khiết, nó không những có thể sử dụng giống như thần thạch, mà còn có thể đem ra sử dụng giống như là linh lực của tu sĩ, lúc tình thế cấp bách là một cái giải pháp vô cùng thích hợp. Tần Quảng Vương nén đầu đem ra ba mươi sáu khối cực phẩm linh thạch giao cho khí linh, lão còn có ý dặn thêm:

- Trên người ta chỉ còn có nhiều đây, người muốn lấy thì đi lên tầng trên mà đòi. Ta nhất định sẽ không giao ra nữa đâu!

Khí linh liếc mắt nhìn lão, vẻ mặt khinh thường nói ra:

- Hừ, lão đầu keo kiệt! Nhớ đấy, lần sau có đồ tốt đừng hòng ta giao ra cho người!

A Khò nhận được linh thạch, liền đem nam lên bên trên trận bàn. Một trận hào quang sáng lạng từ trong linh thạch phát ra, đem trận bàn lắc lư lay động. A Khò vội theo hướng dẫn của khí linh mà bấm ra pháp quyết, đem trận bàn ổn định lại. Ngay tại thời khắc này, nhóm người Nhược Tử và Mỹ Hầu Vương không hẹn mà cùng xuất hiện một lúc. Cửu Cung Bát Quái trận đồ vì thế mà phát ra uy năng, đem toàn bộ bọn họ nhốt vào bên trong. Nhược Tử từng là chủ nhân của trận bàn, làm sao không biết uy năng của nó:

- Nguy rồi, tên kia đã đem trận bàn luyện hóa, còn dùng cực phẩm linh thạch làm vật dẫn, chúng ta khó mà có thể thoát được ra ngoài.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Nghe nàng hốt hoảng nói ra, Lê Đạo Hành làm sao mà không hoang mang hỏi thăm. Nàng chỉ lắc đầu cười khổ:

- Trận này uy năng rất lớn, ta từ trước đến giờ vẫn chưa hoàn toàn phát huy được sức mạnh của nó. Không biết là tên tiểu quỷ kia dùng đến phương pháp gì lại đem uy năng của trận bàn mười thành sử dụng đến chín thành. Chúng ta lần này gặp khó rồi, chỉ có thể chờ đến năng lượng trên linh thạch tiêu tan, mới có hy vọng mà thoát ra được.

Nàng đang nói đến điểm này, Mỹ Hầu Vương cũng bị vây bên trong, đột nhiên kêu lên thất thanh:

- Không thể nào, tiểu tử, mau trả Kim Cô Bồng lại cho lão tôn!

Kim Cô Bồng là vũ khí bổn mạng của Mỹ Hầu Vương, bị A Khờ đoạt đi làm sao mà không sợ hãi kêu lên. Lúc này, A Khờ ở bên ngoài trận pháp, miệng cười đến muốn rụng răng:

- Ha ha ha, sáng khoái! Quả nhiên là sáng khoái a! Quý Vô Ảnh, lần này ngươi đã lập được đại công rồi! Sau này ta nhất định sẽ nhớ đến công lao của ngươi ngày hôm nay!

Quý Vô Ảnh lúc này rốt cuộc cũng hưng phấn thở ra, về mặt mang theo một chút tự đắc:

- Chuyện nhỏ, sau này mấy chuyện khoái hoạt này, chủ nhân cứ giao cho thuộc hạ! Đồ của Diêm La Thiên Tử ta còn trộm được, huống chi chỉ là một con khi đầy lông lá.

Khí linh thấy Quý Vô Ảnh ba hoa khoác lác, nhất thời chen vô đánh gãy tâm niệm của lão:

- Chủ nhân, hiện tại là cơ hội tốt nhất để thu phục đám người này! Trước hết chủ nhân cứ làm theo kế hoạch của thuộc hạ...

A Khờ nghe xong nét mặt càng thêm tươi tỉnh:

- Tốt, vậy trước hết cứ làm như vậy đi!

A Khờ nói xong đưa tay vào ngực lấy ra cái vòng tròn Kim Cô, dùng lực ném vào bên trong trận pháp, miệng hét lớn:

- Mỹ Hầu Vương, đồ của ngươi ta đã lấy rồi, ta chỉ có được một món thần binh này trả lại cho ngươi. Ngươi muốn nhận hay không thì tùy, ta không ép!

Hắn nói xong thì đắc ý khoanh chân ngồi đợi. Mà Mỹ Hầu Vương ruột gan đã muốn chảy máu. Nó thấy A Khờ đột nhiên tốt bụng đem đưa vật đưa cho nó, trong lòng không khỏi cảm giác nghi ngờ. Nhưng nó vốn dĩ là đứa gan lớn, trên trời dưới đất còn chưa từng sợ qua ai. Thấy Mỹ Hầu Vương như vậy mà dám đưa tay ra chụp lấy vòng Kim Cô, A Khờ miệng cười đến không thể cười được nữa:

- Ha ha ha, quả nhiên con khi ngốc này rất lì lợm, dám xem thường đồ vật của ta! Hay lắm, trói! Mau trói hắn lại cho ta!

A Khờ đưa tay lên không trung vẽ một vòng. Cái vòng Kim Cô trên tay Mỹ Hầu Vương giống như một con kim xà, đem cánh tay nó quấn chặt, rồi như có một lực trói buộc kinh khủng nào đó, làm cho nó không sao nhúc nhích được. Đến bây giờ, Mỹ Hầu Vương lần đầu trong đời mới biết sợ hãi là như thế nào:

- Tiểu tặc, đây là cái gì pháp bảo, sao lại lợi hại như vậy?

A Khờ chưa dám đắc ý vội, hắn lại bấm ra một đạo pháp quyết, cuối cùng đem Mỹ Hầu Vương từ bên trong trận pháp đi ra. Sau đó thì dùng lực lượng tinh thần khổng lồ bên trên cánh tay phải và cái ấn ký hình hoa bảy màu trên trán rót vào trong người Mỹ Hầu Vương. Gieo xuống một tia thần niệm ấn ký, thu phục xong một con khi đá. Mỹ Hầu Vương hai mắt mở ra, còn chưa dám tin vào sự thật trước mặt đã nghe âm thanh của A Khờ nhắc nhở bên tai:

- Con khi kia, sau này ngươi chính là thuộc hạ của bản tọa, ngươi có phục hay không phục?

Mỹ Hầu Vương ngược mặt lên nhìn hắn, nhìn bộ chiến giáp của mình bị người lấy đi, nhìn cây Kim Cô Bồng bổn mạng thần khí trên tay A Khờ, lại nhìn đóa Cân Đầu Vân lơ lửng trên đầu. Lòng nó nhỏ máu, muốn nằm lăn xuống khóc cho một trận đã đời. Nó cả đời ngang dọc, cuối cùng bị người tính kế thâm đến không thể thâm hơn. A Khờ thấy nó hai mắt đỏ hoe, tâm tình có chút mềm lòng mà nói ra:

- Ngươi yên tâm đi! Đồ của ngươi ta sẽ giao lại cho ngươi, sau này ngươi đi theo bên cạnh của ta, làm một cái chiến tướng cho ta. Ta đảm bảo, cả đời của ngươi sẽ không bao giờ hối hận vì ngày hôm nay!

A Khờ nói ra câu này, trên người ảm ảm lộ ra một luồng khí thế hoàn toàn vượt qua tất cả mọi cảnh giới tồn tại trên cái tiểu thế giới này. Mỹ Hầu Vương hai mắt phát sáng, vóik của người đập đầu xuống:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

A Khờ thấy nó thuận phục, miệng cười như hoa nở, ngay lập tức giao lại toàn bộ đồ đạc đoạt được của nó một lần trả lại hết. Mà vòng Kim Cô cũng trở thành tặng phẩm của hắn dành cho tên thuộc hạ mới thu này. Tâm tình đang tốt, lại có Mỹ Hầu Vương ở một bên trợ giúp. Chẳng mấy chốc sau, gần hai trăm người bên trong trận pháp lần lượt bị hắn thu phục dễ dàng. Một chuyến đi này, hắn dù chưa cứu được trở về Tiểu Long, cũng đã đạt được một cái đại lợi ích. Nhược Tử ánh mắt mơ hồ nhìn hắn, lúc này đã bị hắn gieo xuống cảm niệm, cả đời này nàng chính là nô bộc của hắn, tâm có chút phức tạp lên.

- Chủ nhân, chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu rồi hay không?

Hắn nhìn nàng cười cười mà không có trả lời, thậm chí còn cố ý đem cái miệng của nàng ngất xuống, làm nàng xấu hổ mà vội tránh ra xa. Năm nữ xà nhân được cứu, Mỹ Hầu Vương thì bị thu phục, Nhược Tử bị bắt đến tay. A Khờ hứng khởi đem toàn bộ mọi người trở về chỗ của Long Tinh Nguyệt đang ẩn nấp. Nàng vừa thấy hắn mowws đi một lúc quay về đã thu được một đám thuộc hạ cường đại, miệng có chút đắng chát nghĩ thầm:

- Cái tên này đúng là đại tai họa, đi đến đâu lại làm loạn đến đó!

Lúc này, trận chiến ở trên không trung của Vạn Hóa sơn cuối cùng cũng đến hồi kết. Sáu lão quái bán tôn cấp rút cuộc xuất xử ra tuyệt kỹ đánh cho Hỏa Đế bị thương, mà Hỏa Kỳ Lân phận là thủ cưỡi cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Không biết làm thế nào mà quả trứng rồng trên tay của Hỏa Đế đột nhiên bị đánh bay đi. Còn Hỏa Đế thì lựa chọn đúng cái phương hướng của nhóm người A Khờ lao đến. A Khờ hai mắt trợn ngược kêu lên:

- Nguy rồi! Mọi người mau trốn vào trong không gian pháp bảo của ta! Tinh Nguyệt, ngươi cũng mau tránh đi!

Đám người Nhược Tử, Mỹ Hầu Vương đều là thủ hạ của hắn, đương nhiên là không có phản đối. Chỉ có Long Tinh Nguyệt là mắt không ngừng nhìn về cái phương hướng trứng rồng bay đi, mở miệng nói ra:

- Ta không đi, ta muốn đem tiểu đệ đệ của ta cứu về!

Hắn thấy nàng bướng bỉnh không chịu nghe lời liền hung hăng đem nàng kéo xuống, đánh mấy cái lên mông:

- Ngươi ngoan cố cái gì ngoan cố! Có tin hay không là ta sẽ đánh cho cái mông của ngươi sưng lên mới thôi?

Nàng lần đầu bị hắn làm nhục, mắt mở to trừng trừng. Hắn hung hăng lại đem nàng đánh thêm mấy phát nữa, sau mới kéo nàng vào trong ngực mà nhẹ giọng nói ra:

- Ngoan nào, ta sẽ có cách đem tiểu đệ đệ của ngươi trở về! Hãy tin tưởng ở ta!

Không biết trời xuôi đất khiến thế nào, nàng lại ưng thuận mà khẽ "um" lên một tiếng. Đến khi đi vào bên trong không gian pháp bảo của hắn, nàng mới như nằm mộng tỉnh dậy mà thất thần nói ra:

- A Khờ, ngươi thật to gan...

A Khờ hai tay xoa xoa vào nhau, có một cảm giác kỳ quái trong lòng:

- Nữ nhân này, lớn lên cái mông cũng rất là mềm a!

Hắn nghĩ nghĩ rồi vội lắc đầu xua đi mấy thứ hình ảnh hư hỏng trong đầu, rồi gọi ra Cân Đầu Vân phi thân bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Thu được hồn hỏa

A Khờ đã chạy đi một đoạn xa, mà tên thanh niên Hỏa Đế kia lại cứ ngay hướng hắn chạy mà thúc giục Hỏa Kỳ Lân đuổi theo. A Khờ miệng muốn phun ra máu tươi, tức giận mắng lớn:

- Con bà nó, đây là hắn muốn hại chết ta hay sao?

A Khờ vốn dĩ đang muốn chạy đi một vòng rồi mới xoay người đến phương hướng quả trứng rồng bị đánh bay đi mà cướp lại. Nay cứ bị Hỏa Đế không ngừng đuổi theo, hắn làm sao cũng không vòng tránh được, chỉ có thể mở miệng ra mắng. Kỳ thực nếu như Hỏa Đế thật tâm muốn đuổi theo hắn, hắn còn chạy thoát được hay sao? Cái đây còn không phải là tên A Khờ này hữu ý, vô ý thế nào lại chạy đúng cái hướng mà Hỏa Đế muốn đi. Cái này chỉ là một cái trùng hợp mà thôi. Lại nói, sáu lão quái bán tôn cấp thấy Hỏa Đế bị thương mà ném đi quả trứng rồng trên tay, chỉ khẽ liếc nhìn một cái, rồi đem các loại thuật pháp truyền tin, truyền đến từng cái gia tộc phái người đi ra ngoài tìm kiếm quả trứng trở về. Còn lại sáu lão đều theo hướng Hỏa Đế bỏ chạy mà đuổi theo. Với mấy lão quái, lần này nếu còn không giết được Hỏa Đế, bắt được Hỏa Kỳ Lân, chính là một cái mầm tai họa mà không một lão nào có thể chấp nhận được. Nên cuộc đuổi giết này càng thêm ráo riết.

A Khờ đến đây mới biết, thực lực thánh cấp của mình so với mấy lão quái bán tôn cấp này yếu kém đến như thế nào. Dù hắn có một món thần khí phi hành cũng chỉ duy trì được hơn mấy mươi hơi thở đã bị mấy lão đuổi kịp. Mà Hỏa Đế lúc này đã bị vây vào bên trong. Còn A Khờ thì dở khóc dở cười đứng im tại chỗ. Vì ngay lúc này, trước mặt hắn là một lão quái bán tôn cấp của Nguyễn Thị gia tộc.

- Cái này là cái gì nào a! Ta không chọc đến các ngươi các ngươi vây ta làm gì?

A Khờ tự mình mắng thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt thì rất sợ hãi cúi đầu xưng hô:

- Văn bối tham kiến các vị tiền bối!

Lão tổ Nguyễn thị gia tộc mặt mũi lạnh tanh không thèm để ý đến hắn, trực tiếp đi đến trước mặt Hỏa Đế:

- Hừ, xem ngươi cuối cùng thì chạy đi nơi nào?

Lão tổ Nguyễn thị gia tộc vừa lên tiếng, mấy lão quái kia cũng công kích đánh tới. Hỏa Đế ánh mắt phát ra từng trận nhiệt hỏa, trực tiếp đem hư không đốt lên. Lúc này, A Khò đã sợ đến mất mật. Hắn không nghĩ đến, chỉ là dư uy của đám lão quái đánh ra cũng suýt chút nữa đánh hắn nát tan. Hắn vội vội vàng vàng mà tránh đi. Nhưng ngay lúc hắn đang định chạy trốn, đột nhiên miệng Hỏa Đế phun ra một thứ gì đó, rồi đem nó ném qua cho hắn, miệng thì hét lớn:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta gấp gờ coi như là có duyên! Ta có vật này muốn tặng cho ngươi!

A Khò còn không biết đó là vật gì, thì mấy lão quái và khí linh trong bảo tháp đều kinh hô lên:

- Là hồn hỏa, mau mau bắt lấy nó!

A Khò không hiểu rốt cuộc là mình làm thế nào mà thu được vật của Hỏa Đế ném đến, cũng không biết là nó chạy đi đâu mất rồi. Mà ngay lúc hắn vừa đem hồn hỏa thu vào trong tay, mấy lão quái ánh mắt đều không che dấu tham lam nhìn đến. Khí linh bên trong vội lên tiếng nhắc nhở:

- Chủ nhân, chạy mau! Thứ này là đồ tốt, tuyệt đối không thể để mấy lão quái đó thu hồi lại!

Nghe tiếng nhắc nhở của nó hắn nào có dám chần chờ, vội đem toàn bộ hết lực lượng trong cơ thể rót vào Cân Đầu Vân mà trốn. Mấy lão quái ánh mắt như lửa đốt, nhưng không thể vì hồn hỏa mà bỏ qua cho Hỏa Đế và Hỏa Kỳ Lân chạy trốn được.

- Chết tiệt! Hỏa Đế, ngươi quả là đủ ngoan độc! Đến cả hồn hỏa là bản mệnh chi bảo của Hóa nhân nhất tộc mà ngươi cũng dám bỏ đi, xem ra bọn ta đã xem thường ngươi rồi!

Hỏa Đế lúc này khí thế đã bị suy giảm không nhỏ, nhưng miệng không ngừng ngửa lên cười lớn:

- Ha ha ha, ta chỉ vốn định đem nó đánh lạc hướng các ngươi, không nghĩ đến tên tiểu tử đó có thể đem hồn hỏa của ta thu vào được! Xem ra tên này rất có duyên với hỏa tộc chúng ta. Hôm nay, ta có chết ở đây cũng sẽ không để các ngươi truy bắt hắn!

Nói xong, Hỏa Đế lại hét lớn một tiếng:

- Dung hợp!

Ngay tức khắc này, cả người Hỏa Đế và Hỏa Kỳ Lân cùng dung vào một chỗ. Hỏa Đế từ một thanh niên nhân loại trên người tràn ngập hỏa khí, đột nhiên đem Hỏa Kỳ Lân dung hợp mà tạo thành một bộ quái vật vô cùng khủng khiếp. Một cái đầu người, thân lân ngao nghể cười to:

- Ha ha ha, ta cuối cùng cũng đạt đến tôn cấp rồi! Sáu lão già các ngươi mau đi chết đi!

Một lần này, khí thế trên người quái nhân Hỏa Đế bạo phát đi ra, đem sáu lão quái bán tôn cấp chấn cho tâm mạch bất ổn, mỗi người tự mình phun ra một bùm máu tươi. Lão tổ các đại gia tộc mồm miệng kinh khủng kêu lên:

- Tôn cấp, hắn vậy mà dùng phương pháp này để thăng lên tôn cấp thật sao?

Mấy lão quái kinh nghi thì kinh nghi, nhưng thuật pháp công kích lại không dám chậm trễ mà đánh tới. Mấy lão sống đã không biết bao nhiêu năm tháng, làm sao không nhận ra được chỗ yếu hại của phương pháp đột phá tu vi thế này. Rõ ràng trên người quái nhân Hỏa Đế mang đến khí tức tôn giả, nhưng cảnh giới tu vi vẫn chỉ mạnh hơn bán tôn cấp bình thường một chút, còn chưa thật sự đạt đến tôn cấp thật sự. Sáu lão quái đều đã nhận ra, Hỏa Đế làm sao không biết chuyện này. Hỏa Đế chính là muốn mượn nhờ một tia khí tức tôn giả để ép khí thế của mấy lão qua kia xuống, rồi có thể nhân đó mà lui binh chạy trốn. Người xưa nói, rừng xanh còn đó lo gì không có củi đốt. Chính là vì cái ý nghĩ này nên Hỏa Đế càng muốn dứt khoát lui đi, nhưng mấy lão quái dù bị khí thế của Hỏa Đế chèn ép, thực lực cũng bị hạn chế đến mấy phần. Nhưng mấy lão vẫn cương quyết không để cho Hỏa Đế chạy trốn, mà liều mạng liên kết với nhau tạo thành tầng tầng lớp lớp kết giới thuật pháp, quyết tâm giết chết Hỏa Đế cho bằng được.

Lại nói, A Khò sau khi chạy trốn nhưng không thấy đám lão quái đuổi theo, trong lòng có chút không yên. Khí linh lúc này thì thoải mái cười đến không thể nào cười được nữa:

- Ha ha ha, ta không nghĩ đến ở trên một cái tiểu giới này lại có được một thứ đồ tốt như vậy. Hồn hỏa, hồn hỏa của Hóa thần a! Chủ nhân, đây là người trúng lớn rồi! Hồn hỏa này chính là một tia thần niệm của Hóa Thần hình thành từ trăm vạn năm trước. Nghe đồn là do một môn thần thông thuật pháp của Hóa Thần kết tinh thành. Trong lúc hình thành thần niệm mà để nó luân lạc vào trong vạn giới. Một tia thần niệm này lại tự hóa thành hồn hỏa, đem hỏa trong thiên địa câu linh, đem hồn của vạn vật làm vật dẫn. Chỉ cần người có được hồn hỏa này, có thể đem toàn bộ hỏa trong thiên địa này luyện hóa thành vật mà mình sử dụng. Hiện tại bên trong Ngục Hóa U Hồn tháp còn ba đóa linh hỏa từ cấp tám đến cấp mười, đủ để chủ nhân một lần đột phá tu vi đến tôn cảnh. Sau khi rời khỏi cái giới diện này, ta sẽ giúp chủ nhân đi tìm tám loại hỏa còn lại. Đảm bảo chủ nhân một bước trở thành cường giả trong thiên địa, ai ai cũng phải kính sợ.

Nghe nó hưng phấn rêu rao lên một chuyện ly kỳ như vậy, ánh mắt A Khò sáng hẳn lên.

- Ngoài giới diện này còn tồn tại một cái giới diện khác nữa hay sao? Lẽ nào cảnh giới tu luyện không chỉ là đến tôn cấp thôi sao?

Khí linh lúc này mới thu hồi lại tâm tình, chậm rãi giải thích cho hắn:

- Thật ra bên ngoài giới này còn có hàng trăm vạn vạn giới diện lớn nhỏ khác nhau. Mỗi một cái giới diện theo diện tích cũng như độ nồng đậm của linh khí mà phân chia thành tiểu giới diện và đại giới diện. Mà tập hợp của hơn một ngàn giới diện như thế sẽ hình thành một cái tiểu thiên vị, mỗi một cái tiểu

thiên vị như vậy sẽ do một vị tiểu thiên vị tu sĩ trấn giữ. Mà phía trên tiểu thiên vị chính là trung thiên vị và đại thiên vị, cũng là tu sĩ cấp bậc trung thiên vị tu sĩ và đại thiên vị tu sĩ trấn giữ. Phía trên còn có tinh hà, trên tinh hà là hồng mộng vũ trụ. Mà người trấn giữ tinh hà chính là Thần, mỗi một vị thần đều sẽ tự mình tạo ra một cái tinh cầu, bên trong mỗi tinh cầu chính là hành cung của bọn họ. Thần cũng chia thành hạ vị thần, trung vị thần và thượng vị thần. Đứng trên thần chính là chủ thần, mỗi một vị chủ thần đều tự mình suy diễn và nắm riêng cho mình một đạo pháp tắc. Hiện tại có mấy vị chủ thần vô cùng cường đại, như vị Minh Nguyệt cung chủ, Mị Nguyệt chính là một trong những vị chủ thần cường đại đó. Ngoài ra còn có Hỏa Thần Hỏa Minh Vương, Thủy Thần Thủy Nguyệt Đình, Mộc Thần Mộc Linh Nhi, Kim Thần Kim Sang Sang, Thổ Thần Thổ Luân Vương, Lôi Thần Lôi Nhẫn, Hắc Ám Thần Hắc Minh Vương, Minh Thần Minh Tâm... nói tóm lại bên ngoài thế giới này vô cùng rộng lớn, chủ nhân muốn tồn tại chỉ có thể không ngừng tăng lên tu vị thực lực. Đem toàn bộ giới này thu đến, đặt đến đẳng cấp giới chủ. Có như vậy mới có thể một ngày tìm về lại những thứ mà mình đã bị cướp đoạt đi!

A Khò nghe khí linh nói ra có chỗ thì hiểu có chỗ lại không, nhưng tâm đã bị đánh động một hồi lớn.

- Vậy mà ta cứ nghĩ đến cảnh giới tôn giả đã là chí cao vô thượng, hóa ra trên đời này lại tồn tại nhiều thứ bí mật như vậy. Có một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đạt đến chủ thần, không ta còn muốn mình mạnh hơn chủ thần!

A Khò ánh mắt cương nghị, hai bàn tay nắm chặt mà tự nói với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chém giết không ngừng (1)

Sau khi suy tính rõ ràng, A Khò gọi ra nhóm người Nhược Tử và Long Tinh Nguyệt. Sau đó thì tự mình chui vào bên trong không gian pháp bảo để cho Nhược Tử mang theo trên người, còn hắn thì thông qua thần thức mà truyền âm cho nàng.

Tại một nơi sâu thẳm trong Vạn Hòa sơn, quả trứng màu đen có lớp viền kim quang dường như đang dao động tìm cách phá vỏ mà ra. Lúc này bên cạnh quả trứng có một con chim nhỏ đang đứng ở đó nhìn ngó một cái hoa sen màu đỏ như máu, từng vàng sáng trắng lưu chuyển bên trong mỗi một cánh sen, như ẩn chứa từng tia thiên địa pháp tắc nào đó. Mà dưới mặt hồ vài con cá nhỏ màu sắc quái lạ, có con toàn thân trong suốt, bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng từng cái bộ phận bên trong thân thể của nó. Có con lại có màu sắc giống như dung nham trong hồ mà nhảy tới nhảy lui vô cùng vui thích. Bên ngoài hồ dung nham không phải là cái cảnh tượng hoang sơ căn cõi như là thường thấy, mặt đất thỉnh thoảng lại có vài cây hoa cỏ vươn mình lớn lên, rồi dung đưa theo từng cơn gió. Lại có vài con chuột nhỏ đào đất, đem lên vài khối tinh thể như là linh thạch găm nhấm vô cùng thỏa mãn. Chỉ có con chim nhỏ dường như là đứng bất động nhìn đến một cái bông sen trong hồ. Tất thấy mọi việc diễn ra vô cùng tự nhiên như nó vốn dĩ thường ngày như vậy. Mà kỳ lạ thay, xung quanh không gian mười trượng nơi con chim nhỏ đang đứng không có bất kỳ một thứ sinh vật nào dám bén mảng lại gần. Giống như là phạm vi xung quanh của nó có một tầng kết giới vô hình nào đó mà không có bất kỳ sinh vật nào có thể tới gần được. Lúc này, mặt hồ đột nhiên lay động nhẹ, một vài ngọn cỏ đang dung đưa cũng bị gió cuốn đi mất. Con chim nhỏ hơi khẽ run mình hóa thành một cái hình dạng thiếu nữ vận bộ y phục màu đỏ thắm, xinh đẹp đến động lòng người. Nàng miệng thì thảo mà mở ra:

- Cuối cùng thì nó cũng nở ra, ta chờ đợi cái khoảnh khắc này có đến một trăm năm lẻ một tháng rồi! Hòa Liên, mau theo ta trở về thôi!

Cánh hoa sen vậy mà như có linh tính khẽ lay mình như cúi đầu trước lời nói của nàng. Từ bên trong mặt hồ dung nham, những cánh hoa sen từ từ rủ xuống, một thân thiếu nữ trắng bạch, từ từ vươn người đứng lên. Nàng thân hình nhỏ bé như một đứa trẻ mới được sinh ra, nhưng thân thể lại thuần thực, rạng rỡ như một thiếu nữ vừa tròn tuổi xuân, căn đầy sức sống. Nhìn hai điểm chúm hồng trước ngực nàng, có lẽ nam nhân trong thiên hạ đều say mê mà quý gỏi muốn được cầu hoan với nàng một lần trong đời cũng đủ mãn nguyện rồi. Cánh tay nàng hơi khẽ run lên, một bộ thanh y màu lục bích, đem khối thân thể tinh mỹ của nàng che phủ lấy. Thiếu nữ đứng bên bờ hồ do con chim nhỏ vừa rồi biến thành lúc này mới cất tiếng nói ra:

- Hòa Liên, về thôi!

Thiếu nữ nhỏ bé có tên là Hòa Liên liền hóa thành một vệt sáng hiện ra trước mặt thiếu nữ đứng bên bờ hồ mà cung kính nói ra, lời nàng có vẻ còn chưa quen thuộc nên giọng nói có chút ngượng nghịu:

- Chủ nhân, đa tạ người đã ban tặng cơ hội hóa hình này cho nô tì!

Nhìn thấy Hòa Liên dáng người nhỏ bé đứng ở trước mặt, thiếu nữ có vẻ rất là hài lòng gật đầu:

- Được rồi, chúng ta nhanh chóng trở về thôi! Ta đi ra ngoài lâu như vậy, mẹ ta chắc có lẽ cũng đã sốt ruột!

Nàng phát tay đem Hòa Liên đặt ở trên vai, lúc này ở bên ngoài có một thiếu nữ thân hình nhỏ thó giống như Hòa Liên bay tới kinh hô nói ra:

- Công chúa, nguy rồi! Bên ngoài đột nhiên có rất nhiều người xuất hiện đến! Có phải là hành tung của chúng ta bị tiết lộ rồi không?

Thiếu nữ này tuy có phần không hoàn mỹ được như hai thiếu nữ trước mặt, nhưng cũng xinh đẹp không kém gì. Chỉ có điều sau lưng nàng còn có mọc ra một đôi cánh bướm màu vàng, liên tục đập lên không chút nào ngừng nghỉ. Thiếu nữ được các nàng xưng là chủ nhân về mặt đảm chiều nhìn đến quả trứng đang nằm cách chỗ mình không được bao xa, miệng hơi mở ra:

- Đi thôi, bọn họ là đến đây vì quả trứng này, cũng không liên quan gì đến ta!

Nàng nói xong cũng đem con điệp nhân kia đặt lên vai mà bước đi. Thế nhưng bước chân nàng vừa mới dịch chuyển, nét mặt liền nhũn lại:

- Là ai? Mau bước ra đây cho ta!

Vẻ đẹp trên khuôn mặt nàng chuyển biến thành một tia sát cơ vô cùng rõ ràng. Nhưng như thế vẫn không đủ làm cho vẻ đẹp của nàng vơi đi, lại như một liều thuốc tình làm cho nam nhân thiên hạ trái tim đều muốn rơi ra bên ngoài. Một tiếng nuốt nước bọt đánh ực một cái, rồi một hình ảnh của một gã nam nhân trẻ tuổi sau lưng mọc ra một đôi cánh dơi màu xanh biếc như nước biển xuất hiện trước mặt các nàng. Gã nhe nanh, vẻ mặt tà ác mà cười:

- Khả khả khả! Một con phượng hoàng, một đóa hoa liên, một con kim điệp hồ điệp! Quả nhiên là tam đại mỹ nhân a, bản hoàng tử muốn các người rồi, hôm nay các người dù muốn hay không cũng đừng hòng chạy thoát!

Nhìn vẻ khả ố trên mặt của hắn, thiếu nữ mặt mày càng thêm khó chịu:

- Người đã biết ta là người của Phượng Hoàng tộc, người còn dám vô lễ như vậy sao?

Gã cười, cười rất điên dại:

- Ha ha ha, phượng hoàng tộc, phượng hoàng tộc thì như thế nào? Dù người có là công chúa của phượng hoàng tộc thì hôm nay người cũng không thoát được tay của ta! Chỉ cần hôm nay ta không cho các người rời khỏi, ta còn sợ phượng hoàng tộc các người đến tìm ta hay sao?

Hắn nói xong, không gian xung quanh đột nhiên rung động lên. Mười hai thân ảnh nữ nhân mặc hắc y xuất hiện trước mặt của nàng, vây nàng vào bên trong. Mười hai thân ảnh này thân hình phi thường gọi cảm, ngực to, mông tròn, eo nhỏ, dáng vẻ tuyệt nhiên mỹ hoạt vô cùng. Nhưng chỉ có điều bên trong đôi mắt của các nàng vô cùng u lạnh, ẩn chứa sát khí vô cùng nồng đậm. Mà sau lưng mỗi người đều mọc ra một đôi cánh dơi màu đen, thực lực mỗi người đều là thần cấp năm sao. Một tổ hợp như vậy, một mình nàng làm sao đối phó? Huống hồ tên dơi yêu kia còn là đệ cấp ba sao. Ngay tại lúc hắn còn đang cười lên đắc ý, đám người Nhược Tử và Long Tinh Nguyệt vừa hay chạy tới. Mà Hạ Hầu Khuynh Thành cùng với một gã thuộc tướng đệ cấp một sao cũng dẫn theo Cự Ngạc quân đoàn theo sau. Một nhóm, rồi lại một nhóm cứ thế lục tục chạy đến. Thanh Dực Biên Bức lần này hai mắt nhìn đến muốn dại ra rồi. Hắn đương nhiên không phải là sợ hãi mà ngây người, càng là vì hắn tham lam nhìn đến dáng vẻ đẹp đẽ của Nhược Tử, sự tinh tế trên người của Long Tinh Nguyệt, và một chút sắc sảo trong con người của Hạ Hầu Khuynh Thành.

- Mỹ nhân, toàn bộ đều là mỹ nhân a! Trời ơi, hôm nay bản hoàng tử thật sự phải đại khai "sát giới" đem các nàng chà đạp lại chà đạp một lần mới thật mãn nguyện a!

Hắn suy nghĩ trong đầu đầy những hình ảnh không phù hợp với trẻ em. Mà A Khò đang ở bên trong không gian pháp bảo cùng với mấy người Nhược Lan, Lục Thanh Y, Bạch Tố Tố ôn chuyện. Ánh mắt có chút buồn bực nhìn không gian bên ngoài:

- Con bà nó, bọn họ làm sao mãi lại thỉnh đến như vậy? Còn chạy đến nhanh hơn cả ta!

- Ô - A Khò lúc này vô cùng kinh ngạc nhìn qua hoàng tử Thanh Dực Biên Bức của biên bức nhất tộc - Cái tên này làm sao lại nhìn quen mắt thế nhỉ? À, ta nhớ ra hắn rồi!

A Khò ánh mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ, miệng nhếch lên một nụ cười ti bỉ:

- Con bà nó, cái tên này lần trước trong mơ còn bị ta đánh đến tắt thở, hôm nay quả nhiên là gặp hắn. Cái tật của hắn vẫn không chịu bỏ a! Đám nữ nhân của ta mà cũng dám nhìn!

A Khò lại đưa mắt nhìn một vòng xung quanh. Hắn muốn tìm một ai đó, nhưng tìm một lúc vẫn không tìm thấy. Hắn hơi coa một chút thất vọng. Long Tinh Nguyệt đứng ở bên ngoài, bị ánh mắt của Thanh Dực hoàng tử nhìn đến, vẻ mặt không khỏi nhũn lại:

- A Khò, ta muốn đem hai con mắt của hắn lấy xuống!

Nàng lên tiếng, A Khò vô cùng đắc ý vỗ đùi cười to:

- Rất hợp ý ta, hừ, nữ nhân của ta mà cũng dám nhìn, ta phải lấy con mắt của hắn xuống!

- Ai là nữ nhân của người? Người đừng có nói bậy!

Nàng ngoài miệng nói cứng, nhưng trong lòng đã có chút mềm lại muốn thừa nhận lời của hắn nói. A Khò cũng không đi tranh miệng lưỡi với nàng, mượn thuật pháp của Quý Vô Ảnh mà âm thầm chui ra ngoài không gian pháp bảo, tiếp cận đến chỗ quả trứng rồng đang sắp nở ra. Một tia dao động nhỏ này cũng không có người nào phát hiện được. Mà Thanh Dực hoàng tử thì khẽ cười ré lên:

- Ha ha ha, đồng vui, quả nhiên là đồng vui a!

Tiếng cười của hắn ẩn chứa một loại dao động sóng âm vô cùng kỳ dị. A Khò đang dùng thuật pháp ẩn thân cũng suýt chút nữa thì bị sóng âm đánh cho lộ ra nguyên hình. Mà đám sủng thú và binh sĩ của các binh đoàn thuộc các thế lực đế quốc đều bị một lần công kích này mà suýt nữa vỡ nát thánh đạo quả trong người (thánh đạo quả giống như là một cái nội đan hay là đan điền của tu sĩ, sau khi tu vi đạt đến thánh cấp thì sẽ kết tinh thành hình, có hình thù như một quả trái cây tùy thuộc vào đặc tính công pháp mà hình thành đặc điểm màu sắc khác nhau). Những tu sĩ còn lại của các thế lực gia tộc đều

bị chấn động. Lòng người đã bắt đầu tức giận mà kêu lên. Nhưng Thanh Dực hoàng tử thì quý dị biến mất, sau lại xuất hiện trước mặt Hạ Hầu Khuynh Thành với một chường, miệng còn nhả ra làn khói màu xanh tím. Viên thuộc tướng để cấp một sao đi bên cạnh tên là Lư Hoảng Thao thấy vậy thì cả kinh hô lên:

- Hoàng hậu cẩn thận!

Nhưng lời của hắn đã chậm, vì chường này chỉ là hư chiêu, chủ yếu là để ra một đòn hỗ trợ của Lư Hoảng Thao. Còn khói độc mới chính là thứ lợi hại nhất, trực tiếp bỏ qua phong ngự trên người của Hạ Hầu Khuynh Thành, khiến nàng vô phương chống cự mà yếu ớt ngã xuống. Độc này là tuyệt kỹ thành danh của Thanh Dực hoàng tử, tên là khói lam chiều, có thuốc tính gây mê cực nặng, hầu như dưới đế cấp đều chưa từng có ai chống cự qua. Đặc biệt lại có tác dụng rất mạnh với nữ tính. Thấy hoàng hậu bị bắt ngay trước mặt mình, còn bị một tên nam nhân nửa người nửa yêu ôm đi, Lư Hoảng Thao một hồi tức khí gầm lên:

- Giết hắn, đem hoàng hậu cứu về cho ta!

Mấy trăm binh sĩ Cự Ngạc doanh tuy vừa bị công kích mà trọng thương, nhưng khí thế vẫn không chút yếu đi, còn mấy phần cuồng bạo lao lên. Trong khi đó nhóm người Nhược Tử cũng cố ý chạy đến, nhưng phương hướng có chút bất đồng. Mà phía binh doanh của Nam An Tượng Bình, Nhất Đạo Trịnh Khải hai tiếng hô lớn:

- Mau, đem đám người Đại Việt Đế quốc ngăn lại, kẻo không cho bọn họ đến gần quả trứng!

Long Tinh Nguyệt ánh mắt như có như không nhìn sang Nhược Tử, mà Nhược Tử thì khẽ gật đầu ra hiệu cho nàng. Đại chiến nổ ra, mười hai sát thủ người dõi cũng đồng loạt ra tay đem tam nữ Phụng Y Tiên, Hóa Liên, Diệp Lan hoàn toàn khống chế. Tam đại gia tộc, ba đại đế quốc, hiện tại chỉ còn hai nhà Lý, Nguyên là vẫn chưa thấy người tới. Chuyện cho tới nước này, A Khờ đã gần như sắp đưa tay chạm được vào quả trứng rồng. Đột nhiên kỳ biến lại xảy ra, quả trứng rồng biến mất ngay trước mặt của A Khờ. Hắn kinh hãi kêu lên:

- Là chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chém giết không ngừng (2)

A Khờ lúc này mới phát hiện đến, một tia dao động không gian ngay trước mặt mình. Khí linh lần này đã bị qua mặt, nên rất tức giận nói ra:

- Chủ nhân, tên trộm này còn chưa đi xa, khí tức của hắn đã bị thuộc hạ lưu lại. Hắn tuyệt đối không có chạy thoát được!

Đám người tam đại đế quốc, ba đại gia tộc đến đây là vì quả trứng rồng, đột nhiên lại không thấy quả trứng rồng đâu nữa, ánh mắt tên nào tên nấy đều như muốn đại ra. Mà Long Tinh Nguyệt thì sắp nhịn không được rồi, vì nàng biết được A Khờ còn chưa có đem quả trứng rồng thu vào trong tay, nó làm sao lại biến mất như vậy chứ:

- Ai, rốt cuộc là ai? Mau chui ra đây cho ta!

Nàng tức giận âm thanh cũng chấn động toàn bộ tu sĩ bên trong dãy núi. Mặc nàng la hét thế nào thì không khí xung quanh vẫn rất trầm tĩnh, không có một người nào trả lời câu hỏi cho nàng. Mà Thanh Dực hoàng tử lúc này lại cười ré lên một tiếng, giọng nói vô cùng đắc ý:

- Ha ha ha, trứng rồng đã mất, vậy thì bản hoàng tử không thèm chơi đùa với các ngươi nữa! Ta đi đây!

Mặc dù hắn còn chưa thu được hai nàng Nhược Tử và Long Tinh Nguyệt, nhưng đại thế lúc này không còn, hắn cũng không dám làm liều một mình địch lại toàn bộ tu sĩ ở đây. Thấy Thanh Dực hoàng tử muốn chạy, Lư Hoảng Thao hai mắt đỏ như máu, quát lên:

- Không lưu lại hoàng hậu, còn muốn chạy!

Hoảng Thao tay cầm một thanh đại kiếm rất lớn, đường kiếm như muốn phá rách không gian mà đánh tới. Thanh Dực hoàng tử cũng không phải là tay vừa, hắn vừa nghiêng người né tránh vừa tung một cước xuyên thẳng qua hư không đá bay Hoảng Thao lui lại hơn mấy chục bước, dưới chân đã là nhưng vế hõm sâu đến cả trượng. Thanh Dực hoàng tử khinh thường nhìn Hoảng Thao:

- Hừ, chỉ bằng vào ngươi cũng muốn ngăn trở ta!

Hắn nói xong liền đưa mắt nhìn sang chúng nhân bên cạnh, ai nấy đều có cảm giác như gặp phải quỷ. Mà Long Tinh Nguyệt thì đột nhiên hô lớn lên:

- Mau ngăn hắn lại, hắn chắc chắn là có liên quan đến quả trứng bị mất cắp! Chứ không, hắn làm sao lại vội vàng vàng mà chạy đi như vậy!

Một lời của nàng dường như đánh động toàn bộ mọi người ở đây. Ánh mắt Thanh Dực hoàng tử vô cùng tàn nhẫn nhìn về phía nàng:

- Tiệm nhân, hôm nay bản hoàng tử còn không thu thập được người thì không phải là hoàng tử của tộc người dơi nữa!

- Thật sao?

Mỹ Hầu Vương lúc này cầm theo Kim Cô Bổng từ bên trong không gian pháp bảo đeo trên người của Nhược Tử mà nhảy ra. Quỷ hồn Phán Quan đến, Hắc Bạch Vô Thường cũng xuất trận. Trận chiến này, bên phía tam đại thế lực đã có tới ba người thực lực tương đương đề cấp, năm người là thần cấp đại viên mãn, phía dưới còn có hơn mấy chục tu sĩ thần cấp năm sáu sao trở lên. Thanh Dực mặc dù thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng cảm giác miệng lưỡi đắng chát:

- Chết tiệt, bọn họ lấy đầu ra nhiều thêm mấy cái người lợi hại như vậy?

Hắn mở miệng nói ra lại xoay người nhìn ba người Phụng Y Tiên, Hỏa Liên, Diệp Lan bị mười hai nữ hắc y người dơi không chế. Rồi ném qua Hạ Hầu Khuynh Thành đang hôn mê cho mười hai nữ hắc y giữ lấy:

- Các người đem ba người họ và nữ nhân này lui đi! Bản hoàng tử sẽ ở lại cầm chân bọn chúng một lúc, sau sẽ trở về hòng hợp với các người.

Lưu Hoàng Thao thấy hoàng hậu của mình bị mười hai nữ nhân người dơi mặc hắc y chuẩn bị đem đi, liền lao đến mà kinh hô:

- Mau trả hoàng hậu lại cho ta!

- Hừ, có bản hoàng tử ở đây, người còn muốn xông lên hay sao?

Thanh Dực hoàng tử làm sao có thể để cho Hoàng Thao cứu ra Hạ Hầu Khuynh Thành đơn giản như vậy. Thấy hai người đã động thủ, nhóm người của Nhược Tử cũng muốn xông lên. Một mình Thanh Dực hoàng tử có thể đối phó ba bốn tu sĩ đề cấp dưới ba sao, nhưng mấy trăm người hợp lại, còn có thuật pháp hợp thể công kích. Dù hắn tốc độ có nhanh hơn, thuật pháp có quỷ dị thế nào, đánh tới đánh lui cũng đều rơi xuống hạ phong. Mà A Khờ lúc này đã đi vào trong một cái khe núi. Một gã đàn ông trung niên, ăn mặc tương đối đơn giản, dáng vẻ nhỏ thó hèn mọn, trên miệng có vài cọng ria mép nhảy lên nhảy xuống. Trên người của gã vắt theo một cái túi vải, bên trong túi vải tồn tại một tia sinh mệnh đang dao động mỗi ngày một rõ. Hai con mắt tí hí trên khuôn mặt hèn mọn của gã đem túi vải lật ra, rồi cười đầy đắc ý nhìn viên đá màu đen như là quả trứng trước mặt.

- Khả khả khả, thứ này là đồ tốt a! Có quả trứng này, ta còn lo gì không kiếm một chút vốn liếng từ mấy lão quái kia. Một con rồng nhỏ ta không dám đem làm vật cưới, chứ mấy lão kia sợ gì mà không đem chúng làm đồ riêng trong nhà. Giá cả của nó chắc hẳn sẽ rất tốt! Ta quả nhiên là thiên tài a, bọn họ có đánh đến đâu rơi máu chảy, cũng không biết được bốn đề là người trộm trứng đi ra! Ha ha ha, Kim Thiên Thử chúng ta vốn dĩ trời sinh đã rất thích hợp với nghề trộm cắp. Năm đó ta nhặt được quyền thuật pháp kia đúng là trời sinh một cặp a! Còn ai có thể lợi hại được như ta vậy chứ! Ha ha ha!

Gã này biệt danh là đệ nhất trộm sư, Hứa Thời Thiên. Vốn dĩ là do một con chuột lông vàng tu luyện tám ngàn năm mà thành hình, tu vi đạt đến đề cấp một sao. Nhưng không biết là do thiên tư của con chuột này không đủ, hay căn bản là vì hạn chế huyết mạch mà suốt gần ngàn năm nay tu vi của nó không có tiến thêm một bước nào nữa. Mà thọ nguyên của nó cũng vì thế mà trôi đi rất nhanh. Chính vì lẽ đó cho nên nó rất thích đi ăn trộm đồ của thiên hạ, hưởng thụ cuộc sống tự do thoải mái, tha hồ lấy ra đàn dược bù đắp lại cho thọ nguyên trôi đi mỗi ngày. Nó đang lúc đắc ý cười to, đột nhiên tính cảnh giác chợt tăng cao, vội vàng vàng đem quả trứng rồng bỏ lại vào trong túi vải, ánh mắt cẩn thận dò xét xung quanh. Khi đã kiểm tra kỹ không có ai ở bên cạnh, nó mới cẩn thận đi đến phía trước vài bước. Nhưng ánh mắt như điện chớp, lui nhanh lại cảnh giác tiếp tục nhìn quanh. Vẫn không có chút động tĩnh nào. Nó hơi thở ra, lại vỗ lên ngực mà thì thầm:

- Ài, có lẽ ta đã quá cẩn thận rồi! Với tài nghệ của ta thì làm sao có kẻ nào phát hiện ra được!

Nó lại ngón nghiêng một lúc, sau đó thì tiếp tục hướng đến chỗ khác mà đi. A Khờ đuổi theo nó tính ra cũng đã hơn một canh giờ, cái tính cẩn thận của nó hẳn cũng thừa biết. Nên không có vì thế mà lỗ mưng ra tay. Quả nhiên, vừa đi ngang qua khúc rẽ, con chuột tinh này chạy nhanh đi, sau đó thì bất chợt quay lại nhìn chằm chằm không gian phía trước. A Khờ lúc này đang dùng võ ảnh thuật của Quỷ Vô Ảnh, con chuột tinh này muốn phát hiện ra hẳn rất khó. Với lại A Khờ còn muốn cẩn thận hơn con chuột này rất nhiều. Nhìn thấy vẫn không có bất kỳ một tia dao động nào diễn ra, nó mới hài lòng gật đầu mà rời đi. Lần này nó cũng quay lại dò xét mấy lần, nhưng đều không có phát hiện ra chuyện gì khả nghi. Cuối cùng nó chui vào bên trong một cái hang đá, cái hang này là nó đào xuống lòng đất, rồi đi xuyên qua một dãy núi mới đến được nơi. Đây là một tòa động phủ bí mật của nó, bên trong cất chứa rất nhiều bảo vật. A Khờ bị một đồng lớn đồ vật bày ra trước mặt mà miệng muốn nuốt xuống một ngụm nước bọt. Cho đến lúc này con chuột tinh vẫn rất cẩn thận, nó đột nhiên quát lên một tiếng:

- Là ai, mau chui ra đây cho ta!

A Khờ còn tưởng một cái động tác nuốt nước bọt của mình bị nó phát hiện ra, nên suýt chút nữa là hiện hình. Nhưng may là hắn không coa làm thế, vì con chuột này hô lên như vậy chính là một cái thói quen của nó. Nó hô lên đến lần thứ ba thì mới hài lòng đem cửa động phủ hoàn toàn phong bế lại. A Khờ lúc này đã cười muốn rụng răng:

- Ha ha ha, con chuột này thật đủ cẩn thận a! Nhưng mà người không gặp may rồi!

A Khờ nói ra lời này liền hiện nguyên hình đi ra. Mà con chuột tinh thì kinh hãi kêu lên:

- Người... người là ai?

A Khờ một tay cầm trận bàn, một tay bấm niệm pháp quyết mà đánh ra. Toàn bộ không gian động phủ của Hứa Thời Thiên bị trận pháp của nó bao phủ lên, không gian trước mặt cũng biến đổi thành một mặt hồ rộng lớn mênh mông. Không có thổ thuộc tính, không có hỏa nguyên tố, nơi này chính là một

cai lòng giam dành cho nó. Hứa Thòi Thiên tuy tu vi là đề cảnh một sao, nhưng tuyệt kỹ của nó là Thâu Thần Thuật, kỹ năng chiến đấu của nó là chạy trốn. Nói đến đánh nhau, nó chính là một tên tu sĩ thánh cấp cũng đánh không lại, huống chi là tên biến thái A Khò, lại còn có một Quỷ Vô Ảnh lúc nào cũng kề kề bên cạnh. Hứa Thòi Thiên biết lần này mình ăn trộm bị bắt quả tang, mà cái tên nhân loại này thoát nhìn chỉ có thánh cấp ba sao, lại như không phải dễ dàng đối phó.

- Tiểu tử, bần đề xưa nay không thích ức hiếp tiểu bối, ngươi còn không chịu thu hồi trận pháp, cẩn thận bản đề sẽ cho ngươi sống không bằng chết!

Hứa Thòi Thiên nghe nhanh ra lời đe dọa, nhưng A Khò nào có để nó ở vào trong mắt.

- Đề cấp sao? Đề cấp ta không phải là chưa từng đánh qua, nhưng một tên đề cấp "cùi bắp" như ngươi đây cũng là lần đầu tiên ta thấy. Ngươi cũng không cần dọa ta làm gì! Trận pháp này dưới tôn cấp chưa từng có ai phá được, nếu ngươi không chịu ngoan ngoãn quy phục, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là đau khổ thật sự!

Hứa Thòi Thiên tuy rằng nhất gan, nhưng bị một tu sĩ thánh cấp xem thường như vậy nó cũng có chút tức giận mà lao lên:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa mà cũng dám đem bản đề ra dọa hay sao? Hôm nay bản đề không đem ngươi ra lột da thì không xứng danh là đề cấp tu vi.

Thấy nó khí thế bạo tăng, A Khò cũng không gấp gáp, mà miệng chỉ nhếch lên cười khê:

- Ai nói với ngươi ta là thánh cấp tu sĩ? Bản đề vốn dĩ chỉ muốn trêu đùa với ngươi một chút, vậy mà ngươi thật không biết thức thời!

A Khò đem khí thế trên người của mình bạo tăng thành tu sĩ đề cấp đại viên mãn, dọa cho Hứa Thòi Thiên kinh hãi run lên lập cập.

- Bán tôn, bán tôn cấp!

A Khò về mặt hơi hợt nói ra:

- Thế nào, ngươi còn muốn chống cự nữa hay là không?

Con chuột tinh này bản tính nhất gan nào dám nữa cứng rắn, vội dập đầu mà kêu lớn:

- Thuộc hạ xin ra mắt đại nhân!

A Khò nhưng mà nhìn ra được khoe mắt của con chuột này khê lóe lên một tia sáng giao hoạt, trong lòng cũng cười cười mà không nói.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Bắt lấy Hứa Thòi Thiên

Quả nhiên như trong dự tính của A Khò, cái con chuột tinh này hết sức giao hoạt. A Khò vừa mới thu lại trận pháp nó liền chui ngay xuống đất chạy trốn. Đáng tiếc con chuột tinh này giao hoạt sao bằng hai người A Khò và khí linh hợp lại, còn có Quỷ Vô Ảnh góp sức. Hứa Thòi Thiên mới vừa đào đất chui xuống, cảm giác một tầng cảm chế đem nó vây lại. Nó kinh hoàng vội nhảy lên tránh đi. Mà A Khò thì đột nhiên ở sau lưng của nó chụp đến. Nó tránh né được nên lăn mấy vòng dưới đất.

Con chuột tinh này tu vi đề cấp, mà thứ thuật pháp nó sử dụng chỉ là chuyên dùng để chạy trốn. Nó trốn đến lộ hỏa thuần thanh, tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn. A Khò mấy lần tóm hụt trong lòng đã muốn sốt ruột. Vì hắn cảm nhận được sinh mệnh của Tiểu Long như bị một thứ gì đó chậm rãi rút đi, nếu như hắn còn không giúp nó phá vỡ chui ra, thì không đến vài khắc nữa nó ắt hẳn sẽ chết.

Một lần lại chụp hụt, A Khò quả thật tức đến đỏ mặt:

- Con chuột kia? Ngươi nếu còn không chịu quy phục thì đừng trách ta ra tay độc ác!

Con chuột tinh cặp mắt ti hí đảo qua:

- Ngươi trang cái gì mà trang, thực lực thánh cấp cũng dám dọa bần đề hay sao? Hừ, ta không biết là ngươi vì sao lại có thể lấy ra uy áp của bán tôn cường giả, nhưng ta có thể khẳng định là ngươi không có đạt đến tu vi đó!

- Hừ, vậy thì ngươi cứ thử xem!

A Khò lúc này dường như là muốn liều rồi, hắn thân hình thoáng lên đã bay đến trước mặt của Hứa Thòi Thiên. Hứa Thòi Thiên về mặt khinh bỉ xem thường tránh đi. Nhưng mà vào lúc này cả thân hình của nó đột nhiên bị chế trụ mà không nhúc nhích được. Nó cảm giác có bàn tay ai đó túm lấy cổ áo của mình mà nâng lên. Rồi một bàn tay như lời đình áp lên đỉnh đầu của nó. Nó quá mức sợ hãi kêu to:

- Không thể nào!

- Lộn xộn!

A Khờ quá quen với câu nói kinh hãi lúc này của nó. Một cái nó ẩn được đặt xuống, con chuột tinh từ hình người biến trở lại thành hình một con chuột lông vàng lớn chừng cái cối xay. A Khờ không biết quá trình vừa rồi mình có làm ra sai sót gì hay không, chỉ thấy cảm giác trên người không được khỏe, lão đảo mà ngã lảo ra đất, miệng phun ra một ít máu tươi. Hẳn đây là do cố ý đem Quỷ Vô Ảnh gọi ra bảo tháp, khiến cho tinh thần lực bị hao tổn quá lớn mà trọng thương. May là hắn còn một việc quan trọng phải làm, nên mới gắng gượng qua được:

- Mau đưa quả trứng rồng lại cho ta!

Con chuột tinh lúc này không dám một chút chần chừ, vội cầm quả trứng rồng đang sắp nở ra giao lại cho hắn. A Khờ đưa tay chạm lên quả trứng, cảm nhận được tia dao động tinh thần vô cùng thân quen. Hắn không khỏi cố sức mà đem linh lực rót vào bên trong. Hắn còn tự tay bức ra mấy giọt máu của mình nhỏ lên quả trứng. Quả trứng thông qua lớp vỏ bên ngoài hấp thu được sinh cơ do hắn truyền cho, ánh sáng trên lớp vỏ càng thêm chói mắt, sinh cơ cũng vì thế mà dồi dào trở lại. A Khờ tiêu hao một lần này không phải là nhỏ, đến khi cảm nhận được sinh mệnh của quả trứng này đã ổn định, một con rồng non sắp phá vỏ chui ra. Nên hắn mới an tâm mà ngã người ra đất nằm mê mang thiếp đi.

Một lần này vậy mà hắn ngủ tới ba ngày ba đêm mới tỉnh. Đến khi tỉnh dậy, cuộc chiến bên ngoài động phủ của Hứa Thời Thiên đã không biết kết thúc từ lúc nào rồi. Hắn mở mắt đứng dậy nhìn xung quanh. Hứa Thời Thiên lúc này đã trở lại nhân hình, ánh mắt vô cùng sợ hãi nhìn một đầu sinh vật màu vàng kim nhỏ bé đang nằm bên cạnh của A Khờ. Con rồng nhỏ này vậy mà đã phá vỏ chui ra, nằm bên cạnh hắn ngủ rất ngon lành. Hắn thích thú vuốt nhẹ lên người nó, nó như cảm nhận được khí tức của hắn mà mở mắt ra nhìn. Về mặt của nó tràn đầy hân hoan cúi đầu dụi dụi vào lòng bàn tay của hắn. Thông qua một loại liên hệ kỳ lạ nào đó, hắn biết được là nó đang quan tâm đến hắn, muốn hỏi hắn có làm sao không.

Hắn vuốt nhẹ lên người nó, rồi chậm rãi mở miệng nói ra:

- Tiểu Long, sau này ngươi chính là con trai của ta! Chỉ cần có ta tại, thì ngươi cả đời này sẽ không cần sợ hãi chuyện gì cả!

Con rồng này không biết làm sao vừa mới sinh ra đã mang khí tức thần cấp. Nó so với người cha nuôi này còn muốn mạnh hơn, nhưng vẫn rất tin tưởng vào câu nói của hắn, mà dụi cái đầu nhỏ của nó vào trong tay hắn. Đây là biểu thị cho sự tin tưởng tuyệt đối của nó với người cha vừa đường gặp mặt này. Hứa Thời Thiên nhìn một người một rồng ánh mắt nhìn nhau, nó có chút cảm giác cổ quái. A Khờ lúc này thu hồi lại tâm tính, đem Tiểu Long đặt lên trên vai rồi quay sang hỏi con chuột tinh:

- Ta một lần này hôn mê đã qua mấy ngày rồi?

Con chuột tinh rất thành thật trả lời:

- Dạ thưa chủ nhân, tổng cộng là người đã hôn mê ba ngày hai đêm rồi ạ!

A Khờ nghe thế không khỏi giật mình hô lên:

- Nguy rồi! Đám người bên ngoài không biết có gặp chuyện gì hay không?

A Khờ theo lối cũ mà chạy trốn ra. Con chuột tinh vừa chạy ở phía sau vừa lải nhải:

- Chủ nhân, bên trong còn một ít đồ nữa, chờ tiểu nhân thu xong rồi người hắn đi!

A Khờ nhìn nó tiếc của như vậy, không khỏi đem nó xách lên cao:

- Ngươi còn lải nhải linh tinh nữa thì ta sẽ đem ngươi ném đi ra ngoài đấy!

- Chủ nhân...

Nó vẫn ngoan cố quay đầu nhìn về một đồng lộn xộn chất chồng bên trong động phủ. Mấy đồ đó tuy có giá trị không nhỏ, nhưng vẫn còn không đáng để A Khờ chậm trễ thời gian của mình. Hứa Thời Thiên biết là chuyện này ra đi, e là không có cơ hội để quay trở về. Nên nó chỉ đành bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, rồi không dám nói thêm lời nào chạy đi phía trước dẫn đường cho A Khờ. Rồi khỏi đường ngang, ngoặt dọc, ra ngoài khe núi, đến bên trong không gian tòa núi lửa lúc trước bọn người của các thế lực tranh đoạt trứng rồng. Hồ dung nam hầu như vẫn còn nguyên vẹn, thế nhưng mặt đất xung quanh dường như đã bị phá hủy không ra hình thù. Thậm chí có vài cái hồ sâu đến mấy nghìn trượng. A Khờ cảm nhận hơi thở của đám người Nhục Tử, Long Tinh Nguyệt. Lại nhìn vết tích lưu lại, lòng có chút thờ ơ:

- Ài, xem ra ta đã đến chậm rồi! Chúng ta đi thôi!

A Khờ bước đi ra ngoài, lang thang xung quanh mấy vạn dặm hỏa vực. Thậm chí hắn còn đi đến những nơi có linh hỏa tồn tại, và mấy chỗ từng có tu sĩ đánh nhau. Nhưng tất thấy mọi thứ dường như đã được dọn dẹp rất sạch sẽ. Vạn Hỏa sơn linh hỏa hầu như bị người ta lấy đi gần hết, thỉnh thoảng chỉ còn sót lại vài đoá linh hỏa cấp thấp mà thôi. A Khờ vòng đi một vòng, rồi nhắm hướng nơi sáu lão quái bán tôn cấp từng vây công hắn và Hỏa Đế bên trong. Không gian chỗ này xuất hiện vài cái vết nứt, A Khờ có thể cảm nhận được khí tức cuồng bạo tồn tại bên trong vết nứt. Mà mấy trăm dặm quanh khu vực này, hầu như đều bị sang phẳng thành bình địa, không có một tia khí tức sinh mạng nào tồn tại qua. A Khờ chán nản lại rồi đi khỏi Vạn Hỏa sơn, hắn không biết đám người Nhục Tử và Long Tinh Nguyệt có rời đi khỏi Vạn Hỏa Sơn trở về Đại Việt Đế quốc, hay là gặp ra chuyện gì bất trắc rồi.

Nhưng nhờ trên người các nàng có ấn ký của hấn, nên hấn có thể an tâm là các nàng vẫn còn an toàn, không có tổn thương gì.

Lại đi ra ngoài phạm vi của Vạn Hòa sơn hơn nghìn dặm, A Khờ nhìn thấy có một nhóm người nhìn có một chút quen mắt, bị một nhóm người khác vây công vô cùng ác liệt. Lại có tiếng người hét rú lên, rồi máu tươi phụt ra ngã xuống đất mà chết. Hứa Thời Thiên nhìn cảnh tượng giết chóc thảm thiết như vậy thì cả người cứ run lên. A Khờ không khỏi đá cho nó một cái:

- Cái con chuột nhà người! Sợ cái gì mà sợ? Chỉ là một đám tu sĩ dưới thánh cấp, người cũng sợ hay là sao?

Hứa Thời Thiên mặt dày nói ra:

- Thuộc hạ làm sao mà sợ bọn chúng? Cái đám chuột nhỏ đó, chỉ cần ta thoáng hiện thân một cái là đã sợ xoán ra quần rồi. Thuộc hạ chẳng qua bản tính thiện lương, không thích nhìn cảnh máu tanh mưa máu mà thôi!

A Khờ vốn dĩ cũng không muốn tham gia vào chuyện tranh đấu của đám tu sĩ này làm gì, chỉ là hấn nhìn ra bọn người bị vây công lại là mấy tên thủ hạ mà mình đã tự lưu lại ấn ký lần trước. Đám người đang vây công nhóm tu sĩ Sở quốc ở bên trong, đột nhiên thấy có một thanh niên nam tử, tướng mạo tuy không quá gây cho người ta chú ý đến, nhưng khí chất của người này lại rất đặc biệt. Mà khí tức của hấn là một thánh cấp tu sĩ, bên cạnh còn có một lão già nhỏ thó phả ra hơi thở bán tôn cấp, còn có một đầu long tộc thần cấp trên vai. Một đám tu sĩ dưới thánh cấp làm sao mà không kinh hãi dừng lại. Ngược lại, lúc này đám người tu sĩ Sở quốc lại như tìm được đường sống trong kẻ chết mà kêu lên:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân!

Giật mình, đám người đang vây công đều giật mình rồi. Không nghĩ đến bọn người Sở quốc này còn có một chủ nhân lợi hại như vậy, bán tôn cấp a! Đám người vây công đều cho rằng chủ nhân của nhóm người Sở quốc này chính là lão già nhỏ thó bán tôn cấp đứng bên cạnh người thanh niên trẻ tuổi, và người thanh niên trẻ tuổi chắc là người hầu hay là đệ tử gì đấy. Mà A Khờ liếc mắt nhìn một lũ người này mặt quần áo rất lộn xộn, không phải là thể lực của các gia tộc hay đế quốc, mà chỉ là một nhóm tán tu tụ tập cướp bóc mà thôi. A Khờ phát tay nói ra:

- Được rồi, các người lại đây hết cả đi!

Lệnh của hấn nói ra làm cho cả đám người tán tu kia mắt mở lớn lên. Nhưng còn chưa hết, A Khờ lại quay sang nói với Hứa Thời Thiên:

- Con chuột nhà người đem bọn chúng thu thập cho ta! À, mà người không cần phải đánh người, chỉ cần lột sạch đồ đạc trên người bọn chúng là được rồi!

A Khờ biết con chuột này không có thuật pháp công kích, nên tìm ra sở trường của nó mà nói ra. Ban đầu nghe đến đánh nhau mặt nó như là đưa đám, nhưng khi nghe hấn nói chỉ đi lấy đồ của một lũ tán tu tu vi không đáng giá này thì nó cười lên đầy đắc ý:

- Chủ nhân! Người cứ yên tâm, ta đảm bảo là sẽ lột sạch của bọn chúng không còn một món đồ nào trên người.

A Khờ nghe nó nói thế thì chỉ lười biếng gật đầu. Mà đám tán tu kia thì bị dọa cho sợ bể mật. Nếu bọn họ nghe không nhầm thì lão bán tôn cường gia kia lại chính là nô bộc của người trẻ tuổi trước mặt, mà bọn họ nghe ra lão già này lại là một con chuột tinh.

- Xong rồi, lần này chúng ta xong thật rồi!

Một đám đều đứng ngây người cho Hứa Thời Thiên nhảy tới nhảy lui trộm đồ. Mà thật ra là bọn họ để cho nó lột đồ thì đúng hơn, vì không có một tên nào dám phản kháng hay chạy trốn đi. Rất nhanh sau đó trên tay của Hứa Thời Thiên xách về một đồng linh khinh đồ đặc cầm trên tay. Nào là y phục, trử vật, pháp bảo, pháp khí, đan dược... thậm chí A Khờ còn thấy có cả nội y của nữ nhân trong đó. Mất hấn một chút nữa là rút ra ngoài. Hấn nghĩ cũng không nghĩ đến cái con chuột này như vậy mà đem cả đồ của nữ nhân cũng lột xuống. Hấn còn chưa kịp mở miệng ra mắng đã nghe có tiếng nữ nhân thút thít nói khê:

- Đại nhân... đại nhân... người... người có thể trả đồ lại cho ta được không?

Một thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi cả người khép chặt, đưa tay cố che đi những chỗ tư mật của mình, mặt đỏ xầu hổ từ trong đám người nói ra. A Khờ nhìn nàng, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vú Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Nữ nô Tiêu Mỹ

Nhìn nữ nhân trước mặt A Khờ vội ho khan lên một tiếng:

- E hèm, mấy tên nam nhân các người tên nào dám nhìn thêm nàng một chút, ta sẽ đem mắt của kẻ đó móc xuống!

Lời hắn vừa nói ra, cả một đám nam nhân như hổ đói vội nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhắm mắt lại, không có bất kỳ tên nào dám làm trái lời của hắn. Mà A Khờ lúc này cũng đem con chuột tinh Hứa Thôi Thiên đá văng đi, rồi tự mình lấy y phục ra mặc lên cho nàng. Nàng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì trong bụng, nên ánh mắt rất là sợ hãi mà tránh đi. A Khờ đem nàng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh mặc đến đầy đủ, mới gật đầu nói ra:

- Ngươi quả nhiên là rất giống với tỷ tỷ của ngươi!

A Khờ nói lời này làm cho thân thể thiếu nữ khẽ run lên, ánh mắt của nàng trong veo mang theo một tầng hơi nước ngược lên nhìn hắn:

- Ngài... ngài biết tỷ tỷ của ta?

A Khờ nhìn nàng gật đầu mỉm cười, rồi khẽ đưa tay chạm lên cái dấu ấn màu đỏ in trên trán của nàng. Nàng bị động tác của hắn dọa đến phát khiếp. Hắn nhưng mà đem hai vai của nàng giữ chặt, mày nhíu lại đẩy về gần đỡ:

- Nói đi, là ai đã đem cái dấu ấn này in lên trán ngươi?

Lời này của hắn làm cho một gã trung niên mập mập đứng ở gần đó hai đầu gối run lên cầm cập, quỳ mạnh xuống đất mà dập đầu kêu to:

- Tiền bối tha mạng! Tiền bối tha mạng! Nàng là do ta mua về từ chợ nô lệ, ta thấy nàng xinh đẹp lại có thực lực không tệ nên mới dẫn đi theo. Ta chỉ là đem nàng làm người hầu, tuyệt chưa làm ra cái gì quá đáng với nàng! Xin ngài hãy tin ta, nàng ta tuyệt đối vẫn còn trong sạch! Ta xin thề với ngài!

A Khờ không nói một lời, tay phải vỗ xuống, đem đầu của gã đàn ông mập mập đánh nát như tương. Nhìn thấy cảnh tượng này không ít tu sĩ tán tu sợ hãi mà bỏ chạy. A Khờ cũng không có đuổi theo, mà để mặc cho con rồng nhỏ Tiểu Long lao đến, đem đám tu sĩ này đốt đến không còn hình thù. Tất cả những người còn lại đều bị kịch liệt chấn nhiếp rồi. A Khờ đem thiếu nữ trước mặt chỉnh chu lại quần áo một lần nữa, mới ân cần hỏi thăm:

- Ngươi nói đi, ngươi làm sao lại bị bắt bán thành nô lệ? Tỷ tỷ của ngươi không có bị làm sao chứ?

Nàng nghe hắn hỏi hơi có chút sợ hãi nói ra:

- Ta... ta không biết! Lúc ta bị bắt đi thì tỷ tỷ cũng bị người ta bắt đi, cả đại ca của ta cũng bị bắt. Bọn họ đều bị đưa về một tòa thành nào đó của nhân loại, ta cũng không biết rõ tên. Ta là bị bắt đi nửa đường thì được người kia mua lại. Hắn thấy ta xinh đẹp, nên có ý... có ý muốn ta hầu hạ cho hắn. Nhưng... nhưng hắn quả thật là chưa kịp đụng đến người ta thì đã bị ngài giết chết rồi!

Nàng lời nói tuy có chút run rẩy nhưng lại ý tứ rất rõ ràng. A Khờ lửa giận trong lòng suốt nửa bực phát đem cái cây của tên mập kia đánh tan. Hắn đem nàng ôm vào trong ngực, niệm thi pháp bên tai của nàng:

- Tiểu Mỹ, ngươi yên tâm đi! Có ta ở đây rồi, ta sẽ không để ai ức hiếp ngươi nữa đâu!

Tiểu Mỹ cũng không biết người thanh niên này tại sao lại biết được tên của mình. Nhưng cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn, nàng như có chút quen thuộc, lại như có cái gì đó vẫn không kịp thích ứng. Hắn thấy nàng hơi động đậy liền biết lúc này mình hơi có chút thất thố, nên vội buông nàng ra mà nói:

- Xin lỗi, là ta đã làm ngươi sợ hãi rồi!

Nàng nhìn hắn cười, nụ cười trong vắt của nàng làm hắn liên tưởng đến nụ cười của một thiếu nữ, một thiếu nữ mà dù là trong mơ hay thực tại, hắn đều luôn luôn nhớ thương trong lòng.

- Tiểu Lăng, rốt cuộc nàng đang ở đâu?

A Khờ ánh mắt đỏ hoe nhìn về một phía chân trời xa xôi. Mặc dù nói hắn đã gặp qua Tiểu Lăng một lần bên trong bảo tháp, nhưng người này cũng chỉ là một cỗ phân thân của Minh Nguyệt cung chủ. Hắn cũng không biết, cuối cùng ai mới là Tiểu Lăng thật sự. Hay nói đúng hơn, trong lòng hắn ai mới là Tiểu Lăng mà hắn yêu thương nhất.

Bỏ lại những rắc rối trong lòng, A Khờ đem theo nhóm người Sờ Kỳ và một ít tên tán tu muốn đi theo lưu lại ấn ký mà bắt đầu hành trình đến một tòa thành nằm ở phía tây biên giới Đại Việt Đế quốc, Hắc Thạch Thành. Lại nói, nhóm người Nhược Tử sau khi cùng nhau vây công Thanh Dục hoàng tử thất bại, để hắn chạy thoát trở ra. Các nàng liền chia nhau đi tìm tung tích của A Khờ cùng với quả trứng rồng bị mất tích. Một lần này, Long Tinh Nguyệt mang theo không gian pháp bảo của A Khờ đeo vào trên người. Đi bên cạnh nàng còn có Phán Quan và hai quý hồn Hắc Bạch Vô Thường, Mỹ Hầu Vương và Ngưu Ma Vương đều đã tách ra đi riêng. Mà Nhược Tử thì đem theo quân đội của mình tập hợp với các thế lực của Đại Việt Đế quốc để thu tin tức.

Trong một cái rừng cây nhỏ, nhóm người Long Tinh Nguyệt dừng lại tạm thời nghỉ chân một lúc. Nhược Lan cái bụng lúc này càng ngày càng muốn nở ra, không biết mấy dạo gần đây làm sao trong người nàng tu vi đột nhiên tăng mạnh, bây giờ tu vi của nàng đã bước vào cảnh giới tông sư. Mà Lục Thanh Y và Bạch Tố Tố đều nhìn bụng nàng mà rất ngưỡng mộ. Bạch Tố Tố là người nhìn nàng ngưỡng mộ nhất:

- Lan tỷ, ta làm sao cùng với phu quân song tu nhiều lần như vậy mà bụng của ta còn chưa lớn lên? Ta cũng muốn bụng mình lớn lên như bụng của tỷ tỷ vậy!

Tuy tu vi của các nàng cách biệt rất xa, nhưng dựa trên bối phận hai nàng Lục Thanh Y và Bạch Tố Tố phải kêu Nhược Lan một tiếng tỷ tỷ mới phải phép. Nhược Lan biết tính tình của nàng thiện lương, nghĩ ra cái gì liền nói cái đó, không có cẩn thận và mưu kế được như Lục Thanh Y, nên chỉ cười hiền mà nói ra:

- Là ta với chàng lúc trước còn là phạm nhân có quan hệ nên mới thụ thai được. Các người tu vi cao như vậy, muốn thụ thai cũng không có dễ dàng đâu.

Nghe Nhượng Lan nói ra lời đó sắc mặt của Tổ Tổ có chút không vui:

- Như vậy... như vậy nếu như sau này ta không thể có con với phu quân, phu quân liệu có bỏ rơi ta không?

Nàng hỏi ra ai cũng im lặng mà không nói. Đặc biệt là Lục Thanh Y, nàng ta thừa biết địa vị của mình ở trong lòng A Khờ đều kém rất xa Nhượng Lan và Tổ Tổ. Mà nàng cũng biết cái tên phu quân này rất là hoa tâm, đến một lúc quả nhiên như lời Tổ Tổ nói ra không phải nàng là người rất có thể bị hấn vút bỏ hay sao. Nhìn thấy khung cảnh trầm lắng nặng nề, Linh Diễm Vương bắt đầu đứng dậy chen vào:

- Thừa mấy vị nữ chủ nhân, mấy vị nếu muốn thụ thai, không phải là không có cách! Tộc người rắn chúng ta vốn dĩ là có một cái bí pháp làm ra được loại chuyện này. Nhưng cái này cũng không phải là chắc chắn mười phần đạt đến mười phần. Bên trong còn có ẩn chứa một ít nguy hiểm nhất định! Nếu các vị không ngại nghe đến thì ta sẽ nói ra cho mà nghe!

Vừa nghe xong chuyện này ánh mắt hai nữ yêu xà liền sáng lên. Đặc biệt là ánh mắt của Lục Thanh Y, nhưng nàng không ngốc giống như muối muối Bạch Tổ Tổ của mình. Nàng dè chừng mà nhìn sang Linh Diễm Vương:

- Người chưa từng kết hôn, làm sao người biết được loại chuyện này?

Những người có mặt ở đây ngoại trừ Tiêu Lăng do con thỏ trắng bên trong tòa bảo tháp biến hình đi ra là im lặng không nói lời nào, chúng nữ đều đưa ánh mắt vô cùng tò mò mà nhìn sang Linh Diễm Vương. Nàng bị nhìn đến có chút đỏ mặt, xấu hổ nói:

- Thật ra, trước đây ta cũng từng có một vị hôn phu. Nhưng mà trước khi bọn ta kết thành đạo lữ song tu, thì chàng ấy bị kẻ thù giết chết. Nên là từ đó đến nay ta chỉ có tu luyện tăng cường thực lực, hồng tìm đến kẻ thù mà báo thù cho chàng. Đáng tiếc mấy chục năm trước, kẻ đó lại bị người ta giết rồi. Cho nên cái bí thuật này ta biết đến cũng không có gì kinh ngạc. Với lại, hai nữ chủ nhân đều là xà thân hóa thành, ta nghĩ chắc không có gì bất tiện cho lắm!

Nàng nói đến cuối cùng vẫn phải đưa mắt qua nhìn đến sắc mặt của Nhượng Lan một chút. Bây giờ thân phận của nàng chính là nô lệ của A Khờ, trước mặt mấy nữ chủ nhân này vẫn phải cúi thấp đầu. Mặc dù điều này cũng không có ai ép buộc đến nàng, nàng vẫn phải lưu tâm một chút. Nhượng Lan hiểu ý tứ của Linh Diễm Vương nên mới đứng dậy nói ra:

- Chuyện sinh con đẻ cái cho phu quân là trách nhiệm của nữ nhân bọn ta! Nếu các nàng đã được phu quân đem về nhà rồi, thì cũng nên để các nàng ấy gánh lấy trách nhiệm này đi! Thôi, ta cảm thấy hơi mệt! Ta muốn đi nghỉ ngơi một chút!

Thấy nàng rời đi, Linh Diễm Vương rất tinh ý gọi ra Bạch U, Bạch Lan nói:

- Hai người các người đi theo chăm sóc nữ chủ nhân! Còn chuyện ở đây có ta lo là được rồi!

Hai nàng Bạch U và Bạch Lan liền vâng dạ mà lui ra. Còn Linh Diễm Vương thì lúc này mới ngồi xuống giảng giải cho chúng nữ nghe về mấy thuật phòng the dành cho nữ xà để dễ bề sinh con. Các nàng ban đầu nghe đến đều rất ngưỡng mộ. Đặc biệt là thánh nữ xà tộc U Lan và hai thị tỳ Bạch Liên, Bạch Linh. Nhưng nghe dần đến về sau ánh mắt ai nấy cũng đều chăm chú, hơi thở gấp gấp hẳn lên. Mà Phán Quan và Hắc Bạch Vô Thường đang ở bên ngoài đi tuần tra nên là không có cơ hội nghe đến mấy chuyện diễm lệ như vậy. Ba quý hôn đang ngồi thiền định mà đưa hồn lực ra ngoài dò xét, đột nhiên cả ba đều mở mắt ra nhìn nhau. Vì bọn họ lúc này phát hiện ra có một thứ vô cùng khủng khiếp đang lao đến đây. Khi ba quý hôn chạy vội về nơi báo tin cho chúng nữ, đã thấy các nàng đều cảnh giới mà nhìn về phương hướng cách đây mấy chục dặm phía trước.

A Khờ lúc này trên đường đi đến Hắc Thạch Thành cũng gặp phải chuyện rắc rối tương tự. Vốn dĩ mọi thứ đều rất thuận lợi, không biết là con chuột tinh Hứa Thời Thiên ăn no rồi dừng mơ, hay là ngựa tay thành thói mà đi trộm đồ của một đám nữ yêu không nên chọc đến, làm cho cả một nhóm người gần trăm người chạy đi vô cùng chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Trộm đồ

Nhóm người A Khờ lúc này rời khỏi Vạn Hóa Sơn chỉ chừng hơn mười vạn dặm, khoảng cách đến Hắc Thạch thành ít nhất cũng phải đi năm, sáu ngày nữa mới tới. Một lần này, vì trên đường đi nhân tiện nên nhóm người A Khờ đi được rất thoải mái. A Khờ đương nhiên là rất muốn gấp rút chạy đến Hắc Thạch thành để tìm tung tích của Tiêu Lăng, nhưng trên người hắn hiện tại không có pháp bảo phi hành. Hắn muốn đi, cũng chỉ có thể dựa vào tu vi của mình mà phi hành đi. Nhưng bên cạnh hắn còn có Tiêu My, nàng ta tu vi không đủ cho nên không thể nào tự phi hành được giống như hắn, nên hắn vì thế mới chậm lại một ít thời gian. Cũng chính vì lẽ này nên một cái rắc rối ngoài ý muốn lại xảy ra. Không biết tên Hứa Thời Thiên trong lúc phi hành đụng phải thứ gì mà chạy loạn lên la hét:

- Chủ nhân, chủ nhân! Không xong rồi, không xong rồi! Có người đang ở phía sau muốn đuổi giết chúng ta!

Nhìn về mặt vừa đắc ý lại vừa hốt hãi của hắn, A Khò có chút nghi hoặc:

- Nói đi, rốt cuộc là người đã làm ra chuyện gì?

Hứa Thời Thiên dường như rất gấp, hắn đem một cái túi vải trên người ném qua cho A Khò:

- Chủ nhân, lần này người phải làm chứng cho ta! Ta chỉ lấy của mấy ả có một cái túi vải, mấy ả lại muốn giết ta! Thật sự là quá mức khinh người!

Hứa Thời Thiên ném xong túi vải cũng liền chạy té đi, để lại A Khò về mặt vô cùng ngơ ngác. Đến khi hắn cảm nhận được sát khí lan đến, biết là cái con chuột tinh này vừa mới gây họa xong, còn ném đi tang vật giao cho mình. Hắn tức giận hét toáng lên:

- Hứa Thời Thiên, người mau đứng lại cho ta!

Hứa Thời Thiên đương nhiên là không dám đứng lại, hắn còn hăng hái chạy nhanh hơn, miệng không ngừng lẩm nhẩm một mình:

- Hừ, lão thù ta nhất gan chứ không có ngốc! Ta mà đứng lại chủ nhân nhất định sẽ đánh ta, rồi lại đem ta giao cho đám tặc bà đó! Ta nhất định là chết chắc rồi!

Thấy Hứa Thời Thiên không nghe lệnh mình, càng chạy càng hăng. Hắn đang muốn dùng đến cấm chế để cưỡng ép đi ra. Mà lúc này đột nhiên bên trong cái túi vải lại động đậy, hắn không khỏi giật mình mở tung nó ra. Bên trong không phải là vật gì quý giá, mà chỉ có bốn thân hình nữ nhân nằm co rút lại, ai nấy sắc mặt đều rất khó coi. Mà kỳ lạ nhất là hai thiếu nữ tí hon, chỉ lớn bằng hình hài một đứa trẻ nhỏ sơ sinh, nhưng thân thể lại phổng phao như thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi. Hai thiếu nữ tí hon này một người thì mặc lục y, trên người phảng phất có hương vị như hoa sen mới nở. Một thiếu nữ mặt áo vàng, có một đôi cánh bướm trong suốt sau lưng, trông khá là đáng yêu. Mà hai nữ nhân còn lại, một người mặc hồng y thì A Khò không biết tên. Còn một nữ nhân mặc hoàng bào trên người thì A Khò đã từng thấy qua một lần.

- Đây không phải là hoàng hậu của Tây Thục Đại Đế quốc hay sao? Nàng ta sao lại ở đây?

Ngày đó A Khò chỉ nhớ là có một con dơi yêu đem hoàng hậu của Tây Thục bắt đi, sau đó thì xảy ra tranh đấu. Còn lại thì hầu như hắn không biết chuyện gì xảy ra tiếp theo. A Khò sau khi bình tĩnh nhớ lại, lúc này mới lưu ý đến thân thể các nàng có sự khác thường.

- Ô bọn họ làm sao giống như là đang bị đóng băng lại như vậy nhỉ?

Nghe A Khò hỏi khí linh bên trong bảo tháp cũng tò mò ngó đầu đi ra, nó chặc chặc kêu lên mấy cái, sau mới nói:

- Bọn họ là bị trúng độc, bên trong thân thể sắp bị băng phong đóng cứng lại rồi!

- Độc? Các nàng làm sao lại trúng độc?

A Khò kinh hãi kêu lên, khí linh lại nhàn nhạt nhìn hắn cười:

- Đây là các nàng bị trúng Hàn Băng Huyết độc của tộc người dơi ở phía bắc Vạn Độc sơn. Độc này là kỳ môn tuyệt độc, chỉ có người của hoàng tộc hoặc là thiên tài đặc biệt của biên bức nhất tộc mới luyện được. Vì điều kiện quyết đề tu luyện công pháp này chính là dùng hàn độc nhập thể, dùng hàn khí tẩy rửa kinh mạch, đem nó hấp thu vào trong máu huyết. Loại công pháp này vô cùng tà dị và cực đoan. Hầu như mười người tu luyện thì đã có chín người bị hàn độc phản phệ mà chết. Tu vi càng cao, hàn độc cần dùng càng mạnh, nên loại công pháp này rất hiếm khi xuất hiện. Mà người luyện được công pháp này lại rất lợi hại. Xem chừng con thanh dực hoàng kia hắn là người của hoàng tộc, lại tu Hàn Băng huyết độc gần đến đại thành rồi!

- Vậy loại hàn độc này có phương pháp nào để phá giải hay không?

- Có! Phương pháp thì có hai loại, mà phải xem là chủ nhân muốn dùng đến loại phương pháp nào hay thôi!

A Khò nghe trong lời nói của nó có ý chọc tức thì gắt lên:

- Nói nhảm, còn không mau nói ra cho ta!

Khí linh nghe hắn tức giận thì hắc hắc cười:

- Phương pháp thứ nhất, cũng là phương pháp đơn giản nhất! Chính là chủ nhân dùng đến khí dương trong người của mình đem dẫn vào trong người của các nàng, như vậy độc khí này sẽ giải được thôi!

A Khò nghe nó nói xong mặt lập tức xám đen, lập tức phát tay:

- Còn phương pháp thứ hai là gì?

Thấy hắn lần này vậy mà từ chối giải độc bằng phương pháp thứ nhất, khí linh mới có chút bi ối cười:

- Chủ nhân, là người sợ có người nhìn thấy hay sao? Người yên tâm đi, chẳng phải chủ nhân có một cái trận bàn hay là sao? Cứ bố trí nó xuống, còn ai nhìn thấy được nữa chứ!

A Khờ nghe nó nói mà mắt không khở trợn ngược lên:

- Ngươi nghĩ ta là hạng người như vậy hay sao?

Thấy hấn tức giận như vậy nó cũng chỉ cười cười:

- Thật ra phương pháp thứ hai không phải là ta không muốn nói ra, mà thật sự loại phương pháp này tương đối nguy hiểm, với lại chủ nhận hiện thời cũng không thể thi triển ra được!

- Nhưng mà... nhưng mà...

A Khờ ánh mắt lúc này do dự nhìn đến Hạ Hầu Khuynh Thành đang nằm bên cạnh. Khí linh liền hiểu ngay ý tứ của hấn, nụ cười càng thêm bí ối hơn:

- Khắc khắc khắc, chủ nhân ngươi yên tâm! Ta đảm bảo sau khi chuyện này xong các nàng sẽ tuyệt không dám tiết lộ ra ngoài một câu nửa chữ đâu. Ngươi chỉ cần tin tưởng ta là được!

Khí linh đã nói đến nước này rồi A Khờ cũng không do dự nữa. Hấn đem các nàng đều thu lại vào trong túi vải, sau đó thì vác lên vai đi đến chỗ mọi người tụ họp:

- Sở Kỳ, ngươi đem người của ngươi tản ra hết đi! Các ngươi nếu muốn theo ta thì đi đến Hắc Thạch thành mà tụ hội, ta sau khi đến đó sẽ lưu lại ấn ký cho các ngươi!

Sở Kỳ nghe hấn nói như thế thì nhìn nhau rồi gật đầu mà cùng nhau tản ra. Đội bọn người Sở Kỳ phân tán đi hết A Khờ mới nhìn đến Tiêu My:

- My nhi, ta với tỷ tỷ của ngươi có một hồi cơ duyên, bây giờ ta có nói ngươi cũng không hiểu được đâu. Sau này gặp lại ở Hắc Thạch thành ta sẽ nói rõ cho ngươi hay!

- Đại ca, người... người muốn đi đâu?

Mấy ngày nay được A Khờ chăm sóc nên nàng đã quen dần với hấn, nay thấy hấn có ý muốn rời đi mới sợ hãi kêu lên. Hấn đem nàng hôn nhẹ lên trán, rồi phát tay ra hiệu cho Hứa Thời Thiên:

- Ngươi giúp ta chăm sóc cho nàng! Nếu nàng sau này có một chút tổn thương nào, thì ta sẽ vật hết lông chuột của ngươi xuống. Ngươi nhớ đấy!

Hứa Thời Thiên bị hấn dọa có chút cả người đánh run lên, vẻ mặt nhưng lại rất là khí khái vỗ ngực nói ra:

- Xin chủ nhân cứ yên tâm, dù có thiên binh vạn mã, tiểu nhân cũng sẽ bảo đảm an toàn cho nàng, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ tổn hao nào!

- Hừ, ta có kêu ngươi ra ngoài đánh nhau sao? Ngươi chỉ cần đem nàng đi trốn cho thật kỹ, chờ ta ở Hắc Thạch thành, như vậy là được rồi! Nghe cho rõ, là bất cứ giá nào ngươi cũng phải bảo vệ an toàn cho nàng đó, có biết chưa?

A Khờ hung hăng giáo huấn Hứa Thời Thiên một trận, làm cho nó chỉ có liên tục mà gật đầu vâng dạ một hồi. Đợi cho nó dẫn theo Tiêu My rời đi thật xa, A Khờ lúc này mới nhìn những cái bóng hình cách đó không còn bao xa nữa. Hấn đưa tay vuốt nhẹ lên đầu con rồng nhỏ:

- Tiểu Long, ngươi có sợ hay không?

Con rồng nhỏ cảm nhận được chiến ý bên trong ánh mắt của hấn, nó hưng phấn mà ngẩng cao đầu kêu lên. Mười hai cái bóng hình vừa xuất hiện, nghe một tiếng rồng ngâm này đều bị chấn động mà dừng lại. Nhưng các nàng quan sát chỉ thấy có một tên nhân loại thánh cấp ba sao, một con tiểu long thần cấp một sao thì đều yên tâm mà thả thần thức tản ra xung quanh. A Khờ nhìn mười hai nữ nhân trước mặt đều có thực lực thần cấp năm sao, miệng khẽ nhếch lên cười:

- Đây mấy vị mỹ nhân, các ngươi là đang tìm thứ này phải không?

A Khờ vừa nói vừa đem cái túi vải giơ lên cao. Hấn còn sợ các nàng không thấy mà cố ý lắc qua lắc lại mấy cái. Ánh mắt mười hai nữ hắc y nhân lóe lên những tia sáng lạnh lẽo:

- Giết!

Chỉ có một mệnh lệnh duy nhất, cả mười hai nữ nhân người dơi sải cánh mà bay nhanh tới. Chỉ một cái chớp mắt, khoảng cách ngàn trượng đã ngay trước mặt. Một đôi trảo nhọn hoắt, cắm sâu vào trong da thịt của A Khờ. Nhưng máu huyết không có chảy ra như là dự kiến của các nàng. Cái hư ảnh trước mặt tan biến, A Khờ lại xuất hiện ở một góc khác đứng giữa trời khoanh tay mà cười:

- Ta ở bên này, các ngươi làm sao lại đi về phía đó? Ài, ta không nghĩ đến các ngươi mất lại kém như vậy a!

Hấn lời nói làm các nàng vô cùng tức giận, những cái bóng đen lại một lần nữa lao đi như tên bắn.

Phụp!

Một tiếng âm thanh như xuyên thấu vang lên, thân ảnh A Khò lại một lần nữa tan vào hư vô. Mà A Khò lúc này lại đang rất là bình tĩnh đứng từ bên ngoài quan sát đến hết thấy. Tay hắn vừa cầm trận bàn, vừa đem một ít long quả lưu trữ bên trong trữ vật ra ăn. Hắn ăn rất là ngon lành, Tiểu Long cũng được hưởng sái một ít linh quả mà ăn đến say sưa. Một người một long nhìn cảnh đánh nhau bên trong trận pháp mà như đang ngồi xem kịch. A Khò thậm chí còn rất buồn bực nói với Tiểu Long:

- Ô, lại một cái hư ảnh nữa bị đánh tan rồi! Tiểu Long, ngươi nói xem các nàng có phải đầu óc rất ngốc hay không? Ta có nhiều hư ảnh như vậy, bọn họ cứ đánh, vậy thì đánh đến bao giờ mới xong đây?

Hắn nói xong lại lắc đầu:

- Không được, lát nữa ngươi vào trong trận đem từng người một bắt ra cho ta. Ta muốn giáo huấn các nàng một phen! Nữ nhân thì không nên hung bạo như vậy a!

Tiểu Long không hiểu mấy lời hắn nói có ý nghĩa gì, nó chỉ nghe nói sắp có đánh nhau thì rất là hưng phấn kêu lên. Khí linh đang ở bên trong tòa tháp cũng thò đầu ra ngoài mà tặc lưỡi:

- Chủ nhân a, lại hao tổn linh thạch của lão Tần, lão Tần rất là sót của nha!

A Khò đang ngồi ăn trái cây bàn luận kế hoạch với Tiểu Long nghe khí linh nói thế thì cũng gật đầu nói theo:

- Đúng vậy, dù sao đồ của lão Tần cũng là của ta, sau này ta phải dùng tiết kiệm một chút mới được!

Tần Quảng Vương đang ngồi bên trong Diêm La điện nghe xong lời này trực tiếp nằm hôn mê luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Nuôi Của Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.